

Ngọc Nghéch Vương Gia Xuyên Việt Phi

Contents

Ngọc Nghéch Vương Gia Xuyên Việt Phi	3
1. Chương 1: Con Buôn Nữ	3
2. Chương 2: Xuyên Qua	5
3. Chương 3: Tô Gia Thôn	6
4. Chương 4: Cuộc Sống Nghèo Khó	7
5. Chương 5: Thẩm Mỹ Điền Đảo	9
6. Chương 6: Phần Tử Trí Thức Thành Thất Học	10
7. Chương 7: Trình Thị Qua Đời	12
8. Chương 8: Nhật Được Kim Chủ	13
9. Chương 9: Kim Chủ Thành Đứa Ngốc	15
10. Chương 10: Đứa Ngốc A Kim	16
11. Chương 11: Kế Hoạch Cải Tạo Sâu Gạo	17
12. Chương 12: Mất Đi Nụ Hôn Đầu Tiên	19
13. Chương 13: A Kim Quật Cường	20
14. Chương 14: Bôi Thuốc Xấu hổ	22
15. Chương 15: Cầu Hôn	24
16. Chương 16: Bắt Kẻ Thông Dâm Trên Giường	25
17. Chương 17: Tắm Trư Lung	27
18. Chương 18: Thành Thân	28
19. Chương 19: Động Phòng Thượng	30
20. Chương 20: Động Phòng Hạ	32
21. Chương 21: Lao Động Miễn Phí	33
22. Chương 22: Cường Đạo Nhập Thôn	35
23. Chương 23: Phú Huyện Trình Gia	37
24. Chương 24: Trình Lân	39
25. Chương 25: A Kim Được Một Tất Lại Tiến Một Thước	41
26. Chương 26: Cấp Cứu	43
27. Chương 27: Khóa Cấp Cứu	44
28. Chương 28: A Kim Ghen Tị	46
29. Chương 29: Giá Hóa Đơn Trên Trời	47
30. Chương 30: Trình Lân Thống Khổ	48
31. Chương 31: A Kim Biết Chữ	50
32. Chương 32: Cò Kè Mặc Cả	51
33. Chương 33: Gian Nan Hầu Hạ Chủ Tử (thượng)	52
34. Chương 34: Gian Nan Hầu Hạ Chủ Tử Hạ	53
35. Chương 35: Thưởng Cho	55
36. Chương 36: Tức Giận	57
37. Chương 37: Ra Phủ	58
38. Chương 38: Hẹn Hò	60
39. Chương 39: Tập Âm Cao Nhất	62
40. Chương 40: Mặt Nạ Sinh Ra	65
41. Chương 41: Tần Tử Dực [thượng]	66

42. Chương 42: Tần Tử Dục [hạ]	68
43. Chương 43: Tự Do	70
44. Chương 44: Gợn Sóng	72
45. Chương 45: Phì Nữ Tập Trung	74
46. Chương 46: Nhị Đại Hoa Khôi	76
47. Chương 47: Phiêu Kỳ	77
48. Chương 48: Nhà Mới	79
49. Chương 49: Tắm Rửa Phong Ba	81
50. Chương 50: Tập Luyện	83
51. Chương 51: Quảng Cáo	86
52. Chương 52: A Kim Khêu Gọi	88
53. Chương 53: A Kim Tịch Mịch	89
54. Chương 54: Tô Lệ Nhã Chối Lợi	91
55. Chương 55: Xuân Dục	93
56. Chương 56: Bị Đứa Ngốc Cáp Ăn	95
57. Chương 57: Hậu Quả Của Đảm Đương Giải Dục	97
58. Chương 58: Thăm Bệnh	99
59. Chương 59: Sang Trước Rạp Hát Cùng Thủ Diễn	101
60. Chương 60: Thân Phận A Kim	105
61. Chương 61: Dạ Tập	108
62. Chương 62: Chuyển Biến	111
63. Chương 63: Khóc Cùng Cười	115
64. Chương 64: Nhớ Lại Cùng Kinh Sợ	119
65. Chương 65: Cứu Tế	125
66. Chương 66: Lâm Tư	129
67. Chương 67: Nguyên Trung Thành	132
68. Chương 68: Trình Lân Thổ Lộ	136
69. Chương 69: Mang Thai	141
70. Chương 71: Bị Bắt	144
71. Chương 72: Lâm Tư Hôn Mê	148
72. Chương 73: Thí Nghiệm	151
73. Chương 75: Dẫn Xà Xuất Động	155
74. Chương 76: Liên Thủ	159
75. Chương 77: Bắt Đầu Mới	163
76. Chương 78: Ném Thủ	168
77. Chương 79: Sau Lưng Y Dục Thế Gia	172
78. Chương 80: A Nhã Chính Trị Mới	175
79. Chương 81: Thẳng Thắn Thành Khẩn	178
80. Chương 82: Tần Tử Dục Khiếp Sợ	180
81. Chương 83: Lâm Tư Đã Đến	183
82. Chương 84: Thượng Quan Hành	187
83. Chương 85: Cầu Hôn	191
84. Chương 86: Nhận Tổ Quy Tông [thượng]	194
85. Chương 87: Nhận Tổ Quy Tông [hạ]	197
86. Chương 89: Gợn Sóng	200
87. Chương 90: Trình Lân Lựa Chọn	204
88. Chương 91: Rung Chuyển	207
89. Chương 92: Hôn Lễ [thượng]	210
90. Chương 93: Hôn Lễ [hạ]	213
91. Chương 94: Đẳng Vị	217
92. Chương 95: Xuất Chinh	221
93. Chương 97: Lập Uy	223
94. Chương 98: Mạc Trọng Hình	227
95. Chương 99: Thanh Tĩnh	230

96. Chương 100: Địa Vị Thương Nhân	233
97. Chương 101: Sinh Hóa Chi Chiến [thượng]	236
98. Chương 102: Sinh Hóa Chi Chiến [trung]	238
99. Chương 103: Sinh Hóa Chi Chiến [hạ]	242
100. Chương 104: Kết Thúc	246
101. Chương 105: Bất Đắc Dĩ Kiên Cường	249
102. Chương 106: Lôi Kéo	252
103. Chương 107: Uống Sữa	255
104. Chương 108: Công Phu	259
105. Chương 109: Trưởng Thành	262
106. Chương 110: Hình Tượng Giáo Dục [thượng]	267
107. Chương 111: Hình Tượng Giáo Dục [hạ]	269
108. Chương 112: Sóng Triều	272
109. Chương 113: Tế Thiên	275
110. Chương 114: Tư Cách Cuộc Thi	279
111. Chương 115: Thủy Thanh Tắc Vô Ngự	282
112. Chương 116: Hưởng Ngự Yên	284
113. Chương 117: Khoa Cử	286
114. Chương 118: Sinh Sản	289
115. Chương 119: Lại Một Đôi	292
116. Chương 120: Đại Kết Cục	297
117. Chương 121: Khủng Bố Tình Thương Của Mẹ	304
118. Chương 122: Tần Tử Dục	310
119. Chương 123: Mạc Trọng Hình Và Bạch Toàn Tĩnh	311

Ngọc Nghech Vương Gia Xuyên Việt Phi

Giới thiệu

Là con người vượt hẳn qua những tháng năm, qua những thứ định nghĩa với thời gian, xuyên qua trở

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-nghech-vuong-gia-xuyen-viet-phi>

1. Chương 1: Con Buôn Nữ

Bên trong phòng kín của một nhà hàng nguy nga lộng lẫy, có hai nhà đang bàn về việc hôn nhân. Trưởng bối hai nhà vì hai gia tộc lớn của bọn họ có thể kết thành thông gia, vì xí nghiệp của hai nhà có thể liên hợp mạnh mẽ mà mặt mày hớn hởi. Dĩ nhiên người sắp làm chú rể diện mạo nhiều nhất cũng chỉ được xếp vào loại dễ coi vì có thể cưới được cô vợ đẹp đến như thế mà cao hứng. Chỉ có người sắp làm cô dâu dáng dấp hoa nhường nguyệt thẹn kia hai hàng lông mày nhíu chặt, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cửa. [Đoạn này chân thành cảm ơn nàng mossygreen giúp Kỳ chỉnh sửa _]

Tình hình này thực dễ dàng làm cho người ta liên tưởng cô dâu nhất định thật yêu chú rể. Nhưng trên thực tế cô là một tiểu thư nhà giàu bị ép phải gả ột gia đình môn đăng hộ đối. Cuối cùng bạn trai của cô vì yêu mà vọt đến, cho thấy hai người tình yêu kiên định. Thật có lỗi, loại này bị phim truyền hình dùng n thứ hình ảnh cũng sẽ không xuất hiện.

“Nha” một tiếng, rót cục cửa bị mở ra. Cô dâu trong mắt nổi lên hào quang. Theo cánh cửa dần dần mở ra, mọi người cuối cùng cũng thấy rõ người đi tới – một cô gái với bộ dạng vô cùng xinh đẹp. Chú rể lại mặt mày tràn đầy kinh sợ. Chỉ thấy cô gái kia vừa tiến đến liền trực tiếp quỳ trước mặt trưởng bối nhà trai, hồng mắt khóc nói: “Bác trai, bác gái, xin các người nhất định làm chủ cho cháu a...”

Lúc này, cô dâu hợp thời nâng cô gái kia dậy, dịu dàng, an ủi nói: “Tiểu thư cô đứng lên trước có gì từ từ nói.”

Cô gái cảm kích nhìn thoáng qua cô dâu, thu hồi nước mắt, nhưng vẫn hút không khí vút bụng mình nói: “Dương tiểu thư, tôi cũng không muốn phá hư chuyện đính hôn này của cô, nhưng đứa nhỏ trong bụng tôi chờ không kịp”. Nói tới đây cô bỗng nhiên lại quỳ xuống, mắt mang lệ quang khẩn cầu nói: “Dương tiểu thư, tôi xin cô trả Trương Đức lại cho tôi, cho đứa nhỏ trong bụng tôi có một người cha đi”.

Chú rể Trương Đức nhảy người lên nói: “Dương Tình, em đừng nghe người đàn bà này nói bậy, anh căn bản không biết cô ta.”

Cô gái kia bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt Trương Đức, trong mắt đau lòng, truy vấn nói: “Anh dám nói nửa năm trước không đi qua hotting cùng một người phụ nữ qua đêm?”

Trương Đức nhất thời mặt trắng xanh. Như vậy rõ ràng là bị nói trúng rồi.

Lúc này, cô gái kia trong mắt rất nhanh hiện lên tinh quang, làm ọi người không kịp nắm bắt. Cô cúi đầu, vút bụng ai oán nói: “Cục cưng, tuy rằng ba ba không nhận con, nhưng con yên tâm mẹ cho dùng có đi ăn xin cũng đem con nuôi lớn.” nói xong cô liền quay người ly khai.

Mà ghé lô nội không khí nặng nề vô cùng giống như có một trận gió lớn vừa đảo qua. Rốt cục, cha cô dâu đứng dậy cảm giận nói: “Hoang đường, thật là hoang đường. Cuộc hôn nhân này tôi thấy nên hủy bỏ. Tôi xem các người hãy quản giáo con các người lại cho thật tốt đi! Hừ!”

Cha cô dâu mang theo vợ và con gái rời đi. Cha chú rể bị người như thế nhục nhã nhất thối sắc mặt trở nên xanh mét, đứng dậy quát con: “Mày muốn phong lưu, cũng phải hiểu được cần ngăn chặn để không có phiền toái a! Hừ, từ hôm nay trở đi chúc vụ của mày bị hủy bỏ. Để xem mày về sau làm như thế nào phong lưu, trêu chọc phiền toái cho tao mất mặt ?”

“Không cần a, ba!” Ghé lô nội vang lên tiếng khóc thét thanh của chú rể .

Cô dâu nhìn cha mẹ vẻ mặt bi thương nói: “Con cần đi toilet.”

Bà Dương nghĩ con gái bởi vì thất tình mà thương tâm, vỗ đầu con gái, nói: “Con đi đi. Ba với mẹ ở dưới lầu chờ.”

“Dạ.” Cô dâu vẻ mặt ảm đạm rời đi.

Bà Dương quay đầu nhìn chồng nói: “Ông về sau tìm đối tượng cho con gái phải điều tra cho rõ ràng. Ông xem lần này con gái đúng là bị ông hại mà.”

Ông Dương nhẹ giọng đáp: “Ừ.”

Dương Tình vốn mang vẻ mặt đau thương nhưng khi vừa đến cửa toilet đã thay bằng khuôn mặt tươi cười vui sướng. Cô chạm vào cửa một tiếng, cánh cửa mở ra, ôm lấy thân ảnh bởi vì chờ đợi lâu mà muốn nổi cáu, cười nói: “Cảm ơn cậu nha, Lệ Nhã. Tổ thật rất cao hứng khi có người bạn như cậu.”

Lệ Nhã cảm giác cả người da gà nổi lên, ra sức đẩy Dương Tình ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Dương Tình cậu đừng tưởng rằng nói những lời buồn nôn như vậy là tổ sẽ bỏ qua. Mau đưa tiền, một vạn tệ.”

“Hắc hắc, một vạn rất cao nha. Tổ xem cậu là “Bạn tốt” nên giảm xuống chút đi.” Dương Tình a dua cười nói.

“Tình nghĩa đáng giá bao nhiêu tiền? có thể đổi bao nhiêu cái bánh? Hừ, cậu nghĩ rằng tớ đi điều tra Trương Đức phong lưu tình ái không tốn tiền à! Một vạn tệ một xu cũng không thể thiếu!” Lệ Nhã khoanh tay trước ngực nói.

Dương Tình thấy a dua kể không được, ngược lại thì triển khổ nhục kế, nhất thời sầu mi khổ kiếm (sắc mặt buồn bã) nói: “Lệ Nhã, gần đây tớ cũng thiếu tiền lắm, cậu có thể cho tớ nợ không? Nếu không, tớ đưa trước cho cậu năm ngàn tệ.”

“Năm ngàn tệ?” Lệ Nhã hai mắt híp lại, mỉm cười nói.

“Ừm. Chờ tớ có tiền tớ lập tức đưa cho cậu thêm năm ngàn tệ.” Dương Tình gật đầu như bằm tỏi nói.

“Tớ vừa rồi dường như nghe được bác trai bác gái đang ở dưới lầu chờ cậu? Tớ nên xuống lầu tìm hai vị đi.” Nói xong, Tô Lệ Nhã làm tư thế xoay người.

Dương Tình nắm tay nàng, cắn răng nói: “Một vạn tệ, lập tức đưa.”

Tô Lệ Nhã cười cầm lấy một vạn tệ trong tay Dương Tình. Hé ra hai tờ, ba tờ... ha ha lẩm nhẩm âm thanh của tiền mặt đúng là êm tai a!

Dương Tình đau lòng nhìn nửa thảng tiền tiêu vặt của mình trong tay người khác, oán thán nói: “Cậu là ma cà rồng.”

Rốt cục đếm xong tiền, cẩn thận để chỉnh tề vào trong túi Tô Lệ Nhã sáng khoái thừa nhận nói: “Đúng, tớ là ma cà rồng nhưng chính cậu tự động dâng hiến máu cho tớ hút nha.” Nàng bắt đầu nhấc làn váy lên, đem sách cột trên bụng xuống, nói: “Thoái mái hơn. Cái bụng này to như thật không phải người thường có thể làm được đâu! Về sau nếu có giả làm phụ nữ có thai tớ muốn tặng tiền nha!”

Dương Tình nghiêng răng nghiêng lợi, nói ra từng chữ: “Cậu, sẽ, không, có, cơ, hội.”

Tô Lệ Nhã khoát tay, suất khí ly khai. Hừm, sáu chữ này, dường như một thảng trước cô đã nghe qua. Về sau nên khuyên cô ấy dùng từ khác. Dùng những từ cũ rất không có sáng tạo nha.

2. Chương 2: Xuyên Qua

Theo cửa sau khách sạn Tô Lệ Nhã đi ra vừa rồi vì giả làm phụ nữ có thai mà phần eo bị cương cứng, ngẩng đầu lên nhìn trăng tròn sáng quá mức, nghi hoặc nói: “Gần đây chất lượng không khí được cải thiện. Ánh trăng cứ nhiên có thể nhìn rõ ràng.” Cô thu hồi nghi hoặc trong lòng, nhìn thoáng qua đồng hồ: Đã gần mười giờ, chạy nhanh trở về mới được, nơi này cách nhà của cô khoảng nửa giờ đi bộ. Đêm trên đường yên tĩnh, trừ tiếng bước chân của Tô Lệ Nhã không còn bất cứ âm thanh nào khác. Không khí âm trầm giống như tất cả quỷ đều có thể đi ra. Tô Lệ Nhã nổi da gà, bước chân nhanh hơn, trong miệng lẩm bẩm: “Lần sau Dương Tình lại để ỉnh tới địa phương không có phương tiện giao thông công cộng này, mình nhất định sẽ đòi tiền thông phí.” Bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi qua làm cho da gà của Lệ Nhã lại nổi lên. Lúc này phía trước xuất hiện một khách sạn lỗi thời. Trên con đường này khi nào có khách sạn nga! Bất quá cô đối với ông chủ kia tỏ vẻ đồng tình. Cứ nhiên mở khách sạn trên con đường ít người qua lại. Thu hồi tâm tư cô tiếp tục cước bộ nhanh hơn. Một giọng nói vang lên gọi cô lại: “Xin tiểu thư dừng bước.” Dừng bước? Dừng từ kỳ quái. Tô Lệ Nhã nghi hoặc xoay người lại, chỉ thấy một mỹ nam tử ăn mặc quái dị đứng ở phía sau. Tên nam tử kia bước nhanh tiến lên nói: “Thỉnh tiểu thư đến tiểu điểm nhìn xem.” Tô Lệ Nhã nắm chặt ví tiền, một ngụm từ chối: “Tôi không mang tiền.” Nam tử cười nói: “Tiểu thư không cần tiền, bởi vì ngươi là vị khách đầu tiên của khách điểm nên được tặng một vật phẩm miễn phí.” (vì người này ko phải là người hiện đại nên mình dùng cách xưng hô cổ đại) “Miễn phí.” Hai mắt Tô Lệ Nhã nổi lên tinh quang. Lập tức lôi kéo tay nam tử kia hướng khách sạn bước đến. Vừa vào cửa khách sạn, cách bố trí bên trong làm cho cô có cảm giác như đi vào thế giới cổ đại. Bên trong bài đủ các đồ vật lỗi thời – cổ họa, gốm sứ, quần áo cổ đại, ngay cả cái giường cũng làm bằng gỗ lim cổ đại. Một vật màu sắc hoàng kim gì đó hấp dẫn ánh mắt của cô. Tô Lệ Nhã mở to đôi mắt đẹp, ghé vào cửa thủy tinh. Nhìn chằm chằm vào bảo vật siêu cấp lớn trước mắt, nhìn chú thích phía dưới: Đây là bảo vật ước tính hai mươi cân vàng ròng. Hai mươi cân vàng! Nhất định bán được rất nhiều, rất nhiều tiền. Lập tức, lập tức xoay người chỉ vào nguyên bảo lớn nói: “Tôi muốn cái này.” (nguyên bảo: đỉnh vàng hoặc bạc thời xưa)

Nam tử cười nói: “Vật phẩm này không tặng.” Hắn chỉ một nguyên bảo bằng vàng khác bên cạnh nói: “Đây mới là vật phẩm tặng.” Tô Lệ Nhã nhìn liếc qua chiếc nhẫn lớn kề bên, có chút thất vọng. Trên đời này đúng là không có chuyện nào là hoàn toàn thuận lợi. Nhưng cô vẫn căn cứ câu nói: “Có đồ không lấy, có tiện nghi không chiếm là đứa ngốc” nên nhận lễ vật này. Nam tử kia nhìn cô đang cảm thán không có được nguyên bảo bằng vàng kia, lắc đầu: “Sư phụ, nàng nhận.” Một cái đầu cải đỏ từ phía sau toát ra. Nam tử gõ đầu hắn, trách cứ nói: “Nếu không phải khi ngươi đưa Tô Lệ Nhã đi đầu thai, té ngã, nàng sẽ xuất hiện ở thế giới này, trở thành cô nhi sao? Ta có vất vả thế sao?” Đầu cải đỏ quật miệng, chạm vào dây thần kinh khóc nói: “Sư phó, thực xin lỗi.” “Tốt lắm, đừng khóc. Chúng ta còn cần tìm hai người khác!” Nam tử không kiên nhẫn nói: “Dạ” đầu cải đỏ theo sau. Trong khoảnh khắc, khách sạn lỗi thời kia liền biến mất. “Nha –” một tiếng. Tô Lệ Nhã mở cửa ra. Đây là một phòng nhỏ ước chừng khoảng 15 mét vuông. Bên trong bài trí đơn giản có một cái giường và một cái bàn cùng với một toilet nhỏ. Tô Lệ Nhã tháo giày, vô lực ngã ngồi trên giường. Một chết, cô đã đi bộ 40 phút. Vì tiết kiệm 20 đồng đi xe nên cô vô cùng cam chịu. Nghỉ đủ, cô đứng dậy. Lấy một ngàn tệ trong túi ra, ngáy ngô cười. Trong sổ tiết kiệm của cô đã có thêm nửa con số. Nhìn con số 0 đã biến thành con số 9. Cô chính là có cảm giác thật thành tựu a! cứ lấy tốc độ như vậy, đến khi cô già đi, cũng không cần lo không có tiền khám bệnh. Ha ha a. Lúc này, tầm mắt của cô tập trung vào cái hộp hấp dẫn kia. Cô cẩn thận mở ra, cầm lấy chiếc nhẫn. Trong đầu không khỏi hiện ra cái nguyên bảo siêu cấp lớn kia. Ai, nếu nhẫn này là cái nguyên bảo kia thì tốt rồi. Bất quá, này cũng được, hắn là có thể bán với giá cao. Dù sao nhẫn gần đây cũng thực quý. Nhìn nhẫn kia, không biết vì sao cô có loại cảm tưởng xúc động. Thừa dịp chưa bán, nên đeo đi. Vì thế, cô liền đeo nhẫn vào tay. Thật vừa a. Không nhanh không chậm, cô đưa ngón tay tới gần ngọn đèn, cười nói: “Nhẫn này mang rất được nha, nhìn rất thuận mắt.” Đột nhiên cô cảm thấy mệt mỏi, mí mắt càng ngày càng nặng, vô lực cúi tay xuống, lẩm bẩm: “Ngày mai đem mày đi bán.” Trước khi ngủ cô còn không quên tắt đèn, miễn cho lãng phí điện. Trong bóng đêm, nhẫn kia tỏa ra hào quang sáng chói. Kim quang càng lúc càng lớn, thẳng đến bao quanh Tô Lệ Nhã. Chờ sau khi kim quang biến mất, trên giường đã không còn một bóng người.

3. Chương 3: Tô Gia Thôn

“Chiêm chiêm” Tiếng chim hót thanh thúy dễ nghe nhưng đối với người say ngủ mà nói tuyệt đối là tiếng gáo thét.

Tô Lệ Nhã rốt cục chịu không nổi, lật người đứng dậy, hô to: “Là ai làm ầm ỹ a? Còn muốn người ta ngủ hay không vậy?”

Mảng xong, nàng chớp chớp đôi mắt đẹp, nhìn cảnh sắc xung quanh. Phóng nhãn là một thảo nguyên rộng lớn, mệnh mông vô bờ. Trên bụi cỏ nhỏ xanh nhạt vẫn còn đọng sương sớm, ánh mặt trời chiếu xuống phát ra nhiều điểm tinh quang. Nàng rất nhanh đứng dậy, xoay người. Cự nhiên là một con sông trong suốt có thể nhìn thấy đáy sông, ở hiện đại môi trường ô nhiễm nghiêm trọng, có con sông trong suốt như thế này?

Tô Lệ Nhã dùng sức nhéo mặt mình một chút: “Ai a! Đau quá, đau quá, đau quá!” không phải ở trong mộng. Nhà của nàng đâu? Một vạn tệ đâu? Sổ tiết kiệm của nàng đâu? Đây là nơi nào? Tô Lệ Nhã khốn khổ xoay người. Đợi chút, tối hôm qua nàng tắt đèn ngủ, như thế nào vừa tỉnh lại đã ở nơi này?

Lúc này, khói bếp xa xa cắt ngang sột ruột của nàng. Nàng vui sướng quyết định đi tìm người hỏi một chút.

Tô Lệ Nhã bình thường vì tiết kiệm tiền mà rèn luyện cước bộ nên nhanh chóng đi tới địa phương có người. Trước mắt xuất hiện đền thờ với ba chữ to “Tô Gia Thôn”. Đứng dưới đền thờ, nhìn bên trong các đồ cổ phòng ốc chỉ có thể xuất hiện ở cổ đại trên TV. Nàng cảm thấy có một đám mây đen khổng lồ trên đỉnh đầu. Trong lòng nàng mãnh liệt an ủi chính mình: Nơi này là ngoại thành, ngoại thành.

Bỗng nhiên một đám người hướng nàng bước nhanh tới. Có nam nhân thậm chí còn cầm cuốc, đám người đằng đằng sát khí, làm cho nàng bất giác lùi về sau. Nàng hiện tại có thể khẳng định nơi này tuyệt đối không phải ngoại thành, cho dù là diễn viên cũng không có khả năng diễn thật như thế.

Một nam nhân bộ dáng tri thức khoảng 50 tuổi bước ra khỏi hàng, lên tiếng hỏi: “Người là người nào? Từ đâu tới đây? Đến bản thôn có mục đích gì?”

Nhìn những nam nhân phía sau tay xiết chặt cái cuốc, tư thế giống như nếu nàg đáp sai sẽ xử tử nàg, xuất phát từ phản xạ có điều kiện. Tô Lệ Nhã lập tức che mặt khóc: “Tiểu nữ tên là Tô Lệ Nhã, ở địa phương cách nơi này 10 dặm theo cha mẹ tới đây. Nửa đường gặp sơn tặc, cha mẹ của ta đều bị giết. Mà ta may mắn chạy thoát. Chạy hai ngày hai đêm mới đến được đây.” Nói đến đây, nàg lại khóc không thành tiếng. Tiếng khóc giống như rất bi thương muốn chết, làm ọi người ở đây cảm động.

Lúc này, một nam nhân nhẹ giọng nói: “Trưởng thôn, ta xem vị cô nương này không giống nói dối. Người xem cổ tay áo của nàg đều bị sơn tặc kéo.”

Mọi người vừa nghe, tất cả đều nhìn nàg với ánh mắt đồng tình. Tô Lệ Nhã trong lòng thở ra một hơi. Nàg như thế nào cũng không tưởng đến áo tay ngắn của mình trở thành chứng cứ hữu lực nhất cho nàg nói dối.

“Trưởng thôn, ngài nói phải an trí cho vị cô nương này như thế nào a? Ta xem nàg thật đáng thương.” Một dân thôn hỏi.

Tất cả mọi người trên mặt hiện lên nét khó xử. Dù sao, gia cảnh của bọn họ cũng không giàu có gì, thật sự không có bao nhiêu tiền dư nuôi dưỡng người khác.

Một lão phụ Trình Thị khoảng 60 tuổi đi ra, khụ một tiếng, nói: “Ta nguyện ý lưu vị cô nương này. Vị cô nương này có chút giống A Thúy.”

Mọi người vừa nghe, tất cả đều lâm vào trầm mặc. A Thúy là cháu gái duy nhất của lão phu nhân Trình Thị, cũng là người thân duy nhất, mười bảy tuổi, ôn nhu hiếu thuận. Nhưng năm trước bị một tên sơn tặc đột nhập vào Tô Gia thôn cưỡng gian. Bởi vậy, mọi người trong thôn đối với ngoại nhân mới khấn trương như thế. Cũng vì chuyện này, Trình Thị nhìn Tô Lệ Nhã đồng dạng tương lãg đều gặp phải sơn tặc nên bà như thấy được cái chết thê thảm của cháu gái.

Tô Lệ Nhã vừa nghe có người thu lưu nàg, lập tức liền bổ nhào vào lòng Trình Thị khóc: “Bà nội, ô ô ô...”

Trình Thị mắt phiếm lệ vỗ nhẹ lưng Tô Lệ Nhã nói: “Cháu gái ngoan, cháu gái ngoan...”

Cứ như vậy Tô Lệ nhã tìm được chỗ an thân trong thời giới này. Nàg theo sát Trình Thị, chỉ sợ đi lạc mất. Giẫm lên một cái hầm được chôn dưới lớp đất vàng, nhìn thấy một gian phòng cũ nát cùng với ánh mắt đồng tình của thôn dân suốt đời ăn mặc lam lũ. Nàg đưa ra một kết luận: Nàg nên chết, không may xuyên qua thời không, hơn nữa là xuyên đến một nơi bần hàn này. Nàg tuy rằng chưa đọc tiểu thuyết xuyên qua, bởi vì vô luận là mua sách hay thuê sách, đều phải tốn tiền, nhưng bên cạnh nàg còn có Dương Tình rất mê xuyên qua a! Bởi vậy nàg nghe tiểu thuyết xuyên qua, đã muốn nhiều đến không đếm xuể. Căn cứ vào Dương Tình tổng kết ra tam đại định luật xuyên qua: Một, nữ chủ xuyên qua đều trở thành cung nữ, hoàng hậu, hoàng phi linh tinh, có thể là tiểu thư hay nha hoàn của vương gia. Tô Lệ Nhã liếc nhìn quần áo rách rưới của Trình Thị bên cạnh, thầm nghĩ: Nói không chừng lão bà này dấu điểm tướng mạo, là hoàng phi hoặc vương phi gặp rủi ro chờ quý nhân đến giúp. Hai, nữ chủ bình thường đều xinh đẹp như hoa, số rất ít là xấu nữ. Điểm này nàg cũng phù hợp. Không phải nàg tự kỷ, nàg thực sự là tiêu chuẩn của mỹ nữ: Mày như trắng rằm, mắt sáng như nước, mặt trái xoan tinh xảo, dáng người cao gầy mà có những đường cong tiêu chuẩn. Ba, cũng là quan trọng nhất, nhất định sẽ có kim chủ đang chờ đợi nữ chủ. Cái gọi là kim chủ, thượng đẳng chính là hoàng đế tay cầm quyền thế cùng tài phú thiên hạ, hạ đẳng cũng là người giàu có sung túc, nhưng bọn họ đều có điểm giống nhau là phi thường có tiền, mĩ nam soái ca. Căn cứ vào tam đại định luật, nàg có thể rất nhanh gặp được kim chủ của nàg. Tô Lệ Nhã như nhìn thấy tương lai xán lạn, kim chủ mặc trang phục xa hoa cười hướng nàg đi tới.

4. Chương 4: Cuộc Sống Nghèo Khó

“A Nhã, A Nhã, tới rồi.” Giọng của Trình Thị rốt cục làm cho Tô Lệ Nhã ngừng cười.

“Tới rồi a!” Tô Lệ Nhã điều chỉnh tầm mắt đang nhìn trời xanh, đem tầm mắt hướng về phía trước. Nụ cười trên mặt nháy mắt liền đông cứng lại. Đây, là nơi nàg phải ở lại trong tương lai sao? Sở dĩ nàg không

gọi nó là phòng ở, bởi vì ngay cả phòng ở nó cũng không xứng. Một đường đi tới, cho dù phòng ở tồi tàn, ít nhất vẫn có ngói, có tường, ít nhất vẫn là cái che nắng che mưa được. Nhưng trước mắt vật nào cũng đều là loại nguyên thủy chỉ có trong phim, dấu hiệu của loài vượn tiến hóa thành người – nhà rơm, cỏ vàng mốc meo cấu thành toàn bộ phòng ở, ngay cả cửa cũng bị gió mạnh thổi qua lác lư không ngừng. Nàng rất sợ nếu gió trở mạnh, phòng này có thể hay không bị gió thổi bay.

“Vào thôi, A Nhã.” Tô Lệ Nhã không tình nguyện theo Trình Thị đi vào.

“Sắt” cùng với âm thanh chói tai của cánh cửa Tô Lệ Nhã tiến vào phòng. Vốn đang ôm một chút hy vọng, hy vọng bên trong đỡ hơn bên ngoài. Nhưng mà, phía trước hoàn toàn phá tan tất cả hy vọng của nàng: Mặt đất nhấp nhô ẩm ướt, cái bàn cùng ngăn tủ tàn cũ không chịu nổi, giường đã được lót rơm khô, trên giường cái chăn chăn chặt vết kim khâu vá tăn ra mùi ẩm mốc.

Trình Thị dẫn Tô Lệ Nhã đang trong trạng thái ngốc lảng đến bên cạnh phòng nhỏ dùng vải bố chặn cửa. Phòng này ước chừng mười mét vuông, đỡ hơn bên ngoài một tí, đó là có thêm một cái bàn trang điểm cũ nát.

“A Nhã, về sau con sẽ trụ ở đây.” Trình Thị mắt mang từ ái cười nói.

A Nhã?! Rốt cục Tô Lệ Nhã khôi phục thần chí chú ý tới cách xưng hô của Trình Thị đối với nàng. Bình sinh nàng ghét nhất bị người khác kêu giống như kêu a miêu, a cẩu. Tô Lệ Nhã muốn cự tuyệt, nhưng lại trông thấy gương mặt từ ái kia, câu nói đến cửa miệng như thế nào cũng không nói ra được.

“Ục ục ục...” Tiếng cái bụng kêu lên làm mặt A Nhã đỏ lên.

Trình Thị cười nói: “Ta đi nấu gì đó cho con ăn.” Nói xong, Trình Thị xoay người rời đi.

Tô Lệ Nhã vỗ nhẹ cái bụng một cái, cả giận nói: “Mày thực làm cho tao mất mặt.”

Nàng nhìn quanh bốn phía, vô lực ngã ngồi trên giường. Số tiết kiệm của nàng, một vạn tệ của nàng. Sớm biết xuyên qua, nàng sẽ không tiết kiệm đồng nào, hưởng thụ cho thật tốt. Không biết Dương Tình phát hiện nàng biến mất có khóc hết nước mắt không? Lại ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, xem ra lão bà bà này không phải là quý nhân gặp rủi ro gì. Dương Tình tổng kết cái gì tam đại định luật xuyên qua. Điều thứ nhất đã không thành lập.

“A Nhã, có thể ăn.”

Tô Lệ Nhã thu hồi đau thương trong lòng, mặc vào bộ quần áo trong ngăn tủ, nhìn gương mặt âm u của mình trong gương đồng, nàng chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài.

“Ục ục ục...” Cái bụng đói khát hợp thời nhắc nhở chủ nhân.

“Đã biết, đã biết. Tao lập tức ày ăn no.” Tô Lệ Nhã nhẹ giọng lẩm bẩm.

Bước nhanh đi đến trước bàn, nhìn hai đĩa thức ăn màu đen không rõ vật phẩm gì, nàng chết lặng.

Trình Thị cầm một trong số đó đưa cho nàng nói: “Đây là rau nầm dại, con nếm thử đi.”

Tô Lệ Nhã tươi cười cứng ngắt, tiếp nhận rau nầm dại kia. Nàng nhìn chằm chằm màu đen cùng với màu xanh lục của rau nầm dại, nàng an ủi chính mình: Đây chính là thực phẩm xanh thuần khiết, không ô nhiễm, không thuốc trừ sâu. Hơn nữa vô luận là cái gì, vào trong bụng cũng đều bị tiêu hóa. Nàng nhắm mắt, mở miệng cắn nuốt xuống.

“Thế nào?” Trình Thị từ ái chờ đợi hỏi.

Giờ phút này việc Tô Lệ Nhã muốn làm nhất chính là khóc rống lên. Đây rốt cuộc là cái gì a? Vừa đắng lại vừa chất, nuốt xuống làm cho yết hầu muốn bỏ đi. Phỏng chừng thức ăn của phạm nhân trong ngục tù còn có thể tốt hơn thứ này. Nhưng nhìn hai mắt chờ đợi kia, nàng lại cứng ngắt cười nói: “Ăn ngon, ăn ngon.”

“Ha ha con thích là tốt rồi. Trước kia A Thúy cũng thích ăn rau nầm dại nhất. Ngày mai ta lại làm cho con ăn.” Trình thị cười nói.

Tô Lệ Nhã vừa nghe, sợ tới mức lập tức nói sang chuyện khác: “Bà nội, A Thúy là ai?”

Trình thị dừng cười, nước mắt tung hoành kể lại: “A Thúy là cháu gái duy nhất của ta. Con dâu ta sau khi bệnh, lưu lại đứa cháu gái nhu thuận này cho ta. Ta thật rất an ủi. Nhưng ngày vui chẳng được bao lâu. Một ngày nọ, một tên cường đạo vào thôn, coi trọng cháu gái ta xinh đẹp, đem nàng bắt đi. Kết quả, vài ngày sau cháu gái ta được người ta phát hiện thất cổ trên cây cổ thụ trước thôn. Ô ô ô...” nói đến cuối cùng, Trình Thị lại khóc không thành tiếng.

Nghe âm thanh bi thống kia, Tô Lệ Nhã xúc động. Thân tình như thế, lúc nhỏ có thời điểm nàng cũng chờ đợi tình thân như thế. Nàng tiến lên nắm tay Trình Thị, an ủi nói: “Bà nội, bà không cần thương tâm nha. A Thúy cũng nhất định không hy vọng bà khổ sở. Hơn nữa hiện tại đã có cháu. cháu sẽ thay thế A Thúy hiếu thuận với bà.”

Trình thị ôm lấy Tô Lệ Nhã, nước mắt nói: “Cháu gái ngoan...”

Vừa sinh ra đã bị vứt bỏ ở cô nhi viện, không có tình thân Tô Lệ Nhã chỉ thấy tâm mất mơ hồ, nội tâm có cái gì đó nổi lên.

5. Chương 5: Thẩm Mỹ Diên Đảo

Cứ như vậy Tô Lệ Nhã trở thành cháu gái Trình Thị. Trải qua thời gian vài ngày, nàng rốt cuộc cũng rõ triều đại hiện tại. Triều đại này không phải không có trong lịch sử Trung Quốc, mà là chưa bao giờ nghe qua Long Viêm triều. Triều đại này có chút tương đồng với triều Đường. Dân phong so với thời Tống cởi mở hơn nhiều. Nữ nhân không cần bó chân nhỏ. Còn có một ít nguyên nhân nàng cho rằng triều đại này cùng loại với triều Đường là thẩm mỹ của bọn họ: Lấy béo làm tiêu chuẩn cho cái đẹp, nhất là nhắm vào nữ tử mà nói, lại tôn trọng mập mạp.

Nhớ tới vài ngày trước, nàng tới bờ sông giặt quần áo, vừa vặn nghe được tam cô lục bà chê bai nàng.

“A Ngưu thẩm a, bà nói A Nhã kia có phải bị cường đạo cưỡng hiếp hay không?” Một tam cô hỏi.

“Đúng vậy, ngày đó nàng đi vào thôn, ngay cả tay áo đều không có.” Một lục bà nói tiếp.

“Không. Ta dám khẳng định A Nhã không bị cưỡng hiếp.” Một tam cô khác chắc chắn nói.

“Vì sao?” Tất cả những người khác tò mò quay đầu hỏi.

“A Nhã gãy ngay cả hai bên má đều lõm xuống, đáng người lại chỉ có da bọc xương. Người nói có người nam nhân nào thích ôm một đống xương cốt đâu? Muốn ôm, cũng là ôm chúng ta như vậy nè.” Tam cô kia bộ ngực rất ngạo mạn ngưỡng lên.

“Đúng vậy! Ha ha a” Tam cô lục bà cùng kêu lên cười nói.

Đứng ở phía sau Tô Lệ Nhã nghe được khóe miệng không ngừng giật giật. Gãy ngay cả má đều lõm xuống? Làm ơn, nàng cái này gọi là mỹ nhân mặt hạt dưa. Không biết bao nhiêu người tốn bao nhiêu tiền đi chỉnh hình, đều chỉnh thành cái dạng giống nàng đâu? Đáng người chỉ có da bọc xương?! Đáng người kiêu ngạo tiêu chuẩn của nàng. Không biết có bao nhiêu nữ nhân mỗi ngày đi tập thể hình đều luyện không thành đâu? Mấy phi bà này mặt béo ngực đại mông lớn cứ nhiên cười nhạo nàng. Tô Lệ Nhã khinh bỉ nhìn thoáng qua tam cô lục bà còn đang cười, quyết định không theo chân họ so đo, đi sang hướng khác giặt quần áo.

Vốn nàng nghĩ mấy phi bà ghen tị nàng là mỹ nữ, nhưng rất nhanh nàng phát hiện sự tình không đơn giản thế.

Ví dụ một:

Một ngày, nàng cùng Trương tẩu cách vách đi giặt quần áo. Trương tẩu này có bộ dạng trắng nõn mịn màng, chính là béo một chút. Mặt hình tròn, đáng người hơi béo. Đi trên đường, rất nhiều nam nhân dùng ánh mắt ái mộ hướng về phía các nàng. Ở hiện đại trải qua bị người khác phái dùng ánh mắt chú ý nên Tô Lệ Nhã nghĩ bọn họ nhìn nàng. Nếu là trước kia nàng sẽ cảm thấy chán ghét, nhưng giờ phút này nàng lại thấy tự hào. Hừ, nàng chỉ biết mấy phi bà ghen tị với đệ nhất mỹ nữ. Nhưng sự thật rất tàn khốc. Một nam nhân ba mươi tuổi tiến đến gần, một phen đẩy nàng ra, đối với Trương tẩu cười nói: “Trương tẩu, giặt quần áo a! Bồn gỗ này nặng quá, ta giúp cô cầm.”

Trương tẩu cười nói: “Cái này sao lại không biết xấu hổ? Rất phiền toái.”

“Không phiền toái, không phiền toái.” Nam nhân kia lắc đầu liên tục nói.

Các nam nhân khác thấy thế cũng tụ tập lại. Có nam nhân thậm chí đẩy nàng vương chân vương tay sang một bên, nói: “Cút ngay, xấu nữ.”

Xấu nữ?! Như có hai cây búa lớn nện xuống đầu nàng. Lớn như vậy, nàng chỉ nghe người ta kêu là mỹ nữ. Hiện tại bị người ta gọi là xấu nữ. Mặt Tô Lệ Nhã tái đi. Cuối cùng, nàng quyết định không cùng với mấy phu thôn không có kiến thức so đo.

Ví dụ hai:

Lại một ngày, nàng vốn đi đưa cơm cho Trình Thị. Nhưng đi được nửa đường, bỗng nhiên gặp một người mặc hỉ phục, dáng người cân xứng, nữ tử khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi tiến lên, hướng nàng liên tục nói cảm tạ. Nàng không hiểu rõ. Nàng tìm nửa canh giờ, muốn làm rõ vì sao nàng kia cảm tạ nàng. Thì ra nữ tử này bởi vì dáng người gầy yếu mà bị trở thành đệ nhất xấu nữ Tô Gia thôn, do vậy vẫn chưa lấy được chồng. Dù sao có người nam nhân nào thích xấu nữ đâu! Nhưng nàng đã đến, nữ tử kia không còn là xấu nữ đứng đầu nữa. Bởi vậy lập tức tìm được nhà chồng. cho dù nàng gả cho nam nhân là một người quê, nhưng có thể gả ra ngoài, nàng ta đã cảm thấy mỹ mãn. May mắn bởi vì nàng tới đã đoạt danh hiệu đệ nhất xấu nữ Tô Gia thôn nên nữ tử này mới có thể gả ra ngoài. Nhìn hỉ bao trong tay nữ tử kia cấp riêng cho nàng, nàng chỉ cảm thấy khóe miệng run rẩy.

Rất nhanh nàng có danh hiệu mới: Đệ nhất xấu nữ Tô Gia thôn. Trước kia nàng vô luận là tiểu học, trung học hay đại học đều được mệnh danh là hoa hậu giảng đường. Hiện tại cư nhiên bị phong là đệ nhất xấu nữ. nàng tức giận ngứa mặt lên trời thề mắng cái thế giới loạn thất bát tao này.

Ngay cả Trình Thị cũng đến nói với nàng: Một người quan trọng không phải bề ngoài, quan trọng nhất là trong tâm. Tâm đẹp mới là đẹp nhất, nàng nghe mà khóc không ra nước mắt a!

Tô Gia thôn trao danh hiệu đệ nhất xấu nữ, nàng không cần lo lắng sớm như vậy đã bị ép gả đi. Dù sao, ở cổ đại nếu một cô nương đến hai mươi còn chưa lập gia đình, người nhà của cô ta sẽ vô cùng lo lắng.

Trình Thị vốn đối đãi nàng như cháu gái ruột, cũng nghĩ giúp nàng tìm một nhà chồng, nhưng cho dù là người mù cách vách cũng không nguyện ý cưới đệ nhất xấu nữ. Nghe bà mối báo cáo, nàng thở dài một hơi nhẹ nhõm. Không khỏi cảm khái cho câu triết học trong sách kia phân tích: Sự vật đều có hai mặt. Ít nhất danh hiệu đệ nhất xấu nữ Tô Gia thôn có thể làm cho nàng không cần lo lắng về vấn đề lập gia đình. Tô Lệ Nhã điều chỉnh tâm tình, vô cùng cao hứng tiếp nhận danh hiệu này.

6. Chương 6: Phần Tử Trí Thức Thành Thất Học

Cuộc sống nông thôn vô cùng vất vả. Làm việc đối với người thành thị như Tô Lệ Nhã mà nói là khổ không thể tả nổi.

Bàn tay vốn mềm mại trắng nõn, xuất hiện rất nhiều vết chai. Da thịt hồng nộn dưới ánh nắng chói chan đã dần dần trở nên sạm đen. Bởi vì ngày thường cũng chỉ có thể ăn rau nắm đại, ngay cả vị thịt cũng chưa ngửi qua. Tô Lệ Nhã trở nên gầy yếu. Nhìn gương đồng thấy chính mình vừa gầy lại vừa đen. Tô Lệ Nhã không khỏi trào phúng nói: “Hiện tại, ta đã thật sự đúng là đệ nhất xấu nữ Tô Gia thôn.” Không, không được. Nàng phải nghĩ biện pháp thay đổi tình huống này mới được. Nàng không muốn lại ăn rau nắm đại chua chát, nàng không muốn lại ở dưới mặt trời thiêu đốt, mồ hôi chảy ròng. Tuy rằng, ở hiện đại nàng có thể thông qua sấm vai nhân vật kiếm tiền. Chiêu này hiển nhiên không được. Bởi vì nơi này dân phong chất phác, không có người có bản lĩnh nghĩ chiêu này.

Đúng rồi, như thế nào thì nàng cũng là một sinh viên, tuy rằng chưa tốt nghiệp nhưng cũng coi là phần tử trí thức cao cấp. Viết câu đối xuân a, thư a, hẳn là có thể. Nhưng viết câu đối xuân và thư cho người ta đều cần bút mực, trong thôn chỉ có trưởng thôn Tô Văn là có. Tô Văn là người học cao nhất trong Tô Gia thôn, nghe nói là tú tài, cũng là người duy nhất biết chữ trong thôn. Từ “Duy nhất” nếu ở hiện đại là phi thường nổi tiếng nha! Vô luận người trong ngành sản xuất nào người có thể trở thành duy nhất liền có nghĩa là có thể cầm quyền, cầm quyền thì sẽ có vô số tài phú tới tay. Đường làm thứ hai cũng không kém.

Chính là di động và bưu chính. Tuy rằng lấy thị trường gần đây nói, di động chiếm chín tầng, bưu chính chỉ có một tầng. nhưng Trung Quốc được xưng là tiêu phí di động lớn nhất toàn thế giới, cho dù chỉ một tầng, ngành bưu chính cũng đủ nuôi sống nhiều người như vậy. Hơn nữa quan trọng nhất là, Tô Văn do có thân phận trưởng thôn, cùng với thân phận tú tài, là người không có khả năng viết thư dùm. Này có nghĩa là nàng có bao nhiêu thị trường rộng lớn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Lệ Nhã đứng ở cửa, nhìn bầu trời đỏ tươi, hít thở không khí mới mẻ, nhất thời cảm thấy tinh thần tốt lên không ít. Nàng bước nhanh hướng nhà trưởng thôn đi tới. không đến hai khắc, nàng đã đứng ở trước cửa nhà trưởng thôn. Nhà của trưởng thôn là căn nhà duy nhất trong thôn có hai lầu. Nhưng lại có bức tường dài vây quanh. Đầu tường cũng có cánh liễn nhô đầu ra. Nàng tiến lên một chút gõ cửa. Đến nửa ngày mới có người đến mở cửa.

Nàng ngọt ngào tươi cười nói: “Xin hỏi Trưởng thôn có nhà không? Ta có việc muốn gặp trưởng thôn.”

Tô Lệ Nhã tự nhận là tươi cười ngọt ngào nhưng trong mắt gia đình kia có thể so sánh với Mẫu Dạ Xoa tươi cười, sợ tới mức té trên mặt đất.

“Người làm sao vậy?” Tô Lệ Nhã có lòng tốt muốn đỡ hần dậy.

Chỉ thấy gia đình kia bay nhanh rời đi, bỏ lại một câu “Đứng đó.”

Một khắc chung sau, gia đình cúi đầu xuống, để tránh nhìn thấy gương mặt xấu xí kia, nói: “Lão gia cho người đi vào.”

Gia đình dẫn Tô Lệ Nhã xuyên qua đình Mẫu Đơn. Mùi Mẫu Đơn nồng đậm khắp nơi, nhìn phòng xá xa hoa sạch sẽ kia, nàng không khỏi nghĩ đến nơi ở hiện tại của mình, không khỏi cảm thán giàu nghèo chênh lệch thật lớn.

Rốt cục, gia đình đến trước cửa thư phòng thanh nhã thì dừng lại, gõ cửa nói: “Lão gia, Tô Lệ Nhã đã tới.”

“Cho nàng vào đây.” Giọng nói uy nghiêm vang lên.

“Nha” Một tiếng cửa phòng mở ra. Nàng nhấc làn váy lên, bước qua bậc cửa quá cao kia. Vừa vào phòng, đặt vào mắt là đóa hoa Mẫu Đơn kiều diễm ướt át, thật là đẹp.

“Người đến tìm ta có chuyện gì?” Giọng nói uy nghiêm lại vang lên.

Tô Lệ Nhã thu hồi cảm thán, xoay người đối mặt với trưởng thôn. Đối với vị trưởng thôn này, nàng chỉ gặp qua vài lần. Bởi vì cả người trưởng thôn đều toát lên vẻ uy nghi của người già, sau mỗi lần gặp qua, nàng đều cảm thấy không thoải mái. Nhưng hiện tại nàng có việc cần người, không thể không cúi đầu với người, nói: “Ta hướng trưởng thôn mượn bút dùng một chút.”

“Bút mực?” Trưởng thôn nghi hoặc hỏi nàng.

“Ta tập viết chữ.” Tô Lệ Nhã trước nói lý do này đã. Không thể nói với trưởng thôn, nàng tính dùng chữ viết kiếm tiền được!

“Một nữ nhi không cần học viết chữ. Nữ tử không tài mới là đức a!” trưởng thôn không đồng ý nói.

Nữ tử không tài mới là đức?! Chó má. Đây là sợ nữ tử học được tri thức sẽ vượt qua nam nhân, tới lúc đó không thể giam cầm nữ nhân đây mà. Tuy nàng rất muốn xông lên đối mặt với Tô Văn mắng to, nhưng hiểu được tình hình hiện tại nên nàng nhịn xuống, nức nở nói: “Trưởng thôn, trước đó vài ngày bà mới đến nhà ta nói, người mù sống ở cách vách cũng không nguyện ý cưới ta. Ta xem, cả đời này ta cũng không thể gả đi.”

Nước mắt thi nhau rơi xuống, bộ dáng thê lương kia làm cho Tô Văn cũng một phen đồng tình rơi lệ.

Tô Lệ Nhã khéo mắt dư quang thấy được nét mặt xúc động của Tô Văn, thu được hiệu quả, nước mắt lại nổi lên, nức nở khóc nói: “Bởi vậy, ta tính học viết chữ. Có một nghề tinh thông, sau này có thể nuôi sống chính mình.”

Tô Văn đi ra phía sau giá sách lấy ra một quyển sách, chồng giấy Tuyên Thành, cùng với bút mực, đưa đến trước mặt nàng, nói: “Đây là tam kinh, người có thể học. Bút mực này cho người luyện chữ. Về sau, nếu

người không hiểu có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào.” Ông vỗ vai nàng, vẻ mặt kiên định nói: “Một người quan trọng nhất là tự lập.”

Tô Lệ Nhã diễn cho trọn bộ, nước nở nói: “Cảm ơn trưởng thôn.”

Ra khỏi phòng, Tô Lệ Nhã cao hứng nhảy dựng lên. Nhìn bút mực trong tay, nàng trong lòng tràn ngập cảm thán: Không tốn một văn tiền, tuy nàng cũng không có khả năng trả tiền, nhưng có được mấy thứ này tâm tình sung sướng, nàng bước nhanh về nhà.

Vừa vào đến nhà, nàng cẩn thận lấy cái hộp nhỏ trong ngăn tủ ra. Hộp này nàng dùng để cất bảo vật, nàng đem bút mực cùng với giấy thật cẩn thận để vào. Khi đang chuẩn bị mở tam kinh, nàng bỗng nhiên cảm thấy tam kinh này vô cùng kì quái, không nói ra được kì quái ở điểm nào. Nàng để ở trong tay quan sát, rốt cuộc phát hiện vấn đề. Là nét chữ trên quyển sách. Không biết sao nét chữ này làm cho nàng cảm thấy bất an. Nàng rất nhanh mở ra, nhìn một đám chữ nòng nọc, không biết một chữ, nàng rốt cục lĩnh hội được một chuyện: Triều đại này không lưu hành Hán tử. Lập tức, nàng lại lĩnh hội thêm được một chuyện: nàng không biết chữ. Một phần tử trí thức cao cấp thế kỉ hai mươi mốt lại trở thành thất học. Có thể tưởng tượng nội tâm Tô Lệ Nhã bị đả kích như thế nào. Tô Lệ Nhã khóc không ra nước mắt nhìn đám chữ nòng nọc kia: Kế hoạch cầm quyền của nàng, kế hoạch thoả mái kiếm tiền của nàng, cứ như vậy biến mất.

7. Chương 7: Trình Thị Qua Đời

“Vù vù vù — phanh phanh phanh” Gió lạnh thổi vào, cánh cửa cũ nát run run dữ dội.

“Khụ khụ khụ” Trình Thị không ngừng ho khan.

Tô Lệ Nhã bưng một chén nước ấm, nâng Trình Thị dậy nói: “Bà nội, uống miếng nước đi.”

Trình Thị ngừng ho, uống hết chén nước ấm.

Tô Lệ Nhã vỗ nhẹ lưng Trình thị, lo lắng hỏi: “Bà nội, bà thấy sao rồi?”

Mười ngày trước, Trình Thị nhiễm phong hàn. Phòng hàn đối với người trẻ tuổi mà nói, uống chút nước là khỏi. Nhưng đối với thân thể không tốt, lại lớn tuổi như Trình Thị là vô cùng lợi hại. Mười ngày nay, Trình Thị ốm đau trên giường, chỉ uống loại thuốc không đặc trị. Trong Tô Gia thôn không có đại phu, dân thôn bị bệnh, đều tự mình lên núi hái chút thảo dược ăn. Nếu thật sự bệnh nặng, trong nhà có tích góp, còn có thể thuê xe ngựa đi đến thị trấn khác tìm đại phu, nhưng nếu không có tiền chỉ có thể chờ chết. Vài ngày trước, nàng da mặt dày đi hỏi vay tiền người khác. Nhưng đều bị từ chối. Vốn nàng tính đi tìm trưởng thôn nhờ hỗ trợ, nhưng lại bị Trình Thị giữ lại: “A Nhã, cháu không nên làm trưởng thôn phiền toái. Trưởng thôn sẽ không gặp cháu.”

Tô Lệ Nhã nước nở nói: “Nhưng ông ấy là người duy nhất có tiền cho chúng ta mượn.”

Trình Thị vỗ nhẹ tay nàng, cười nói: “A Nhã, cháu còn trẻ, không hiểu đạo lí đối nhân xử thế. Nghe lời, không cần đi tìm người ta vay tiền.”

“Dạ.” nàng không thể không gật đầu đáp ứng.

Nhưng bệnh tình Trình Thị càng ngày càng nghiêm trọng, thời gian hôn mê càng ngày càng dài. Nàng sợ hãi, nàng sợ bà nội đối đãi với mình như cháu gái ruột rời nàng đi.

“A Nhã, A Nhã.” Giọng của Trình thị cắt ngang suy nghĩ của nàng, nàng không nghi ngờ đáp: “Bà nội, chuyện gì a?”

“Khụ khụ khụ...A Nhã cháu lấy cái hộp nhỏ trong tủ quần áo tới đây.” Trình Thị chỉ vào tủ quần áo.

Tô Lệ Nhã rất nhanh tìm được hộp gỗ, đưa tới trước mặt Trình Thị. Trình Thị run run tay bắt đầu mở hộp gỗ, lấy ra một chiếc vòng tay xanh biếc. Trong mắt xuất hiện nhu tình, giống như nhớ lại kỉ niệm ngọt ngào. Sau đó, Trình Thị đem vòng tay đặt vào trong tay Tô Lệ Nhã, nói: “A Nhã, nếu người Tô Gia thôn khi dễ cháu, cháu hãy đi Viêm Đô tìm người Thượng Quan. Đến lúc đó sẽ có người dàn xếp cho cháu.”

Tô Lệ Nhã chỉ cảm thấy yết hầu căng thẳng, nghẹn ngào. Nhìn Trình Thị mi gian tử khí, nàng biết bà nội đang đọc di ngôn. Rốt cục trong lòng không khống chế được đau thương, nàng ôm lấy Trình Thị, khóc nói: “Bà nội, không cần a! không cần rời A Nhã. Không cần a. Ô ô ô~”

Trình Thị trong mắt nổi lệ quang, vỗ nhẹ lưng A Nhã nói: “A Nhã, sinh tử có mệnh, không thể cưỡng cầu.” Bà đẩy Tô Lệ Nhã ra, nói: “A Nhã, tuy rằng mang mặt nạ làm người, có thể không đắc tội với người khác. Nhưng như thế thì mệt mỏi quá.”

Bà nội cư nhiên biết, nàng giật mình ngừng khóc.

Trình Thị từ ái nói: “Bà nội sống hơn nửa cuộc đời, đã gặp nhiều người, tự nhiên biết. A Nhã, đáp ứng bà nội, nếu về sau gặp được người thiết tình đối đãi với cháu, nhớ rõ tháo mặt nạ xuống.”

“Dạ” Tô Lệ Nhã gật đầu đáp ứng.

Trình Thị bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn cửa, trên mặt xuất hiện vui sướng, nói: “Ông đến rồi, rốt cục ông cũng tới đón ta.”

Tô Lệ Nhã nghi hoặc nhìn về phía cửa, không thấy bóng người. nàng hoảng sợ biết bà nội sắp rời khỏi nàng.

Trình Thị khoe miệng tươi cười, lẩm bẩm: “Ta biết ông sẽ đến. Tuân thủ lời hứa tới đón ta.” Giọng nói càng ngày càng nhỏ, thẳng đến biến mất.

Nhìn khoe miệng tươi cười của Trình Thị, Tô Lệ Nhã biết bà ra đi rất mãn nguyện.

“Ô ô ô~” Tô Lệ Nhã ngã nhào vào người Trình Thị khóc lớn. Người duy nhất trên thế giới này thiết tình đối đãi với nàng đã rời đi mà khóc, người thân duy nhất của nàng rời đi mà khóc. Tiếng khóc thê lương, gió bắc thổi qua mà tiếng khóc vẫn quanh quẩn.

Ngày hôm sau, dân thôn giúp Trình Thị an táng ở sau núi Tô Gia thôn. Căn nhà rơm giờ chỉ còn mình nàng.

8. Chương 8: Nhặt Được Kim Chủ

Tuyết đọng thật dày dần dần hòa tan, màu lục dần thay thế màu trắng thuần khiết, vạn vật tràn ngập sức sống. Cảm xúc bi thương của Tô Lệ Nhã cũng ra đi. Vốn nàng tính đi Viêm Đô tìm người, nhưng sau khi hỏi rõ địa chỉ Viêm Đô, nàng liền đình chỉ dự tính. Hiện tại chỗ này là tiểu châu phía nam Long Viêm quốc cách phía bắc khoảng vạn dặm, nàng không phải Tôn Ngộ Không, lộn một vòng là đến. Đường nhiên nàng cũng không noi theo gương Đường Tăng từng bước một đến Viêm Châu. Quan trọng nhất là bởi vì nàng không có tiền. Bởi vậy nàng tính trước hết kiếm đủ tiền rồi nói. Nhưng kiếm tiền nói dễ hơn làm a? Đối với hiện tại đã trở thành thất học, cộng thêm cái danh hiệu đệ nhất xấu nữ, muốn bán sắc thì nam nhân gặp cũng rút lui mười dặm. Bởi vậy, nàng chỉ có thể tiết kiệm từng chút lương thực. Cho dù đem ba bữa biến thành hai, mỗi bữa cơm cùng với nước có thể gọi là “Cháo loãng”, lương thực cũng rất nhanh vơi đi. Nàng hiện tại vô cùng nhớ tới hương vị của rau nầm dại, ít nhất, bụng nàng cũng không cách nửa canh giờ lại kháng nghị.

“Ừ ừ~” Bụng người nào đó cao giọng kháng nghị.

“Đã biết, đã biết, ta lập tức tìm thứ gì đó cho người ăn.” Đói đến tay chân đã muốn nhũn ra Tô Lệ Nhã vô lực đứng dậy, cầm lấy cần câu mấy ngày trước làm xong. Một cái cây thẳng tắp không hề co dãn, phía trên quần một miếng vải đen, một đoạn vải thô lộ ra móc câu bằng cây đinh rỉ sét, vật như vậy gọi là cần câu trong lời nói.

“Nha” một tiếng, Tô Lệ Nhã mở cửa phòng. Một trận gió lạnh lập tức đánh úp lại.

“Hách – xì –” Tô Lệ Nhã mượn sức cần câu áo hướng tới con sông duy nhất ở ngoài Tô Gia thôn.

Con sông này thông với mười hai sông lớn của các châu phía nam Long Viêm. Nước sông phi thường ôn hòa, cũng không có sóng lớn.

“Hách-xì” Bờ sông thường xuyên truyền đến âm thanh của người nào đó đang hắc xì. Trời lạnh đến nổi nước mũi Tô Lệ Nhã muốn đông lại. Nàng nhìn chăm chăm những con cá đang khoai hoạt dưới đáy sông.

“Cá con, cá con, người hãy từ bi, cần câu đi! Phật nói cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ. Chỉ cần các người cần câu, ta sẽ không bị chết đói. Người cũng sẽ bởi vì cứu ta mà công đức vô lượng, thoát khỏi kiếp súc sinh. Thật có lợi đi!” Tô Lệ Nhã phát huy tài ăn nói của chính mình, ý đồ khuyên bảo cá cần câu.

Nhưng nhóm cá con trong sông vẫn truy đuổi lẫn nhau, không đá động gì đến nàng, tự đắc bơi lội.

Tô Lệ Nhã phát huy tinh thần Đường Tăng niệm kinh, tưởng tượng nhóm cá con này là yêu quái bắt Đường Tăng, tự sát mà chết. Đáng tiếc nàng niệm là tiếng người còn kia là cá.

Xa bờ có cái gì đó chói mắt cắt ngang lời niệm kinh của nàng với mấy con cá. Nàng nghi hoặc đứng dậy, tìm kiếm. Không xem thì thôi, vừa thấy đã dọa nàng nhảy dựng. Theo thượng nguồn một cái xác chết đang chậm rãi trôi tới. Bị hoảng sợ sắc mặt Tô Lệ Nhã trắng bệch nhưng ánh mắt nàng miễn cưỡng với tài vật, phát hiện trên quần áo thượng hạng mang theo sắc vàng. Nàng nghiên cứu, tưởng tượng bên trong kia chứa mười lượng vàng ròng.

Nhìn tốc độ xác chết đã sắp trôi tới nàng, nàng do dự. Tuy rằng nàng tính tiến lên lấy vàng, nhưng đối với tử thi nàng vẫn không dám đụng vào. Nghe nói bộ dáng người chết đuối vô cùng khủng bố.

“Rột rột” Cái bụng hợp thời kháng nghị, làm cho nàng hạ quyết tâm chạy nhanh vào trong nước. Dù sao nàng không muốn chết đói, nghe nói bộ dáng người chết đói càng phi thường khủng bố.

“Hắc hừ—hắc hừ—hắc hừ” Tô Lệ Nhã đem hết toàn lực, thật vất vả tha thi thể lên bờ, liền ngã ngồi trên mặt đất, thở dốc.

Nửa ngày sau, nàng mới hít thở đủ khí, liền không suy nghĩ tiến đến lưng thi thể kia lấy vàng. Đây là vàng ròng nguyên chất. Ánh mặt trời chiếu xuống màu vàng vô cùng chói mắt. Tô Lệ Nhã trợn mắt há mồm mà nhìn chăm chăm vàng trên tay, một hồi lâu mới khôi phục lại lí trí. Thật tốt quá, nàng rốt cục không cần ăn cháo loãng nữa. Nàng cẩn thận đem vàng bỏ vào trong lòng, sau đó, nàng nhìn chăm chăm thi thể, do dự nên hay không đem “Nó” quăng đi. Nói không chừng bên trong quần áo còn có vàng? Nhưng nàng nghĩ bộ dạng xác chết trôi khủng bố, sợ buổi tối “Nó” đến gặp nàng trong mộng.

Bỗng nhiên, một đạo linh quang hiện lên. Nàng cười cởi đai lưng bên người xuống, bịt kín hai mắt mình, hít một hơi thật sâu, đi qua thi thể. Nàng run run vươn tay sờ soạng trên người thi thể. Vốn nghĩ nàng sờ phải thân thể phù thủy, nhưng da thịt co dãn làm lòng nàng buông sợ hãi xuống, yên tâm mà tiếp tục sờ soạng. Rốt cục không phụ sự cố gắng của nàng, ở bên thắt lưng thi thể đụng đến một túi tiền to gù gồ, nhưng lại không cách nào kéo ra được. nàng không thể không đứng dậy, thử đi đến một hướng khác. Vốn tính vượt qua thi thể nhưng nàng lại xem nhẹ chiều rộng thi thể, một cước đạp lên bụng thi thể. Lúc này cư nhiên thi thể đứng dậy, trong bụng phun nước ra. Mà Tô Lệ Nhã bởi vì dưới chân thi thể đột nhiên đứng dậy, mà mất đi trọng tâm té lên người thi thể.

“Khụ khụ khụ”

Dưới thân truyền đến tiếng ho khan, Tô Lệ Nhã lập tức kéo đai lưng trên mắt xuống. Lọt vào tầm mắt là khuôn mặt tuần tú như mây trắng bàn hạo (đám mây lúc mặt trời mọc), hai hàng lông mày trắng tấp, bạc môi tuần dật. Nam nhân này thật suât! Nàng si ngốc nhìn khuôn mặt tuần tú dưới thân.

Dưới thân nam nhân đã muốn ngừng ho. Nhiệt khí trên mặt hần, làm cho nàng biết hần không phải là thi thể, là một nam nhân suât quá đáng.

Khôi phục lí trí nàng lập tức đứng dậy, mặt mang thẹn thùng khóe mắt dư quang ngấm khuôn mặt dưới ánh mặt trời kia càng thêm tuần mỹ. Lúc này, bên hông hần chiết xạ ánh vàng làm nàng thu hồi tầm mắt, tiếp tục công việc thăm dò vừa rồi. Nàng lôi túi tiền kia ra, lòng mang chờ mong mở ra, cư nhiên chỉ có một chút vàng, mà bên trong túi có một lỗ hồng lớn. Tô Lệ Nhã không nói gì nhìn chăm chăm cái lỗ hồng, rồi sau đó tức giận xoay người nhìn nam nhân đã lâm vào trạng thái hôn mê, cả giận nói: “Tiết kiệm tiền cũng không nên tiết kiệm túi tiền a! cư nhiên mua cái túi chất lượng thấp như vậy.” Vốn bởi vì nam nhân

tuần mỹ mà sinh ra hảo cảm, nháy mắt liền biến mất. nàng tức giận thu hồi vàng, chuẩn bị rời đi, không hề quản tên soái ca mỹ nam.

Soái ca mỹ nam?! Một đạo linh quang nổi lên, nàng dừng cước bộ, cúi đầu liếc mắt nhìn ánh vàng trong tay. Vừa suất lại có vàng! Tam đại định luật xuyên qua! Nàng hưng phấn xoay người nhìn mỹ nam dưới đất. Kim chủ của nàng! Nàng đợi suốt chín tháng! Nàng lập tức quyết định mặc kệ dùng thủ đoạn gì cũng phải có kim chủ này.

9. Chương 9: Kim Chủ Thành Đứa Ngốc

Sức mạnh đồng tiền thật vô hạn. Nó có thể kích thích tiềm năng một người. Thân cao 1m65, thể trọng Tô Lệ Nhã chỉ có 45kg, thể nhưng có thể công một người cao quá 1m80, nam nhân thể trọng tuyệt đối hơn 70kg về nhà.

Tô Lệ Nhã cẩn thận đem kim chủ của nàng đặt trên giường, sau đó vạn phần dịu dàng dịu hần nằm xuống, giúp hần thay quần áo ướt sũng (đương nhiên quần áo bên trong nàng không dám đổi), đợi hần tỉnh lại. Khi giúp hần thay quần áo, nàng vô cùng may mắn phát hiện trên người kim chủ của nàng không có miếng vết thương. Nàng khẳng định hần trượt chân rớt xuống sông. Ha ha, quan trọng nhất là nàng tiết kiệm được tiền kêu đại phu.

Nương theo ngọn đèn, nhìn khuôn mặt tuần mỹ vô cùng suất, đôi mi thanh tú của Tô Lệ Nhã nhíu chặt, suy nghĩ như thế nào mới có được kim chủ. Hiện tại nàng là “đệ nhất xấu nữ” Tô Gia thôn, chỉ sợ kim chủ nhìn nàng sẽ thấy chướng mắt.

Có! Trong sạch. Nàng có thể dùng trong sạch để có kim chủ. Nàng hiện tại vô cùng cảm tạ tư tưởng phong kiến của vương triều này: Nữ tử nếu thân mình bị nam nhân xem qua, nam tử sẽ chịu trách nhiệm cưới nàng. Nàng tin tưởng trong sạch cùng với ân cứu mạng, tuyệt đối có được kim chủ.

Lập tức nàng liền tiến hành kế hoạch. Nàng lấy bồn tắm duy nhất trong phòng ra, sau đó nấu nước ấm. Rót cục bồn tắm đựng đầy nước ấm, nàng bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng, bước vào trong nước. Nàng tính lộ toàn bộ cho kim chủ xem. Đồng thời, không cần để ý sẽ bị xâm phạm. Bởi vì, lấy thẩm mỹ của thời đại này, cho dù nàng có lộ toàn bộ diện mạo cho nam nhân xem, cũng không làm cho nam nhân nổi lên dục vọng mà phạm tội.

“Hô” Nước ấm làm nàng cảm thấy thoải mái hô to một tiếng thống khoái. Nàng một bên im ắng tẩy tã, một bên khởi động lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài phòng. Nhưng thẳng đến nước ấm biến thành nước lạnh, làm nàng phát run. Ngoài phòng vẫn không có động tĩnh. Răng nanh bắt đầu run lên, lúc này phi thường thống hận triều đại dân phong cởi mở. Bằng không, nàng chỉ cần lộ lộ bắp chân hoặc lộ lộ cánh tay là có kim chủ, cũng không cần thiết ngâm mình trong nước lạnh để lộ cánh xuân.

Tô Lệ Nhã rốt cuộc chịu không nổi nước lạnh thấu xương này, lập tức đứng dậy, bước ra bồn tắm. Đáng tiếc, chân nàng do ngâm nước lâu nên đã muốn đông cứng, vừa chạm đất, Tô Lệ Nhã tư thế vô cùng không văn nhã ngã quỵ trên mặt đất.

“Ai a!” Tô Lệ Nhã rên rỉ lấy tay chống thân thể lên, nhưng lọt vào tầm mắt là đôi chân trần, tầm mắt hướng lên, chỉ thấy kim chủ của nàng vẽ mặt ngốc lẳng đứng ở đó.

Giờ phút này việc mà Tô Lệ Nhã muốn làm nhất đương nhiên không phải xấu hổ tìm một cái lỗ chui xuống, mà là muốn thời gian quay lại. Kế hoạch mỹ nữ tắm của nàng, kế hoạch có được kim chủ hoàng mỹ của nàng, liền như vậy không có. Vốn tính buông tha kế hoạch, nàng lại kinh dị phát hiện kim chủ hai mắt nhìn chằm chằm bộ ngực của nàng. Lớn như vậy cho tới bây giờ không bị khác phái trắng trợn nhìn như thế. Tô Lệ Nhã sắc mặt bắt đầu hồng lên cầm quần áo bên cạnh, muốn che khuất.

Nhưng kim chủ so với nàng nhanh hơn một bước, một tay cầm lấy quần áo của nàng, một tay bắt lấy bộ ngực của nàng.

Nhất thời bị xâm phạm, lửa giận vô cớ bốc lên, nàng muốn đánh kim chủ này một bạt tay, một giọng nói đáng yêu làm cho nàng đình chỉ động tác.

“Bánh bao nhỏ. Tỷ tỷ, ta muốn ăn bánh bao nhỏ.”

Theo ánh mắt thèm khát của kim chủ, nàng rốt cuộc biết bánh bao nhỏ trong miệng hần là vật nào. Nàng trợn mắt nhìn hần, cư nhiên bị so sánh thành bánh bao nhỏ. Đây tuyệt đối là vũ nhục. Tức giận làm Tô Lệ Nhã tát một cái vào gương mặt tuần mỹ kia. Sau đó nàng đứng dậy, nhanh chóng mặc xong quần áo.

Kim chủ vuốt gương mặt tuần tú ẩn hiện năm dấu vân tay, con ngươi đen chứa đựng khiếp sợ. Hơi nước bắt đầu dâng lên, sau đó “Oa” một tiếng, kim chủ ngồi dưới đất, tay chân vơ loạn xạ khóc nói: “Ô ô ô...ta muốn ăn bánh bao nhỏ, ta muốn ăn bánh bao nhỏ.”

Giờ phút này Tô Lệ Nhã ngậy ra như phỗng nhìn nam nhân trước mắt tuổi tuyệt đối đã qua hai mươi lăm lại giống như tiểu hài tử bảy, tám tuổi không để ý hình tượng thống khổ khóc. Nam nhân này tuyệt đối không phải người bình thường. Nàng mạnh mẽ đè bất an trong nội tâm lại, ngồi xổm xuống, nhẹ hỏi: “Người tên là gì? Mấy tuổi a?”

Nhưng giờ phút này nam nhân âm ỉ muốn ăn bánh bao khóc rống lên.

Rốt cuộc chịu không nổi tạp âm này, Tô Lệ Nhã ánh mắt hung ác nói: “Câm miệng, khóc nữa sẽ giết người.”

Nhất thời nam nhân ngừng khóc, nước mắt, nước mũi trên mặt run rẩy nhìn nàng.

Tô Lệ Nhã thu hồi ánh mắt, hỏi: “Tốt. người có thể nói cho ta biết người tên gì? Nhà ở đâu?”

Nam nhân kia mở to đôi mắt nghi hoặc mà hồn nhiên, thẳng lắc đầu.

Nàng thấy mây đen kéo đến đỉnh đầu. trải qua nửa canh giờ không ngừng hỏi, Tô Lệ Nhã đưa ra kết luận: Nam nhân trước mắt không phải kim chủ của nàng. Hần chính là đứa ngốc, trí tuệ phát triển chỉ là trí tuệ của đứa ngốc bảy, tám tuổi. Vốn nàng muốn hỏi nhà của hần, để đưa hần trở về, có khi còn có thù lao. Nhưng hỏi hần, hần không biết, chỉ mở to đôi mắt hồn nhiên nhìn chằm chằm nàng. Nàng rốt cuộc biết chính mình nhặt được cái gì: Một đứa đại ngốc.

Nam nhân kia chờ vấn đề được hỏi xong, khoe miệng nhếch nước miếng, mãnh liệt nhìn bộ ngực nàng, tươi cười hỏi: “Tỷ tỷ, bánh bao nhỏ có thể ăn không?”

Tô Lệ Nhã mở to đôi mắt đẹp, không nói gì nhìn gương mặt tươi cười kia.

10. Chương 10: Đứa Ngốc A Kim

“A Nhã, A Nhã...” một âm thanh không ngừng vang bên tai Tô Lệ Nhã.

“Ừ” Nàng kéo chăn tính đem âm thanh quấy nhiễu mộng của nàng ngăn ở bên ngoài.

“A Nhã, A Nhã...” Âm thanh càng ngày càng vang, càng ngày càng thường xuyên.

Bị kêu đến lỗ tai ong ong Tô Lệ Nhã tức giận đứng dậy, nhìn chằm chằm gương mặt tuần mỹ quát: “Câm miệng!”

Nhất thời nam nhân ngừng kêu, trong mắt ủy khuất nhìn nàng, giống như nàng là ác nữ khi dễ người khác.

Nàng thu hồi tức giận trên mặt, dặt miệng cười nói: “Chuyện gì a, A Kim?”

A Kim là tên của đứa ngốc mà nàng nhặt được. Vốn nghĩ hần là kim chủ, kết quả cư nhiên là đứa ngốc. Gọi hần là A Kim để nhắc nhở nàng không nên tin vào cái gì là tam đại định luật xuyên qua. Nhắc tới tam đại định luật xuyên qua, nàng một bụng hỏa. Nàng chính là tin tưởng cái gì tam đại định luật, mới cứu giúp đứa ngốc này, như thế nào bỏ cũng không xong. Kỳ thật, nàng cũng có ý định đem A Kim bỏ đi. Nhưng ánh mắt hần đối với nàng trăm phần trăm tín nhiệm, làm cho nàng không nỡ tâm vứt bỏ hần. Bởi vậy, nàng không thể không lưu hần. Đơn giản trên người hần có hai đỉnh bạc, cũng đủ cho bọn họ cơm no áo ấm một thời gian. Vì để cho A Kim có thể thuận lợi ở nhà bà nội, đồng thời ngăn chặn cô nam quả nữ sống chung bị người khác dòm ngó, nàng bắt đầu tuyên bố với người ngoài, hần là đại ca của nàng. Ngày đó bởi vì sơn tặc tập kích mà thất lạc. Mấy ngày trước, bọn họ gặp lại nhau. Nhưng đại ca đáng thương của nàng bị sơn tặc đánh cho hỏng óc, thành đứa ngốc. nàng hành động kỹ càng, dân thôn tự nhiên vì bọn họ là “huynh muội” thất lạc mà đồng tình.

“A Nhã, ta đói bụng.” A Kim thấy A Nhã cười rộ lên, cao hứng vỗ bụng.

Tô Lệ Nhã nhận mệnh đứng dậy, vì A Kim nấu này nọ. Nàng đem một nén vàng đổi thành nhiều bạc vụn, sau đó nàng dùng bạc vụn mua gạo, đồ ăn linh tinh này nọ.

Trải qua gần nửa canh giờ, một bàn đồ ăn phong phú đã làm xong. Tô Lệ Nhã thỏa mãn nhìn bàn đồ ăn đầy màu sắc cùng hương vị. A Kim nuốt một chút nước miếng, bưng chén cơm lên ăn.

Nhìn khuôn mặt tuần mỹ dính đầy cơm, nàng chỉ cảm thấy khóe miệng run rẩy: Cảm giác này giống như nàng ở trên đường nhặt được một trăm vạn tiền mặt, tâm tình cao hứng không được bao lâu, lại phát hiện trăm vạn tiền mặt này là giả. Đáng tiếc cho khuôn mặt Phan An (một mỹ nam rất nổi tiếng thời cổ đại).

“A Nhã, ta muốn thêm một chén.” A Kim bên miệng dính đầy cơm, đưa cái chén đã muốn rỗng téch qua.

Tô Lệ Nhã tiếp nhận chén cơm, bới đầy một chén cho hắn.

Không đến 5 phút, A Kim đồng dạng đưa qua chén cơm rỗng téch, nói: “A Nhã, ta muốn thêm một chén.”

Tô Lệ Nhã sắc mặt có điểm khó coi nhận cái chén.

Nhưng mà, một chén cơm đầy, không đến 5 phút đã bị tiêu diệt hết. tình hình như vậy lặp lại ba lượt.

“Ờ—” A Kim nuốt cái bụng đã phồng lên do ăn no.

Sắc mặt Tô Lệ Nhã xanh mét nhìn mặt bàn chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung “Nơi nơi hoang tàn”. A Kim thân thể theo lượng cơm khôi phục: Hai chén nhỏ hiện tại đã biến thành năm chén lớn. Nhìn nồi cơm gần như trống rỗng. Tô Lệ Nhã chỉ cảm thấy đau lòng đòi mạng. Nàng nghĩ vì tiết kiệm lương thực, ba bữa biến thành hai, mỗi bữa chỉ ăn một chén nhỏ. Ngược lại hắn lập tức đã ăn thức ăn một tuần của nàng. Tô Lệ Nhã phẫn hận quay đầu nhìn A Kim còn đang đánh ợ: Phàng phát thấy một thùng gạo siêu cấp vô địch của nàng chạy mất.

Không...Không Tô Lệ Nhã lắc đầu, âm thầm hạ quyết tâm không thể để cho hắn biến thành sâu gạo được, đem thức ăn của nàng tiêu diệt triệt để. Nàng muốn gỗ mục trở thành thần khí, nàng phải nhanh chóng cải tạo sâu gạo thành công nhân có ích cho xã hội.

11. Chương 11: Kế Hoạch Cải Tạo Sâu Gạo

Tô Lệ Nhã tiến lên đánh giá sâu gạo kia, cân nhắc như thế nào mới có thể cải tạo khối gỗ mục này.

Bỗng nhiên, gương mặt suất chói mắt phóng đại lên. Tô Lệ Nhã cảm thấy khó thở. Cặp mắt kia sâu thẳm như muốn đem người hút vào, trong đầu Tô Lệ Nhã xuất hiện một tia khó hiểu. Một bức tranh tuần nam “mỹ nữ” trao đổi ánh mắt xuất hiện.

“A Nhã, mắt ngươi có người nha!” A Kim vươn tay đi tới trước mặt nàng: “Không sợ, ta lấy ra cho ngươi.”

Nhìn A Kim trước mắt, nàng muốn tự phỉ nhổ mình. Nàng cứ nhiên vừa rồi động tâm với đứa ngốc. Nàng thu hồi tâm tư, bắt đầu kế hoạch cải tạo sâu gạo của mình.

Một người nếu muốn cống hiến cho xã hội, ít nhất phải có khả năng lao động, nuôi sống chính mình. Mà lao động có thể chia làm lao động trí óc và lao động chân tay, nhìn A Kim ngồi xõm trên mặt đất, nàng lập tức buông tha cho lao động trí óc, chọn lao động chân tay.

Hạ quyết tâm, nàng hướng A Kim ngoắc ngoắc nói: “A Kim, đến, đến, đến.”

A Kim cười sôi nổi, nói: “A Nhã, chuyện gì a?”

Nàng cầm lấy vài cái chén trên bàn đặt vào trong tay hắn nói: “A Kim, ngươi đem chén đi đến nhà bếp.”

“Ừ.” A Kim dùng sức gạt đầu, cầm chén hướng nhà bếp đi đến.

Tô Lệ Nhã cúi đầu vui mừng, tiếp tục thu thập bàn ăn: A Kim không phải phế vật, còn có điểm để dùng.

“Loảng xoảng” Âm thanh liên tiếp của vật gì đó ngã xuống, làm nàng kinh hãi chạy vào nhà bếp, nhìn đồng chén đĩa vỡ nát.

Ba cái chén của nàng a! Lại phải mua cái mới, nhưng một cái một văn tiền. Ba văn tiền của nàng a! Tô Lệ Nhã đau lòng chỉ kém không có gục xuống, đôi mắt đẹp của nàng mang theo hung ác nhìn chủ mưu gây ra.

A Kim cho dù có ngốc cũng biết chính mình đã chọc giận nàng. Hắn cúi đầu xuống, kéo kéo góc áo, nhẹ giọng nói: “Ta không phải cố ý, là do chén kia tự trượt. Thật sự, không phải cố ý.”

Tô Lệ Nhã nhìn A Kim giống nàng dâu chịu ủy khuất nói, cho dù là đại hỏa cũng phát không ra. Nàng mông lung nói: “Đi ra ngoài đi, để ta thu thập.”

A Kim xin lỗi liếc mắt nhìn Tô Lệ Nhã một cái rồi xoay người rời đi.

Kế hoạch thứ nhất sau khi thất bại, nàng quyết định cho A Kim làm một việc nhất định sẽ không phá hư tài sản của mình – đồn củi.

Nhìn hình dáng A Kim cầm sàu đao (búa đồn củi), lòng nàng nổi lên cảm giác thành tựu. Rốt cục nàng cũng có thể cải tạo khúc gỗ mục này.

“Hưu—đông” sàu đao trong tay A Kim bỗng nhiên bay đi, nện xuống bên chân dân thôn đi đường, sợ tới mức hai chân dân thôn nhũn cả ra.

Kế hoạch thứ hai cũng tuyên cáo phá sản, nhưng đại giới lại cao hơn. Dân thôn kia bị kinh hách nàng phải bồi thường mười văn tiền coi như phí tinh thần, mới xong việc. A, mười văn tiền của nàng a! Liên tiếp giáo huấn thất bại, nàng cũng buông tha kế hoạch cải tạo sâu gạo. A Kim là khối gỗ mục, một khối từ trong ra ngoài đều mục nát trống rỗng.

Nàng đang than ngán thở dài cho tương lai ảm đạm của chính mình, lúc này khuôn mặt tuần tú ngây ngô xuất hiện trước mặt: “A Nhã, người không cần nhú. Cho người ăn, bánh gạo.”

Tô Lệ Nhã nhìn chằm chằm khối bánh gạo, đây khẳng định nhà nàng không có. Bởi vì gạo nếp so với lương thực bình thường mắc gấp đôi, nàng không dám mua. Nàng tiếp nhận bánh gạo, cắn một miếng. Ừm, hương vị thật không tệ. Nàng nhìn bánh gạo có điểm không rõ hỏi: “A Kim, bánh gạo này từ đâu người có?”

A Kim vẽ mặt thành thật trả lời: “Là Trương tẩu cách vách cho ta. Nàng nghe bụng ta kêu liền cho ta.”

Tô Lệ Nhã khó có thể tin trọn tròn mắt: Trương tẩu kia là đệ nhất mỹ phụ Tô Gia thôn. Bất quá trong mắt nàng là một nữ nhân ngạo mạn, hơn nữa cũng rất keo kiệt. Làm sao có thể vô duyên vô cớ cho A Kim khối bánh gạo này? Nghi hoặc nhìn khuôn mặt tuần tú kia nàng liền hiểu. A Kim cho dù có ngốc, nhưng bên ngoài tuần mỹ xuất chúng cũng làm người ta động tâm. Một đạo linh quang hiện lên, âm trầm mấy ngày nàng rốt cục cũng có thể tươi cười. Tuy rằng nàng không thể đem sâu gạo cải tạo thành công, nhưng có thể đem sâu gạo ra ngoài, để cho A Kim tự kiếm thức ăn. Dựa vào bề ngoài xuất chúng của A Kim, hẳn là có thể thành công.

Tô Lệ Nhã bắt đầu kéc hoạch đem sâu gạo ra ngoài. Vì có thể làm cho A Kim có đủ đồ ăn, nàng bắt đầu truyền thụ cho A Kim phương pháp: Lờn ngon tiếng ngọt.

“Tỷ tỷ, người thật xinh đẹp nga!” A Kim hồn nhiên tươi cười.

Một đại thẩm khoảng bốn mươi tuổi, chỉ cần là một nữ nhân, không ai có thể chống cự được nam nhân khen, hơn nữa đó là nam nhân tướng mạo sánh với Phan An. Vị đại thẩm lấy cái bánh bao bên người cho A Kim, nói: “Ha ha, thật là bé ngoan. Đến đây ‘Tỷ tỷ’ thưởng cho người.” Nàng nhấn mạnh từ ‘Tỷ tỷ’.

Đương nhiên, trình độ của A Kim không nắm chắc được chiêu thức “Lờn ngon tiếng ngọt”, hơn nữa hắn lại một bộ dạng tiểu dê con đơn thuần, cũng sẽ có tác dụng với sắc trung nữ. Điển hình nhất chính là Trương tẩu cách vách. Có một ngày, nàng trong lúc vô tình nhìn thấy Trương tẩu lấy đồ ăn ra dụ hoặc, vươn tay sờ trong ngực A Kim. Nàng biết trượng phu Trương tẩu làm nghề đánh cá, mỗi lần rời bến đánh cá đến vài tháng. Nên nàng mới có thể như vậy. Nhưng vì bảo vệ trinh tiết của A Kim, nàng hợp thời xuất hiện giúp hắn giải vây. Đương nhiên hồi báo nàng là ánh mắt cảm hận của Trương tẩu. Để tránh cho sự tình lặp lại, nàng thường xuyên đi theo A Kim, giúp hắn chọn người đủ tư cách, sau đó mới yên tâm cho hắn thực hành.

Nhìn A Kim cầm một đồng này nọ: Rau xanh, trứng gà, bánh bao linh tinh gì đó, Tô Lệ Nhã cao hứng có thể không bỏ ra một văn tiền nào có được mấy thứ này, cùng với cảm giác vô cùng thành tựu: Nàng thật tài tình, cư nhiên có thể làm ột kẻ chỉ biết tiêu phí gạo, cũng biết cách kiếm ra gạo. Bây giờ mỗi ngày nàng

không cần phải đau lòng vì A Kim làm sâu gạo, quan trọng nhất là thu được lợi nhuận: Như trứng gà, rau xanh có thể đổi lương thực phụ, mà bánh bao có thể ăn. A Kim dùng sắc đẹp bên ngoài để kiếm ăn, trải qua kế hoạch lớn lần này, cư nhiên có thể làm cho bọn họ không dùng đến một văn tiền trong tay nàng, làm nàng cao hứng tự bội phục mình.

12. Chương 12: Mất Đi Nụ Hôn Đầu Tiên

“Tích tách...tích tách...” Nghe tiếng mưa thường xuyên mà có quy luật, nghe vào tai thì nhân, có thể kích thích thì hứng, nghe vào tai nhạc gia, có thể phổ thành nhạc, nhưng vào trong tai Tô Lệ Nhã, cũng là đại biểu cho tai nạn. Nàng vội vàng cùng A Kim lấy tất cả đồ vật có trong phòng ra, ngay cả bát ăn cơm cũng lấy ra.

Không bao lâu, tiếng mưa rơi bắt đầu ở trong phòng tấu nhạc đứng lên.

“Thùng , thùng, thùng.” Đây là âm thanh giọt mưa rơi xuống bồn.

“Leng keng dinh” Đây là âm thanh giọt mưa trong bát.

Giọt nước mưa bắt đầu phát ra những âm thanh cao thấp bất đồng lẫn nhau đón ý nói hòa, thật dễ nghe. Nhưng Tô Lệ Nhã không có tâm tình nghe, nàng vội vàng thu thập những vật dụng để thấm nước trong phòng: tỷ như chăn, quần áo linh tinh.

Nàng vô lực trở về phòng mình, vốn có thể thả lỏng thân xác và tinh thần xuống giường nhưng lại bị một thân thể cao lớn chiếm lấy. Khóe miệng Tô Lệ Nhã run rẩy nhìn người nào đó. Chính mình bận việc chết khiếp, hần ngược lại chẳng hỗ trợ được việc nhỏ gì, liền chiếm lấy giường nàng. Xem ra hần sẽ không đứng lên. Hơn nữa, cả gian phòng trừ bỏ giường này cũng không còn chỗ cho hần ngủ nữa. Tô Lệ Nhã cởi bỏ áo khoác, mặc trung y, định lên giường. Nhưng nàng phát hiện A Kim cư nhiên chiếm hai phần ba giường, còn lại một phần ba không đủ nàng nằm. Nàng có chút tức giận đẩy A Kim.

A Kim mở đôi mắt mông lung buồn ngủ, mơ hồ hỏi: “Chuyện gì a? A Nhã.”

Tô Lệ Nhã giận mở to đôi mắt, không vui nói: “Người chiếm cái giường. Ta ngủ không được.”

Vốn tưởng rằng A Kim sẽ đứng dậy, nhưng lại thấy hần đã nằm qua sát tường. Hần một tay đem cả người Tô Lệ Nhã ôm vào trong lòng, nói: “Như vậy là có thể.”

Tô Lệ Nhã bất giác phát hiện mình nằm trong lòng một nam nhân. Trên người A Kim truyền đến hơi thở cương dương, làm nàng đỏ mặt. Lớn như vậy nhưng chưa từng cùng khác phái tiếp xúc thân mật, cảm thấy không được tự nhiên, muốn đẩy hần ra. Nhưng như thế nào cũng không thoát ra khỏi cánh tay A Kim. Cuối cùng nàng không thể không buông tha.

Tô Lệ Nhã ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn dật kia đang ngủ, thật có chút tiếc hận soái ca như thế cư nhiên là đứa ngốc. Lúc này, khốn ý đánh úp lại, Tô Lệ Nhã ngáp một cái, đi vào mộng đẹp.

Sau cơn mưa ánh mặt trời bắt đầu chiếu xuống, có vẻ đặc biệt sinh cơ bừng bừng. Trải qua một đêm mưa vạn vật tích cực sinh trưởng.

“A~” A Kim ngáp một cái phi thường không văn nhã, có điểm mê mang nhìn cảnh vật lạ lẫm. Muốn đứng dậy nhưng cánh tay hần bị một vật nặng đè cản trở. A Kim nghi hoặc quay đầu, nhìn dung nhan quen thuộc kia, ngây ngô cười không ngừng. A Nhã, A Nhã, hần thích A Nhã nhất. mặc dù có khi A Nhã thật hung dữ thậm chí còn đánh hần, nhưng hần biết A Nhã chỉ là dọa hần. A Nhã là người tốt nhất thiên hạ. Ha ha

Nhìn gương mặt im lặng ngủ kia, A Kim thuận theo khát vọng trong lòng vươn tay vuốt da thịt mềm mại kia. Đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át, A Kim trong đầu hiện ra hình ảnh mấy ngày trước Trương đại ca và Trương tẩu cách vách ôm nhau, một màn Trương đại ca ăn miệng Trương tẩu. Nhất thời, A Kim cảm thấy trong bụng bồn chồn, cảm thấy môi đỏ mọng trước mắt giống thịt heo thượng đẳng phát ra mùi dụ dỗ hần. Hần nuốt một chút nước miếng, thuận theo khát vọng trong lòng hần đem bạc môi dán lên môi đỏ mọng kia. Thật mềm, thơm quá a! Tư vị ngọt ngào làm cho hần khẽ cắn một chút, trong đầu hiện ra cảm khái: Trách không được Trương đại ca cắn miệng Trương tẩu lâu như vậy, thì ra hương vị thật tuyệt a!

Tô Lệ Nhã vốn đang trầm tĩnh ngủ lại bị môi hôn xao đánh thức. nàng mông lung mở đôi mắt buồn ngủ ra, chỉ thấy gương mặt cực kỳ tuần mỹ của A Kim phóng đại trước mặt. trong đầu nàng hiện lên một tia khó hiểu, nghĩ đến chính mình còn đang trong mộng. Nàng chớp chớp đôi mắt, nghĩ A Kim sẽ biến mất, nhưng lại vẫn ở đó. Áp lực trên môi nhắc nhở nàng tỉnh huống trước mắt. Nụ hôn đầu của nàng, nàng bảo lưu nụ hôn đầu hai mươi năm cư nhiên biến mất.

Rốt cục khôi phục thần chí, Tô Lệ Nhã lập tức đẩy A Kim trên người ra, tát một cái.

“Ba~” một tiếng, âm thanh đặc biệt vang lên.

Con người đen A Kim bắt đầu tràn đầy lượng nước, ủy khuất nói: “A Nhã, phá hư, thật xấu. Vô duyên vô cớ đánh người ta a.”

Nhìn trên mặt A Kim hiện rõ năm dấu tay, nghe A Kim ủy khuất nói, Tô Lệ Nhã trong lòng áy náy: Nàng làm sao có thể cùng một đứa ngốc so đo? Hấn phát sinh sự tình gì cũng không biết. Nhưng đây là nụ hôn đầu tiên của nàng. Một đứa ngốc lại có thể cướp đi nụ hôn đầu của nàng. Một đạo linh quang hiện lên, Tô Lệ Nhã mất mang thâm trầm nhìn A Kim khóc. Nàng muốn làm rõ chuyện này. Bất quá, nàng phải làm một chuyện trước, phải làm cho A Kim ngừng khóc. Tô Lệ Nhã vuốt khuôn mặt tuần mỹ hồng hồng, nói: “Đau đau phi, đau đau phi phi đi. Tốt lắm, đau đau đã bay đi, A Kim sẽ không đau.”

A Kim vuốt mặt nghi hoặc hỏi: “Thực sao?”

Giả. Nàng chỉ dùng để lừa tiểu hài tử thôi. Bất quá, A Kim cũng được coi là tiểu hài tử đi. Nàng ôn nhu cười nói: “Đương nhiên. Không phải người cảm thấy không đau sao?” Ngoại thương bình thường theo thời gian mà giảm đau.

A Kim sờ sờ, thực sự cảm thấy không đau, ngây ngô cười nói: “Thật sự không đau. A Nhã tuyệt quá! Sờ sờ, sờ nữa.” A Kim đem khuôn mặt đi qua.

Tô Lệ Nhã nhận mệnh tiếp tục vuốt, nhẹ giọng hỏi: “A Kim, vừa rồi vì sao người hôn ta?”

“Hôn?” Con người đen hiện lên tia nghi hoặc.

Tô Lệ Nhã mặt ửng đỏ chỉ môi mình.

A Kim rốt cục lĩnh hội, cười nói “A Nhã, người nói ta ăn miệng người a! Trương đại ca cùng Trương tiểu cách vách hai người bọn họ ở cửa ăn quà vặt, bộ dáng dường như tốt lắm. Vừa rồi ta tỉnh lại, cảm thấy rất đói bụng, mà miệng người lại ngay trước mặt ta. Ta liền ăn!”

Ăn quà vặt?! Khóe miệng Tô Lệ Nhã run rẩy. Tuy nàng biết A Kim không giống người bình thường, nhưng nàng ảo tưởng n thứ lãng mạn mà ngọt ngào cho nụ hôn đầu lại bị đứa ngốc biến thành đồ ăn. Nàng cảm thấy hoang đường.

Đứa ngốc cũng không nhìn ra nàng đang tức giận. Hấn chỉ chỉ bực môi mình nói: “A Nhã, miệng của ta cũng cho người ăn. Ăn tốt lắm nha. Miệng A Nhã vừa thơm lại vừa mềm, hấn là của ta cũng giống thế.”

Vừa thơm vừa mềm?! Khóe miệng Tô Lệ Nhã run rẩy lợi hại hơn. Nhìn A Kim quyết miệng hướng nàng đi tới, nàng chặt vật đẩy hấn ra, nhảy xuống giường nói: “Về sau không cho phép ăn quà vặt. Muốn ăn, liền ăn cơm. Ta, ta đi nấu cơm cho người...” sau đó thoát đi như bay.

A Kim vẻ mặt thất vọng lắm lắm: “A Nhã, xấu, thật xấu. Cư nhiên có đồ ăn tốt như vậy lại không cho ăn.” Tuy rằng thất vọng, nhưng đối với lời nói của Tô Lệ Nhã A Kim tôn sùng như thánh chỉ không ăn miệng của nàng.

13. Chương 13: A Kim Quật Cường

Ánh mặt trời chiếu xuống Tô Gia thôn nhuộm thành một tầng màu vàng duy mỹ, đầu mùa xuân những đóa hoa không rõ tên phấn hồng nho nhỏ trải dài trên đồng ruộng. Một bóng dáng cao ngất xuất hiện trên cánh đồng.

“Oa – thật nhiều hoa nhỏ nha!” A Kim há to miệng cảm thán nói: “A Nhã nếu đội nhất định sẽ đẹp.” A Kim một bên trong đầu tưởng tượng thấy hình ảnh tuyệt mỹ, một bên cúi người hái hoa.

Rất nhanh, trong tay hắn đã đầy những đóa hoa. Hắn không ngừng nghĩ phải chạy nhanh về nhà tặng cho Tô Lệ Nhã.

“Đông” một tiếng, sau lưng đau xót, A Kim nghi hoặc quay đầu lại, chỉ thấy một người mập mạp khoảng mười ba, mười bốn tuổi phía sau dẫn vài tiểu mập mạp ra oai mười phần nói: “Uy, đứa ngốc, đưa hoa trong tay trong ta.” Tên mập mạp này tiểu bá vương trong thôn – Đại Mao. Bởi vì cha mẹ hắn mất sớm, vô pháp vô thiên, thường xuyên khi dễ người khác.

A Kim nghi hoặc ngó trái nhìn phải.

Đại Mao bởi vì bị người xem nhẹ, cảm thấy không còn mặt mũi trước mặt người khác, mà mặt đỏ lên, chỉ vào A Kim: “Uy, là ta gọi người!”

A Kim thế này mới hiểu được. Hắn vẻ mặt đứng đắn giải thích: “Ta không gọi là đứa ngốc, ta có tên. Ta gọi là A Kim.”

“Ha ha ha” mấy tiểu mập mạp cười vang.

Mặt Đại Mao trở nên xanh mét cắn răng nói: “Đem hoa của người cho ta.”

A Kim lập tức đem hoa giấu ở phía sau, cự tuyệt nói: “Đây là hoa ta tặng A Nhã.”

“Cái xấu nữ kia đội chỉ chà đạp hoa thôi.” Đại Mao mở miệng châm chọc nói.

Lần này A Kim lập tức nghe liền hiểu ý tứ gì. Chỉ cần chuyện liên quan đến A Nhã, hắn đều đặc biệt để trong lòng. Mặt hắn hồng lên phản bác nói: “A Nhã không phải xấu nữ. Nàng là đẹp nhất.”

Đại Mao nghe thấy thế lập tức đá vào chân A Kim, đắc ý cười nói: “Xinh đẹp?! Các người nói Tô Lệ Nhã là ai?”

Mấy tiểu mập mạp phía sau cùng kêu lên: “Đệ nhất xấu nữ Tô Gia thôn.”

Đại Mao dẫn dắt tụi thuộc hạ vây quanh A Kim, cười nhạo nói: “Tô Lệ Nhã, đại xấu nữ, đại xấu nữ...”

“A Nhã không phải xấu nữ, không phải...” A Kim lo lắng giải thích. Nhưng hắn chỉ có một mình, giọng rất nhanh bị bầy, tám tiểu hài tử lần áp.

“Câm mồm, câm mồm.” Lúc này, A Kim biểu tình phần nộ thay thế cho sự ngốc nghếch. Hắn ra sức vận khí quát to một tiếng. Mấy tiểu hài tử đều bị đánh bay. Một đám tiểu hài tử nằm trên mặt đất, hắn vẻ mặt mở mồm. Trực giác cho hắn biết chính mình làm sai, bối rối nắm chặt hoa trong tay chạy nhanh về.

“A Nhã, A Nhã.” A Kim cầm hoa, mặt tươi cười chạy về nhà. Nhưng trả lời hắn là căn phòng không một bóng người. Hắn biết A Nhã khẳng định là đến những nhà khác trong thôn sửa sang quần áo. Hắn chán nản cầm hoa nhỏ, cẩn thận che chở, ánh mắt nhìn chăm chăm cửa chính.

Thẳng đến mặt trời lên cao, Tô Lệ Nhã mặt đầy mồ hôi trở về. A Kim mặt mang vui mừng chạy đến đón, cười nói: “A Nhã, người xem, người xem. Đây là hoa ta hái cho người.”

Tô Lệ Nhã vẻ mặt tức giận đẩy ra.

Những đóa hoa hồng phấn không tên rơi xuống như một trận mưa hoa. A Kim giật mình nhìn những bông hoa nhỏ trên mặt đất. Hắn thấy Tô Lệ Nhã một cước dẫm nát hoa, chỉ cảm thấy đau lòng.

Giờ phút này Tô Lệ Nhã ần ần tức giận bộc phát. Nàng lớn tiếng quát: “Nói, buổi sáng có phải người đã thương mấy đứa nhỏ trong thôn?” Nhớ tới nàng dọc đường đi bị trưởng thôn chặn lại, chỉ trích A Kim đã thương tiểu hài tử, nàng mang một bụng hỏa.

Con người A Kim chứa đựng nước, nhưng lại nhịn xuống không khóc nói: “Không có, ta không có. Ta chỉ hô một tiếng, bọn chúng tự ngã xuống.”

Tô Lệ Nhã thấy vẻ mặt A Kim làm sai lại quát cường chửi cãi, tức giận lại tăng vọt lên. Nàng lập tức lấy cái roi ra hung hăng đánh vào người A Kim.

“Nói. Người rất cục có nhận sai không?”

“Không, ta không sai.” A Kim cắn răng quật cường nói.

“Ba – ba – ba” Tiếng roi liên tiếp quất xuống.

Không biết bị bao nhiêu roi, A Kim bỗng nhiên khóc lớn, tiếng khóc nồng đậm ủy khuất: “Là bọn hần nói A Nhã là xấu nữ, còn muốn cướp hoa của ta tặng cho A Nhã, ta mới hô to. Cũng chính bọn hần tự té ngã. Oa~ Ô ô ô...A Nhã là đứa ngốc, đứa ngốc...”

Tô Lệ Nhã ngẩn người, thì ra A Kim là vì bảo hộ nàng. Tầm mắt nàng dừng trên những cánh hoa tan nát. Không biết vì sao, nội tâm nàng như có chuyển biến gì đó. Nàng buông roi ra, vươn tay tiến lên an ủi A Kim. Nhưng xuất phát từ phản xạ có điều kiện, A Kim cho là nàng lại muốn đánh, không tự giác lui về sau. Nhìn tay giơ lên giữa không trung, trong mắt Tô Lệ Nhã hiện lên bi thương. Nhìn con người đen kịt, nàng biết đã thực sự tổn thương A Kim. Nàng đến xin lỗi: “A Kim, ta sẽ không đánh, ta là đứa ngốc, ta không tin người.”

A Kim trong mắt thấy Tô Lệ Nhã xin lỗi, mới thả lỏng cảnh giác, đến gần Tô Lệ Nhã.

Tô Lệ Nhã tinh tế kéo A Kim ngồi xuống hỏi chuyện đã qua. Sau khi nghe hần giải thích, nhìn trong mắt A Kim tràn đầy tín nhiệm, nàng bỗng cảm thấy tầm mắt trở nên mơ hồ: Trừ bà nội đã qua đời, A Kim là người duy nhất tín nhiệm nàng vô điều kiện.

“A Nhã, người, người như thế nào lại khóc? Có phải hay không cảm thấy không thoải mái?” A Kim khấn trương đứng lên, hỏi.

Tô Lệ Nhã lắc đầu, rồi ôm A Kim nức nở nói: “A Kim, thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Nàng vì trước kia xem hần là sâu gao, trở thành gánh nặng mà xin lỗi, nàng chẳng phân biệt rõ trắng đen, đánh hần mà xin lỗi.

A Kim vỗ lưng nàng. Không tiếng động an ủi làm lòng nàng dần bình tĩnh. Nàng ngẩng đầu lên, hồng mắt, sờ soạng đùi hần: “A Kim, đau không?”

A Kim nhảy dựng lên, trên mặt toát mồ hôi lạnh nói: “Đau, đau, đau quá.”

Nhìn sắc mặt tái nhợt, trán đầy mồ hôi lạnh, nàng cảm thấy áy náy, kéo hần vào phòng trong bôi thuốc.

14. Chương 14: Bôi Thuốc Xấu Hổ

“A Kim, người cởi quần ra, ta giúp người bôi thuốc vào miệng vết thương. Nhớ rõ, chỗ nào có thương tích đều phải lộ ra.” Tô Lệ Nhã dặn dò xong, xoay người tìm cao dược trị thương.

Tô Lệ Nhã rời đi, A Kim bắt đầu thoát quần. Thoát chỉ còn lại cái khố, hần lo lắng có nên thoát cái khố không, mong hần bị thương cũng không ít đâu! Hiện tại, mong hần nóng nóng tê tê.

“Nhớ kỹ, có thương tích đều phải lộ ra.” Hần nhớ tới câu nói trước khi rời đi của Tô Lệ Nhã, liền không một chút do dự cởi bỏ khố.

“A Kim, ta tìm được cao đặc trị bị thương bà nội lưu lại cho ta rồi, thương thế nặng bao nhiêu chỉ cần hai ngày...” Giọng nói Tô Lệ Nhã nhất thời biến mất. Nàng trở mặt há mồm nhìn quần của A Kim nhiều hơn thứ gì đó. Siêu cấp vô địch to lớn?!

A Kim nghi hoặc nhìn nàng chớp chớp mắt: “A Nhã, A Nhã.”

Tô Lệ Nhã bị dọa bay ba hồn bảy vía. Nàng khôi phục thần chí chuyện đầu tiên là kêu to “A” sau đó bay nhanh ra khỏi phòng. Mặc cỡ chết người, nàng cứ nhiên nhìn thấy cái kia của nam nhân.

A Kim vốn muốn đi ra, nhưng lại bị Tô Lệ Nhã xoay lưng la lên: “Không được ra.”

Phía sau Tô Lệ Nhã không còn nghe tiếng bước chân, lấy tay che khuất mắt, mắt mở híp ra, xác định phía sau là tấm vải màn, thở ra một hơi.

“A Nhã, người như thế nào còn chưa bôi thuốc cho ta?” Giọng nói A Kim nghi hoặc từ phía sau vải màn truyền đến.

Tô Lệ Nhã đỏ mặt nói: “Người đem khố mặc vào rồi nói.”

“Ừ.” A Kim đáp ứng.

Tô Lệ Nhã thở ra một hơi. Bất quá, một màn kia cứ nhiên lại xuyên qua đầu nàng. Đây là địa phương mà nữ nhân và nam nhân bắt đầu lớn nhất. Nhưng cái kia của A Kim cũng lớn quá đi!. Nàng có chút đồng tình cho nữ nhân tương lai của A Kim. Hừ, tự nhiên lại buồn lo vô cớ. Có nữ nhân nào nguyện ý gả cho đứa gốc đầu!

“A Nhã, ta mặc xong.” Âm thanh sau vải màn lại truyền đến.

Tô Lệ Nhã vỗ vỗ hai má nóng bừng của mình, hít sâu một hơi tách vải màn ra tiến vào. Nàng mở nửa con mắt, thấy A Kim mặc xong khố đang nằm quay lưng trên giường, mới yên tâm mở mắt. Nàng lại không muốn nhìn thấy hình ảnh thiếu nhi không nên thấy.

Tô Lệ Nhã nhẹ nhàng ngồi ở mép giường, nhìn miệng vết thương sưng đỏ, cảm giác áy náy lại mạnh mẽ xuất hiện, nàng nhẹ nhàng bôi thuốc cho hắn nói: “A Kim, Đau không?”

“Không, không đau.” A Kim cắn răng lí nhí nói.

Nàng sao lại không biết hắn cứng rắn chống cự đâu? Trong lòng cảm động. cho dù động tác của nàng mềm nhẹ, nhưng bôi cao nóng vẫn làm cho A Kim thoát mồ hôi lạnh. Nàng trong lòng vừa động, cúi người xuống thổi nhẹ vào vết thương.

A Kim cảm thấy thống khổ giảm bớt, làm cho hắn không tự giác rên rỉ: “Ừm-ừm – thoải mái a.”

Âm thanh ái muội tràn ngập căn phòng nhỏ hẹp.

Nàng đứng dậy ngừng thổi khí. A Kim không nghĩ nhanh như thế đã chấm dứt cảm giác hưởng thụ thoải mái, chỉ chỉ mông nói: “A Nhã, còn có nơi này, nơi này...”

Tô Lệ Nhã nhìn mông hắn như thế nào cũng không hạ thủ được.

“A Nhã, đau, đau, đau...” A Kim rên rỉ.

Nghe hắn hô đau, nghĩ đến A Kim vì chính mình mà bị như thế. Nghĩ như vậy, nàng từ từ nhắm hai mắt, cảnh cáo hắn không được xoay người, mới bắt đầu xuyên qua khố từng chút bôi thuốc.

Không biết thời gian qua bao lâu, Tô Lệ Nhã cảm thấy như trải qua một thế kỷ, nàng mới bôi thuốc xong. Vốn nhẹ nhàng thở ra nàng lại bị âm thanh cấp tinh thần trở lại: “A Nhã, thổi, thổi.”

Tô Lệ Nhã trợn mắt nhìn con người thuần khiết đang chờ đợi, vốn muốn tức giận lại cứng rắn áp chế. Nhưng nghĩ tới thổi chỗ địa phương kia, nàng như thế nào cũng không nguyện ý. Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh cấm trẻ em dưới mười tám xem. Trời ạ, nàng vẫn là không được. Nàng cúi đầu xuống trốn tránh ánh mắt chờ đợi kia. Nàng đứng dậy nói: “Ta, ta đi nấu cơm.”

Tô Lệ Nhã thẳng đến làm cơm, mặt vẫn nóng bỏng, nóng bỏng. Ngửi được mùi thơm A Kim mặc quần đi ra. Hắn rất nhanh tiếp nhận cơm ăn như lang thôn hổ yết. không biết sao, nàng hiện tại không thấy tương ăn của hắn ghê tởm, ngược lại cảm thấy đáng yêu.

Nhìn khuôn mặt tuần mỹ dính đầy cơm, Tô Lệ Nhã lấy khăn tay trong tay áo ra giúp hắn lau: “Thật là, ăn đến mặt đều là cơm.”

A Kim ngẩn người nhìn khuôn mặt tươi cười tuyệt mỹ, si ngốc nói: “A Nhã, người thật đẹp nha!”

Đến phiên Tô Lệ Nhã ngẩn người. Dù sao cũng đã gần một năm nàng không được nghe người khác ca ngợi. Nghe được cũng là âm thanh trào phúng nàng xấu xí.

Trên mặt A Kim xuất hiện tức giận nói: “A Nhã, bọn họ xấu nha! Nói người là xấu nữ.”

Cảm giác được người bảo hộ, ánh mắt Tô Lệ Nhã dịu dàng nói: “A Kim, này không thể trách bọn họ. Giống như người không thích ăn rau, mỗi người đối với định nghĩa thẩm mỹ khác nhau. Ở trong mắt người, ta rất đẹp, nhưng ở trong mắt bọn họ là bộ dạng khác. Chỉ cần ta không nghĩ mình xấu, người không thấy ta xấu là được.”

Nói như vậy, đối với A Kim như có vẻ thâm sâu. Hắn cau mày tự hỏi. một hồi lâu, hắn nâng mặt lên, cười nói: “Ta biết, A Nhã là một mỹ nhân. Chỉ có ta biết người là mỹ nhân.”

Tô Lệ Nhã ngốc lảng, lý giải như vậy cũng không sai, ít nhất đối với A Kim mà nói. Nàng cười nói: “Đúng vậy.”

“Ha ha, A Nhã là mỹ nhân, A Nhã là mỹ nhân.” A Kim vỗ tay, cao hứng phấn chấn nói.

Tô Lệ Nhã mỉm cười nhìn A Kim phi thường cao hứng. Ấm áp mà nhu hòa lan tràn ra không khí.

15. Chương 15: Cầu Hôn

“Lập lập lập – Lập lập lập” A Kim vui vẻ cước bộ trên đồng ruộng, trong đầu quay quẩn hình ảnh Tô Lệ Nhã cầm hoa. A Nhã cười rộ lên đẹp quá nha! Ha ha, hắn muốn hái thật nhiều hoa tặng cho A Nhã, để A Nhã mỉm cười.

Lúc này, mấy đứa nhỏ hôm trước quay quanh hắn bỗng nhiên xuất hiện. A Kim cảnh giác dừng bước.

Đại Mao đứng ra, làm cho A Kim nghĩ hắn lại muốn bắt nạt mình.

“Lão đại.” Đại Mao đột nhiên hướng hắn cúi đầu, rồi mấy đứa tiểu mập cũng cúi đầu theo. Tư thế này làm cho A Kim ngốc lảng tại chỗ.

Hóa sra từ khi bọn họ bị A Kim đánh bay, bởi vì nghe nhiều chuyện xưa giang hồ nên cả nhóm đối với A Kim dâng lên loại tình cảm kính nể. bởi bọn họ cho rằng A Kim có võ công siêu phàm, cho nên quyết định chọn A Kim làm lão đại.

A Kim nghi hoặc hỏi: “Lão đại là cái gì a?”

Đại Mao giải thích: “Lão đại chính là người có thể làm cho chúng ta nghe lời.”

A Kim oai đầu nói: “Sau khi ta làm lão đại, các người sẽ không khi dễ ta à?”

Đại Mao vỗ ngực, tuyên bố nói: “Chúng ta nguyện trung thành với lão đại.”

A Kim vuốt đầu, ngây ngô cười nói: “Ta đây coi như là lão đại các người.”

Đại Mao cao hứng, đứng đầu hô: “Lão đại tốt.”

“Ha ha...” A Kim có điểm không quen ngây ngô cười khúc khích.

Đại Mao a dua trước tiên, nói: “Lão đại người tính làm gì?”

Lúc này, A Kim nhớ tới mục đích của mình, nói: “Ta muốn hái hoa tặng A Nhã.” Vừa nói xong, hắn bước nhanh đi về phía trước không xa.

“Lão đại đợi ta với!” Đại Mao kêu lên.

Đại Mao vì tỏ vẻ lòng trung thành của mình, hắn dẫn dắt mấy tiểu hài tử cùng thu thập hoa hồng phần nhỏ. Rất nhanh, trong lòng A Kim đã ôm một bó hoa to, hắn từ trong đó rút ra một bông hoa đẹp nhất nói: “A Nhã đội khăn định rất đẹp.”

Đứng bên cạnh hắn trong đầu Đại Mao không tự giác hiện lên hình ảnh kia, lập tức rung mình một cái. Hắn cố gắng áp chế, miễn đem bữa sáng nôn ra. Đại Mao không khỏi vì lão đại có thẩm mỹ kỳ quái mà cảm khái vạn phần.

A Kim hoan hỉ vui mừng cầm những đóa hoa nhỏ đẹp nhất trở về.

Đi được nửa đường, nhạc thanh đón dâu làm cho A Kim dừng bước. Hắn nghi hoặc nhìn trước mắt thấy nhiều người đang đánh trống thổi kèn, mặc hỉ phục đỏ.

“Lão, lão đại.” Thật vất vả Đại Mao mới đuổi kịp thở dốc hô.

A Kim chỉ vào kiệu hoa nói: “Đại Mao đây là cái gì?”

Khôi phục hơi thở Đại Mao giải thích: “Đây là đón dâu.”

A Kim quay đầu, khó hiểu nói: “Đón dâu là cái gì a?”

Đại Mao trong lòng cảm thán lão đại ngốc, nhưng vẫn trả lời: “Đón dâu chính là nam nhân cưới vợ, hai người vĩnh viễn sinh hoạt cùng nhau.”

“Vĩnh viễn cùng một chỗ?” A Kim thì thào. Sau đó trong mắt hắn xuất hiện hưng phấn loang loáng, nhanh như chớp biến mất.

Lưu lại Đại Mao chưa kịp phản ứng, nhìn bóng dáng hắn kêu lên: “Lão đại – lão đại~”

“A Nhã, A Nhã.” A Kim kích động vọt vào trong phòng.

Tô Lệ Nhã buông kim trong tay xuống, đứng dậy giúp hắn lau mồ hôi trên trán, nói: “Xem người, trên trán đầy mồ hôi.”

A Kim ôm trong lòng những đóa hoa, vẻ mặt đứng đắn nói: “A Nhã gả cho ta.”

Tô Lệ Nhã ngăn người nhìn đóa hoa, bên tai quanh quẩn câu nói cầu hôn kia. Rất nhanh, nàng liền khôi phục thần trí, nói: “A Kim, là ai dạy người a?”

“Là Đại Mao. Vừa rồi ở bên đường chúng ta nhìn thấy đón dâu, hắn nói nam nhân cưới thì tử, có thể vĩnh viễn cùng một chỗ. Ta muốn cùng A Nhã vĩnh viễn chung một chỗ.” A Kim đầu gối nôi.

Đại Mao, nàng biết đó là tiểu bá vương trong thôn. Tên gây chuyện! cứ nhiên giám dạy bày A Kim, lần sau gặp hắn sẽ cho đẹp mặt. Tô Lệ Nhã cười lồi kéo A Kim ngồi xuống, giải thích: “A Kim, đón dâu là một người nam nhân thích một người nữ nhân, cùng nàng cùng nhau chung sống.”

A Kim đánh gãy lời của nàng đang nói: “Ta cũng rất thích A Nhã a!”

Tô Lệ Nhã ngốc lảng, vuốt đầu hắn, nói: “Không phải loại thích này.”

“Thích có nhiều loại sao? Không phải thích là thích à?” A Kim nghi hoặc hỏi.

“Này.” Tô Lệ Nhã biết giải thích cho hắn rất khó nhọc, vì thế quyết định đổi cách nói ngăn chặn hắn truy hỏi, nói: “A Kim, chúng ta không phải vợ chồng, nhưng chẳng phải cũng cùng nhau sinh hoạt lâu như vậy?”

“Ừn. Nhưng ta nghĩ muốn cùng A Nhã vĩnh viễn một chỗ.” A Kim vẻ mặt kiên quyết nói.

Tô Lệ Nhã cười nói: “Ta sẽ cùng A Kim vĩnh viễn một chỗ.”

A Kim bỗng nhiên tiến lên ôm cổ Tô Lệ Nhã, hưng phấn hét lên: “Thật tốt quá, thật tốt quá. A Nhã cùng A Kim vĩnh viễn một chỗ, vĩnh viễn một chỗ.”

“Đứa ngốc.” Tô Lệ Nhã lắc đầu nói.

16. Chương 16: Bắt Kẻ Thông Dân Trên Giường

Chạng vạng bầu trời nhiễm đỏ, càng tôn lên bầu không khí yên tĩnh ở nông thôn. A Kim thật cẩn thận đem bánh gạo của một vị đại thẩm trong thôn cho hướng về nhà. Ha ha, A Nhã thích ăn bánh gạo nhất.

Lúc này, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trước cửa phòng của một ngôi nhà gần đó.

A Kim tiến lên vỗ vào lưng Đại Mao hô một cái tập trung tinh thần Đại Mao lại: “Đại Mao.”

Đại Mao bị hoảng sợ xoay người nhìn A Kim đưa tay lên miệng ý bảo im lặng “Hu”

A Kim thấy thế nhỏ giọng hỏi: “Đại Mao, người đang làm cái gì a?”

Đại Mao nhìn bốn phía, xác định không có người phía sau, mới vẻ mặt ái muội nói: “Lão đại, ta có thứ tới chia sẻ với người.”

Đại Mao khoét một cái lỗ trên cửa sổ, chỉ vào cái lỗ, ý tứ kêu A Kim nhìn. A Kim nghi hoặc hướng nhìn vào, nhất thời hai mắt mở to: Chỉ thấy trong phòng trên giường một thiếu phụ quần áo trên người đã muốn cởi hết bị một nam nhân đè nặng lên, miệng nam nhân kia đang điên cuồng cắn bộ ngực thiếu phụ.

“A...Ừm...” tiếng rên rỉ càng ngày càng vang lên.

Đại Mao nhìn cả người nóng lên, mặt đỏ tím đập, nhưng bên vai lại bị một người vỗ.

“Đừng ầm ĩ.” Đại Mao không kiên nhẫn đẩy bàn tay đang đặt trên vai hấn xuống.

“Đại Mao.” Nghe được lão đại gọi hấn, Đại Mao mới quay đầu lại nhìn hấn, hỏi: “Lão đại, làm sao vậy?”

A Kim tức giận, nói: “Đại Mao, chúng ta đi cứu nữ nhân kia đi! Cái nam nhân kia rất xấu, cứ nhiên khi dễ người. Nữ nhân kia kêu thê lương lắm a!”

Đại Mao vội vàng kéo A Kim đang muốn phá cửa xông vào, nói: “Không phải, lão đại. Nam nhân kia không phải khi dễ nữ nhân.”

“Người nói dối. Nữ nhân kia rõ ràng kêu rên.” A Kim không đồng ý nói.

Liếc mắt nhìn con người thuần khiết của A Kim, Đại Mao chọn những từ súc tích nhất (ngắn gọn dễ hiểu), nói: “Nữ nhân kia vì vui mới kêu. Người có phát hiện thấy không nữ nhân kia rất cao hứng a!”

A Kim quay đầu hướng lỗ nhìn kỹ, đúng thật là nữ nhân kia mặt dù kêu, nhưng biểu tình cũng phi thường khoái trá. A Kim một lần nữa quay đầu, nói: “Ừ. Quả thật cao hứng. Nhưng Đại Mao bọn họ đang làm cái gì a?”

Lần này, Đại Mao bị hỏi thực muốn té xỉu. Dù sao cũng không thể nói cho lão đại biết, bọn họ là làm việc vợ chồng, hưởng thụ cá nước thân mật. Hấn dám khẳng định giải thích như thế, chắc chắn tiếp theo còn phải giải thích cái gì là làm việc vợ chồng, cá nước thân mật. Giờ phút này Đại Mao vô cùng hối hận vừa rồi a dua, cấp cho chính mình phiền toái. Nhìn khuôn mặt tràn ngập nghi hoặc kia, Đại Mao lựa chọn giấu giếm toàn bộ sự thật, nói: “Lão đại, bọn họ là đang tuyên thệ vĩnh viễn cùng nhau một chỗ, ở trên người đối phương hạ ấn ký.”

Ấn ký?! A Kim oai đầu tự hỏi: Đúng vậy a. Nam nhân kia dùng sức cắn trên người nữ nhân. Nguyên lai là để lưu lại ấn ký a! Ấn ký vĩnh viễn cùng nhau một chỗ a! A Kim trong mắt xuất hiện loang loáng, rồi nhanh chóng chạy ra.

Đại Mao khoe miệng run run, cuối cùng cũng tiến bước lão đại rồi, có thể chuyên tâm nhìn. Đại Mao lập tức một lần nữa xoay người nhìn vào trong phòng. Nhưng trong phòng nam nữ đã xong xuôi mọi việc, nằm thõ thõ hên. Đại Mao vì không có nhìn đến phần khích mà nhất thời thất vọng đứng dậy, thầm nghĩ: Về sau không bao giờ tìm lão đại nhìn nữa.

“A Nhã – A nhã.” A Kim vẻ mặt hưng phấn hướng về nhà. Nhưng nhìn thấy Tô Lệ Nhã đang nằm trên giường ngủ trưa. Nhìn dung nhan say ngủ, vẻ mặt tuần tú của A Kim lập tức hiện lên thất vọng. Hấn ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm khuôn mặt ngủ kia, ngây ngô cười không ngừng. Hấn thực sự rất thích A Nhã, rất muốn cùng A Nhã vĩnh viễn, vĩnh viễn chung một chỗ. Vĩnh viễn cùng một chỗ?! Trong đầu hiện lên tình hình vừa rồi. Đúng rồi, hấn trước tiên hạ ấn ký trên người A Nhã. Chờ A Nhã tỉnh lại, rồi hạ ấn ký trên người hấn sau.

A Kim tiến hành kế hoạch. Nhìn nàng còn đang ngủ say, A Kim bắt đầu suy nghĩ về tư thế tiến hành. Đúng rồi, mới vừa rồi nam nhân kia dường như thoát quần áo của nữ nhân kia. A Kim vui tươi hơn hử, bị kích động, thật cẩn thận thoát y Tô Lệ Nhã. Hấn không dám làm động tác quá mạnh, miễn cho đánh thức Tô Lệ Nhã. A Nhã ghét nhất đang ngủ bị người khác đánh thức.

Rốt cuộc, A Kim trong đầu vui mừng, hấn đã thành công thoát áo Tô Lệ Nhã, làm cho cảnh xuân rộng mở, A Kim nghi hoặc nhìn nịt ngực bao quanh ngực Tô Lệ Nhã.

“Đây là cái gì?” A Kim lấy tay sờ sờ: “Mềm” xúc cảm mềm mại làm A Kim không tự giác đem toàn bộ bàn tay đặt lên nơi mềm mại.

“Thật mềm nha.” A Kim mê luyến xúc cảm mềm mại kia. Dem tay kia đặt lên mềm mại còn lại.

Đúng rồi ần ký, A Kim theo mê luyện thoát khỏi phục thần trí không nghi ngờ liền cúi đầu xuống, cắn da thịt trắng nõn kia.

“Ừm~” Trước ngực truyền đến đau đớn làm cho Tô Lệ Nhã trong lúc ngủ mơ tỉnh lại. Nàng mở đôi mắt mông lung, nhìn thấy A Kim đang ghé vào người nàng tận sức cắn, hơn nữa bàn tay to lớn của hắn đang nắm ngực nàng.

A Kim lại một lần thành công hạ ần ký.

“Ừm.” Cảm giác đau đớn này nhắc nhở nàng hết thảy mọi việc không phải là cảnh mộng. Rốt cục, nàng ý thức được A Kim bỏ đi quần áo nàng, xâm phạm nàng. Bản thân muốn kêu to, nhưng lại bị âm thanh khác giành trước.

“A” bén nhọn mà đề-xi-ben cao chói tai, làm cho Tô Lệ Nhã không thể không quay đầu, đang muốn nhìn về mặt giật giật của Trương tẩu. “A” tiếp theo, Trương tẩu lại hét to một tiếng, chạy nhanh như bay đào tẩu.

Tô Lệ Nhã ra sức đẩy A Kim vẫn đang ở trên người, vội quàng kéo quần áo. A Kim thấy Tô Lệ Nhã tỉnh, lập tức kéo quần áo mình ra, chỉ vào trong ngực, nói: “A Nhã, khắc, nơi này, khắc.”

Nhìn trong ngực rần chắc hoàn mỹ kia, Tô Lệ Nhã mặt ửng đỏ nói: “A Kim, khắc cái gì a?”

A Kim đem chuyện xảy ra buổi sáng từ đầu chí cuối kể cho Tô Lệ Nhã nghe.

Tô Lệ Nhã nghe xong nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng thề về sau nàng gặp Đại Mao sẽ đánh cho đẹp mặt. Dám dạy hư A Kim nhà nàng. Nhưng hiện tại quan trọng nhất là làm thế nào giải thích cho Trương tẩu vừa rồi vừa vặn thấy hai người bọn họ “Bắt gian tại trận.”

17. Chương 17: Tắm Trư Lung

Tô Lệ Nhã đang suy tư như thế nào mới có thể thuyết phục Trương tẩu, thì bị một đám người xông vào đánh gãy suy nghĩ.

Chỉ thấy Trương tẩu dẫn theo một đám dân thôn đàng đàng sát khí xuất hiện trong phòng nàng, mà đứng bên cạnh Trương tẩu là trưởng thôn Tô Văn.

Trương tẩu chỉ vào Tô Lệ Nhã cùng A Kim còn đang ở trên giường, nói: “Trưởng thôn, ta không có nói sai đâu! Đôi cẩu nam nữ này thật là huynh muội loạn luân.”

Loạn luân?! Tô Lệ Nhã nháy mắt sắc mặt trắng xanh. Nàng biết ở nơi tư tưởng phong kiến thịnh hành này, phong tục của thôn có thể giết người, tội loạn luân tuyệt đối có thể đem bọn họ ra xử tử. lúc này, khóe mắt nàng như nhìn thấy những tình tiết chỉ có trên phim truyền hình – lồng heo. Cổ đại nếu xuất hiện thông dân loạn luân, trên cơ bản là phải ngâm lồng heo.

A Kim bị trên người dân thôn mang tức giận cùng sát khí dọa, nhưng không có trốn phía sau Tô Lệ Nhã, ngược lại đem nàng kéo ra phía sau, giọng run run nói: “Không, các người không được tổn thương A Nhã.”

Tô Lệ Nhã trong mắt xuất hiện nhu tình: Đứa ngốc này!

“Xem, các người xem, gian phu còn bảo hộ nàng.” Trương tẩu cao giọng nói.

Cảm xúc của dân thôn vốn xúc động lập tức đã bị kích cao: “Giết đôi cẩu nam nữ này, giết đôi cẩu nam nữ này....”

Tô Lệ Nhã nhìn về mặt đắc ý của Trương tẩu, biết nàng ta ghi hận mình thường xuyên phá hư việc nàng ta ăn đậu hũ của A Kim.

Âm thanh tức giận như thế, làm thân thể A Kim run run lợi hại hơn.

Rốt cục, trưởng thôn này giờ vẫn trầm mặc bắt đầu xoa tay. Nháy mắt tiếng ồn liền đình chỉ. Có thể thấy được, Ở cổ đại trưởng thôn là người có quyền uy tuyệt đối. Tô Lệ Nhã cũng biết muốn giữ lại mạng sống, phải thuyết phục được Tô Văn. Tô Văn mở miệng hỏi: “Tô Lệ Nhã, người còn gì muốn nói?”

Vẫn bị ẩn ở phía sau A Kim, Tô Lệ Nhã bắt đầu khê đẩy A Kim xuống giường. Nhưng thân thể mới rời khỏi giường, tay nàng lại bị A Kim nắm chặt, quay đầu thấy vẻ mặt lo lắng của A Kim nhìn nàng. Nàng cho hấn một nụ cười yên tâm, sau đó rút tay ra. Tô Lệ Nhã đi đến trước mặt Tô Văn, chân thành hỏi: “Xin hỏi trưởng thôn, bình thường phạm tội gì mới phải ngâm lồng heo?”

Tô Văn có chút kỳ quái Tô Lệ Nhã bình thường vẫn ôn nhu yếu đuối vì sao hôm nay lại trở nên một thân ngạo khí? Trời, nhưng vẫn trả lời: “Nếu nữ tử đính hôn hoặc sau khi kết hôn với trưởng phu không còn trinh tiết, cùng với nam nhân khác cấu kết, hoặc xuất hiện huynh muội, cha và con gái, mẹ và con trai đều trở thành loạn luân, nữ thì bị ngâm lồng heo, nam thì tắc bị đả cẩu bổng (gậy đuổi chó) đánh chết.”

“A!” Tô Lệ Nhã làm bộ dáng như bừng tỉnh ngộ: “Hóa ra các người cho hai người chúng ta loạn luân a.”

Lúc này Trương tẩu đứng ra, cảm giận nói: “Không phải nghĩ đến, mà căn bản đó là sự thực.”

Tô Lệ Nhã đối với Trương tẩu vẫn muốn dồn bọn họ vào chỗ chết phát ra hàn quang, cười lạnh nói: “Trương tẩu, người cảm thấy ta lớn lên trông như thế nào?”

Trương tẩu bị cặp mắt Tô Lệ Nhã nhìn lông tơ dựng thẳng lên, nhưng vẫn lớn gan nói: “Người, người là đệ nhất xấu nữ Tô Gia thôn.”

“Ồ. Đệ nhất xấu nữ Tô Gia thôn.” Tô Lệ Nhã chỉ vào A Kim hỏi: “Trưởng thôn, cảm thấy A Kim lớn lên bộ dáng trông như thế nào?”

Tô Văn liếc mắt nhìn A Kim khuôn mặt tuấn mỹ mang theo ngu dần, nói: “A Kim bộ dạng tựa như Phan An.”

Tô Lệ Nhã cười nói: “Trưởng thôn ngài hẳn là biết huynh muội thường có điểm tương tự nhau đi! Cho dù là huynh muội cùng cha khác mẹ, chỉ cần là huynh muội thì sẽ có tính tương tự nhau. Ngài nói ta – đệ nhất xấu nữ Tô Gia thôn cùng với A Kim tương mạo Phan An là huynh muội sao?” Tô Lệ Nhã xoay người, cố ý lộ ra tươi cười, nói: “Các người nói ta cùng A Kim giống huynh muội sao?”

Trong mắt mọi người Tô Lệ Nhã vốn xấu xí cười lại càng phi phàm khủng bố, mọi người đều hút một ngụm khí lạnh bất giác lùi về sau, nói: “Không giống, không giống.”

Trương tẩu run run giọng nói: “Là chính người nói các người là huynh muội.”

Mọi người vừa nghe liền gật đầu, ngay cả Tô Văn cũng trầm mặc chờ nàng giải thích.

“Huynh muội?” Tô Lệ Nhã hừ lạnh nói: “Nếu ta không nói dối chúng ta là huynh muội, các người sẽ cho A Kim ở lại nhà ta sao? Cô nam quả nữ không thể chung sống nhưng ta không thể không đem A Kim bản thân bị thương vào nhà. Ta làm như vậy chỉ là muốn chiếu cố người bị thương. Đối lại là các người sẽ làm như thế nào?”

Nàng sắc bén hỏi, làm cho dân thôn đều nghẹn lời.

Tô Văn đánh vỡ trầm mặc nói: “Ta tin tưởng người cùng A Kim không phải huynh muội. Nhưng các người cô nam quả nữ ở chung lâu thế, cũng phải có một danh phận.” Tô Văn đảo mắt nhìn qua A Kim cùng Tô Lệ Nhã cân nhắc nói: “Ta thân là trưởng thôn tất yếu phải bảo hộ thôn phong (phong tục của thôn). Người cùng A Kim đã có da thịt chi thân. Các người liền chọn ngày thành thân đi! Ta sẽ làm chủ hôn.”

Thành thân?! Tưởng đã thu phục hết thấy Tô Lệ Nhã mở to mắt: Nàng như thế nào cũng không thể nghĩ tới chuyện sẽ biến thành thế này. Nhưng nhìn dân thôn nhất trí gật đầu, cố đại xem trong sạch là tính mạng, lần này nàng nhất định phải thành thân rồi. Nàng xoay người nhìn vẻ mặt mờ mịt của A Kim, không thể không gật đầu nói: “Chúng ta thành thân.”

18. Chương 18: Thành Thân

Trong nhà Tô Lệ Nhã khắp nơi đầy sắc đỏ dấu hiệu của việc hỉ sự. Tô Lệ Nhã nhìn bộ hỉ phục Tam tẩu mượn người trong thôn, nội tâm vô cùng cảm khái: Không thể tưởng tượng được nàng hai mươi tuổi đã lập gia đình, cho dù lập gia đình này chỉ là vì quyền lợi trước mắt. Nhưng vô luận là muốn hay không nàng cũng phải lập gia đình. Nàng ở thế kỉ hai mươi mốt từng đánh nát biết bao nhiêu trái tim của nam nhân,

chỉ vì nàng muốn gã ột lão cao thật suất còn phải là một lão công giàu có. Tuy rằng A Kim cũng rất tuấn tú, hơn nữa suất quá đáng, nhưng nàng đối với hắn có cảm giác giống đệ đệ, quan trọng nhất là hắn không có tiền.

Lúc này, Tam tẩu nét mặt nhu hòa tiến vào nói: “A Nhã, người thế nào còn chưa mặc xong quần áo?” Tam tẩu chú ý tới đôi mắt buồn bực không vui của nàng, đặt tay lên vai nàng khuyên giải, an ủi nói: “A Nhã, tuy rằng A Kim là đứa ngốc, nhưng đối với người rất tốt. Chúng ta cho hắn cái này cái nọ, hắn đều cho người trước tiên. A Nhã, nữ nhân a, có thể gã ột nam nhân hết lòng vì mình thì quả không sai.”

“Đúng nha. Bằng diện mạo của người có thể tìm được nam nhân như A Kim cũng đã muốn cảm tạ trời đất.” Bỗng nhiên trên mặt Trương tẩu xuất hiện ghen tị, châm chọc nói.

“À. A Kim có vóc tướng mạo cũng như Phan An, chính là mỗi ngày mở mắt ra xem cũng thấy đáng giá.” Tô Lệ nhã không khách khí châm chọc lại.

“Người – người – người.” Trương tẩu rõ ràng bị nói kích, liên tục nói ba từ người, rồi phất tay áo bỏ đi.

Tô Lệ Nhã hướng thân ảnh giận dữ rời đi làm mặt quỷ: Hừ, cùng ta đấu, tu thêm ba kiếp đi!

Lúc này, Tô Lệ Nhã mới chú ý tới Tam tẩu bên cạnh, mặt ửng đỏ, nhẹ giọng nói: “Tam tẩu làm người chê cười.”

Tam tẩu thông cảm cười nói: “Tốt lắm. Tân lang sẽ đến ngay, chúng ta nên nhanh chút.”

Tô Lệ Nhã bắt đầu gật đầu.

Một nơi khác, trong nhà trưởng thôn, mọi người ép buộc nhưng A Kim chết cũng không chịu mặc quần áo.

Người thứ nhất cầm hỉ phục trên tay cầu xin: “A Kim, người đem quần áo mặc vào đi!”

A Kim một bộ dạng thê chết không tuân theo, cự tuyệt nói: “Không, ta không mặc, ta không mặc. Ta muốn gặp A Nhã, ta muốn gặp A Nhã. Các người là người xấu, người xấu a. Không cho ta gặp A Nhã.”

Người thứ hai giải thích đã muốn khàn giọng, mở miệng nói: “Tân lang cùng tân nương trước khi thành thân không được gặp mặt. Như vậy là diêm xấu.”

“Ta mặc kệ, ta mặc kệ. Ta chỉ muốn gặp A Nhã, ta chỉ muốn gặp A Nhã.”

Đại Mao đến nhà trưởng thôn vừa vặn nhìn thấy một màn trước mắt. Vốn hắn tính đến tặng cho lão đại một lễ vật thần bí, nhưng nếu tình hình cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ mặt trời lặn xuống núi hôn lễ vẫn chưa hoàn thành. Hắn không thể không tiến lên nói: “Hai vị đại ca, hãy để ta khuyên A Kim. Các người trước uống miếng nước đi.”

Hai nam nhân phụ giúp bị A Kim ép buộc đã muốn kiệt sức vội vàng gật đầu, đem củ khoai lang bồng này quảng cho Đại Mao, bỏ chạy đi.

A Kim vừa thấy Đại Mao, vội vàng tiến lên ủy khuất nói: “Đại Mao, bọn họ xấu lắm. Đem ta nhốt ở đây, không cho ta về nhà gặp A Nhã. Ta không gặp A Nhã đã gần một ngày rồi, ta rất muốn gặp A Nhã a!”

Một ngày?! Đại Mao có điểm không chịu nổi trợn mắt. Hắn cầm lấy hỉ phục mới vừa rồi hai nam phó kia đưa nói: “Lão đại, chỉ cần người mặc quần áo này, lập tức người có thể nhìn thấy A Nhã. Hơn nữa về sau có thể cùng nàng vĩnh viễn chung một chỗ.”

“Thực sự?!” A Kim hai mắt lóe sáng.

“Ừm. Ta cam đoan.” Đại Mao vỗ ngực nói.

A Kim lập tức tiếp nhận quần áo, rất nhanh mặc vào. Bởi tốc độ quá nhanh nên quần áo có phần loạn xạ. Đại Mao không thể không tiến lên hỗ trợ.

Cố gắng chừng một khắc sau, A Kim đem hỉ phục mặc xong.

Đại Mao trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm thân ảnh A Kim nửa ngày, hơi giật mình toát ra một câu: “Lão đại, người thật sự rất tuấn tú.”

A Kim mặc kệ người khác khen ngợi. Việc hắn muốn làm nhất hiện tại chính là về nhà gặp A Nhã. Hắn lôi kéo tay Đại Mao hướng ra cửa, nhưng bị Đại Mao nhanh chóng kéo về.

Đại Mao cười nói: “Lão đại, yên tâm. Ta cam đoan đêm nay ngươi có thể nhìn thấy nàng. Lão đại, ta có phần lễ vật tặng ngươi.” Nói xong, Đại Mao thần bí lấy trong tay áo ra một quyển sách đưa cho A Kim.

A Kim nghi hoặc nhận lấy sách, hỏi: “Đại Mao, đây là cái gì a?”

Đại Mao cười ái muội nói: “Đây là sách ‘Tính phúc’. Nhớ rõ, buổi tối nhất định phải xem nha!”

Lúc này, giọng bà mồi xa xa truyền đến. Đại Mao nhanh chóng nhét quyển sách vào trong lòng A Kim, rồi nói: “Lão đại, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời bọn hắn nói, là có thể nhìn thấy A Nhã của ngươi.” Đại công cáo thành, Đại Mao liền trốn đi.

A Kim nhớ kỹ chỉ cần nghe lời, có thể nhìn thấy A Nhã, liền ngoan ngoãn mặc cho bà mồi bài bố, cỡi con ngựa gầy duy nhất trong thôn. Tuy hắn thực nghi hoặc rõ ràng có thể đi đường gần về nhà, không đi lại phải đi đường vòng mới có thể về nhà. Nhưng có thể về nhà mới là quan trọng nhất. Kỳ thật đây là tập tục lấy vợ. Vốn tân lang đem tân nương nghênh đón về nhà, nhưng bởi vì bọn họ sống chung, nên chiếu theo tục lệ phải đi một vòng thôn mới về nhà.

Trải qua một ngày ép buộc, hoàn thành hai bộ khúc thành thân – đá cửa kiệu, bái đường, A Kim rốt cuộc trở về nhà, đứng trong phòng A Nhã. Nhìn thấy hỉ phục màu đỏ của A Nhã, A Kim không biết vì sao lại cảm thấy khẩn trương lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Trong đầu hắn quanh quẩn những câu chúc mừng của dân thôn. Bọn họ nói hắn cưới A Nhã. Ha ha, hắn cưới A Nhã. Hắn có thể cùng A Nhã vĩnh viễn một chỗ. Ha ha.

19. Chương 19: Động Phòng Thượng

A Kim bên này ngây ngô cười, bên kia Tô Lệ Nhã mặc hỉ phục một ngày đã chờ không nổi, “Xoát” một tiếng kéo khăn trùm đầu xuống.

A Kim vẻ mặt mang theo kinh diễm nhìn dung nhan trang điểm qua sơn bột nước. Hắn si mê nói: “A Nhã, người thật đẹp nha!”

“Cảm ơn.” Tô Lệ Nhã trả lời cho có lệ. Nàng bây giờ muốn làm nhất là đem bộ hỉ phục này mau chóng thoát ra. Tân nương cổ đại thật là không phải ai cũng có thể làm. Ít nhất các nàng phải luyện một loại võ công gọi là thiết bột công, bằng không thân thể cũng rã rời.

“Hô” Sức nặng lập tức giảm bớt cảm giác thoải mái làm cho Tô Lệ Nhã thống khoái hô to một tiếng. Nàng làm một số động tác vận động, tầm mắt cũng hướng tới A Kim. Nàng nhìn chằm chằm A Kim ngốc lăng, bộ dáng kia thật là đáng yêu, nàng “Xi” một tiếng nở nụ cười.

A Kim nhìn thấy Tô Lệ Nhã tươi cười ngọt ngào, cảm giác xung quanh trở nên ấm áp thất sắc, chỉ còn lại nụ cười của Tô Lệ Nhã. Thuận theo khát vọng, hắn đi đến mép giường ngồi xuống, nhìn chằm chằm nàng.

Tô Lệ Nhã không phát hiện A Kim khác thường, nhanh chóng đứng dậy, bỏ lại một câu kêu hắn ngủ trước, rồi đi ra phòng ngoài. Bởi vì bên ngoài còn chờ nàng dọn dẹp.

Nhìn bên ngoài phòng hết thấy hỗn độn, Tô Lệ Nhã chỉ cảm thấy khóe miệng run rẩy. Cho dù nàng cố ý nói trong nhà không có tiền, không thể bày tiệc chiêu đãi mọi người được, nhưng trưởng thôn Tô Văn bảo mọi người trong thôn chuẩn bị cho nàng nào là xiêm y, nào là tiệc rượu. Mà cái giường đá vốn muốn để cho A Kim ngủ đã trở thành đồng rác, ba cái loạn thất bát tao bày đầy ra đó, nếu muốn đem mọi thứ thu thập sạch sẽ, chỉ sợ đến vài ngày a! Mà trên giường lại quăng đầy thức ăn cận bã. Đây chính là hình tượng một bãi rác công cộng ở hiện đại, làm cho sắc mặt Tô Lệ Nhã trở nên xanh mét. Nàng hít sâu một hơi, cúi người sắp xếp lại mọi thứ. Thật ra nàng cũng nghĩ tới muốn kêu A Kim hỗ trợ, nhưng rút kinh nghiệm từ những lần trước, nàng vẫn lựa chọn chính mình ra tay sẽ mau hơn.

Bên này Tô Lệ Nhã vội vàng thu thập, bên kia A Kim đem tay ấn lên trái tim đang đập cấp tốc trong lồng ngực. Hắn làm sao vậy, tim nhảy không ngừng. Chẳng lẽ hắn sinh bệnh? Không, hắn không thể sinh bệnh. A Nhã nói người nghèo không có tư cách bệnh, bởi vì sinh bệnh cũng không có tiền mời đại phu. A Kim cố

gắng hít sâu, vừng vàng hơi thở. Nửa ngày sau, tim hần mới đập lại bình thường. Lúc này, tay hần vẫn ấn ấn ngực, đụng tới một cái cứng rắn nào đó. Hần nghi hoặc lấy ra, hóa ra là quyển sách của Đại Mao đưa cho. Bên tai vang lên lời Đại Mao căn dặn, A Kim mở quyển sách bắt đầu xem. A Kim mới nhìn tới một trang, ánh mắt như rớt ra. Hần khiếp sợ nhìn những hình vẽ trong quyển sách, đó là cái gì a? Tại sao lại vẽ nam nữ đều không có mặc quần áo a?! Không biết bọn họ có lạnh không? Sinh bệnh sẽ phải tốn tiền. Trong đầu A Kim hiện lên dấu chấm hỏi to tướng. A Kim nhìn thêm vài trang, đều là nam nữ cởi sạch quần áo. Cảm thấy sách này chắc là chỉ người ta cách sinh bệnh vẫn là không nên nhìn, liền ném nó sang một bên. Nếu Đại Mao biết mình đem quyển sách trân quý, dùng làm lễ vật cho lão đại ‘Tính phúc’, bị lí giải thành sách chỉ cách sinh bệnh không biết hần có cảm tưởng gì? Bất quá, Đại Mao cũng đánh giá cao năng lực lí giải của đứa ngốc này.

Rốt cục Tô Lệ Nhã cũng thu thập được một nửa, cúi bả vai, vô lực đi vào. A Kim vừa thấy nàng, hai mắt liền sáng lên nói: “A Nhã, người đến rồi nha! Ha ha”

Tô Lệ Nhã vô lực ngã ngồi trên giường, hỏi: “Đứa ngốc, người cười cái gì a?”

A Kim cũng không khách khí lên giường, ngồi bên cạnh, cười nói: “Ta cao hứng có thể nhìn thấy A Nhã. A Nhã, bọn họ rất xấu nha, không cho ta gặp A Nhã.”

Tô Lệ Nhã hữu khí vô lực đáp: “Hiện tại gặp được rồi.” nàng đánh ngáp nói: “A kim, người nằm bên trong đi, ta muốn đi ngủ.”

Vừa nghe đi ngủ, hơn nữa là nằm trên giường A Nhã, A Kim liền cao hứng nằm xuống. Từ lần trước, sau khi hần ăn qua miệng A Nhã, A Nhã không cho hần nằm giường nàng nữa. Hần thật hoài niệm hương vị trong ngực A Nhã nga! A Kim hớn hở lấy chăn ra, chuẩn bị đắp vào.

“Đông” quyển sách rớt ra phía trước.

Tô Lệ Nhã cầm sách, hỏi: “A Kim, đây là sách gì?”

A Kim thành thật trả lời: “Là ban ngày Đại Mao cho ta. Hần nói buổi tối trước khi ngủ nhất định phải xem. Nhưng mà A Nhã, tò mò quá nha! Bên trong đều là người không mặc chút quần áo nào!”

Người không có mặc quần áo?! Tô Lệ Nhã vừa nghe, trên trán đã xuất hiện mấy đường hắc tuyến. Nàng biết trên tay là sách gì. Đại Mao, Đại Mao này, vẫn chưa có cơ hội giáo huấn hần một trận. Hần ngược lại, có chủ ý muốn dạy hư A Kim nhà nàng. Hừ, ngày mai nàng sẽ đem hần đánh cho đẹp mặt.

“A Nhã, nằm, nằm, nằm.” A Kim nằm trên giường vỗ mạnh chỗ trống kế bên nói.

Giọng nói của A Kim kêu gọi hồn vía của Tô Lệ Nhã bay về, nàng đánh ngáp một cái liền nằm xuống.

A Kim vừa thấy nàng nằm xuống, lập tức dang tay buột chặt Tô Lệ Nhã vào lòng.

Bị ôm chặt, Tô Lệ Nhã có chút không được tự nhiên mặt ửng đỏ nói: “A Kim, không cần ôm thật chặt.”

“Nha.” A Kim hơi nói lỏng lực tay.

Tô Lệ Nhã chống cự không được bao lâu liền bị Chu Công triệu hồi, nặng nề lâm vào mộng đẹp.

A Kim ngây ngô nhìn dung nhan ngủ say, trong lòng cảm thán: Rốt cuộc, hần lại được ôm A Nhã! Ha ha, cảm giác hạnh phúc này, hần không tự giác gia tăng lực đạo cánh tay, làm cho bọn họ không còn khoảng cách cơ hồ hai người nhập thành một.

Hơi thở nóng ấm của Tô Lệ Nhã phun lên khuôn mặt tuần tú của A Kim. Hơi thở ấm áp, làm A Kim cảm giác thực đói, rất đói bụng, thậm chí phải ăn cái gì.

“Ưm~~” trong lúc ngủ mơ Tô Lệ Nhã đột nhiên rên một tiếng.

Toàn bộ lực chú ý của A Kim tập trung trên đôi môi đỏ mọng được tô son càng làm tăng nét kiều diễm. Cảm giác đói khát càng tăng lên, mà đôi môi đỏ mọng trước mắt như một món sơn hào hải vị. Hần thực sự muốn ăn miệng A Nhã, nhưng lại sợ A Nhã mắng. Cuối cùng đói khát chiến thắng sợ hãi. A Kim nhẹ nhàng đem bạc môi đặt lên đôi môi đỏ mọng kia, tinh tế khẽ cắn, nhắm nháp. Hần sợ lực quá lớn sẽ đánh thức A Nhã.

20. Chương 20: Động Phòng Hạ

Tô Lệ Nhã vốn trầm tĩnh trong mộng đẹp, bởi vì A Kim ôm chặt, ở trong mộng thấy mình bị một con mãng xà quấn quanh thân. Cái loại ghê tởm này, cảm thấy hít thở không thông, làm nàng liều mạng vận vẹo cơ thể, muốn thoát khỏi mãng xà này. Đương nhiên, động tác trong mộng cũng biểu diễn ở hiện tại.

A Kim thấy người trong lòng chuyển động tưởng nàng tỉnh lại, vội vàng buông đôi môi đỏ mộng ra. Hắn cúi đầu phát hiện thấy hai mắt nàng vẫn nhắm, mới yên tâm thở ra một hơi. Nhưng, hắn thả lỏng không được bao lâu. Ở trong mộng Tô Lệ Nhã cùng mãng xà chiến đấu kịch liệt cơ thể lại bắt đầu vận vẹo. Tay chân lộn xộn khiêu khích A Kim bên cạnh, A Kim cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, hô hấp càng ngày càng dồn dập, cái chân lộn xộn kia đảo qua hạ thân của hắn, hắn thở gấp một hơi, chỉ cảm thấy từng đợt dòng nước ấm tập trung đổ xuống hạ thân hắn.

Thật là khó chịu, thật là khó chịu, hạ phúc hắn trưởng ra thật khó chịu. A Kim đáng thương không biết làm cách nào để giải tỏa, khuôn mặt tuần tú nhăn lại. Rột cục không chịu nổi cảm giác này, hơi thở của hắn bắt đầu ngắt quãng nhỏ giọng kêu Tô Lệ Nhã đang say mộng: “A Nhã, A Nhã.”

Đã chạy ra khỏi ác mộng, đang lúc nhặt được vàng Tô Lệ Nhã bị người cắt ngang mộng đẹp, không vui hỏi: “Chuyện gì?”

“A Nhã, ta thật khó chịu nha!” A Kim nức nở nói.

Tô Lệ Nhã biết nếu không giải quyết vấn đề của hắn, khẳng định là không thể ngủ, nửa ngồi dậy nói: “Khó chịu chỗ nào? Ta giúp ngươi nhu nhu.”

A Kim lôi tay nàng, đến khóa hạ, nói: “Nơi này rất khó chịu.”

Đây là cái gì? Xác định được dưới tay là vật gì, nàng không tự giác sờ soạng mấy cái.

“Tê~~” A Kim trợn mắt, hít sâu một hơi.

Tô Lệ Nhã rút cuộc biết dưới tay nổi lên cảm giác gì, nhất thời khuôn mặt tái đi, xuất ra vô ảnh cước cấp tốc đá đưa gốc xuống giường, đồng thời cảnh giác nhìn chằm chằm A Kim nói: “Không được phép lên giường.”

Vốn đang chìm đắm trong cảm giác thoải mái A Kim lại ngã ngồi trên mặt đất, lớn tiếng khóc nói: “A Nhã, phá hư, xấu quá. Biết rõ ta khổ sở, cũng không giúp ta nhu.”

Tiếng khóc ngày càng vang, chỉ sợ kinh động những nhà xung quanh. Đến lúc đó, tam cô lục bà nhiều chuyện sẽ cấp nàng hồi tội – không tuân thủ nữ tắc. Tô Lệ Nhã khóe miệng rút gân, quát: “Câm miệng!”

A Kim nhất thời ngừng khóc, ngay cả hít thở cũng đình chỉ.

Tô Lệ Nhã nhanh chóng xuống giường, đèn gần đưa gốc dụ dỗ.

“Đứng lên đi.” Tô Lệ Nhã nâng A Kim còn đang ngồi trên mặt đất dậy.

A Kim run rẩy nói: “A Nhã, ta thật khó chịu nha, thật sự khó chịu.”

Tô Lệ Nhã dùng khước mắt dư quang ngắm nhìn khóa hạ của A Kim, biết A Kim có phương diện xúc động. Tuy nàng thấy có điểm kỳ quái A Kim đơn thuần như dê con làm sao có thể xúc động, nhưng nàng biết nam nhân có dục vọng, nếu không giải quyết chỉ sợ sẽ để lại di chứng. Vốn nàng tính kêu A Kim đi tắm nước lạnh, nhưng bây giờ đã giữa khuya lại là mùa xuân, nếu kêu hắn đi tắm chỉ sợ sáng mai sẽ cảm mạo, đến lúc đó nàng lại phải tốn tiền mời đại phu. Vô luận như thế nào cũng không có lợi.

“A Nhã, A Nhã.” A Kim giọng nói tràn ngập nước mắt lôi kéo tay áo Tô Lệ Nhã.

“Không cần âm ỉ, để ta suy nghĩ cẩn thận.” Tô Lệ Nhã bỏ tay A Kim ra, xoay người. Lúc này, trên bàn có một vật làm nàng chú ý. Nàng bước nhanh đến trước bàn, cầm một trong số đồ ăn dân thôn cho bọn họ - chuối.

Tô Lệ Nhã nhìn trái chuối mặt ửng đỏ, nội tâm đang giao chiến dữ dội: Nên dạy A Kim phương pháp giải tỏa này hay không? Ở hiện đại đây cũng được coi là một loại thưởng thức, nhưng nàng là một xử nữ chưa có kinh nghiệm lại đi dạy một nam nhân loại chuyện này, nàng có chút không được tự nhiên.

“Ô ô ô, A Nhã, thật khó chịu, thật khó chịu.” A Kim rút cuộc chịu không nổi khóc rống lên.

Tô Lệ Nhã nắm chắc trái chuối trong tay, vẻ mặt hy sinh lẫm liệt hiên ngang đến gần A Kim.

A Kim thấy A Nhã rút cuộc cũng để ý đến hắn, liền ngừng khóc.

Tô Lệ Nhã giơ trái chuối lên, hít sâu một hơi nói: “A Kim, ta dạy ngươi, ngươi xem cho tốt nha!”

A Kim nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu.

Tô Lệ Nhã rất nhanh giảng dạy cho A Kim.....[tg: về quá trình làm giáo sư của Tô Lệ Nhã, hy vọng mọi người tự mình suy nghĩ tưởng tượng một chút.]

Sau 5 phút, Tô Lệ Nhã nghiêm giọng hỏi: “A Kim, đã hiểu chưa?”

Đúng như nàng nghĩ A Kim thẳng thắn lắc đầu.

Tô Lệ Nhã chỉ chỉ vật nhô lên trong khóa hạ, nói: “Chuối này đại biểu cho cái kia của ngươi. Chính ngươi đi thực hành cái phương pháp ta mới dạy ngươi. Đã hiểu chưa?”

A Kim nhìn thoáng qua trái chuối, lại nhìn qua khóa hạ của mình, gật đầu.

“Vậy ngươi giải quyết cho tốt đi.” Bỏ lại những lời này, Tô Lệ Nhã chạy như bay.

Tô Lệ Nhã tiếp tục thu dọn những thứ lúc nãy chưa dọn xong ở phòng ngoài, thẳng đến khi bên trong đình chỉ tiếng rên rỉ.

Sau một hồi gà bay chó sủa đêm động phòng rốt cuộc cũng hạ màn.

21. Chương 21: Lao Động Miễn Phí

“Ô ô nha” Tiếng gà gáy vang lên, một ngày mới lại bắt đầu. Sáng sớm, Tô Lệ Nhã bước đến cửa đã thấy một bóng dáng chớp đến. Người này đúng là Đại Mao. Hắn lo lắng tình hình động phòng của A Kim tối qua, nên sáng sớm đã chạy đến xem.

Đêm qua dù nửa đêm mới trở lại phòng, Tô Lệ Nhã cũng không dám ngủ, đến sáng chống cặp mắt mèo ngồi dậy, vừa vận nhìn thấy thân ảnh lén lút ngoài cửa sổ. “Bá~” một tiếng, cửa phòng mở ra, thấy Đại Mao đang ghé mắt vào cửa sổ nhà nàng.

Đại Mao bị tóm gáy đành giả ngu cười nói: “Đại tẩu.”

“A. Ta từ bao giờ lại trở thành đại tẩu của ngươi?” Tô Lệ Nhã cố ý tươi cười quỷ dị nói.

Nụ cười này trong mắt Đại Mao khủng bố như hắc bạch vô thường đến đòi mạng. Sắc mặt hắn trong nháy mắt trắng xanh, giọng run run nói: “Ngươi là thê tử của lão đại, cũng chính là đại tẩu của ta.”

“Nói như vậy, lời đại tẩu nói ngươi đều nghe?” Tô Lệ Nhã nhú đôi mi thanh tú nói.

“Dạ, dạ, tuyệt đối đều nghe.” Đại Mao gật đầu như gà mổ thóc, chỉ sợ nàng nở nụ cười nhìn mình.

Tô Lệ Nhã một tay nắm lấy vạt áo hắn, kéo hắn đến trước người, hung tợn cảnh cáo nói: “Về sau không cho phép dạy hư A Kim. Nếu tái phạm, ta không ngại buổi tối đến đầu giường tìm ngươi nha! Ha ha ha” Tô Lệ Nhã bắt chước nữ quỷ tươi cười. Trong cái thế giới thắm mỹ này, nụ cười của Tô Lệ Nhã là vô cùng xấu, kết hợp với đôi mắt thâm quầng tối qua ngủ không đủ giấc, cùng âm thanh khủng bố, Đại Mao bị dọa sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu, đôi mắt trừng lên.

Đại Mao run run môi không có tí huyết sắc nói: “Ta biết sai rồi. Ta biết sai rồi. Ta về sao sẽ không dạy loạn lão đại nữa.”

Tô Lệ Nhã nghe được kết quả mong muốn, mới buông Đại Mao ra. Đại Mao khôi phục lại hô hấp bình thường. Hắn mạnh mẽ chụp lấy trái tim mới bị dọa, thầm nghĩ: Đại tẩu thật sự rất khủng bố. Trên đời này chắc cũng chỉ có đứa ngốc kia muốn cùng nàng vĩnh viễn một chỗ.

“Đại Mao, sao ngươi lại ở đây?” A Kim xoa mắt, đánh ngáp nói.

Đại Mao liếc mắt nhìn Tô Lệ Nhã đứng đó, nhẹ giọng tìm cớ nói: “Ta đến xem lão đại có cần hỗ trợ gì không.”

Hỗ trợ?! Một đạo linh quang hiện lên trong đầu Tô Lệ Nhã. Nàng hí mắt, mở miệng trước A Kim, vỗ bả vai Đại Mao nói: “Đại Mao, làm tiểu đệ, trọng yếu nhất là gì a?”

Nghe Tô Lệ Nhã hỏi sự nhất gan khiếp sợ bị đẩy lùi thay bằng hào khí vỗ ngực nói: “Đương nhiên là hiếu kính với lão đại nha!”

“Ha ha, Đại Mao hiện tại vừa vặn có hội cho ngươi biểu hiện loại tình cảm hiếu kính với lão đại nha!” Tô Lệ Nhã chỉ vào đồng rác trên giường đá của A Kim.

Đại Mao nhìn đồng rác chất cao như núi phía sau, sắc mặt lập tức tái nhợt.

“Đây là giường của A Kim. Nhưng do hôm qua dân thôn nhốn nháo đã trở thành như bây giờ. Vốn dĩ ta muốn để A Kim tự thu dọn. Nhưng nhìn đến tình cảm muốn hiếu kính của ngươi với lão đại, ta liền hào phóng cho ngươi biểu hiện chút thành ý.” Tô Lệ Nhã cố làm bộ đáng hào phóng.

Đại Mao cảm giác da đầu run lên. Hắn đang muốn quay đầu nói còn có việc, nhưng lại thấy vẻ mặt tươi cười khủng bố của Tô Lệ Nhã.

“Như thế nào, người hôm nay có việc?” Tô Lệ Nhã cố ý mở rộng miệng để lộ răng nanh trắng nõn.

Sắc mặt Đại Mao càng trở nên xanh mét, môi run run nói: “Không có việc, không có việc gì hết. Ta lập tức giúp lão đại thu dọn.” Vừa dứt lời, Đại Mao bay đến đồng rác liều mạng thu dọn.

A Kim vẫn đánh ngáp, nghi hoặc đi đến trước mặt Tô Lệ Nhã, hỏi: “A Nhã, Đại Mao làm sao vậy? Bộ đáng hình như rất sợ hãi a!”

Tô Lệ Nhã nói dối không chớp mắt: “Không có, A Kim. Đại Mao đang rất cao hứng vì được cống hiến sức lực. Đại Mao ngươi nói có phải hay không a?”

“Phải, phải, phải, ta thật cao hứng.” Đại Mao đối với đồng rác ghê tởm đã muốn buồn nôn, nhưng giọng nói vẫn giả bộ cao hứng.

Tô Lệ Nhã cười nói: “A Kim nghe rõ chưa?! Đại Mao là tiểu đệ ngươi. Ngươi chỉ cần để ý đến nên sai bảo hắn thế nào, người càng sai bảo, hắn càng cao hứng.”

“Thật sự! như vậy tốt quá. Về sau ta có việc gì cũng có thể tìm Đại Mao làm!” A Kim vỗ tay nói.

“Đúng. Nhớ rõ, về sau có chuyện gì đều phải tìm Đại Mao làm.” Tô Lệ Nhã chụp bả vai A Kim khen ngợi.

Đại Mao vừa nghe, thật khóc không ra nước mắt, lại không có khả năng phản bác. Ô ô ô, đại tẩu thật sự quá lợi hại, hơn nữa cũng phi thường khủng bố.

Tô Lệ Nhã dùng khóe mắt dư quang thấy được cơ thể cứng ngắc của Đại Mao, hừ lạnh: Dám dạy hư A Kim nhà nàng, chỉ cho hắn làm lao động miễn phí đã là quá tiện nghi cho hắn rồi. Còn có lần sau, nàng sẽ cho hắn đẹp mặt.

Đại Mao chỉ hy vọng mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, chuồn khỏi địa phương khủng bố này. Nhưng Đại Mao như thế nào cũng không nghĩ đến vận rủi của hắn chỉ mới bắt đầu. Kể từ ngày đó, hắn trở thành nô lệ miễn phí cho Tô Lệ Nhã. Mỗi khi có việc gì nàng cũng đều kêu A Kim đi tìm hắn, thuận tiện nhờ A Kim nhắc với hắn một câu, nếu không đến, buổi tối nàng sẽ đi tìm hắn. Bởi vậy, Đại Mao - tiểu bá vương vô pháp vô thiên trong thôn mỗi khi Tô Lệ Nhã kêu đều phải đến, mỗi lần đều hỗ trợ làm giúp các công việc lao công miễn phí.

22. Chương 22: Cường Đạo Nhập Thôn

Nông thôn tuy nghèo khó, nhưng được cái rất yên tĩnh. Tuy Tô Lệ Nhã gả cho A Kim, thế nhưng đây chỉ là vì quyền lợi trước mắt, bởi vậy hôn nhân của hai người chẳng qua chỉ là một lý do có thể danh chính ngôn thuận sống chung mà thôi. Tất cả sinh hoạt dường như không khác gì trước khi thành thân. Tô Lệ Nhã xét thấy đêm động phòng hôm đó đột nhiên A Kim xúc động, vì suy nghĩ cho trình tiết của mình, đồng rác trên giường đá cũng đã được Đại Mao thu dọn miễn phí xong, nàng liền kiên quyết không cho A Kim tiến vào phòng mình, cho dù A Kim mở to đôi mắt khát vọng.

Cuộc sống cứ bình bình đi qua, xuân đi hạ đến. Tô Lệ Nhã nghĩ muốn cả đời sống như vậy cho đến lúc chết đi, nhưng một biến cố đang âm thầm tiếp cận.

Mùa hạ ban đêm vô cùng yên tĩnh, ngẫu nhiên vang lên một vài tiếng ếch kêu càng làm tăng thêm vẻ yên tĩnh ở nông thôn. Vẫn như bao đêm mùa hạ, lúc này Tô Lệ Nhã cùng A Kim đều đang ngủ say. Nhưng một trận đập cửa cấp tốc đánh thức bọn họ.

“Thùng thùng thùng~~” tiếng đập cửa liên tiếp cùng với âm thanh lo lắng của Đại Mao: “Lão đại, đại tẩu, các người mau tỉnh, mau tỉnh.”

Tô Lệ Nhã nhú mày từ từ bò dậy, đang muốn đánh đẹp mặt kẻ quấy nhiễu mộng đẹp của nàng. Nàng lập tức chú ý tới ánh lửa bên ngoài, ý thức được trong thôn nhất định có đại sự, vội vàng đứng dậy mặc quần áo.

Nàng vừa ra khỏi phòng, vừa vặn thấy A Kim xoa mắt đã muốn mặc xong quần áo nói: “A Nhã, đã xảy ra chuyện gì a?”

Tô Lệ Nhã không trả lời, ngược lại bước nhanh ra khỏi cửa, chỉ thấy Đại Mao sắc mặt tái nhợt tiến tới nói: “Đại tẩu, cường đạo nhập thôn.”

Tô Lệ Nhã sắc mặt đại biến. Ở thời đại này, cường đạo nhập thôn có nghĩa là muốn diệt thôn. Nhìn ngoài cửa lửa cháy nhuộm đỏ cả một vùng trời, tiếng bước chân của dân thôn lo lắng chạy trốn, cùng với xa xa tiếng khóc thét thanh, Tô Lệ Nhã chỉ thấy khiếp đảm. Lúc này nàng quyết định quay về phòng, ôm lấy một cái hộp mà nàng xem là bảo vật, bên trong là toàn bộ tài sản của nàng tích góp được, lao tới, kéo A Kim: “A Kim, chúng ta lập tức đi. Đại Mao người cũng cùng đi.”

Tô Lệ Nhã lôi kéo A Kim, Đại Mao đi theo phía sau, cùng với dân thôn chạy khỏi thôn.

Vốn nghĩ bọn họ có thể chạy một mạch trốn thoát, nhưng phía trước chờ sẵn bọn họ là sáu con ngựa, ánh lửa chiếu xuống tản ra huyết sắc trên đao của cường đạo. Cường đạo vừa thấy dân thôn hướng bên này chạy trốn, trên mặt xuất hiện thị huyết hưng phấn, điều khiển ngựa hướng dân thôn chạy tới. Mỗi lượt vung đao là máu chảy khắp nơi, làm cho những người trước khi chết sợ hãi khóc hét lên, còn những dân thôn khác thì chạy loạn xạ như thú lạc bầy. Tô Lệ Nhã lôi kéo A Kim xoay người chạy trốn.

“A” tiếng khóc thét thanh ở phía sau càng ngày càng gần, Tô Lệ Nhã quay đầu, chỉ thấy trên mặt đất là tên cường đạo ánh mắt dữ tợn đang tươi cười, gươm đại đao lên, hướng bên này bổ tới. Thời gian như ngừng lại, Tô Lệ Nhã chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình, trong mắt chỉ thấy đại đao đang hướng về phía mình. Tô Lệ Nhã nhắm mắt lại, nghênh đón đau đớn. Nhưng nửa ngày trôi qua cũng không thấy có đau đớn. Nàng nghi hoặc mở mắt ra, nhìn thấy thân ảnh cao ngất của A Kim.

A Kim dùng hai ngón tay kẹp lấy lưỡi đao đoạt mệnh, cả người tản ra hàn khí lạnh lẽo, âm thanh lạnh lùng nói: “Không cho phép tổn thương A Nhã!”

Giờ phút này A Kim đã không còn vẻ ngốc nghếch của ngày thường, khí thế áp đảo kinh người kia, làm Tô Lệ Nhã giật mình, càng làm cho cường đạo kinh hãi. Tên cường đạo kia dùng toàn lực, cư nhiên cũng không thể kéo đao từ hai ngón tay lợi hại kia trở về.

Một tên cường đạo khác thấy đồng bọn bị thu phục, không thể động đây, liền quay ngựa lại, hướng bên này vung đao. A Kim con người hiện lên hàn quang, sử dụng lực đem tên cường đạo cùng đại đao đánh bay, sau đó hướng tên cường đạo đang cỡi ngựa vọt tới, quét ngang một cước, đem cả người lẫn ngựa đá xuống. Bị va một lực mạnh, nhất thời hai tên cường đạo nằm dưới đất không thể đứng dậy.

Cường đạo ở hướng khác phát hiện sự việc bất thường, bắt đầu quay ngựa lại, hướng bên này chạy đến. Bốn tên cường đạo đem ngựa vây quanh A Kim.

Tô Lệ Nhã giật mình nhìn mình bị bao vây bốn phía, A Kim vẫn không chút biến sắc: Hẳn là A Kim sao? Là người bị nàng đánh một cái sẽ khóc sao?!

Mấy tên cường đạo vung đao lên. A Kim rất nhanh đoạt đại đao từ một tên cường đạo, phản thủ vung đao lên hướng ba tên còn lại.

“Đông—đông—đông” tất cả cường đạo đều té ngã trên mặt đất.

Mọi người trong thôn đều ngẩn ra, đứng bất động tại chỗ. Rốt cuộc Đại Mao phá vỡ trầm mặc, chạy vội nói: “Lão đại, người thật sự rất rất giỏi nha!”

A Kim vẻ mặt ngây ngô vuốt đầu cười cười. Tô Lệ Nhã trong mắt hiện lên tia phức tạp. Nàng biết mới vừa rồi A Kim ra tay là theo bản năng hạ gục sáu tên cường đạo, chỉ sợ A Kim trời sinh đã không phải là đứa ngốc.

“A Nhã, A Nhã...” A Kim vẻ mặt tuần tú ngây ngô cười gọi hồn vĩa Tô Lệ Nhã quay về.

Tô Lệ Nhã nghiêm túc hỏi: “A Kim, người biết võ công sao?”

“Võ công?” A Kim trong mắt chứa đựng nghi hoặc.

Tô Lệ Nhã giải thích: “Chính là công phu người mới đánh mấy tên kia đó.”

“Nha!” A Kim bừng tỉnh đại ngộ: “Ta cũng không biết, ta chỉ là không để những người đó làm tổn thương A Nhã, thân thể tự động phản thủ.”

Đột nhiên phía sau Tô Lệ Nhã truyền đến tiếng ngựa lung tung.

Chỉ thấy một diện mạo tráng kiện, có chòm râu lởm xòe, cầm trong tay trường đao nhuộm máu đỏ tươi. Vừa thấy, chỉ biết người này là thủ lĩnh bọn cường đạo, phía sau hẳn một đám thuộc hạ tay cầm đao vẩy máu, khuôn mặt dữ tợn như muốn ăn tươi uống máu dân thôn.

Tên thủ lĩnh vừa thấy thủ hạ xỉu trên mặt đất. Lập tức hét lên: “Cách Lão Tử, là ai đã thương thủ hạ của lão tử a?”

Dân thôn nhìn tên thủ lĩnh cả người tản ra sát khí, bất giác đều lùi về phía sau. Chỉ còn lại Tô Lệ Nhã, A Kim cùng với Đại Mao cho dù chân đã muốn nhũn ra nhưng vẫn không chịu đi.

Tên thủ lĩnh cường đạo đảo ánh mắt sắc bén sang A Kim vẫn còn đang cầm đại đao trong tay. Khuôn mặt ngốc nghếch của A Kim bắt đầu thay đổi, toàn thân đề phòng đem Tô Lệ Nhã cùng Đại Mao bảo hộ phía sau.

Thủ lĩnh cường đạo phi thân một cái từ trên lưng hắc mã nhảy xuống, đảo mắt thấy A Kim đi ra phía trước.

“Keng-keng-keng” tiếng kim loại va vào nhau, cùng với hai lưỡi đao ma sát phát ra tia lửa mà vang lên.

Tô Lệ Nhã biết tên thủ lĩnh này cũng không phải thuộc dạng đầu đường xó chợ, mắt mang lo lắng nhìn A Kim. Nhưng nàng nhìn thấy trong mắt A Kim trước sau vẫn trấn định, tâm trạng lo lắng liền dần yên ổn lắng xuống.

Thời gian dần trôi qua, cuộc chiến bắt đầu có chuyển biến, A Kim chiếm ưu thế áp đảo làm cho tên thủ lĩnh từng bước lùi về sau.

Một tên cường đạo ở phía sau tên thủ lĩnh thấy tình huống chuyển biến xấu định bắt lấy Tô Lệ Nhã uy hiếp A Kim.

Tô Lệ Nhã vẫn đang theo dõi trận chiến không chú ý tới bên này có một tên cường đạo đang phi như bay đến gần mình.

Đại Mao liếc mắt thấy tên cường đạo tiến gần tới Tô Lệ Nhã, hoảng sợ hô to lên: “Đại tẩu, cẩn thận.”

Nghe thấy âm thanh của Đại Mao, A Kim xuất ra một chiêu đánh bay tên thủ lĩnh, nhanh chóng phi thân đến bên Tô Lệ Nhã.

Tên cường đạo kia vừa thấy A Kim cả người tản ra hơi thở chết chóc, giọng run run nói: “Không, không được đến đây. Bước thêm bước nữa ta sẽ giết nàng.” Tên cường đạo vì thân thể run run mà đại đao trên tay khẽ ấn vào cổ Tô Lệ Nhã, một dòng máu đỏ tươi từ lưỡi đao chảy xuống.

Nhìn những giọt máu từ cổ Tô Lệ Nhã từng giọt chảy xuống, trong mắt A Kim nổi lên sát khí nồng đậm.

Cường đạo rút cuộc không chịu nổi khí thế của hắn, thay đổi hướng đao, đem đại đao đâm thẳng vào ngực A Kim.

“A—A Kim!” Tô Lệ Nhã thất kinh hét lên.

Mắt A Kim nổi lên hàn quang, giọng nói âm trầm: “Không người nào có thể tổn thương A Nhã!”

Vừa dứt lời, liền nâng tay bắt lấy cổ tên cường đạo. Chỉ nghe thấy “Răng rắc” một tiếng, tên cường đạo kia chết ngay tức khắc.

Các tên cường đạo khác thấy thế đều bắt đầu chạy.

A Kim xoay người, vượt dung nhan tái nhợt của Tô Lệ Nhã, ngây ngô cười nói: “A Nhã, không có việc gì. A Kim sẽ bảo vệ A Nhã.” Dứt lời, thân thể cao lớn hướng Tô Lệ Nhã ngã xuống.

Tô Lệ Nhã rút cuộc khôi phục lại thần trí, lớn tiếng hô: “A Kim, A Kim...”

SAU KHI GÃ CHO ĐỨA NGỐC

23. Chương 23: Phú Huyện Trình Gia

Tô Lệ Nhã run run đem tay đặt vào vết thương ngăn máu chảy ồ ồ ra, thì thào: “A Kim, người tỉnh lại a! Tỉnh lại ta liền làm bánh ba tầng người thích ăn nhất a! Tỉnh lại a! tỉnh lại a!”

Âm thanh giống như đang rên rỉ cùng nước mắt không ngừng rơi xuống.

Lúc này, trong thôn chỉ có duy nhất một đại phu, vừa vặn hồi chiều vị đại phu này ghé thăm trưởng thôn – Phương lão, tiến lên cầm máu cho A Kim.

Tô Lệ Nhã mắt mang hy vọng nhìn Phương lão nói: “Thế nào? A Kim chắc không có việc gì đi?”

Phương lão thở dài nói: “Ta chỉ tạm thời giúp hắn cầm máu, bởi vì hắn bị thương gần tim, ta không giám lỗ mãng rút đao ra. Hiện tại cứu hắn cũng chỉ có Trình gia.”

“Trình gia?” Tô Lệ Nhã nghi hoặc nâng khuôn mặt đã loang lổ nước mắt.

“Trình gia được mệnh danh là danh y thế gia của Long Viêm quốc, đương nhiệm hiện nay là Trình Lâm y thuật vô cùng cao siêu, ngay cả thái y trong cung cũng không thể sánh bằng. Chỉ cần hắn chịu chữa trị cho A Kim, A Kim nhất định sẽ không có việc gì. Bất quá, tính tình hắn có điểm cổ quái, không phải ai cũng đều được hắn trị.”

Tô Lệ Nhã lau nước mắt trên mặt, kiên định nói: “Chỉ cần còn hy vọng, ta sẽ thử xem.”

Lúc này, trưởng thôn Tô Văn ấn miệng vết thương trên người, tiến lên nói: “A Nhã, người có thể lấy xe ngựa, đến hừng đông chắc có thể tới Phú huyện.”

Tô Lệ Nhã cảm kích gật đầu nói: “Cảm ơn!”

“Đây là việc phải làm, nếu không có A Kim, toàn bộ Tô Gia thôn đã bị diệt.”

Tất cả mọi người hợp sức lại đưa Tô Lệ Nhã, Đại Mao cùng A Kim đang hôn mê đi đến Phú huyện.

Nương theo ánh trăng, xe ngựa chạy một mạch không ngừng nghỉ. Tô Lệ Nhã đem A Kim ôm vào lòng, để giẫm bớt va chạm do xe chạy trên đường xóc. Nhờ ánh trăng, Tô Lệ Nhã nhìn A Kim sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc nào, cùng với loan đao lạnh lẽo cắm trên ngực A Kim, nàng nhẹ nhàng vuốt khuôn

mặt tuần tú dần lạnh như băng, nội tâm càng lúc càng sợ hãi: Nàng sợ về sau khi thức dậy, không nghe được tiếng cười ngây ngô của A Kim; Khi ăn cơm, không thấy được gương mặt tuần tú dính đầy cơm; Khi đi ngủ, không thấy được vẻ mặt ủy khuất khổ sở bị nàng đuổi ra khỏi phòng.

“Đại tẩu, người yên tâm, lão đại sẽ không xảy ra việc gì đâu.” Đại Mao nhìn vẻ mặt thâm trầm bi thống của Tô Lệ Nhã mở miệng an ủi.

Tô Lệ Nhã ngẩng đầu nhìn Đại Mao: “Thật sao? A Kim sẽ không có việc gì sao?”

“Sẽ. Lão đại nhất định sẽ không có việc gì. Bởi vì, hần còn muốn cùng đại tẩu vĩnh viễn chung một chỗ.” Đại Mao vẻ mặt chắc chắn nói.

“A Nhã, A Nhã, ta muốn cùng A Nhã vĩnh viễn chung một chỗ.” Bên tai quanh quẩn câu A Kim thường thích nói nhất. Tô Lệ Nhã đè nén cảm giác sợ hãi xuống, thì thào nói: “Đúng vậy! A Kim đáp ứng ta, phải vĩnh viễn cùng ta chung một chỗ.”

Phú huyện là một tiểu châu nằm ở phía nam Long Viêm Quốc—đại huyện Khải Châu, vốn dĩ cũng không giàu có gì, nhưng ba mươi năm trước, y được thế gia Trình gia chuyển đến ở đây, bắt đầu hành y, Phú huyện dần dần trở thành châu huyện giàu có thứ hai của Long Viêm quốc. Mà Trình gia này nộp thuế nhà giàu, đồng lại kéo kinh tế của cả huyện phát triển, thậm trí tri phủ phải nể mặt ba phần, đủ cho thấy địa vị của Trình gia ở Phú huyện là cao cỡ nào.

“Hu—” xa phu kéo cương ngựa, đem ngựa dừng lại, nói: “Khách quan đã đến nơi.”

Tô Lệ Nhã cùng Đại Mao vội vàng hợp sức đỡ A Kim xuống xe. Nhưng cảnh tượng trước mắt làm cho bọn họ thất thần.

Trước cổng lớn của Trình gia có hơn mấy chục người, đang ngồi trên chiếu, lẳng lặng chờ đợi. Có người là bệnh nhân, có người là người nhà bệnh nhân, hay là bằng hữu, tất cả mọi người đều có điểm chung là đang im lặng ngồi đó, dường như đang chờ đợi điều gì.

Tô Lệ Nhã trước đem A Kim cho Đại Mao săn sóc, bước nhanh đến trước cửa, hướng thủ vệ gia đình đưa lên một ít bạc vụn nói: “Vị đại ca này, không biết ta có thể tìm đương gia của Trình gia ở đâu? Bằng hữu ta bị thương, muốn nhờ gia chủ trị liệu.”

Gia đình xoay xoay bạc vụn, rõ ràng chê ít, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Tô Lệ Nhã nói: “Người đến nơi đó xếp hàng đi.”

Tô Lệ Nhã không thể không lấy thêm bạc ra nói: “Đại ca, người giúp dùm đi!”

Gia đình rất nhanh đem bạc bỏ vào lòng, mới nói: “Lập tức sẽ có đề mục thời gian, người đợi đi.”

“Đề mục thời gian?” Tô Lệ Nhã nghi hoặc hỏi.

Gia đình liếc nàng một cái, mới trả lời: “Nếu muốn đương gia chúng ta xem bệnh nhất định phải trả lời được câu hỏi, nếu không trả lời được, thì ngày mai lại đến.”

Tô Lệ Nhã trợn mắt. Cái quái gì vậy chứ! Xem đại phu mà còn phải trả lời câu hỏi, thật là vớ vẩn! Không bao lâu, một người khoảng bốn mươi tuổi, chắc có lẽ là quản gia đi ra.

Phía dưới mọi người vốn đang nhắm mắt, bắt đầu ngẩng đầu lên, tập trung tinh thần nghe.

Quản gia hắng giọng nói: “Hôm nay đề mục là đoán đồ ăn: Cái gì trước khi ăn là màu xanh, ăn vào là màu đỏ, nhổ ra là màu đen? Nhớ kỹ mỗi người chỉ có một cơ hội duy nhất. Người trả lời đúng đầu tiên sẽ được đương gia xem bệnh.”

Tô Lệ Nhã nghe được hai mắt mở to: Tại cái triều đại xa xưa này, cũng có thể hỏi một vấn đề cao siêu như vậy. Nhìn một đám cúi đầu nhú mày gương mặt buồn rầu, nàng có điểm đồng tình với bọn họ. Dù sao, thời đại này cũng ít có người thích hỏi loại vấn đề này. Nhưng đồng tình là đồng tình, nàng sẽ không nói đáp án cho họ biết. Nàng còn phải cứu A Kim.

Tô Lệ Nhã bước nhanh về phía trước, lớn tiếng nói: “Là dưa hấu.”

Quản gia vẻ mặt khiếp sợ, nhìn Tô Lệ Nhã như quái vật, nửa ngày mới lên tiếng nói: “Trả lời đúng. Vị cô nương này mời vào trong.”

Tô Lệ Nhã cùng Đại Mao nhanh chóng đỡ A Kim không còn tí huyết sắc dưới con mắt hăm mộ cùng ghen tị của mọi người đi vào trong.

24. Chương 24: Trình Lân

Vào trong, Tô Lệ Nhã phát hiện bên trong phủ bố trí khá xa xỉ, nhưng lúc này nàng không có tâm trạng thưởng thức những kì trân dị thảo, núi giả tế thủy.

Rốt cuộc bọn họ đến nơi được gọi là phòng khám, bọn họ đem A Kim nằm xuống giường.

“Xin chờ, chúng ta đi mời đương gia.” Gia đình nói xong liền rời đi.

Tô Lệ Nhã động tác mềm nhẹ lau khuôn mặt bám đầy tro bụi của A Kim. Bàn tay lau qua dưới mũi hần, trong lòng nàng tràn ngập sợ hãi. Nàng sợ nơi đó không còn hô hấp. Đến nửa ngày, rốt cuộc cảm thấy luồng khí mỏng manh phả vào ngón tay, nàng mới thả lỏng tâm tư sợ hãi xuống.

“Đã nhiều năm rồi, ngươi là người đầu tiên trả lời được câu hỏi của ta mà không đến một khắc.” Một giọng nói non nớt vang lên khiến cho nàng xoay người lại, chỉ thấy một thiếu niên khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, bộ dạng mi thanh mục tú, nhưng sắc mặt lại quá mức tái nhợt đứng trước cửa.

Chẳng lẽ nam hài này lại là thần y nổi danh khắp thiên hạ? Tô Lệ Nhã khiếp sợ nói: “Ngươi là đương gia của Trình gia?”

Thiếu niên nọ nhú mày, vẻ mặt tự nhiên bước tới: “Đại trưởng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Ta chính là Trình Lân.”

Đại trưởng phu?! Một thiếu niên nhìn ngang nhìn dọc gì cũng đều giống nam hài, tự xưng là đại trưởng phu. Tô Lệ Nhã ần nhiên ý định muốn cười. Nếu không phải có việc cần nhờ hần, nàng nhất định sẽ cười to.

Trình Lân lông mi mảnh khảnh hơi nhú, hần đương nhiên thấy khóe miệng Tô Lệ Nhã giật giật. Hần cười một cách quỷ dị nói: “Xem ra ngươi là người trả lời được câu hỏi của ta! Xấu nữ!”

Xấu nữ?! Cho dù thường xuyên mang cái danh hiệu đệ nhất xấu nữ Tô Gia thôn, nhưng dám không kiêng nể gì chê cười trước mặt nàng cũng chỉ có tên Trình Lân này. Nàng nhin, vì A Kim, nàng phải nhin. Tô Lệ Nhã vẫn giữ vẻ mặt tươi cười nói: “Đúng vậy, Trình đương gia.”

Trình Lân thấy Tô Lệ Nhã không có tức giận như mong muốn, cau mày nói: “Bất quá, ta cũng có quy cũ trước khi xem bệnh, người bệnh này là người thân thích của ngươi? Ta xem bộ dạng xấu xí của ngươi, cũng không giống là muội muội của nam nhân này.”

Tô Lệ Nhã âm thầm “ân cần” hỏi thăm đến mười tám đời tổ tông của Trình Lân, cười nói: “Ta là thê tử của hần.”

Đại Mao đứng bên cạnh gật đầu mạnh: “Đúng. Đại tẩu là thê tử của lão đại. Không tin, ngươi có thể phái người đến Tô Gia thôn hỏi.”

Trình Lân trong mắt hiện lên nghi hoặc, ngạc nhiên nói thẳng: “Ta thấy hần không nên đến trị đao thương (vết thương do đao gây ra), hần là trị mắt trước.”

Thật không thể nhin, không thể nhin nổi. Tô Lệ Nhã tức giận mặt đỏ lên vọt tới trước mặt hần, nắm lấy tay áo hần nói: “Trình Lân, ta đã trả lời được câu hỏi của ngươi. Ngươi nên giúp ta chữa bệnh, chẳng lẽ ngươi tính nuốt lời?”

Trình Lân gạt tay của Tô Lệ Nhã ra, chậm rãi sửa sang lại y phục, mắt kiên nhẫn nói: “Ta có thể trị cho hần. Nhưng trước hết các ngươi phải trả tiền thuốc men.”

Trình Lân khinh thường đảo mắt nhìn y phục cũ nát của ba người nói: “Ta thấy các ngươi cũng không có tiền mua thuốc.”

Tô Lệ Nhã tức giận từ trong lòng lấy ra một đĩnh vàng lớn [vàng này chính là trên người của A Kim], cùng một ít bạc vụn.

Đại Mao giật mình nhìn đĩnh vàng trước mắt: “Đại tẩu, không thể tin được người có nhiều tiền vậy a!”

Trình Lâm hai mắt thoảng đảo qua đĩnh vàng, hừ lạnh nói: “Có nhiều đó không đủ mua một thang thuốc đâu.”

Cổ nhân thường nói: Lương y như từ mẫu. Nhìn người trước mắt không hề có nửa điểm nhân từ, Tô Lệ Nhã oán hận trong lòng thầm nghĩ: Chó má! Những lời thiên hạ đồn đại đều là gạt người mà. Tô Lệ Nhã vốn đã muốn buông xuôi, đột nhiên trong đầu hiện lên một đạo linh quang: “Người đã chịu khó nói này giờ như vậy, chắc không phải muốn quyết định đuổi chúng ta ra khỏi cửa, nói ra điều kiện của người đi!”

Trình Lâm trong mắt hiện lên tán thưởng, nói: “Chỉ cần người trả lời đúng một câu hỏi, ta sẽ không lấy một xu điều trị.”

“Được. Một lời đã định.” Tô Lệ Nhã lập tức đáp ứng. Không phải chỉ là một câu hỏi thôi sao? Nàng không tin với trí tuệ tân tiến của thế kỷ hai mươi mốt mà lại đi thua tiểu tử này.

Trình Lâm trong mắt tự tin, bộ dạng như chắc chắn nàng trả lời không được, nói: “Nghe đây, heo là chết như thế nào?”

Đại Mao vừa nghe liền lấm bầm: “Heo đương nhiên là bị người giết chết ”

Những lời này lọt vào tai Trình Lâm khiến hắn càng thêm tự tin và đắc ý vô cùng.

Tô Lệ Nhã thất vọng đảo tròn cặp mắt trắng dã, tưởng hắn đưa ra vấn đề gì cao siêu lắm, không ngờ nó lại tầm thường đến cả học sinh tiểu học cũng trả lời được.

“Thế nào, trả lời không được?”, Trình Lâm đắc ý cười nói.

“Ngu chết”, Tô Lệ Nhã thấy hành động đắc ý của Trình Lâm như tiểu hài tử, vô lực trả lời.

Trình Lâm hai mắt mở to, lớn tiếng nói: “Làm sao người có thể biết được”

Tô Lệ Nhã hí mắt cười nói: “ Tiểu đệ không nên khinh người quá đáng, xưa có câu nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn (người tài có người tài hơn, núi này cao còn có núi khác cao hơn). Ta đã trả lời được vấn đề của nhà ngươi, vậy ngươi cũng nên tuân thủ lời đã hứa đi!”

Trình Lâm vẻ mặt tái nhợt lúc xanh lúc hồng, đến nửa ngày thì hắn mới hé răng nói một câu: “Ta sẽ tuân thủ lời hứa. Các người ra bên ngoài chờ đi.”

Tô Lệ Nhã vội vàng kéo lôi Đại Mao đi ra ngoài, chỉ sợ Trình Lâm hối hận.

Ngoài cửa Đại Mao vẫn đang suy nghĩ đáp án vừa rồi, nhưng nghĩ thế nào cũng không thông. Vì thế, hắn bước đến trước mặt Tô Lệ Nhã hỏi: “ Đại tẩu, heo tại sao lại chết vì ngu a ”

Tô Lệ Nhã không nói gì nhìn vẻ mặt nghi hoặc, nghiêm trang của Đại Mao, nàng có thể lý giải ánh mắt giật mình của Trình Lâm lúc này, bởi vì trong thời đại này người ta không nghĩ có người có năng lực lý giải được. Nàng khẽ thở dài một hơi, vì Đại Mao giải thích nghi hoặc: “Đại Mao, bình thường nếu người cảm thấy một người thực ngu, người sẽ mắng cái gì a?”

Đại Mao không chút do dự trả lời: “ Người là heo à! Đồ ngu đến chết.”

“Người xem ngay cả người cũng nói heo là ngu đến chết” Tô Lệ Nhã buông tay nói.

Đại Mao tức thì bừng tỉnh ngộ, ánh mắt tỏ vẻ sùng bái nhìn Tô Lệ Nhã nói: “ Đại tẩu, thật quá thông minh.”

Nàng vốn dĩ đã muốn tạo hình tượng chí tôn trong lòng tên lao công miễn phí này, nên nàng không khách khí nói: “ Đó là đương nhiên, nếu ta không thông minh, làm đại tẩu của người không biết xấu hổ như thế nào đâu? ha ha a - -”

Trình Lâm mở cửa ra vừa vặn thấy một màn trước mắt. Hắn rất hiếu kỳ vì sao một nữ nhân có diện mạo vô cùng xấu xí lại có thể sống lạc quan và tự tin như thế.

Tô Lệ Nhã nghe được tiếng cửa mở, lập tức vội chạy lên, hỏi: “ Thế nào a? A Kim không có việc gì nghiêm trọng chứ? ”

Trình Lâm mi tâm hơi nhúu lại, nữ nhân này như thế nào lại thích nắm tay áo người khác như vậy a? Hắn dùng lực thoát khỏi hai tay chướng mắt, tự phụ nói: “ Trong thiên hạ, không có bệnh nào mà Trình Lâm ta không trị khỏi.”

Cái rắm! Đây chẳng qua chỉ là có chút y thuật thôi, có gì mà khoe khoang a. Nhưng cũng chỉ nghĩ thầm thôi, nàng nào dám nói ra, cố ra vẻ chân thành nói: “ Cảm ơn, cảm ơn.” Vừa mới nói xong nàng liền đi vọt vào trong.

“Đại tẩu, đợi ta với.” Đại Mao cũng đi theo vào.

Trình Lâm khoe miệng giật giật nhìn bóng dáng rời đi. Hắn dám khẳng định xấu nữ kia vừa rồi nhìn hắn trong mắt hiện lên một tia khinh miệt. Hừ, từ trước đến nay chỉ có hắn khinh thị người khác, chưa có ai dám khinh thị hắn như thế. Hiện tại hắn cảm thấy vô cùng may mắn vì mới vừa rồi không dùng kim châm loại bỏ khối huyết trong đầu nam nhân kia. Khi nãy hắn còn cảm thấy kì quái làm sao mà có nam nhân nguyện ý thú xấu nữ này, nguyên lai do nam nhân kia đầu bị thương quá nặng, biến thành đứa ngốc. Xấu nữ vẫn xứng với đứa ngốc đi! Hừ, Trình Lâm phất tay áo rời đi.

25. Chương 25: A Kim Được Một Tắt Lại Tiễn Một Thương

Tô Lệ Nhã đi vào, thấy A Kim ánh mắt mờ mịt nhìn bốn phía. Hắn liếc mắt nhìn thấy dung nhan quen thuộc, muốn đứng dậy nói: “A Nhã.”

Tô Lệ Nhã sợ A Kim lộn xộn làm iệng vết thương vỡ ra, vội vàng đè hắn lại: “A Kim người không cần đứng lên.”

Trên khuôn mặt tuần tú trắng bệch xuất hiện tươi cười nói: “Thật tốt quá! A Nhã không có việc gì.”

Tô Lệ Nhã không nghĩ đến A Kim bị trọng thương, bình thường là sợ đau nhất, vừa tỉnh lại không phải kêu đau, ngược lại hỏi nàng như thế nào. Trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp. Tô Lệ Nhã thấy như có một luồng nhiệt đánh sâu vào nội tâm, nắm tay hắn: “Đứa ngốc! Người là đồ đại ngốc a!”

A Kim vừa thấy Tô Lệ Nhã khóc, không màng đến vết thương vội vàng đứng dậy, giúp nàng lau lau nước mắt, bồi rối nói: “A Nhã, người có chỗ nào không thoải mái à? Ta đến giúp người sờ sờ, đau đau phi, đau đau phi phi đi!”

Nhìn gương mặt hoảng loạn vì lo lắng, nghe giọng nói hồn nhiên, Tô Lệ Nhã “xì” cười ra tiếng.

A Kim giật mình rồi cũng ngốc nghếch cười theo. Nhưng hắn ngây ngô cười không được bao lâu thì đã đánh ngáp.

Tô Lệ Nhã vội vàng mở miệng nói: “A Kim, người ngủ chút đi!”

A Kim ngáp một cái, nắm chặt tay Tô Lệ Nhã: “A Nhã, người không cần đi a! Ta ngủ một chút là tốt rồi!”

Tô Lệ Nhã chỉnh lại những sợi tóc rối trước mặt A Kim, nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ không đi. Ta sẽ luôn ở đây chờ A Kim tỉnh lại.”

“Không được bỏ đi nha! Không được...” Tiếng nói nhỏ dần, A Kim rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

“Đứa ngốc!” Tô Lệ Nhã vượt gương mặt tái nhợt kia nói. Nàng im lặng nhìn A Kim nắm tay mình ngủ, nhẹ giọng nói với Đại Mao: “Đại Mao, người ra ngoài trước đi! Ta ở lại bồi A Kim ngủ.”

Đại Mao thấy thế cũng không muốn là phá bầu không khí ôn hòa (ấm áp+vui vẻ) này, lên tiếng rời đi.

Tô Lệ Nhã dùng bàn tay không bị A Kim nắm vượt ve khuôn mặt tuần tú trắng bệch kia, lẩm bẩm: “Người rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai?” Kỳ thật đêm qua A Kim vẻ mặt xơ xác tiêu điều thu phục bọn cường đạo, nàng cũng đã biết A Kim không phải là sinh ra đã ngốc. Có thể bề ngoài của một người mà mặt không biến sắc sao có thể là người đơn giản được? Nhưng nàng sợ phải biết đáp án. Nàng sợ khi vạch trần được sự thật sẽ không còn được nghe tiếng cười ngây ngô của A Kim nhìn nàng nói: “A Nhã, ta thích người nhất!”

Có thể vừa rồi A Kim vừa tỉnh lại đã lo lắng cho an nguy của nàng, hay là lúc A Kim bị đại đao của cường đạo đâm vào ngực, chỉ vì cứu nàng, cũng có thể là A Kim thường xuyên bảo hộ nàng trước mặt dân thôn, nàng đã không biết từ khi nào mà nụ cười ngây ngô kia đã lặng lẽ ngự trị trong tâm trí nàng. Nàng không phân biệt rõ được tình cảm của chính mình đối với A Kim vẫn là tình thân hay nó đã phát triển thành tình yêu, nàng chỉ biết là về sau trong cuộc sống của nàng không thể không có A Kim. Bởi vậy, nàng thà để cho A Kim mãi là đứa ngốc cũng không muốn ột con người khác của A Kim thức tỉnh.

Tô Lệ Nhã hai tay nắm chặt lấy bàn tay to lớn của A Kim, thì thào: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Mấy ngày kế tiếp, A Kim ở trong phủ Trình Lâm, nhanh chóng hồi phục. Không đến vài ngày, miệng vết thương đã lên vảy (kéo da non). Nửa tháng sau, A Kim đã có thể xuống giường.

Bất quá, trong nửa tháng này A Kim thập phần vui vẻ.

“A Nhã, ta muốn ăn bánh gạo nếp.”

“Được. Ta lập tức làm cho người ăn.”

“A Nhã, ta muốn ăn chuối.”

“Được. Ta lập tức lấy cho người.”

“A Nhã, ta muốn ôm một cái.”

“Được, chỉ cần người uống hết chén thuốc này, buổi tối sẽ cho người ôm.”

Mấy ngày nay, theo tôn chỉ bệnh nhân lớn nhất, vô luận A Kim có yêu cầu gì, Tô Lệ Nhã đều hòa theo hẳn, chỉ vì muốn cho hắn ngoan ngoãn uống thuốc, hắn yêu cầu ôm nàng ngủ, nàng cũng đáp ứng luôn. Nhưng A Kim bị chịu hổng rồi. Rốt cuộc, hắn bắt đầu yêu cầu mà từ trước tới nay chưa bao giờ dám nói.

“A Nhã, A Nhã...”

“Ừm. Có chuyện gì a?” Tô Lệ Nhã đang đổ thuốc ra chén cho A Kim đáp.

“A Nhã, ta đói bụng.”

Tô Lệ Nhã bưng chén thuốc đến bên giường, cười nói: “Uống hết chén thuốc này, ta sẽ đi làm đồ cho người ăn.”

A Kim lắc đầu, nhìn chằm chằm đôi môi khát vọng đã lâu nói: “Ta không muốn ăn cơm. Ta muốn ăn miệng A Nhã!”

Trong nháy mắt nụ cười của Tô Lệ Nhã đông cứng lại: A Kim này cho hắn vài phần màu sắc, cư nhiên đòi nàng mở phương nhuộm, được một tất lại muốn tiến một thước. Tô Lệ Nhã tươi cười cứng ngắt nói: “Chỉ cần người uống hết chén thuốc này, ta sẽ cho người ăn.”

Nhưng là, lần này A Kim thông minh bắt trước người ta cò kè mặc cả: “Không, ta muốn ăn trước, ta muốn ăn trước.”

Tô Lệ Nhã không khỏi cảm thán đúng là “gần mực thì đen”, đơn thuần như A Kim mà cũng biết học cò kè mặc cả.

“Ta muốn ăn trước, ta muốn ăn trước.” A Kim bắt đầu nói ầm lên.

Tô Lệ Nhã híp mắt, cười nguy hiểm nói: “A Kim, người nhất định muốn ăn quà vặt à?”

A Kim đáng thương không nhìn ra Tô Lệ Nhã tức giận, thẳng thắn gật đầu: “Ừm.”

“Được.” Tô Lệ Nhã đem chén thuốc đen như mực hóp một ngụm vào miệng, rồi sau đó kéo A Kim đến trước người, không khách khí đem thuốc đổ thẳng vào miệng đổ vào miệng A Kim.

“Ừc, ực, ực.....” A Kim đáng thương lần đầu bị bắt uống thuốc đắng, những lần trước Tô Lệ Nhã đều thêm chút đường vào thuốc cho A Kim uống.

Tô Lệ Nhã lấy tay lau thuốc ở khóe miệng, cố gắng áp chế cảm giác ghê tởm, nhìn A Kim đang mạnh mẽ nôn, ôn nhu cười nói: “A Kim, người còn muốn ăn quà vặt a?”

A Kim rót cuộc biết được sau lưng tươi cười kia là tức giận, lắc đầu nói: “Không, không muốn.”

Tô Lệ Nhã vỗ nhẹ khuôn mặt tuần tú của A Kim nói: “Đây mới là bé ngoan! Nhớ kỹ nha, bé ngoan mới có đường ăn nha!”

Nói xong nàng mới rời đi. Lưu lại khuôn mặt nhăn nhúm của A Kim vì trong miệng cay đắng.

Đứng ở bên ngoài đình viện, Trình Lâm vừa vặn thấy một màn Tô Lệ Nhã bắt A Kim uống thuốc, không khỏi trợn mắt há mồm thẩn ngẩn: Nữ nhân này rốt cục là người thế nào a? Cư nhiên đối đãi với trượng phu mình như thế. Hắn không khỏi đồng tình với nam nhân đáng thương kia.

26. Chương 26: Cấp Cứu

Thời gian thật sự qua mau, nhoáng một cái, bọn họ đã ở Trình phủ hơn nửa tháng, cũng đã đến lúc trở về Tô Gia thôn. Tô Lệ Nhã quyết định đi cảm ơn Trình Lâm trước khi trở về, cho dù nửa tháng này sắc mặt của Trình Lâm không vui vẻ gì khi thấy bọn họ, nhưng hắn vẫn chữa trị cho A Kim. Sáng sớm nàng đã hỏi quản gia Trình Lâm đang ở đâu, liền hướng tới mục đích – được sơn. Nhìn ngọn núi cao ngất, nàng không khỏi cảm thán tiền tài của Trình gia. Ngọn núi này cư nhiên chỉ thuộc một phần nhỏ của hậu viện Trình gia.

Núi thuốc này sở dĩ nổi tiếng là bởi vì Trình gia gieo trồng rất nhiều trân quý thảo dược. Bước lên cầu thang lịch sự tảo nhả mà bằng phẳng, dọc đường đi nàng được đại khai nhãn giới nhìn những kì trân dược thảo chưa thấy qua bao giờ. Nhưng nàng cũng không dám chạm vào, bởi nàng biết những đóa hoa màu sắc càng diễm lệ thì có khả năng chứa độc tính càng cao.

Nàng đi gần nửa canh giờ, vẫn không tìm thấy Trình Lâm nàng không khỏi oán hận độ cao của dược sơn này, oán giận Trình Lâm không có việc gì lại chạy đến đây.

Tô Lệ Nhã cúi cúi người đâm vào hai chân đã muốn rã ra, nhìn lương đình cách đó không xa, quyết định đến đó nghỉ ngơi một lát. Xác định được mục tiêu, cước bộ của nàng nhanh hơn. Nhưng nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, trong đình lại có người mà nàng này giờ tìm kiếm. Trình Lâm sắc mặt tái nhợt, ngay cả môi cũng biến trở nên thâm tím. Hai tay hắn ấn ngực, biểu tình phi thường thống khổ, hô hấp khó khăn.

Nhìn đồng tử Trình Lâm bắt đầu phóng đại, nàng biết nếu không cứu hắn, rất có khả năng hắn sẽ chết. Hơn nữa bộ dáng hắn nhưng vậy chắc chắn là tim hắn có vấn đề rồi. Khi học đại học đã từng học qua khóa y tá cấp cứu, lúc này Tô Lệ Nhã bước nhanh tới gần ngồi xổm xuống, dùng tay ấn ngực hắn kết hợp với hô hấp nhân tạo làm tim hắn sống lại.

Trải qua một khắc (15p) không ngừng cố gắng, đồng tử của Trình Lâm rốt cục cũng khôi phục lại bình thường, hô hấp cũng thông thuận, sắc mặt dần trở nên bình thường.

Rốt cục, thần trí của Trình Lâm khôi phục lại, mở mắt ra liền thấy Tô Lệ Nhã quyết miệng muốn hôn hắn. Lấy thẩm mỹ của thời đại này xem, mọi người sẽ không khó tưởng tượng Trình Lâm bị hoảng sợ không nhẹ, nghĩ đến xấu nữ này muốn nhân cơ hội xâm phạm mình. Hắn đã sắp khôi phục sắc mặt tái nhợt, đột nhiên hét lên như tiếng còi của xe điện ngầm, lập tức quay người đẩy Tô Lệ Nhã ra.

“Ai,a...” Tô Lệ Nhã nhất thời không đề phòng nên bị đẩy ngã xuống đất, trên cánh tay đều để lại vết xước.

Trình Lâm mượn sức quần áo đứng dậy, nghĩ đến bị xâm phạm mà sắc mặt đỏ lên cả giận nói: “Người không biết liêm sỉ.”

Tô Lệ Nhã ấn vết thương trên tay, giật mình kêu lớn: “Ta không biết liêm sỉ?! Uy, Trình Lâm ngươi không cần đem lòng tốt trở thành lòng lang dạ thú. Nếu ta không dùng phương pháp hô hấp nhân tạo giúp tim ngươi đập lại, thì ta xem ngươi mất đã sớm trợn trắng, đi báo danh với diêm vương lâu rồi.”

“Cái gì hô hấp nhân tạo cùng trái tim sống lại. Ta đã xem sơ lược sách thuốc từ cổ tới kim cũng chưa từng thấy qua.” Trình Lâm nghĩ nàng lấy cớ, dùng giọng điệu châm chọc nói.

Nghĩ chính mình có ý tốt cứu người cư nhiên bị người ta nói thành không tuân thủ nữ tắc, không biết liêm sỉ, Tô Lệ Nhã lửa giận bùng lên, không khách sáo mở miệng châm chọc nói: “Không thấy qua, chỉ có thể

nói người không có kiến thức. Trái tim của người không khỏe đi! Hừ, không kiến thức!” Tô Lệ Nhã quyết không cùng tên vô ơn này dây dưa nữa, xoay người rời đi. Nhưng lại bị tên kia kéo lại.

“Sao người biết tim ta có bệnh?” Trình Lâm mặt lạnh lùng hỏi. Trái tim hắn có bệnh, người bình thường không thể biết được.

Tô Lệ Nhã tức giận rời khỏi cánh tay giam cầm, nói: “Nhìn bộ dáng phát bệnh của người vừa rồi là biết. Nếu vừa rồi ta đến trễ một chút, người sẽ không cứu được. Hơn nữa, ta xem trái tim người hẳn là do di truyền.”

“Bệnh di truyền?” Trình Lâm nghi hoặc hỏi.

Cùng cổ nhân nói thuật ngữ hiện đại thiệt phiền toái, Tô Lệ Nhã thở dài nói: “Có nghĩa là phụ thân hay mẫu thân của người cũng có bệnh tương tự.”

Trình Lâm con người trở nên ảm đạm, nhẹ giọng nói: “Gia gia và phụ thân ta đều chết do bệnh tim. Trớ trêu cho Trình gia được mệnh danh là y được thế gia, cứu người vô số, vậy mà chính mình lại không cứu được. Nếu tan ngay cả chính mình còn không cứu được, thì làm gì còn muốn cứu người khác.” Nói xong câu cuối, vẻ mặt Trình Lâm chứa đầy hận ý.

Tô Lệ Nhã có thể lý giải được vì sao có người muốn hắn xem bệnh đều phải trả lời được câu hỏi. Nàng không khỏi đồng tình với vị thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi này. Tuổi còn trẻ mà phải gánh trên lưng nỗi sợ hãi cùng uy hiếp của cái chết, trách không được tính tình hắn cổ quái như thế.

Ánh mắt Trình Lâm bỗng nhiên lóe lên, giọng nói tràn ngập kỳ vọng: “Người nếu biết bệnh tim của ta, mới vừa rồi lại cứu ta, vậy người biết phương pháp trị bệnh?”

Nhìn đôi mắt tràn đầy kỳ vọng kia, nàng rất không đành lòng tiêu diệt niềm hy vọng đó, nhưng lại không thể không nói: “Ta không phải đại phu, không biết chữa bệnh, nếu không lúc trước sẽ không cầu xin người trị liệu cho A Kim.”

Trình Lâm trong phút chốc trở nên ảm đạm, hai tay vô lực thả xuống.

Tô Lệ Nhã thấy thế nên không đành lòng nói: “Nhưng ta có thể dùng phương pháp hô hấp nhân tạo giúp tim người đập lại. Nếu lần sau người có phát bệnh, có thể kêu người giúp người, chỉ cần sơ cứu đúng lúc, người hẳn sẽ không chết đâu.”

Con người đen của Trình Lâm lần nữa dâng lên hy vọng: “Người khẳng định?”

”Ừ, coi như báo đáp cho người đã chữa trị cho A Kim.”

“Cảm ơn người!” Trình Lâm chân thành cười nói.

Nhìn sắc mặt tái nhợt tươi cười kia, Tô Lệ Nhã không khỏi cảm thán: Từ khi nàng đến Trình gia, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Trình Lâm cười. Cho dù hắn bộ dáng thành thực, nhưng cũng chỉ là thiếu niên a!

27. Chương 27: Khóa Cấp Cứu

Vì muốn mau chóng giúp Trình Lâm huấn luyện tốt đội ngũ nhân viên cấp cứu, Tô Lệ Nhã bắt đầu triệu tập khoảng bốn nam y đồ, cho bọn hắn nhập khóa. Dù sao trái tim phát bệnh cũng chẳng phân biệt thời gian, cần phải có nhân viên cấp cứu 24/24 giờ ở bên cạnh Trình Lâm. Nói đến bốn y đồ này bọn họ đều có lai lịch. Đừng nhìn họ chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, bọn họ từ nhỏ đã ở Trình gia học y thuật, đối với Trình gia luôn tận tâm cùng trung thành. Vốn nàng định đề nghị đổi hai nữ y đồ, nhưng nghĩ tới tư tưởng phong kiến của thời đại này, nên thôi. Bất quá nàng cũng có chút đồng tình với Trình Lâm, dù sao cũng bị nam nhân hôn, ít nhất điều này trong mắt hắn là sự thật, cũng không phải chuyện tốt gì. Khoa cấp cứu Trình Lâm chính thức được thành lập.

Hôm nay là ngày đầu tiên các y đồ đi học, Tô Lệ Nhã thanh thanh yết hầu giới thiệu: “Ta là ai, ta nghĩ hẳn mọi người đã không còn xa lạ. Nhưng ta vẫn giới thiệu lại ọi người biết đôi chút. Ta tên là Tô Lệ Nhã. Từ hôm nay trở đi ta sẽ chỉ dẫn các người phương pháp cấp cứu, để các người có thể đúng lúc cấp cứu khi đương gia các người phát bệnh. Bởi vậy việc học của các người hôm nay đối với đương gia là vô cùng quan

trọng. Tốt lắm, ta không nói điều vô nghĩa nữa, hiện tại chúng ta bắt đầu vào học.” Tô Lệ Nhã chỉ nam y đồ đứng gần nàng nói: “Người đến bên kia nằm xuống.”

Tô Lệ Nhã đầu tiên dạy bọn họ đếm nhịp tim. Đương nhiên việc này cũng không phải thực thuận lợi. Dù sao ở cổ đại không có khái niệm giây, phút, chỉ có khái niệm canh giờ, bởi vậy, nàng không thể không tốn thời gian mà chỉ dạy bọn họ giây là bao lâu. Nàng dùng miệng phát ra âm thanh ‘tích tách’ (như tiếng đồng hồ đo nhịp tim để ấy y đồ dễ hình dung).

“Một giây, hai giây,...khoảng cách thời gian như vậy chính là một giây. Về sau, các người giúp đương gia nhấn tim phải nhớ đếm rõ. Mà tay phải đứng tư thế, giống như vậy....” Tô Lệ Nhã làm mẫu cho bọn hắn xem, sau đó nói: “Thời điểm ấy cũng phải có quy luật.”

Tuy kiến thức về cấp cứu đối với cổ nhân mà nói có điểm quá mức, may mà tất cả bọn họ đều biết y thuật, nên cũng không có quá cố sức. Bởi vậy, buổi sáng nàng chỉ dạy phương pháp ấn tim mặc dù lúc đầu có chút khó khăn, nhưng cuối cùng cũng thuận lợi. Nhưng đến buổi chiều công việc giảng dạy phương pháp hô hấp nhân tạo xảy ra vấn đề.

Nàng đứng bên giường làm tốt tất cả công tác chuẩn bị, hít sâu một hơi, chuẩn bị hướng nam y đồ làm thí nghiệm thổi khí, nhưng lại có tình huống ngoài ý muốn xảy ra. Khi miệng của nàng gần sát miệng của nam y đồ, chỉ thấy sắc mặt nam y đồ nhất thời xanh mét, toàn thân trở nên cứng ngắc, rồi sau đó đẩy nàng ra, đứng sang một bên nôn khan.

Tô Lệ Nhã mở to mắt, khó có thể tin một màn trước mắt, không còn có gì có thể đả kích tự tin của một nữ nhân hơn nữa.

Rốt cục nam y đồ kia phun xong, sắc mặt tái nhợt hướng Trình Lâm quỳ xuống nói: “Đương gia, xin trách phạt, thuộc hạ bất lực.”

Trình Lâm khoé miệng giật giật, bộ dáng cực lực nhịn cười: “Kỳ thực chuyện này không thể trách người. Ta nghĩ những người khác chắc cũng vậy thôi.” Nói đến đây Trình Lâm không khách khí cười ha hả, mà các y đồ khác thì cố nín cười. Bởi vậy, quanh phòng chỉ có tiếng cười của Trình Lâm.

Lòng tự trọng của Tô Lệ Nhã bị đả kích nghiêm trọng, nghe tiếng cười càn rỡ của Trình Lâm, định phất áo rời đi, nhưng nghĩ lại như vậy thì quá tiện nghi cho hắn. Một đạo linh quang hiện lên, nàng nhìn Trình Lâm bình ổn tiếng cười mới nói: “Trình đương gia, ta nghĩ nếu người làm thì toàn bộ Trình gia sẽ làm, mọi người tự nhiên sẽ can đảm hơn.”

Trình Lâm nâng cằm lên, tự tin nói: “Đó là đương nhiên.”

“Vậy người hẳn là có dũng khí làm người thí nghiệm đi! Dù sao cấp cứu này cũng là vì người.” Tô Lệ Nhã híp mắt, cười gian nói.

Thần thái tự tin của Trình Lâm nháy mắt đông cứng lại, rơi vào trạng thái ngẩn người.

Hừ, dám cười bốn cô nương, xem nàng giáo huấn hắn như thế nào. Tô Lệ Nhã cố tình tỏ ra thất vọng nhún vai nói: “Sân nghiệp Trình gia chắc sắp nguy rồi, không thể tưởng tượng được đương gia Trình gia là loại người nhất gan như vậy a!”

Trình Lâm cắn răng một cái, nói: “Hừ, ai nói ta luống cuống.” vừa dứt lời hắn liền nằm xuống giường.

Tô Lệ Nhã thấy hiệu quả của việc khích tướng trong lòng vô cùng sáng khoái, cười hướng giường đi tới chuẩn bị làm thịt tiểu dê con. Hừ, cười nàng xấu phải không? Nàng liền đem xấu xí phát huy nhuần nhuyễn cấp cho hắn xem. Ở hiện đại nàng thích xem nhất là phim kinh dị a!

Tô Lệ Nhã thông thả đến bên giường, cố ý đè thấp giọng nói, làm cho nó trở nên run run, sau đó cười một cách quỷ dị, lộ ra răng nanh trắng nõn nói: “Trình~Lâm~người~hãy~thả~lông~người~đi~a~”

Nàng hài lòng nhìn sắc mặt tái nhợt không hề có huyết sắc. Nàng tiếp tục từ từ cuối đầu xuống.

“Ngừng.” Khi môi nàng sắp chạm vào môi hắn, Trình Lâm hô lên. Rồi sau đó, từ tay áo lấy ra một cái khăn, bịt mắt lại, nói: “Có thể tiếp tục.”

Tô Lệ Nhã thấy hai mắt bị che lại của Trình Lân, khóe miệng run run, biết chính mình không thể chơi tiếp, thu hồi ngoạn tâm (tâm tư đùa giỡn) bắt đầu làm một giáo sư thật sự chỉ dẫn những nam y đồ sắc mặt cắt không còn giọt máu.

28. Chương 28: A Kim Ghen Tị

Thị giác bị mất nhưng lại làm cho những giác quan khác càng trở nên mẫn cảm. Giống tình trạng của Trình Lân hiện giờ, hắn bắt đầu cảm thấy ngón tay tinh tế xẹt qua mặt hắn, hơi thở ấm áp phả vào mặt hắn. Rồi hắn cảm thấy xúc cảm mềm mại bên môi. Thì ra môi của xấu nữ này thật mềm a! Nhưng xúc cảm mềm mại này duy trì không được bao lâu, bên tai liền truyền đến âm thanh tức giận của A Kim: “Miệng của A Nhã chỉ có ta mới có thể ăn, chỉ có ta có thể ăn!” Trình Lân kéo khăn che mắt xuống, nhìn thấy A Kim đang sống chết ôm Tô Lệ Nhã, dùng ánh mắt phẫn hận nhìn hắn.

Mặt Tô Lệ Nhã ửng đỏ, thẹn quá hóa giận nói: “A Kim, mau thả ta ra. Ta còn có việc cần phải làm a!”

A Kim xiết chặt cánh tay: “Không, không muốn. Ta không để miệng của A Nhã bị người khác ăn.”

Tô Lệ Nhã biết tính khí quật cường của A Kim nổi lên. Nhưng, nàng vẫn chưa chỉ dạy cho các y đồ xong. Nàng không thể không thỏa hiệp nói: “A Kim, ta đáp ứng ngươi. Bất quá, ngươi cũng phải đáp ứng ta nằm yên trên giường, không được cử động nha!”

A Kim vừa nghe Tô Lệ Nhã đáp ứng, thì vội vàng nằm xuống giường, chỉ sợ nàng đổi ý. Giờ phút này Trình Lân đã đứng một bên.

Tô Lệ Nhã tiếp tục khóa dạy. Lúc mới bắt đầu A Kim ngoạn ngoạn nằm yên không nhúc nhích. Nhưng khi Tô Lệ Nhã khẽ chạm bạc môi của hắn, làm cho A Kim vốn muốn ăn miệng Tô Lệ Nhã hiện giờ trong lòng cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn.

Bốn nam y đồ cùng Trình Lân đứng một bên ánh mắt không khỏi khâm phục nhìn A Kim, nếu đổi thành bọn họ, sẽ không có khả năng cho nữ nhân cực kỳ xấu Tô Lệ Nhã làm công phu hô hấp.

“Làm mẫu cho các ngươi lần cuối cùng, nhìn cho kỹ nha!” Tô Lệ Nhã nhìn bốn y đồ nói.

A Kim vừa nghe lần cuối cùng, trong mắt xuất hiện nồng đậm không buông tha. Tuy rằng hắn không thể ăn, nhưng chỉ cần có thể khẽ chạm cũng được. Nghĩ tới về sau không có cơ hội ăn miệng A Nhã, bởi vì A Nhã sẽ không cho. Tô Lệ Nhã hít sâu một hơi, cúi xuống chạm bạc môi A Kim, nhảy mắt A Kim đuôi tay ra cố định gáy của Tô Lệ Nhã, không kiêng nể gì ăn.

Tô Lệ Nhã, bốn y đồ cùng Trình Lân đều ngây người tại chỗ. Rốt cục Tô Lệ Nhã có phản ứng nhìn chăm chăm gương mặt tuần tú kia nói: “Ô~A Kim, ngươi—”

A Kim thấy Tô Lệ Nhã mở miệng liền thuận theo bản năng đưa lưỡi chui vào miệng Tô Lệ Nhã, cùng nàng giao triền. Trong đầu Tô Lệ Nhã trống rỗng, chỉ quanh quẩn hai chữ to tướng: Hôn lưỡi. Mà A Kim nắm bắt lấy cơ hội duy nhất này ăn cho đủ.

Hình ảnh ái muội phiến tình này xuất hiện trước mặt mọi người. Bốn y đồ trợn mắt há mồm nhìn vẻ mặt say mê của A Kim, kỳ quái hắn làm sao có thể hôn được a! Trình Lân cau mày. Hắn không biết vì sao nhìn thấy một màn trước mắt trong lòng hắn lại cảm thấy buồn bực, hốt hoảng, bất giác lên tiếng châm chọc nói: “Trên đời này cũng chỉ có đứa ngốc mới say mê hôn một xấu nữ như thế.”

Tiếng trêu chọc như tiếng chuông triệu hồi thần trí của Tô Lệ Nhã. Nàng cảm thấy hơi thở khó khăn liền đẩy A Kim ra, trào phúng nói: “Ngươi là ghen tị đi! Chúng ta là vợ chồng hôn nhau thì có gì lạ không?” Xú tiểu tử, không có việc gì liền thích tìm ta gây rối.

Sắc mặt Trình Lân thay đổi một trận hồng một trận xanh. Cuối cùng nghiến răng nói một câu: “Không biết hổ thẹn!” liền phẩy tay áo bỏ đi. Mà bốn nam y đồ cũng liền ly khai.

Tô Lệ Nhã chờ mọi người rời đi mới quay lại trừng giận tên đầu sỏ làm cho nàng mất mặt: “A Kim, về sau không cho phép ngươi lại hôn ta.”

“Hôn?!” A Kim nghi hoặc hỏi, sau đó bưng bình đại ngộ nói: “A Nhã nói là ta ăn miệng A Nhã đi!”

“Đúng.” Tô Lệ Nhã oán giận nói.

A Kim cúi đầu, bộ dáng nhận sai nói: “A Nhã, ta biết sai rồi! Nhưng miệng A Nhã thơm quá, lại rất rất mềm ăn rất rất ngon. Nên ta mới nhịn không được.”

Tô Lệ Nhã nghe ngữ khí của A Kim cảm thấy thực buồn cười: Cái này xem như hấn đang khen nàng đi! So với mấy tên y đồ vừa nghĩ nàng hô hấp nhân tạo liền phun sống phun chết, cùng với tên Trình Lân phải dùng khăn che mắt mới để cho nàng đệm khí thì xem như A Kim biết nhìn hàng.

A Kim vừa nghe thấy tiếng Tô Lệ Nhã cười, cao hứng ngẩng đầu nói: “A Nhã, người không tức giận a?”

Tô Lệ Nhã cố ý nghiêm mặt nói: “Ta còn rất tức giận. Nhớ kỹ về sau không được ăn miệng ta.”

A Kim cúi đầu xuống: “Thực xin lỗi, ta đã biết. A Nhã, người không cần giận a.”

Tô Lệ Nhã “xì” một tiếng, cười nói: “Tốt lắm, ta không giận nữa. A Kim, chúng ta mau trở về thu thập hành lý đi! Ngày kia, chúng ta sẽ trở về nhà.”

“Về nhà, về nhà, thật tốt quá, A Nhã, chúng ta mau trở về thu xếp đồ đạc đi.” A Kim cao hứng lôi kéo Tô Lệ Nhã.

“Được được được.” Tô Lệ Nhã cười đáp.

“A Nhã, ta rất nhớ A Hoàng nha! Ta sợ không có người cho nó ăn cơm.”

“Người yên tâm, A Hoàng nó sẽ tự đi kiếm ăn.” Con chó kia thật sự thông minh, biết tìm người dễ mềm lòng mà xin ăn. Trong đó có A Kim. Mỗi lần đều thừa dịp nàng không chú ý, liền quẩn quýt A Kim đòi ăn, làm cho A Kim phải đem phần ăn của mình chia cho nó.

“Ta rất nhớ Tam tẩu làm bánh ba tầng nha!”

“Đứa ngốc, sau khi chúng ta trở về, Tam tẩu nhất định sẽ làm cho người ăn!”

”A Nhã, A Nhã...”

Trình Lân từ chỗ tối đi ra, mắt mang thâm trầm thâm nghĩ: Nàng phải rời khỏi. Về sau hấn sẽ không còn được nhìn thấy khuôn mặt xấu xí nhưng ngập tràn tự tin. Không biết vì sao, Trình Lân có ý niệm này trong đầu, trong lòng liền có cảm giác hoảng loạn nổi lên. Không, hấn không cho xấu nữ kia rời đi. Hấn muốn nàng ở lại.

29. Chương 29: Giá Hóa Đơn Trên Trời

Sau khi Tô Lệ Nhã hoàn tất khóa dạy hô hấp, đã hướng Trình Lân cáo từ: “Trình Lân, chúng ta ở quý phủ đã quấy rầy nhiều, nay thương thế của A Kim đã khỏe lại. Chúng ta cũng đã tới lúc trở về Tô Gia thôn.”

Trình Lân đẩy cửa sổ ra, nhìn ngoài cửa sổ muôn hoa đua khoe sắc thắm nói: “Xấu nữ, người thực sự phải đi?”

Người này rất không gia giáo, đã đến hơn mười ngày đều gọi nàng là xấu nữ, thật sự không lễ phép, Tô Lệ Nhã tức giận nói: “Trình Lân, ta có tên có họ đẳng hoàng. Ta họ Tô, tên là Lệ Nhã. Còn có, sáng mai ta sẽ rời đi.”

“Bất quá, trước khi đi người phải thanh toán nợ.” Trình Lân xoay người nói.

“Tính tiền? Người không phải nói A Kim chữa trị không tốn một xu sao? Như thế nào người lại đổi ý?” Tô Lệ Nhã châm chọc nói.

“Ta không thu tiền chữa trị. Nhưng tiền ăn ở nửa tháng phải thanh toán.”

Ăn ở?! Tô Lệ Nhã vừa nghe sắc mặt tốt lên nhiều. May mắn trong nửa tháng này, nàng chỉ ăn này nọ tầm thường. Mà A Kim vì phải uống thuốc nên khẩu vị không được tốt lắm vì thế cũng không ăn được gì nhiều. Tính hết chắc cũng không vượt quá mười lượng bạc. Bất quá nghĩ đến đường đường là y dược thế gia cư

nhiên mở miệng đòi nàng mười lượng bạc cón con này. Tô Lệ Nhã mắt mang khinh thường nói: “Tốt lắm. Bao nhiêu tiền a? Ta sẽ trả.”

Trình Lân rút trong ngăn kéo ra một tờ hóa đơn, đưa qua cho Tô Lệ Nhã nói: “Tổng cộng là tám trăm sáu mươi hai lượng.”

“Bao nhiêu?” Tô Lệ Nhã nghĩ mình nghe lầm, ngoài ngoài lỗ tai, hỏi lại.

“Tổng cộng tám trăm sáu mươi hai lượng.” Trình Lân kiên nhẫn lặp lại.

“Tám trăm sáu mươi hai lượng?!” Tô Lệ Nhã khiếp sợ kêu lớn, cầm hóa đơn trong tay Trình Lân. Vốn tính nhìn cho rõ ràng nhưng nàng lại quên mất một chuyện quan trọng — Nàng đã trở thành thất học. Nhìn một đám chữ nòng nọc đang cười nhạo nàng, Tô Lệ Nhã thẹn quá hóa giận đem tờ hóa đơn chụp lên bàn nói: “Trình Lân, người không cần khi dễ ta không biết chữ, nghĩ lấy ra tờ giấy là có thể gạt được ta. Ta và A Kim nửa tháng này chỉ ăn chút rau xanh linh tinh, thịt cũng rất là ít. Tính như thế nào cũng không vượt quá mười lượng bạc.”

Trình Lân có lòng tốt giải thích giúp nàng: “Hai người các người quả thật ăn không quá mười lượng. Nhưng người lại quên tính người hầu của người. Hẳn nửa tháng này đều ăn sơn hào hải vị. Nhất là ngày hôm qua, hẳn ăn tổ yến thượng đẳng, cùng nữ nhi hồng loại tốt nhất. Bởi vậy, tám trăm sáu mươi hai lượng này quả là tiện nghi cho người.”

Tô Lệ Nhã khóe miệng rút gân, Đại Mao khá lắm, cư nhiên gây họa lớn như vậy, xem nàng trở về thu thập hẳn như thế nào. Nàng cảm giận nói: “Ta không có tiền. Nói đi, người muốn thế nào?”

Trình Lân cười nói: “Thật ra ta cũng biết hoàn cảnh của người. Như vậy đi! Vừa vặn quý phủ đang cần tuyển gia đình cùng thị nữ. các người liền ở lại làm việc để trừ nợ. Hơn nữa quý phủ sẽ không bạc đãi các người, chỉ cần các người dụng tâm làm việc, không tới ba năm sẽ hoàn trả hết nợ.”

Tô Lệ Nhã nhìn ý cười khi quỷ kế thực hiện được của Trình Lân, nói: “Không phải là người cố ý thiết kế hãm hại chúng ta đi? Để chúng ta làm trâu làm ngựa hầu hạ người.”

Vạch đen rên mặt Trình Lân bắt đầu dề xuống, xoay người nói: “Ta đường đường là đương gia Trình gia phải thiết kế dân quê các người sao? Nếu như các người không muốn làm người hầu cho Trình phủ, vậy đi tìm việc khác làm, chỉ cần các người trả hết nợ là được.”

Tô Lệ Nhã cẩn thận đáng giá khuôn mặt không vui của Trình Lân, sau đó nói: “Ta làm.”

Trình Lân trong mắt lóe tinh quang, nhanh đến nỗi Tô Lệ Nhã chưa kịp nhìn thấy. Sau đó, hắn lấy ra ba tờ giấy: “Đây là khế ước bán mình của các người. Chỉ cần ký tên vào nơi này. A! Ta quên mất, người không biết chữ.”

Tô Lệ Nhã mắt mang không vui liếc một cái trên mặt Trình Lân rõ ràng là châm biếm, quyết định đại nhân đại lượng không cùng hắn so đo. Nàng cúi đầu nhìn đám nòng nọc văn, rất muốn biết trên mặt rốt cuộc là viết cái gì. Dù sao, nàng hiện tại cái gì cũng không nhận thức, nên tất yếu muốn biết rõ ràng trên mặt viết chữ gì, miễn cho bị bán mà còn giúp người ta kiếm tiền. Sau khi hạ quyết tâm, Tô Lệ Nhã ngẩng đầu nói: “Ta muốn cùng bọn A Kim thương lượng một chút, buổi chiều sẽ trả lời.”

Trình Lân hào phóng nói: “Không sao, người mang về bàn bạc cho tốt. Ta không ngại chờ vài ngày.”

Tô Lệ Nhã vừa nghe, lập tức xoay người rời đi.

Trình Lân này giờ cố ản nhẫn tiếng cười rốt cuộc cũng được phát tiết: “Ha ha ha...” Xấu nữ kia thật sự thú vị, tin tưởng tương lai hẳn sẽ không cảm thấy nhàm chán nữa.

30. Chương 30: Trình Lân Thống Khổ

Tiếng cười phóng đại, làm cho Từ tổng quản vừa đến để báo cáo công trạng kinh hãi, rất nhanh vọt vào. Từ tổng quản khiếp sợ nhìn Trình Lân ghé vào mặt bàn cười.

Trình Lân rốt cuộc dừng cười, nói: “Từ tổng quản có chuyện gì sao?”

Từ tổng quản lúc này mới khôi phục tinh thần: “Ta đến để báo cáo với đương gia công trạng tháng này.”

Trình Lâm bưng chén trà bên cạnh, thổi nhẹ hơi khói nói: “Ừ. Nói đi.”

Từ tổng quản bắt đầu báo cáo công trạng mỗi tháng một lần. Trình gia là y được thế gia ở Long Viêm quốc, hiệu thuốc trải rộng khắp cả nước, mỗi huyện một hiệu thuốc. Bất quá, nhà thuốc chính là nằm ở Phú huyện. Bởi vậy chỉ riêng Phú huyện cũng đã có ba hiệu thuốc của Trình gia. Đương nhiên nhiều hiệu thuốc như vậy, Từ tổng quản ước chừng mỗi bản công trạng báo cáo khoảng một canh giờ.

Trình Lâm buông chén trà trên tay xuống nói: “Từ tổng quản, công trạng của Phong huyện lần này không giống lần trước.”

“Đúng vậy. Doanh thu ba tháng được một ngàn lượng.”

“Trưởng phòng bên kia có tra được gì không?”

“Không có. Trưởng phòng đã được tra ba lượt. Không có phát hiện gì.”

Trình Lâm buông mi mắt xuống, nhịp ngón tay trên bàn. Từ tổng quản biết hắn đang suy nghĩ, cũng im lặng đứng một chỗ.

Ba tháng doanh thu tổng cộng được một ngàn lượng. Lấy sự giàu có và đông đúc của Phong huyện, không có khả năng chỉ thu được một ngàn lượng. Những địa phương khác kém xa Phong huyện, đều thu được ít nhất là năm ngàn lượng. Hơn nữa, lúc trước mặc cho phường quây cắt xén, đều thu ít nhất vạn lượng. Nhưng tại sao lại không tra ra được gì? Nhất định là có vấn đề.

“Thùng thùng thùng” âm thanh rót cuộc đình chỉ. Trình Lâm ngẩng đầu nói: “Từ tổng quản, người lập tức phái người đến Phong huyện, điều tra cho rõ sự tình. Nhất định là phường quây có vấn đề.”

“Dạ.”

Trình Lâm nghi hoặc nhìn Từ tổng quản như thế nào còn đứng đây: “Còn chuyện gì sao?”

Từ tổng quản do dự một chút, mở miệng nói: “Đương gia, người cũng đã qua thời điểm suy nhược, đây là lúc tìm chủ mẫu.”

Trình Lâm thân thể cứng ngắc, nói: “Chuyện này để sau hãy nói.”

“Nhưng là...” Từ tổng quản còn muốn nói gì đó, nhưng hắn nhìn thấy trên mặt Trình Lâm rõ ràng không vui, lắc lắc đầu thở dài rồi ly khai.

Sau khi Từ tổng quản rời đi, Trình Lâm vô lực ngồi tựa vào ghế. Chủ mẫu?! Thành thân?! Hắn làm sao không biết suy nghĩ trong lòng của Từ tổng quản – lão thần tử của Trình gia. Hắn sợ chính mình sống không quá ba mươi tuổi, muốn mình cấp cho Trình gia hậu thế về sau.

Nhìn gương mặt vẫn tràn ngập nét trẻ con trong gương đồng đối diện kia, trên môi Trình Lâm nổi lên châm biếm: Người ngoài sẽ không thể nào nghĩ hắn thực tế đã qua thời kỳ suy nhược, đã hai mươi mốt tuổi. Sở dĩ bề ngoài thoát của hắn nhìn tựa mười sáu, mười bảy tuổi, là vì hắn mắc tâm bệnh (bệnh tim). Dòng họ Trình gia trên dưới nam nhân đều có tâm bệnh, mỗi vị đương gia đều sống không quá ba mươi tuổi. Bởi vậy, thường thì sau khi vượt qua thời kỳ suy nhược sẽ bắt đầu cưới vợ sinh con, để lưu lại huyết mạch cho Trình gia. Mà phụ thân hắn khi hắn được tám tuổi thì mất. Lưu lại mẫu thân đảm đương hết mọi việc lớn nhỏ của Trình gia, còn phải chiều cố cơ thể suy nhược tùy thời phát bệnh của hắn, rồi cuộc đến năm hắn mười sáu tuổi bởi vì vất vả lâu ngày mà sinh bệnh chết. Buồn cười là lúc ấy hắn đã trở thành một thể hệ danh y vậy mà ngay cả mẫu thân mình cũng không chữa trị được. Hơn nữa, chính mình không biết bao lâu lại phát bệnh một lần, mỗi lần phát bệnh đều làm cho tim hắn vô cùng thống khổ, hắn trị cũng không hết. Mỗi lần phát bệnh, cái loại đau như dao cắt này làm hắn thống khổ không chịu nổi, hắn cũng oán hận phụ thân vì sao biết rõ tâm bệnh sẽ truyền cho đời sau mà vẫn quyết định sinh ra hắn. Làm ấu thân một nữ nhân phải gánh vác gia đình, mà hắn từ nhỏ đã phải chịu tâm bệnh tra tấn. Bởi vậy hắn sẽ không thành thân sinh con. Hắn muốn chấm dứt bi kịch.

Trình Lâm trong mắt hiện lên ngoan tuyệt, mà ngoan tuyệt kia chính là nhằm vào hắn.

31. Chương 31: A Kim Biết Chữ

Tô Lệ Nhã nổi giận đùng đùng túm ba tờ khế ước vọt vào phòng khách, liền nhìn thấy Đại Mao đang nhàn nhآ ăn điểm tâm mà A Kim bên cạnh lại đang hì hục thu xếp đồ đạc

A Kim vừa thấy Tô Lệ Nhã, cầm gánh nặng xông lên nói: “A Nhã, ta thực ngoan nha! Đã thu thập xong hết rồi.”

Tô Lệ Nhã cười nói: “Rất ngoan.” Sau đó đôi mắt đẹp của Tô Lệ Nhã đảo qua Đại Mao vẫn còn đang ăn điểm tâm.

Đại Mao chỉ cảm thấy cả người lông tơ dựng đứng cả lên. Trên trán hần đổ mồ hôi lạnh nhìn Tô Lệ Nhã càng ngày càng gần cười nói: “Đại tẩu, đến ăn bánh hoa đi! Ngon lắm nha!”

Đại Mao nhìn làm sao chịu được gương mặt khủng bố như nữ quỷ, bằng trực giác hần biết chính mình chọc giận đại tẩu. Hần lập tức nhận sai, tuy rằng không biết chính mình phạm lỗi gì: “Thực xin lỗi, ta biết sai rồi, ta biết sai rồi.”

Tô Lệ Nhã hừ lạnh nói: “Cái sai của ngươi cũng thật đắt! Giá trị ước chừng hơn tám trăm lượng a.”

“Tám, tám trăm lượng?!” Đại Mao khiếp sợ nói.

Tô Lệ Nhã vô lực ngồi xuống cái ghế bên cạnh: “Vừa rồi ta hướng Trình Lâm cáo từ, hần nói cho ta biết, chúng ta ước chừng đã thiếu hần tám trăm sáu mươi hai lượng tiền ăn ở.” Tô Lệ Nhã xoay người, Trùng mắt nhìn Đại Mao giận nói: “Tất cả đều do ngươi ở Trình gia ăn này nọ.”

Đại Mao sờ sờ nhẹ giọng trả lời: “Ta nghĩ tất cả đều không cần trả tiền. Hơn nữa mấy thứ này ở Tô Gia thôn đều không có.”

Tô Lệ Nhã nhẹ giọng cười nói: “Tổ yến ăn ngon lắm! Nữ nhi hồng cũng uống tốt lắm!”

Đại Mao nhớ tới những mỹ thực tối hôm qua, chảy nước miếng gật đầu.

“Có nghĩ tới tiếp tục ở đây a?”

Đại Mao thẳng thắn gật đầu.

Tô Lệ Nhã hí mắt cười nói: “Chúc mừng ngươi, Đại Mao. Ngươi có thể ở trong đây ngày ngốc bảy năm.”

“Thật sự?!” Đại Mao hai mắt phát tinh quang.

“Bất quá, lấy thân phận người hầu. Về sau chỉ có thể chịu khổ nha. Bảy năm vừa vặn cho ngươi ăn luôn những thứ chưa từng được ăn. A Kim, chúng ta đi. Không cần gây trở ngại cho hần.” Tô Lệ Nhã lôi kéo A Kim chuẩn bị đi.

Đại Mao vừa nghe xong đã hoảng sợ, vội vàng giữ chặt tay Tô Lệ Nhã nói: “Đại tẩu, đừng vứt bỏ ta, đừng vứt bỏ ta.” Hần vừa thấy bộ dáng thờ ơ của Tô Lệ Nhã, ngược lại hướng A Kim khóc: “Lão đại, ngươi đừng vứt bỏ ta. Ngươi giúp ta khuyên đại tẩu đi.”

A Kim nhìn Đại Mao một phen nước mũi nước mắt, cũng không đành lòng nói: “A Nhã, ngươi giúp Đại Mao đi!”

Tô Lệ Nhã làm sao có thể thực sự bỏ lại Đại Mao? Nàng chính là muốn giáo huấn hần. Nàng thở dài nói: “Đại Mao, về sau còn dám ăn bậy bạ này nọ không?”

Đại Mao lắc đầu nói: “Không, không dám.”

Tô Lệ Nhã lúc này mới lấy ba tờ khế ước bán thân ra nói: “Ngươi yên tâm. Ta cùng A Kim cũng không phải người vô tình. Ta đã tính qua. Nếu cả ba chúng ta cùng lưu lại làm người hầu, hơn nữa bên người ta cũng có tiền, hần là chỉ cần hai năm, là có thể thanh toán hết nợ nần.”

Đại Mao trong mắt nổi lên lệ quang cảm động: “Đại tẩu, ngươi đối với ta thật tốt!”

Tô Lệ Nhã thấy Đại Mao cầm lấy tay áo của mình khóc lóc thảm thiết, nước mắt nước mũi chảy dính cổ tay áo của nàng, trực giác ghê tởm, lập tức đứng dậy nói: “Được rồi, được rồi. đừng khóc.”

Đại Mao thế này mới thu hồi nước mắt.

Tô Lệ Nhã đem ba tờ khế ước chia ổi người một tờ. Đại Mao cầm giấy hỏi: “Đại tẩu, đây là cái gì a?”

“Là khế ước bán thân.” Tô Lệ Nhã vốn định mở miệng giải thích lại bị A Kim giành trước.

Tô Lệ Nhã nghi hoặc hỏi: “A Kim, làm sao ngươi biết?”

A Kim chỉ vào ba cái nòng nọc văn phía trên tờ khế ước: “Mặt trên viết như vậy!”

Tô Lệ Nhã hai mắt nổi lên tinh quang: “A Kim, ngươi biết chữ?”

“Biết chữ?!” A Kim con người đen chứa đựng nghi hoặc.

Tô Lệ Nhã chỉ vào giấy nói: “Chính là ngươi xem biết trên đó viết gì đó. Thật tốt, người đọc những chữ bên trên cho ta nghe đi!”

“À!” A Kim nhu thuận nhớ kỹ. Bản khế ước này giải thích đãi ngộ cùng nghĩa vụ của người hầu trong phủ Trình gia. Lại nói tiếp, Trình gia đối đãi người hầu quả không tệ: Một tháng có bốn ngày nghỉ, bao ăn bao ở. Làm tốt công việc cuối năm còn có hồng bao. Bất quả, mặt trên nghĩa vụ chỉ viết một câu: Đương gia bắt làm cái gì, phải làm cái đấy.

Rốt cuộc A Kim đọc xong. Tô Lệ Nhã sau khi nghe xong, chuyện thứ nhất chính là hối hận, hối hận không phát hiện sớm một chút A Kim biết chữ, bằng không lúc còn ở Tô Gia thôn có thể dựa vào viết thư linh tinh kiếm cũng được không ít tiền, cũng không cần dùng nhiều biện pháp để A Kim ra ngoài xin cơm ăn.

Đại Mao vẫn lâm vào hối hận hướng Tô Lệ Nhã nói: “Đại tẩu, nghe qua không tệ. Chúng ta đồng ý đi!”

“Ừ.”

A Kim lôi kéo tay áo Tô Lệ Nhã hỏi: “A Nhã, chúng ta không trở về nhà?”

Tô Lệ Nhã thở dài nói: “A Kim, Đại Mao thiếu tiền người khác, chúng ta phải lưu lại hỗ trợ Đại Mao trả nợ. Cho nên chúng ta trì hoãn thời gian về nhà lại. Người cũng muốn Đại Mao theo chúng ta về nhà đi!”

“Ừm.” A Kim dùng sức gật đầu.

32. Chương 32: Cò Kè Mặc Cả

Tô Lệ Nhã sau khi hạ quyết tâm, đã mang theo A Kim cùng Đại Mao đi kiếm Trình Lân cò kè mặc cả. Dù sao, công nhân làm thuê, ký kết hợp đồng, luôn nên vì chính mình tranh thủ quyền lợi lớn nhất.

Trình Lân ngồi ở sau bàn, bưng trà uống nói: “Thương lượng thế nào?”

Đương nhiên loại cò kè mặc cả này do chính Tô lệ Nhã đảm nhiệm. Nàng đưa ba tờ khế ước bán thân ra: “Chúng ta quyết định ký bản khế ước này.”

Trình Lân tiếp nhận khế ước bán mình, nhìn chổ trống phía dưới, nghi hoặc hỏi: “Như thế nào còn không đồng ý?”

Tô Lệ Nhã cười nói: “Ta muốn biết rõ câu phía dưới kia ‘Đương gia bắt làm cái gì, phải làm cái đấy’ cụ thể là chỉ việc gì? Nếu người kêu ta đi tiếp khách, ta không phải chịu thiệt sao?”

”Yên tâm, ta nghĩ trên đời này trừ A Kim ra, không có người khách nào muốn người tiếp. Hơn nữa, Trình gia ta cũng không muốn mang một xấu nữ ra ngoài tiếp khách.”

Nàng nhin, nàng nhin a. Tô Lệ Nhã tận lực duy trì tươi cười nói: “Được. Điểm này ta biết. Nhưng ta cũng hy vọng người biết rõ sự tình.”

Trình Lân nhìn khóe miệng rút gân kia, xấu mặt vẫn ản ản tức giận, chỉ cảm thấy tâm tình tốt, quét sạch buồn bực buổi sáng, cười nói: “Chuyện gì?”

Tô Lệ Nhã không khách khí trong lòng đã liệt sổ sắp xếp tốt các điều khoản:

“Thứ nhất, thời gian làm việc một ngày của chúng ta không vượt quá bốn canh giờ (8 tiếng). Thứ hai, không được miễn cưỡng chúng ta làm việc vượt ngoài năng lực cho phép. Nhất là A Kim. Thứ ba, chúng ta yêu cầu có một nơi ở, miễn cho A Kim bị người khác khi dễ.” Sau khi nói xong, Tô Lệ Nhã thở ra một hơi, nhìn sắc mặt âm trầm của Trình Lâm cũng đợi hần phản bác. Nàng biết chính mình yêu cầu vừa rồi có chút quá đáng, dù sao ở cổ đại cũng không có khái niệm về nhân quyền. Nhưng là trước đề cao giá để cùng người cò kè mặc cả, để thời điểm bị phản bác, cũng có thể làm cho thiệt hại giảm xuống mức thấp nhất.

Giờ phút này trong lòng Trình Lâm vô cùng tò mò. Hần tò mò ở thế giới này cư nhiên có người hầu càn rỡ như thế, dám liệt kê nhiều điều khoản cùng chủ nhân cò kè mặc cả. Hần thực hiểu kỳ không biết rốt cuộc trước kia nữ nhân này có cuộc sống như thế nào, cư nhiên có thể đem những lời này nói ra. Những người hầu khác, nhìn thấy có thể làm công cho Trình gia đều phải cảm kích nước mắt lưng tròng, thế nào còn dám càn rỡ ở chỗ này liệt kê cái gì đâu? Nhưng là, hần cũng không phải rất thiếu người hầu, đây chính là thủ đoạn hần muốn lưu lại xấu nữ này! Trình Lâm thu hồi tâm tư, nói: “Ta có thể đáp ứng người. Bất quá...”

“Bất quá cái gì?” Tô Lệ Nhã vừa nghe chính là biết chuyện không đơn giản như vậy, thần kinh lập tức căng lên, chuẩn bị ứng chiến tất cả.

Trình Lâm thú vị nhìn bộ dáng giống như muốn cầm đao nghênh chiến kẻ địch kia, cười nói: “Bất quá, người phải ở lại trong đình viện của ta. Mà A Kim cùng Đại Mao, ta sẽ an bài một phòng khác cho bọn họ ở.”

“Ta ở lại đình viện của người?” Tô Lệ Nhã cảnh giác lùi về phía sau, giữ chặt A Kim bên người nói: “Ta nói cho người nha! Ta là phụ nữ đã có chồng, người đừng vọng tưởng!”

Trình Lâm chỉ cảm thấy bàn tay nắm lấy tay A Kim hết sức chói mắt, cười lạnh nói: “Yên tâm. Ta còn không có đối đến mức đối với một xấu nữ xuống tay. Sở dĩ muốn người lưu lại đình viện của ta, bởi vì người chính là thị nữ của ta.”

Đúng nha! Nàng như thế nào quên mất ở cái thời đại này nàng là một đại xấu nữ, bộ dạng là vô cùng an toàn. Nghĩ thông suốt, nàng liền cười nói: “Thực xin lỗi, ta hiểu lầm người. Đúng rồi, người muốn an bài như thế nào cho A Kim cùng Đại Mao ?!”

“Đại Mao đi làm gã sai vặt cho quản gia, hỗ trợ chạy chân. Về phần A Kim sao?” Trình Lâm nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của A Kim thật nghĩ không ra cho hần làm việc gì. Dù sao đối với một đứa ngốc, người có thể yêu cầu hần làm cái gì?

Tô Lệ Nhã lập tức tiếp lời nói: “A Kim biết chữ, người có thể an bài cho A Kim đi tới y nhai hỗ trợ sửa sang lại.” Ở Trình phủ ngày ngốc nửa tháng Tô Lệ Nhã biết Trình phủ có một khu chuyên sắp xếp lịch thu thập sách thuốc – y nhai các.

Trình Lâm ngăn người, hóa ra đứa ngốc còn biết chữ a! Cũng tốt, dù sao hần cũng nhất thời không nghĩ ra vị trí nào cho A Kim: “Cũng được, cứ quyết định như vậy đi.”

Vì thế, Tô Lệ Nhã để Trình Lâm bổ thêm ba điều khoản vào kế ước, lại sắp xếp vị trí cho A Kim, vô cùng cao hứng lôi kéo A Kim cùng Đại Mao cùng nhau đồng ý. Cứ như vậy, Tô Lệ Nhã, A Kim cùng Đại Mao bắt đầu trở thành người hầu trong phủ Trình gia.

33. Chương 33: Gian Nan Hầu Hạ Chủ Tử (thượng)

Đêm đó Tô Lệ Nhã cáo biệt A Kim lưu luyến không rời chuyển đến đình viện Trình Lâm – Thanh phong các. Thanh phong các này, nàng ở Trình phủ nửa tháng cũng chưa đi qua, bởi vì nó có hai gia đình trông cửa, không cho đi vào. Vốn đang tính quan sát phong cảnh xung quanh một chút, đáng tiếc đêm nay không có trăng, đành phải đành chỉ ý nghĩ. Nàng đi theo gia đình tiêu sái đến căn phòng có đèn đuốc sáng trưng. Vừa bước vào cửa, nàng có điểm thất vọng nhìn phòng ốc bày trí đơn giản. Nàng nghĩ đến tài phú của Trình gia, nơi ở của đương gia hần là bố trí rất khang trang huy hoàng, tài vận bức người. Không thể tưởng tượng được, Trình Lâm tiết kiệm như thế, trong đại sảnh ngay cả bình hoa đều không có, kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì? Đều luyến tiếc tiêu xài, tiêu chuẩn thần giữ của. Nàng đã thấy kỳ quái lấy gia tài hàng tỉ của Trình gia, làm sao có thể so đo với nàng tám trăm lượng, nguyên lai là có nguyên nhân a!

Khi Tô Lệ Nhã đang than ngắn thở dài Trình Lâm keo kiệt, Trình Lâm đã xuất hiện: “Này, xấu nữ!”

Tiểu tử này lại kêu nàng là xấu nữ. Tô Lệ Nhã tươi cười giả dối nói: “Chủ tử, tên của ta là Tô Lệ Nhã, không phải kêu xấu nữ. Nếu người vẫn kêu ta là xấu nữ, người ngoài nghe được còn tưởng chính người cấp cho thị nữ của mình họ xấu tên là nữ a? Người ta sẽ chê cười người biết tên thị nữ khó nghe, cũng không sửa cho cái tên.”

Trình Lâm vuốt cằm, cố tình tự hỏi: “Ừm. Quả thật sẽ bị người khác chê cười. Thị nữ trước ta kêu Tiểu Thúy, thị nữ tốt nhất kêu Tiểu Hồng. Còn người?” Trình Lâm liếc mắt nhìn Tô Lệ Nhã trên người mặt xiêm y màu xanh, bên môi nở lên nụ cười tà ác nói: “Gọi là Tiểu Lục đi!”

Tiểu Lục?! Tô Lệ Nhã nghe xong mặt biến tái đi. Nhưng nàng biết, ở cổ đại mấy nhà giàu đều thích đặt những tên quê mùa cho người hầu mình. Nàng ấn nhủ tức giận, cười nói: “Chủ tử, người cũng giống A Kim kêu ta là A Nhã đi. Nhớ nha!”

Giống như A Kim. Trình Lâm nghe xong chỉ cảm thấy không thoải mái, cự tuyệt: “Ta không cần. Thị nữ của ta phía trước tên đều có chữ ‘Tiểu’. Như vậy đi, ta gọi người là Tiểu Nhã.”

Tiểu Nhã?! Bị một tiểu tử nhìn ngang nhìn dọc gì đều so với chính mình nhỏ hơn kêu thành nhỏ, Tô Lệ Nhã trong lòng như thế nào cũng không nguyện ý.

“Như thế nào, hay là người thích cái tên Tiểu Lục?” Trình Lâm “Thiện ý” giúp nàng lựa chọn cái khác.

Tô Lệ Nhã khê cần môi, trầm nghĩ: Kêu Tiểu Nhã, dù sao so với kêu Tiểu Lục tốt hơn. Nàng cúi đầu xuống, nói: “Tiểu Nhã thỉnh an chủ tử.”

Trình Lâm nhìn kia rõ ràng hận ý dào dạt, Tô Lệ Nhã vẫn cười, cảm thấy cực kỳ thú vị, giống một con mèo bị người ta dẫm lên đuôi, vốn sẽ đối với hấn giương nanh múa vuốt, lại vẫn là dừng móng vuốt, đối với hấn cười. Thú vị, thật thú vị! Xem ra, đem nàng đặt ở bên người là quyết định đúng. Ít nhất, những ngày về sau sẽ không buồn tẻ. Trình Lâm thu hồi tâm tư, mang theo Tô Lệ Nhã đến trong phòng lớn có một gian sườn cho Tiểu Nhã.

Gian phòng Tô Lệ Nhã thông thoáng thoải mái, lập tức liền thích. Trình Lâm bỏ lại một câu: “Thu thập xong, đến thư phòng gặp ta.” Bước đi.

Tô Lệ Nhã liếc mắt nhìn trăng tròn đã lên cao ngoài cửa sổ, trầm nghĩ: Đã qua thời gian làm việc, còn bắt nàng tăng ca. Hôm nay bỏ qua, lần sau lại kêu nàng tăng ca, nàng nhất định sẽ hướng hấn đòi tiền tăng ca.

Sau nửa canh giờ, Tô Lệ Nhã đã xuất hiện ở thư phòng Trình Lâm giúp hấn mài mực. Mà Trình Lâm tập trung tinh thần xem xét quyển sách hiệu thuốc bắc ở Phong huyện.

Tô Lệ Nhã thấy mực đã mài không sai biệt lắm, liền lén lút đi đến bên ghế ngồi xuống nghỉ ngơi. Nhìn những điểm tâm đặt trên bàn, trực giác bụng bắt đầu bồn chồn. Bận việc một buổi tối, nàng quả thật là đói bụng. Vốn bình thường phía sau, nàng đã đi ngủ, sẽ không nghĩ đến đói, muốn ăn cái gì. Nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trình Lâm vẫn đang cúi đầu. Đầu là tiểu tử này làm hại nàng đến bây giờ chưa có thể ngủ, ăn của hấn một chút này nọ cũng đúng đi! Nghĩ thông suốt, Tô Lệ Nhã bắt đầu lén lút cầm lấy một khối thức ăn cho vào miệng. Ừm, hương vị thật không tệ. Đúng rồi, cũng lấy cho A Kim mấy khối, ngày mai đem cho hấn. Tô Lệ Nhã lại lén lút lấy ra khăn tay đem hai khối điểm tâm đặt vào đó, rất nhanh để vào trong lòng.

Thời gian từ từ trôi qua, Tô Lệ Nhã cũng ăn chừng no bụng rồi, ánh trăng đều đã về tây. Tô Lệ Nhã cúi đầu, thẳng ngáp.

“A —” Tô Lệ Nhã lại đánh cái ngáp không văn nhã.

Trình Lâm vẫn trầm mặc rốt cục ra tiếng nói: “Tiểu Nhã, người mệt rồi thì đi ngủ đi!”

Tô Lệ Nhã vừa nghe như lấy được đại xá, chỉ sợ hấn hối hận nên vội vàng lên tiếng trả lời chuồn mất.

34. Chương 34: Gian Nan Hầu Hạ Chủ Tử Hạ

Trình Lâm lắc đầu tiếp tục nhìn quyển sách. Kỳ quái, chứng quây ở hiệu thuốc bắc Phong huyện rốt cuộc đã dùng biện pháp gì, cứ nhiên làm cho hấn nhìn sổ sách không có bại lộ sơ hở gì.

Cúi cúi bả vai đã muốn bắt đầu đau nhức, Trình Lâm đứng dậy, nhìn ánh trăng đã sắp ngã về tây, biết canh giờ đã khuya. Nhưng là, hần lại một chút buồn ngủ đều không có. Gần một năm nay, thời gian ngủ của hần càng ngày càng ít. Bởi vì hần sợ chính mình giống phụ thân đang ngủ bệnh phát liền chết đi. Cho nên, hần sợ hãi ngủ.

Trình Lâm vốn tính trở về trong phòng nghỉ ngơi, khi đi qua phòng Tô Lệ Nhã, nghe được tiếng thở vù vù của nàng khi ngủ. Trong lòng vừa động, hần đẩy cửa phòng của nàng ra. Nhìn tư thế ngủ phi thường bất nhả của Tô Lệ Nhã, chỉ cảm thấy buồn cười.

Giờ phút này Tô Lệ Nhã để A Kim giúp thôn dân viết chữ, kiếm tiền, trong mộng đẹp tiến hành kế hoạch lũng đoạn của nàng. Nhìn A Kim đưa một đồng bạc cho nàng, nàng chỉ cười nói: “A Kim, thực ngoan.” Đương nhiên, ở hiện tại đã biến thành một hình ảnh như vậy dừng ở trong mắt Trình Lâm: Tô Lệ Nhã ôm chần, cười nham nhở nói: “A Kim, thực ngoan. A Kim, thực ngoan.”

Trình Lâm nghe vô cùng khó chịu. Hần bắt đầu đẩy Tô Lệ Nhã.

Vốn đang đắm chìm ở trong mộng đẹp Tô Lệ Nhã nghĩ đến A Kim cắt ngang mộng đẹp của nàng, la hét: “Đừng âm ỷ, A Kim. Ta còn muốn ngủ a?”

Trình Lâm vừa nghe sắc mặt trở nên càng khó coi, bắt đầu không kiên nhẫn nói: “Tiểu Nhã, ta ra lệnh người lập tức đứng lên.”

Lúc này, Tô Lệ Nhã rốt cục thanh tỉnh. Nàng mở đôi mắt mông lung, nhìn ánh trăng lớn ngoài cửa sổ, trực giác đầu phi thường đau, vô lực reo lên: “Lão huynh a, hiện tại mới mấy giờ rồi? Người không muốn ngủ, ta còn muốn ngủ!” Nói xong, nàng gục đầu tiếp tục ngủ lại.

Trình Lâm không vui nói: “Tiểu Nhã, ta ngủ không được. Ta là chủ tử của người, người phải theo giúp ta.”

Vẫn bị người khác đánh phá giấc ngủ Tô Lệ Nhã thực sự phát hỏa. Nàng vút chần ra, cả giận nói: “Này, Trình Lâm, trên khế ước bán thân cũng đã ghi rõ một ngày chỉ làm việc bốn canh giờ.”

“Ban ngày ta có thể cho người nghỉ ngơi.” Trình Lâm khẳng khái nói.

Người muốn làm con cú, bốn tiểu thư lại không muốn. Tô Lệ Nhã liếc mắt xem thường nói: “Trình Lâm, người là một đại phu, hần là biết tầm quan trọng của giấc ngủ đối với nữ nhân. Ta cũng không muốn giấc ngủ không tốt, mà sắc mặt trở nên ảm đạm không ánh sáng.”

“Như vậy đi! Ta cho người tuyết phủ cao, tuyết đối sẽ không để sắc mặt trở nên ảm đạm không ánh sáng.”

“A –” Tô Lệ Nhã đánh ngáp, xua tay nói: “Vẫn là không cần. Không ngủ tốt, đầu sẽ rất đau a.” Vừa dứt lời tô Lệ Nhã gục đầu.

“Một buổi tối năm lượng bạc.” Trình Lâm lấy ngân lượng ra làm lợi thế. Kỳ thật, trải qua nửa tháng ở chung, hần phát hiện xấu nữ này vô cùng thích tiền, nhìn đến bạc, nhất là nhìn đến vàng hai mắt sẽ sáng lên. Đối phó với nữ tử ham tiền như vậy, biện pháp tốt nhất chính là lấy tiền ra dụ.

“Thành giao.” Tô Lệ Nhã lập tức đứng dậy, chìa tay ra nói: “Năm lượng bạc.”

Trình Lâm cũng sáng khoái từ cổ tay áo móc ra năm lượng bạc, đưa tới trong tay nàng.

Tô Lệ Nhã vui tươi hơn hờ tiếp nhận bạc, thật cẩn thận để vào trong lòng, rồi sau đó a dua cười nói: “Chủ tử, người muốn cùng ta nói chuyện gì a?”

Trình Lâm đưa đến một cái ghế, ngồi xuống hỏi: “Nói về những chuyện người đã trải qua đi!”

Nàng đi qua, thật đúng là không biết mở miệng như thế nào. Dù sao cũng không thể nói với hần, nàng là người xuyên qua thời không đi! Nói ra cũng không có người tin tưởng, còn có thể bị người xem thành đứa ngốc, đồ điên. Bởi vậy, nàng lựa chọn nói cho có lệ: “Ta cũng giống như bao người khác ở trong thôn, thổ sinh thổ dưỡng. Ha ha.”

Trình Lâm rõ ràng nhìn ra ý đồ nàng muốn sơ lược, cũng không miễn cưỡng, ngược lại hỏi: “Người vì sao gả ột đứa ngốc?”

Lần này, Tô Lệ Nhã cũng bị hỏi khó trả lời. Quyết không thể nói cho hẵn, hai người bọn họ bởi vì bị người ta bắt gian ở giường, mà không thể không thành thân.

Trình Lâm nhìn ra nàng lại muốn lừa dối, không vui nói: “Không cần nói cho có lệ.”

Tô Lệ Nhã lựa chọn giấu diếm một số chuyện, thở dài nói: “Chủ tử, người cũng biết ta bộ dạng xấu xí. Ta ở thôn Tô Gia được xưng là đệ nhất xấu nữ. Như vậy, người cũng biết người giống như ta, sẽ rất khó tìm nhà chồng. Lúc ấy, ta cứu được A Kim hôn mê bất tỉnh, vì có thể danh chính ngôn thuận chiếu cố A Kim đã trở thành đứa ngốc, đành phải đối với người ngoài tuyên bố hắn là vị hôn phu của ta. Rồi sau đó, dưới sự trợ giúp nhiệt tình của thôn dân, ta gả cho A Kim. Bất quá, ta có thể gả cho A Kim, đã cảm thấy mỹ mãn. Dù sao, dù sao ta vốn tính sống cô độc suốt quãng đời còn lại, ta có thể lập gia đình quả thực không tệ.” Nói đến cuối cùng, biến thành tiếng nói nghẹn ngào.

Trình Lâm nghe xong, trong lòng đối với Tô Lệ Nhã đang che mặt âm thầm rời lệ mạnh mẽ xuất hiện thương tiếc, nói: “Xấu –” Vốn định lại kêu nàng xấu nữ, hắn nhất thời dừng lại, sau đó mới nói: “Tiểu Nhã, người cũng không nên thương tâm. Nay, kỳ thật, người cũng không phải rất xấu. Được rồi, người nghỉ ngơi cho tốt đi! Ta đi ra ngoài trước.” Nói xong, hắn liền rời đi.

Tô Lệ Nhã sau khi không còn nghe thấy tiếng bước chân, đầu mới từ cổ tay áo che mặt ngẩng lên, thấy không còn một bóng người ở trong phòng, nhất thời cười ha hả. “Ha ha ha –” Trong phòng chỉ quanh quẩn tiếng cười của nàng.

Sau nửa ngày, nàng mới đình chỉ tiếng cười. Tiểu tử này thật sự là rất đáng yêu. Cưng nhàn an ủi nàng, nói nàng không xấu. Ha ha, bất quá ít nhất về sau hắn sẽ không tiếp tục gọi chính mình xấu nữ. Tô Lệ Nhã cẩn thận từ trong lòng lấy ra năm lượng bạc, cười không ngừng nói: “Còn có phí tăng ca kếp xù này.” [Tác giả: mọi người khả năng cảm thấy kỳ quái, vì sao năm lượng bạc có thể cho Tô Lệ Nhã cao hứng thành như vậy. Ở trong này thuyết minh một chút. Ở Long Viêm quốc đơn vị tiền tệ là văn. Một văn tiền có thể mua ký thịt heo. Cũng chính là tương đương với một đồng ở hiện đại. Mà một hai bạc tương đương một trăm văn tiền. Năm lượng bạc chính là năm trăm văn tiền. Tương đương với năm trăm đồng ở hiện đại.]

Tô Lệ Nhã hôn năm lượng bạc kia, sau đó cẩn thận để vào hộp tích trữ tiền của nàng. Ha ha, nhiều đêm về sau Trình Lâm tìm nàng tán gẫu, nàng rất nhanh liền cùng A Kim, Đại Mao thoát khỏi thân phận người hầu, rời đi nơi này. Tô Lệ Nhã trở về giường tiến vào mộng đẹp một lần nữa, tiếp tục ngủ.

35. Chương 35: Thưởng Cho

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Lệ Nhã hướng người hầu ở Thanh Phong hỏi thời gian Trình Lâm rời giường, liền chuẩn ra ngoài. Nguyên lai Trình Lâm mỗi ngày giờ Tỵ [buổi sáng chín giờ] mới rời giường, bất quá cũng khó trách. Buổi tối hắn đều ngủ trễ như vậy, buổi sáng đương nhiên thức không nổi. Nàng còn có một canh giờ, có thể vui vẻ cùng A Kim gặp nhau.

Y Nhai Các là nơi lưu trữ sách của Trình gia, bên trong cất chứa nhiều sách thuốc nhất thời đại này cùng tiểu sử đương gia của Trình gia ghi chép lại phương pháp chính mình trị liệu bệnh nhân, có thể tưởng tượng có bao nhiêu lớn.

“Két –” một tiếng, Tô Lệ Nhã đẩy cánh cửa to lớn ra.

“A Kim, A Kim.....” Tô Lệ Nhã nhẹ giọng gọi.

Bỗng nhiên một bóng người từ bên trên bay xuống, làm Tô Lệ Nhã sợ tới mức lui về phía sau.

“A Nhã –” Bóng người kia lao thẳng tới ôm lấy nàng.

Nghe giọng nói quen thuộc, Tô Lệ Nhã buông tâm tình căng thẳng xuống, giận dữ nói: “Muốn chết, A Kim, người cứ nhiên làm ta sợ.”

Nhưng A Kim giống như không có nghe được tức giận của nàng, đứa ngốc hơi giật mình đối với nàng cười nói: “A Nhã, A Nhã, A Nhã.....”

“Ngừng –” Tô Lệ Nhã rút cuộc chịu không nổi người khác lặp lại tên của nàng như thế, ra tiếng ngăn cản nói.

A Kim thế này mới ngừng kêu, sau đó đổi thành giọng ủy khuất nói: “A Nhã, ta rất nhớ ngươi nha!”

Tô Lệ Nhã chỉ cảm thấy lòng bối vì A Kim nói lý do đối với nàng tình cảm nồng đậm mà nhộn nhạo lên, cười nói: “Ta cũng rất nhớ A Kim. Đúng rồi, ta đem đến thứ tốt cho ngươi nha!”

Tô Lệ Nhã cẩn thận từ trong lòng lấy khăn tay mở ra, nói: “Là bánh ba tầng mà ngươi thích nhất!”

Hai mắt A Kim lóe sáng cầm lấy một miếng trong đó ăn, mồm miệng không rõ nói: “A Nhã, ăn thật ngon nha!”

Tô Lệ Nhã buồn cười nói: “Đứa ngốc, ăn từ từ thôi. Còn có một miếng.”

Rất nhanh, miếng bánh ba tầng kia đã vào miệng A Kim. Tô Lệ Nhã đưa thêm một miếng khác, nhưng A Kim lại đưa trả cho nàng nói: “Miếng này để cho A Nhã ăn. Ta là trượng phu của A Nhã, thứ tốt hẳn là cho thê tử ăn.”

Tô Lệ Nhã ngẩn người, nói: “A Kim, ai dạy ngươi vậy?”

A Kim chỉ vào phía sau bày đầy giá sách nói: “Trên sách nói như vậy. Phu là trời, trượng phu phải vì thê tử chống đỡ một mảnh trời. A Nhã là thê tử, mà ta là trượng phu. Bởi vậy, ta phải bảo hộ A Nhã mới được.”

Tô Lệ Nhã nhìn trên mặt ngu dần của A Kim bình tĩnh, bỗng nhiên cảm giác A Kim dường như trưởng thành, không hề là đứa trẻ bảy, tám tuổi chỉ biết chạy theo phía sau nàng. Hắn bắt đầu hiểu được trách nhiệm. Mà trách nhiệm này vẫn là nhằm vào nàng. Bởi vì hắn muốn vì nàng chống đỡ một mảnh trời. Trong lòng Tô Lệ Nhã đã bị đánh sâu vào. Nàng hiện tại thực cảm tạ ông trời ban thưởng một đứa ngốc như vậy làm trượng phu của nàng. Bởi vì trên thế giới này không còn có ai giống A Kim tin tưởng nàng vô điều kiện, bảo hộ nàng như thế.

“A Nhã, A Nhã –” A Kim xua tay gọi nàng.

Tô Lệ Nhã thu hồi nội tâm bị chấn động, cười nói: “A Kim, thực ngoan, thật sự là đứa bé ngoan. Bé ngoan sẽ có thưởng.”

“Thưởng?! Thưởng cho cái gì a?” A Kim nghiêng đầu nghi hoặc hỏi.

Tô Lệ Nhã cười nói: “Cái ngươi muốn nhất.”

“Ăn quà vặt à?!” A Kim khó có thể tin kêu lên.

Tô Lệ Nhã buồn cười sửa lại cho đúng nói: “Cái này gọi là hôn.” Nàng cũng không hy vọng nụ hôn lãng mạn mỗi ngày bị A Kim giở thành ăn quà vặt. Này cũng quá phá hư không khí.

“Hôn?!” A Kim lặp lại nói.

“Đúng. Nhắm mắt lại đi! A Kim.” Tô Lệ Nhã mê hoặc nói.

A Kim lập tức tuân mệnh nhắm con ngươi đen lại.

Đây là lần đầu tiên Tô Lệ Nhã chủ động hôn A Kim, trừ lần trước uy A Kim uống thuốc không tính. Nhìn gương mặt tuần mỹ, cùng với bạc môi phi thường gợi cảm, nàng chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, hô hấp bắt đầu dồn dập.

“A Nhã, xong chưa?” Vẫn từ từ nhắm hai mắt, lại đợi không được A Kim không kiên nhẫn nói.

“Tốt lắm.” Tô Lệ Nhã hít sâu một hơi, vươn tay đem dáng người quá cao lớn của A Kim kéo xuống, đem môi đỏ tươi nhẹ nhàng áp lên bạc môi của hắn, nhẹ nhàng hôn. A Kim giống như chịu không nổi thông thả của nàng, bắt đầu một tay ôm nàng vào lòng, dùng đỉnh lưỡi mở môi đỏ mọng của nàng, truy đuổi cái lưỡi dính hương kia.

Thời gian phẳng phất qua một thế kỷ, Tô Lệ Nhã rút cuộc chịu không nổi trạng thái thiếu dưỡng khí, mãnh liệt vỗ ngực hắn. Rất cục, A Kim lưu luyến buông nàng ra.

“Hô – hô –” Tô Lệ Nhã vô lực khẽ tựa vào A Kim thở hào hển.

Mà A Kim chỉ cảm thấy tim đập cấp tốc nhanh lên. Hắn vốn đang muốn hỏi A Nhã chính mình có phải hay không sinh bệnh, nhưng nhìn khuôn mặt hồng hào, cùng với cảm giác vừa trải qua, chỉ cảm thấy yết hầu căng thẳng, cúi đầu, khàn khàn giọng nói: “A Nhã, ta còn muốn được thưởng.”

Vừa bị trì hoãn không khí Tô Lệ Nhã theo bản năng muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng câu nói cự tuyệt của nàng đều bị nuốt vào miệng A Kim.

Thời gian tiếp theo, Tô Lệ Nhã bị bắt cho A Kim rất nhiều rất nhiều “Thưởng cho”.

36. Chương 36: Tức Giận

Tô Lệ Nhã đỏ mặt, cầm khăn tay che miệng chạy nhanh về Thanh Phong Các. Một bước vào Thanh Phong các, trong đó một vị nam phó ddax tiến lên nói: “Tô cô nương, chủ tử đang tìm cô! Hiện tại chủ tử đang ở trong thư phòng.”

“Ừ!” Tô Lệ Nhã lên tiếng trả lời lập tức bước nhanh hướng thư phòng đi đến. Vừa đến thư phòng, chỉ thấy Trình Lâm mặt vẫn âm trầm đối với nàng reo lên: “Sáng sớm, người đi đâu?”

“À. Ta đi nhìn xem tình hình A Kim thế nào.” Tô Lệ Nhã báo cáo theo đúng thực tế.

Trình Lâm hừ lạnh nói: “Yên tâm, ta sẽ không ngược đãi gốc phụ của người.”

Tô Lệ Nhã có điểm mặc danh kỳ diệu nhìn vẻ mặt tức giận của Trình Lâm, thầm nghĩ: Tiểu tử này như thế nào sáng sớm đã tức giận a?!

Trình Lâm chú ý tới Tô Lệ Nhã vẫn cầm khăn tay che khuất miệng, hỏi: “Miệng của người sao thế?”

Tô Lệ Nhã vội vàng tìm cơ hội nói: “Miệng của ta bị loét.”

Trình Lâm đứng dậy quan tâm hỏi: “Cho ta xem!”

Tô Lệ Nhã vội vàng xua tay nói: “Không, không, không cần. Ta thường xuyên bị loét miệng. Qua hai ngày là tốt rồi. Không cần làm phiền người.”

Trình Lâm đi đến trước mặt nàng, trong mắt đốt cháy kiên quyết nói: “Ta nói cho ta xem.”

“Ta đã nói không cần. Người phải tôn trọng ý nguyện của bệnh nhân.” Tô Lệ Nhã lui về phía sau, chuẩn bị chạy. Nhưng nàng còn chưa kịp xoay người, đã bị Trình Lâm bắt lấy.

“Bá –” một tiếng, khối khăn tay che môi liền rơi vào tay Trình Lâm.

Trình Lâm giật mình nhìn môi đỏ mọng kia rõ ràng là bị người hung hăng tàn sát bữa bãi qua.

Tô Lệ Nhã có chút thẹn quá thành giận giựt lại khăn tay của mình, nói: “Theo như người nói, không cần.”

“Cút!”

Tô Lệ Nhã còn đang oán giận: “Thật là.”

“Cút!” Trình Lâm lớn tiếng hô.

Tô Lệ Nhã hoảng sợ, vốn định nói hắn không hiểu lễ phép, nhưng nhìn hàn khí tràn ngập trong mắt, nàng lập tức thức thời chuồn mất.

Trong thư phòng to như vậy chỉ còn lại một mình Trình Lâm. Rốt cục, Trình Lâm bắt đầu vẫy tay, đem những thứ trên bàn đều đẩy rớt.

“Đông đông đông – bính bính bính –” Này nọ tạp âm làm cho Tô Lệ Nhã ở phòng ngoài nghe được trong lòng run sợ. Nàng lấy tay vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ: May mắn chính mình chạy nhanh. Bằng không đã bị bão lớn đánh ngã. Trình Lâm rốt cuộc làm sao vậy? Vô duyên vô cớ phát hỏa lớn như vậy. Tám phần là thời kỳ phản loạn đến. Dù sao thanh thiếu niên ở thời điểm mười lăm, mười sáu tuổi, dễ dàng phản nghịch. Lần sau, nên cách xa hắn một chút, miễn cho vô duyên vô cớ gặp nạn. Tô Lệ Nhã vỗ bộ ngực, lắc đầu ly khai.

Rốt cục, Trình Lâm ngừng phá hư thư phòng, thở hồng hộc ngã xuống cái ghế duy nhất không bị phá hư. Hắn chỉ cảm thấy trong đầu mình có ngọn lửa, mà lửa kia là sau khi nhìn môi Tô Lệ Nhã, đã bị châm. Hắn không thích môi của nàng bị nam nhân khác nhúng chàm. Cực kỳ không thích. Một đạo linh quang hiện lên, sắc mặt Trình Lâm nhất thời trắng bệch vô cùng. Chẳng lẽ, hắn thích Tô Lệ Nhã? Không, không có khả năng. Nàng không chỉ là xấu nữ, hơn nữa quan trọng nhất là đã có trượng phu. Hắn không có khả năng thích nàng. Trình Lâm phủ nhận chuyện này là thật. Nhất định bởi vì gần đây bên cạnh hắn thiếu nữ nhân, mà xấu nữ này thường xuyên ở trước mặt hắn lúc ẩn lúc hiện làm hắn rối trí. Đúng, nhất định là như vậy. Chỉ cần hắn không hề nhìn thấy xấu nữ này, nhất định sẽ phát hiện đây chính là ảo giác. Hắn phải rời khỏi nơi này vài ngày.

Sau khi hạ quyết tâm, Trình Lâm mở miệng hướng phòng ngoài nói: “Người tới !”

Nam phó lập tức tiến vào, cung kính cúi đầu, nói: “Chủ tử, chuyện gì ạ?”

“Lập tức chuẩn bị cho ta một chút. Ta muốn xuất phát đi Phong huyện.”

“Dạ.” Nam phó lĩnh mệnh lui ra.

Trình Lâm một lần nữa dựa lưng vào ghế, trầm nghĩ: Vừa vặn cũng có thể thuận tiện điều tra chuyện hiệu thuốc bắc ở Phong huyện.

37. Chương 37: Ra Phủ

Sáng sớm hôm sau Trình Lâm đã rời đi, khiến cho khó có dịp sáng sớm, Tô Lệ Nhã chuẩn bị đi hầu hạ hắn không hiểu ra sao. Tiểu tử này muốn đi cũng phải báo trước một tiếng! Bằng không, nàng đã không rời giường sớm. Tô Lệ Nhã đánh ngáp, oán hận liếc mắt nhìn Trình Lâm ra khỏi cửa. Một đạo linh quang hiện lên. Tô Lệ Nhã mặt mày bắt đầu hớn hở. Nàng là thị nữ của hắn. Hắn rời đi, cũng đồng nghĩa với việc nàng được đại xá miễn làm. Vừa vặn có thể đi tìm A Kim cùng Đại Mao.

Sau khi hạ quyết tâm, Tô Lệ Nhã lập tức hướng Y nhai các đi đến. Thông qua cửa lớn, vừa vặn nhìn thấy A Kim dựa vào khinh công nhảy lên nây xuống sắp xếp sách vở. Có khinh công thật là tốt! Có thể tiết kiệm nhiều sức lực.

A Kim rất nhanh đã chú ý tới nàng, phi thân ôm lấy thân thể của nàng, ngây ngô cười nói: “A Nhã.”

Tô Lệ Nhã chỉ nói: “A Kim về sau nếu có người ở đây, nhớ rõ không nên nhảy lên nhảy xuống.” Nàng không muốn làm cho người khác biết A Kim có võ công, lại còn rất cao.

A Kim nhu thuận đáp: “Ừm!” Rồi sau đó, hắn hai mắt sáng ngời, nói: “A Nhã, người tới có phải muốn thưởng cho ta không? Ta ngoan như vậy .”

Nhắc tới thưởng cho, mặt cười của Tô Lệ Nhã liền nóng lên. Nhìn khuôn mặt tuấn tú càng ngày càng gần sát, nàng vội vàng đẩy hắn ra nói: “Không phải! Ta tìm người, là muốn nhìn xem người làm việc có tốt không. Nếu tốt, chúng ta đi ra ngoài chơi.”

“Tốt nha! Ra bên ngoài chơi.” Nhưng A Kim tươi cười cũng không có bao lâu. Hắn vô lực chỉ vào một đồng sách phía sau nói: “A Nhã, ta còn phải đem sách này sắp xếp cho tốt lại!”

Tô Lệ Nhã không nói gì nhìn đồng sách cao như núi, nửa ngày mới tìm lại giọng nói: “A Kim, làm việc quan trọng. Người trước làm cho xong. Ta đi tìm Đại Mao, xe, hắn có thể đi không, rồi trở về tìm người.”

“Ừm. A Nhã, người yên tâm. Ta sẽ làm rất mau.” A Kim dùng sức gật đầu cam đoan.

Tô Lệ Nhã ly khai Y nhai các, đi tới chỗ làm việc của quản gia – chỗ quản sự. Nàng lén lút nhìn trộm quá cửa sổ, nhìn thấy Đại Mao bị sai phái xoay quanh .

“Đại Mao, người đi đem bạc thúng trước đến cho ta.”

“Đại Mao, người đi đem mấy thứ này để sang bên kia đi.”

“Đại Mao, người đi rót cho ta chén trà.”

.....

Tô Lệ Nhã có chút đồng tình nhìn Đại Mao bị sai phái đến sai phái đi. Xem ra ba người bọn họ cũng chỉ có Đại Mao là vất vả nhất. Nhưng bọn họ sở dĩ phải ở lại Trình phủ làm nô dịch cũng bởi vì hấn tham ăn. Vừa vặn có thể cho hấn giảm béo. Tô Lệ Nhã mắt hiện ý xấu cười rời đi.

Một lần nữa trở lại Y nhai các Tô Lệ Nhã mới đẩy cửa phòng ra, đã ngã vào lòng A Kim. Ngẩng đầu, chỉ thấy nụ cười ngây ngô quen thuộc: “A Nhã.”

Tô Lệ Nhã mặt đỏ đẫy hấn ra, hỏi: “A Kim, người làm xong chưa?”

A Kim cười chỉ vào phía sau đã trống không nói: “Ta đã làm xong.”

Tô Lệ Nhã trợn mắt há hốc mồm mà nhìn núi sách biến mất, thật vất vả tìm về âm thanh nói: “A Kim, là người làm?”

“Ha ha.” A Kim ngây ngô cười từ trong hai giá sách rút ra hai quyển sách, dựng đứng, rồi sau đó vận lực chuẩn xác đem sách thả lại vị trí cũ.

Tô Lệ Nhã khiếp sợ nhìn A Kim giống như biểu diễn kỹ năng đặc biệt. Không thể tưởng tượng được võ công A Kim lợi hại như thế!

A Kim đối với nàng ngây ngô cười nói: “Ta luôn luôn tưởng tượng xem như thế nào mới có thể nhanh chóng đem công việc làm xong, cùng A Nhã đi chơi. Thân thể liền tự cử động lên. A Nhã người nói có thú vị không a?”

Nhìn khuôn mặt tuần tú ngây ngô cười, trong lòng Tô Lệ Nhã tràn ngập lo lắng: Nàng biết lúc trước A Kim không phải đứa ngốc, khẳng định là có vấn đề. Gần đây A Kim dường như trưởng thành rất nhiều, đây có phải là ý thức A Kim sắp khôi phục? Sau khi khôi phục A Kim còn có thể tiếp nhận nàng không? Mỗi khi nghĩ vậy, lòng của nàng liền cảm thấy căng thẳng, không thở nổi.

“Ha ha, A Nhã. Chúng ta đi chơi đi!” A Kim lôi kéo tay nàng nói.

Tô Lệ Nhã nắm lấy bàn tay rộng lớn kia, vứt bỏ nội tâm sầu lo, cười nói: “Ừm. Chúng ta đi ra bên ngoài chơi.”

Ra khỏi cửa lớn, A Kim nghi hoặc nhìn quanh bốn phía nói: “A Nhã, Đại Mao đâu?”

Tô Lệ Nhã cười giải thích nói: “Đại Mao còn có rất nhiều chuyện phải làm. Tối không được, chúng ta đi chơi trước, lần sau lại mang theo hấn.”

A Kim vừa nghe vội vàng lôi kéo Tô Lệ Nhã hướng cửa lớn chạy tới.

Bị bắt chạy Tô Lệ Nhã thở hổn hển không thể không ra tiếng ngăn cản nói: “Ngừng.”

A Kim lập tức dừng bước, nghi hoặc quay đầu hỏi: “A Nhã, làm sao vậy?”

Tô Lệ Nhã vỗ vỗ ngực, thở dốc nói: “A Kim, tuy rằng chúng ta đã làm xong việc, nhưng quang minh chính đại đi ra ngoài như vậy không tốt.”

A Kim nghi hoặc đứng lại hỏi: “Vậy phải đi ra ngoài như thế nào?”

Tô Lệ Nhã chỉ chỉ tường vây bên cạnh, nói: “Chúng ta có thể từ nơi này đi ra ngoài. A Kim người dùng khinh công a!”

A Kim vẻ mặt sùng bái nhìn nàng: “Đúng nha! A Nhã thật thông minh!”

“Đó là đương nhiên.” Tô Lệ Nhã rất khiêm tốn nhận hấn khen ngợi.

“A Nhã, người mau lên đây đi!”

Tô Lệ Nhã nghi hoặc nhìn A Kim ngồi xổm trước mặt nàng, nói: “A Kim, người làm gì a?”

“A Nhã lên lưng a!” A Kim đương nhiên nói.

Lưng. Vậy rất thiếu mỹ cảm. trong tivi hiệp sĩ có võ công đều ôm nữ chủ. Ha ha, nàng cũng chưa thử qua cảm giác được người khác ôm bay ở giữa không trung. Tô Lệ Nhã cười nói: “A Kim, ta không muốn cho người công.”

“Không công?” A Kim đứng dậy, vẻ mặt buồn rầu nói: “Vậy phải đi ra ngoài như thế nào a?”

Đứa ngốc này cũng quá không hiểu tình thú. Không nên để nàng chỉ ra. Tô Lệ Nhã thoáng tức giận nói: “Đương nhiên là ôm đi ra ngoài. Như thế nào, người không muốn sao?”

A Kim vừa nghe, vui vẻ miệng ngậy ngô cười nói: “Nguyên ý, nguyên ý.” Nói xong, hắn lập tức xoay người, đem Tô Lệ Nhã ôm vào trong lòng, chỉ sợ nàng đổi ý.

Bị A Kim ôm trong lòng sắc mặt Tô Lệ Nhã đỏ lên, nhẹ giọng cười nói: “Đứa ngốc.”

“A Nhã, ta sắp bay!” A Kim vận khí nhắc nhở nói. Tô Lệ Nhã vội vàng dùng hai tay ôm chặt cổ hắn.

Nhìn cảnh vậy nhỏ đi, nhìn nhánh cây từ bên người xẹt qua, cảm thụ được cảm giác thoải mái khi gió lạnh quét vào mặt, thì ra thì triển khinh công làm người ta có thể ngắm nhìn cảnh sắc khác nhau a! Trong lòng Tô Lệ Nhã tràn ngập kích động cùng hiếu kỳ.

Nhưng cảm giác hiếu kỳ này theo bọn họ chạm đất mà chấm dứt. A Kim thật cẩn thận đem nàng thả xuống. Tô Lệ Nhã thừa dịp A Kim còn chưa đứng thẳng người dậy, khế hôn một cái vào khuôn mặt tuần tú của hắn nói: “Đây là thưởng ới vừa rồi.”

A Kim ngậy ngô vuốt chỗ bị hôn, nửa ngày mới khôi phục lại, thẳng nói: “A Nhã, ta còn muốn thưởng cho.”

“Không được.” Tô Lệ Nhã một ngụm từ chối nói. Nàng cũng không muốn bị ngốc hôn mà phải che miệng đi dạo phố đâu!

“A Nhã –” A Kim đáng thương kêu lên.

“Không được.” Tô Lệ Nhã vẫn cự tuyệt nói. Nhìn khuôn mặt thất vọng, lòng Tô Lệ Nhã không đành lòng nói: “Buổi tối trở về, ta lại thưởng cho người.”

“Thật sự?!” A Kim hai tròng mắt nổi lên ánh sáng, nói.

“Đương nhiên. Ta đã bao giờ lừa gạt A Kim a?” Tuy rằng nàng quả thật đã lừa gạt hắn rất nhiều lần, nhưng trong lý giải của A Kim, nàng hình như là chưa từng lừa hắn nha!

“Không có.” A Kim trả lời, vội vàng lôi kéo nàng từ trong ngõ nhỏ đi ra.

Nhìn A Kim nóng vội, nàng trực giác buồn cười, lắc đầu cùng hắn rời đi ngõ nhỏ.

38. Chương 38: Hẹn hò

Phú huyện là châu huyện lớn thứ hai ở Long Viêm quốc, trình độ phồn vinh này có thể tưởng tượng được. Cửa hàng san sát, đám người chật chội, góc đường có nhiều tiểu quán tập trung đông đúc. Từ lúc xuyên qua tới nay, vẫn ở thâm sơn cùng cốc Tô Gia thôn, chưa từng đến thành trấn lớn Tô Lệ Nhã trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đường phố phồn vinh.

“A Nhã, A Nhã, người xem người xem, nơi đó rất thú vị nha!” Giọng A Kim hưng phấn đem khiếp sợ của nàng thu hồi.

Nàng theo hướng hắn chỉ, thấy được tiểu quán làm tượng đất.

A Kim hưng phấn lôi kéo nàng chạy rất nhanh hướng tới tiểu quán kia. Hắn cầm lấy hai cái oa nhi trên cùng nói: “A Nhã, người xem, người xem. Cái này giống chúng ta nha.”

Tô Lệ Nhã cười nói: “A Kim, người thích?”

“Ừm.” A Kim yêu thích không buông tay cầm hai cái oa nhi dùng sức gật đầu nói.

Tô Lệ Nhã ngược lại hỏi: “Ông chủ, này muốn bao nhiêu tiền a?”

“Ba văn tiền.” Ông chủ hàm hậu cười nói.

Nàng lấy tiền trong túi đưa cho ông chủ, quay qua nhìn A Kim nói: “Hai cái này về sau chính là của A Kim.”

A Kim hưng phấn nhìn thẳng mặt hai tượng đất nói: “Các người là của ta. Các người là của ta.”

Tình hình như vậy đã xảy ra rất nhiều lần. Một lúc lâu sau, A Kim trên tay đã cầm đầy các vật này nọ.

Tô Lệ Nhã cúi cúi chân đã bắt đầu lên mỗi, nhìn A Kim hết nhìn đông tới nhìn tây, vô lực lắc đầu: Xem ra nàng thật đúng là phải cáo lão. Mới đi bắt quá có một chút, chân đã mỏi như vậy. Bắt quá, nhìn A Kim tươi cười tràn đầy hưng phấn, nàng cảm thấy tất cả đều đáng giá. Tuy rằng, đây là lần đầu tiên hai người ước hội (hẹn hò), cũng không có lãng mạn giống các cặp đôi bình thường, nhưng lòng của nàng cũng tràn đầy hạnh phúc.

A Kim không thấy nàng đi tới liền chạy về bên cạnh nàng, nghi hoặc hỏi: “A Nhã, người làm sao vậy?”

“Chân ta mỏi.” Tô Lệ Nhã vô lực trả lời.

A Kim bỗng nhiên đưa những thứ cầm trong tay đặt vào tay nàng, rồi sau đó xoay người đem nàng ôm vào trong ngực.

“A –” Bị động tác bất ngờ của hắn dọa nhảy dựng, Tô Lệ Nhã kêu một tiếng.

A Kim ngây ngô cười nói: “Như vậy chân A Nhã sẽ không mỏi nữa.”

Một dòng nước ấm hạnh phúc chảy qua, mặt Tô Lệ Nhã ửng đỏ vẫn để A Kim ôm. Nhưng hạnh phúc của nàng cũng không được bao lâu đã bị ánh mắt khác thường của những người chung quanh cắt đứt. Nàng biết lấy thắm mỹ của thế giới này, một màn A Kim ôm nàng sẽ thành hình ảnh một mỹ nam tuyệt thế ôm một xấu nữ tuyệt thế. Rất nhanh, càng ngày càng nhiều người nhìn vào bọn họ. Nàng cũng không muốn trở thành khi để người khác xem. Tô Lệ Nhã vỗ nhẹ A Kim nói: “A Kim, đặt ta xuống.”

“Ừm.” lời nói của Tô Lệ Nhã trở thành thánh chỉ, động tác A Kim nhẹ nhàng đặt nàng xuống.

Tô Lệ Nhã cảm thấy ánh mắt những người đó vẫn không dời đi, liền không thèm để ý tới lời kéo A Kim vào một tửu lâu gần bên cạnh – Khách Vân tửu lâu.

Vừa vào Khách Vân tửu lâu, nhìn bố trí hoa lệ bên trong, nàng đã hối hận. Đây rõ ràng là một tửu lâu sa hoa: Dường đá cẩm thạch lót nền, bàn ghế chỉnh tề mà tao nhã, còn có đại sảnh rộng lớn. Chính là nhìn lướt qua sơ lược, nàng biết tửu lâu này tuyệt đối có thể xứng đệ nhất tửu lâu ở nơi này. Sa hoa liền có ý nghĩa là chi phí cao.

“Khách quan, là ở trọ hay là nghỉ trọ a?” Tiểu nhị trang phục thống nhất nhiệt tình tiến lên hô hào.

“Chúng ta là tiến vào nhìn xem.” Nói xong, Tô Lệ Nhã đã xoay người muốn lôi kéo A Kim rời đi. Thế nhưng bên cạnh nàng đã trống không.

“A Nhã, nơi này, nơi này.”

Tô Lệ Nhã quay đầu hướng tới âm thanh, chỉ thấy A Kim đã ở trong đại sảnh tìm vị trí, hơn nữa trên bàn còn đặt điểm tâm.

Tô Lệ Nhã đến gần liếc mắt nhìn những điểm tâm sa hoa, trong lòng tính toán bữa cơm này rốt cuộc tốn bao nhiêu tiền.

“A Nhã, há miệng ra.” Suy nghĩ của Tô Lệ Nhã bị A Kim cắt ngang. Nhìn A Kim cầm điểm tâm, chờ nàng há mồm, Tô Lệ Nhã ánh mắt mềm nhũn, há mồm để cho A Kim đút.

“A Nhã, như thế nào a?” A Kim hưng phấn hỏi.

“Ừm. Ăn ngon lắm.” Tô Lệ Nhã hưởng thụ cảm giác được chăm sóc, nói.

“A Nhã, cho người cái bánh bao duy nhất này.” A Kim đưa cái bánh bao trước mắt hắn đặt lên trước mặt nàng nói.

“Vậy người làm sao bây giờ a?” Tô Lệ Nhã có điểm cảm động với sức ăn kinh người của A Kim cứ nhiên đem này nọ đều cấp cho nàng.

A Kim ngây ngô cười giải thích nói:“A Nhã, người không cần lo lắng cho ta. Vừa rồi ta đã gọi mười cái bánh bao.”

“Mười cái?!” Tô Lệ Nhã không tự giác đề cao âm lượng.

“Ừm. Này ăn ngon lắm. Hơn nữa, ta đã rất đói bụng.” A Kim vuốt bụng nói.

Lúc này, hai tiểu nhị mỗi người bưng năm cái bánh bao đi tới. Tô Lệ Nhã nhìn hai mắt A Kim sáng lên, vốn muốn hỏi đồ ăn nhưng như thế nào cũng không nói ra khỏi miệng được.

“A Nhã, người cũng ăn a!” A Kim trong miệng đầy đồ ăn nhắc nhở nàng.

“Ừm.” Quên đi, khó được dịp mang A Kim đi ra một chuyến, để hắn ăn no đi! Dù sao, lần này nàng đem theo năm lượng bạc lần trước Trình Lâm cấp tiền tăng ca, đã đổi thành năm trăm văn tiền, trừ bỏ vừa rồi cấp A Kim mua này nọ ba mươi văn tiền, hẳn là có thể ứng phó bữa tiệc này.

Lúc này, tầm mắt của nàng chú ý tới bài tử bên cạnh bàn được mười cái lồng sắt tinh xảo chụp lên. Trên bài tử kiaviết hơn mười chữ, rất giống bảng giá ở hiện đại. Tô Lệ Nhã đem nó cầm lấy đưa cho A Kim nói:“A Kim, bên trên viết cái gì?”

A Kim nâng khuôn mặt tuấn tú đang vui đầu ăn lên, nhìn bài tử nói:

“Bánh bao nhỏ năm mươi văn tiền Một cái

Bánh bao lớn tám mươi văn tiền một cái

Bánh gạo một trăm văn tiền một cái

Bánh ba tầng một trăm năm mươi văn tiền một cái

.....”

Tô Lệ Nhã càng nghe càng kinh hãi. Bình thường ở bên đường bán chỉ cần năm văn tiền một cái bánh bao nhỏ, nơi đây cứ nhiên cần năm mươi văn tiền, ước chừng gấp mười lần. Nàng cúi đầu xuống nhìn bánh hoàng kim bên trong lồng hấp. Này thoạt nhìn so với bánh ba tầng rất đắt, một cái bánh hoàng kim bao nhiêu tiền?

Rất nhanh, A Kim giúp nàng giải quyết nghi hoặc:

“Bán hoàng kim bốn trăm văn tiền Một cái”

“Bốn, bốn trăm văn tiền?!” Tô Lệ Nhã lại đề cao âm lượng hô.

Làm bốn phía mọi người nhìn bọn họ với ánh mắt kì quái. Nàng vội vàng cúi đầu xuống, làm bộ đang ăn. Một hồi lâu, cảm thấy ánh mắt người khác đã không còn đặt trên người nàng, nàng mới ngẩng đầu. Lúc này, nàng cũng chú ý tới y phục trên người của các thực khách – tơ lụa. Trái lại vải thô của chính mình, xem ra đây thật sự là tửu quán sa hoa. Nhìn bánh bao từng cái từng cái bị A Kim tiêu diệt, nàng trực giác trên đầu dày đặc mây đen. Tiền trên người nàng chỉ đủ đối phó với một cái bánh bao.

39. Chương 39: Tạp Âm Cao Nhất

Bỗng nhiên, bốn phía xôn xao đánh gãy sự sầu khổ của Tô Lệ Nhã, cũng đánh gãy A Kim đang ăn bánh hoàng kim. A Kim bỏ miếng hoàng kim vào miệng, mồm miệng không rõ hỏi:“A Nhã, bọn họ đang làm cái gì a?”

“Hu – A Kim, người chỉ cần để ý ăn bánh hoàng kim đi!”

“À.” A Kim lại đem lực chú ý đặt tới đồ ăn trước mắt. Tô Lệ Nhã bắt đầu vãn tai nghe:

“Mau kêu Như công tử đi ra.”

“Chúng ta muốn nghe Như công tử thuyết thư (kể chuyện).”

“Mau làm cho hắn đi ra.”

.....

Cảm xúc mọi người càng ngày càng kích động, thậm chí có người bắt đầu đập bàn. Tình hình này làm cho nàng không tự giác liên tưởng đến ca sĩ ở hiện đại mở show diễn, bởi vì chậm chạp chưa tới mà kích động những người đam mê ca nhạc.

Thuyết thư?! Một đạo linh quang hiện lên. Tô Lệ Nhã đối với A Kim nói:“A Kim, ta rời đi một chút. Người ăn trước.”

A Kim vốn cũng tưởng đi theo, nhưng nhìn thấy Tô Lệ Nhã vẻ mặt mang ý tứ hy vọng hắn đứng ở nơi này, nhu thuận gật đầu nói:“Nga!”

Tô Lệ Nhã lén lút đi đến cái bàn được đánh bóng chiếm một phần ba đại sảnh, chỉ thấy ba, bốn người đang lo lắng thương lượng:

“Thế nào, tìm được Như Nguyệt không?” Nói chuyện là nam tử trung niên bốn mươi tuổi.

“Không. Không tìm được. Nhưng là, ta tìm được gã sai vặt bên người hắn. Hắn cho ta một phong thư muốn ta đưa cho chương quây người.” Một tiểu nhị trả lời.

Trung niên kia vội vàng tiếp nhận thư lật xem.

Lúc này, một nam tử đứng bên cạnh nam tử trung niên kia khoảng ba mươi tuổi lo lắng hỏi:“Thế nào, thư nói như thế nào?”

Trung niên kia sắc mặt trở nên khó coi trả lời:“Bẩm chủ sự, Như Nguyệt yêu cầu gia tăng tiền lương một tháng đến năm trăm lượng.”

Chủ sự vừa nghe, sắc mặt cũng đại biến:“Một tháng năm trăm lượng?! Như Nguyệt này cũng quá công phu sư tử ngoạm đi! Phải biết rằng người bình thường thuyết thư mỗi tháng chỉ có hai mươi lượng. Hắn đã muốn không chỉ một lần đòi tăng tiền hàng tháng. Tháng trước, ta đã muốn cho hắn gia tăng đến một trăm lượng. Lần này thật tốt, lập tức muốn gia tăng năm trăm lượng. Ta làm chủ sự mỗi tháng cũng chỉ có bốn trăm lượng. Tiểu tam, người nói lại với gã sai vặt, ta sẽ không gia tăng một văn tiền cho hắn. Hừ!”

Tiểu nhị gọi là Tiểu tam lĩnh mệnh rời đi.

Lúc này, chương quây tiến lên nói:“Chủ sự, như vậy không tốt đi! Ngốc hội mà, trang chủ sẽ đến đây. Nếu làm cho hắn nhìn thấy bên ngoài náo loạn như vậy, chỉ sợ sẽ—”

Chủ sự xoa tay đánh gãy lời nói của hắn:“Nếu ta muốn một người thuyết thư tùy ý bày bố, chỉ sợ trang chủ đối với ta sẽ càng thêm thất vọng. Chương quây, người lập tức tìm một người thuyết thư đến ứng phó một chút.”

Chương quây sắc mặt gặp nạn nói:“Chủ sự, ta vừa rồi đã muốn phái người đi tìm. Nhưng là, toàn bộ phủ huyện người thuyết thư dường như đều biến mất, một bóng cũng không thấy.”

Chủ sự cắn răng nói:“Này nhất định là Như Nguyệt giở trò quỷ. Hắn khẳng định là biết trang chủ hôm nay muốn tới, cho nên mới thừa cơ bức ta đi vào khuôn khổ.”

Nghe bên ngoài càng lúc càng lớn tiếng ồn ào, chương quây cũng trở nên hoang mang lo sợ hỏi:“Chủ sự, hiện tại làm sao bây giờ a?”

Tô Lệ Nhã biết cơ hội tới, lập tức đi ra nói:“Ta có thể đi làm người thuyết thư.”

Chủ sự cùng chương quây đều bị Tô Lệ Nhã đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ. Chương quây trước phản ứng lại, trách cứ nói:“Người là người nào?”

Tô Lệ Nhã cười nói:“Người không cần phải xen vào ta là người nào, chỉ cần biết rằng ta có thể giúp người giải quyết nan đề trước mắt.”

Chủ sự bắt đầu cẩn thận đánh giá trên mặt xấu xí tự tin kia, hỏi: “Người thực có tự tin nói làm cho khách nhân bên ngoài vừa lòng.”

“Đương nhiên.” Tô Lệ Nhã trong mắt hiện lên tự tin. Nàng ở hiện đại là diễn viên đóng thuê để kiếm cơm ăn.

Chủ sự nhìn trong mắt nàng tự tin nói: “Hảo. Ta cho người đi.”

Tô Lệ Nhã thấy thế cười nói: “Chủ sự, nếu ta thực có thể giúp người giải quyết nan đề này, người không ngại cũng giúp ta một việc nhỏ sao?”

“Nói đi, người có điều kiện gì?” Chủ sự trong mắt hiện lên cảnh giới, nghĩ đến nàng cũng ‘nhân lúc cháy nhà đòi hỏi của’.

Tô Lệ Nhã khẽ kéo đến phía trước, chỉ vào A Kim nói: “Ta hy vọng người giúp bằng hữu ta tính tiền.”

Nguyên lai là việc nhỏ như vậy. Chủ sự một ngụm đáp ứng.

Tô Lệ Nhã cười cảm tạ nói: “Cám ơn.” Rồi sau đó cũng sắp bước đi ra từ phía sau màn.

Dưới đài bởi vì Tô Lệ Nhã đột nhiên xuất hiện mà trở nên một mảnh yên tĩnh. Nhưng là, yên tĩnh này bị tiếng gọi của A Kim đánh vỡ.

“A Nhã, A Nhã.....” Dưới đài A Kim mãnh liệt hướng nàng vẫy tay.

Lúc này, người xem đều phản ứng lại, cảm xúc bắt đầu trở nên càng kích động. thanh âm của A Kim cũng bị bao phủ chìm xuống.

“Chúng ta muốn gặp Như công tử.”

“Đúng. Mau làm cho Như công tử ra đi.”

“Làm cho xấu nữ không biết từ nơi nào xuất hiện xuống đi.”

“Đúng. Làm cho xấu nữ xuống đi.”

.....

Trái một tiếng xấu nữ, phải một tiếng xấu nữ, làm cho Tô Lệ Nhã sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Hừ, vốn nàng không nghĩ dùng chiêu này, nhưng là vì hồi báo người xem đối với nàng “Nhiệt tình”, nàng quyết định dùng chiêu này. Tô Lệ Nhã cúi đầu mỉm cười nhìn tầng gỗ lim dùng để làm cái bàn cho người thuyết thư sử dụng, rồi sau đó vươn một bàn tay chính mình ra, làm óng tay cùng mặt bàn tiếp xúc, dùng sức làm vận động ma sát.

“Chi – chi –” Thanh âm này ở cổ đại tuyệt đối có thể xưng là đệ nhất tạp âm nhất thời làm cho những người dưới đài lập tức phản xạ có điều kiện – che lỗ tai.

Dưới đài lại khôi phục yên tĩnh, chỉ sợ ngay cả châm rơi xuống đều có thể nghe được nhất thanh nhị sở (rõ ràng). Tô Lệ Nhã vừa lòng nhìn dưới đài mọi người ôm lỗ tai, chau mày, bất quá, đáng thương A Kim cũng thành bộ tộc ù tai. Nhưng là, vì tiền cơm của bọn họ, chịu đựng chút hấn là không có vấn đề. Chiêu này là nàng hướng lão sư học. Nhớ rõ thời điểm sơ trung khi đọc sách, lão sư giảng bài ngữ văn buồn tẻ mỗi khi đệ tử tranh cãi âm ĩ không nghe nàng dạy, hay dùng móng tay ở trên bảng đen dùng sức xẹt qua, làm cho các đệ tử che lỗ tai đến bài xích tạp âm bén nhọn giống như muốn đâm thủng màng tai. Nhất thời, các đệ tử đáng thương sắc mặt đều tái nhợt tiếp tục nghe khóa học vô cùng buồn tẻ kia.

Còn nhớ rõ có một lần lão sư vật lý có giảng dạy tạp âm này, vì điều khơi dậy hứng thú của các học sinh, trước khi giảng bài hỏi một câu cho vấn đề tạp âm: “Các học sinh, các người nói trên thế giới này tạp âm gì đối với cơ thể người nguy hại nghiêm trọng nhất?” Vốn đang tính nói ra vài cái tuyến hạng sau tuyến tạp âm lão sư vật lý bị một trận trăm miệng một lời cấp đánh gãy :

“Thanh âm lão sư ngữ văn quét móng tay lên bảng đen.”

Lão sư vật lý nhất thời kinh ngạc, hơi giật mình hỏi : “Vì sao?”

Bình thường lỗ tai đồng học chịu đủ tàn phá bắt đầu lên án:

“Mỗi lần, nghe được tạp âm móng tay lão sư ngữ văn quét lên bảng đen ta đều cảm thấy lông tơ đứng thẳng lên.”

“Ta thăm hại hơn. Hiện tại chỉ cần nhìn đến lão sư ngữ văn, trực giác lỗ tai liền vang lên tiếng ong ong.”

“Ta mới kêu thăm! Chỉ cần vừa nghe đến âm thanh bén nhọn gì, bao gồm mẹ ta cao giọng muốn mắng ta, lỗ tai lập tức sẽ lùng bùng. Làm ẹ ta hiểu lắm thái độ của ta. Lại đem ta mắng đến cầu huyết lâm đầu a!”

.....

Lão sư vật lí không nói gì nhìn đám đệ tử kia cảm xúc cao trào dâng lên, làm cho này khóa học tạp âm biến thành khóa thảo luận “Tạp âm móng tay lão sư ngữ văn quét trên bảng đen ai là người thăm nhất” .

Tô Lệ Nhã đành chỉ ma sát vận động móng tay , nhìn sắc mặt tái nhợt, người xem vẫn không dám buông tay ôm lỗ tai xuống, cười nói:“Hôm nay Như công tử thân thể không được khỏe, ta sẽ thay thế kể các chuyện xưa cho các vị nghe. Nếu các vị sau khi nghe xong, cảm thấy không hài lòng, hoan nghênh các người lấy bàn đập vào mặt ta. Nhưng là, nếu ta không có kể xong, có người dám nháo, ta không ngại làm cho các vị cùng nhau ôn lại thanh âm ‘Để nghe’ mới vừa rồi.” Nói xong, Tô Lệ Nhã vươn năm ngón tay, khoe khoang quát móng tay tài giỏi cười nói.

Nhất thời, dưới đài người xem sắc mặt tái nhợt trở nên càng thêm trắng bệch, yên tĩnh một mảnh.

40. Chương 40: Mặt Nạ Sinh Ra

Tô Lệ Nhã bắt đầu thay đổi thanh âm hướng mọi người kể chuyện [liêu trai chí dị] chuyện xưa kinh điển nhất – mặt nạ:“Đây là một chuyện xưa về nữ quỷ báo thù” Nàng kể là phim truyền hình từ diễn viên Giang Hoa, Phan Nghiễn mặt nạ. Vốn ở hiện đại làm nghề đóng thuê kiếm cơm ăn nên Tô Lệ Nhã kể chuyện mặt nạ suy diễn phi phạm động lòng người: Nàng đem nữ quỷ – Mai Tam Nương đối với bội bạc kia, Vương An Húc vì cưới nữ nhi quan lớn mà giết chết chính mình tình yêu phần hận hỗn loạn miêu tả sinh động vô cùng; Đem Vương An Húc – một người có mối nối cũ, vì tư lợi, nam nhân có thể không tiếc sát hại người yêu của mình nói được rất sống động; Đem Trần Nguyệt Huệ – thê tử Vương An Húc, một vị tiểu thư thiện lương yêu trọng phu của mình, vì trọng phu, sau khi biết chuyện cũ của trọng phu, vẫn tình nguyện không hối hận giúp trọng phu, ý đồ hóa giải cừu hận trong nội tâm của nữ quỷ Mai Tam Nương.

Tại đây nơi thiếu nguồn giải trí, kể câu chuyện xưa cổ đại này, không thể nghi ngờ là làm cho người ta tưởng là chuyện mới, rất nhanh đã bắt được tâm của người xem dưới đài. Bọn họ tâm đi theo các nhân vật trong chuyện pháp phông mà thoải mái, có vì Mai Tam Nương trong chuyện gặp bất hạnh mà lặng lẽ rơi lệ, có bởi vì Vương An Húc căm bã sát hại chỉ thê, không nhìn nhận mẫu thân sinh ra mình mà thăm hại chết hần vô sỉ, có bởi vì Trần Nguyệt Huệ thiện lương, hiền thực cuối cùng lại bị chính trọng phu mình hại chết mà bi thống không thôi. Dưới đài người nghe trái tim đều bị cuốn vào trong chuyện xưa .

Chủ sự ở phía sau màn như thế nào cũng không nghĩ tới vốn tính dùng nữ tử kia ứng phó tạm thời cư nhiên giống như người có kinh nghiệm thuyết thư, cư nhiên làm cho cả tửu lâu trở nên một mảnh im ắng, liền ngay cả lầu hai trên hành lang cũng đứng đầy người tính ra khỏi ra khỏi phòng ra. Thời gian giống như trong khoảng khắc này ngừng lại. Ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên đài tựa như ánh trăng tỏa ra ánh sáng chói mắt mọi người. Cho dù là Như Nguyệt, cũng không có tài năng như thế. Nhưng là, chủ sự dù sao cũng là người từng trải, rất nhanh liền từ trong khiếp sợ khôi phục lại. Hần lập tức theo sau một thân ảnh quen thuộc đứng ngoài cửa:“Trang chủ.”

Người nọ ánh mắt cũng không có rời đi người trên đài biểu hiện sinh động, nói:“Vương Huyền, không phải nói phú huyện người thuyết thư là Như Nguyệt, một vị mặt như quan ngọc công tử, như thế nào biến thành nàng?”

Vương Huyền, chủ sự khách vân tửu lâu, mặt toát mồ hôi nói:“Nàng này là ta mời đến ứng phó tạm thời. Hôm nay, Như Nguyệt có việc không thể tới.”

Người nọ dùng ánh mắt đảo qua đầu Vương Huyền cúi xuống, nói:“Thân là một chủ sự, liền giống như một kỵ sĩ, quan trọng nhất là hiểu được như thế nào chinh phục ngựa. Nếu con ngựa tự ỉnh rất cao, dám có ý

đồ làm chủ nhân cõi nó ngã xuống, như vậy thà rằng giết ngựa, cũng không cần lưu lại, để tránh cấp chính mình lưu lại tai họa.”

Vương Huyền có thể trở thành chủ sự khách vân tử lâu, tự nhiên hiểu được ẩn ý trong lời nói của người nọ, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Trang chủ, ta biết làm như thế nào.”

Lúc này, trên đài người đã muốn đã thuyết thư xong. Trong phòng bỗng nhiên một mảnh im ắng, rồi sau đó tiếng khóc nổi lên, người xem vì chuyện xưa mà rơi lệ, theo sát sau là tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng âm thanh trầm trồ khen ngợi.

Trên đài Tô Lệ Nhã rất cực kể xong toàn bộ chuyện xưa, nín thở chờ đợi phản ứng người xem. Một lần im ắng làm cho nàng nghĩ đến mặt nạ của chính mình ở cổ đại không có thị trường, âm thầm lo lắng kế tiếp có phải hay không nhận một trận mưa rau trứng gà. Nhưng là, tiếng khóc tiếng vỗ tay cùng thanh âm trầm trồ khen ngợi làm cho nàng buông tâm tình lo lắng xuống. Nhìn ánh mắt người xem dưới đài rưng rưng kích động, lòng của nàng nói không ra cảm giác thành tựu. Đây đó vỗ tay giống nhau làm cho nàng nhớ tới lúc diễn kịch ở hiện đại. Nàng bắt đầu hào phóng tự nhiên hai tay kéo hai bên đàn bài, mỉm cười hướng người xem hành lễ.

Tự tin mà hào phóng tươi cười như vậy làm tại cái thế giới thẩm mỹ này nhìn thấy trên gương mặt xấu xí phát ra một hào quang, hào quang kia che dấu đi diện mạo xấu xí của nàng, bắt đầu từ trong ra ngoài tỏa ra hào quang hấp dẫn mọi người. Hào quang này làm cho người nọ trong mắt xuất hiện tinh quang, bạc môi nổi lên tươi cười, nói: “Vương Huyền, người mang nàng tới gặp ta.”

Vương Huyền ngây ngốc, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Người nọ sau khi nghe được trả lời, liền cất bước hướng nhã phòng ở lầu hai đi đến.

41. Chương 41: Tần Tử Dục [thượng]

Mang theo tâm tình cao hứng đi xuống vũ đài, nghênh đón nàng là khuôn mặt tuần tú ngây ngô cười của A Kim.

A Kim kích động đem Tô Lệ Nhã ôm vào trong lòng, thẳng reo lên: “A Nhã, người rất lợi hại nga! Có thể kể chuyện xưa tốt như vậy.”

Nguyên lai có người chia sẻ vui sướng với mình là điều tốt đẹp như thế a! Tô Lệ Nhã dựa vào trong ngực A Kim, nhẹ giọng nói: “A Kim, người thích ta kể chuyện xưa?”

A Kim hơi đẩy người trong lòng ra, dùng sức gật đầu nói: “Àn. Ta thực thích.”

“Ta đây sau khi trở về, ta sẽ kể chuyện tiếp cho người nghe.” Tô Lệ Nhã ôn nhu cười nói.

“Thật tốt quá. A Nhã, chúng ta nhanh trở về đi!” A Kim vội vã muốn nghe chuyện xưa, kéo tay nàng, muốn rời đi.

Tô Lệ Nhã lắc đầu cười đuổi kịp cước bộ hắn. Nhưng là, hai người bọn họ còn chưa đi được vài bước, đã bị Vương Huyền chặn lại. Tô Lệ Nhã nghĩ đến hắn là muốn thất tín không chịu trả tiền cơm cho bọn họ, đôi mi thanh tú hơi nhíu không hờn giận, hờ lạnh nói: “Không thể tưởng được đường đường khách vân tử lâu như thế mà lại không giữ chữ tín.”

Vương Huyền cũng không có bởi vì nàng nói châm chọc mà tức giận, ngược lại hòa khí nói: “Vị cô nương này, ta nghĩ người hiểu lầm. Trang chủ chúng ta muốn gặp người, muốn ta tìm riêng cô nương.”

Tô Lệ Nhã nghĩ rằng dù sao đi gặp một chút cũng không có gì tổn thất, liền gật đầu đáp ứng.

Đi theo Vương Huyền, tiến tới lên bậc thang được trải thảm lịch sự tao nhã, Tô Lệ Nhã không khỏi lại cảm thán khách vân tử lâu này xa hoa. Đến lầu hai, hành lang được dựng bằng gỗ lim, cùng với gian phòng trang trí vô cùng lịch thiệp, đều biểu hiện khách vân tử lâu là một nơi dừng chân xa hoa.

“Oa – A Nhã, nơi này thật tốt nha!” A Kim ngó nhìn chung quanh cảm thán.

Tô Lệ Nhã vừa nghe, quay đầu chỉ thấy A Kim một dạng ngây ngốc, hết nhìn đông tới nhìn tây, không thể không lui về phía sau, khẽ kéo tay áo A Kim nói: “A Kim, không cần nói lớn tiếng như vậy.”

“Ồ!” A Kim lập tức bước chậm lại trả lời.

Thanh âm của bọn họ truyền tới phía trước làm cho Vương Huyền quay đầu. Hắn nghi hoặc hỏi: “Cô nương, vị này là của người –”

A Kim cũng không chờ hắn hỏi xong, liền tự hào nói: “Ta là tướng công A Nhã, là tướng công cùng A Nhã vĩnh viễn chung một chỗ nga!” A Kim còn cường điệu riêng ở cuối câu.

Tô Lệ Nhã tức giận nhìn về mặt đắc ý của A Kim, không khỏi nhớ tới khi hai người vừa thành thân, hắn cũng là gặp mỗi người đều nói là tướng công của mình, nhưng lại cường điệu câu vĩnh viễn cùng một chỗ.

Vương Huyền ngốc lảng. Thật ra thì vừa rồi hắn cũng đã đoán quan hệ của hai người bọn họ, nhưng như thế nào cũng không nghĩ đến cư nhiên là vợ quan hệ phu thê. Nhưng là, hắn lập tức thu hồi khiếp sợ, dừng lại cước bộ nói: “Đến. Trang chủ chúng ta ngay tại bên trong.”

Tô Lệ Nhã đẩy cửa tiến vào, A Kim cũng nghĩ đi theo vào, nhưng lại bị Vương Huyền ngăn trở nói: “Trang chủ chỉ muốn gặp riêng cô nương.”

Tô Lệ Nhã không thể không lên tiếng nói: “A Kim, người ngoan ngoãn ở ngoài cửa chờ ta. Ta rất nhanh liền đi ra.”

A Kim không nghĩ sẽ cùng nàng tách ra, nhưng vẫn trả lời: “A Nhã, người phải nhanh nha!”

Tô Lệ Nhã mất mạng nhu tình cười nói: “Ta như thế nào làm cho A Kim chờ lâu đâu! Yên tâm. Ta rất nhanh liền đi ra.” Sau khi thấy A Kim tươi cười, nàng mới yên tâm mà tiến vào trong phòng.

Đây là phòng từ khi nàng xuyên qua tới nay thấy thoải mái nhất: Lấy ánh sáng có thể chiếu ra sàn gỗ màu đen, vách tường màu lam, cùng với các vật dụng màu đỏ sậm. Màu sắc và cách trang trí làm cho người ta có một loại cảm giác phi thường thoải mái. Không thể tưởng được tại triều đại cổ lỗ sĩ cũng có người hiểu được cách phối hợp màu sắc.

“Mặt nạ là chính người nghĩ ra?” Một thanh âm trầm thấp mà có từ tính vang lên phía sau.

Tô Lệ Nhã xoay người, chỉ thấy một nam tử tuấn mỹ quá đáng đứng ở nơi đó. Hắn là người tuấn mỹ thứ hai nàng ở triều đại này gặp qua, đương nhiên người đầu tiên là A Kim. Nhưng hắn tuấn mỹ lại bất đồng với A Kim. A Kim tuấn mỹ lấy dương cương làm trọng, nhưng nam tử tuấn mỹ này theo thiên hướng âm nhu. Cái loại vẻ đẹp trung tính này làm cho người ta có điểm hoa mắt. Nhưng là, nàng vẫn là thích cái loại dương cương mang theo một chút ngốc nghếch của A Kim.

Tần Tử Dực nhìn thấy trong mắt Tô Lệ Nhã cùng nữ nhân khác lần đầu tiên nhìn thấy hắn trong mắt đều hiện lên kinh diễm, có chút thất vọng. Nhưng hắn thất vọng cũng không có liên tục bao lâu. Hắn nghiền ngẫm nhìn kinh diễm trong mắt kia rất nhanh khôi phục lại, một con người mang một mảnh thanh minh. Song con người đen này cũng không có giống nữ nhân bình thường khác, bởi vì mê luyện bề ngoài của hắn mà mất đi thần thái.

Tô Lệ Nhã bởi vì Tần Tử Dực bên miệng tươi cười mà cảnh giác nhìn hắn. Hắn tươi cười làm cho nàng có loại cảm giác bị người tính kế. Nàng theo dõi hắn, nói: “Là người tìm ta sao?”

Tần Tử Dực bởi vì trong mắt nàng mang cảnh giác mà trong mắt nghiền ngẫm quá nặng. Chưa từng có một nữ nhân sau khi gặp qua dung mạo của hắn, còn có thể cảnh giác hắn như thế. Hắn trong mắt hiện lên hứng thú, cười nói: “Đúng. Ta muốn nhìn xem người có thể kể chuyện xưa phần khích như thế rốt cuộc là người như thế nào?”

Nam nhân này tuy rằng ở mặt ngoài thoát nhìn ôn nhu thân thiết, nhưng là nàng dám khẳng định đây chính là mặt nạ của hắn. Bằng trực giác, nàng biết người như thế vẫn là không nên tiếp xúc nhiều, miễn cho bị ăn ngay cả xương cốt cũng không còn. Nàng lạnh lùng cự tuyệt nói: “Người hiện tại đã thấy, ta có thể đi rồi!”

Tần Tử Dực trong mắt hiện lên khiếp sợ. Vẫn là lần đầu tiên hắn đối ngoại nhân phát huy nộ cười vô hại, còn có người không động lòng, hơn nữa người này lại là một nữ nhân. Xem ra nữ nhân với diện mạo xấu

xí trước mắt này không đơn giản a! Tần Tử Dực đối với thân ảnh chuẩn bị xoay người rồi đi nói: “Có hay không hứng thú mỗi ngày ở khách vãn tửu lâu kể chuyện a? Đương nhiên, tiền lương tháng không thấp nga.”

Vốn đã muốn đi đến cửa Tô Lệ Nhã bởi vì hai từ “Lương tháng” mà dừng bước, xoay người, cười nói: “Nga. Nguyên lai người tìm ta là vì chuyện này a! Thế nào, lương tháng tốt cuộc là bao nhiêu?”

Tần Tử Dực bởi vì nàng giả dối tươi cười mà cau mày, hảo cảm sinh ra vừa rồi đột nhiên biến mất, con ngươi đen mất đi độ ấm. Nhưng là, hắn vẫn cười nói, nhưng ý cười không tới đáy mắt: “Lương tháng ba mươi lượng.”

Tô Lệ Nhã vừa nghe giá hứng thú giảm hơn phân nửa. Vốn nàng nghĩ đến nam nhân này có thể cấp nàng lương tháng rất cao. Không thể tưởng được, cư nhiên chỉ có ba mươi lượng bạc. Nàng vừa rồi nghe được chủ sự kia nói cái Như công tử kia lương tháng tới một trăm lượng. Nói sau, năng lực nàng thuyết thư như thế nào so với Như công tử kia cũng không kém hơn. Nhìn phản ứng của những người vừa xem là biết. Hơn nữa, hiện tại nàng là thị nữ Trình gia. Nếu không có một lần thanh toán hết nợ nần, chỉ sợ chờ sau khi Trình Lân trở về là sẽ không được làm công việc này nữa. Dù sao nàng đã ký khế ước bán mình.

Tần Tử Dực cũng chú ý tới trong mắt nàng hứng thú thiếu thiếu, rất là tò mò, nàng mặc vải thô vì sao có biểu hiện hứng thú thiếu thiếu như thế. Dù sao, lương tháng ba mươi lượng cũng không thấp a! Người thuyết thư tầm thường, ngay cả lương tháng mười hai lượng bạc đều không có a! Hắn cười nói: “Như thế nào, không hài lòng cái giá này? Nói giá trong lòng người đi!” Hắn đem quyền chủ động giao cho nàng.

42. Chương 42: Tần Tử Dực [hạ]

Tô Lệ Nhã đánh giá quần áo nam nhân trước mắt này, rồi sau đó quay đầu đánh giá bốn phía, tâm tư nhanh chóng chuyển động: Kỳ thật ở mới vừa rồi kể xong mặt nạ, người xem dưới đài nhiệt liệt phản ứng, nàng trong đầu đã muốn hình thành một kế hoạch, một kế hoạch có thể cho nàng tại cổ đại này kiếm ít nhất cũng trăm lượng bạc. Vốn nàng tính đem kế hoạch này bán cho Trình Lân, hắn là có thể trả bớt một phần nợ nần của bọn họ, nhưng lại có đôi ra. Nhưng là, hiện tại nàng lại cải biến chủ ý. Nàng muốn chọn người nam nhân trước mắt này làm đồng bọn. Đương nhiên, ở tuyển định phía trước, nàng tất yếu phải hiểu lai lịch đồng bọn trước mắt này. Tô Lệ Nhã thay một bộ mặt a dua tươi cười, nói: “Này công tử, còn chưa thỉnh giáo đại danh đâu?” Nhưng là, nàng lại quên thời đại thẩm mỹ này.

Tần Tử Dực bởi vì nàng tươi cười mà sắc mặt khẽ biến, nhưng là hắn rất nhanh liền khôi phục tươi cười nói: “Ta gọi là Tần Tử Dực, trang chủ của Tần thị sơn trang.”

Sơn trang, ở hiện đại chính là tập đoàn bình thường. Ân, đều nay nói lên hắn có tiền. Hơn nữa tửu lâu này có thể so với khách sạn năm sao ở hiện đại. Hắn hẳn là có tư cách trở thành đồng bọn của nàng. Tô Lệ Nhã tiếp tục cười nói: “Không biết Tần trang chủ có hay không hứng thú cùng ta hợp tác?”

Tần Tử Dực mày hơi nhíu lại: Hắn như thế nào cũng không có nghĩ đến nàng cư nhiên muốn cùng hắn buôn bán. Phóng nhân toàn bộ Long Viêm quốc, có thể cùng hắn bàn việc buôn bán chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Nàng đang nghe chính mình là trang chủ Tần thị sơn trang còn có dũng khí cùng chính mình hợp tác. Dũng khí của tốt cuộc từ đâu đến? Hắn nhìn chằm chằm gương mặt chờ đợi trả lời.

Cơ sở của Tần Tử Dực này nàng không biết. Tô Lệ Nhã theo xuyên qua đến cổ đại liền vẫn sinh hoạt tại thâm sơn cùng cốc, tin tức bết tắc tại thôn Tô Gia. Tuy rằng nàng đến phủ huyện đã hơn nửa tháng, nhưng là nửa tháng này trên cơ bản đều chiếu cố A Kim. Bởi vậy, trong khái niệm của nàng chỉ có nhận thức được Trình gia. Mà Tần thị sơn trang trong khái niệm của nàng cũng chính là một tập đoàn công ty đi. Tuy rằng chân chính Tần thị sơn trang chính là cùng loại với tập đoàn ở hiện đại. Nhưng là, điểm này Tô Lệ Nhã một chút cũng không rõ ràng.

Rốt cục, khi Tô Lệ Nhã dùng hết sức kiên nhẫn, bạc môi Tần Tử Dực cũng hé mở nói: “Nga. Hợp tác chuyện gì?”

Vừa thấy hắn rốt cục có hứng thú, Tô Lệ Nhã đã có thể dùng cảm: “Xin hỏi trang chủ, phóng nhân toàn bộ thiên hạ cái gì có thể kiếm tiền?”

Tần Tử Dực tuy rằng nghi hoặc nằng vì sao hỏi như thế ,nhưng là vẫn trả lời:“Phàm là cùng [ăn, mặc ở, đi lại] có liên quan cuộc sống đều có thể kiếm tiền.”

“Tần trang chủ dường như đã quên một thứ.” Tô Lệ Nhã mắt mang không đồng ý nói.

“Nga?! Đó là cái gì?”

“Lạc thú. Khoái hoạt .” Tô Lệ Nhã trong mắt bắt đầu hiện lên thần thái trong giờ học môn kinh tế học ở đại học phát biểu luận văn:“Tuy rằng [ăn, mặc ở, đi lại] là điều cần thiết trong cuộc sống của mỗi người, nhưng này chỉ là yêu cầu thứ yếu. Mọi người, nhất là người có tiền, bọn họ lại chú trọng hưởng thụ, không chỉ chú trọng còn sống khoái hoạt. Khách vãn từ lâu sở dĩ có thể bán một cái bánh bao giá mắc gấp mười lần cái bánh bao bình thường bên ngoài, chính là bởi vì khách nhân trừ bỏ ăn mỹ vị tuyệt hảo , quan trọng hơn là vì bọn họ có thể ở nơi này hưởng thụ tinh thần khoái hoạt cùng thả lỏng. Như công tử thuyết thư có thể gây cho bọn họ loại lạc thú hưởng thụ này. Bởi vậy, nếu tổ chức chuyên môn một loại hình giải trí, ở trên đời này giải trí là trong những thứ không thể thiếu a, hẳn là có thể độc chiếm tại đây.” Tô Lệ Nhã tạm dừng một chút, quan sát phản ứng Tần Tử Dực.

Nhưng là, giờ phút này trên mặt của Tần Tử Dực không chút thay đổi, làm cho người ta nhìn không ra hẳn đang suy nghĩ cái gì. Ở Tô Lệ Nhã nghĩ đến ý tưởng của chính mình ở cổ đại không được chấp nhận, Tần Tử Dực rốt cục mở miệng nói:“Tiếp tục nói.”

Tô Lệ Nhã buông lo lắng trong lòng xuống, cười nói:“Mới vừa rồi Tần trang chủ cũng thấy được hiệu quả mặt nạ mà ta đưa tới.”

Tần Tử Dực trong mắt hiện lên thất vọng, nói:“Người là nói muốn mở một địa phương cho người làm thuyết thư?”

Tô Lệ Nhã lắc đầu nói:“Đương nhiên không phải. Ta tính mở cái rạp hát đem chuyện xưa lấy người thực biểu diễn đi ra. Đến lúc đó, thu được hiệu quả chỉ sợ không phải kể chuyện có thể so sánh.”

“Rạp hát?” Tần Tử Dực nghi hoặc hỏi.

“Chính là chuyên môn kiến tạo một chỗ dùng để biểu diễn chuyện xưa nơi sân.” Tô Lệ Nhã kiên nhẫn giải thích.

Tần Tử Dực trong đầu bay nhanh hiện lên tính kế, rồi sau đó nói:“Ân. Như vậy cũng là có thể làm.”

Tô Lệ Nhã mặt mày hớn hở nói:“Tần trang chủ là đáp ứng theo ta kết phường?”

“Kết phường?!” từ mới. Nhưng là hẳn lại lý giải ý tứ này:“Người đã tính theo ta kết phường, lợi tức nên phân chia thế nào, tiền kiếm được lại như thế nào phân đây?”

Nói đến tiền lời về sau, Tô Lệ Nhã cẩn thận cẩn thận nói:“Tần trang chủ cũng nhìn đến quần áo của ta. Tiền mở rạp hát đương nhiên là ngài cấp, mà ta phụ trách ý tưởng chuyện xưa, hỗ trợ tuyển người biểu diễn, giúp những người này có thể thuận lợi diễn xuất. Về phần lợi tức, đương nhiên ngài phải trên ta, ngài bấy ta ba.” Nàng không dám khai cao, dù sao cổ đại còn không có tri thức về khái niệm quyền tài sản.

“Ta bấy người ba?!” Tần Tử Dực nhú mày nói:“Ta xem vẫn là nên cẩn thận suy nghĩ lại.”

Tô Lệ Nhã khê cần môi, nói:“Người tám ta hai.”

“Ân. Vẫn là không thỏa. Dù sao rạp hát này cũng chưa nghe qua.”

“Người chín ta một.” Tô Lệ Nhã xanh mặt, theo hàm răng nghiền ra bốn chữ.

“Thành giao.” Tần Tử Dực sáng khoái đáp.

Tô Lệ Nhã bắt được trong con người đen của Tần Tử Dực rất nhanh hiện lên khoái ý khi tính kế thực hiện được, trong lòng nhưng là hối hận: Hối hận chính mình cứ nhiên không có bảo vệ trận tuyến cho chính mình, cứ nhiên lần nữa lui về phía sau nhượng bộ. Chỉ cần nàng lại chống đỡ chống đỡ, hai phần này nói không chừng có thể lấy được. Bất quá, nam nhân này cũng quá gian trá, rất có tìm năng làm diễn diễn, làm cho nàng nghĩ đến hẳn hứng thú không cao lắm. Nhưng là, nàng cũng không thể như thế bại trận rút lui, ít nhất cũng muốn hẳn trả giá chút đại giới mới được. Tô Lệ Nhã thu hồi phần ý trong mắt, ngược lại thay

bằng loại tình cảm khó xử, ảm đạm nói: “Bất quá, ta nghĩ ý tưởng này có khả năng ba năm sau mới thực hiện được.”

“Ba năm? Vì sao phải sau ba năm?” Tần Tử Dục bằng vào thiên phú buôn bán, biết ý tưởng này không chỉ có kiếm tiền, hơn nữa sẽ kiếm được đồng tiền lớn, đương nhiên không thích lùi lại ba năm.

“Là như vậy. Ta bởi vì thiếu tiền Trình gia mà bán mình trả nợ, phải đến ba năm sau mới có thể khôi phục tự do.” Tô Lệ Nhã cúi đầu khó xử nói.

“Này đơn giản. Người thiếu tiền, ta giúp người. Còn thiếu bao nhiêu a?” Tần Tử Dục sáng khoái nói.

“Một ngàn lượng bạc.” Tô Lệ Nhã cố ý nâng cao giá.

Tần Tử Dục từ trong lòng hé ra một tờ ngân phiếu một ngàn lượng nói: “Tiền này cho người chuộc thân. Chờ khi người giải quyết xong, đến khách vãng lưu tìm ta. Ta sẽ ở trong này ngây ngốc một đoạn thời gian.”

Tô Lệ Nhã biến mất khóe miệng tươi cười, ngẩng đầu mắt mang lệ quang tiếp nhận ngân phiếu nói: “Tần trang chủ cảm tạ người. Ta nhất định sẽ tận tâm hết sức báo đáp người.” Nói xong, nàng đem ngân phiếu để vào trong lòng xoay người rời đi.

“Người còn không có nói cho ta biết người tên là gì đâu?” Phía sau truyền đến thanh âm của Tần Tử Dục, làm cho Tô Lệ Nhã dọa nhảy dựng. Nàng nghĩ đến hắc nhìn thấu mưu kế của nàng, muốn cầm lại ngân phiếu. Tô Lệ Nhã buông lo lắng, xoay người cười nói: “Ta gọi là Tô Lệ Nhã. Tần trang chủ trước cáo từ.” Tô Lệ Nhã chỉ sợ hắc sẽ hối hận, bước nhanh rời khỏi phòng.

“Tô Lệ Nhã.” Tần Tử Dục nhẹ giọng nhớ kỹ. Một nữ nhân thú vị.

Lúc này, phía sau Tần Tử Dục bỗng nhiên xuất hiện một người, quỳ nói: “Trang chủ.”

“Lã Trung, người giúp ta đi thăm dò Tô Lệ Nhã.”

“Dạ.” Thân ảnh đang quỳ lập tức phi thân rời đi.

43. Chương 43: Tự Do

Tô Lệ Nhã rất nhanh mở cửa phòng ra, đặt vào mắt là khuôn mặt ngây ngô cười của A Kim: “A Nhã, người rốt cục đi ra. Ta chờ rất lâu rất lâu nga!”

Tô Lệ Nhã cao hứng nhìn A Kim, cười nói: “Ta không phải đã đi ra sao? Tốt lắm, chúng ta mau trở về.”

“Hảo nha! Đi trở về.” A Kim cao hứng phấn chấn vỗ tay nói.

Tô Lệ Nhã thả vui cước bộ, cùng A Kim bên cạnh hai tay treo đầy này nọ cùng nhau dưới ánh tịch dương trở về.

Dọc theo đường đi, Tô Lệ Nhã cực lực áp chế nội tâm hưng phấn, tay không tự giác đề tại nơi để ngân phiếu trong lòng, trong lòng cấp tốc tính toán: Một ngàn lượng! Một ngàn lượng bạc nha! Hơn nữa vốn đang có tiền, trừ muốn chuộc thân ra, ít nhất có thể còn lại hai trăm lượng. Có hai trăm lượng này, nàng cùng A Kim, Đại Mao có thể mua một căn nhà nhỏ ở phú huyện. Ha ha. Hơn nữa đây chính là bắt đầu. Đợi cho rạp hát khai trương, tuy rằng nàng chỉ chiếm một phần cổ phần của công ty, nhưng là tin tưởng lấy thị trường giải trí có thể nói ở triều đại này, tuyệt đối có thể kiếm được đồng tiền lớn. Đến lúc đó liền tiền tài cuồn cuộn mà đến.

A Kim ở một bên cũng không có chen vào nói, chính là im lặng nhìn nàng bởi vì hưng phấn mà có vẻ chói mắt phi thường kiều diễm. Không biết vì sao, hắc chỉ cảm thấy thật hạnh phúc, thật hạnh phúc, thật muốn vĩnh viễn đều có thể nhìn A Nhã tỏa sáng như thế. Hơn nữa, A Nhã là thê tử của hắc, thê tử vĩnh viễn cùng một chỗ. A Kim ý tưởng như vậy mà ngây ngô cười nắm chặt tay của Tô Lệ Nhã đi.

Thời gian mỗi nữ hưng phấn, đưa ngốc ngây ngô cười trôi qua cực nhanh.

Rất nhanh, bọn họ đã tới dưới tường vây Trình phủ. A Kim trước phi thân, để những đồ đạc trong tay xuống, rồi sau đó phi thân đi ra, vui tươi hơn hờ ôm nàng phi thân bay vào bên trong phủ. Tô Lệ Nhã khẽ tựa vào lồng ngực trầm ổn của A Kim, hưởng thụ cảm giác thoải mái ở trong gió.

Đứng ở góc khuất không người qua lại, Tô Lệ Nhã vẫn áp chế cảm giác hưng phấn rất cực có thể phát tiết. Nàng xoay người lôi kéo bàn tay to của A Kim cười nói: “A Kim, chúng ta tự do, tự do……”

Tuy rằng A Kim không biết là chuyện gì làm cho Tô Lệ Nhã vui vẻ như thế, nhưng hắn chỉ cần nhìn thấy A Nhã tươi cười, liền vui vẻ theo. Hắn ngây ngô cười, nhìn kia tuyệt mỹ tươi cười.

Rất cực Tô Lệ Nhã ngừng cười, nhìn thẳng vào A Kim đang ngây ngô cười, cười nói: “Đứa ngốc, người đang cười cái gì a?”

“Chỉ cần A Nhã vui vẻ, ta liền vui vẻ.” A Kim trong mắt xuất hiện chắc chắn. Đó là một loại tín nhiệm tuyệt đối.

Lòng nàng giờ khắc này bị cảm động làm cho phình lên. Tô Lệ Nhã mắt mang nhu tình nói: “A Kim, chúng ta có thể rời đi Trình gia.”

“Chúng ta phải về nhà?!” A Kim trong con ngươi đen xuất hiện loang loáng.

Tô Lệ Nhã lắc đầu nói: “Không phải. Chúng ta phải ở lại phủ huyện. Ta sẽ kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, mua phòng ở cùng A Kim, mua đồ ăn ngon cho A Kim.”

“Ăn ngon? A Nhã có phải hay không cùng ăn hoàng kim cao a!” A Kim nhớ tới mỹ vị vừa rồi.

“Ăn.” Tô Lệ Nhã ôn nhu cười nói.

“Thật tốt quá. A Nhã, chúng ta đi thu dọn hành lý đi! Thuận tiện cũng thu thập giúp Đại Mao một chút.” A Kim hưng phấn mà lôi kéo tay nàng nói.

Tô Lệ Nhã lắc đầu nói: “A Kim, bây giờ còn không thể thu thập. Chúng ta phải đợi Trình Lâm trở về, chuộc thân mới có thể rời đi.”

“Nga!” A Kim thất vọng trả lời.

Tô Lệ Nhã buồn cười nhìn tâm tình đem hết thấy đều biểu hiện ra khuôn mặt tuần tú nói: “A Kim, người có nghĩ là muốn thưởng a?”

A Kim trên mặt thất vọng lập tức biến mất, hai mắt phát ra tinh quang, nhìn chăm chăm môi đỏ mọng kiều diễm kia, mãnh liệt gật đầu nói: “Muốn. Muốn. Ta muốn.” Vừa dứt lời, hắn đem tay duỗi ra, đem Tô Lệ Nhã ôm vào lòng, bắt môi đỏ mọng khát vọng đã lâu.

Thời gian không biết qua bao lâu, Tô Lệ Nhã chỉ biết là chính mình sắp không thể hô hấp, đẩy A Kim ra, nàng mới có cơ hội hít thở không khí. Tựa vào trong ngực A Kim thở dốc Tô Lệ Nhã ở trong lòng cảm thán: Hôn môi thật đúng là vận động tiêu hao lượng không khí hạng nhất a! Rất cực, đã thoáng vững vàng hơi thở nàng nâng tay lên, vừa vận chống lại con ngươi tràn ngập dục vọng của A Kim. Điều này làm cho nàng lập tức theo bản năng từ trong lòng hắn nhảy ra, rồi sau đó chạy đến mười trượng ở ngoài. Nàng cũng không hy vọng giống lần trước bị A Kim bắt cấp rất nhiều rất nhiều “Thưởng cho”, làm ôi mình sưng đỏ đầy ám muội.

A Kim đáng thương hô to: “A Nhã, ta còn muốn thưởng cho. Ta còn muốn a!”

Tô Lệ Nhã một ngụm từ chối nói: “Không được. Lần này thưởng cho đã muốn dùng xong rồi. Để lần khác, lại cho người đi!”

A Kim theo sau, ủy khuất hỏi: “A Nhã, lần sau là bao lâu a?”

Tô Lệ Nhã suy nghĩ một chút, nói: “Ngày mai ngày kia ngày kia thật to ngày kia.”

Bị làm choáng váng ý nghĩ A Kim hỏi: “A Nhã, kia muốn vài ngày sau a?”

“Đứa ngốc, chính mình suy nghĩ.” Tô Lệ Nhã cười nhanh hơn cước bộ.

“A Nhã, A Nhã, người đợi ta với ” A Kim đuổi theo sau.

“A Nhã, người liền nói cho ta biết rốt cuộc là vài ngày sau đi?”

“Không được, chính mình nghĩ.”

“Ồ ”

“Nguy trang đáng thương cũng vô dụng. Chính mình nghĩ.”

“A Nhã ”

Trong gió quanh quần đối thoại âm áp của hai người.

44. Chương 44: Gọn Sóng

Trong đêm mùa hè yên tĩnh, gió lạnh thổi phanh phách vào tầng cao nhất của khách vãn tửu lâu. Tần Tử Dục đang kiểm tra sổ sách buôn bán của tửu lâu. Ngoài cửa sổ tiếng vang làm cho hắn buông quyển sách trong tay , ngẩng đầu chỉ thấy Lã Trung đã quỳ gối nơi đó.

“Thế nào, tra được cái gì?”

“Tô Lệ Nhã, người thôn Tô Gia cách phủ huyện một trăm dặm, nửa tháng trước bởi vì trượng phu của nàng bị trọng thương mà đi vào phủ huyện tìm thầy thuốc, bởi vì trả lời đúng vấn đề đương chủ Trình gia – Trình Lâm, mà làm cho Trình Lâm đem trượng phu của nàng cấp trị.”

“Nàng có trượng phu!” Tần Tử Dục có điểm tò mò là nam như có tướng mạo như thế nào mà chấp nhận lấy một xấu nữ như thế.

“Trượng phu của nàng là một ngọc tử.” Lã Trung bổ sung .

Thì ra là thế. Tần Tử Dục ngẩng đầu, ý bảo Lã Trung tiếp tục.

“Mà ngày trước bởi vì bọn họ thiếu Trình gia tới tám trăm sáu mươi hai lượng tiền ăn ở, mà không thể không bán mình cho Trình phủ làm nô.”

“Tám trăm sáu mươi hai lượng?!” Tần Tử Dục giật mình mở miệng hỏi .

“Đúng vậy. Tám trăm sáu mươi hai lượng.”

Khó trách hắn cảm giác thời điểm mình đem ngân phiếu đưa cho nàng, trong mắt nàng rất nhanh hiện lên hào quang. Vốn tưởng chính mình hoa mắt nhìn lầm, hiện tại nghĩ đến hắn là nàng tính kế thực hiện được mới có thể hiện lên hào quang. Nguyên lai, nàng hồ chính mình hơn một trăm lượng. Không thể tưởng được hắn cũng có lúc bị người tính kế a! trong năm năm gần đây, đều là hắn tính kế người khác. Xem ra, Tô Lệ Nhã này đáng giá làm cho người ta chờ mong a! Hắn có điểm hy vọng thời gian trôi nhanh chút, có thể nhanh chút nhìn thấy ngày thành lập cái mà nàng gọi là rạp hát.

Lã Trung nhìn Tần Tử Dục phát ra tươi cười từ nội tâm, trong lòng phi thường giật mình. Đã bao nhiêu lâu, hắn không có nhìn thấy trang chủ phát ra tươi cười như thế. Nhưng là, hắn giật mình cũng không có liên tục bao lâu, đã bị đánh gãy.

“Lã Trung, có tin tức gì của Vương gia không ?” Tần Tử Dục thu hồi tươi cười, trầm giọng hỏi.

“Thuộc hạ chỉ tra được nơi cuối cùng Vương gia xuất hiện là tại trạm dịch của phủ huyện. Nhưng là, kế tiếp đi nơi nào cũng không người nào biết.”

“Ân. Ta đã biết. Người tăng số người đi truy tìm nơi Vương gia rơi xuống. Dù sao đây cũng là mục đích chúng ta đi vào phủ huyện. Hơn nữa –” Tần Tử Dục ngẩng đầu nhìn mặt trăng bị mây đen che khuất, nhẹ giọng nói: “Hơn nữa trong triều thế cục đã muốn bắt đầu xuất hiện biến hóa.”

“Dạ.” Lã Trung trình trọng nói.

“Đi xuống đi!”

Lã Trung lĩnh mệnh lập tức rời đi. Nhưng là chân hắn còn không bước ra cửa, đã bị thanh âm phía sau gọi lại:

“Lã Trung, buổi tối đến thăm hỏi Như Nguyệt kia một chút, cho hắn biết cái gì tên là làm theo khả năng.” Tần Tử Dục trong mắt hiện lên hàn quang.

“Dạ.” Lã Trung lĩnh mệnh rời đi.

Kỹ viện lớn nhất Phú huyện– Bách Hoa lâu lâu hai trong đó trong một gian nhà phòng truyền đến thanh âm ái muội:

“Như công tử, tuyệt quá, thật thoải mái a ~” Thanh âm kiều mị của nữ nhân truyền đến.

“Bảo bối còn có càng thoải mái.” Nam nhân thở dốc trả lời.

“A ~ a.....”

Hảo nửa ngày, thanh âm ái muội này mới ngừng lại.

Xuân Hoa vô lực tựa vào ngực Như Nguyệt, hơi thở không xong nói: “Như công tử, người bao giờ mới giúp ta chuộc thân a? Ta nghĩ toàn tâm toàn ý hầu hạ ngài.”

Như Nguyệt dùng sức sờ soạng một phen bộ ngực cao thẳng của Xuân Hoa, tà khí nói: “Rất nhanh. Chờ ngày mai, chủ sự khách vân tửu lâu cầm bó lớn bó lớn bạc cầu ta đi trở về.”

Xuân Hoa kiều mị dùng bộ ngực trắng nõn ma sát vào ngực hắn, khí phun lam ti nói: “Đến lúc đó, ngài cũng không nên quên Xuân Hoa a!”

Như Nguyệt vuốt ve thí bộ (mông) của nàng, rồi sau đó nhấn một cái, làm cho nàng cảm nhận được dục vọng của hắn, tà khí nói: “Kia phải xem biểu hiện của người.”

Xuân Hoa yêu kiều một tiếng, lớn mật khóa gối ở trên người hắn.

Thanh âm ái muội một lần nữa trở lại.

Thăng đến trăng ngả về tây, Như Nguyệt mới từ nhà phòng xuất hiện, nhìn thấy Tiểu Tam vẫn nóng lòng đi vào, nhưng là không dám đi vào đánh gãy chuyện tốt của chủ tử.

Như Nguyệt sửa sang lại quần áo, hỏi: “Hôm nay khách vân tửu lâu thế nào a? những người mê ta thuyết thư có hay không nháo một trận a?”

Tiểu tam sắc mặt trắng bệch nói: “Ồi, hồi thiếu gia, không có.”

Như Nguyệt ngừng động tác sửa sang lại, khó có thể tin xoay người hỏi: “Làm sao có thể?”

Tiểu tam run run trả lời: “Khách vân tửu lâu tìm một nữ nhân đến thay thế người, hơn nữa làm cho những người nghe đều vì nàng mà vỗ tay nhiệt liệt.”

Như Nguyệt sắc mặt xanh mét một lần nữa xoay người.

Tiểu tam run rẩy hỏi: “Thiếu gia, về sau chúng ta muốn làm sao bây giờ a?” Chính là tiểu tam cũng biết khách vân tửu lâu sẽ không muốn chủ tử nhà mình nữa.

Như Nguyệt hừ lạnh nói: “Ông chủ không đánh, đánh tây gia. Bằng thanh danh Như Nguyệt công tử ta, còn sợ tìm không thấy địa phương thuyết thư sao? Có khi là có người đang cầm bó lớn bó lớn bạc mời ta thuyết thư đâu?”

“Phải không?” Một thanh âm xa lạ tại nơi hành lang không người vang lên.

Như Nguyệt khiếp sợ xoay người, chỉ thấy tiểu tam đã muốn bị người đánh choáng váng trên mặt đất, mà bên cạnh hắn là một đại hán thân cao tám thước đang đứng. Đại hán này hắn biết, là hộ vệ bên người Tần trang chủ. Như Nguyệt cực lực ổn định thanh âm nói: “Người, người muốn làm gì?”

Lã Trung lạnh giọng nói: “Trang chủ để cho ta tới nhấn cho người.” Vừa dứt lời, Lã Trung rất nhanh hướng trên người Như Nguyệt điểm mấy cái huyết đạo.

Như Nguyệt hoảng sợ muốn lớn tiếng kêu cứu, nhưng thanh âm lại như thế nào cũng không phát ra được. Hắn đè lại yết hầu, khiếp sợ nhìn Lã Trung mặt không chút thay đổi.

“Trang chủ nói, muốn người làm việc hiểu thế nào là làm theo khả năng.” Nói xong, hắn liền phi thân rời đi, lưu lại Như Nguyệt vẫn khó có thể tin thanh âm đã muốn mất đi của chính mình.

45. Chương 45: Phì Nữ Tập Trung

Vốn tính chờ Trình Lâm trở về liền chuộc khế ước bán thân, Tô Lệ Nhã trái đợi chút, phải đợi chút, đợi đến hai ngày sau, liền mất đi kiên nhẫn. Bởi vì không cần phải hầu hạ chủ tử mà trở nên không có việc gì làm, Tô Lệ Nhã rốt cục chịu không nổi, quyết định trước đem đại sự nghiệp giải trí của nàng dựng lên. Hai ngày này, nàng phát hiện toàn bộ Trình phủ không có người tiến hành quản chế nàng, nàng nghĩ ra ngoài liền ra ngoài, muốn ngủ liền ngủ. Bởi vậy, nàng quyết định hôm nay phải đi tìm Tần Tử Dục.

Tô Lệ Nhã nhìn chính mình một thân nam trang trong gương đồng, không khỏi tự luyến: Không thể tưởng được nàng phần nam nhân rất tuấn tú a! Hôm nay, nàng tính một mình đi tìm Tần Tử Dục, bởi vì kế tiếp nàng muốn đi tới địa phương không thích hợp cho hình tượng tiểu đệ con A Kim. Nói đi liền đi, Tô Lệ Nhã bước nhanh rời khỏi phòng.

Ban đêm khách vãng lai lâu so với thời điểm hai ngày trước nàng đến có vẻ lạnh lùng hơn. Nàng biết đây là bởi vì trước cửa tửu lâu bãi phóng tạm dừng thuyết thư. Ngày cũng đủ thấy tiền đồ sáng lạn của sự nghiệp giải trí. Tô Lệ Nhã thu hồi ánh mắt, bước nhanh hướng mục đích đi đến. Nhưng nàng lại bị thủ vệ canh trước cửa nhà phòng ngăn cản lại. Tô Lệ Nhã mở miệng cười nói: “tiểu ca này, phiền toái người thông báo một chút với Tần trang chủ, nói Tô Lệ Nhã cầu kiến.”

Thủ vệ hộ vệ nhìn nàng một cái rồi sau đó xoay người đẩy cửa đi vào. Trong chốc lát, hắn liền đi ra, mời nàng vào. Tô Lệ Nhã lại bước vào phòng này tuyệt đối có thể so với phòng ngủ xa hoa thoải mái của tổng thống.

Tần Tử Dục từ lúc nàng bước vào phòng, liền nhanh nhìn chằm chằm nàng. Nam trang Tô Lệ Nhã làm người ta trước mắt sáng ngời. Hắn không khỏi ở trong lòng cảm thán nàng không nên là nữ tử, nếu nàng là nam tử, chỉ sợ là một mỹ nam tử a! Kỳ thật Tần Tử Dục sở dĩ phảng phất có cảm khái này đều là quy tội do thế giới thẩm mỹ này: Nam lấy cao ngất, tuấn tú vì mỹ, này cùng thẩm mỹ hiện đại xem là giống nhau, mà nữ còn lại là mượt mà mập mạp vì mỹ. Đương nhiên cũng không phải càng béo càng tốt. Bất quá, so với tiêu chuẩn hiện đại mà nói vẫn là rất béo. Lấy ví dụ đơn giản, giống Tô Lệ Nhã thân cao 1m65, thể trọng bốn mươi lăm kg, tuyệt đối là dáng người làm cho những người ở hiện đại phải sáng mắt. Nhưng là, tại cái thế giới này, nếu một nữ tử thân cao có 1m65, như vậy thể trọng của nàng phải tới bảy mươi kg mới là dáng người tiêu chuẩn, cùng gương mặt đầy đặn mịn màng mới có thể được xếp vào mỹ nhân. Ngày cũng liền khó trách Tần Tử Dục nhìn đến nam trang Tô Lệ Nhã cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Tần Tử Dục thu hồi cảm thán trong lòng, cười nói: “Tô Lệ Nhã, người vì cái gì ăn mặc như thế này a?”

Tô Lệ Nhã thần bí cười nói: “Đây là chuẩn bị cho địa phương sắp đi.”

Lấy trí thông minh của Tần Tử Dục lập tức liền đoán được địa phương nàng muốn đi, thu hồi tươi cười nói: “Không được, kỹ viện loại địa phương này không phải nữ tử có thể đi.”

Tô Lệ Nhã cười giải thích nói: “Ta muốn đi kỹ viện là vì chuẩn bị cho rạp hát của chúng ta. Người có thể đảm nhiệm diễn viên phóng nhân toàn bộ Long Viêm quốc có cái gì so với ở phong trần lý lẫn lộn, mang theo mặt nạ còn có ai thích hợp bằng kỹ nữ đâu? Hơn nữa, ta sẽ không một mình đi kỹ viện.”

“Còn có ai cùng người đi đâu?” Tần Tử Dục nghi hoặc hỏi.

“Người a!” Tô Lệ Nhã a dua nói: “Chúng ta lần này phải đi chọn lựa diễn viên thích hợp, đương nhiên muốn từ Tần trang chủ ngài người có thể nói là đã xem mỹ nữ khắp thiên hạ chọn ra a!”

Tần Tử Dục có điểm bị thuyết phục, nhưng vẫn là do dự nói: “Nhưng là, người dù sao cũng là nữ tử, chỉ sợ không ổn!”

“Ha ha, Tần trang chủ người tuyệt đối có thể yên tâm. Chớ nói ta hiện tại một thân nam trang cho rằng làm cho người ta nhận thức không ra, cho dù ta bị người khác nhận ra là nữ tử, lấy diện mạo của ta, chỉ sợ khách nhân cũng sẽ nhường bộ lui binh, nhường đường cho ta.” Tô Lệ Nhã cười nói.

Tần Tử Dực mắt mang thâm trầm nhìn khuôn mặt tươi cười kia, rất là nghi hoặc nàng rốt cuộc là nữ tử như thế nào, có thể thần nhiên giảng thuật bề ngoài xấu xí của mình. Phàm là người xấu xí sẽ có cảm giác tự ti, vì sao trong tươi cười của nàng lại không có một chút tự ti, ngược lại còn đối với chính mình tự tin. Tự tin này làm cho hắn nghi hoặc. Tần Tử Dực thu hồi suy nghĩ trong lòng, trả lời: “Được rồi.”

Bách Hoa lâu được mệnh danh là kỹ viện lớn nhất ở phú huyện, náo nhiệt tất nhiên là kỹ viện khác không thể so được. Tô Lệ Nhã từ lúc nghe được thanh âm náo nhiệt kia đã từ trên mã xa nhảy xuống. Sau khi đứng vững, nhìn ba chữ sơn son thiếp vàng “Bách Hoa lâu”, Tô Lệ Nhã có chút xúc động mắt tròn trăng. Vì sao kỹ viện cổ đại đều lấy mấy cái tên như “Bách Hoa lâu”, “Vạn hoa lâu” thật là không có sáng tạo. Nhưng là, khi tầm mắt của nàng trượt xuống, nàng thật sự tưởng mắt muốn rớt ra: Một đám phi nữ ăn mặc phi thường “Mát mẻ” đứng ở cửa, các nàng một đồng lại một đồng thịt béo liêu mạng về phía các nam nhân đi ngang qua bãi lộ. Bình thường, nàng gặp qua phi nữ ít nhất sẽ che kín lớp thịt thừa kia, sẽ không làm cho người ta nhìn đến quần áo dưới thịt béo, nhưng đám người trước mắt này không hề bận tâm, làm cho Tô Lệ Nhã quả muốn rút lui có trật tự.

Tần Tử Dực có chút tò mò nhìn sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt của Tô Lệ Nhã, rồi sau đó nghi hoặc quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không, không có việc gì.” Vì tiền đồ ngày sau của chính mình, Tô Lệ Nhã khê cần môi nói.

“Vào vào đi thôi!”

Tô Lệ Nhã cúi đầu đi theo hắn đi vào.

Tầm mắt nhanh chóng kề cận mũi chân chính mình, Tô Lệ Nhã bước nhanh theo Tần Tử Dực, liền ngay cả phía trước hắn bỗng nhiên dừng lại, cũng không phát hiện, chỉ để ý đánh đi lên.

“A –” Tô Lệ Nhã phản xạ có điều kiện kêu to lên. May mắn Tần Tử Dực nhanh tay liền giữ chặt nàng. Đứng vững chân Tô Lệ Nhã vỗ vỗ ngực, tầm mắt không tự giác hướng về phía trước, nhất thời trên mặt biểu tình bắt đầu đông lại: Chỉ thấy trước mắt trong đại sảnh rang mở có vô số người ăn mặc bại lộ quần áo, tự thân đem một thân thịt béo triển lãm cùng nhóm phi nữ phía trước đang theo khách nhân nháy mắt đưa tình. Tô Lệ Nhã rất nhanh đem tầm mắt triệu hồi.

Đem phản ứng của Tô Lệ Nhã thu vào đáy mắt Tần Tử Dực trực giác buồn cười. Không thể tưởng được nàng cũng có một mặt thẹn thùng a!

“Ôi, ngọn gió nào đem Tần trang chủ thổi tới a!” Một thân hình béo tốt, trên mặt phủ kín lớp phấn thật dày chào đón.

Tô Lệ Nhã tầm mắt dẫn đầu dừng trên bộ ngực hùng vĩ của nữ nhân kia. Chẳng lẽ đây là tráo chén (?) trong truyền thuyết? Nàng rất là kỳ quái, tại đây không có Bra (áo ngực), người nọ là như thế nào nâng được nhiều mỡ như vậy.

“Ôi, Tần trang chủ vị bằng hữu của ngài cũng quá – ta nhưng là đã muốn lên bờ thật lâu.” nữ nhân giả thanh giả khí nói.

Tô Lệ Nhã vốn muốn phản bác đem tầm mắt dời lên, lời nói đến miệng nhìn thấy gương mặt mập mạp bởi vì phác tăng tăng phần mà biến tái nhợt, môi kia không biết chét bao nhiêu son mà cảm giác dày vô cùng, chính một cái quỷ phiến trong hình tượng lệ quỷ đoạt mệnh.

Tần Tử Dực thấy vẻ mặt ngốc lảng của Tô Lệ Nhã, không mở miệng không được giải thích nói: “Trần ma ma, người không lấy làm phiền lòng. bằng hữu này của ta vẫn là lần đầu tiên đến loại địa phương này.”

“Nguyên lai vị công tử này là lần đầu tiên đến a!” Trần ma ma đem bộ dáng Tô Lệ Nhã bộ tròn mắt há hốc mồm giải thích vì đối với vẻ “Mỹ mạo” kinh diễm của chính mình, nghĩ đến nàng quỳ gối dưới váy hạ của chính mình, không khách khí dục tựa vào trên người nàng.

Tô Lệ Nhã bị hoảng sợ sắc mặt xanh mét, lập tức làm theo phản ứng bản năng – lui về phía sau mười bước, xua tay cao giọng nói: “Không cần lại đây.”

Trần ma ma sắc mặt khê biến. Tần Tử Dực lập tức dời đi tầm mắt nói: “Trần ma ma, người đi gọi hai hoa khôi trong Bách Hoa lâu đến. Ta muốn thấy các nàng.”

Trần ma ma không hổ là người ở trong phong trần lăn lộn hai mươi năm, lập tức khôi phục biểu tình tự nhiên, nịnh hót cười nói: “Tần trang chủ, bên này thỉnh.”

Tô Lệ Nhã đi theo Tần Tử Dực hướng lầu hai nhà phòng đi đến. Đường nhiên dọc theo đường đi, nàng đều cúi đầu, chỉ sợ lại nhìn thấy gì đó làm ô nhiễm mắt.

46. Chương 46: Nhị Đại Hoa Khôi

“Tần trang chủ, mời. Ta đi gọi Mẫu Đơn cùng Bách Hợp tới.”

Tô Lệ Nhã sau khi nghe được tiếng đóng cửa, mới dám ngẩng đầu. Nhìn trong phòng đã không có người của kỹ viện, nàng âm thầm vỗ ngực, thầm nghĩ: Bộ dạng Trần ma ma cũng rất khủng bố. Hiện tại, nàng rốt cuộc có thể lý giải tâm tình của Đại Mao cùng Trình Lân ngày đó.

“Đường như người rất sợ Trần ma ma a?” Tần Tử Dực ngồi bên cạnh nàng thú vị mở miệng hỏi.

“Người không biết là bộ dạng nàng thực khủng bố sao? Rất giống cái loại nữ quỷ buổi tối đến lấy mạng sao?” Tô Lệ Nhã rót một ly trà, an ủi quát.

“Trần ma ma, mười năm trước là hoa khôi Bách Hoa lâu a!” Tần Tử Dực thừa nhận hiện tại tuổi tác của Trần ma ma đã làm phai một phần nhan sắc, nhưng vẫn phẳng phất nét đẹp thanh xuân, mặc dù không kịp nhìn thấy vẻ đẹp năm đó, nhưng là bây giờ cũng không kém bao nhiêu a! Vì sao nàng lại hoảng sợ như thế?

Tô Lệ Nhã cảm thấy ánh mắt nghi hoặc của Tần Tử Dực, nhưng nàng cũng không tính cùng hắn giải thích cái gì. Dù sao thẩm mỹ của hai người bọn họ chênh lệch nhiều lắm. Chính như vịt không thể yêu cầu gà đi lý giải vẻ đẹp của nó, nàng cũng lười đi giải thích điều vô nghĩa.

Tần Tử Dực vốn muốn hỏi nguyên nhân, nhưng lời chưa kịp nói đã bị tiếng mở cửa đánh gãy.

“Mẫu Đơn [Bách Hợp] ra mắt Tần trang chủ.”

Tô Lệ Nhã cảm thấy hứng thú ngẩng đầu muốn nhìn thấy hai đại hoa khôi Bách Hoa lâu, nhưng khi nhìn thấy diện mạo hai người bọn họ, hứng thú liền tiêu thất vô tung vô ảnh. Nói thật ra thì diện mạo hai người bọn họ so với Trương tẩu cùng Trần ma ma mà nói tốt hơn nhiều lắm: Da thịt hồng nộn, môi đỏ mọng kiêu diễm cùng với thần hồn con người, nhưng những thứ xinh đẹp này lại tổ hợp xuất hiện trên gương mặt béo núc, liền có vẻ ảm đạm thất sắc. Hơn nữa – tâm mắt của nàng kéo xuống, nhìn dáng người viên béo kia, không khỏi cảm thán chính mình thông minh tìm Tần Tử Dực đến. Bằng không, nhìn thẩm mỹ của hắn mà xem, chỉ sợ mắt của nàng đã rớt xuống đất. Quay đầu nhìn Tần Tử Dực rõ ràng đang thưởng thức “Sắc đẹp”, nàng lại cảm thán chính mình càng thông minh.

Tần Tử Dực dùng khoe mắt dư quang chú ý tới ánh mắt của Tô Lệ Nhã, rất là không quen nhìn gương mặt vốn tản ra tinh thần tự tin phần chần mà giờ lại ảm đạm đi xuống, mở miệng nói: “Bách Hợp, người đi bồi bằng hữu ta đi.”

Bách Hợp tuy rằng không phải thực nguyện ý, nhưng vẫn đứng dậy đi tới bên cạnh Tô Lệ Nhã.

Cảm thấy sức nặng rõ ràng bên cạnh, Tô Lệ Nhã lập tức nhảy người lên, trực tiếp vào mục đích hôm nay nói: “Hai vị có hay không theo ta ngoạn (chơi) trò chơi a? Ai thắng có phần thưởng nga! Người nói có phải hay không, Tần trang chủ?”

Tần Tử Dực tuy rằng không biết trong hồ lô của nàng mua được gì, nhưng vẫn gật đầu. Mẫu Đơn vừa thấy, lập tức cũng đứng dậy nói: “Vị công tử này không biết là muốn chơi trò gì?”

Tô Lệ Nhã bắt động thanh sắc cùng hai người bọn họ tạo khoảng cách, nói: “Rất đơn giản. Chính là cho các người làm một chút biểu tình hỉ nộ ái ố thôi.”

Trải qua một khắc chung biểu hiện, Tô Lệ Nhã không thể không thừa nhận hai người bọn họ có thiên phú diễn kịch, muốn nước mắt liền có nước mắt, không cần dùng tới thuốc nhỏ mắt. Phải biết rằng rất nhiều ngôi sao ở hiện đại khi diễn khóc, trừ bỏ muốn biểu hiện cảm xúc bị thương, còn phải dùng thuốc nhỏ mắt hỗ trợ. Nhưng các nàng cư nhiên có thể ở trong khoảng thời gian ngắn ngủn vài giây, nói khóc liền khóc,

nói giỡn liền cười, ngay cả nàng còn không có đạt tới cảnh giới như thế. Tô Lệ Nhã làm cho hai người bọn họ đứng ở nơi đó một chút, xoay người nhìn Tần Tử Dực bên cạnh hỏi: “Người cảm thấy mới vừa rồi hai người bọn họ biểu diễn thế nào a?”

“Không sai. Sinh động như thực.” Tần Tử Dực đưa ý kiến đúng trọng điểm.

“Vậy người cảm thấy hai người bọn họ thế nào?” Tô Lệ Nhã hỏi tới vấn đề trọng yếu. Dù sao, một diễn viên nếu không có gương mặt tốt, bước khởi đầu đều có vẻ khó khăn. Nàng muốn rạp hát của mình phải một bước thành danh, bởi vậy ở giai đoạn chọn lựa quyết không cho phép thất bại.

“Xinh đẹp. Có thể nói là mỹ nữ thượng đẳng.” Tần Tử Dực nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Vậy các nàng. Tần trang chủ, ta liền tuyển hai người bọn họ làm vai chính cho rạp hát tương lai. Người giúp các nàng chuộc thân đi!”

Tô Lệ Nhã hứng phấn ngẩng đầu nói: “Hai vị, các người mới vừa rồi biểu diễn đều thực phần khích. Tần trang chủ quyết định giúp các người chuộc thân làm phần thưởng.”

Mẫu Đơn cùng Bách Hợp vừa nghe, hai mắt phiếm quang bước nhanh đi đến bên người Tần Tử Dực, dựa vào hán, dịu dàng nói: “Cám ơn người, Tần trang chủ.”

Tô Lệ Nhã biết hai người nghĩ đến Tần trang chủ coi trọng các nàng, giúp các nàng chuộc thân làm tiểu thiếp, bởi vậy, mới có thể nịnh hót a dua như thế. Nàng quyết định không quấy rầy ba người bọn họ, liền lên lút mở cửa chuồn mất.

47. Chương 47: Phiêu Kỳ

Ra cửa phòng, bởi vì rốt cục cũng tuyển chọn được người Tô Lệ Nhã cười hớ hớ mà chuẩn bị rời đi. Nhưng là, khi nàng đi qua một phòng ở lầu hai, khóe mắt dư quang vừa vặn hướng tới cửa phòng, gặp được một người như thế nào cũng không nghĩ đến – Trình Lâm. Chỉ thấy Trình Lâm mặt không chút thay đổi, động cũng không động vẫn để mặc ột kỹ nữ sờ soạng trên người, mà kỹ nữ kia quần áo đã muốn cởi ra một nửa, một hình tượng nữ hảo sắc. Hình ảnh này vào mắt Tô Lệ Nhã khó có thể không nghĩ đến Trình Lâm bị điểm huyết, làm cho người ta cấp khi dễ. Động tác kỹ nữ rất nhanh, đã cởi ra vạt áo hán ra tại khuôn ngực lồ lộ lại cần lại cần. Nữ nhân này quả thực là giết hại cây non quốc gia a! Kia Trình Lâm nhìn thế nào đều mới mười sáu, mười bảy tuổi, ngay cả mười tám tuổi cũng không đến.

Phần hận làm nàng đẩy cửa phòng ra, bước nhanh đi đến đem nữ nhân giống như bạch tuộc ở trên người Trình Lâm kéo xuống dưới, rồi sau đó che ở trước mặt hán nói: “Không cho phép người lại đây.”

Nữ tử tác quái trên người Trình Lâm như thế nào cũng không nghĩ tới cư nhiên lúc này xuất hiện một Trình Giáo Kim. Vốn nghĩ đến không thấy nàng, hán có thể đem suy nghĩ sửa sang lại rõ ràng, nhưng ở phong huyện này ba ngày, hán không có lúc nào là không nhớ tới gương mặt xấu xí kia. Vì trốn tránh, sau khi hán trở lại phú huyện, cũng không có lập tức hồi phủ, ngược lại đi tới Bách Hoa lâu tùy tiện gọi một kỹ nữ, tính đem xấu nữ trong đầu trực xuất đi. Nhưng hiển nhiên cũng không có hiệu quả gì, mặc kệ kỹ nữ kia ở trên người hán đốt lửa như thế nào, hán ngay cả nửa điểm dục niệm đều không có, trong đầu gương mặt xấu kia ngược lại càng ngày càng rõ ràng. Vốn đã muốn chịu không nổi kỹ nữ ở trên người mình lỗ mãng, tính đẩy nàng ra Trình Lâm như thế nào cũng không nghĩ tới cư nhiên có người từng bước đến trước mặt hán.

Nhìn thân ảnh thủ hộ trước mặt, Trình Lâm trong lòng vừa động: Hán biết chính mình là thật thích xấu nữ này. Mặc kệ bộ dạng của nàng có xấu xí như thế nào, mặc kệ nàng đã lập gia đình, hán chính là thích nàng. Trong lòng thẳng thắn thành khẩn, làm cho phiền muộn tích tụ vài ngày rốt cục cởi bỏ.

“Ồi ~” Tiếng rên rỉ của kỹ nữ làm cho Trình Lâm theo suy nghĩ trở về. Hán đứng dậy, vòng qua trước người Tô Lệ Nhã, lấy ra thỏi bạc nói: “Người đi xuống đi!”

Hai mắt kỹ nữ phát ra tinh quang tiếp nhận bạc, gật đầu cảm tạ: “Cám ơn, đại gia, cảm ơn, đại gia.” Rồi sau đó cũng bước rời đi.

Tô Lệ Nhã khiếp sợ nhìn hành động tự nhiên của Trình Lâm, trong đầu quanh quẩn một màn vừa rồi hán cấp bạc cho kỹ nữ, ra một cái kết luận: Tiểu tử này căn bản là không có bị điểm huyết, bị người khi dễ, hán

là đến phiêu kê. Bị lừa gạt làm Tô Lệ Nhã phần nộ giữ chặt vạt áo của hắn oán hận nói: “Trình Lâm, người cũng quá quá đáng. Không đầy mười tám tuổi lại đi phiêu kê.”

Nàng vẫn là thích kéo vạt áo người khác. Bất quá, lần này Trình Lâm cũng không có ngăn cách tay nàng, ngược lại cười nói: “Tiểu Nhã, không ai nói cho người ta đã qua nhược quán (qua 18 tuổi), đã muốn hai mươi một tuổi. Nói đến, ta còn so với người lớn hơn!”

“Gạt người.” Nhìn vẻ mặt trẻ con kia, nàng một ngụm phản bác nói.

“Tiểu Nhã, người hẳn là biết ta có tâm bệnh, bởi vậy mới có thể thoát nhìn trẻ mấy tuổi. Nhưng thật ra người, một cái nữ tử, làm sao có thể xuất hiện nơi Bách Hoa lâu này đâu?” Trình Lâm lén lút đưa tay đến sau thân thể của nàng, đem nàng giam trong ngực. Nhưng là, Tô Lệ Nhã đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình cũng không có chú ý tới.

Hắn nhắc làm nàng mới nhớ, nàng chờ hắn trở về để chuộc thân cho chính mình cùng A Kim, Đại Mao, hưng phấn mà nói: “Trình Lâm người rốt cục đã trở lại. Ta có thể đem tiền trả lại cho người. Ta có thể khôi phục tự do.”

Trình Lâm chỉ cảm thấy tươi cười hưng phấn kia phi thường chói mắt, nhẹ giọng nói: “Người từ đâu có nhiều như vậy?”

“Là ta cấp cho nàng.” Một thanh âm đột ngột vang lên.

Trình Lâm ngẩng đầu, chỉ thấy một nam tử khí vũ hiên ngạn, diện mạo phi thường tuấn mỹ tựa nửa người vào cửa.

Tô Lệ Nhã vừa nghe, lập tức xoay người, Trình Lâm không thể không thu hồi tay. Nàng hưng phấn mà chạy đến bên người Tần Tử Dục nói: “Thế nào, sự tình làm tốt đi?”

“Đương nhiên.” Tần Tử Dục cười nói.

“Hắn là ai vậy?” Trình Lâm không nể mặt, không hờn giận nói.

Tô Lệ Nhã cao hứng giải thích nói: “Hắn là trang chủ Tần thị sơn trang Tần Tử Dục, ta tương lai hợp tác với hắn.”

Trình Lâm vừa nghe, mày nhíu chặt lại, hiển nhiên là biết Tần Tử Dục là người ra sao. Nam nhân trước mắt này chính là người bị người ta gọi là cười mặt hồ ly. Hắn sở dĩ có ấn tượng sâu sắc với Tần Tử Dục như thế, không chỉ có Tần gia kia trải rộng toàn bộ Long Viêm quốc, mà là do người này là loại âm hiểm ngoan quyết. Đối với đối thủ cạnh tranh của chính mình, hắn không chút nào nương tay tiến hành đả kích. Đây cũng là nguyên nhân làm cho Tần thị sơn trang có thể trong năm năm ngắn ngủn đánh bại đối thủ cạnh tranh trở thành lão đại thương giới Long Viêm quốc. Bởi vậy có thể thấy được nam nhân này tính nguy hiểm cao bao nhiêu.

“Tiểu Nhã, người lại đây.” Trình Lâm bất an mở miệng nói.

“Uy, Trình Lâm, ta lập tức sẽ không còn là thị nữ của người, không cần phải sai ta như thế.” Tô Lệ Nhã không hờn giận đi tới.

Trình Lâm một tay lấy nàng kéo ra phía sau, cảnh giác nhìn Tần Tử Dục.

Tần Tử Dục mày hơi hơi nhíu, thầm nghĩ: Không thể tưởng được đường đường là đương gia Trình gia cư nhiên phẩm vị kém như thế, có thể thích diện mạo của xấu nữ này, hơn nữa người này lại là nữ nhân đã có phu. Xem ra tương lai sẽ có trò hay để nhìn. Hắn bực môi nổi lên tươi cười, nói: “Tô Lệ Nhã, ta đi về trước. Nhớ giải quyết thỏa đáng chuyện chuộc thân xong đến khách vân tửu lâu tìm ta.” Nói xong, hắn liền xoay người rời đi.

Trong phòng to như vậy chỉ còn lại có Trình Lâm cùng Tô Lệ Nhã. Trình Lâm xoay người âm trầm hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cái gì kết phường đồng bọn a? Ta rời đi ba ngày, rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì?”

Tô Lệ Nhã bắt đầu thao thao bất tuyệt về chuyện giảng thuật cùng cuộc gặp gỡ ba ngày trước.

“Bởi vậy, ta hiện tại chỉ cần chuộc thân, có thể chuyên tâm làm rạp hát. Đến lúc đó, còn có vô số bạc cuộn cuộn vào túi.” Tô Lệ Nhã bởi vì tưởng tượng mà mặt mày hớn hởi.

Như vậy Tô Lệ Nhã giống như phá nhộng thành bướm, sắp bay khỏi hủ. Nội tâm bồi rối làm cho hẩn nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Nhã, người thích A Kim sao? Người thương hẩn sao?”

“Ân. Ta thích hẩn. Bởi vì trên thế giới này không còn có người nào giống A Kim biết được vẻ đẹp của ta, vô điều kiện toàn tâm tín nhiệm ta. Bởi vậy, ta thích hẩn.” Tô Lệ Nhã cười nói.

Tươi cười của nàng làm hẩn đau đớn. Hẩn không cam lòng mở miệng nói: “Nhưng hẩn là gốc tử, một người không thể cho người hạnh phúc, không thể chiếu cố người.”

Cho dù chính nàng thường xuyên nói A Kim gốc, nhưng là nàng cũng không cho phép người khác nói A Kim như thế. Sắc mặt của nàng trầm xuống nói: “Không cho phép người nói A Kim là gốc tử. A Kim chẳng qua so với người khác đơn thuần thôi. Cho dù hẩn không chiếu cố ta, ta tới chiếu cố hẩn là tốt rồi.” Nói xong, Tô Lệ Nhã liền cảm giận phát tay áo rời đi.

Vốn nghĩ đến lấy giá trị còn người của chính mình, hẩn như thế nào cũng sẽ không bại bởi một cái gốc tử. Chỉ cần hẩn mở miệng, tin tưởng nàng sẽ vui vẻ chấp nhận. Nhưng là, hẩn như thế nào cũng không nghĩ đến nàng cư nhiên thích một cái gốc tử. Vốn tính hướng nàng thẳng thắn thành khẩn nội tâm mình thích nàng, nhưng lời nói lại chỉ có thể nghẹn ở yết hầu, chỉ có thể nhìn nàng rời khỏi tầm mắt của mình, thậm chí bước ra khỏi cuộc sống của mình.

48. Chương 48: Nhà Mới

Vài ngày sau, Tô Lệ Nhã lấy ngân phiếu chuộc thân cho ba người bọn họ, Trình Lân tâm cao khí ngạo cho dù trong lòng luyện tiếu Tô Lệ Nhã rời đi, nhưng vẫn là buông tay cho bọn họ rời đi.

“A Nhã, chúng ta đi đâu a?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Đại tẩu, chúng ta có phải hay không về thôn Tô Gia a?” Đại Mao đổi hành lý sang một bên vai nói.

“Ha ha, các người đi theo ta là được.” Tô Lệ Nhã thần bí nói.

“A Nhã, A Nhã.....”

Trong gió truyền lại đối thoại dần dần đi xa. Trình Lân theo phía sau cửa đi ra, nhìn thân ảnh kia đi xa, trong lòng mạnh mẽ xuất hiện phiền muộn vô hạn cùng nồng đậm luyện tiếu. Hẩn an ủi chính mình nói: Rất nhanh sẽ đi qua.

“Đại tẩu, đại tẩu, còn có bao lâu mới có thể đến a?” Phụ trách khiêng đại bộ phận hành lý Đại Mao rốt cục chịu không nổi ồn ào.

“Người chống đỡ một chút, lập tức sẽ đến.”

Đại Mao vô lực đảo cặp mắt trắng dã. Những lời này nửa canh giờ trước hẩn cũng đã nghe qua. Rốt cuộc đại tẩu “Lập tức” Muốn bao lâu a? Nhưng là, hẩn cũng không dám oán giận, hẩn cực kỳ sợ đại tẩu tươi cười.

“Đến.” Thanh âm Tô Lệ Nhã nhẹ nhàng làm cho kiếp số cu li của Đại Mao được giải trừ. Đại Mao ngẩng đầu, chỉ thấy một gian biệt viện nhỏ lịch sự tao nhã. Tô Lệ Nhã khoe ra giống như từ trong lòng lấy ra một cái chìa khóa, “Tạp –” một tiếng, đem ổ khóa mở ra.

“Nha –” Nàng nhẹ nhàng mà đẩy cửa ra, đối với Đại Mao cùng A Kim ở phía sau nói: “Nơi này về sau chính là nhà mới của chúng ta.” Gian biệt viện này là nàng nhờ Tần Tử Dục tìm cả một buổi chiều, dạo xong vùng phụ cận, mới lựa chọn. Nghe nói nơi này vốn là kim ốc tàng kiều của một phú thương vì e ngại thế tử của mình. Nhưng là, sau lại bị bị cộp mẹ trong nhà phát hiện, phái người đem những nữ nhân kia đánh chết tươi tại chỗ. Rồi sau đó, thế tử phú thương kia còn cho người đem nơi này mau chóng bán đi. Miễn cho thấy xui. Bởi vậy, nàng mới có thể lấy cái giá siêu thấp một trăm lượng mua nơi biệt viện này. Phụ cận

biệt viện đều tốn ít nhất phải hai trăm lượng. Nhưng chuyện này nàng sẽ không nói cho Đại Mao cùng A Kim biết. Miễn cho Đại Mao nhát gan sợ hãi.

Đại Mao trợn mắt há hốc mồm mà cất bước đi vào, nhìn biệt viện tuy rằng không mới nhưng lại phi thường lịch sự tao nhã, hơi giật mình nói: “Đại tẩu, về sau chúng ta ở nơi này sao?”

Tô Lệ Nhã tự hào nói: “Ta đã mua nơi này. Về sau, đây chính là nhà mới của chúng ta.”

A Kim hưng phấn mà động chạm khắp nơi, rồi sau đó trở lại bên người nàng nói: “A Nhã, nơi này về sau chính là nhà của chúng ta. Ha ha.”

“Đứa ngốc.” Tô Lệ Nhã ôn nhu cười.

Phòng mới kia có một đình viện, cùng với một cái phòng khách, hai gian phòng ngủ, hai gian phòng khách, cùng một gian phòng dành cho người hầu, một cái phòng bếp, khó nhất là ở hậu viện có cái hồ tắm rửa. Đây rõ ràng là phú thương kia dùng để cùng nữ nhân hưởng thụ thân mật ở trong nước. Lúc trước, sau khi nhìn hồ tắm này, nàng liền quyết định vô luận như thế nào cũng phải mua được biệt viện này. Đây tuyệt đối vượt qua nhà cấp ba ở hiện đại, trong lòng của nàng cảm giác thành tựu.

Kế tiếp chính là vấn đề phân phòng: Nàng cùng A Kim ở tại hai gian phòng ngủ kề nhau, mà Đại Mao tắc ở tại một phòng khác. Đại Mao vì nàng không có đem hắc an bài đến phòng người hầu bắt đầu đối nàng cảm kích nước mắt lưng tròng. Sau khi phân phòng xong, bọn họ liền tiến hành tổng vệ sinh.

“A Nhã, người xem xem, ta đem phòng của mình quét tước tốt lắm.” Cả người đã muốn cấp nhiễm một màu đen A Kim ngây ngô cười vọt vào phòng cách vách.

Tô Lệ Nhã không chút keo kiệt khích lệ nói: “A Kim thực ngoan, đến hồ trợ đem phòng này của ta cũng cấp quét tước.”

“Đại tẩu, ta đã muốn đem hai gian phòng khách cùng phòng người hầu quét tước tốt lắm.”

“Đại Mao, người đi đem phòng bếp cùng đại sảnh cấp quét tước.”

“Nga.” Đại Mao hưng phấn mà đáp. Dù sao, này đã muốn là nhà hắc. So với gian phòng ở thôn Tô Gia, hắc đối với biệt viện này liền thích ngay.

“A Kim, chúng ta đi quét tước hậu viện.”

“Hảo. Quét tước hậu viện.” A Kim cũng phi thường hưng phấn mà nói.

“Nha –” một tiếng, Tô Lệ Nhã thần bí đẩy cửa phòng tắm ra.

“Oa – thật lớn nga!” A Kim nhìn thấy hồ tắm, liền lớn tiếng hô.

“Đứa ngốc.” Tô Lệ Nhã bị bộ dáng đáng yêu của hắc làm cho tức cười.

“A Nhã, nước này cư nhiên lại nóng.” A Kim ngạc nhiên nói.

“Cái này gọi là ôn tuyền.” Tô Lệ Nhã kiên nhẫn giải thích. Đây cũng là nguyên nhân nàng thích nơi này. Đây dường như là dẫn từ mạch nước nóng ngầm, bởi vậy, nước mới có thể ấm nhiều năm như vậy. Đây cũng đủ thấy lúc trước phú thương kia vì kim ốc của hắc mà khổ tâm. Bất quá, lại cho nàng chiếm tiện nghi.

“Tốt lắm. Chúng ta mau đem nơi này quét tước sạch sẽ đi! Bằng không đợi cho trời tối, còn không có thể nghỉ ngơi đâu!”

“Quét tước, quét tước……” A Kim ngây ngô cười cầm cái chổi quét tước.

Thẳng đến mặt trời ngã về tây, bầu trời nhiễm một tầng hồng đỏ, ba người bọn họ mới cúi bả vai vô lực trở lại đại sảnh. Bất quá, Đại Mao biểu hiện chính mình là trung tâm, lê thân đi đến phòng bếp nấu cơm.

Tô Lệ Nhã nâng cánh tay nặng ngàn cân lên, rồi sau đó vô lực buông bả vai đau nhức xuống. Quét tước này thật đúng là cực khổ a!

Lúc này, một đôi bàn tay to dày đặt ở bả vai của nàng, lực đạo vừa phải mát xa. Tô Lệ Nhã ngẩng đầu, nhìn thấy là A Kim ngây ngô cười:

“A Nhã, bả vai mỗi, A Kim giúp người nhu nhu.”

Không thể tưởng được tay nghề mát xa của A Kim tốt như thế. Tô Lệ Nhã nhắm mắt lại hưởng thụ, môi đỏ mọng không tự giác tràn ra thanh âm: “Ân thật thoải mái a” Âm thanh ái muội tràn ngập toàn bộ đại sảnh.

Đại Mao vừa bưng đồ ăn vào liền nghe thấy âm thanh đó, nghĩ đến có trò hay để nhìn, cước bộ trở nên nhẹ nhàng, lén lút tiếp cận. Nhưng là, tình hình trong đại sảnh làm cho hắn thất vọng, một lần nữa khôi phục tiếng bước chân, tiến vào.

“Oa, thơm quá nga!” Ngửi được mùi thơm A Kim vẽ mặt bụng đói nhìn chằm chằm mâm cơm trong tay Đại Mao.

Tô Lệ Nhã cười nói: “Chúng ta ăn cơm đi!”

“Ăn cơm.” A Kim hưng phấn mà vỗ tay nói.

Đại Mao khiếp sợ nhìn người lang thôn hồ yết, trong lòng cảm thán: Lão đại khẩu vị cũng quá lớn đi!

Tô Lệ Nhã buồn cười nhìn bưng bát cơm, không nhúc nhích, nhìn chằm chằm A Kim cùng Đại Mao, không thể không nhắc nhở nói: “Đại Mao, người nếu không ăn. Đồ ăn sẽ bị A Kim cấp ăn sạch.”

Phục hồi tinh thần lại Đại Mao lập tức cầm lấy chiếc đũa bắt đầu lừa cơm, rồi sau đó hướng khối thịt gà duy nhất trên. Nhưng là, người nào đó động tác so với hắn nhanh hơn một bước. Đại Mao khiếp sợ nhìn khối thịt gà vốn nên thuộc về hắn lại vào trong miệng người nào đó, liền hét lớn:

“A, lão đại, người thật sự là hơi quá đáng, đem khối gà duy nhất ăn.”

A Kim nhìn đĩa rau cần trên bàn vẫn chưa bị động vô, nói: “Này cho người.”

Đại Mao nhìn rau dưa trước mắt, lập tức nghĩ mở miệng kháng nghị, nhưng lời nói của hắn đến miệng bị Tô Lệ Nhã chặn đứng: “Đại Mao, làm thuộc hạ, trọng yếu nhất là cái gì a?”

Đại Mao khí thế suy giảm, vô lực trả lời: “Hiếu kính lão đại.”

“Vậy là tốt rồi ăn rau cần đi!” Tô Lệ Nhã cố ý cười nói.

Đại Mao mang theo rau cần, cầm giận lừa cơm, thầm nghĩ: Về sau nhất định phải mau hơn lão đại đem thịt bỏ vào bát của mình.

49. Chương 49: Tắm Rửa Phong Ba

Lê bước vô lực trở lại phòng chính mình, Tô Lệ Nhã lập tức ngã xuống giường, nhưng là trên người truyền đến mùi lạ làm cho nàng như thế nào cũng ngủ không được, không thể không đứng dậy, đi đến tủ quần áo cầm lấy y phục sạch sẽ hướng hồ tắm phía sau hậu viện đi đến.

Một nơi khác, A Kim cùng Đại Mao ở trong đại sảnh thu thập. Đại Mao liếc mắt nhìn phía sau, xác định Tô Lệ Nhã đã rời đi, mới xoay người giữ chặt A Kim hỏi: “Lão đại, người cùng đại tẩu có hay không cái kia?”

“Cái kia? Cái gì a?” A Kim con người đen chứa đựng nghi hoặc.

Đại Mao nóng nảy, nói: “Chính là sinh hoạt vợ chồng.”

“Sinh hoạt vợ chồng?!” A Kim trong mắt nghi hoặc càng sâu.

“Đại ca người không coi sách ta đưa cho a?” Đại Mao khó có thể tin hỏi.

“Sách?” A Kim bỗng nhiên bình tĩnh đại ngộ nói: “Nga! Sách vẽ mấy hình ảnh không có mặc y phục.”

“đúng, đúng, đúng.” Đại Mao gật đầu như bầm tỏi nói.

Một cơn gió thổi tới, dị vị truyền đến, làm cho hắn nhíu mày nói: “Cái gì thổi như vậy a?” Hắn tìm nửa ngày, rốt cục biết dị vị từ đâu phát ra. Hắn ngửi ngửi y phục trên người mình, lập tức ngừng đầu nói: “Hảo thổi nga! A Nhã ghét nhất người khác thổi thổi.” Sau đó quay qua nhìn Đại Mao: “Ta chỉ nhìn vài tờ, liền

để sang một bên. Sau lại bị A Nhã cầm lấy.” A Kim nghiêm trang giáo huấn Đại Mao nói:“Đại Mao, loại sách này người về sau vẫn là không nên nhìn, sẽ sinh bệnh.”

“Sinh bệnh?” Đại Mao không hiểu hỏi.

“Đúng. Sách kia vẽ người đều cởi sạch quần áo, có thể không cảm lạnh, không sinh bệnh sao?” A Kim ra dáng lão đại nói.

Đại Mao nhất thời không nói gì nhìn khuôn mặt tuần tú nghiêm trang kia, quyết định về sau không bao giờ nhiều chuyện nữa, xoa người nói:“Lão đại, chúng ta vẫn là nhanh thu dọn đi!”

“Nga.” A Kim đáp một tiếng.

Rốt cục thu thập xong A Kim hướng phòng Tô Lệ Nhã trở về. Khi đến trước cửa phòng A Nhã, A Kim quyết định đi tắm rửa trước mới đi tìm A Nhã.

“Nha –” một tiếng, A Kim đẩy cửa phòng tắm ra. Ban đêm ánh trăng từ cửa sổ phòng tắm chiếu vào làm cho không khí trở nên một tầng nhu hòa mà u ám quang mang. Nhìn ánh trăng phản xạ lân lân trong hồ nước, A Kim khẩn cấp cởi sạch quần áo nhảy vào trong nước.

“Hô, thật thoải mái a!” A Kim cảm khái nói, rồi sau đó dùng sức tẩy tắm.

Thanh âm hỗn độn làm cho Tô Lệ Nhã đắm chìm trong giấc ngủ không tự giác rên rỉ. Tiếng rên rỉ này làm A Kim dừng động tác, nhẹ giọng hướng thanh âm ở chỗ tối kia đi đến.

Đến gần, A Kim không tự giác vận công rốt cục đem người được che dấu ở trong bóng tối bên cạnh nhìn thấy rõ ràng : Là A Nhã. Chỉ thấy, Tô Lệ Nhã hai tay đặt ở bên cạnh ao, nằm úp sắp đang ngủ, cũng không quần bộ ngực còn tại trong nước. A Kim hưng phấn mà nhẹ nhàng đến gần, trầm mê nhìn dung nhan ngủ say. Thời gian không biết qua bao lâu, ánh trăng bắt đầu di động, làm cho Tô Lệ Nhã theo trong bóng đêm rơi vào giữa ánh sáng.

A Kim nhìn chằm chằm lưng trần tuyệt đẹp bị ánh trăng chiếu xuống một tầng hào quang nhu hòa, phảng phất bị mê hoặc đem bàn tay to vươn tới. Xúc cảm dưới tay như trên tầng tơ lụa bóng loáng, làm cho hắn mê luyến không thôi.

“Ân ~” Bởi vì sau lưng vẫn bị người quấy rầy, trong lúc ngủ mơ Tô Lệ Nhã nghiêng về phía sau, thân thể cũng vì động tác này mà phơi bày ra.

A Kim nhìn cảnh đẹp trước mắt mà hít vào một hơi: Da thịt trắng nõn trơn bóng, một nửa ngực sữa mềm mại nằm ở trong nước, cùng với hai chân hoàn mỹ mà tinh tế ở trong nước che đậy. A Kim thâm nuốt một ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy mới vừa rồi vốn đã ăn no bụng giờ lại cảm thấy đói bụng. Hắn rốt cuộc chịu không nổi dụ hoặc này vươn tay sờ lên da thịt trắng nõn kia, tay dần dần đi xuống, đến bộ ngực sữa. Hắn vì xúc cảm mềm mại dưới tay mà tâm động không thôi, không tự giác tăng thêm lực đạo. Hắn thuận theo bản năng thân thể, khi thân đặt ở trên người nàng, ôm lấy thân thể hoàn mỹ .Bạc môi tại da thịt trơn bóng lưu luyến không thôi, tay lại nhu tình vuốt ve trước ngực nàng.

“Ân ~” Trong lúc ngủ mơ Tô Lệ Nhã bởi vì cả người khó nhịn mà không tự giác rên rỉ, tay lại từ chối áp lực trước người.

Thanh âm ái muội kia giống như xuân dược làm cả người A Kim nóng không chịu nổi, từng đạo nhiệt lưu bắt đầu hướng hạ phúc hội tụ. A Kim nâng tay lên nhìn thân hình mềm mại, hô hấp khó khăn: Thật là khó chịu, thật là khó chịu. Cảm giác này giống như đem hai người bọn họ thành thân. Trong đầu hồi tưởng tới phương pháp Tô Lệ Nhã dạy hắn, A Kim vốn đã tính đứng dậy rồi đi giải quyết, mắt sắc lại nhìn đến thân ảnh dần dần chìm vào trong nước. Hắn lập tức xuống nước nghĩ tiếp thiên hạ của hắn, nhưng vẫn là đã muộn một bước.

Tô Lệ Nhã còn đang trong mơ bởi vì áp lực khoang miệng cùng hô hấp khó khăn mà từ trong mộng tỉnh lại, nhưng đập vào mắt cũng là nước vô tận. Lúc này, một thân ảnh đem nàng nâng lên.

“Khụ khụ khụ.....” Mãnh liệt ho khan Tô Lệ Nhã theo bản năng ôm chặt lấy người trước người mặt, mà hai chân lại không tự giác gắt gao cuốn lấy người nọ.

Rốt cục ổn định hô hấp Tô Lệ Nhã chú ý tới người trước mắt – A Kim. Kỳ quái mặt A Kim vì sao đỏ lên, bộ dáng dường như rất đói bụng rất đói bụng a! Tô Lệ Nhã vươn thân đặt tay lên trán hắn, nói: “A Kim, người làm sao vậy?”

A Kim bởi vì người trong lòng không ngừng hoạt động mà rút một hơi, cảm nhận bụng trướng sâu sắc lợi hại hơn.

Tô Lệ Nhã lúc này cũng cảm thấy một vật cứng đang đặt ngay hạ thân mềm mại của nàng. Cái gì vậy a? Nàng nghi hoặc cúi đầu nhìn thấy cũng là hai người thân thể trần trụi.

“A Nhã, ta, ta thật là khó chịu a!” A Kim chỉ cảm thấy thân thể kêu gào.

Tô Lệ Nhã rốt cục biết vật cứng kia là cái gì, sắc mặt đại biến buông tay ra, chặt vật dục xoay người thoát đi. Nhưng là, nàng vừa mới xoay người, đã bị người cấp kéo trở về, một lần nữa ngã vào ôm ấp quen thuộc. A Kim thở dốc nói: “A, A Nhã, ta, ta thật là khó chịu a!”

Giờ phút này bụng của Tô Lệ Nhã đã để ngay vật cứng làm cho nàng hoảng sợ hồn phi phách tán. Tuy rằng, nàng hiện tại là thích A Kim, nhưng vẫn là không có chuẩn bị tốt cùng hắn phát sinh quan hệ. Bởi vậy, Tô Lệ Nhã run run thanh âm nói: “A, A Kim, người mau thả ta ra.”

A Kim không chỉ có không có buông nàng ra, ngược lại càng thêm dùng sức đem nàng nhập vào trong lòng, làm hai người không còn khoảng cách. Thanh âm hắn khàn khàn: “A Nhã, ta hảo đói, hảo đói.”

Tô Lệ Nhã gian nan lấy tay để ở lên vòm ngực rắn chắc của hắn, lo lắng trả lời: “Ta, ta lập tức làm cho người ăn.”

“Không. Ta muốn ăn A Nhã.” Vừa dứt lời, khuôn mặt tuần tú của A Kim áp chế đến, bắt môi đỏ mọng của nàng, cũng nuốt luôn lời cự tuyệt của nàng.

Tô Lệ Nhã vốn không thể kháng cự cường thế của A Kim, dần dần buông tha cho phản kháng. Nào bởi vì thiếu dưỡng mà trở nên hỗn độn, thân thể bởi vì hắn âu yếm mà trở nên nóng không chịu nổi. Chờ nàng bởi vì sau lưng lạnh như băng mà thoáng khôi phục thần trí, đã muốn bị A Kim ôm đến bên cạnh ao, đặt ở dưới thân. Nàng cố gắng tập trung tinh thần, tầm mắt đi xuống, vừa vặn chống lại bộ phận đang giương lên cao của A Kim.

Nhất thời lý trí toàn bộ hấp lại. Nàng hai mắt mở to nhìn tuyệt đối vượt qua tiêu chuẩn ngón cái (so sánh gì thế này =_=). Này, này như thế nào so với lần đó bôi thuốc cho A Kim còn muốn lớn hơn gấp đôi. Nếu bị ‘nó’ xâm nhập vào trong cơ thể... chỉ tưởng tượng thôi nàng mồ hôi lạnh liền ứa ra. Cảm xúc sợ hãi sợ hãi bắt đầu cấp tốc bốc lên. Nhưng là, tình hình kế tiếp lại đem sợ hãi của nàng tăng cao cực độ: Chỉ thấy A Kim tách hai chân trắng nõn của nàng ra, tư thế sẵn sàng xâm chiếm nàng. Cùng thời gian, xuất phát từ phản xạ bản năng, Tô Lệ Nhã nắm lên một cái dụng cụ bằng đá bên cạnh hướng đầu A Kim ném tới.

A Kim hừ một tiếng ngã xuống người nàng. Nàng dùng hết toàn lực đem A Kim ở trên người đẩy ra, sau đó luống cuống tay chân mặc quần áo. Sau khi mặc xong, đi thăm dò xem thương thế của A Kim, Tô Lệ Nhã sờ sau gáy A Kim, tâm trạng bối rối rốt cục cũng bình ổn trở lại. Hoàn hảo, A Kim chính là bị nàng đánh hôn mê. Tầm mắt ở đảo qua vật ở hạ thể vẫn còn nằng nặc của A Kim, mặt nàng ửng đỏ, cuống quýt cầm lấy quần áo của hắn ở bên cạnh giúp hắn che thân thể, rồi sau đó lập tức thoát đi hiện trường.

50. Chương 50: Tập Luyện

Ngày hôm sau, A Kim bởi vì nằm bên cạnh hồ lạnh như băng thật lâu Tô Lệ Nhã mới sai Đại Mao đỡ về phòng, mà bị cảm.

“Ngáp, ngáp, ngáp.....” A Kim đỏ lên nghiêm mặt đánh ngáp.

“A Kim, đến đem bát trà gừng này uống lên.” Tô Lệ Nhã bưng một chén trà gừng tiến vào.

A Kim xoa cái mũi, nhúu mày nói: “À ~, ta không cần uống, ta ghét nhất mùi gừng.”

“Ngaoan, uống lên người mới có thể mau mau đứng lên. Chúng ta mới có thể đi ra ngoài ăn được, tỷ như hoàng kim cao a, ba tầng cao a.....” Nàng dụ dỗ A Kim.

Nghe được A Kim chỉ nuốt nước miếng, thẳng nói: “Ta uống, ta uống.”

Ngay khi A Kim cố uống hết chén trà gừng, Tô Lệ Nhã ném một viên đường vào trong miệng của hắn. Vị ngọt rất nhanh hòa cùng với vị đắng. Nàng cầm bao đường nhét vào bàn tay to của hắn nói: “A Kim, này cho người ăn.”

“Hảo ngọt, đường ngọt.” A Kim cầm lấy trong đó hai viên để vào trong miệng, ngậm đường, mồm miệng không rõ hỏi: “A Nhã, tối qua, ngươi vì sao đánh đầu ta?”

Hình ảnh phiến tình ngày hôm qua hiện lên ở trước mắt, Tô Lệ Nhã trên mặt lập tức nhiễm một tầng rặng mây đỏ. Đột nhiên hé ra khuôn mặt tuần tú phóng đại làm cho nàng từ trong hồi tưởng hoàn hồn.

“A Nhã, rốt cuộc vì sao đánh đầu ta? Hại ta hiện tại đỉnh đầu còn sưng một cục thật to.” Ánh mắt hồn nhiên chứa đựng nghi hoặc.

Tô Lệ Nhã không được tự nhiên thanh thanh yết hầu nói: “Đây là bởi vì ngày hôm qua có sâu lông ở trên đầu ngươi. Ta nghĩ đem nó đánh chết, dùng sức quá lớn, liền đánh tới ngươi.”

A Kim chưa bao giờ hoài nghi lời nói của Tô Lệ Nhã, cảm giận nói: “Sâu lông đáng giận. Làm hại đầu ta sưng một cục thật lớn.” A Kim dường như nhớ để chuyện gì đó, hai mắt đột nhiên nhấp nháy tinh quang nói: “A Nhã, chúng ta tiếp tục chuyện tối qua chưa làm xong đi! Thân thể A Nhã ôm rất mềm thật thoải mái a. Ta còn muốn ôm.”

Tô Lệ Nhã vừa nghe, ửng đỏ trên mặt vốn đã tạm lắng xuống liền lại nổi lên càng đậm hơn. Nàng tìm đại lý do nói: “Khó mà làm được. Cởi sạch quần áo ôm trong lời nói, thực dễ dàng cảm mạo. Ngươi xem, ngươi cũng là bởi vì vậy mà cảm mạo. A Kim cũng không hy vọng ta cũng cảm mạo đi!”

“Àn. Ta không muốn A Nhã sinh bệnh.” A Kim trên mặt xuất hiện chắc chắn, rồi sau đó con ngươi đen xuất hiện nồng đậm tiếc nuối, nhẹ giọng nói: “Hảo đáng tiếc, không thể lại ôm A Nhã, không thể cảm thụ cảm giác mềm mại vui vẻ kia.”

Nếu không phải A Kim giờ phút này trên mặt xuất hiện luyến tiếc, không có chút biểu tình dâm loạn, nghe thấy lời này còn tưởng rằng là một sắc lang đầu! Tô Lệ Nhã có chút buồn cười nhìn vẻ mặt tiếc hận kia.

Vốn đang đắm chìm ở trong cảm xúc của chính mình A Kim mất sắc chú ý tới thân ảnh tiếp cận cửa, vội vàng kêu lên: “A Nhã, ngươi muốn đi đâu a? Ta muốn đi theo.” Nói xong, hắn tung chăn muốn xuống giường.

Tô Lệ Nhã vội vàng bước nhanh đi đến, đè hắn lại nói: “A Kim, ngươi không cần đứng lên. Ngươi cần hảo hảo nghỉ ngơi, bệnh mới có thể mau khỏi.”

A Kim vừa thấy nàng đến, lập tức bắt lấy tay nàng một bên đánh ngáp, bên nói: “A Nhã, ngươi không cần rời đi nga!”

Tô Lệ Nhã thấy thế, biết hắn là được tính phát huy tác dụng, cười nói: “Đứa ngốc. Ta ở lại nơi này cùng ngươi.”

A Kim sau khi nghe được trả lời, an tâm chìm vào mộng đẹp.

Tô Lệ Nhã xác định A Kim đã muốn ngủ say, mới lén lút rút tay về, nhẹ nhàng rời đi.

Vừa ra khỏi cửa, liền gặp được Đại Mao.

“Đại tẩu, lão đại thế nào a?” Đại Mao quan tâm hỏi.

“A Kim sau khi uống thuốc đã tốt hơn nhiều rồi. Ta có việc phải đi ra ngoài, ngươi hỗ trợ chiếu cố A Kim.” Tô Lệ Nhã phân phó nói.

“Yên tâm, đại tẩu. Ta nhất định sẽ hảo hảo mà chiếu cố lão đại.” Đại Mao vỗ ngực cam đoan.

Tô Lệ Nhã thế này mới yên tâm mà rời đi.

Hậu viện khách vân tử lâu, vốn là nơi rất yên tĩnh, hiện tại lại làm cho Tô Lệ Nhã biến trở thành nơi tập luyện diễn viên. rút kinh nghiệm từ lần đi đi Bách Hoa lâu, Tô Lệ Nhã xét thấy thẩm mỹ của chính mình

cùng người khác thật sự rất chênh lệch, đã đem nhiệm vụ tuyển diễn viên hào phóng giao cho Tần Tử Dục. Xem nàng thật tốt, cho hẳn một cái lý do quang minh chính đại đi thưởng thức “Mỹ nữ”.

Trải qua vài ngày tìm kiếm Tần Tử Dục rốt cục cũng tìm được vài diễn viên thích hợp: Trong đó đẹp nhất, là đại mỹ nữ ở Bách Hoa lâu mà hôm đó biểu hiện tài năng diễn xuất thiên phú Tô Lệ Nhã phân cho làm nữ nhân vật chính - Bách Hợp. Đương nhiên vì để có thể kiểm chế, nàng cũng sẽ đem một hoa khôi khác – Mẫu Đơn làm một nữ nhân vật chính, miễn cho xuất hiện cục diện độc tài. Mặc dù ở cổ đại có thể lấy khế ước bán thân sẽ không cần lo lắng nhân vật chính trở mặt, nhưng vẫn là chú ý kiểm chế tác dụng, bảo trì một loại cục diện cạnh tranh, mới có thể xúc tiến tiến bộ. Vốn, xét thấy hai người ở Bách Hoa lâu nghệ danh thật sự rất tầm thường, nàng là muốn giúp các nàng cấp lại tên khác, nhưng là, Tần Tử Dục một câu làm cho nàng đánh mất ý niệm trong đầu: “Kỳ thật tên Mẫu Đơn, Bách Hợp cũng rất tốt. Để nhớ. Hơn nữa, các nàng thân phận chính là danh kỹ, dùng tên hiện tại có thể cho những người ngày xưa từng quen biết họ đều đến xem hai người bọn họ biểu diễn. Cớ sao mà không làm đâu!”

Đương nhiên, một vở diễn không thể chỉ có nhân vật chính, còn cần có nam nhân vật chính. Nhân vật chính này cũng là Vương chủ sự hỗ trợ đề cử: Là người không có danh tiếng trong thuyết thư tiên sinh, tên là Cổ Kiếm Hiên. Vốn Cổ Kiếm Hiên này là thuyết thư một khách đếm đã đóng cửa, mới nghĩ đến khách vãn tửu lâu thử xem. Vương chủ sự đã đem Cổ Kiếm Hiên cho Tô Lệ Nhã gặp mặt. Nàng vừa thấy, liền quyết định dùng hẳn. Bởi vì hẳn phi thường phù hợp với hình tượng tiểu bạch kiểm lưu hành trong thời đại này, đồng thời hình tượng Vương An Húc trong [mặt nạ] mà nàng sắp luyện tập cũng tương xứng.

Chuyện đầu tiên trước khi bắt đầu luyện tập chính là phân vai diễn: Cổ Kiếm Hiên trong vai nam nhân vật chính – hàn lâm học sĩ Vương An Húc. Hình tượng Bách Hợp thích hợp diễn nữ nhân vật chính thứ nhất – thê tử Vương An Húc, danh nghe thấy kinh thành quan gia tiểu thư, Trần Nguyệt Tuệ. Mẫu Đơn tác trở thành nữ nhân vật chính thứ hai – nữ quý Mai Tam Nương.

Vì để có thể tập luyện tốt, vài ngày trước Tô Lệ Nhã đã kêu Tần Tử Dục phái người viết thư cho nàng gặp, chiếu theo lời của nàng nói, viết vài cái kịch bản cho ba người bọn họ.

Lịch trình tập luyện đầy đặc chính thức bắt đầu. Tô Lệ Nhã lúc mới bắt đầu còn rất kiên nhẫn chỉ đạo bọn họ như thế nào có thể diễn như mình diễn. Nhưng phần kiên nhẫn này khi nàng dạy Cổ Kiếm Hiên gần như là cần gấp năm lần so với bình thường; Khi nàng kêu Bách Hợp diễn biểu tình hoảng sợ khi nhìn thấy nữ quý như thế nào, số lần đạt sáu lần; Khi nàng kêu Mẫu Đơn diễn Mai Tam Nương đối với Vương An Húc biểu tình vừa yêu lại vừa hận, số lần đạt tám lần bình thường, kiên nhẫn của nàng hết thấy liền dùng hết. Nàng bắt đầu trở nên bén nhọn, bắt đầu tức giận, làm cho tất cả mọi người sợ gương mặt khủng bố khi tức giận của nàng, mà cố gắng nghiền ngẫm hành động của chính mình.

Tô Lệ Nhã nhìn ba người ở ba phương hướng khác nhau đang kiệt lực biểu diễn, bỗng nhiên cảm thán tính tình đạo diễn vì sao kém đến thế. Nàng bắt đầu dùng một loại sách lược khác nhau: Tiến hành chỉ đạo đối với ba người, đụng tới phần diễn khó khăn, nàng sẽ làm mẫu cho bọn họ một lần, chỉ có một lần. Khác đều dựa vào chính bọn họ cân nhắc. Nàng áp dụng loại sách lược này là giống như dạy một tiểu hài tử tập đi, chỉ có thể buông tay làm cho chính hắn đi thử, mới có thể làm cho hắn ở thời gian ngắn nhất học được đi như thế nào.

Tần Tử Dục đi vào hậu viện vừa vặn nhìn đến màn Tô Lệ Nhã chửi ầm lên Cổ Kiếm Hiên kia phân tính kể tươi cười mất tự nhiên: “Cái này gọi là tính kế sao? Người cái này gọi là ngây ngô cười. Khi tính kế, người hẳn là nghĩ đến thành công, người muốn nhận được bao nhiêu ưu việt.”

“Ưu việt?” Cổ Kiếm Hiên nghi hoặc hỏi.

Tô Lệ Nhã đảo cặp mắt trắng dã, nói: “Chính là điều người muốn trong lòng đi! Giống tiền tài a, nữ nhân a!”

Chỉ một chút như vậy, Cổ Kiếm Hiên đã nghĩ thông, rốt cục tươi cười vừa lòng Tô Lệ Nhã.

Tô Lệ Nhã quan sát Cổ Kiếm Hiên tiếp tục luyện tập, xoay người đến Mẫu Đơn, vừa vặn nhìn đến màn nàng cùng Vương An Húc gặp nhau. Nàng lắc đầu nhìn hình ảnh cước bộ cứng nhắc kia.

“Ngừng –” Tô Lệ Nhã nhìn không được ra tiếng ngăn cản nói: “Mai Tam Nương là một thể hệ danh kỹ, sắc nghệ vô song, làm người thanh cao tự tin. Bởi vậy, người muốn đem tự tin cùng thanh cao này diễn đi ra.

Giống như vậy –” Tô Lệ Nhã bắt đầu hai tay phóng cho sườn thắt lưng, khẽ nâng mặt lên, con ngươi đen tằm mát ra nồng đậm tự tin cùng cao ngạo. Tự tin này làm trong mắt Tần Tử Dục hiện lên tinh quang, rồi sau đó hẳn có chút đăm chiêu nhìn chằm chằm thần thái kia.

“Đã biết đi! Người phải tưởng tượng chính mình thành một người tuyệt thế mỹ nhân, có thể làm cho tất cả nam nhân đều quỳ gối dưới váy của người.”

“Mỹ nữ, mỹ nữ.....” Mẫu Đơn như bị thôi miên thì thào, rồi sau đó ánh mắt bắt đầu chuyển biến, trở phi thường tự tin.

Mà ba người bọn họ là người có trí giác ngộ cao, không cần nàng chỉ giáo nhiều lần, đã có thể nắm chắc.

Sau khi cảm thấy hài lòng Tô Lệ Nhã rút cục chú ý tới Tần Tử Dục vẫn đang đứng quan sát. Đối với một đồng bọn như hẳn, nàng cũng không dám chậm trễ, đi qua nói: “Tần trang chủ, ngài đến có chuyện gì a?”

Tần Tử Dục không biết vì sao cảm thấy Tô Lệ Nhã dưới ánh mặt trời mang theo tươi cười hưng phấn có điểm chói mắt. Hắn dừng tâm tư, nói: “Ta muốn tìm người đi xem rạp hát tương lai của chúng ta.”

“Được.” Tô Lệ Nhã hai mắt nổi lên tinh quang trả lời.

51. Chương 51: Quảng Cáo

Nơi làm rạp hát cách khách vân tử lâu ước chừng năm trăm thước là một khách điểm cũ tồi tàn. Tuy rằng, khách điểm này so với khách vân tử lâu ở ngay đường chính thì được xem như là bị vây ở góc đường. Nhưng vị trí xung quanh coi như cũng là phần vinh. Mà khách điểm này vốn do ông chủ không kinh doanh tốt, lại có khách vân tử lâu cấp năm sao khai trương sau, liền giống như nhà dột lại gặp trời mưa. Vốn Tần Tử Dục mua khách điểm này chỉ dùng để mở rộng khách vân tử lâu, làm thành một cái tử lâu cấp bậc thấp một chút, giá cả cũng thấp xuống cho nhiều tầng lớp có thể vào. Hiện tại, vừa vặn có thể làm rạp hát.

Tô Lệ Nhã trong trong ngoài ngoài, phía trước phía sau đánh giá rạp hát tương lai này, trực giác vừa lòng, nhất là đại sảnh rang mở kia, cùng với hành lang. Như vậy hoàn toàn có thể cải tạo thành hai tầng lầu thính phòng. Dưới lầu đại sảnh là nhằm vào quần chúng bình thường, mà lầu hai còn lại là nhằm vào khách quý.

Tần Tử Dục chỉ vào đại sảnh nói: “Ta tính ở trong này làm một sân khấu lớn, chỗ các người biểu diễn. Dưới đài bãi ghế dựa, làm chỗ ngồi cho người xem bình thường.” Hắn nâng ngón tay hướng lầu hai hành lang nói: “Ta tính đem phòng cấp trên hàng lang cải tạo thành một gian nhà phòng đối diện với sân khấu, dành cho những khách có nhiều tiền.”

“Ân.” Trên cơ bản, suy nghĩ của Tần Tử Dục cùng mình không sai biệt lắm. Nhưng là, nàng có một chút ý kiến phải nói ra: “Tần trang chủ, không biết người có thể hay không tìm cho ta một người thợ mộc, đem dọn chỗ làm thành như vậy đâu?” Tô Lệ Nhã bắt đầu hướng Tần Tử Dục miêu tả rạp chiếu phim ở hiện đại từ cầu thang đến chỗ ngồi: “Như vậy chỗ ngồi mới tốt. Quần chúng sẽ không bởi vì chênh lệch chiều à nhìn không tới biểu diễn trên sân khấu, hơn nữa chỗ ngồi cố định, có thể tạo ra càng nhiều không gian cất chứa càng nhiều người. Ở mỗi một chỗ ngồi sắp xếp trang bị.....” Nàng tiếp theo hướng Tần Tử Dục giải thích gấp thức tấm ván gỗ: “Tấm gỗ này ở giữa chỗ ngồi, có thể di động. Quần chúng nếu có muốn ăn điểm tâm, trà linh tinh gì đó, có thể đem để bên trên. Cuối cùng phân thành bốn chỗ ngồi. Mỗi tổ trong đó có hai người lưu thông thuận tiện, cung cấp những nhu cầu của khách.”

Rút cục, Tô Lệ Nhã nói xong, hô to một hơi. Mà Tần Tử Dục lấy ánh mắt kinh dị nhìn Tô Lệ Nhã bùng chén trà trên bàn uống: Rất khó tưởng tượng, chỗ ngồi tinh tế như vậy cư nhiên nàng có thể nghĩ ra, chính là cho dù là thợ giỏi cũng rất khó tưởng tượng ra. Nhưng hẳn lại phát hiện nếu như y theo như lời nàng mà làm, quả thật có thể cất chứa càng nhiều quần chúng, kiếm càng nhiều tiền.

Uống trà xong Tô Lệ Nhã tiếp tục giảng giải nói: “Chúng ta có thể ở từng cái chỗ ngồi khắc dãy số, đem từng cái dãy số chế thành phiếu, trước đó bán cho quần chúng.”

“Chế thành phiếu?” Tần Tử Dục nghi hoặc hỏi.

Tô Lệ Nhã chiếu hình dáng vé xem phim ở hiện đại nói :“Giống như tờ giấy cứng vậy, trên đó có ghi dãy số.”

Tần Tử Dực thoáng tự hỏi nói:“Này không khó. Nhưng ta bán thì có người bỏ tiền ra mua sao?” Dù sao, dân chúng đối với thứ gì mới điều sẽ ôm tâm tư nghi hoặc. Điểm này hẳn vô cùng rõ ràng. Lúc trước hẳn đối với cái rạp hát này cũng có nhiều băng khoăn.

Đối với vấn đề bán vé nàng vô cùng tự tin. Ở hiện đại nàng thường xuyên lấy đồ ăn chia xẻ cho Dương Tình vì nàng có nhiều bát quái trong giới giải trí. Bất quá, hiện tại nơi không có khái niệm về truyền thông. Nàng tính lựa chọn phương pháp tiện dụng nhất— áp phích. Nàng bắt đầu đem hình thức áp phích trong lòng nói ra:“Chúng ta có thể ột ít họa kĩ cao siêu đem Mẫu Đơn, Bách Hợp cùng Cổ Kiếm Hiên ba người lên một tờ giấy lớn, dán ở các khách điểm, tửu lâu ở phú huyện, rồi sau đó dựa vào bức vẽ nói với người thuyết thư ở nơi đó kể gần lược lại chuyện xưa [mặt nạ].”

Tần Tử Dực khẽ nói:“Phương pháp như vậy quả thật có thể làm.”

Chỉ có thể làm a? Hiệu quả khẳng định sẽ làm cho những người nơi này mở rang tầm mắt. Tô Lệ Nhã không khỏi đắc ý nghĩ.

Tần Tử Dực có thể ở trong thời gian ngắn ngủn, làm cho Tần thị sơn trang trở thành lão đại thương giới ở Long Viêm quốc , nên hiệu suất làm việc thì khỏi phải bàn. Ba ngày sau, trước cửa tất cả các khách điểm, tửu lâu lớn nhỏ trong phú huyện đều treo một bức họa ước chừng cao gần bằng một người lớn. Trên bức họa lấy Mẫu Đơn, Bách Hợp cùng Cổ Kiếm Hiên ba vị tuấn nam mỹ nữ làm nhân vật trung tâm, sắc thái tiên diễm, cùng tiêu đề to như vậy. Như thế thị giác hiệu quả, làm cho các khách nhân ra vào khách điểm, tửu lâu đều dừng bước. Dù sao bức họa tuấn nam mỹ nữ như thế lại cảnh đẹp ý vui, ai cũng không muốn bỏ qua. Dựa theo bản họa, người thuyết thư càng có thể phát huy chuyện xưa [mặt nạ] giới thiệu những điểm chính. Sau khi bọn họ nói xong, sẽ riêng cường điệu một tháng sau ở rạp hát sẽ trình diễn, hiện tại có thể đến khách vân tửu lâu đặt bàn trước.

Sang trước rạp hát là nàng cực lực hướng Tần Tử Dực đẩy mạnh tiêu thụ tên. Dù sao rạp hát có thể tính là một ý tưởng sáng tạo tại thế giới này, đi trước tính chuyện vật. Chỉ có tên này mới có thể đưa rạp hát của bọn họ phát triển lên.

Từ khi bản họa xuất hiện, cũng đã có rất nhiều người chạy đến khách vân tửu lâu mua phiếu. Mà người mua phiếu theo thời gian trôi qua, bắt đầu tăng tốc độ cùng phương thức. Không đến ba ngày, phiếu bình thường đã bán sạch, chính là trong hai ngày thì phiếu giá cao đã bán hết phân nửa. Kỳ thật, phiếu sở dĩ có thể bán đắt như vật, chính là bởi vì chuyện xưa [mặt nạ] này hấp dẫn, hơn nữa Mẫu Đơn cùng Bách Hợp đều được công nhận là hai đại danh kỹ ở phú huyện, lại làm cho hai người bọn họ có thể trình diễn. Mà tất cả các phiếu đều là Tần Tử Dực mời người chuyên môn chế tác, rất khó phỏng chế.

Cục diện bán phiếu làm Tần Tử Dực cũng lâm vào khiếp sợ. Nhưng là, Vương chủ sự cùng chương quỳ đã rất muốn khóc. Người mua không được phiếu chính là mỗi ngày theo chân bọn họ nháo, làm cho bọn họ giải thích đến khan cả cổ họng. Tần Tử Dực đem tình huống này nói lại với Tô Lệ Nhã, nàng cười nói:“Tần trang chủ, người tận dụng khả năng chế tạo chút phiếu, làm cho Vương chủ sự bán.”

Tần Tử Dực nghi hoặc hỏi:“Nhưng sang trước rạp hát chỉ có thể chứa nhiều người như vậy .”

Tô Lệ Nhã thần bí cười nói:“Người có thể cho người đem thời gian cấp đổi thành ngày hôm sau a! Rạp hát mở cửa buôn bán, nhưng không phải vì diễn một tuồng kịch, mà là vì để kinh doanh lâu dài, không phải sao?”

Tần Tử Dực dù sao cũng là cao thủ kinh thương, vừa nghe liền hiểu được thâm ý trong đó, cười nói:“Đúng vậy!”

Bắt đầu rất nhiều phiếu tinh xảo được đem ra bán . Quảng cáo mị lực bắt đầu lấy tư thái ngạo nghễ lần đầu tiên trên đời để ọi người triển lãm.

52. Chương 52: A Kim Khêu Gọi

Trăng tròn đã sắp bắt đầu nhô cao trên không trung, Tô Lệ Nhã sau khi ăn no, tay cầm theo điểm tâm lấy từ khách vãn tửu lâu, thả vui cước bộ trở lại nhà mới của mình.

“Nha –” một tiếng, Tô Lệ Nhã đẩy cửa phòng ra, mới xoay người liền ngã vào một vòng tay quen thuộc, trên đỉnh truyền đến thanh âm nồng đậm tịch tịch của A Kim: “A Nhã, xấu lắm nga. Rồi đi cả một ngày, hơn nữa trẻ như vậy mới trở về cho ta nhìn thấy người.”

Nguyên lai trong phòng có người chờ đợi cảm giác là tốt đẹp như thế a! Tô Lệ Nhã tâm bắt đầu phình lên. Nàng thả lỏng thân thể tựa vào người A Kim, lẳng lặng hưởng thụ thời khắc ấm áp khó có được này.

“A Nhã, về sau không cho phép không nói một tiếng đã bỏ lại ta, không cho phép về trẻ như vậy.” Bị bỏ rơi mấy ngày A Kim tức muốn lời hứa hẹn.

“Ân.” Nhưng lập tức Tô Lệ Nhã nghĩ đến công việc của chính mình, nếu mang theo A Kim bên người, chỉ sợ mọi việc đều làm không được. Nàng ngẩng đầu thương lượng nói: “A Kim, ban ngày ta còn có công việc.”

“Ta cũng muốn đi theo.” A Kim không chút nghĩ ngợi theo sát nói.

“Không được.” Tô Lệ Nhã một ngụm từ chối.

A Kim biểu tình lập tức trở nên vô cùng ủy khuất, nước nở nói: “A Nhã, gạt người, gạt người. Vừa rồi rõ ràng mới đáp ứng không bỏ lại ta, hiện tại lại chuẩn bị không mang ta theo.”

Tô Lệ Nhã không tiếng động thở dài nói: “A Kim, ta muốn kiếm tiền để nuôi dưỡng người trong nhà này. Bằng không, chúng ta sẽ không có cơm ăn. Không cần, như vậy đi! Về sau buổi tối ta sẽ trở về sớm một chút cùng người.”

A Kim nhìn nàng một hồi lâu mới nói: “Được rồi! Bất quá, ta muốn buổi tối ngủ cùng A Nhã.”

“Cùng nhau ngủ?!” Tô Lệ Nhã không tự giác đề cao âm lượng.

A Kim dùng sức gật đầu nói: “Đúng vậy! A Nhã, người xem đêm nay người về trẻ như vậy. Chỉ có cùng nhau ngủ, ta mới có thể nhìn thấy A Nhã, A Nhã mới có thêm chút thời gian ở cùng ta.”

Một câu, đã đem lời nói muốn phản bác của Tô Lệ Nhã kéo trở về. Nàng bắt đầu phát hiện A Kim trở nên thông minh hơn, biết các lợi dụng lời nói của nàng. Nàng không thể không gật đầu nói: “Được rồi! Bất quá, người cũng không thể đối ta thế nào a?” Tô Lệ Nhã hồi tưởng tới lần phong ba trong nhà tắm, không thể không bổ thêm một câu.

“Cái gì thế nào a?” A Kim nghi hoặc hỏi.

Nhìn con người đen hờn nhiên mà mang theo hoang mang, Tô Lệ Nhã thầm nghĩ chính mình đa tâm, cười nói: “Không có gì. Người không phải nói muốn cùng nhau ngủ sao? Còn không nằm xuống giường đi.”

“Tốt.” A Kim hoan hô một tiếng lập tức hướng giường phóng đi. Tô Lệ Nhã buồn cười cũng đi theo, bắt đầu lấy điểm tâm ra nói: “A Kim, đây là cho người.”

A Kim vừa nghe mùi, liền kêu lớn: “Ba tầng cao.” Rồi sau đó bàn tay to tiếp nhận, khẩn cấp mở ra.

Nhìn khuôn mặt tuần tú ăn ngon, không biết vì sao trong lòng Tô Lệ Nhã cảm thấy một trận thỏa mãn.

“A Nhã.....”

Tiếng gọi quen thuộc làm nàng quay đầu trả lời: “A –” Lời nói kế tiếp đã bị mỹ vị trong miệng cắt ngang.

A Kim tiếp theo lại lấy một khối ba tầng cao cho nàng: “A Nhã cũng ăn.”

Một bao ba tầng cao đã bị hai người tiêu diệt hết.

“Cách –” Tô Lệ Nhã vỗ cái bụng đã muốn trương lên. Bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, chỉ thấy gương mặt tuần mỹ quá đáng của A Kim xuất hiện ở trước mắt. Đôi mắt sâu thẳm phảng phất muốn hút nàng vào trong, làm cho lòng nàng run lên. Bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp: “A Nhã, bên miệng người có bột

phần, ta đến giúp người.” Nói xong liền xuống, bạc môi dán sát vào môi nàng, liếm qua liếm lại, làm nàng không tự giác run rẩy thân thể.

Hảo nửa ngày, A Kim mới rời đi bên môi của nàng. Cái miệng của hắn bởi vì mới vừa rời tiếp xúc cũng dính một tầng bột phấn, lưỡi vươn lên liếm bên khóe môi.

Tô Lệ Nhã nhìn thấy màn này giống như bị điện giật ngốc lảng tại chỗ, nhìn chăm chăm bạc môi kia: Rất, rất gợi cảm. Nhìn đôi mắt hồn nhiên trên gương mặt tuần mỹ, nàng chỉ cảm thấy tim đập cấp tốc tăng lên. Nàng giống như nhìn thấy một tiểu dê con hồn nhiên. Đây căn bản chính là dẫn người phạm tội a! Nàng rốt cục biết từ “Sắc nữ” được sinh ra như thế nào, là bị người dụ hoặc đi ra. Nếu nam nhân đều giống A Kim vừa gợi cảm lại hồn nhiên, nàng tin tưởng chỉ cần là nữ nhân bình thường đều sẽ biến thành sắc nữ. Chịu đựng không được dụ hoặc, Tô Lệ Nhã nhẹ giọng nói: “A Kim, của người bên miệng cũng có bột phấn, ta giúp người.” Vừa dứt lời, nàng không khách khí đem môi đỏ mọng áp chế bạc môi dụ hoặc nàng.

Không khí ái muội bắt đầu lan tràn.

“Ân ~” Một tiếng rên rỉ gợi cảm mà chứa từ tính đem lý trí Tô Lệ Nhã một lần nữa kéo trở về. Nàng mở hai mắt hồn độn ra, nhìn thấy là lồng ngực rắn chắc thản nhiên lộ ra, mặt trên đã in rất nhiều dấu môi son.

“Oanh –” một tiếng, Tô Lệ Nhã chỉ cảm thấy hai gò má nóng lên. Đây là hành vi của nàng sao? Nàng thiếu chút nữa liền đối với A Kim làm hành động phi lễ. Quảng chết người.

Vốn đang chìm trong hưởng thụ A Kim nghi hoặc nhìn người trên ngực đình chỉ động tác, Tô Lệ Nhã xoay người đi đến bên giường.

Hắn khởi động nửa thân thể, con người đen chứa đựng nghi hoặc nói: “A Nhã, người làm sao vậy?”

Tô Lệ Nhã hai mắt mở to nhìn nửa ngực phía trên rộng lớn vẫn còn in ấn ký mới vừa rời của nàng, cả người A Kim tản ra khí chất nam tính mà tao nhã, hồn nhiên mà gợi cảm, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi nóng. Vì sợ chính mình hóa thành sói, nàng lập tức kéo chăn làm bộ ngủ.

Một bên khác, A Kim bị khơi mào tình dục có chút khó chịu nức nở nói: “A Nhã, người vì sao đình chỉ a? Như vậy, ta thật là khó chịu a!”

Ta không có nghe thấy, ta không có nghe thấy..... Tô Lệ Nhã thối miên mình, rốt cuộc đem giả bộ ngủ biến thành ngủ thật sự.

Đêm ngày tại trong tiếng ừ吁 khua của A Kim, Tô Lệ Nhã giả bộ ngủ đã vượt qua.

53. Chương 53: A Kim Tịch Mịch

Trên bàn cơm bởi vì không được thu dọn sạch sẽ, lưu lại vài viên đường nhỏ. Con kiến giáp vừa vắn đi ra kiếm ăn mang theo con kiến ắt lén lút theo bàn chân bò lên mặt bàn.

Con kiến ắt bò lên mặt bàn nhìn thấy gương mặt phóng đại của một người, hoảng sợ nhìn con kiến giáp bên cạnh nói: “Giáp ca, chúng ta vẫn là nên ở đây chờ đi! Nơi này có người đang nằm úp sấp.”

Con kiến giáp khinh bỉ liếc mắt nhìn con kiến ắt một cái nói: “Người không cần lo lắng. Người này mỗi ngày đều ghé mặt vào mặt bàn không nhúc nhích. Chúng ta chỉ để ý đi chuyển.” Con kiến giáp xung phong, dẫn đầu hướng đồ ăn hôm nay tiến quân. Con kiến ắt nhìn thấy con kiến giáp đi nhanh về phía trước không coi người kia vào đâu, mới dám theo sau.

“Hắc hừ – hắc hừ – hắc hừ –” Hai con kiến dùng hết khí lực nâng viên đường.

A Kim đem khuôn mặt tuần tú đặt ở trên mặt bàn, nhìn hai con kiến kéo viên đường đi qua trước mặt mình, thở dài nói: “Các người cũng thật tốt. Có bạn bồi. Ta rất muốn A Nhã bồi nga!”

Con kiến ắt nghi hoặc nhìn con kiến giáp đối diện hỏi: “Giáp ca, người này thế nào? Thẳng đối với chúng ta thờ dài.”

“Nhàm chán thôi! Người này mỗi ngày đều thờ dài như vậy. Không cần lo cho hắn, chúng ta vẫn là nhanh chút đem đồ ăn trở về đi!”

A Kim nhìn hai con kiến đá cũng không thèm đá hấn, chỉ để ý liều mạng kéo đồ ăn chuồn mất, lại thở dài :“Ai –”

“A –” Đại Mao rút cuộc chịu không nổi A Kim thở dài, quát to một tiếng, đứng dậy nói “Lão đại, cầu xin người không cần lại thở dài. Một buổi chiều, người thở dài ít nhất cả trăm lần rồi, ta nghe được phiền muộn chết.”

A Kim miễn cưỡng chuyển động khuôn mặt tuần tú trên mặt bàn, đối mặt Đại Mao nói:“Nhưng là ta rất nhớ A Nhã, không thấy được nàng liên cảm thấy cả người vô lực a!”

A Kim quay đầu đem khuôn mặt tuần tú mặt hướng ngoài mặt trời ngoài cửa nói:“Vì sao mặt trời còn không xuống núi, ánh trăng còn không dâng lên a? Như vậy, ta mới có thể nhìn thấy A Nhã a?” (tội nghiệp ghê T^T)

Đại Mao chịu không nổi loạn choạng tiến lên phía trước A Kim nói:“Lão đại, người là lão đại của ta, như thế nào lại không có tiền đồ như thế? Không phải chỉ là thôi nữ nhân sao? Lão đại, thế giới nam nhân trừ bỏ nữ nhân còn có rất nhiều rất nhiều thứ đó a!”

“Nhưng là, ta chỉ muốn A Nhã, ta chỉ muốn A Nhã theo giúp ta.” A Kim vô tình trả lời.

Đại Mao kéo cả người A Kim vô lực đi tới cửa, chỉ vào bầu trời xanh thẳm :“Lão đại, người xem bầu trời thật rang lớn a! Cuộc sống của chúng ta cũng rang lớn giống bầu trời. Đi, ta mang người đi mở mang kiến thức thiên địa bên ngoài.” Đại Mao nói được là hào khí ngàn vạn, đã sớm đem Tô Lệ Nhã trong đầu A Kim quăng ra xa.

“Bên ngoài?” A Kim hai mắt nổi lên tinh quang, hưng phấn mà bắt lấy Đại Mao nói:“Đại Mao, chúng ta đi đến chỗ A Nhã đi!”

“Chỗ của đại tẩu?” Đại Mao thế này mới nhớ tới Tô Lệ Nhã mỗi ngày ra cửa đã dặn dò hấn, nhất thời biểu tình trở nên cứng ngắc, nói:“Ai nha, hôm nay mặt trời như thế nào lớn như vậy a? Ta cảm thấy choáng váng.” Đại Mao khoa trương vuốt cái trán, cước bộ thẳng hướng bên trong đi đến.

A Kim cho dù có ngốc, cũng biết Đại Mao đang giả bộ. Giờ phút này A Kim so với lúc bị Tô Lệ Nhã nhốt được khi đó trí lực chỉ mới bảy, tám tuổi , đã sắp trưởng thành, đã sắp hiểu được một số chuyện tình cơ bản. Hấn vừa thấy Đại Mao giả bộ, bước nhanh đi đến trước ghé Đại Mao ngồi, cười nói:“Đại Mao, người rất khó chịu đi!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Đại Mao thẳng vỗ về cái trán, giống như thống khổ nói.

A Kim cầm lấy chén trà trên bàn, đi lên nói:“Người uống chén trà đi!”

Đại Mao cảm tạ đang muốn tiếp nhận chén trà, nhưng là tay hấn còn không có đụng tới, cái chén đều tan thành bột phấn. A Kim thổi bột phấn còn lưu lại ở trên tay, cười nói:“Làm sao bây giờ, ta rất dùng sức. Cũng bị A Nhã mắng. Vẫn là chờ sau khi A Nhã trở về, lập tức nói cho nàng đi!”

A Kim ngừng lăm bằm lâu bầu, vươn tay nói:“Đại Mao, người là không phải đau đầu a? Ta giúp người nhu nhu!” Nói xong, hấn đã đem tay chuẩn bị đưa qua.

Đại Mao nhìn cái chén bị nghiền nát trong bàn tay to kia, cảm thấy mồ hôi lạnh ứa ra, vội vàng đứng dậy nói:“Hắc hắc, thật là kỳ quái, vừa rồi đầu còn cảm thấy choáng váng, hiện tại cứ nhiên không có vấn đề gì.”

A Kim nhìn Đại Mao tự biên tự diễn, thầm nghĩ: A Nhã thật lợi hại, dạy hấn chiêu này thực dùng được. Đại Mao thực sự theo như lời nàng nói không có bệnh gì cả. Nói thật ra là Tô Lệ Nhã sợ A Kim cùng Đại Mao hai người ở lại trong nhà, sợ đơn thuần A Kim sẽ bị Đại Mao khi dễ, công việc nhà gì cũng đều bắt A Kim làm. Bởi vậy, nàng dạy A Kim một vài chiêu dùng để đối phó với Đại Mao, chính là giống như phương pháp A Kim mới biểu hiện vừa rồi.

A Kim cười đi đến trước mặt Đại Mao nói:“Đại Mao, người đã không có việc gì, chúng ta phải đi tìm A Nhã.” Nói xong, cũng không chờ Đại Mao mở miệng cự tuyệt, hấn liền cầm tay Đại Mao lao ra bên ngoài.

Đại Mao khóc không ra nước mắt đành phải bị bắt đuổi kịp. Hấn lần này thực sự là lấy đá đập chân mình, hão hão mà cùng lão đại cái gì bên ngoài đâu? Khiến cho chính mình cứ nhiên cũng bị hấn dẫn đi gặp đại

tẩu. Nhớ tới lời đại tẩu căn dặn, Đại Mao không khỏi rùng mình. Ô ô ô ~ hắn sẽ bị đại tẩu lột da. Vốn muốn mở miệng cự tuyệt hắn, trong đầu lại hiện ra một màn A Kim bóp nát cái chén. Nhất thời lời đến cửa miệng lại không cách nào nói ra được. Ô ô ô ~ hắn đây trước có sói sau có hổ a!

Giờ phút này bởi vì muốn gặp A Nhã A Kim chính là hưng phấn, cũng không chú ý người nào đó đang âm thầm kêu khóc.

54. Chương 54: Tô Lệ Nhã Chối Lợi

Đại Mao mang theo A Kim lén lút tránh thoát đám người, tiến vào hậu viện khách vãn tửu lâu, bỏ xuống một câu nói: “Nhớ kỹ, lão đại, phải trốn không để đại tẩu phát hiện. Nếu thực sự bị phát hiện, nhớ kỹ nhất định phải nói là chính người đến nga!” Ngay lập tức ly khai, chỉ sợ chậm trễ sẽ bị Tô Lệ Nhã phát hiện.

A Kim lén lút đi vào hậu viện tránh ở sau cây cột lớn, nhìn bên trong.

Giờ phút này vì ba ngày sao phải biểu diễn mà đi vào luyện tập. Chỉ thấy vài diễn viên đang ở nơi đó chiếu kịch bản tập luyện.

“Cổ Kiếm Hiên, biểu tình bí thống một chút, như vậy mà có thể gạt được mọi người sao?”

“Mẫu Đơn, tiếng cười của người phóng đại một chút, phải hàm chứa vừa bi lại vừa phẫn.”

“Bách Hợp, người khuyên giải an ủi cho có tình cảm chút đi, như vậy mới có thể biểu hiện ra là một thê tử yêu trọng phu vì trọng phu bất chấp trả giá hết thấy cho tình cảm của mình.”

A Kim si mê nhìn Tô Lệ Nhã dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt, vô cùng tự tin, chỉ cảm thấy trong lòng phảng phất có cái gì đang cuộn cuộn. A Nhã, A Nhã của hắn, thực đẹp quá a!

Thời gian Tô Lệ Nhã cùng chúng diễn viên tập trung luyện tập, A Kim trong si mê vượt qua. Rất nhanh, ánh mặt trời đã nhuộm đỏ trên không.

“Tốt lắm. Mọi người có thể về nhà nghỉ ngơi.” Thanh âm thanh thúy của Tô Lệ Nhã vang lên.

Mọi người ở trong lòng hoan hô một tiếng, chuẩn bị thu dọn về nhà. Nhưng Cổ Kiếm Hiên lại không có động tác gì, ngược lại cầm kịch bản, khiêm tốn hướng về phía Tô Lệ Nhã thỉnh giáo. Nàng đối với đệ tử hiểu học lại rất thích thú. Không nề phiền phức vì giảng giải.

A Kim nhìn thấy Cổ Kiếm Hiên tiếp cận A Nhã của hắn như thế, lửa giận hừng hực bắt đầu bốc lên, vốn tính tiến lên đem cái tên nam nhân dám tiếp cận A Nhã của hắn đánh bay ra. Nhưng là hắn chân mới bước ra, bên tai liền vang lên lời dặn dò của Đại Mao trước khi đi, không thể không thu hồi cước bộ.

Lúc này, tiếng nói chuyện thì thầm không xa truyền đến phía sau cây cột:

“Mẫu Đơn, người nói Cổ Kiếm Hiên có phải hay không thích Tô tỷ a?” Tô tỷ là xưng hô của Mẫu Đơn cùng Bách Hợp đối với Tô Lệ Nhã. Đây không chỉ có là vì hai người nhỏ tuổi hơn Tô Lệ Nhã, lại bởi vì Tô Lệ Nhã là có quan hệ đạo diễn với bọn họ.

“Hắn là không thể nào! Ta xem hắn là Cổ Kiếm Hiên muốn đề cao hành động của chính mình đi! Hơn nữa Tô tỷ giống.....”

“Mẫu Đơn, chúng ta lẫn lộn trong phong trần cũng vài năm. Tuy rằng thế giới này trong mười nam nhân mười thì đại khái là hết chín đều coi trọng hình thức bề ngoài của nữ nhân, nhưng là cũng có một sẽ hiểu được thưởng thức bên trong của nữ nhân. Tô tỷ tuy rằng bên ngoài khó xem một chút, thực xấu xí, nhưng người có hay không phát hiện trải qua hơn một tháng ở chung này, nàng kỳ thật cũng không xấu. Mọi người đứng chung một chỗ, người lập tức có thể phát hiện nàng. Nói như thế nào đâu? Giống như một cây tram cài tóc bình thường, dùng qua, người cũng phát hiện nó cũng có phương tiện dùng tốt. Cổ Kiếm Hiên đứng là người hiểu được sự ưu việt của tram cài tóc bình thường này. Nhạ nhạ nhạ, người xem –”

Bách Hợp, Mẫu Đơn cùng A Kim tầm mắt hướng về phía kia.

Cổ Kiếm Hiên thân thủ giữ chặt Tô Lệ Nhã vốn muốn rời đi, cái trán vì khăn trương đều toát ra mồ hôi lạnh.

“Có chuyện gì a?” Tô Lệ Nhã nghi hoặc nhìn gương mặt thoáng đỏ lên nói.

“Lệ, Lệ Nhã, ta có chuyện muốn nói với người.” Cổ Kiếm Hiên thật vất vả nói ra một câu, nhưng là, lời nói kế tiếp lại bởi vì khẩn trương nên không cách nào nói nên lời. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong suốt hai mươi năm qua hân thích một người.

Tô Lệ Nhã đợi một khắc chung qua, thấy Cổ Kiếm Hiên chính là đứng ngẩn ra ở chỗ đó cái gì cũng chưa nói, ngẩng đầu nhìn mặt trời đã muốn khuất núi, thầm nghĩ: A Kim nhất định chờ thật sự nóng nảy. Nàng quay đầu lại nói: “Kiếm Hiên, có chuyện gì ngày mai rồi nói sau!”

Cổ Kiếm Hiên nghi hoặc hỏi: “Lệ Nhã, người là có chuyện gì quan trọng a?”

“Nga, ta nghĩ sớm về nhà một chút. Tướng công nhà ta chắc đang đợi ta đâu?” Tô Lệ Nhã hỏi tướng mỗi lần sau khi nàng về nhà, biểu tình cao hứng của A Kim, con mắt sáng không tự giác ôn nhu.

“Người, người lập gia đình.” Cổ Kiếm Hiên như bị sét đánh ngang tai.

“Àn. Ta lập gia đình.” Tô Lệ Nhã kỳ quái nhìn Cổ Kiếm Hiên giống như chịu đả kích. Nếu đặt ở hiện đại, Tô Lệ Nhã nhất định sẽ biết hân vì sao lại như vậy. Nhưng là, tại cái thế giới thắm mỹ điền đảo này, có người chấp nhận nhìn mình là may rồi nói chỉ có người thật lòng thích mình, không làm cho người nôn đã là tốt lắm.

“Người yêu tướng công người sao?” Cổ Kiếm Hiên vì làm cho chính mình hoàn toàn hết hy vọng, nhẹ giọng hỏi.

Tô Lệ Nhã ngẩn người: Nàng yêu A Kim sao? Nàng là thích A Kim. Nhưng là, có đạt tới trình độ yêu sao? Trong hiện ra khuôn mặt tuần tú ngây ngô cười, bên tai quanh quẩn lời nói giống như tuyên thệ kia: “Ta thích A Nhã nhất, ta muốn cùng A Nhã vĩnh viễn cùng một chỗ.” Bên môi của nàng hiện lên tươi cười hạnh phúc: “Đúng. Ta yêu tướng công mình.”

Cổ Kiếm Hiên buông mí mắt xuống, che dấu đi sự thất vọng của mình, nhẹ giọng nói: “Vậy tướng công người thực thật hạnh phúc a!”

Trong đầu lại hiện ra nụ cười ngây ngô đơn thuần, nàng cười càng mềm nhẹ, nói: “Đúng vậy! Không có người nào so với hân hạnh phúc hơn. Tốt lắm, ta muốn đi về. Ngày mai gặp.” Nàng xua tay, bước nhanh rời đi.

A Nhã thương hân, A Nhã thương hân..... A Kim ngây ngô cười, trong đầu quanh quẩn những lời này. Hân thật rất muốn xông lên. Nhưng lại sợ làm cho A Nhã tức giận, bởi vì A Nhã nói đã nói với hân không cần rời nhà. Bởi vậy, hân ẩn nhẫn chờ sau khi bóng lưng Tô Lệ Nhã biến mất, mới bước nhanh rời đi. Nhưng hân còn chưa đi được vài bước, liền đụng phải một người

“Ai nha – ai không có mắt a?” Mẫu Đơn bị đụng ngã trên mặt đất phát hỏa kêu lên. Nhưng là, tiếng kêu của nàng sau khi nhìn thấy người trước mặt liền im bặt ngẩn người ra: Hảo, hảo tuần tú a!

“Cô, cô nương, người không có việc gì đi!” A Kim vội vàng kéo Mẫu Đơn vẫn ngồi trên mặt đất.

Đôi mắt phượng của Mẫu Đơn đau khi nhìn thấy diện mạo của A Kim, liền đứng ngơ ngẩn tại chỗ không li khai. Dù sao, nam nhân tuần mỹ như thế cũng không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy. Chính là ngay cả Tần trang chủ được bọn tỷ muội trong Bách Hoa lâu phong làm đệ nhất mỹ nam so ra cũng kém người nam nhân trước mắt này.

A Kim nghi hoặc sờ sờ mặt mình, nói: “Ta trên mặt có cái gì sao?”

Mẫu Đơn đem sức nặng thân thể ngã vào hân, yếu ớt nói: “Công tử, buổi tối người có thời gian hay không?”

Bách Hợp nghe thanh âm yếu ớt của Mẫu Đơn, nhìn thân ảnh yếu điệu, biết vị tỷ muội này nhìn thấy mỹ nam đã có mưu tính.

A Kim đẩy thân thể mềm mại trên người ra nói: “Cô nương, người là không phải không thoải mái a? Như thế nào đứng cũng không đứng vững a?”

Mẫu Đơn nghe được là nhất thời sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Mà Bách Hợp thì ở một bên che mặt cười khê. Dù sao đây là lần đầu tiên Mẫu Đơn thi triển mị công, bị thảm bại như thế.

Mẫu Đơn chỉ cảm thấy không thể nào nhịn được, bất cứ giá nào cũng phải hôn được đôi môi đỏ mọng kia. Nhưng là môi của nàng lại đựng phải một bàn tay to dày. A Kim vẻ mặt không hờn giận nói: “Ta không cần ăn miệng của người. Ta chỉ ăn miệng A Nhã. Hơn nữa miệng của người không sạch sẽ, trong hàm răng còn có này nọ đâu! Nhớ rõ, về sau ăn xong này nọ nha phải cấp tốc đi rửa miệng.” A Kim nghiêm trang giảng đạo xong cũng nhắc bước ly khai.

Lưu lại Mẫu Đơn bị hóa đá cùng vẻ mặt khó có thể tin của Bách Hợp.

“Ha ha ha –” Trần cười dữ dội theo trong miệng Bách Hợp phun ra. Mẫu Đơn sắc mặt bởi vì tiếng cười này mà càng ngày càng khó coi.

Bách Hợp rốt cuộc cũng bình ổn được hơi thở, an ủi vỗ bả vai Mẫu Đơn nói: “Mẫu Đơn, thật ra thì cũng không phải mị lực của người giảm. Mà do nam nhân là một đứa ngốc.”

Lòng tự trọng bị sỉ nhục nghiêm trọng Mẫu Đơn oán hận nói: “Không, mị lực của ta sẽ không giảm. Cho dù là đứa ngốc, ta cũng sẽ làm cho hắn trầm mê ta.”

55. Chương 55: Xuân Được

A Kim thân thủ tại thời điểm này liền phát huy tác dụng. Hắn lôi kéo Đại Mao, đi tắt luôn ở tại cửa chờ, về nhà so với Tô Lệ Nhã sớm hơn một khắc chung.

“Nha –” Tô Lệ Nhã đẩy cửa phòng ra, đập vào mắt là khuôn mặt tuần tú của A Kim đang ngây ngô cười.

“A Nhã, hoan nghênh về nhà.” A Kim ngây ngô cười nói.

Tô Lệ Nhã tâm bởi vì câu này mà động. Nhà, đây là cảm giác gia đình. Mà người làm cho nàng có cảm giác này chính là A Kim. Nàng đôi mắt ôn nhu, rút khăn tay trong lòng, ôn nhu vì hắn lau mồ hôi: “Đứa ngốc, như thế nào làm trán của chính mình đầy mồ hôi đâu?”

“Đó là lão đại luôn luôn phơi nắng dưới ánh mặt trời chờ đại tẩu.” Chỉ sợ A Kim nói lộ hết Đại Mao vội vàng tiếp lời.

“Đứa ngốc. Về sau, phải đợi ở phòng trong.”

“Ân.”

Đại Mao vội vàng nói sang chuyện khác: “Đại tẩu, có thể ăn cơm đi! Ta đói bụng lắm rồi.”

Tô Lệ Nhã buồn cười nhìn Đại Mao chụp bụng, nói: “Tốt lắm. Chúng ta vào nhà ăn cơm đi!”

Đã có một ngày kinh nghiệm, ngày hôm sau A Kim liền lén lút tự mình chạy đến khách vãn tửu lâu. Nhưng lần này ở phía sau hậu viện cũng không có gặp Tô Lệ Nhã. Trong nháy mắt trên gương mặt tuần tú kia xuất hiện thất vọng. A Kim đang đợi mặt trời lên cao, người tập luyện đều từng bước từng bước rời khỏi, sân tập luyện to như vậy chỉ còn lại có một, hai người, không thể không tính xoay người rời đi.

Đang muốn chuẩn bị đi ăn cơm Mẫu Đơn mắt sắc chú ý tới thân ảnh cao ngất đang muốn rời đi, bước nhanh tiến lên, rút ra trong lòng tú khăn nhẹ nhàng phát ra, cười nói: “Công tử, hôm nay như thế nào cũng đến đây? Có phải hay không tìm người a?”

A Kim có chút kỳ quái ngửi mùi từ cái tú khăn phát ra, nhưng cũng không có miệt mài theo đuổi, chính là hữu khí vô lực trả lời: “Ta tìm A Nhã.”

Bách Hợp ở một bên chú ý tới tình huống bên này, biết hảo tỷ muội của mình đang dùng đoạt hồn khăn mị hoặc nam nhân kia. Đoạt hồn khăn này là nguyên nhân chủ yếu làm cho Mẫu Đơn trở thành hoa khô ở Bách Hoa lâu. Bên trên nó có xuân được đặc chế không biết Mẫu Đơn từ nơi nào có được. Nam nhân chỉ cần ngửi thấy mùi này, sẽ lập tức bị kích thích tình dục, không thể tự kiềm chế. Xem ra ngày hôm qua Mẫu Đơn là chịu đủ kích rất lớn, bằng không cũng sẽ không vận dụng đoạt hồn khăn này. Câu trả lời của nam nhân kia làm cho trong lòng của Bách Hợp có một dự cảm xấu. Nàng bước nhanh đi đến, hỏi: “A Nhã. Người nói là Tô tỷ, Tô Lệ Nhã sao?”

“Đúng vậy.” A Kim trả lời.

Lúc này, Mẫu Đơn cũng chú ý tới vấn đề, nhẹ giọng hỏi: “Người là gì của Tô tỷ a?”

A Kim nét mặt biểu lộ hạnh phúc ngây ngô cười, nói: “Ta là tướng công A Nhã.”

“Tướng công?!” Mẫu Đơn cùng Bách Hợp hai miệng một lời kêu lên. Hai người bọn họ khó có thể tin nhìn lẫn nhau.

Lúc này, được tính bắt đầu phát tác A Kim bắt đầu cảm thấy một cỗ nhiệt khí theo trong thân thể phát ra, nghi hoặc dùng tay quạt quạt nói: “Kỳ quái, như thế nào bỗng nhiên nóng như vậy?”

Mẫu Đơn dẫn đầu khôi phục lại, lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề: Nàng, nàng cư nhiên đối với tướng công của Tô tỷ tướng công hạ được. Nhớ tới tính tình bình thường của Tô tỷ, cùng với vẻ mặt hạnh phúc của nàng ngày hôm qua khi nói về tướng công mình. Mẫu Đơn chỉ cảm thấy mây đen kéo lên đỉnh đầu. Giờ phút này tâm thần nàng rối loạn, không tự giác hướng Bách Hợp bên cạnh nhẹ giọng hỏi: “Bách Hợp, làm thế nào bây giờ?”

Bách Hợp cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Các nàng như thế nào cũng không nghĩ đến tướng công của Tô tỷ cư nhiên là một gốc tử. Bách Hợp tự hỏi trong chốc lát, nói: “Ba mươi sáu kế, tẩu vi (chạy trốn) thượng sách. Chúng ta sẽ giả bộ hôm nay chưa gặp qua tướng công Tô tỷ.”

Nghĩ không ra biện pháp tốt hơn Mẫu Đơn chỉ đành phải gật đầu nói: “Cũng chỉ có thể làm như vậy.” Nói xong, hai người lập tức chạy mất, lưu lại A Kim bị tra tấn làm cho thân thể nóng lên cùng khuôn mặt tuần tú đỏ lên.

Ô ~ hán thật là khó chịu nga! Làm sao bây giờ, hán khẳng định là sinh bệnh. Thật là khó chịu a! A Kim thầm nghĩ.

Tô Lệ Nhã vừa vặn cùng Tần Tử Dục thương lượng về buổi biểu diễn ngày kia về tới, nàng nhìn thấy A Kim vô lực dựa vào cây cột lớn trong hậu viện.

“A Kim –” Nàng giật mình quát to một tiếng. Vốn nghĩ sẽ răn dạy hán một trận vì không chịu nghe lời giáo huấn của mình, nhưng lời răn dạy này sau khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng không bình thường kia, liền dừng lại.

“A Nhã ~” A Kim nhìn thấy Tô Lệ Nhã, dặt tươi cười, vốn định tiến lên từng bước, nhưng là, cước bộ trở nên vô lực, thân thể cũng không chịu khống chế nghiêng về phía trước.

Tô Lệ Nhã vội vàng tiếp được thân hình cao lớn dựa vào mình, cố hết sức nói: “A Kim, người làm sao vậy?”

A Kim trông thấy trong mắt Tô Lệ Nhã mang theo lo lắng, rang giọng ép tươi cười, nói: “A Nhã, ta, ta không sao.”

Giờ phút này Tô Lệ Nhã thông qua tiếp xúc thân thể đã biết thân thể A Kim độ ẩm không bình thường, sắc mặt nhất thời đại biến, vội vàng cao giọng đứng lên: “Người tới mau! Người tới mau!”

Giờ phút này hậu viện chỉ còn lại có một mình Cổ Kiếm Hiên. Hán nghe được thanh âm liền bước nhanh chạy tới, nhìn thấy một nam nhân tựa vào trên người nàng, ngẩng người nói: “Lệ Nhã, có chuyện gì a?”

Tô Lệ Nhã lo lắng nói: “Tướng công ta bị bệnh. Phiên toái hỗ trợ dìu hán đến gian phòng nghỉ ngơi đi.”

Cổ Kiếm Hiên lập tức hỗ trợ đem A Kim đã lâm vào trạng thái hôn mê đến gian phòng nghỉ ngơi của nàng.

Vốn tính đi mời đại phu, Tô Lệ Nhã mới đứng dậy liền phát hiện tay của mình bị nắm chặt, bất đắc dĩ xoay người nói: “Kiếm Hiên, phiên toái người đi mời đại phu.”

Cổ Kiếm Hiên nhìn thấy nam nhân tuần mỹ khôn cùng, thấy trong mắt Tô Lệ Nhã nồng đậm lo lắng, biết chính mình thực sự đã thua, đáp một tiếng: “Tốt.” Nói xong, liền xoay người rời đi.

Tô Lệ Nhã mặt mang lo lắng vì A Kim lau lau mồ hôi vẫn không ngừng toát ra trên trán. Cảm thụ được trên người hán truyền đến nhiệt độ không bình thường, nàng trong lòng lo lắng càng sâu. Lòng của nàng chưa từng có bối rối như bây giờ.

“Đại phu, bên này –” Cổ Kiếm Hiên mang theo một vị lão đại phu tiến vào.

Tô Lệ Nhã lập tức đứng lên, đem nhường vị trí cho đại phu.

Nhìn đại phu mày nhíu chặt lại, tim của nàng cấp tốc đập nhanh, lo âu truy vấn: “Đại phu, hân thể nào a?”

Đại phu mặt biến sắc nói: “Này – ai là thê tử của bệnh nhân a?”

Nhìn biểu tình của đại phu như vậy, làm cho Tô Lệ Nhã thực tự nhiên liên tưởng đến bệnh nhân trong phim truyền hình bị đẩy vào phòng giải phẫu, trải qua thời gian dài chờ đợi, cứu giúp không có hiệu quả, bác sĩ đều có biểu tình như vậy, đều là hỏi câu này. Sợ hãi chiếm cứ toàn bộ tâm tư của nàng, làm tâm thần nàng đại loạn: Chưa từng có giống như thời khắc này, nàng cảm nhận rõ tình cảm sâu nặng của chính mình đối A Kim, nàng không thể mất đi hắn. Nàng không thể nào tưởng tượng cuộc sống về sau vượt qua như thế nào khi không có A Kim. Sợ hãi cùng bối rối làm nàng cầm tay lão đại phu, nói: “Ta là thê tử hắn, xin người nhất định phải cứu tướng công ta.”

Lực đạo của nàng làm lão đại phu lập tức lên tiếng: “Tướng công người không có việc gì. Chính là trúng xuân dược, chỉ cần cùng nữ tử ái ân là không sao.”

Tô Lệ Nhã khiếp sợ buông tay ra, cố gắng tiêu hóa tin tức mới vừa nghe được.

Lão đại phu cầm lấy hòm thuốc nói: “Người đã là thê tử hắn, như vậy mọi chuyện đều đã dễ dàng hơn rồi. Ta trước cáo từ.”

Cổ Kiếm Hiên đứng một bên cũng bởi vì lời vừa rồi của lão đại phu mà ngốc lảng tại chỗ, không có phản ứng.

Tô Lệ Nhã nhẹ giọng nói: “Kiếm Hiên, phiền toái người nói với mọi người buổi tối ngừng diễn, kêu mọi người hảo hảo nghỉ ngơi.”

Cổ Kiếm Hiên vốn còn muốn nói cái gì đó, nhưng hắn thấy được kiên quyết trong mắt của nàng, liền xoay người ly khai. Cổ Kiếm Hiên không chỉ có hướng mọi người truyền đạt ý tứ của Tô Lệ Nhã, càng đem cửa hậu viện đóng lại, ở mặt trên viết chớ quấy rầy, lại hướng Vương chủ sự nói đừng cho bất luận kẻ nào đến sau hậu viện mới rời đi.

56. Chương 56: Bị Đứa Ngốc Cấp Ăn

Tô Lệ Nhã mặt đỏ tim đập nhìn A Kim bởi vì không chịu nổi thân thể nóng lên bắt đầu vô ý thức cỡi y phục trên người ra. Nhìn khuôn ngực hoàn mỹ dần dần lộ ra, nàng chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Tuy rằng nàng nói muốn cứu A Kim, cũng đã làm tốt nguyên vẹn chuẩn bị tâm lý, hiến thân cho hắn, chính là như một tân binh chuẩn bị tốt tư tưởng nhưng khi chân chính ra chiến trường, vẫn sẽ luống cuống.

“Ân ~” Vẫn bị vây vào trạng thái nửa hôn mê A Kim rốt cục mở con ngươi đen.

Tô Lệ Nhã vội vàng thu hồi giao chiến trong lòng, tiến lên vuốt trán hắn hỏi: “A Kim, người khá không?”

Cái trán truyền đến xúc cảm lạnh như băng làm A Kim không tự giác lưu luyến đứng lên. Khi cảm thấy vật lạnh như băng kia rời đi, xuất phát từ phản ứng bản năng, hắn một phen giữ chặt vật lạnh như băng kia.

“A –” Không dự đoán được A Kim sẽ có hành động như thế Tô Lệ Nhã ngã vào trong ngực hắn. Giờ phút này đại bộ phận trong ngực hắn đã rộng mở, vòng ngực kiên cường rắn chắc trần trụi ra bên ngoài. Bởi vậy, mặt của nàng trực tiếp dán tại trên ngực nóng bỏng kia. E lệ làm mặt của nàng đỏ ửng lên, không được tự nhiên đứng dậy. Nhưng là, thân thể của nàng vừa mới rời đi hắn, đã bị một lực đạo giữ chặt lại. Một trận thiên toàn xoay chuyển, nàng đã bị đặt ở dưới thân hắn.

A Kim mất mạng nóng rực nhìn người dưới thân, kéo bàn tay mềm mại của nàng đặt tại ngực của chính mình di động qua lại. Xúc cảm lạnh như băng làm cho hắn không tự giác rên rỉ ra tiếng: “Ân, hảo băng, thật thoải mái a ~”

Tô Lệ Nhã mặt đỏ tim đập nhìn khuôn mặt tuấn tú bị nhiễm tình dục gọi cảm vô cùng, cảm thụ được dưới tay truyền đến xúc cảm cương nghị mà co dãn, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô so với mới vừa rồi càng thêm lợi hại.

Tay vuốt ve đã không thể thỏa mãn được được tính dần dần phát tác trên người A Kim. Hắn mở to đôi mắt đen nhiem một tầng sương mù, khóc rống lên :“A Nhã, ta nóng quá, thật là khó chịu, thật là khó chịu.....”

Nhìn khuôn mặt tuần tú càng ngày càng đỏ lên, Tô Lệ Nhã biết được tính đã chân chính phát tác. Nếu nàng đã quyết định muốn cứu A Kim, cần phải vứt thẹn thùng sang một bên. Sau khi quyết định chủ ý, nàng dùng sức xoay người một cái, khóa gối ở trên người A Kim.

“A Nhã –” A Kim nghi hoặc muốn đứng lên. Tô Lệ Nhã đè thấp thân thể, nhẹ giọng nói:“Hu – A Kim ngoan, ta sẽ giúp người giải trừ thống khổ.”

Đối với lời nói của Tô Lệ Nhã vẫn tin tưởng vững chắc vô cùng A Kim cố nén lại thống khổ trên cơ thể, ngoan ngoãn nằm bất động.

Nhìn khuôn mặt tuần tú hồng nhũ kia, Tô Lệ Nhã phảng phất như thấy một tiểu dê con đang nằm trước mắt. Nàng buông e lệ trong lòng xuống, không khách khí đứng lên. Bàn tay mềm vừa động, y phục trên người A Kim vốn đã muốn bị tiêu diệt một nửa lập tức liền tuyên cáo bỏ mình – rơi trên mặt đất, rất nhanh chính là quần dài dưới hạ thân của A Kim cũng đồng dạng tuyên cáo bỏ mình.

Đây không phải lần đầu tiên nàng nhìn thân thể trần trụi của hắn, nhưng lại là lần đầu tiên cẩn thận xem như thế. Dáng người của A Kim thật sự là quá tuyệt vời: Thể trạng to lớn rắn chắc, hai chân thon dài mạnh mẽ, còn vật nổi lên ở hạ thể, gợi cảm làm trái tim của nàng muốn nhảy ra! Rất gợi cảm! Rất gợi cảm! Gợi cảm trí mạng này làm cho thân thể của nàng trở nên nóng không chịu nổi. Thuận theo khát vọng trong lòng, nàng bắt đầu đè thấp thân thể giống như nhắm nháp một món ăn đẹp đẻ nhất, bắt đầu từ bạc môi của hắn, dời môi xuống khuôn ngực co giãn thẳng đến cái bụng bằng phẳng kia, tinh tế nhắm nháp.

“Ô ~ ân ~” A Kim trực giác thân thể giống như rơi vào núi lửa nóng không chịu nổi. Nhưng khi môi đỏ mọng xẹt qua lại trở nên thoải mái vô cùng. Hắn bắt đầu hưởng thụ cảm giác thoải mái này.

Tô Lệ Nhã thở gấp nâng thân lên, tầm mắt chuyển đến vật nhô lên ở tiết khổ cảm giác như nó sắp đâm thủng tiết khổ chui ra ngoài, cảm giác e lệ vốn đã vứt ra sau đầu nay bắt đầu quay trở lại. Nàng do dự nên hay không đem mảnh vải duy nhất trên người A Kim bỏ xuống. Nhưng do dự của nàng cũng không có liên tục bao lâu, đã bị người cắt ngang.

A Kim vốn vẫn hưởng thụ cảm giác thoải mái , sau khi Tô Lệ Nhã đình chỉ động tác, cái nóng khó chịu kia lập tức đánh úp lại, hơn nữa so với trước còn mãnh liệt gấp trăm lần. cái nóng này hủy đi lý trí của hắn. Dùng sức xoay người, đem nữ nhân đang đốt lửa trên người đặt ở dưới thân.

Bị đặt ở dưới thân Tô Lệ Nhã ngẩn ra, vốn định mở miệng, lại bị khuôn mặt tuần đã nhem tình dục hồng hồng lên trước mắt ngăn lại không cách nào nói ra được .

“Tê –” Tiếng xé y phục làm cho lý trí của nàng quay lại. Nàng vội vàng ra tiếng ngăn cản nói:“Không cần xé a! Mua y phục phải tốn rất nhiều bạc.”

Nhưng trả lời nàng cũng là tiếng xé y phục :“Tê – tê – tê –”

Rất nhanh, y phục trên người nàng đều bị xé thành mảnh nhỏ rơi xuống mặt đất. Nàng còn không kịp vì y phục đáng thương của mình mà đau lòng, đã bạc môi kia đánh tới. Khát vọng nàng, thân thể nóng cháy kêu gào, thiêu đốt hừng hực hỏa diễm, đầu lưỡi cuồng tứ liếm môi nàng, cướp lấy hương vị ngọt ngào nhất, đi theo đầu lưỡi triển miên, cướp lấy hương thơm của hơi thở.

“Ân.....” Tô Lệ Nhã thở gấp, tiếng rên rỉ làm người hắn run lên, mâu quang không khỏi nhem một chút khí trời, phần lưỡi cùng hắn giao triển, hút nước bọt kích tình.

Hai người thân thể ma sát lẫn nhau, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của nhau, còn có tình dục ở giữa hấp dẫn.

“A Nhã.....” Cắn nhẹ môi của nàng, hắn than nhẹ tên nàng, đầu lưỡi bá đạo quần quít lấy cái lưỡi đình hương , yêu thích vị ngọt của nàng, làm cho dục hỏa trong cơ thể hắn hơi hòa hoãn.

Nhưng là, còn chưa đủ, hắn muốn càng nhiều càng nhiều, hắn muốn toàn bộ của nàng.

Cái lưỡi nóng ẩm cũng chậm rãi dời xuống, khóa miệng lướt qua, phần nộn càng dưới, đi vào xương quai xanh xinh đẹp, ngâm lấy khối thịt mềm mịn, lưu lại dấu vết ẩm ướt.

“Ân ” Mới nếm thử tư vị của tình dục Tô Lệ Nhã ngâm ra tiếng, lắc lắc eo nhỏ, không tự chủ được khát vọng càng nhiều.

“Tê –” Thân thể đã muốn đạt tới điểm cực hạn A Kim hút một hơi khí, lý trí lập tức biến mất.

Kỳ quái A Kim như thế nào ngừng lại Tô Lệ Nhã nghi hoặc mở mắt ra, nhìn thấy cả người buộc chặt, da thịt của hắn cũng nóng bỏng kinh hồn, lo lắng nói: “A Kim, người..... A!”

Nàng đang muốn gọi hắn, hắn lại đột nhiên thô bạo đem nàng đặt ở dưới thân, mở con người đen sẫm một mảnh điên cuồng mê loạn.

Bộ dáng bất đồng với bình thường của hắn làm cho nàng kinh hãi, còn chưa kịp nghĩ lại, đùi đã bị vụn bung ra. Nàng hoảng sợ nhìn nam căn vượt quá chỉ tiêu của hắn đặt ngay chính giữa nơi mềm mại nhất của nàng. Nhưng là, nàng ngay cả cơ hội lui về phía sau đều không có.

Hắn thân mình trầm xuống, dùng sức xuyên qua nàng.

“A –” Đột nhiên bị đâm thủng đau đớn làm cho Tô Lệ Nhã hô lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt tái nhợt, thân thể cũng nhân đau đớn mà buộc chặt. “Đau quá.....” Ô ~ nàng đã sớm biết lần đầu tiên sẽ đau, nhưng là lại không biết nó sẽ đau thành như vậy. Đây khẳng định là có liên qua đến vật vượt quá chỉ tiêu của hắn.

Oán giận của nàng mới giằng co ba giây, đã bị người va chạm mà đánh gãy.

“A – đau quá a! A Kim chết tiệt, rất đau. Không cần lại động.” Bởi vì hạ thể truyền đến đau đớn mà làm cho Tô Lệ Nhã đánh người phía trên mình. Nhưng giờ phút này trong đầu A Kim chỉ còn lại có dục vọng căn bản là nghe không thấy, thậm chí hung hăng giữ lấy nữ nhân dưới thân, đối với lực chống cự mỏng manh nhìn như không thấy.

Nhìn thấy A Kim không có ý định ngừng lại, Tô Lệ Nhã bị ép buộc cả người thống khổ không dần dần buông tha cho giấy dựa, nhận mệnh chờ đợi thống khổ đi qua. Vốn tưởng rằng thống khổ rất nhanh sẽ đi qua, khoái cảm rất nhanh đến. Nàng cắn răng cái khoái cảm mà trên sách gọi là “Dục tiên dục tử” đến. Nhưng là, thẳng đến khi nàng cắn môi đỏ mọng đều chảy máu, khoái cảm trong truyền thuyết kia cũng chưa đến. Đau đớn cũng không có theo thời gian mà biến mất, ngược lại càng ngày càng lợi hại, rốt cuộc không chịu nổi Tô Lệ Nhã hơi đứng dậy, hung hăng cắn trên vai A Kim một ngụm, rồi sau đó liền hôn mê.

A Kim gầm nhẹ một tiếng, thân thể khoái ý mà buộc chặt, lửa nóng trong nháy mắt trào ra, toàn thân run rẩy, rồi sau đó vô lực ngã vào thân thể của nàng.

57. Chương 57: Hậu Quả Của Đảm Đương Giải Được

“A Nhã, A Nhã.....” Thanh âm lo lắng của A Kim xa xa truyền đến, nhưng Tô Lệ Nhã cảm thấy mỗi một không chịu nổi không muốn tỉnh lại, mà lựa chọn xem nhẹ thanh âm kia.

A Kim thấy kêu lâu như vậy, người trên giường đều không có phản ứng, lo lắng quay đầu hỏi: “Đại Mao, A Nhã như thế nào còn không tỉnh a?”

Đại Mao đảo cặp mắt trắng dã, đối với vấn đề này lão đại đã hỏi ít nhất hơn trăm lần, hắn không bao giờ nghĩ trả lời nữa. Quay đầu nhìn đại tẩu cho dù ở trong mộng vẫn thống khổ cau mày, hắn không khỏi dâng lên đồng tình, trong đầu hiện lên tình hình khuya hôm qua:

“Thùng thùng thùng –” tiếng đập cửa dồn dập, làm Đại Mao vốn đang trầm tĩnh ộng đẹp không thể không đứng dậy, mở cửa. Chỉ thấy vẻ mặt thất kinh của A Kim đứng ngoài cửa.

A Kim vừa thấy Đại Mao, đã bắt lấy tay hắn lôi ra ngoài: “Đại Mao, làm sao bây giờ? A Nhã bị thương, hơn nữa chảy thiệt nhiều máu nga!”

Đại Mao vừa nghe, cước bộ vội vàng nhanh hơn, đuổi kịp.

A Kim khe khẽ kéo Đại Mao đến gần phòng Tô Lệ Nhã, mặt mang lo lắng chỉ vào Tô Lệ Nhã đang nằm trên giường nói: “Đại Mao, người xem –”

Đại Mao theo ngón tay nhìn người hôn mê trên giường. Đây không xem hoàn hảo, vừa thấy dọa nhảy dựng: Đôi môi sưng đỏ vô cùng, thân hình lỏa lồ trừ gáy ra đều ứ máu bầm, đều này cho thấy người này mới gặp phải tình huống gì. Ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Đại Mao vội vàng xoay người hỏi: “Lão đại, trước khi người nhìn thấy đại tẩu, có tình huống gì đặc thù không a?”

A Kim dùng sức hồi tưởng, rồi sau đó nói: “Không có a! Ta chỉ nhớ rõ chính mình vừa có cảm giác tỉnh lại, A Nhã nằm bên cạnh liền bị thương.”

“Bên cạnh?!” Đại Mao không tự giác đề cao âm lượng. Lúc này, tầm mắt hắn đã vừa vặn chống lại dấu vết ở gáy của A Kim, chẳng lẽ – vì nhìn thẳng vào ý nghĩ của chính mình, hắn bắt đầu hướng A Kim tiến hành hỏi.

Trải qua một khắc chung, hắn khó có thể tin tổng kết lại: Lão đại cư nhiên thực sự đem đại tẩu cấp ăn. Hắn hẳn là bị nữ tử kia bỏ thuốc. Quay đầu nhìn đại tẩu chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung “vô cùng thâm thâm”, hắn không khỏi dâng lên nồng đậm đồng tình. Vốn nghĩ đến lão đại “Đơn thuần”, hắn là không có khả năng cùng đại tẩu làm được việc đại sự. Nhưng là, như thế nào cũng không nghĩ tới bởi vì bị người kê đơn mà thành công.

“Đại Mao, người nói A Nhã làm sao vậy? Nàng làm sao có thể bị thương? Có phải hay không có người thừa dịp ta ngủ quên, đã thương nàng a?” A Kim lo âu hỏi.

Đại Mao bị hỏi liên tiếp, không biết trả lời vấn đề này như thế nào. Hảo nửa ngày, hắn mới nghĩ ra được lý do để nói: “Này ta cũng không rõ ràng. Vẫn là chờ đại tẩu tỉnh lại rồi hỏi nàng đi?”

“Kia A Nhã bao lâu sẽ tỉnh a?”

“Hắn là ngày mai sẽ tỉnh?” Kỳ thật đối với câu trả lời này, ngay cả chính hắn đều không hề xác định. Dù sao nhìn hình dạng của đại tẩu, không biết bao lâu có thể tỉnh.

“Đại Mao, Đại Mao, người đến là trả lời ta a?” Thanh âm A Kim đem hồi tưởng của Đại Mao trở về thực tại.

Đại Mao vô lực trả lời: “Lão đại, người yên tâm. Chậm nhất sáng mai, đại tẩu sẽ tỉnh. Tốt lắm, người cũng ăn một chút gì đi!”

“Không, ta muốn chờ A Nhã tỉnh lại.” A Kim tầm mắt không có rời đi người trên giường.

Đại Mao thấy thế, đặt đồ ăn trong tay, liền ly khai.

Ánh sáng mặt trời chậm rãi chui từ đám mây ra, vạn vật thế gian bắt đầu theo ngủ say thức tỉnh. Nhất là khi ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ bắn vào, chiếu lên người trên giường đang ngủ say.

“Ân ~” Tô Lệ Nhã mở đôi mắt mông lung sương mù ra, ánh sáng chói mắt làm nàng híp lại, thần chí nhất thời còn có chút mờ mịt. Trừng mắt nhìn, chờ mắt thích ứng ánh sáng, tầm mắt nàng bắt đầu ngấm nhìn. Quay đầu, chỉ thấy gương mặt tuấn mỹ ghé vào mép giường của mình. Vốn muốn đứng dậy đánh thức hắn Tô Lệ Nhã mới khởi động nhẹ thân thể một trận đau nhức đánh úp lại. Trí nhớ bắt đầu theo cảm giác đau nhức giống như thủy triều tràn về. Nhớ tới chính mình thống khổ trước khi hôn mê tiền, Tô Lệ Nhã quay đầu trừng mắt nhìn người còn đang ngủ say, rất muốn trả thù hắn. Nhưng là, thân thể theo di động của tay mà lại kêu gào đứng lên.

“Ô ~” Nàng thống khổ rên rỉ. Tiếng rên rỉ này đánh thức người ở mép giường. A Kim mở mắt ra, nhìn thấy Tô Lệ Nhã, vui mừng ôm lấy người vẫn nằm trên giường nói: “Thật tốt quá, A Nhã. Người rốt cục tỉnh.”

Bị bắt đứng dậy Tô Lệ Nhã bởi vì động tác này mà cơ bắp cứng ngắc đau nhức không thôi, lập tức hô đau: “Đau quá, đau quá. A Kim mau thả ta ra.”

A Kim nghe tiếng, vội vàng nhẹ nhàng mà buông nàng, rồi sau đó cảm giận nói: “A Nhã, là ai đã thương người? Nói cho ta biết, ta đi thay người xả giận.”

“Đã thương?” Nàng có chút không hiểu hỏi.

“Ân. Người nọ thật sự là rất đáng giận. Không chỉ có làm cho trên người A Nhã khối xanh, khối tím, còn làm cho A Nhã đổ máu.” A Kim trên mặt phần hận càng sâu.

“Một khối xanh? Một khối tím? Đỏ máu?” Nhất thời bị lời này làm choáng váng Tô Lệ Nhã nghi hoặc lặp lại. Một đạo linh quang hiện lên, nàng khó có thể tin hỏi: “A Kim, người cái gì cũng không nhớ rõ?”

“Ta phải nhớ rõ cái gì a?” A Kim trên mặt đưng dấu chấm hỏi.

Nhìn khuôn mặt tuần tú nghi hoặc kia, nàng không thể không thừa nhận chính mình hy sinh lòng lấy trở thành giải dược cứu vớt đứa ngốc, bị đứa ngốc cấp ăn, mang trên người một thân đau nhức, mà đứa ngốc này cư nhiên cái gì cũng không nhớ rõ.

“A Nhã, người nói cho ta biết rốt cuộc là ai a?”

Tô Lệ Nhã vô lực nhìn tên đầu sỏ gây nên, không nghĩ tiếp tục dây dưa vấn đề này, nói: “A Kim, ôm ta hồ tắm đi.”

Đối với lời nói của Tô Lệ Nhã A Kim tôn sùng như thánh chỉ động tác mềm nhẹ đem nàng ôm lấy, hướng hồ tắm đi đến.

Sau khi phân phó A Kim rời đi, Tô Lệ Nhã cố nén toàn thân cao thấp đau nhức, đem y phục trên người cởi ra, rồi sau đó thông thả đi vào trong ôn tuyền.

“Hô –” Nước ấm tràn khắp cơ thể cảm giác thoải mái làm cho nàng ngâm ra tiếng. Lúc này, nàng chú ý tới vết bầm trên tay. Nàng phóng đại đôi mắt đẹp nhìn khắp người tựa như bị làm nhục qua, nơi nơi một khối xanh, một khối tím ứ máu, trơn tròn mắt một hồi lâu mới thì thào tự nói: “A Kim đứa ngốc này, thế nhưng đối ta xuống tay nặng như vậy, khó trách toàn thân đau nhức!” Càng nhìn da thịt trắng nõn da thịt ứ máu, nàng lại càng kinh hãi, thề về sau không bao giờ dẫm đương cái gì giải dược nữa. Nhìn bộ dạng thương tích đầy mình của nàng, chỉ biết dẫm đương giải dược có hậu quả gì. Nhớ lại lúc đó, nàng chịu đựng thống khổ, mà A Kim lại một bộ dáng tinh thần sáng khoái, Tô Lệ Nhã thấy có mấy con quạ đen bay ngang qua đầu.

Bỗng nhiên, một đạo linh quang hiện lên, mặt của nàng nhất thời cứng ngắc: Lúc đó, bọn họ giống như không có áp dụng biện pháp an toàn. Nếu xảy ra tai nạn chết người làm sao bây giờ a? Nàng mới hai mươi tuổi, ở hiện đại vẫn là còn rất trẻ. Nàng không cần sớm như vậy đã có người kêu bằng mẹ. Ha ha, không, không có khả năng. Chính là một lần, làm sao có thể liền mang thai đâu? Trung Lục Hợp màu cũng chưa dễ dàng như vậy. Hẳn là không có khả năng. Nàng ở trong lòng mình an ủi.

58. Chương 58: Thăm Bệnh

Đại Mao lén lút tiếp cận A Kim đang đứng ngoài cửa, vô nhẹ nói: “Lão đại –”

A Kim tầm mắt cũng không có rời cửa phòng tắm, trả lời: “Chuyện gì a?”

Đại Mao do dự một chút, vẫn là khuyên nhủ: “Lão đại, ta xem người vẫn là nên nhìn sơ qua cũng đã cảm thấy ghê người. Nếu, đại tẩu nhìn đến toàn thân của mình “Vết thương” vô cùng thê thảm. Nói, hẳn không dám tưởng tượng nàng sẽ tức giận đến cỡ nào a.”

“Không, ta không rời A Nhã.” A Kim không chút nghĩ ngợi cự tuyệt nói.

Đại Mao không khỏi đồng tình nhìn lão đại sắp bị bão táp thổi đến, lấy cớ nói: “Lão đại, chúng ta đi ra ngoài mua thuốc cho đại tẩu đi! Người cũng biết nàng bị thương, cần phải bôi thuốc mỡ.”

Lý do này A Kim nghe lọt tai, vội vàng đứng dậy giữ chặt Đại Mao nói: “Chúng ta nhanh chút đi.” Rồi sau đó, lấy tốc độ nhanh nhất, lôi kéo Đại Mao rời đi.

Rốt cục rửa mặt chải đầu xong Tô Lệ Nhã chỉ cảm thấy cả người thoải mái hơn rất nhiều, cảm giác đau nhức cũng suy giảm nhiều. Nhưng là, mới đi hai bước, nơi giữa hai chân truyền đến không khỏe làm cho nàng mặt ửng đỏ: Đây đều do đứa ngốc A Kim. Nàng có điểm thẹn quá hóa giận mở cửa muốn tìm A Kim nổi cáu, nhưng tìm toàn bộ phòng ở đều không có tìm được, đang nghi hoặc hẳn cùng Đại Mao đi nơi nào, thì bên ngoài phòng truyền đến tiếng đập cửa.

Nghĩ đến bọn họ trở về Tô Lệ Nhã không khách khí mở cửa phòng ra, húc đầu liền mắng: “A Kim, người đi –” Nhìn gương mặt tuần mỹ ngoài cửa, nàng trơn mắt há hốc mồm mà nói: “Tần trang chủ –”

Tần Tử Dực nhìn Tô Lệ Nhã trợn mắt há hốc mồm, buồn cười nói: “Không mời ta đi vào.”

Thế này mới phản ứng lại Tô Lệ Nhã vội vàng mời nói: “Tần trang chủ mời –”

Tần Tử Dực một đường đánh giá biệt viện lịch sự tao nhã này, ở trong đại sảnh ngồi xuống, nói: “Người đem phòng ở bố trí không tệ a! Thoải mái lịch sự tao nhã.”

Tô Lệ Nhã khách khí trả lời: “Tần trang chủ khách lệ. Không biết người hôm nay tiến đến có chuyện gì ạ?”

Tần Tử Dực thu hồi tầm mắt đánh giá bốn phía lại, trả lời: “Nga! Ta nghe nói người xin nghỉ bệnh, nhìn người tốt lắm. Dù sao đêm nay là ngày chúng ta thủ diễn.”

Đối với việc thủ diễn, Tô Lệ Nhã vô cùng coi trọng. Dù sao thủ diễn thành công cũng quan hệ đến vấn đề bán vé về sau. Nàng không chút do dự trả lời: “Ta chỉ là cảm mạo, đã tốt lên nhiều rồi. Buổi chiều ta sẽ đi hỗ trợ chuẩn bị công việc cuối cùng.”

Thấy đạt được mục đích Tần Tử Dực đứng dậy nói: “Ta đây đi về trước.”

“Ta đưa Tần trang chủ.” Vốn muốn bước nhanh đi về phía trước Tô Lệ Nhã quên giữa hai chân không khỏe, cước bộ theo không kịp, thân thể về nghiêng về phía trước, mắt thấy sẽ cùng cửa lớn hôn môi, một đôi bàn tay to đã nắm thắt lưng của nàng, tránh cho nàng ngã trên mặt đất.

Đứng lên Tô Lệ Nhã có điểm quẫn bách nói: “Cám ơn, Tần trang chủ.”

Nhưng là, hần cũng không có hồi phục, nghi hoặc ngẩng đầu chỉ thấy Tần Tử Dực vẻ mặt thâm trầm nhìn chằm chằm cổ của nàng. Cổ?! Nàng thân thủ vuốt khăn lụa vốn dùng để che dấu dấu vết đã không thấy. Dấu vết màu xanh kia đã thuyết minh đáp án. Nàng vội vàng lấy khăn lụa quấn quanh lại cổ, mặt trắng nõn nhuộm thành màu đỏ, khốn quẫn cúi đầu xuống. Rất, rất mất mặt. Cư nhiên làm cho Tần Tử Dực nhìn thấy tình trạng này của nàng. Hần sẽ không nghĩ hai ngày nay nàng là vì “Bận việc” không phải cảm mạo mà xin phép đi!

Vội vã muốn giải thích Tô Lệ Nhã ngẩng đầu trông thấy con người đen thâm trầm kia rất nhanh hiện lên không hờn giận, nhất thời thất thần.

Tần Tử Dực cũng không biết vì sao khi nhìn thấy dấu vết đại biểu cho hoan ái nhiều điểm lấm tẩm trên cổ nàng, một cổ phiền chán từ trong lòng dâng lên. Sau khi nhìn thấy hần ngẩn người, hần biết chính mình biểu hiện ra nhiều cảm xúc không nên có, nhanh chóng thu hồi phiền chán trong lòng, cười nói: “Nhớ rõ buổi chiều tới sớm một chút.”

“Ta sẽ. Tần trang chủ đi thông thả.” Tô Lệ Nhã trả lời.

Nhìn bóng xe ngựa đi xa, Tô Lệ Nhã trong đầu hiện ra biểu tình mới vừa rồi nắm bắt được của Tần Tử Dực, thầm nghĩ: Khẳng định là chính mình đa tâm. Nhất định là vậy.

“A Nhã, A Nhã.” Thanh âm phía sau làm cho nàng thu hồi nỗi lòng, quay đầu chỉ thấy A Kim đầu đầy mồ hôi đứng ở phía sau, thở hồng hộc mà ôm cẩn thận một cái hộp nhỏ trong lòng nói: “A Nhã, cho người dùng.”

“Hô – hô – hô –” Rốt cục đuổi theo Đại Mao thở dốc nói: “Đại tẩu, đây là lão đại đi thiệt nhiều chỗ mua cho người.”

Nhìn đầu đầy mồ hôi kia, con người đen tràn ngập chờ đợi, lòng của nàng không tự giác mềm xuống, tiếp nhận hộp thuốc, lấy khăn tay trong lòng ra giúp hần lau lau mồ hôi nói: “Đứa gốc, muốn mua thuốc cũng không chạy nhanh như vậy a!”

“Ta nghĩ A Nhã cần dùng liền.” A Kim ngây ngô cười nói.

“Đứa gốc. Tốt lắm, chúng ta vào nhà đi!”

Đại Mao hô một hơi, thầm nghĩ: Xem ra chiều này thành công. Tiếp nhận, cười hớ hớ đi vào theo đi.

59. Chương 59: Sang Trước Rạp Hát Cùng Thủ Diễn

ở ngã tư đường của phú huyện, vốn là nơi ít người qua lại nhất, nhưng giờ phút này lại trở thành đường hội tụ nhiều người nhất. Xe ngựa nối liền không dứt cũng sắp làm mất hết đường đi. Tô Lệ Nhã sau khi nhìn thấy tình huống này, không thể không phái người đem tất cả xe ngựa kéo đến cuối hẻm, đi đến không gian tốt. Theo màn đêm buông xuống, cầm trong tay tấm vé tinh xảo hướng sang trước rạp hát vào cửa người xem càng ngày càng nhiều.

Trình Lân về mặt phức tạp từ xa xa đi tới. Tối nay là ngày nàng tiến hành thủ diễn. Tin tức này thật ra thì hắn đã sớm biết từ trước. Vé vào cửa cũng đã sớm bảo người mua. Nhưng là, hắn ở đầu đường vừa bối rối, lại do dự. Đối với nữ nhân cả đời này mình thích nhất, trong lòng hắn vẫn không bỏ xuống được. Ngày đó, sở dĩ lựa chọn để nàng rời đi Trình phủ là vì nàng thích trượng phu của nàng. Bởi vậy, hắn bắt buộc chính mình lựa chọn buông tha cho đoạn tình yêu vô vọng này, bắt buộc chính mình đối với nàng buông tay. Nhưng tình cảm làm sao có thể nói buông tha là có thể buông tha. Hơn một tháng này, hắn cầm đầu vào công việc bận rộn làm cho chính mình không có thời gian nhớ tới nàng. Nhưng mỗi khi đêm khuya, thời điểm hắn rảnh rỗi, gương mặt tự tin kia sẽ tiến vào đầu hắn. Bởi vậy, tối nay hắn lại đi vào nơi này. Cuối cùng hắn vẫn là không bỏ xuống được. Trình Lân bất đắc dĩ cất bước hướng sang trước rạp hát đi tới.

Hắn còn không có đến sang trước rạp hát, liền khiếp sợ nhìn bức tranh cho dù ở trong đêm đen vẫn có thể thấy rõ ràng. Bởi vì sang trước rạp hát vốn là một gian khách điểm, so với phụ cận các cửa hàng khác mà nói, cao hơn một tầng. Chênh lệch một tầng vừa vặn có không gian rộng đặt tấm biển quảng cáo to lớn. Làm cho tấm biển quảng cáo ở trong đêm tối cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, Tần Tử Dục có thể nói là nhọc lòng: Hắn làm cho người ta lấy phần huỳnh quang để chế thành tranh. Bởi vậy, cho dù là buổi tối, tấm biển quảng cáo kia cũng có thể lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người. Đương nhiên người có thể nghĩ đến loại hình quảng cáo này cũng chỉ có Tô Lệ Nhã.

Trình Lân đi đến sang trước rạp hát, nhìn thấy mấy chữ tiêu đề to vẽ bằng màu tím nhu hòa vì để lịch sự tao nhã, sau đó đi theo dòng người bước vào bên trong. Bố trí bên trong làm cho Trình Lân cùng người xem khác đều ngỡ ra như phỏng: Đập vào mắt đầu tiên là ghế dựa trên cầu thang bày trí kỳ lạ. Đã có không ít người ngồi ở trên ghế. Kỳ diệu nhất là phía trước mỗi ghế dựa đều có bàn gỗ, không, hắn là làm từ tấm ván gỗ nhỏ đầm đương như một cái bàn để cho khách nhân đặt này nọ. Mà tại ghế dựa thì lấy vải bố đỏ thẫm che khuất bàn.

Lúc này, một cỗ mùi theo bên cạnh bay tới. Quay đầu, chỉ thấy một quầy thức ăn. Kỳ thật Trình Lân cùng những người khác thấy chính là tiệm Fastfood ở hiện đại vì khuôn mẫu mà chính sửa một chút thành quầy bán quà vặt. Tuy rằng tên gọi quầy bán quà vặt, nhưng toàn bộ quầy bán quà vặt cũng không nhỏ, chia làm một khu ngọt cùng một khu mặn. Ý nghĩa như tên, khu ngọt bán các món điểm tâm ngọt, khu mặn bán bánh bao. Mà tất cả các món ăn đều bày ra trên bàn, để cho khách nhân chính mình chọn lựa, trả tiền sau, giờ phút này quầy bán quà vặt đã sắp bị rất nhiều người chen chặt ních. Quầy bán quà vặt đều đã làm sẵn các món ăn trước, tuy rằng nhiều người mua, nhưng cũng không thiếu thức ăn. Bởi vì dòng người đều duy trì trong phạm vi có thể khống chế. Quầy bán quà vặt này đương nhiên cũng là từ ý tưởng của Tô Lệ Nhã.

Trình Lân thu hồi ánh mắt giật mình, hướng ghế lô lầu hai đi đến. Dưới lầu một cục diện tương đối chật chội, ghế lô trên lầu hai hơi yên tĩnh hơn. Ghế lô được bày trí trên hành lang. Theo đèn lồng lịch sự tao nhã tản ra ánh sáng nhẹ nhàng, hắn tìm ghế lô của mình. Đẩy cửa phòng ra, bên trong cảnh tượng làm cho hắn có phần khiếp sợ. Đập vào mắt vải bố đỏ thẫm. Phòng này kết cấu là bán mở ra thức. Trong phòng có một cái bàn dài được đánh bóng, có gỗ cao bằng nửa người chắn ngang, còn lại không gian vừa vặn có thể rõ ràng nhìn thấy rõ bàn được đánh bóng.(chỗ này khó hiểu quá ta bó tay __!!!) Trình Lân đến gần tường, từ trên nhìn xuống đại sảnh người đã ngồi đông nghìn nghịt trong lòng vẫn là tràn ngập khiếp sợ.

“Thùng thùng thùng –” tiếng đập cửa cắt ngang khiếp sợ của hắn.

“Ai a?”

“Là ta. Trình Lân.” Thanh âm quen thuộc vang lên. Làm tim Trình Lân đập loạn nhịp, tay mở cửa cũng run nhè nhẹ.

“Nha - -” một tiếng, cửa chậm rãi mở ra. Hắn tham lam nhìn người một tháng qua mình nhưng nhớ.

“Đã lâu không gặp.” Tô Lệ Nhã không khách khí vào cửa nói: “Vừa rồi nhìn danh sách biết người ở gian ghé lô này, ta mới tới xem thử.” Đối với bằng hữu đầu tiên khi bước chân vào phú huyện, ân, tuy rằng lúc trước nàng làm thị nữ của hắn, nhưng để tay lên ngực mà hỏi, Trình Lâm đối đãi nàng cũng coi như không tệ. Bởi vậy nàng đem hắn trở thành bằng hữu đầu tiên. Hơn nữa có bằng hữu là thần y, ngày sau có ốm đau gì cũng có ưu việt.

Nghe đến mấy câu nói này, Trình Lâm môi không tự giác nhướn mi nói: “Nga, người tìm ta có chuyện gì?”

Tô Lệ Nhã đi đến ngoài cửa sổ, nhìn người ngồi sắp đầy đại sảnh, xoay người cười nói: “Trình Lâm, một lát xem xong [mặt nạ], nhớ cho ý kiến nga! Còn có - -” Nàng từ trong lòng lấy ra một cái thẻ làm bằng bạc dành cho khách quý nói: “Đây là thẻ dành cho khách của cửa chúng ta. Chỉ cần có thẻ này, thì có thể ăn uống miễn phí ở đây. Đây không phải là ai cũng đều có được. Nhìn thấy người là bằng hữu của ta, ta tặng riêng cho người.”

“Bằng hữu?!” Trình Lâm biểu tình âm đạm xuống, nhẹ giọng nói.

Tô Lệ Nhã cầm tấm thẻ khách quý, a dua cười nói: “Về sau ta có ốm đau gì sẽ tìm người xem, nhớ rõ cũng phải miễn phí nga!”

Lúc này, mắt sắc nàng chú ý thân ảnh quen thuộc trên hành lang, đem tấm thẻ nhét vào trong tay hắn, nói: “Tốt lắm, ta còn có việc phải làm, lần sau lại tán gẫu.” Vừa dứt lời, nàng cũng bước rời đi. Lưu lại Trình Lâm vẻ mặt phiền muộn.

“Đại Mao, A Kim.”

Vốn đang hết nhìn đông tới nhìn tây A Kim lập tức hướng tiếng người gọi đi tới: “A Nhã, nơi này thật lớn, thật khá nga!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Đại tẩu, nơi này thật sự tốt lắm nga! Nhất là bức tranh bên ngoài, thật là rất sáng, rất đẹp.” Đại Mao bỗng nhiên hạ giọng hỏi: “Đại tẩu, hai vị mỹ nhân có phải hay không thật sự xinh đẹp như thế?”

Tiểu sắc quý. Tô Lệ Nhã khinh bỉ nói: “Yên tâm, hai người bọn họ so với trong tranh hấp dẫn hơn nhiều.”

“Thật sự.” Đại Mao hai mắt phát ra tinh quang.

Không muốn lại nhìn tiểu quý háo sắc, Tô Lệ Nhã xoay người kéo cánh tay A Kim nói: “A Kim, ta mang người đi ghé lô.”

“Nga.” A Kim tuy rằng không hiểu ghé lô là như thế nào, nhưng vẫn nhu thuận đáp lời.

Rốt cục chấm dứt tưởng tượng Đại Mao chú ý tới thân ảnh đi xa, vội vàng chạy theo sau, còn la hét: “Lão đại, đại tẩu đợi ta với.”

Vừa tiến vào ghé lô, Đại Mao cùng A Kim hai người đều trợn mắt há hốc mồm. Tô Lệ Nhã cười nói: “Các người ngồi ở đây ngoan ngoãn xem biểu diễn. Ta đi lấy điểm ăn, các người chờ chút.” Nói xong, nàng dục xoay người đi, nhưng lại bị tay của A Kim kéo lại. Tô Lệ Nhã buồn cười nhìn con người đen chửa đựng nồng đậm không tha, nói: “A Kim, ta còn có chuyện phải làm! Ngoan ngoãn ở trong này xem biểu diễn, chờ ta trở lại.”

“Nga!” A Kim không thể không buông tay ra trả lời.

Đứa ngốc này. Tô Lệ Nhã lắc đầu rời đi.

Thủ diễn

Mọi người chờ đợi thời gian thủ diễn rốt cục cũng đến. Trong đại sảnh đốt năm cái đèn lồng đỏ thắm vốn dùng để chiếu sáng bắt đầu tắt, chỉ còn lại bốn đèn lồng trên đài chiếu sáng. Đây đương nhiên cũng là ý tứ của Tô Lệ Nhã. Vốn, muốn đem hiệu quả sân khấu đạt một cách cao nhất, tốt nhất là dùng đèn chiếu sáng giống hiện đại nhưng ở cổ đại này nàng tìm mấy ngày cả quang đăng đều không có, hiển nhiên là không có khả năng, bởi vậy, nàng chỉ có thể chọn cách nguyên thủy nhất “Bóng tối cùng ánh sáng” để đạt hiệu quả.

“Ô – ô – ô -” Cùng với một trận tiếng gió quỷ dị, vải bố đỏ thắm chậm rãi rút ra: Chỉ thấy Cổ Kiếm Hiên trong vai Vương An Húc mặc y phục trắng cầm trong tay cây quạt vô cùng tuấn lãng, đi lại tập tễnh trên sân khấu, nhìn ánh trăng đọc: “Đối rượu làm ca, nhân sinh bao nhiêu.”

Hai câu đối này nhất thời làm cho những người đọc sách đang xem trầm trồ khen ngợi. Làm Tô Lệ Nhã tránh ở phía sau vải bố nghe được tiếng trầm trồ khen ngợi liên tục, đặc ý vịn phần thắm nghĩ: “Đây chính là danh ngôn Tào Tháo truyền lưu ngàn năm.” Vì để tạo ấn tượng đầu tiên, nàng đã bỏ ra rất nhiều công sức. Nhắm vào triều đại văn phong thịnh hành này, nàng chuyển ra câu danh ngôn thiên cổ này a! Ít nhất, có thể đem người đọc sách trong thiên hạ một lưới bắt hết.

Đang đặc ý vịn phần Vương An Húc bỗng nhiên bởi vì động tác quá lớn mà cây quạt trong tay bay ra. Lúc này, Mẫu Đơn mặc một thân hồng trang kiều diễm động lòng người bắt đầu tay cầm cây quạt ra khỏi màn bố. Sự xuất hiện của nàng làm cho người xem phía dưới hút một hơi không khí. Những nam nhân đang xem lại hận không thể đem ánh mắt dính vào dáng người xinh đẹp của nàng xinh đẹp.

“Công tử, đây là quạt của người!” Mẫu Đơn trong vai Mai Tam Nương ánh mắt động lòng người đưa lên cây quạt. Biểu tình như vậy làm cho các nam nhân dưới đài lại hút một hơi không khí. Mà chính Đại Mao trong miệng đang ăn này nọ lại khoa trương tất cả thức trong miệng đều đều rút. A Kim nhanh tay lẹ mắt tiếp được đồ ăn trên tay của Đại Mao rơi xuống, miệng mang nòng đậm ý tứ giáo huấn hàm xúc nói: “Đại Mao, người cũng quá lãng phí đồ ăn. A Nhã nói người lãng phí đồ ăn là cực kỳ đáng xấu hổ.” Nhưng là, giờ phút này lỗi tại Đại Mao làm sao có thể nghe lọt giáo huấn đâu? Thần trí của hắn đều giao phó cho người phi thường xinh đẹp trên đài kia. Mà phía sau màn Tô Lệ Nhã nhìn đám người dưới đài miệng đã muốn chảy nước miếng, lại đem tầm mắt trở lại một thân hồng trang bó sát người của Mẫu Đơn, đem đầy “Thịt thịt” trên người đều lộ ra, không khỏi cảm thán tác dụng của thẩm mỹ.

Trên đài Vương An Húc cũng không có như nam nhân bình thường khác trong mắt xuất hiện si mê hoặc kinh diễm, mà là hai mắt hoảng sợ nhìn nữ tử đột nhiên xuất hiện này, rồi sau đó ngay cả cây quạt đều không cần nhanh chóng ly khai nên không nhìn thấy biểu tình e lệ trên mặt của Mai Tam Nương, thay bằng tươi cười quỷ dị. Lúc này, bỗng nhiên một tiếng nhạc ma mị vang lên. Tươi cười kết hợp với tiếng nhạc làm cho người xem dựng tóc gáy lên.

Màn che bắt đầu khép lại. Trong chốc lát, cùng với tiếng nhạc nhu hòa màn che lại mở ra, chỉ thấy Bách Hợp một thân lam trang làm toát lên khí chất đoan trang đang ở nhà thêu. Không khí yên tĩnh như thể theo tiếng nhạc truyền từ trên đài lan tràn đến dưới đài. Hảo một cái hiện thực giai nhân a! Mọi người ở trong lòng cảm khái nói.

Một trận hỗn độn tiếng bước chân đánh vỡ yên tĩnh. Chỉ thấy Vương An Húc ở phía sau, vẻ mặt bối rối tiêu sái tiến vào.

Trần Nguyệt Tuệ buông khay thêu trong tay, tiến lên nghênh đón nói: “Tướng công, người làm sao vậy?”

“Ách ~” Vương An Húc ngẩn người, rồi sau đó cố gắng ổn định vẻ bối rối trên mặt nói: “Vừa rồi, ta đi nửa đường gặp được một con chó dữ, bởi vậy mới kinh hoảng như thế.”

Trần Nguyệt Tuệ ôn nhu cười nói: “Tướng công, người thật là. Về sau, khi xuất môn nhớ phải dẫn theo hạ nhân. Đúng rồi, tướng công, biểu ca mới vừa rồi lại đây, hy vọng người giúp hắn vẽ một bức tranh tuyệt thế mỹ nhân.”

Vốn không nghĩ lại tiếp tục làm họa sĩ nhưng Vương An Húc chịu không nổi thê tử cứ luân phiên khuyên bảo chỉ đành phải đáp ứng.

Vải đỏ lại kéo lại, khi kéo ra, chỉ thấy Vương An Húc vẻ mặt ngưng trọng, khi thì ngẩng đầu, khi thì nhíu mày, bắt đầu đề bút chậm rãi vẽ. Rất cục, hắn buông xuống bút, cầm lấy bức tranh [đương nhiên bức tranh này là trước đó do một họa sĩ khác vẽ dung nhan tuyệt mỹ của Mẫu Đơn], nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới, hắn vẽ mỹ nhân này cư nhiên cùng Mai Tam Nương cực kỳ giống nhau, mà chân động, rồi sau đó cuống quýt đem bức tranh hủy bỏ. Nữ quỷ Mai Tam Nương có chỗ ký sinh, bắt đầu liên tiếp hành động trả thù.

Tiếng nhạc bắt đầu dồn dập xuống, một hồi lại một hồi kịch liên tiếp diễn ra. Đây là một hồi kết hợp âm nhạc, ngọn đèn biểu diễn. Hiệu quả của thị giác cùng thính giác, làm cho người xem dưới đài nghe được như đang

say rượu, trái tim hòa nhập vào vở diễn. Vở này dài đến hai canh giờ, bốn giờ biểu diễn, cứ nhiên không có một người xem trên đường rời đi.

Theo màn che chậm rãi tạo nên, mặt nạ thủ diễn suốt hai canh giờ rất cực chấm dứt. Bốn phía vốn âm u, theo đèn lồng một lần nữa chậm mà trở nên vô cùng sáng chói. Làm cho tâm tư người xem kéo trở về. Nhiệt liệt vỗ tay, tiếng kích động trầm trồ khen ngợi làm cả sang trước rạp hát lâm vào chấn động.

Lúc này, màn che lại rút ra. Bao gồm diễn viên, nhạc công cùng Tô Lệ Nhã đều đứng ở trên đài, về mặt kích động cảm thụ phản ứng nhiệt liệt từ người xem dưới đài. Cái loại cảm giác này khó có thể dùng lời để diễn tả thành tựu đang cuộn cuộn trong lòng mỗi người trong lòng.

Ở Tô Lệ Nhã dẫn dắt mọi người cuối đầu chào người xem. Điều này làm cho người xem là thụ sủng nhược kinh, không khí lại trở nên im ắng. Thanh âm thanh thủy của Tô Lệ Nhã bắt đầu vang lên:

“Đầu tiên, cảm tạ các vị đối với mặt nạ luôn duy trì nhiệt liệt như thế. Đối với chủ đạo (đạo diễn) vở này biểu diễn ta thật là phi thường cảm động. Nếu người có bằng hữu, thân thích hoặc là chính mình muốn xem lại mặt nạ, hoan nghênh đến mua phiếu. Vở này sẽ liên tục diễn đến hết tháng. Cuối cùng, ta đại diện ọi người trong rạp hát cảm tạ các vị.

Người khác cũng cúi đầu theo. Tiếng vỗ tay kịch liệt lại vang lên.

Ở lầu hai ghé lô Trình Lân nhìn thấy này một màn này trong lòng đã bị đánh vào thật sâu. Đây là Tiểu Nhã sao? Cái kia con buôn Tiểu Nhã sao? Không, đây là nàng. Tự tin mà chói mắt. Lúc trước chính mình sở dĩ thích nàng, chính là vì tự tin của nàng sao? Nhưng tự tin này đã thuộc về nam nhân khác. Mang theo thâm trầm ảm đạm, Trình Lân xoay người ly khai.

Tô Lệ Nhã từ trên đài đi xuống vốn định đi gặp A Kim, ở trên hành lang lại gặp được vẻ mặt tràn đầy ý cười của Tần Tử Dục: “Chúc mừng người.”

Tô Lệ Nhã trên mặt tràn đầy hưng phấn tươi cười nói: “Là chúc mừng chúng ta đi! Dù sao rạp hát này cũng có phần của người, hơn nữa lại là rất lớn nga.” Nói đến cuối cùng, mang theo nồng đậm châm chọc. Nhớ tới chính mình bị hố chỉ có một phần tiền lãi, lòng của nàng liền cảm thấy bất bình nghiêm trọng. Xem phần ứng hôm nay, về sau phòng bán vé thu vào chính là con số thiên văn, lại càng không tính tới quây bán đồ ăn vặt. Ai, bạc của nàng a! Giống như nhìn thấy bạc trong túi nàng mọc chân chạy vào túi Tần Tử Dục, nàng trong mắt oán hận càng sâu.

Tần Tử Dục biết nàng ghi hận ngày đó hấn tính kể nàng thành công, chính là cười nhưng không nói, lựa chọn giả ngu nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của nàng. Dù sao, trong kinh doanh quan trọng nhất là vì chính mình tranh thủ lợi ích lớn nhất, không phải sao?

Tô Lệ Nhã làm sao lại không biết hấn đang giả ngu, thoáng tức giận nói: “Ta còn muốn gặp tướng công nhà ta, không thể bởi Tần trang chủ.”

Nhưng nàng mới xoay người đã bị giữ chặt lại. Tần Tử Dục xấu hổ buông tay ra nói: “Ta còn chưa thấy qua tướng công của người! Không ngại giới thiệu chúng ta nhận thức đi!” Bỗng nhiên, hấn có loại xúc động. Hấn rất muốn nhìn thấy người có thể lấy được nàng. Cho dù hấn trước đó đã biết người nọ là một đứa ngốc. Hấn vẫn là muốn gặp.

Không muốn người khác dùng ánh mắt kỳ thị nhìn A Kim Tô Lệ Nhã vốn định cự tuyệt, lúc này phía trước vang lên thanh âm quen thuộc.

“A Nhã, - A Nhã - -” A Kim hưng phấn mà kêu lên.

Tần Tử Dục bởi vì thanh âm quen thuộc này mà toàn thân cứng đờ, rất nhanh xoay người, khó có thể tin nhìn gương mặt quen thuộc kia.

Cho tới bây giờ trong mắt chỉ có Tô Lệ Nhã A Kim căn bản là không có chú ý tới người bên cạnh, lôi kéo tay Tô Lệ Nhã, hưng phấn mà nói: “A Nhã, bộ dáng vừa rồi của người ở trên đài đẹp quá nga! Thực đẹp quá nga!”

“Như thế nào, ta bình thường không đẹp sao?” Tô Lệ Nhã cố ý làm biểu tình giận dữ nói.

“Không phải, không phải. A Nhã, lúc nào cũng đều rất đẹp. Nhưng là, vừa rồi đẹp hơn.” A Kim lo lắng giải thích nói.

Tô Lệ Nhã ôn nhu cười nói: “Đứa ngốc, ta là nói giống với người thôi.”

“Ha ha.....” A Kim ngây ngô cười.

Lúc này, Tô Lệ Nhã rất chú ý tới Tần Tử Dực bên cạnh ngây người như phỗng, mặt cười ửng đỏ giới thiệu nói: “Tần trang chủ, hắc chính là tướng công của ta.”

“A Kim, hắc là người hợp tác của ta. Mau gọi Tần trang chủ.”

A Kim nhu thuận đáp ứng nói: “Tần trang chủ.”

Tần Tử Dực nhìn khuôn mặt tuấn tú ngu dần kia, nghe lời nói ngu dần, trong lòng mãnh liệt xuất hiện nghi hoặc: Chẳng lẽ nam nhân này không phải là người hắc muốn tìm? Nhưng trên đời này có người giống người đến thế sao? Xem ra cần phải điều tra cẩn thận. Thu hồi tâm tư, hắc khách khí nói: “Người chính là tướng công Lệ Nhã a!”

“Ha ha. Đúng. Ta là tướng công của A Nhã, vĩnh viễn cùng một chỗ nga!” A Kim vẻ mặt còn thật sự cường điệu.

Tô Lệ Nhã trên mặt đỏ ửng càng sâu, sợ A Kim nói lung tung, vội vàng lôi kéo A Kim cáo từ.

Nhìn thân ảnh đi xa, Tần Tử Dực trên mặt thâm trầm xuống.

Ba người đều không có chú ý tới, ở cuối hành lang có một thân ảnh từ một nơi bí mật gần đó đem hết thảy đều đặt vào đáy mắt.

60. Chương 60: Thân Phận A Kim

“Ô - - ô - - ô - -” Gió đêm thổi mạnh. Gió lạnh nhẹ nhàng thông qua cửa sổ tiến vào, thổi ánh nến trên bàn lắc lư không ngừng. Ánh sáng lập lờ chiếu vào trên mặt thâm trầm của Tần Tử Dực, vẻ mặt hắc âm tình bất định.

“Nha - -” một tiếng, cửa phòng bị mở ra.

Tần Tử Dực rất nhanh đứng dậy nói: “Thế nào?”

Lã Trung quỳ nói: “A Kim xuất hiện vào sáu tháng trước ở thôn Tô Gia, được Tô Lệ Nhã cứu. Ngay lúc đó bản thân hắc bị trọng thương, tỉnh lại đã trở thành đứa ngốc.”

“Sáu tháng, sáu tháng.....” Tần Tử Dực nhẹ giọng thì thào.

Lã Trung liếc mắt nhìn chủ tử, mở miệng bổ sung nói: “Cùng thời gian Vương gia mất tích không sai biệt lắm.”

Tần Tử Dực sao lại không biết ý tứ trong lời nói của Lã Trung, hắc xua tay nói: “Người trước đi xuống đi!”

“Dạ.” Lã Trung lĩnh mệnh rời đi.

Tần Tử Dực một lần nữa ngồi xuống ghế, suy nghĩ bắt đầu rất nhanh chuyển động: Hắc hiện tại đã có thể khẳng định trăm phần trăm tướng công của Tô Lệ là người hắc muốn tìm - - Người có quyền lực tối cao ở Long Viêm quốc Tam vương gia Hạo Thừa. Mà hắc lần này đến phủ huyện mục đích chủ yếu chính là tìm được Vương gia. Hắc Tần thị sơn trang sở dĩ có thể trong thời gian ngắn ngủi năm năm phát triển trở thành sơn trang đứng đầu Long Viêm quốc, trong đó nguyên nhân chính là do có Vương gia ở sau lưng dả thông mạng lưới quan hệ. Đương nhiên, Tần thị sơn trang của bọn họ cũng phải vô điều kiện cung cấp đầy đủ tài lực cho Vương gia. Tại đây địa vị của thương nhân thấp kém, không hề có quyền thế trong Long Viêm quốc, một thương nhân nếu không có quyền thế ở sau lưng làm chỗ dựa, thì không thể phát triển lớn mạnh. Khi thoáng có chút tiền lời, sẽ bị quan viên tham lam chiếm đoạt, ngay cả xương cốt cũng không chừa. Bởi vậy, Vương gia đối với Tần thị sơn trang, là người vô cùng quan trọng. Hiện tại thế cục trong triều bởi vì Vương gia biến mất nửa năm qua trở nên rung chuyển bất an. Bên người của Tam vương gia

bởi vì rắn mất đầu mà bị chèn ép thật lớn. Tứ vương gia trở thành người có quyền uy nhất Long Viêm. Bởi vậy, hắn mới sốt ruột như thế tìm kiếm Vương gia. Dù sao hắn cùng hắn Tần thị sơn trang đã có ấn ký rõ ràng của Tam vương gia. Nếu Tam vương gia thực lợi hại, chính mình cùng gia tộc ngồi trên một chiếc thuyền, cũng sẽ đi theo chìm vào trong nước.

Nhưng là, hiện tại Vương gia biến thành ngốc tử, cho dù tìm được rồi, lấy bộ dạng hiện tại, làm sao có thể ứng phó đại thần như sói như hổ trong triều đây, nhất là Tứ vương gia đối với Vương gia như hổ rình mồi như thế? Phải như thế nào mới có thể làm cho Vương gia khôi phục trí nhớ, khôi phục phong thái ngày xưa, một cái tên thoáng hiện lên trong đầu hắn. Người đó hẳn là có năng lực làm được việc này. Tần Tử Dục rất nhanh ngẩng đầu lên nói: “Lã Trung, chuẩn bị xe.”

Trong Trình phủ, Trình Lâm bưng chén rượu nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ buồn bã uống rượu. Ánh trăng này giống như nàng, chói mắt, đã có mong muốn không thể thành. Vốn nghĩ rằng chỉ cần không thấy nàng, có thể chậm rãi đem nàng quên đi, nhưng thân ảnh của nàng lại theo thời gian trôi qua càng ngày càng rõ ràng. Bởi vậy, hắn mới kiềm chế không được, đi sang trước rạp hát. Không nên đi, không nên đi. Nhìn tự tin phi phàm cùng ánh sáng chói mắt phát ra từ trên người nàng, trong lòng hắn càng thêm lâm vào giữa tình cảm vô vọng. Đúng vậy! Bởi vì, nàng đã sớm thuộc về một nam nhân khác.

“Ha ha a - -” Hắn trên mặt vốn đã tái nhợt nay lại nổi lên tự phúng tươi cười. Tiếng cười này quanh quẩn trong Thanh Phong các, có vẻ dị thường thê lương mà trống rỗng.

“Đương gia, Tần Tử Dục cầu kiến.” Một giọng nói cắt ngang bi thống của hắn.

Hắn tới làm gì. Đối với người làm cho nàng rời xa Trình phủ, rồi đi bên người hắn bên người, hắn không có hảo cảm gì. Trình Lâm nhíu mày nói: “Không gặp, nói ta đã ngủ.”

Người hầu lĩnh mệnh rời đi. Nhưng một khắc chung, hắn lại trở về nói: “Đương gia, Tần Tử Dục nói có biện pháp giúp đương gia giải trừ thống khổ hiện tại.”

Thống khổ?! Hắn hiện tại thống khổ chính là vì tình mà khóc. Chẳng lẽ - - xúc động làm hắn mở miệng nói: “Mời hắn tiến vào.”

Tần Tử Dục được người hầu dẫn dắt, tiến vào Thanh Phong các, nhìn thấy Trình Lâm đã ngồi trên ghế uống trà. Hắn đánh giá bốn phía, đối với bố trí thanh nhã trong lòng thầm khen ngợi nói: “Thanh Phong các đúng như tên thanh nhã mà cao thượng a!”

“Nếu Tần trang chủ tối nay đến là vì khen ngợi Thanh Phong các của ta, vậy mời trở về đi!” Trình Lâm không khách khí châm chọc nói.

Tần Tử Dục không có vì Trình Lâm ngữ khí không tốt mà tức giận, ngược lại tự mình ngồi xuống, chậm rãi uống trà

Trình Lâm sắc mặt theo thời gian trôi qua càng ngày càng khó coi, rốt cục chịu không nổi đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

“Người không nghĩ đến Tô Lệ Nhã sao?” Phía sau truyền đến giọng nói của Tần Tử Dục không lớn nhưng vô cùng rõ ràng.

Trình Lâm trong mắt cảm thấy bí mật trong lòng bị người nhìn trộm làm cho chật vật, vốn định phản bác lại, nhưng khi nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên tia hiểu rõ, liền không nói ra miệng. Hắn biết nam nhân trước mắt không phải người bình thường, không phải tùy tiện nói vài câu có thể hồ lộng cho qua.

Tần Tử Dục thấy lợi thế trong tay mình đã có tác dụng, nói tiếp: “Người thích Tô Lệ Nhã.” Đây là một câu trần thuật khẳng định.

Trình Lâm một lần nữa trở lại chỗ ngồi, nhưng cũng không có trả lời.

“Ta có biện pháp cho người có được nàng.” Tần Tử Dục lại nói tiếp.

Những lời này làm vẻ mặt lạnh lùng của Trình Lâm vỡ ra. Nhưng hắn rất nhanh khôi phục. Hừ lạnh nói: “Người không nên quên nàng là đã có trượng phu.”

“Nếu tướng công của nàng rời đi đâu?” Tần Tử Dục nhẹ giọng hỏi.

Giả thiết này làm hấn bỗng nhảy dựng, hấn lập tức phản bác nói: “A Kim ý lại vào nàng như thế, là không có khả năng rời đi.”

“Kia cũng không nhất định.” Tần Tử Dực trên mặt xuất hiện tự tin nói: “Nghe nói trình đương gia trước kia có trị liệu vết thương của A Kim, hấn là biết hấn không phải trời sinh là ngốc tử.”

A Kim quả thật không phải trời sinh ngốc tử, mà bởi vì đầu óc đã bị thương nặng mà biến ngốc. Chuyện này từ lần đầu hấn trị liệu cho A Kim đã biết. Nhưng Tần Tử Dực hấn như thế nào biết được. Chẳng lẽ hấn trước đây từng biết A Kim? Trình Lâm vì ý nghĩ này mà mắt mang hoài nghi nhìn về mặt tự nhiên của Tần Tử Dực.

“Đúng. Ta từng quen biết A Kim.” Tần Tử Dực nhìn ra hấn hoài nghi, hào phóng thừa nhận nói: “A Kim là đương triều Tam vương gia Long Hạo Thừa.”

Trình Lâm vì câu trả lời này mà chấn động toàn thân. Đối với cái tên này, hấn cũng không xa lạ. Long Hạo Thừa, Tam vương gia của Long Viêm quốc, một người lãnh khốc tràn ngập dã tâm hơn nửa tay cầm quyền thế tối cao. Hấn sở dĩ đối với tên này quen thuộc chính là bởi vì chiến tích của hấn. Trước đây, Long Viêm quốc tổng cộng có năm vị hoàng tử. Trong đó có tam hoàng tử Long Hạo Thừa trí tuệ cao nhất, tài năng nhất: Mười bốn tuổi tòng quân, bắt đầu từ cấp bậc thấp nhất là binh lính trong quân, bằng vào trí tuệ quân sự trác tuyệt mới có thể một hồi lại một hồi đánh lui kẻ thù tấn công bên ngoài, ở thời gian tám năm chiếm được suất ấn là đại biểu quyền lực của tướng quân ở Long Viêm quốc, khi đó Long Hạo Thừa vô luận là quân công hay là tài cán, thậm chí dân chúng đều nhìn thấy được đây là người có khả năng kế vị ngôi hoàng đế nhất. Nhưng là, “Ngôi vị hoàng đế” Đây đại biểu quyền lực tối cao, các hoàng tử khác làm sao có thể cam tâm giao cho người ta. Một hồi tàn khốc, tràn ngập huyết tinh, huynh đệ không có tình cảm vì ngôi vị hoàng đế mà bắt đầu chiến tranh ngầm. Nhị hoàng tử, ngũ hoàng tử bởi vậy mà bị ban cái chết. Vốn luân là quân công, hay tài cán, lúc ấy đã là tướng quân đầu tiên của Long Viêm quốc có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế. Nhưng ngôi vị hoàng đế cuối cùng dừng lại vào tay đại hoàng tử là một người bình thường. Lý do đại hoàng tử là trưởng tử, hấn là đứa con do hoàng hậu thân sinh được tiên hoàng sủng ái nhất. Tiên hoàng dù di chiếu, làm cho đại hoàng tử trở thành tân hoàng đế. Trình gia có thể tồn tại ba mươi năm trở thành y dược thế gia đầu tiên của Long Viêm quốc, ở trong triều tự nhiên cũng có đủ mạng lưới quan hệ. Căn cứ tin tức hấn có được, tiên hoàng vốn muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Long Hạo Thừa nhất, nhưng bởi vì biết được, Long Hạo Thừa đem tội chết của nhị hoàng tử, ngũ hoàng tử công bố với dân thiên hạ, làm cho tiên hoàng không thể không tự tay hạ lệnh xử tử hai đứa con của chính mình. Đây đủ thấy Long Hạo Thừa hung tàn cùng dã tâm. Vì ngôi vị hoàng đế, có thể đem hai người huynh đệ của mình khai đao giết gà dọa khỉ.

Tuy rằng, đại hoàng tử trở thành tân hoàng, nhưng toàn bộ triều đình cùng trọng binh đều nắm chắc trên tay Long Hạo Thừa. Hấn thông qua luân phiên vạch trần quan viên tham ô trong triều chờ tội danh mà đem quyền lực tiêu diệt hết, cuối cùng nghiêm nhiên trở thành người nắm quyền uy nhất. Mà hoàng đế tắc trở thành con rối. Thủ pháp tàn nhẫn như thế, lúc ấy làm cho toàn bộ triều đình kinh sợ. Dù sao bởi vì hành động liên tiếp của hấn, bao nhiêu quan viên có kết cục thê thảm nhẹ thì lưu đầy ngàn dặm, nặng thì cả nhà bị trảm. Trải qua những sự kiện liên tiếp này, hấn nhảy trở thành quyền thần duy nhất của Long Viêm quốc, liền ngay cả tân hoàng đều phải kiêng kị hấn ba phần. Tuy rằng, mấy tháng nay cũng có nghe thấy tin tức của hấn, Long Hạo Thừa bị bệnh nặng không thể vào triều. Nhưng người nam nhân như vậy thật sự là A Kim đơn thuần sao?

Nhìn ra hấn hoài nghi, Tần Tử Dực khẳng định nói: “Đúng. A Kim chính là Tam vương gia. Mà ta tới nay đến đây với mục đích chính là nhờ người giúp Vương gia trị liệu, làm cho hấn khôi phục trí nhớ, khôi phục thần chí vốn có. Hơn nữa, chỉ cần Vương gia khôi phục trí nhớ, nhất định sẽ rời đi nơi này, rời đi Tô Lệ Nhã, trở về Viêm Đô.”

“Rời đi Tô Lệ Nhã” Những lời này làm tim Trình Lâm lại nhảy lên. Hấn biết Tần Tử Dực nói đúng. Nếu A Kim thật là Long Hạo Thừa, chỉ cần hấn khôi phục trí nhớ, nhất định sẽ trở lại Viêm Đô. Kỳ thật, trước kia hấn cũng nghĩ trị liệu tốt cho A Kim, nói không chừng sau khi khôi phục trí nhớ A Kim sẽ rời khỏi nàng, nhưng hấn lại do dự. Hấn sợ sau khi A Kim khôi phục sẽ làm nàng càng thương hấn. Nếu, A Kim là Long Hạo Thừa, liền không còn gì để nói. Hấn biết làm như vậy là vô cùng ích kỷ, vô cùng tì bĩ, nhưng là tìm hấn vì ý nghĩ này, mà cấp tốc nhảy lên. Hấn biết đây là cơ hội duy nhất có được nàng. Hấn không muốn

buông tha cơ hội này, hẳn phải nắm chắc cơ hội này. Trình Lâm trong mắt thiếu đốt kiên trì, nói:“Hảo, ta đáp ứng ngươi.”

Tần Tử Dực không biết vì sao nghe được lời đáp ứng, trừ bỏ hài lòng, còn có một cổ vui sướng bốc lên.

61. Chương 61: Dạ Tập

Màn đêm đen như mực, ánh trăng đã ngả về tây tính ra canh giờ cũng đã khuya, đã khuya. Vạn vật đều trầm tĩnh thật sâu trong giấc ngủ . Đường nhiên, đũa ngọc cũng như thế. Đũa ngọc vì làm mộng đẹp mà đang ngây ngô cười nói:“A Nhã, A Nhã.....”

“Nha - -” Tiếng mở cửa rất nhỏ, đánh vỡ đêm khuya yên tĩnh này. Thông qua cửa phòng mở, sáu hắc y nhân cầm trong tay đại đao lắc lắc lên lút tiếp cận người trên giường. Đợi cho đến khi tới mép giường, hắc y nhân cách mép giường gần nhất không khách khí giơ đại đao lên cao dưới ánh trăng chiếu xuống phóng ra hàn quang . Mắt thấy đại đao sẽ hạ xuống hết sức, người trên giường bỗng nhiên mở mắt ra, duỗi tay, dùng hai tay kẹp lấy đại đao, tay kia thì rất nhanh đánh lại hắc y nhân. Chỉ thấy hắc y nhân hừ một tiếng, rồi sau đó toàn bộ thân thể hướng sau bay đi.“Oành - -” một tiếng, hắc y nhân đụng vào tường ngã xuống đất không dậy nổi. Mà đại đao đã ở trong tay A Kim .

Hắc y nhân khác thấy thế, đồng loạt tiến lên. Theo phản ứng bản năng , A Kim không hề nương tay phản thủ dùng đao, lưu loát cho hai hắc y nhân gần nhất một đao đoạt mệnh.

Còn lại ba hắc y nhân thấy thế không tự giác lui về phía sau. Bọn họ đều cẩn thận dọn xong chiêu thức đối mặt với nam nhân cả người tản ra sát khí xơ xác tiêu điều. Quyết đấu hơi thở nguy hiểm tràn ngập ở trong phòng.

“Nha - -” một tiếng, cửa phòng bị người mở ra, Tô Lệ Nhã híp mắt oán giận nói:“A Kim, nửa đêm ngươi âm ỷ cái gì a? A - -” Vừa nói xong, nàng liền phi thường bất nhã đánh ngáp.

Hàn quang chột lóe, truyền đến cảm giác lạnh như băng làm nàng cả người đều ngây ngẩn, ánh mắt mơ màng cũng mở to. Đầu tiên ánh vào mắt là khuôn mặt A Kim tràn ngập lo lắng cùng cực lực áp chết sợ hãi, rồi sau đó là hai hắc y nhân cùng hẳn giằng co.

Đột nhiên truyền đến hơi hơi đau đớn, trên đỉnh một giọng nói vang lên:“Buông đao, bằng không ta sẽ giết nàng.”

Nhất thời, đầu óc Tô Lệ Nhã vốn đang bị vây trong hỗn độn lập tức tỉnh táo lại, biết tình huống hiện tại : Nhà nàng có đạo tặc, hơn nữa là loại đạo tặc cướp của giết người.

Hắc y nhân bắt cóc nàng cười lớn hạ lệnh nói:“Giết hắn.”

Nhìn hắc y nhân khắp nơi mang sát khí hướng A Kim chém tới, nàng bỗng nhiên biết bọn họ không phải tặc. Bọn họ là muốn ép A Kim vào chỗ chết. Trong lòng vốn lo lắng lại thấy A Kim thành thạo ứng phó dần dần buông lỏng.

Hắc y nhân kèm hai bên Tô Lệ Nhã thấy thế, lập tức lớn tiếng quát:“Đứng yên không cho phép nhúc nhích. Bằng không, ta sẽ giết nàng.”

Vốn đang ứng phó hắc y nhân khác A Kim vừa nghe,, không thể không ngừng tay, mắt lo lắng một khắc cũng không rời đi dung nhan tái nhợt kia. Hắn không phải không nghĩ tới cường đạo ở thôn Tô Gia , cứu A Nhã, nhưng hắn tinh tường biết người kèm hai bên A Nhã này khiếp đảm hơn so với cường đạo. Nếu hắn mạnh mẽ tiếp cận chỉ sợ sẽ làm A Nhã bị thương.

Hai hắc y nhân khác nhìn thấy A Kim yên lặng đứng đó, không cần chờ đầu lĩnh hạ lệnh, lập tức liền xông lên.

Tô Lệ Nhã hai mắt mở to nhìn A Kim thực sự không nhúc nhích đứng yên một chỗ, thời gian phẳng phất yên lặng bình thường, chỉ thấy trong đó đao của một hắc y nhân đã xẹt qua vạt áo trước của hắn. Nhất thời, máu đỏ tươi lập tức thẩm thấu đi ra, nhiễm đỏ cả một y phục màu trắng. tình huống này giống như

cái đêm cường đạo nhập thôn, A Kim vì cứu nàng mà tùy ý để đại đao đâm vào mình. Không, không, nàng không cần lại trải qua cảm giác tim bị sợ hãi bao phủ. Nàng không cần A Kim bị thương, không cần.

Cơ hồ không có một tia do dự, Tô Lệ Nhã dùng hết toàn lực đẩy bàn tay to giam cầm nàng ra, hướng A Kim chạy vội mà đi. Nhìn kia càng ngày càng gần hẳn, nàng nở nụ cười. Nhưng lập tức chú ý tới con người đen quen thuộc ánh lên hoảng sợ, sau đó phía sau lưng truyền đến một trận đau nhức.

“A Nhã - -” A Kim dùng hết sức lực lớn tiếng hô. Vốn hẳn nghĩ lập tức phi thân tiếp được người sắp ngã xuống, nhưng bên cạnh hai hắc y nhân cũng không buông tay, dây dưa hẳn.

Vì sao, vì sao, hẳn chính là muốn đi xem A Nhã, vì sao những người này muốn ngăn cản hẳn. Hẳn chính là muốn cùng A Nhã vĩnh viễn cùng một chỗ, vì sao những người này muốn đả thương A Nhã. Vì sao a! Vì sao! “A - -” Hẳn ngửa mặt lên trời lớn tiếng hô. Tiếng hét hỗn loạn nồng đậm bị thống cùng phần hận vang dội trong không trung. A Kim chỉ cảm thấy một cổ khí ở trong thân thể xoay quanh, cổ khí này theo phần nộ mà tăng lên.

Tiếng hét tràn ngập thống khổ làm ba hắc y nhân nghe được trong lòng run sợ. Đầu lĩnh hắc y nhân phát ra mệnh lệnh tiến công: “Lên - -”

Ngay tại khi ba hắc y nhân mau tiếp cận, A Kim đình chỉ tiếng hét. Chậm rãi buông xuống gương mặt tuấn mỹ đang ngửa lên trời, mặt vốn ngu dần đã thay bằng lãnh khốc, bên môi nổi lên tươi cười ngoan tuyệt: “Ai dám thương hại A Nhã đều phải chết.”

Vừa dứt lời, thân hình hẳn nhoáng lên một cái, đến trước người đầu lĩnh hắc y nhân, âm thanh lạnh lùng nói: “Vừa rồi, là người đem đao chém vào người A Nhã.”

Hắc y nhân nhìn thấy cả người A Kim tản ra sát khí xơ xác tiêu điều, chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, vốn định rút đao chém tới. Nhưng hẳn lại hoảng sợ nghe được một tiếng ‘phập’ vào trong thân thể, tiếng cơ bắp cùng xương cốt vỡ vụn, cúi đầu, khó có thể tin nhìn trước ngực nhiều ra một bàn tay.

“A - -” Đau nhức truyền đến, làm hắc y nhân rống lên một tiếng.

“Rất đau đi! Đây là trả lại cho người mới vừa rồi đối đãi A Nhã.” A Kim lưu loát rút tay đã bị nhiễm đầy máu về, lạnh giọng đối với tên đã nằm trên mặt đất khí tuyệt bỏ mình nói.

Hai cái hắc y nhân còn lại nhìn thấy một màn huyết tinh như vậy, sắc mặt đại biến, lập tức xoay người đào tẩu.

“Dám tổn thương A Nhã đừng nghĩ còn sống rời đi.” A Kim cười lạnh nhìn hai người làm hành động vô vị giãy dụa. Rồi sau đó thân hình nhoáng lên một cái.

“A - -” Một hắc y nhân ngã xuống đất bỏ mình. Vốn hẳn phi thân đã sắp tới cửa sổ lại bị một kích trí mạng.

Tô Lệ Nhã vốn bởi vì phía sau truyền đến đau nhức mà ngắt đi nhưng vừa rồi tiếng hét bị thống của A Kim làm cho tỉnh táo lại. Cố gắng mở mắt ra, trông thấy cũng là vẻ mặt ngoan tuyệt sát nhân của A Kim. Không, A Kim của nàng không nên như vậy. A Kim của nàng hẳn là thiện lương. Bởi vậy, nàng cố gắng tập trung thần trí bởi vì đau đớn mà tan rã, thật vất vả dùng hết toàn khí lực hô lên: “A Kim, không cần - -”

A Kim thân hình cứng đờ sau đó lập tức phi thân đi tới bên thân thể của nàng, kinh hãi nhìn dung nhan tái nhợt. Hẳn ngồi xổm xuống, mềm nhẹ ôm lấy nàng: “Thật tốt quá, A Nhã, nàng còn sống, còn sống.”

Từng đợt đau nhức truyền đến làm thần trí nàng thật vất vả mới ngưng tụ được lại tan rã, A Kim ôm chặt nàng cũng chú ý tới tình huống này của nàng, kinh hãi nhìn theo sau lưng nàng máu chảy ra, hẳn quyết định thật nhanh hướng lưng nàng điểm vài cái huyết đạo. Kỳ tích tại đây một khắc đã xảy ra. Máu tươi vốn đang chảy ra, dần dần nhỏ đi, rồi sau đó đình chỉ. Nhưng tình trạng của Tô Lệ Nhã cũng không có chuyển biến tốt, bởi vì chảy nhiều máu, mà đồng tử bắt đầu phóng đại, thân thể dần dần trở nên lạnh như băng.

“Không - - A Nhã, nàng không thể rời bỏ ta. Không thể rời ta mà đi.” A Kim sợ hãi kiệt lực hô.

Thanh âm tràn ngập sợ hãi xuyên thấu qua tầng tầng trở ngại truyền vào trong lòng Tô Lệ Nhã. Không, nàng không cần rời đi A Kim. Nàng còn có rất nhiều chuyện muốn nói với A Kim! Tô Lệ Nhã thở dốc chống

cự lại màn đêm càng ngày càng đen, cố gắng ngưng tụ thần trí. Ánh vào mắt là khuôn mặt tuần tú của A Kim tràn ngập lo lắng .

“A Nhã, nàng rất cục tính. Nàng kiên nhẫn một chút, ta lập tức mang nàng đi tìm Trình Lâm, hẳn nhất định có thể cứu nàng!” A Kim vừa dứt lời, liền nhẹ nhàng ôm lấy Tô Lệ Nhã hướng ra ngoài phi thân mà đi.

Đau đớn tra tấn liên tục làm Tô Lệ Nhã khí lực đều không có, chỉ có thể lẳng lặng nằm trong lòng A Kim. Gió thổi mạnh vào mặt nàng. Da thịt cảm thấy thoáng đau đớn, nhưng đau đớn so với sau lưng có thể xem nhẹ không đáng kể. Nàng mở to hai mắt, si ngốc nhìn khuôn mặt tuần tú tràn ngập lo lắng, lo lắng. Kỳ quái, hiện tại A Kim như thế nào một chút cũng không ngốc. Nhất định là nàng đau quá nên sinh ra ảo giác. Lại một trận đau nhức đánh úp lại, nàng tinh tường biết lần này khẳng định khó tránh khỏi kiếp số. Dùng hết khí lực toàn thân, nàng nhẹ giọng nói: “A Kim, ta yêu chàng.” Những lời này, nàng vẫn không có nói qua với A Kim. Có thể là từ nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ, làm nàng cho dù phát hiện chính mình đã yêu thương A Kim, trong tiềm thức vẫn muốn bảo hộ chính mình làm cho nàng cho tới bây giờ vẫn không có nói cho hắn biết. Bởi vì, nàng sợ - sợ về sau A Kim khôi phục trí nhớ, trở nên thông minh, sẽ quên nàng đi. Phần sợ hãi này, làm nàng chậm chạp không có đối với hắn nói ra những lời này. Nhưng giờ phút này nàng sợ về sau không còn cơ hội cùng hắn kể ra tình cảm của mình.

A Kim chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, nước mắt nói: “A Nhã, ta cũng yêu nàng!”

Đây là câu cuối cùng Tô Lệ Nhã nghe được trước khi lâm vào trong bóng đêm. Nguyên lai nàng cũng có thể nghe câu như thế. Vốn nàng nghĩ A Kim ngốc, chỉ biết nói “Thích nhất”, không thể tưởng được hắn cũng sẽ nói yêu a! Đủ, kiếp này có thể tìm được một người yêu nàng, mà nàng lại thương hắn, nàng hẳn là cảm thấy hạnh phúc. Nhưng là, vì sao giờ phút này nàng bỗng nhiên có một loại xúc động muốn khóc. Nàng muốn nghe lại A Kim nói yêu nàng, nghe lại tiếng cười ngây ngô của A Kim, lại..... Chung quy, ý thức của nàng bị bóng đêm cắn nuốt.

A cảm thấy người trong lòng không hề động tĩnh, dừng cước bộ, con người đen chứa đựng hoảng sợ nhìn dung nhan tái nhợt không hề có huyết sắc, sau đó một bàn tay run run, đến dưới mũi của nàng, nín thở chờ đợi. Thời gian giống như trôi qua thật lâu, thật lâu, lâu đến nỗi làm cho hắn nghĩ hắn đã mất đi người mà cả cuộc đời này hắn yêu nhất, hơi thở mỏng manh mà ấm áp nhẹ nhàng mà phả vào đầu ngón tay hắn. Vui sướng thay thế hoảng sợ. Hắn cước bộ lập tức nhanh hơn hướng Trình phủ xuất phát.

Đêm đã rất khuya, nhưng Trình Lâm đứng ở trước cửa sổ không chút buồn ngủ nào. Trong lòng bởi vì Tần Tử Dực tới chơi mà cuộn cuộn kên. “Có được Tiểu Nhã”, ý nghĩ này làm tâm tình hắn kích động vạn phần. Nàng là nữ nhân duy nhất đời này hắn thích (phải ko ==). Không, phần tình cảm này đã không thể dùng từ thích để hình dung. Yêu, hẳn là yêu đi. Trước kia hắn không hiểu mẫu thân vì sao biết rõ phụ thân có bệnh tim sống không quá ba mươi tuổi, vẫn cố chấp phải gả cho phụ thân. Hiện tại hắn đã biết, bởi vì giờ phút này hắn cũng đang bởi vì tình yêu mà sắp sửa trở thành một người ti bỉ. Bất quá, hắn cũng không cảm thấy đáng xấu hổ. Bởi vì. Nếu ông trời ngay từ đầu đối hắn bất công, cho hắn một bộ thân thể mang bệnh, hắn cũng không tất đối với bất luận kẻ nào mà cắn rứt lương tâm. Hắn thừa nhận chính mình thực ích kỷ, nhưng nếu ích kỷ này có thể đổi lấy được nữ nhân mình yêu thích, hắn sẽ không chút do dự đem phân ích kỷ này tiến hành. Vấn đề là hắn phải làm sao mới có cơ hội đem A Kim trị liệu tốt?

“Chạm vào - -” một tiếng, cửa phòng đột nhiên bị người đá văng, cắt ngang suy nghĩ của Trình Lâm. Hắn nghi hoặc quay người lại, hình ảnh trước mắt làm cả người hắn chấn động: Một thân A Kim toàn là máu, trong lòng ôm Tô Lệ Nhã cả người cũng toàn máu. Hơn nữa, dung nhan tái nhợt không hề có huyết sắc cho thấy sinh mệnh của nàng đang bị ăn mòn.

Trình Lâm lập tức chỉ vào hướng giường lớn, nói: “Mau, mau đem nàng đặt ở trên giường.”

A Kim lập tức đem Tô Lệ Nhã đặt ở trên giường, nằm úp sấp, để tránh chạm đến miệng vết thương.

Trình Lâm lấy hòm thuốc trong tủ quần áo ra, bước nhanh đi đến bên giường, ngồi xuống. Khi hắn bắt mạch cho nàng, mạch đập không hề nhảy lên làm hắn sợ hãi. Sự sợ hãi này rất cục sau khi cảm thấy mạch đập mỏng manh nhưng quả thật là tồn tại, mới biến mất. Hắn mở hòm thuốc ra lấy cây kéo. Hướng quần áo đã muốn cùng miệng vết thương dính vào nhau cắt đi.

“Tê - -” một tiếng, quần áo bị kéo cắt ra một đường, da thịt tuyết trắng bại lộ ở trước mắt. Trình Lâm vốn tính đem quần áo sau lưng của nàng đẩy ra, nhưng tay hắn mới nhẹ nhàng xốc lên một góc, đã bị một đôi tay đè lại.

“Người muốn làm gì?” A Kim mắt mang không hờn giận ngăn cản nói. Hắn không cho phép da thịt A Nhã bị nam nhân khác nhìn lại.

“Đương nhiên là cứu nàng. Nếu người lại ngăn cản, chỉ sợ nàng sẽ không cứu được đâu.” Trình Lâm liếc mắt xem thường nói.

A Kim không thể không buông tay ra, nhưng hai mắt lại nhìn chăm chăm tay của Trình Lâm.

Trình Lâm cũng không quản bên cạnh có người đang dùng ánh mắt giết người nhìn chăm chăm chính mình, rất nhanh vì Tô Lệ Nhã tiến hành trị liệu.

Thời gian ở một phần một giây đi qua. Một lúc lâu sau, Trình Lâm thở ra một hơi vì người trên giường cần thận đắp chăn lại, đứng dậy.

Trình Lâm có chút vô lực trả lời: “Yên tâm, chỉ cần qua vài ngày nàng sẽ tỉnh.”

“Thật tốt quá, rất tốt - -” nói còn chưa hết câu, “Chạm vào - -” một tiếng, A Kim đã nằm trên mặt đất.

Trình Lâm lập tức ngồi xổm xuống bắt mạch cho hắn, sau khi cảm thấy mạch đập mạnh mẽ, mới nhẹ nhàng thở ra. Thật sự là làm khó đứa ngốc này, rõ ràng bị thương cơ nhiên còn ở nơi này gây người một canh giờ không đi trị liệu, chỉ vì biết nàng có hay không xảy ra chuyện gì. Nhìn khuôn mặt đồng dạng đã trở nên tái nhợt, hắn biết chính mình còn phải vì A Kim trị liệu.

Trị liệu?! Một đạo linh quang hiện lên. Trình Lâm khó có thể kiềm chế kích động trong lòng, đây là cơ hội. Hắn có thể thừa dịp chữa trị cho đứa ngốc này, thuận tiện loại bỏ khối máu trong đầu hắn. Sau khi hạ quyết tâm, hắn lập tức kêu người lại đây, đem A Kim đến căn phòng cách vách.

Sinh ra mặt trời chói mắt ló dạng, ánh bình minh làm cho cả một vùng trời nhiễm đỏ. Từng tia nắng xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào trong phòng. Trình Lâm cầm trong tay một ngân châm ở dưới ngọn nến hơi nóng. Hắn là vì chuẩn bị loại bỏ khối máu trong đầu A Kim. Nhìn ánh lửa nhảy lên, suy nghĩ của Trình Lâm bay xa vạn dặm. Tiếp qua không lâu, A Kim sẽ không còn là một đứa ngốc ỷ lại vào Tiểu Nhã, không hề là đứa ngốc đơn thuần Tiểu Nhã thích nữa. Rất cực, hắn kiềm chế kích động trong lòng, thu châm dưới ánh lửa hướng người trên giường đi đến.

SAU KHI ĐỨA NGỐC BIẾN THÀNH VƯƠNG GIA

62. Chương 62: Chuyển Biến

Mặt trời lặn xuống, ánh trăng tỏ sáng chiếu khắp trời đất, vạn vật như được ánh lên một tầng ngân quang.

“Nha -” một tiếng, cửa phòng bị người nhẹ nhàng mở ra. Một thân ảnh cao ngất đi vào, cước bộ cổ ý thật nhẹ, hướng bên giường đi đến, sau đó nhẹ nhàng ở mép giường ngồi xuống. Ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm dung nhan bởi vì bị thương mà tái nhợt. Trong con ngươi đen hiện lại một tia không tha, lo lắng cùng đau lòng. Rồi sau đó hắn nâng bàn tay to lên, nhẹ nhàng mà vuốt ve dung nhan tái nhợt kia, nhẹ giọng thì thào : “Thực xin lỗi, thực xin lỗi. A Nhã.”

Lúc này, ánh trăng vốn đang chiếu vào bên giường bắt đầu ngã về tây, chiếu vào trên mặt nam nhân trong bóng đêm. Gương mặt tuấn mỹ bắt đầu bại lộ ở dưới ánh trăng. Thời gian ở một phần một giây đi qua, thẳng đến bên ngoài một màn trắng xám từ từ hiện ra dấu hiệu trước khi bình minh xuất hiện. Nam nhân cúi người hôn lên bạc môi cũng đã tái nhợt. Hảo nửa ngày, hắn mới đứng dậy, con ngươi đen chứa đựng nồng đậm không tha nhìn chăm chăm người trên giường, sau đó không tha này biến mất. Hắn dứt khoát đứng dậy rời đi.

“Nha -” một tiếng, nam nhân đẩy ra cửa ra trở về phòng của mình. Lúc này, trong phòng không khí không đồng dạng dao động như vậy làm hắn đối với người đứng cách đó không xa lên tiếng nói: “Xuất hiện đi!”

“Nha –” một tiếng, một nam tử mặc hắc y từ trên nóc nhà bay xuống, quỳ nói: “Thuộc hạ tham kiến Vương gia.”

Long Hạo Thừa vẻ mặt tự nhiên tiêu sái đến bên cạnh bàn rót một ly trà nói: “Đứng dậy đi!”

“Không, là thuộc hạ đáng chết, không thể bảo hộ Vương gia, khiến Vương gia bị người hãm hại bị thương.” Nam tử nhất định không chịu đứng lên.

Long Hạo Thừa có chút không kiên nhẫn nói: “Đứng lên.”

Nam tử kia ngẩn người rồi sau đó đứng dậy. Bởi vì hắn nghĩ đến tính tình của Vương gia, đối với người thất trách sẽ không nương tay, chính mình cũng sớm nhận được tin tức tìm đến Vương gia là đã hạ quyết tâm nhận xử phạt.

Long Hạo Thừa cũng không phải không có chú ý tới thuộc hạ trung thành nhất của mình – Chu Phong trong mắt kinh ngạc, nhưng là hắn lựa chọn không giải thích, ngược lại hỏi: “Trong triều thế cục hiện tại thế nào?”

Chu Phong trong mắt xuất hiện ngưng tụ, rồi sau đó mới nói: “Bẩm Vương gia, sáu tháng nay, Tứ vương gia đã thông qua việc Vương gia mất tích mà dần dần cầm giữ triều chính.”

Long Hạo Thừa trong mắt xuất hiện tia hiểu rõ, hiển nhiên hoàng đế đối với mình vẫn đã tâm bình khí an hành động này hắn cũng đã đoán được, ngược lại – hắn trong mắt nhiễm lên thâm trầm, nhẹ giọng hỏi: “Hoàng Thượng bên kia có động tĩnh gì?”

Chu Phong trong mắt hiện lên kinh ngạc, thành thật nói: “Hoàng Thượng vẫn trầm mê trong nữ sắc, gần nhất mới nạp thêm nữ nhi của Thượng Quan Nham – Thượng Quan Lam làm phi.” Nói đến cuối cùng, Chu Phong trong mắt hiện lên khinh thường, bất bình thay cho chủ tử của mình. Dù sao vô luận là trên phương diện gì, chủ tử đều so với tên hoàng thượng chỉ biết trầm mê nữ sắc đều mạnh hơn nhiều.

Thượng Quan Nham?! Long Hạo Thừa vì tên này mà trong mắt hiện lên tinh quang, nhưng hắn rất nhanh khôi phục thần thái tự nhiên, nói: “Chu Phong, người tự mình đi tìm Lâm Tư đến.”

Lần này Chu Phong hiện lên kinh ngạc càng sâu. Lâm Tư là tâm phúc của Vương gia thân phận vẫn để người ngoài biết. Lần này chính mình cứ nhiên đi tìm nàng đến. Tuy rằng hắn có kinh ngạc, nhưng vẫn là gật đầu nói: “Dạ.” Rồi sau đó phi thân rời đi.

Phòng to như vậy chỉ còn lại có Long Hạo Thừa.

Thượng Quan gia phải không? Xem ra Hoàng Thượng, đại hoàng huynh hắn thật sự kiềm chế không được. Hắn muốn lập tức khởi hành đi Viêm Đô. Nhưng trước khi đi, hắn còn có việc cấp bách muốn xử lý.

“Vương gia!” Thanh âm ngoài cửa cắt ngang trầm tư của Long Hạo Thừa.

“Vào đi!”

Cửa phòng bị đẩy ra, Tần Tử Dục nhìn thấy khuôn mặt tuần tú đã khôi phục vẻ mặt thâm trầm, vui sướng quỳ nói: “Thuộc hạ tham kiến Vương gia.”

Long Hạo Thừa mắt lạnh đánh giá người tự xưng là thuộc hạ này. Đối với Tần Tử Dục, hắn cho tới bây giờ cũng không muốn giữ lại. Từ xưa đến nay, thương nhân là người không đáng tin nhất. Bọn họ có thể vì ích lợi mà quy phục người, đồng dạng cũng có thể vì ích lợi mà phản bội người. Bởi vậy, năm năm gần đây, hắn đều dùng ích lợi để đưa hắn gắt gao cột vào trên thuyền của mình. Nhưng hắn lại biết rõ ràng, chỉ cần có lợi ích lớn hơn, Tần Tử Dục sẽ không chút do dự đâm thủng thuyền hắn. Long Hạo Thừa thu hồi tâm tư nói: “Đứng lên đi!”

Tần Tử Dục đứng dậy, nhìn chằm chằm khuôn mặt lãnh khốc đã khôi phục trí nhớ, nhẹ giọng thử nói: “Vương gia còn nhớ rõ chuyện đã xảy ra trong sáu tháng gần đây không?”

Long Hạo Thừa mày kiếm nhíu chặt dùng sức tự hỏi, rồi sau đó ấn huyết thái dương vô lực nói: “Bốn vương đối với sáu tháng này một chút trí nhớ đều không có. Bốn vương chính là nghe Trình Lâm nói trong sáu tháng này ta được người cứu rồi thu lưu, nhưng lại mất đi trí nhớ. Thẳng đến tối hôm qua mới khôi phục trí nhớ.”

“Kia Vương gia còn nhớ rõ Tô Lệ Nhã sao?” Tần Tử Dực lại nhìn chăm chăm người phía trước, chỉ sợ bỏ qua cái gì.

“Nàng là ai? Bốn vương phải nhớ rõ nàng sao?” Long Hạo Thừa trên khuôn mặt tuần tú xuất hiện nghi hoặc.

Tần Tử Dực lại cẩn thận quan sát khuôn mặt tuần tú cùng với con ngươi đen nghi hoặc thật sâu, mới nói: “Vương gia chính là trong lúc mất trí nhớ đã cùng nàng gặp qua vài lần. Nàng hiện tại là người hợp tác với ta làm sang trước rạp hát.”

Long Hạo Thừa mặt mang không kiên nhẫn nói: “Đối với loại người râu ria này, người không nhắc lại. Không có chuyện gì, người trước hết đi xuống chuẩn bị một chút, bốn vương muốn sáng mai lên đường đi Viêm Đô.”

“Dạ!” Tần Tử Dực cung kính trả lời, rồi sau đó lui ra, khi đóng cửa lại, hẩn lại liếc mắt nhìn người vẫn ẩn huyết thái dương, vẻ mặt thống khổ, mới khép cửa phòng lại.

Vẻ mặt thống khổ của Long Hạo Thừa sau khi cửa phòng khép lại liền biến mất. Hẩn có chút dăm chiêu nhìn cửa phòng bị đóng chặt.

Giữa trưa mặt trời phi thường chói mắt, làm cho người ta trước mắt xuất hiện sương trắng.

“Ần ~” Hôn mê một ngày một đêm Tô Lệ Nhã rốt cục thanh tỉnh, ánh mặt trời chói mắt làm nàng hồi lâu chưa mở mắt ra. Hảo nửa ngày, rốt cục thích ứng ánh sáng bắt đầu thấy rõ ràng cảnh vật trước mắt. Vốn nghĩ rằng lọt vào trong tầm mắt là khuôn mặt tuần tú của A Kim, nhưng trước mắt lại là sắc mặt tràn ngập lo lắng của Trình Lâm.

“Tiểu Nhã, người rốt cục tỉnh.” Theo buổi sáng liền vẫn chờ đợi ở bên giường Trình Lâm sau khi nhìn thấy Tô Lệ Nhã tỉnh dậy, vui sướng mà kích động bắt lấy tay nàng.

Tô Lệ Nhã xấu hổ rút tay về, ánh mắt nhìn xung quanh, tìm khuôn mặt tuần tú quen thuộc kia.

Một màn này rơi vào mắt Trình Lâm, làm hẩn mới vừa rồi kích động cùng vui sướng đều tiêu thất, trên mặt xuất hiện lạnh lùng nói: “Tiểu Nhã, người không cần tìm. A Kim vĩnh viễn sẽ không xuất hiện.”

Tô Lệ Nhã bởi vì câu nói này, trong đầu hiện ra tình trạng A Kim bị thương nặng trước khi hôn mê. Không, không đúng. Ngay cả chính mình bị thương nặng như vậy, Trình Lâm cũng có biện pháp cứu sống, A Kim chịu thương so với nàng nhẹ hơn, hẩn là không có khả năng chết đi. Trong lòng vì vậy mà hơi có chút kiên định, nàng tươi cười nói: “Trình Lâm, người không cần nói giỡn. A Kim chịu thương so với ta nhẹ hơn, làm sao có thể chết đâu?”

Trình Lâm trên mặt không có xuất hiện tươi cười, sự tĩnh mịch cùng bình tĩnh làm người ta sợ hãi.

Không, không có khả năng. Nàng muốn đích thân đi xác nhận. Tô Lệ Nhã giãy dụa muốn rời giường. Sợ nàng sẽ làm rách miệng vết thương Trình Lâm lập tức đè nàng lại nói: “Tiểu Nhã, người yên tâm. A Kim thân thể rất tốt. Đã sớm có thể đi lại tự nhiên.”

“Không, ta muốn tự mình xem qua mới an tâm. Người vừa rồi mới nói A Kim vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trở lại.” Bởi vì trong lòng sợ hãi mà cố ý muốn xác định Tô Lệ Nhã còn đang giãy dụa muốn rời giường.

Trình Lâm mắt sắc chú ý tới lụa trắng đã bắt đầu bị nhuộm thành màu hồng, không thể không toàn thân ngăn chặn người lộn xộn kia, cúi đầu đối với người dưới thân nói: “A Kim đã khôi phục lại trí nhớ.”

Vốn đang giãy dụa Tô Lệ Nhã bởi vì câu nói này mà đình chỉ động tác. Giờ phút này trong đầu của nàng trống rỗng, chỉ quanh quẩn tám chữ to “A Kim đã khôi phục lại trí nhớ”.

“Không thể tưởng được Trình Lâm người cư nhiên ban ngày ban mặt liền có hưng trí như thế a?” Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, làm Tô Lệ Nhã khôi phục thần trí, vui sướng quay đầu nhìn người đứng ở trước mắt.

Nhưng tươi cười sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng đến cực điểm liền biến mất. con ngươi đen hẩn nhiên kia đã bị sâu thẳm cùng lạnh như băng thay thế, khuôn mặt tuần tú ngây ngô cười đã bị lạnh lùng cùng tà khí đẩy lùi. Nam nhân này không phải A Kim của nàng.

Trình Lâm đứng dậy quỳ nói: “Thảo dân tham kiến Vương gia.”

“Đứng dậy đi!” Long Hạo Thừa giống nhau không thấy dung nhan tái nhợt không còn tí máu kia, kiêu căng nói: “Bổn vương là tới nói với người một tiếng. Bổn vương sáng mai sẽ trở về Viêm Đô.” Vừa dứt lời xoay người rời đi.

Nhưng hần cước bộ còn không có bước ra cửa, một đôi tay nắm chặt tay hắn. Đây làm hắn không thể không xoay người, đập vào mắt là dung nhan so với mới vừa rồi càng thêm tái nhợt.

Tô Lệ Nhã gắt gao bắt lấy tay hắn, trên mặt dặt gượng ép tươi cười nói: “A Kim, người không cần chơi. Ta là A Nhã, người thích nhất A Nhã a! Người không quên ta.”

Long Hạo Thừa khuôn mặt tuấn tú hiện ra không hề giận, âm thanh lạnh lùng nói: “Bổn vương đối với xấu nữ không có hứng thú. Nhất là xấu nữ của người khác càng không có hứng thú.” Nói mới nói hoàn, hắn hay dùng lực bỏ ra ngăn cản hắn rời đi người.

Vốn phải dựa vào dụng tâm chí lực miễn cưỡng đứng Tô Lệ Nhã bởi vì chịu không nổi lực đánh vào mà té trên mặt đất. Long Hạo Thừa nhìn lại, trong mắt hiện lên không tha cùng đau lòng, dùng ý chí rất lớn mới bước đi khỏi.

Đỡ lấy Tô Lệ Nhã Trình Lâm vốn định trách cứ Long Hạo Thừa, hắn vừa vịn nắm bắt được con người đen rất nhanh hiện lên không tha.

Long Hạo Thừa giận dữ nói: “Trình Lâm, ta khuyên người nên hảo hảo quản nữ nhân của mình cho tốt.” Rồi sau đó phát tay áo rời đi.

Giờ phút này Tô Lệ Nhã nhìn thân ảnh quả quyết rời đi vẫn cự tuyệt tin tưởng, toàn tâm tin tưởng A Kim của nàng. Đúng, hắn không phải A Kim. A Kim của nàng không phải như thế. Nàng quay đầu nhìn chăm chăm Trình Lâm nói: “Trình Lâm, người nói cho ta biết mới vừa rồi nam nhân kia không phải A Kim, không phải A Kim.....”

Trình Lâm nhìn Tô Lệ Nhã thôi miên mình, la lớn: “Hắn là A Kim đã khôi phục trí nhớ. Hắn chân chính là Long Viêm quốc Tam vương gia – Long Hạo Thừa.”

Tiếng la quá lớn lấn áp tiếng thì thì thảo của Tô Lệ Nhã, rơi vào nội tâm của nàng. Nàng rốt cục vẫn không muốn thừa nhận sự thật này: A Kim khôi phục trí nhớ, hơn nữa đã quên nàng. Loại tình huống này thường xuất hiện trong tiểu thuyết hoặc phim truyền hình cư nhiên cũng phát sinh ở trên người nàng.

Trình Lâm ôm lấy thân thể mềm nhũn của nàng, nhẹ giọng nói: “A Kim đã biến mất. Hắn hiện tại là Long Hạo Thừa không nhớ rõ người là ai.”

Biến mất –

“A Nhã, ta thích A Nhã nhất!” câu nói A Kim thường hay nói nhất biến mất.

“A Nhã, ta muốn cùng A Nhã vĩnh viễn cùng một chỗ.” A Kim hứa hẹn muốn cùng nàng vĩnh viễn cùng một chỗ biến mất.

“A Nhã, A Nhã, ha ha, ha ha.....” A Kim đối với nàng ngây ngô cười biến mất.

Biến mất, biến mất –

Không, không. Nàng thật vất vả tìm được một người toàn tâm tín nhiệm, toàn tâm yêu nàng, nàng không thể cứ như vậy làm cho hắn biến mất. Ý nghĩ này làm Tô Lệ Nhã một lần nữa có tinh thần đứng lên. Nàng ngẩng đầu mặt mang chờ đợi nhìn Trình Lâm nói: “Trình Lâm, người là thần y, nhất định có biện pháp làm cho A Kim trở về. Người đi trị cho hắn, nhanh đi.” Nói còn chưa nói xong, nàng liền lôi kéo Trình Lâm hướng phòng ngoại đi.

Động tác kiệt liệt làm liên lụy đến miệng vết thương sau lưng nàng, làm cho y phục biến thành màu đỏ. Nhưng là, giờ phút này Tô Lệ Nhã căn bản đã không chú ý đến vết thương trên lưng. Trong lòng nàng chỉ có suy nghĩ duy nhất chính là đem A Kim trở lại. Trình Lâm biết nếu không ngăn cản nàng, nàng khẳng định sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà chết. Hắn rất nhanh lấy ngón châm trong lòng, hướng gáy bộ của

nàng châm xuống. Vốn đang kích động, liền suy yếu đi ngã xuống. Hắn lập tức tiếp được thân thể nàng, động tác mềm nhẹ đem nàng đặt ở trên giường, vì nàng một lần nữa bằng bó miệng vết thương.

Vuốt ve dung nhan so với mới vừa rồi càng thêm tái nhợt, Trình Lâm nhẹ giọng thì thào :“Tiểu Nhã, tin tưởng ta. Vết thương nào theo thời gian trôi qua cũng sẽ khép lại.”

Trình Lâm nhẹ giọng đứng dậy, rời khỏi phòng, nhìn thấy phía trước đình viện một thân ảnh cao ngất vốn đã rời đi.

Long Hạo Thừa giống như đang thưởng thức hoa. Nói:“Trình Lâm, đình viện này của ngươi thật đúng là làm cho người ta cảnh đẹp ý vui a! Có thể so với hoa viên quý phủ của bốn vương.”

“Tiểu Nhã, nàng đã không có việc gì.” Trình Lâm giống như không có nghe thấy câu khen ngợi, toát ra lời nói đột ngột này.

Người vốn đang cúi đầu ngửi hương hoa khẽ ngẩng người rồi sau đó cười đứng dậy nói:“Tiểu Nhã, người người nói là xấu nữ vừa rồi đi! Bất quá, Trình Lâm phẩm vị của ngươi thực kém, xấu nữ như vậy cũng thích. Bốn vương thích nữ nhân đầy đặn. Tốt lắm, bốn vương còn phải chuẩn bị trở về Viêm Đô.” Nói xong, Long Hạo Thừa liền xoay người rời đi.

“Ngươi cũng không có quên Tiểu Nhã.” Câu khẳng định này bỗng nhiên vang lên. Thân hình đang bước nhanh rời đi thoáng tạm dừng, một giây sau liền bước rời đi.

Trình Lâm nhìn thân ảnh dần dần đi xa cho đến khi biến mất mới nhẹ giọng thì thào :“Đây chính là người buông tha cho Tiểu Nhã.” Đúng vậy. Hắn biết Long Hạo Thừa không có mất đi phần trí nhớ của A Kim. Ngày ấy, vốn tính dùng ngân châm đem khối máu trong đầu A Kim loại bỏ, lại ngạc nhiên phát hiện khối máu kia đã bị người dùng nội công phá tan, biến mất. Nay cho thấy khi A Kim ôm Tiểu Nhã trên người đầy máu đến cầu chữa trị, đã khôi phục trí nhớ. Vốn, hắn đối với cái ý nghĩ “A Kim chỉ cần khôi phục trí nhớ sẽ rời đi Tiểu Nhã” đã không còn ôm hy vọng.

Nhưng là, ngày hôm sau, Long Hạo Thừa tỉnh lại, giống như liền quên phần trí nhớ của A Kim, cũng làm cho hắn nghĩ đến chính mình phỏng đoán sai lầm, Long Hạo Thừa có thể là ở trong thời gian hôn mê chính mình khôi phục. Tuy rằng khả năng này rất thấp, nhưng trọng yếu nhất là Long Hạo Thừa không nhớ rõ Tiểu Nhã. Nhưng mới vừa rồi khi Tiểu Nhã té ngã, trong mắt Long Hạo Thừa quả thật hiện lên không tha cùng đau lòng. Mặc kệ hắn căn cứ vào loại lý do nào, chính hắn đã cho hắn cơ hội. Nhưng là, hắn lựa chọn dứt khoát rời đi. Mặc kệ hắn là căn cứ vào loại lý do nào, chính hắn buông tha cho Tiểu Nhã. Đây mới là điều quan trọng nhất. Vốn đối với chính mình dùng thủ đoạn ti bỉ như thế làm cho A Kim rời đi Tiểu Nhã mà có chút tự trách, hiện tại hắn có thể không cần tự trách. Đây là A Kim chính hắn lựa chọn.

63. Chương 63: Khóc Cùng Cười

Khóc

Màn đêm kéo xuống, thiên địa vạn vật bắt đầu bị một màn đen bao vây:“Nha –” một tiếng, Trình Lâm thật cẩn thận bưng một chén thuốc đi vào. Nhưng nghênh đón hắn cũng đã là một cái giường không có một bóng người.

“Thùng thùng thùng –” Tiếng đập cửa dồn dập cắt ngang trầm tư của Long Hạo Thừa. Hắn mặt mang không hờn giận mở cửa, đối với phòng ngoại Trình Lâm nói:“Có chuyện gì? Trình Lâm.”

Trình Lâm tiến hành thăm dò trong phòng rồi đánh giá, sau khi xác định không có người, lo lắng hỏi:“Tiểu Nhã, có hay không tìm người?”

Long Hạo Thừa giống như giận dữ nói:“Không có! Trình Lâm, ngươi đừng tưởng rằng chính mình trị liệu tốt cho bốn vương, liền lần nữa làm càn. Bốn vương dễ dàng tha thứ ột người cũng có hạn.”

Trình Lâm trong lòng tràn ngập lo lắng mới mặc kệ nhiều như vậy, lập tức liền xoay người rời đi.

Long Hạo Thừa mặt không hờn giận sau khi Trình Lâm biến mất, liền thay bằng lo lắng.

Long Hạo Thừa mắt mang thâm trầm nhìn ngọn nến sắp tắt, nghe động tĩnh bên phòng cách vách. Thời gian một phần một giây trôi qua, nhưng cách vách lại một chút tiếng vang đều không có. Rốt cục, hần đứng dậy.

“Nha –” một tiếng, cửa phòng bị mở ra. Một người như thế nào cũng không nghĩ tới đứng ở trước cửa. Chỉ thấy Tô Lệ Nhã tái nhợt nghiêm mặt, liền ngay cả ban ngày môi có tí huyết sắc giờ cũng bị rút mất. Nhất là trên mình chỉ mặc xiêm y đơn bạc, ở trong gió đêm càng có vẻ xa xa muốn ngã.

Long Hạo Thừa thu hồi tâm tư, tà khí quanh thân đối với mặt không hề huyết sắc kia nói: “Tô cô nương, trễ như vậy tìm bốn vương, không phải muốn câu dẫn bốn vương. Nhưng thật có lỗi, bốn vương đối với một bệnh nhân không có hứng thú.” Hần một lần nữa đứng lên.

Tô Lệ Nhã hai tay giơ lên hai tượng mặt người, nói: “A Kim, người còn nhớ rõ này hai tượng mặt người này không? Đây là lần đầu tiên chúng ta đi hẹn hò mua được. Lúc ấy, người nói tượng nam đại biểu người, nữ đại biểu ta. Chúng ta phải vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Long Hạo Thừa mắt mang khinh thường tiếp nhận tượng nam nhân, cười lạnh nói: “Thật có lỗi, bốn vương đối với loại mặt người ngây thơ này một chút hứng thú đều không có.” Vừa dứt lời, hần vận lực, chỉ thấy mặt người kia biến thành bột phấn, theo gió rồi biến mất.

Tô Lệ Nhã hai mắt mở to, khó có thể tin nhìn bột phấn bay lượn trong không trung. Đó là bảo bối mà A Kim thích nhất, khóa trong ngăn kéo phòng của hần, chỉ sợ bị người trộm đi. Hần nói hai mặt người này đại biểu cho hai người bọn họ. Hần muốn cho hai cái mặt người này vĩnh viễn cùng một chỗ, giống như hai người bọn họ phải vĩnh viễn cùng một chỗ vậy.

“A Nhã, chúng ta phải giống hai mặt người này vĩnh viễn cùng một chỗ nga!” Chỉ cần nàng đến phòng hần, hần đều hiến vật quý đem hai cái mặt người đưa tới trước mặt nàng.

Biến mất, biến mất. Người yêu nàng, A Kim toàn tâm tẩn nhiệm của nàng đã vĩnh viễn biến mất. Hoàn toàn tuyệt vọng, làm bên môi nàng nổi lên tươi cười tự giễu: “Đúng vậy! Người không phải A Kim của ta. A Kim của ta” Nàng khẽ lắc đầu xoay người rời đi.

Thân ảnh yếu ớt ở trong đêm đen phảng phất muốn hòa làm một. Trong lúc nhất thời, trong con người đen lạnh lùng kia hiện lên khủng hoảng.

“Đông –” một tiếng, Tô Lệ Nhã do thân thể cùng tinh thần đều bị đả kích, té xỉu. Long Hạo Thừa vốn muốn chạy ra ôm lấy nàng lại bị một người khác nhanh hơn một bước. Hần dùng tất cả khí lực mới có thể ngăn cản chính mình đi qua, thân thể cứng ngắc trở mắt nhìn người bị Trình Lân nhẹ nhàng ôm lên kia.

Một lúc lâu sau, hần mới lảng lảng đi đến chỗ nàng mới ngã, nhặt lấy mặt nữ nhân đã bị vỡ làm hai, thật cẩn thận đem nó đặt ở bàn tay. Đầu óc hiện ra mặt nam chính mình bóp nát nam khi này, trên mặt hần tuyệt vọng mà thương tâm làm cho tái nhợt. Tim như bị ai nhéo, hô hấp khó khăn lên. Thì ra đây là cảm giác đau khi thương tổn chính người mình âu yếm a! Nhưng là, hần tin tưởng đau này so với A Nhã vừa rồi thâm trầm tuyệt vọng thống khổ còn nhẹ hơn nhiều lắm. A Nhã, A Nhã, nữ nhân hần yêu nhất, người hần muốn bảo hộ nhất, cư nhiên lại phải tổn thương nàng như thế thương. (aiz tự nhiên lại đi tự ngược)

Trình Lân nói đúng, từ trước tới nay, hần đều không có quên A Nhã, quên nữ nhân duy nhất đời này mình yêu. Tại một đêm kia, hần nhìn thấy A Nhã bị người chém ngã, liền bởi vì phần nộ làm cho chân khí trong cơ thể dâng lên, mà khôi phục trí nhớ. Nếu nếu có thể, hần thực hy vọng cả đời này đều không khôi phục trí nhớ lại, làm một A Kim vô cùng đơn giản, không lo không nghĩ. So với thân phận Vương gia, hần càng hy vọng chính mình có thể làm đứa ngốc A Kim. Bởi vì bên người A Kim có A Nhã vô tư thương hần, nhưng bên người Long Hạo Thừa ngay cả một người cũng không có. Nhà đế vương luôn lạnh lùng cùng huyết tính, dạy dỗ hần, thậm chí cho chính mình thân nhân cũng không có thể toàn tâm tẩn nhiệm. Hậu quả của tẩn nhiệm là sự phản bội vô tình. Bởi vậy, hần không thể trở thành A Kim kia được, không thể tùy ý tẩn nhiệm người khác.

Nếu khả năng, hần nói cho A Nhã biết, hần cho tới bây giờ đều không có quên nàng. Nhưng hiện tại ngay cả tự bảo vệ mình cũng có vấn đề. Nếu để cho địch nhân biết có A Nhã tồn tại, chỉ sợ mang đến cho A Nhã tai họa sát sinh. Hần không muốn lại nhìn thấy A Nhã bị thương. Lần trước trải qua đã làm cho hần chịu đủ sợ hãi. Không, hần quyết không cho phép chính mình đem nàng đặt vào vòng nguy hiểm cùng mình.

Long Hạo Thừa nắm chặt mặt nữ nhân trong tay, thầm nghĩ: A Nhã, người chờ ta, chờ ta đem nguy hiểm giải quyết xong, sẽ tới đón người.

Sáng sớm hôm sau Long Hạo Thừa được Tần Tử Dực an bài một số người ngựa nghênh đón mà ly khai. Tô Lệ Nhã thẳng đến ngày thứ ba, mới tỉnh lại. Nhưng sau khi tỉnh lại nàng hai mắt trống rỗng nhìn chăm chăm phía trên, giống như một con búp bê vải vô hồn. Hết thấy đều rơi vào trong mắt Trình Lâm, hần trừ bỏ đau lòng ra, chỉ có thể tự mình an ủi nói: Ít nhất nàng sẽ không lộn xộn, có thể ngoan ngoãn cho hần trị liệu. Hơn nữa hần tin tưởng chỉ qua chút thời gian, Tiểu Nhã có thể khôi phục lại thần thái tự tin trước kia.

Ngày hết mặt trời lặn, trong nháy mắt mười ngày liền trôi qua. Trong khoảng thời gian này, vô luận Trình Lâm khuyên bảo như thế nào, Đại Mao có khóc ra sao, nhưng là Tô Lệ Nhã đều lâm vào thế giới của riêng mình, cự tuyệt sự thật tàn khốc đã mất đi A Kim.

“Nha –” một tiếng, Trình Lâm đẩy cửa sổ ra, làm cho ánh nắng bên ngoài chiếu vào trong phòng, cười quay đầu nói: “Tiểu Nhã, người xem hôm nay thời tiết thật tốt a?”

Nhưng người trên giường lại không hề động tĩnh. Áp lực yên tĩnh, ở trong phòng lan tràn. Trình Lâm nhìn mặt không hề tức giận, rốt cuộc chịu không nổi bước nhanh đi lên kéo Tô Lệ Nhã nói: “Người đứng lên cho ta. Đứng lên.”

Nhưng nàng giống như ban đầu, cơ thể mềm nhũn ở trên giường. Trình Lâm tức giận kéo nàng, đem nàng tha xuống giường, rồi sau đó đi đến phòng nghỉ bên ngoài, Tô Lệ Nhã vẫn đắm chìm cho trong bóng đêm đã sắp trở thành thói quen, lập tức trước mắt bỗng nhiên sáng bừng lên, làm cho nàng sợ hãi, bản năng lui về phía sau.

Nhưng nàng lùi về trong thế giới của mình, cầm lấy tay nàng, dùng sức đem nàng kéo dài tới chỗ có ánh sáng.

“Không, không –” Nàng không cần đi đến chỗ có ánh sáng, nàng còn muốn đứng ở chỗ tối, như vậy mới sẽ không suy nghĩ được gì. Nàng không cần. Sợ hãi làm Tô Lệ Nhã trở nên có khí lực, ra sức giãy khỏi bàn tay giam cầm, hướng bên cạnh chạy tới, vừa vịn chạm vào này nọ Đại Mao đem đến.

“Thùng thùng thùng –” Đây nọ rơi nhất.

Một cái hộp nhỏ tinh xảo khiến cho nàng chú ý. Nàng ngồi xổm xuống, rung động khiến cho nàng cầm lấy cái hộp nhỏ, có một ngày, A Kim không biết vì sao bỗng nhiên la hét muốn hòm, rơi vào đường cùng, nàng liền mua hòm cho hần.

Nhẹ nhàng mà mở hộp ra, bên trong chỉ có ba tờ giấy. Nàng run run cầm lấy ba tờ giấy, mở ra. Nhìn đám nòng nọc vằn, nàng lại thống hận chính mình không biết chữ.

Một bên Trình Lâm tiếp nhận mở ra duyệt xem, rồi sau đó mắt mang phức tạp nhẹ giọng đọc:

“Đây là hộp ước nguyện của ta nga! A Nhã ngày hôm qua giảng chuyện xưa cho ta có nói qua chỉ cần đem nguyện vọng viết vào giấy sau đó thành tâm để vào hộp ước nguyện, nguyện vọng sẽ trở thành sự thật. Bởi vậy, ta mới quán quít lấy A Nhã mua hộp cho ta.”

“Nguyện vọng đầu tiên của ta: Hy vọng có thể vĩnh viễn cùng A Nhã cùng một chỗ. Bởi vì ta rất thích A Nhã nga!”

“Nguyện vọng thứ hai của ta: Hy vọng A Nhã vĩnh viễn tươi cười vui vẻ như vậy. Bởi vì ta thích nhất A Nhã tươi cười!”

Trình Lâm đem đọc xong sau tờ giấy trả lại cho nàng. Nàng nắm chặt tờ giấy đặt tại trước ngực, nước mắt rốt cuộc không nín được chảy xuống.

“Ô ô ô –” Tiếng khóc to hỗn loạn nồng đậm bi thương quanh quẩn trong đình viện .

Đêm nay là một đêm không có ánh trăng, vạn vật trong trời đất phẳng phất bị bóng tối cắn nuốt .Nương ánh sáng lấp lờ, Trình Lâm đau lòng nhìn khuôn mặt đầy nước mắt. Tầm mắt cúi xuống, rơi vào bàn tay mặc dù đang ngủ vẫn không chịu buông tờ giấy ra. Hối hận ăn mòn tâm can hần. Hần hối hận, thật sự hối hận. Vốn nghĩ rằng nàng đối với đứa ngọc tình cảm sẽ không sâu đậm như vậy, theo thời gian trôi qua rất

nhANH sE phai nhAt. Nhung hAn sai lầm rồi, sai lầm rồi. Nàng đối với A Kim tình cảm đã ăn sâu vào máu, mất đi hAn , ngay cả chính mình cũng muốn mất đi. Tiểu Nhã tự tin cũng tùy thời mà biến mất.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, phản xạ ánh sáng, có vẻ chói mắt phi thường. Ánh sáng chói mắt này, đâm vào trên mặt tái nhợt của Trình Lâm, làm cho hAn kiên định quyết tâm. Gạt đi nước mắt của nàng, nhẹ giọng nói:“Tiểu Nhã, người yên tâm. Chờ người tỉnh. Ta sẽ nói cho người biết chân tướng.” Đúng, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng tự tin tươi cười, hAn nguyện ý nói cho nàng biết sự thật Long Hạo Thừa cũng không có quên nàng.

Cười

Ánh mặt trời sáng ngời chiếu vào trong phòng, càng chiếu vào người ghé vào trên bàn ngủ say. Trình Lâm mở mắt ra, quay đầu nhìn phía trên giường, nhưng nhìn thấy cũng là trên giường đã không có một bóng người . Sợ hãi dâng lên, hAn sợ nàng sẽ làm ra việc gì ngu ngốc . Lập tức, hAn đứng dậy bước nhanh đến cửa phòng.

“Nha –” một tiếng cửa phòng mở ra. Ánh mặt trời chói mắt làm trước mắt hAn xuất hiện một mảnh trắng xoá. Chờ hAn thích ứng ánh sáng, đập vào mắt là thân ảnh đứng trước đình viện. Lúc này, đưa lưng về phía người hAn đột nhiên xoay người lại, cầm trong tay một rổ hoa cúc, cười nói:“Trình Lâm không nghĩ đến nơi này của người còn có hoa cúc a!”

Dưới ánh mặt trời tự tin mà lại tràn ngập tinh thần phấn chấn, tươi cười sức sống vô cùng chói mắt, trong nháy mắt, hAn nghĩ đến chính mình còn đang trong mộng.

Tô Lệ Nhã ngửi hương hoa cúc cười nói:“Trình Lâm, người có biết trên thế giới mỗi loài hoa đều có ý nghĩa riêng? Thủy tiên đại biểu trường thọ, phong tin tử đại biểu vui vẻ, mà hoa cúc đại biểu hạnh phúc, sức sống.”

(Phong tin tử: còn gọi là Dạ lan hương)

Lúc này, một trận gió thổi qua, làm hoa cúc trong tay lung lay, càng thổi loạn nàng rũ xuống mái tóc. Nàng bàn tay mềm vừa nhấc, để ý tóc lung tung, cười nói:“Trình Lâm, mấy ngày này cho người lo lắng. Yên tâm, về sau ta sẽ chiếu cố chính mình. Cho dù hiện tại A Kim đã rời ta mà đi, nhưng ta giống như nguyện vọng của hAn mà tự tin, vui vẻ sống sót, ngay cả hAn cũng sống sót. Kỳ thật, A Kim cũng không có biến mất. Bởi vì hAn vĩnh viễn ở trong lòng của ta.” Nói đến cuối cùng, nàng chỉ vào tim mình cười nói.

Trải qua bi thương như vậy, tự tin tràn ngập mị lực tươi cười làm tim Trình Lâm đập loạn nhịp. Trong lòng lại vì tươi cười kia mà kéo lên. HAn tình tường cảm thấy chính mình đã yêu thật sâu người tự tin trước mắt , nữ nhân cố gắng sống lại. Nếu nói trước kia đối với nàng tình cảm dừng lại ở mức độ thích, hiện tại hAn đối với nàng tình cảm đã đến mức yêu. Quyết tâm nói cho nàng chân tướng sự thật, đã biến mất vô tung vô ảnh. HAn chỉ có thể tham lam nhìn chăm chăm tươi cười kia thật lâu .

“Ai ~” Đại Mao cúi đầu, ủ rũ ngồi ở trong đại sảnh than thở. Từ sau khi lão đại mất tích, đại tẩu bị thương, cái nhà này càng lạnh lẽo. HAn vốn cũng muốn hướng đại tẩu hỏi, lão đại rốt cuộc đi nơi nào, nhưng là mấy ngày qua, đại tẩu đều đem chính mình nhốt tại trong phòng. Hỏi Trình Lâm thì hAn chỉ nói lão đại khỏi phục trí nhớ, lý khai. Không nói thêm gì nữa.

Ai ~, hAn hoài niệm nụ cười ngây ngô của lão đại. Cho dù tiếng cười của đại tẩu thật đáng sợ, hAn cũng thực hoài niệm a!

Bỗng nhiên phía sau truyền đến thanh âm:“Đại Mao, người ở đây phát ngốc gì a?”

Đại Mao nghi hoặc xoay người, chỉ thấy Tô Lệ Nhã cười đứng ở phía sau. Ô ô ô, có bao nhiêu lâu hAn không có nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đáng sợ kia a.

“Đại tẩu!” Đại Mao kích động đi lên.

Tô Lệ Nhã chạy tới phía trước.

“Đại tẩu, người đợi chút!” Đại Mao vội vàng đuổi kịp.

Tô Lệ Nhã bước nhanh đi đến cửa phòng A Kim thì dừng lại. tay vốn đã chạm vào cửa lại chần chờ. Không, nàng không thể ở trong này dừng lại. Nàng nhất định phải vượt qua. Hít một hơi thật sâu, dùng sức đẩy.

“Nha –” Cửa phòng chậm rãi mở ra.

“A Nhã, A Nhã, người xem, người xem, đây là ta làm được.”

“A Nhã, lại bồi theo giúp ta a!”

“A Nhã.....”

Trước mắt hiện ra những việc A Kim đã trải qua trong gian phòng này. Tô Lệ Nhã nhẹ nhàng đến gần, vuốt ve cái ghế bình thường A Kim hay ngồi nhất, cái bàn, cảm thụ được dấu vết của hân đã từng sống qua ở đây.

Tưởng niệm cùng thống khổ mất đi yêu thương đánh úp lại. Bóng tối như muốn bao trùm lấy nàng, nhưng là lúc này trong đầu quanh quẩn nguyện vọng thức hai của A Kim :“Hy vọng A Nhã vĩnh viễn tươi cười vui vẻ như vậy. Bởi vì ta thích nhất A Nhã tươi cười!”

Thống khổ biến mất. Tô Lệ Nhã đẩy cửa sổ đã bị đóng chặt hơn mười ngày, nhìn cảnh tượng lục sắc ngoài cửa sổ, cảm thụ được cuộc sống sinh sôi trong tự nhiên. Nàng nở nụ cười, nàng biết chính mình rất cục theo bị thương cùng trong thống khổ đi ra. Về sau, nàng muốn cười, đối mặt tương lai.

“Ha ha, ta thích nhất A Nhã tươi cười!”

Trước mắt bỗng nhiên vang lên tiếng cười ngây ngô của A Kim.

64. Chương 64: Nhớ Lại Cùng Kinh Sợ

Thành đông Long Viêm quốc bên trong phủ Vương gia, đèn lồng lịch sự tao nhã giờ phút này đang phát ra nhu hòa quang mang. Long Hạo Thừa nương theo ánh sáng đọc xong tín thư. Hân mấy ngày liền mây đều khóa chặt rất cục cũng giãn ra. A Nhã của hân rất cục tĩnh lại đứng lên. Hân chỉ biết A Nhã nhất định có thể từ trong bị thương đi ra.

Hân đẩy ra ngăn kéo, cẩn thận lấy ra mặt nữ nhân đã được chỉnh sửa lại tốt, nhẹ nhàng vuốt ve. Chưa bao giờ biết chính mình cho tới nay đều vô tâm lãnh huyết cũng sẽ có lúc nhưng nhớ một người.

Mẫu thân hân không phải hoàng hậu, cũng không phải sủng phi, chính là một cung nữ vốn hầu hạ phụ hoàng . Bởi vì phụ hoàng một lần say rượu mà bị lâm hạnh. Diện mạo so với những người xinh đẹp trong hậu cung có thể nói chính là bình thường mà lại không có thể lực chỉ có một danh phận thấp hèn – thường nhân, ngay cả tư cách xưng phi đều không có. Không có phụ hoàng sủng hạnh, đãi ngộ của bọn họ liền có thể nghĩ. Bọn họ ở lại cung điện là cùng lãnh cung tiếp cận nhất, ngay cả người hầu hạ cung nữ đều không có. So với hoàng tử khác, trong triều không có thể lực duy trì mẫu thân cùng hân rõ ràng là bị người xem nhẹ cùng khinh thị, đối tượng để mọi người khi dễ.

Mà hân từ nhỏ cũng là bị cái gọi là “Huynh đệ” này khi dễ lớn lên. Lúc đầu là dùng ngôn ngữ châm biếm, đến sau lại bị hành hạ thân thể, thậm chí cuối cùng hân còn bị nhị hoàng huynh lấy lý do nhờ hân xem xét cá chép trong ao, đẩy hân vào trong ao. Lần đầu tiên, hân đã biết cảm giác sợ hãi cái chết: Không thể thở dốc khó chịu, bốn phía lạnh thấu xương. Năm ấy hân mới mười tuổi. Bất quá, đúng là bởi vì lần đó trải qua cảm giác cận kề cái chết, hân mới khiến cho phụ hoàng chú ý, làm cho phụ hoàng chú ý tới đứa con chưa từng đặt vào mắt. Trải qua lần đó, làm cho hân biết rõ, hoàng cung là địa phương chỉ dành cho kẻ mạnh, kẻ yếu chỉ có bị người khi dễ, bị đào thải. Hân thề muốn trở thành cường giả, bởi vì trong hoàng cung này chỉ có cường giả mới có thể sinh tồn. Hân bắt đầu mượn lí do sinh bệnh, bộ dáng biểu hiện ra nhu thuận có hiểu biết làm cho phụ hoàng nhớ kỹ một hoàng tử như hân. Phụ hoàng cũng thực nhớ kỹ. Hân rất cục có cơ hội học tập biết chữ.

Hân hiểu được che dấu chính mình, bởi vì hân biết không có núi dựa phía trước, chỉ có che dấu chính mình mới có thể sinh tồn. Một khi tài năng bị lộ, chỉ có thể đưa tới “Huynh đệ” ghen tị cùng sát ý. Bởi vậy, mỗi lần phụ hoàng muốn khảo học thức bọn họ, hân đều làm bộ ngu dốt không biết, cho dù đề mục này hân sớm

đã biết đáp án. Tuy rằng, điều này sẽ làm phụ hoàng đối với hắn thực thất vọng, nhưng hắn lại có được cuộc sống bốn năm yên bình. Thời gian bốn năm, cũng đủ cho hắn học tập hết thấy những thứ phải học.

Năm mười bốn tuổi làm yến tiệc thành niên, lần đầu tiên đi vào hắn cùng mẫu thân ở lại cung điện phụ hoàng dựa theo tập lệ, hỏi hắn nghĩ muốn cái gì. Hắn trả lời phải đi tòng quân. Đáp án này làm phụ hoàng giật mình. Dù sao Long Viêm quốc này chú trọng về văn hóa giáo dục hơn võ thuật, nên cấp bậc quan văn địa vị cao hơn võ quan rất nhiều. Hơn nữa hai vị hoàng huynh hắn đều lựa chọn ở hàn lâm học viện chờ ra làm quan, vì ngày sau thống trị quốc gia mà chuẩn bị. Cuối cùng phụ hoàng vẫn đáp ứng thỉnh cầu của hắn.

Mười bốn tuổi năm ấy hắn bắt đầu trở thành quan quân cấp thấp nhất, bắt đầu kiếp sống quân lữ dài đến tám năm. Trong tám năm này, hắn dựa vào quân công trác tuyệt mà đi lên, cuối cùng chiếm được suất ấn tướng quân đầu tiên của Long Viêm quốc. Vốn lấy quân công cùng năng lực của hắn, là tuyệt đối có thể trở thành tân hoàng, nhưng khi phụ hoàng sinh bệnh nặng, đem hắn gọi trở về, tính đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hắn, lại bị nhị hoàng huynh cùng ngũ hoàng đệ vì ngôi vị hoàng đế, không tiếc phái người âm thầm ám sát hắn, kết quả liên lụy đến mẫu thân của hắn—Người thiết tình đối đãi hắn đồng thời cũng là người thân duy nhất trên thế giới này, vì bảo hộ hắn mà bị giết hại. Đây là lần đầu tiên, mẫu thân nhu nhược, nhẫn nhục chịu đựng biểu hiện ra cương nghị, nhưng cũng là cuối cùng. Phần hận làm hắn bắt đầu không tiếc bất cứ thứ gì trả thù hai vị huynh đệ. Hắn vận dụng lực lượng mấy năm qua âm thầm xây dựng, thu thập tội chứng của hai người bọn họ, rồi sau đó đem tội chứng đủ để cho hai người bọn họ chết mười lần công bố hậu thế, làm cho phụ hoàng không thể không nhịn đau hạ lệnh sát hại hai người con chính mình thân sinh. Cũng vì chuyện này, làm cho phụ hoàng cảm thấy hắn làm người quá mức tàn nhẫn, đem ngôi vị hoàng đế vốn truyền cho hắn giao cho đại hoàng huynh.

Kỳ thật đối với ngôi vị hoàng đế, hắn cũng không có nhiều dã tâm. Lúc trước sở dĩ lựa chọn theo quân, cố gắng leo lên vị trí đứng đầu toàn quân, là vì ở gia tộc hoàng thất chỉ có cường giả chân chính mới có thể sinh tồn. Mà sở dĩ muốn ngôi vị hoàng đế cũng là vì tương lai có thể thoát khỏi sự uy hiếp. Cuộc sống hoàng cung cho hắn lĩnh hội tinh tường, chỉ có quyền lợi chân chính cầm trong tay, mới có thể sinh tồn. Bởi vậy, cho dù hắn mất đi ngôi vị hoàng đế, hắn cũng muốn trở thành quyền thần ngay cả hoàng đế đều không thể rung chuyển. Hơn nữa, đại hoàng huynh mặt ngoài thoạt nhìn bình thường vô hại, chính là hữu dũng vô mưu so ra thì Tứ hoàng đệ mới chính thức là nhân vật lợi hại. Một người biết cách được lợi dụng hai vị hoàng đệ tới giết hắn, cuối cùng thuận lợi làm cho chính mình đi lên vương vị cao nhất người như thế làm sao có thể đơn giản? Đây cũng là sau khi hắn tra được. Thì ra kẻ ở sau lưng chủ đạo trận chiến huynh đệ tự giết lẫn nhau đúng là đại hoàng huynh.

Lúc trước chính mình ở phú huyện bị tập kích làm cho trở thành đứa ngốc, chỉ sợ cũng có liên quan đến đại hoàng huynh. Bất quá, cũng vì vậy mà hắn gặp được A Nhã. Long Hạo Thừa mới vừa rồi con người vốn tối tăm lạnh như băng nổi lên nhu tình. Tuy rằng A Nhã ở mặt ngoài nhìn qua thực hám lợi, yêu tiền, kỳ thật nàng thật sự rất thiện lương. Đối đãi với mình một người đã trở thành ngốc tử tốt như thế, thậm chí còn nguyện ý thương hắn. Yêu, đúng vậy! Đây chỉ có mẫu thân đáng thương của hắn mới cho hắn loại tình cảm xa xỉ này, nàng lại vô tư cho hắn. So với mẫu thân cho hắn loại yêu ẩn nhẫn chịu đựng, A Nhã yêu là toàn bộ, không có giữ lại. A Nhã của hắn thật sự đặc biệt – thiện lương, tự tin, chói mắt, tràn ngập sức sống. Cho dù diện mạo so với cô nương khác là xấu xí, nhưng cũng không tự ti, như cũ tự tin, chói mắt như vậy. Có thể do khoảng thời gian A Kim cùng A Nhã tiếp xúc lâu, không biết vì sao, thị nữ trong vương phủ này ít nhất trước kia trong mắt hắn coi như “Xinh đẹp”, hiện tại trở nên có chút xấu xí, ngược lại thị nữ đáng người mảnh khảnh sẽ làm hắn cảm thấy chẳng chú ý.

“Mỹ nhân”, hiện tại đối với định nghĩa từ mỹ nhân, hắn đều là lấy A Nhã làm tiêu chuẩn. A Nhã, hắn thật rất muốn được nghe nàng gọi hắn một tiếng: “Đứa ngốc.”

“Thùng thùng thùng –” Tiếng đập cửa cắt ngang dòng hồi tưởng của Long Hạo Thừa. Hắn thu hồi vẻ mặt nhu tình, thay lạnh như băng, nói: “Vào đi!”

Chỉ thấy Chu Phong phía sau mang theo một thị nữ tiến vào. Hai người cùng nhau quỳ nói: “Thuộc hạ tham kiến Vương gia.”

Long Hạo Thừa nhìn chằm chằm khuôn mặt quen thuộc, nói: “Lâm Tư, thuật dịch dung của ngươi càng ngày càng xuất thần nhập hóa.”

“Tạ Vương gia tán thưởng.” Tên thị nữ đứng dậy, đưa tay qua một bên mặt, kéo một lớp da trên mặt xuống, hé ra khuôn mặt mộc mạc mà không có chút son phấn.

“Ân. Đứng lên mà nói đi!” Hần xua tay nói.

“Dạ!”

“Gần nhất, Hoàng Thượng bên kia có động tĩnh gì sao?”

“Hoàng Thượng đối với Lam quý phi mới tiến cung là phi thường yêu thích, thường xuyên đến Lam cung.” Lâm Tư máy móc báo ra.

“Lam cung phải không? Chu Phong, gần nhất Thượng Quan Nham có động tác gì?”

“Thượng Quan Nham tên là Tham Thảo triều đại văn học, bắt đầu tiếp cận từng môn sinh, trong đó bao gồm hàn lâm học sĩ – Trương Tiêu, thống lĩnh ngự lâm quân – Trần Quan, cùng với binh bộ thượng thư – Tào Hữu.”

“Ha ha, xem ra tin tức bốn vương hồi phục, làm cho Hoàng Thượng có chút kiềm chế không được.” Long Hạo Thừa bực môi nổi lên mỉm cười, nhưng trong con ngươi đen lại phát ra hàn quang.

“Vương gia, muốn hay không ta cãi tranh thành người của bọn họ, đi thám thính một chút?” Lâm Tư đề nghị nói.

Long Hạo Thừa xua tay nói: “Lâm Tư, ngươi còn có việc trọng yếu hơn cần hoàn thành.” Hần theo ngăn kéo lấy ra giấy nói: “Người về sau liền phụ trách tiếp cận cùng bảo hộ người này.”

Lâm Tư nghi hoặc đem tầm mắt chuyển tới tờ giấy, chỉ thấy trên tờ giấy trắng to viết ba chữ “Tô Lệ Nhã”, phía dưới là một ít yêu thích cùng tính cách của nàng. Đối với ba chữ “Tô Lệ Nhã” này, nàng cũng không xa lạ. Lúc trước Vương gia trở nên ngốc, chính là được nàng cứu rồi thu lưu. Vương gia không phải nói đã quên nàng rồi sao? Lâm Tư ngẩng đầu liếc mắt nhìn khuôn mặt tuần tú lãnh khốc một cái, cũng không có đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra, chính là đáp: “Dạ.”

Đây là nguyên nhân Long Hạo Thừa đem Lâm Tư trở thành tâm phúc: Nàng chỉ nghe mệnh làm việc, không có hỏi nhiều vấn đề. Hần bổ thêm một câu: “Nhiệm vụ của ngươi còn bao gồm ngăn cản hết thảy nam nhân có khả năng yêu nàng mà tiếp cận nàng.” Trong đầu hiện ra ánh mắt Trình Lâm nhìn A Nhã, nói: “Nhất là đương gia Trình gia – Trình Lâm.”

Lâm Tư cúi đầu, trả lời: “Dạ.”

Long Hạo Thừa xua tay nói: “Các người trước đi xuống đi!”

“Dạ.” Lâm Tư cùng Chu Phong cùng nhau cung kính lui ra ngoài.

Long Hạo Thừa nhìn trời đã dần dần trở nên trắng xám, nhẹ giọng nói: “Xem ra hôm nay qua nửa canh giờ nữa sẽ sáng. Bóng tối không còn chỗ nào che giấu ánh sáng sẽ tiến đến.”

Mặt trời mới lên đem hào quang chiếu vào Kim Loan điện, hoàng đế Long Viêm quốc vẻ mặt buồn ngủ ngồi ngay ngắn trên long ỷ, quần thần phía dưới đang kịch liệt thảo luận:

“Bẩm Hoàng Thượng, phía nam đã một tháng không mưa, cuộc sống dân chúng đã khổ không nói nổi, thậm chí có gia đình muốn bán nữ nhi lấy tiền.” Nông bộ thị lang thương lão Hạ Mẫn giọng nói run run.

“Hoàng Thượng, bởi vì thiên tai năm trước, mà đại bộ phận bạc trong quốc khố hiện tại đã không còn được bao nhiêu có thể lấy ra nữa.” Công bộ thượng thư Chương Hiểu Hồng lập tức đứng ra, vẻ mặt khốn khổ ha ha nói.

“Hoàng Thượng, gần nhất phía tây Triều Dương quốc thường xuyên đối với biên cảnh quốc gia của taphát động chiến tranh, dân chúng nơi biên cảnh là khổ không nói nổi a!” Binh bộ thượng thư – Tào Hữu vẻ mặt ngưng trọng nói.

Hoàng thượng bị ầm ỹ làm cho choáng váng đầu, ấn huyết thái dương xua tay nói: “Tứ hoàng đệ, không biết người có đề nghị gì?”

Hoàng Thượng một câu, lập tức làm cho Tứ vương gia – Long Kinh Lệ trở thành tiêu điểm quần thần. Này vô hình làm thỏa mãn hư vinh của hắn. Hắn nhẹ khinh yết hầu nói: “Chuyện biên cảnh so với chuyện quốc nội trọng yếu hơn. Nếu Triều Dương quốc nhiều lần quấy rầy biên cảnh quốc gia của ta, đương nhiên phải cho bọn họ trả giá bằng máu mới được. Hơn nữa chỉ cần đánh thắng, chiến lợi phẩm, cũng đủ làm đầy quốc khố. Đến lúc đó, lại lấy chút bạc ra cứu trợ thiên tai. Bởi vậy, thần chủ trương trước hướng dân chúng chinh thuế, chuẩn bị lương thực, xuất binh.”

Lời vừa nói ra, lập tức làm cho Tào Hữu ở trong lòng phỉ nhổ. Nhưng là, bọn họ cũng không dám ra tiếng, dù sao hiện tại quyền thế của Tứ vương gia đã đến mức có thể lấy thúng úp voi.

“Tứ hoàng đệ, thật sự là hảo đệ nghị a!” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mà lại hơi châm chọc bỗng nhiên ở Kim Loan điện vang lên, mọi người đều lâm vào sửng sốt. Bởi vì bọn họ đối với giọng nói này thật sự là rất quen thuộc.

Quần thần khó có thể tin vào mắt mình, Long Hạo Thừa một thân quan bào màu tím chậm rãi tiến vào trong điện, quỳ nói: “Thần tham kiến Hoàng Thượng.”

Hoàng Thượng lập tức từ trên long ý đứng dậy, đi xuống nâng Long Hạo Thừa lên nói: “Tam hoàng đệ, mau mau đứng dậy. Người bệnh nặng mới khỏi, thật sự không nên quỳ xuống. Người tới, cấp Tam vương gia ban ngồi.”

Long Kinh Lệ mắt mang ghen tị nhìn người thân nhiên ngồi xuống. Dù sao trên điện này người có thể ngồi, trừ bỏ hoàng đế thì chỉ có hắn.

Long Hạo Thừa tuyệt không để ý ánh mắt ghen tị cùng phần hận của Long Kinh Lệ, cười nói: “Đề nghị của Tứ hoàng đệ tuy rằng tốt, nhưng ta muốn hỏi người một câu, nếu lần này bởi vì chinh thuế mà làm cho dân chúng đang khổ không nói nổi phản kháng, lòng người căm hận, tiến tới làm phản thì nên xử lý như thế nào a?”

Vấn đề này đúng là nghi vấn trong lòng của rất nhiều đại thần. Nhưng bọn họ cũng không dám giáp mặt nói ra. Long Kinh Lệ bị hỏi thì mặt một trận xanh một trận hồng, sau đó nói: “Đối với phản dân, có thể xuất binh trấn áp a!”

Lời vừa nói ra, rất nhiều đại thần trong mắt hiện lên khinh thị. Long Hạo Thừa thấy mục đích đã đạt được, từ trong lòng lấy ra một phong thư nói: “Hoàng Thượng, đây là Chấn Võ tướng quân đóng tại tây cảnh suốt đêm đưa đến trong tay thần, thư cầu hòa của Triều Dương quốc. Bọn họ đáp ứng chung sống hòa bình với ta, không hề xâm phạm quốc gia của ta.”

Nghe vậy, Hoàng Thượng trong mắt cũng hiện lên tinh quang, lại càng không nói tới đại thần, một đám nhất thời sắc mặt đại biến. Dựa theo quốc pháp của triều đại, tín hàm từ biên cảnh đều nên trước rơi vào tay bộ binh, lại từ bộ binh truyền cho Hoàng Thượng. Nhưng hiện tại thư cầu hòa lại xuất hiện trong tay Long Hạo Thừa. Này đại biểu ý tứ phi thường rõ ràng: Long Hạo Thừa nắm giữ binh quyền như trước, đại tướng tại biên cảnh vẫn nguyện trung thành với hắn. Hoàng Thượng hiểu được đạo lý này, Tứ vương gia cũng hiểu được đạo lý này, đồng dạng này các đại thần ở trong quan trường chìm nổi nhiều năm cũng hiểu được đạo lý này. Trong vô hình, các đại thần nhìn hắn trong ánh mắt hơn sợ hãi.

Hoàng Thượng lập tức khôi phục tự nhiên, mặt mang vui sướng nói: “Ha ha, không thể tưởng được Tam hoàng đệ bệnh nặng mới khỏi, có thể vì triều đình góp một phần sức lực như thế. Thư cầu hòa này tới thật đúng lúc a! Trẫm phải ban thưởng thật tốt cho Tam hoàng đệ.”

Long Hạo Thừa bỗng nhiên quỳ xuống, nức nở nói: “Thần không cần ban thưởng gì, chỉ hy vọng Hoàng Thượng có thể lấy ra chút bạc cứu tế dân chúng gặp thiên tai ở phía nam. Hơn nữa, thần nguyện ý quyên ra hai mươi vạn lượng bạc vào tiền cứu tế.”

Một chiêu như thế, làm cho hoàng đế có chút phản ứng không kịp. Nhưng Hoàng Thượng dù sao cũng là Hoàng Thượng, hắn có thể ngồi trên vị trí này, ứng phó tự nhiên rất cao. Hắn lập tức nâng Long Hạo Thừa dậy nói: “Tam hoàng đệ có lòng. Trẫm đại diện cho dân chúng cảm tạ Tam hoàng đệ.” Lại đứng lên nói: “Trẫm quyết định giảm bớt tất cả chi phí trong hoàng cung, đem tiền tích góp ra quyên góp nạn dân.”

Lúc này, Tể tướng Thượng Quan Nham bước ra khỏi hàng nói: “Thần nguyện ý quyên hai vạn lượng.”

“Thần cũng nguyện ý quyền tám ngàn lượng.”

“Thần cũng nguyện ý quyền năm ngàn lượng.”

.....

Không khí dâng lên, quần thần đều tỏ vẻ nguyện ý quyền tiền.

Khó có được dịp quần thần hòa thuận như thế. Long Hạo Thừa thông qua lần lâm triều này, bắt đầu hướng vắn võ bá quan khai đao, cho dù đã biết nửa năm qua bởi vì “Sinh bệnh” Mà thế lực đã bị đả kích, nhưng hắn vẫn có đủ thực lực để ảnh hưởng đến cục diện triều chính. Đồng thời, thông qua dẫn đầu khởi xướng hoạt động quyền góp, vô hình vì chính mình đề cao danh tiếng.

Nhưng thật ra có một chút ngoài dự tính của hắn. Hoàng Thượng chủ động giảm bớt chi phí hoàng thất chiêu này thật ra dùng kỳ diệu a! Bất quá, mục đích của hắn đã đạt được. Kế tiếp chính là hảo hảo bố cục.

Đó là một đêm không trăng, màu đen làm chủ thế gian. trong Lam cung, cửa lớn khóa chặt. ánh sáng lấp lờ từ ngọn nến là ánh sáng duy nhất trong đêm đen này. Ngọn đèn lúc sáng lúc tối chiếu ra gương mặt tối tăm. Vừa vận bưng điểm tâm vào làm Lam quý phi có chút sợ hãi nhìn trượng phu mình, đương kim hoàng đế.

Rốt cục, hoàng đế trong mắt hiện lên nồng đậm hận ý, hung hăng cầm lấy cái chén trên bàn ném xuống.

“Phanh –”, tiếng cái chén rơi xuống, tại trong đêm yên tĩnh có thể nghe được tiếng hít thở trong phòng có vẻ phi thường kinh tâm, cũng làm cho Lam quý phi đứng ở một bên khuôn mặt hồng nộn nháy mắt liên trắng xanh.

Hoàng đế nắm chặt quyền, cũng không quản móng tay đã muốn hăm vào trong thịt, thầm nghĩ: Long Hạo Thừa, Long Hạo Thừa. Lúc trước, chính mình không nên nương tay, từ lúc hắn còn là vị thành niên nên loại bỏ tai họa này. Chính mình hao hết tâm tư, mới lên được ngôi vị tối cao của quyền lực, cư nhiên đến bây giờ còn phải bị quản chế của Long Hạo Thừa, giống như một cái con rối. Hiện tại các đại thần trong triều, lại sẽ đem hắn một hoàng đế không để vào trong lòng, trong mắt chỉ có Long Hạo Thừa tay cầm quân quyền. Nhưng đối với người uy hiếp nghiêm trọng đến ngôi vị hoàng đế của mình, chính mình cũng không thể dể dặt gì đến hắn. Đây không chỉ là vì hắn bảo vệ quốc gia, đem kẻ thù bên ngoài đuổi ra khỏi biên cảnh là một tướng quân nổi tiếng trong lòng người dân, hơn nữa đại tướng trong tay cầm quân quyền của Long Viêm quốc không nguyện trung thành cho hắn. Chính mình vẫn áp lực, tạo dựng hình tượng hôn quân, vì có thể làm cho Long Hạo Thừa thả lỏng cảnh giác. Hắn đang đợi, chờ cơ hội có thể loại bỏ Long Hạo Thừa.

Rốt cục, nửa năm trước, hắn đau khổ chờ đợi thì cơ hội tới. Long Hạo Thừa bởi vì mùa mưa linh cửu của mẹ đẻ về quê – phủ huyện Kiến Bi, đồng thời thăm quê hương bên ngoài của hắn. Hắn nhận được tin tức này, biết cơ hội chính mình vẫn chờ đợi đã tới. Bởi vậy, hắn không tiếc phái tất cả người đi sát hại Long Hạo Thừa ở phủ huyện. Đồng thời vì tránh cho sự việc bại lộ, bị người phát hiện, hắn làm riêng lệnh bài cho người ta đưa đến phủ của Long Kinh Lệ, để đến lúc đó giá họa cho Long Kinh Lệ. Như vậy, có thể loại bỏ một lúc hai người uy hiếp ngôi vị hoàng đế của hắn.

Nhưng dưới bố trí tỉ mỉ của chính mình, cư nhiên vẫn không thể làm cho Long Hạo Thừa đi vào chỗ chết, chỉ làm cho bản thân hắn bị trọng thương rơi xuống sông. Sau đó được người trong phủ Tam vương gia tung tin là bị bệnh nặng, hắn biết kế hoạch của chính mình thành công. Trong nửa năm qua, hắn chuyên tâm bố cục, loại bỏ Long Kinh Lệ. Nhưng như thế nào cũng không có nghĩ đến, Long Hạo Thừa cư nhiên đại nạn không chết, chính là biến thành gốc tử, mà chính mình lại phái sát thủ, cũng bị giết chết. Hiện tại hắn đã hồi kinh, mình nếu muốn tìm cơ hội đối phó hắn, là khó càng thêm khó.

Hắn thực không cam lòng a! Rõ ràng chính mình mới là vua của một nước, vì sao không thể tùy tâm sở dục, mà phải khắp nơi bị người khác quản chế ! Hoàng đế phẫn hận dùng sức đập xuống cái bàn. tiếng vang làm cho Lam quý phi một bên cả kinh tim đập nhanh hơn.

Không được, hắn phải một lần nữa bố cục. Hoàng đế rốt cục thu hồi vẻ mặt phẫn hận cùng hàn khí, đứng dậy đối với Lam quý phi cười nói: “Ái phi, mới vừa rồi làm người hoảng sợ. Gần đây trong triều có nhiều việc làm trầm buồn bức. Bởi vậy, trẫm mới có thể phát giận, đập này nọ.”

Lam quý phi si mê nhìn khuôn mặt tuần mỹ nhã nhận bày ra tươi cười ôn nhu vô hại, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, về sau có gì phiền lòng, hãy thổ lộ cùng nô tỳ. Nô tỳ nguyện ý vì Hoàng Thượng chia sẻ buồn rầu.”

Hoàng Thượng mất mang thâm tình vượt ve kiêu nhan của Lam quý phi, cười nói: “Trẫm cho dù có phiền lòng lớn bằng trời, chỉ cần thấy dung nhan tuyệt sắc của ái phi, sẽ biến mất vô tung vô ảnh.” Vừa dứt lời, hần khom người, đem Lam quý phi ôm lấy, hướng lớn giường đi đến. Mất mang thẹn thùng, cúi đầu xuống Lam quý phi cũng không có chú ý tới hoàng thượng mới vừa rồi con người còn thâm tình, giờ phút này lại bình tĩnh vô ba.

So với bầu không khí âm u trong hoàng cung, chỗ Tứ vương gia đèn đuốc sáng trưng. Đèn lồng tinh xảo sáng ngời chiếu rọi toàn bộ phủ Vương gia, trong đó sáng nhất chính là thư phòng của Long Kinh Lệ. Thư phòng to như vậy cứ cách năm bước lại có một đèn lồng, toàn bộ thư phòng sáng như ban ngày.

“Bang bang phanh – thùng thùng thùng –” Một tràng tiếng động đánh vỡ màn đêm yên tĩnh.

Nửa ngày sau, đêm lại khôi phục yên tĩnh. Long Kinh Lệ thở hổn hển ngã ngồi ở ghế trên, trong mắt tản mát ra hận ý dày đặc, nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại ba chữ: “Long Hạo Thừa, Long Hạo Thừa, Long Hạo Thừa.....”

Hắn thật sự thấp phần oán hận Tam hoàng huynh trên danh nghĩa này. Bởi vì hắn quân công trác tuyệt, bởi vì hắn có năng lực kiệt xuất thống trị chính sự. Hắn hận không thể tự tay đem Tam Hoàng huynh loại bỏ. Vốn biết được hắn thần bí mất tích, thế cho nên phủ Tam vương gia tung tin hắn bị bệnh nặng, chính mình nghĩ đến rốt cục có cơ hội nắm giữ quyền thế. Vốn lấy tiến độ hiện tại, chỉ cần qua hai tháng nữa, chính mình có thể thay thế được hắn, trở thành một quyền thần dưới một người trên vạn người, làm cho đại hoàng huynh chỉ biết là trầm mê nữ sắc cũng phải nhìn sắc mặt mình. Nhưng sở hữu này hết thảy, đều theo Long Hạo Thừa vào triều mà biến mất hầu như không còn. Nhớ tới buổi lâm triều hôm nay, Long Hạo Thừa đảm đương thay mặt quần thần, quăng mặt mũi chính mình đi, phần hận liền càng sâu. Không được, hắn không cho phép thật vất vả mới cho được quyền thế như vậy mà mất đi. Long Kinh Lệ trong mắt xuất hiện một tia kiên quyết.

Đồng dạng trong đêm không trăng này, phủ Tam vương gia lại dị thường yên tĩnh. Hơi trà từ trong chén bay ra, Long Hạo Thừa thối trên mặt chén, tinh tế nhấm nháp, bạc môi nhếch lên có chút giống như mỉm cười. Có thể tưởng tượng, sắc mặt của đại hoàng huynh cùng Tứ hoàng đệ có bao nhiêu khó coi. Theo câu A Nhã thường xuyên nói, sắc mặt hiện tại của hai người bọn họ, muốn thối bao nhiêu thì có bấy nhiêu thối.

“Thối”, không còn từ nào so với nó hình dung chuẩn xác hơn. Bất quá, có thể nghĩ ra từ này A Nhã càng thông minh. Nhớ tới lúc trước khi mình vẫn là A Kim, nghe từ này, từng ngây ngốc hỏi: “A Nhã, người vì sao phải nói mặt của ta thối a? Ta mỗi ngày đều có rửa mặt. Một chút cũng không thối a!”

Khi đó, A Nhã biểu tình phi thường thú vị: Hai mắt xong ra. Hiển nhiên, nàng không thể tưởng được có người sẽ có nghi hoặc như thế. Nhưng nàng kế tiếp giải thích càng tuyệt: “A Kim, người không phát hiện chính mình vừa rồi nhăn mặt cùng một rất giống –”

A Kim con người đen yên tĩnh, nhìn chăm chăm vẻ mặt do dự của người kia, truy vấn nói: “Giống cái gì a?”

Tô Lệ Nhã bực tức, reo lên: “Giống đại tiện. Bởi vậy, này thối a, không phải nói người thật sự có mùi thối. Đây chính là cái so sánh, ý nói người sắc mặt khó coi.”

“Nga! Nguyên lai là như vậy a!” A Kim bừng tỉnh đại ngộ nói.

Bạc môi tươi cười bắt đầu chuyển biến, cái loại tươi cười khi mưu kế thực hiện được bị tươi cười thiệt tình thay thế. Không thể tưởng được, hắn được mệnh danh là đệ nhất mỹ nam ở Long Viêm quốc cũng có lúc bị người so sánh – ân, so sánh với “Cái kia”. Nghĩ đến trong thiên hạ này, cũng chỉ có một mình A Nhã dám nói thế. A Nhã của hắn thật đặc biệt. Long Hạo Thừa lấy mặt nữ nhân trong ngăn kéo ra, nhẹ nhàng mà vuốt ve, trên gương mặt tuần mỹ hiện ra ngây ngô cười: “A Nhã, người có biết ta hiện tại có bao nhiêu nhớ người a! Tưởng niệm tươi cười của người, tưởng niệm tiếng la mắng của người, người sẽ không thấy ta quên người rồi người đem A Kim của người cũng quên đi chứ?. Chậm nhất là nửa năm, ta sẽ không hề cố kỵ tới đón người.”

65. Chương 65: Cứu Tế

Mặt trời độc ác ở trên cao phát ra lượng nhiệt lớn xuống nhân gian, làm cho người ta có loại xúc động muốn bỏ đi y phục dính trên người. Tô Lệ Nhã đi dạo dùng tay áo rộng thùng thình quạt quạt trên mặt bị mặt trời chói chan chiếu xuống. Giờ phút này, nàng thật sự thực hoài niệm áo không tay cùng quần đùi a! Nhìn trên người mình từ đầu đến chân đều bao phủ quần áo, nàng không khỏi rửa thầm bảo thủ của thời đại này.

“Tỷ tỷ, van cầu người bố thí cho ít tiền đi!” Một bàn tay nhỏ bị nhiễm bụi bỗng nhiên bắt lấy cổ tay áo của nàng.

Nàng cúi đầu, chỉ thấy một tiểu cô nương bảy, tám tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đều là đen huyền, chỉ có cặp mắt là quá mức trưởng thành sớm, lộ ra cầu xin cùng khiếp đảm. Trong lòng vừa động, nàng ngồi xổm xuống, từ trong lòng lấy ra bạc vụn, nói: “Tiểu muội muội, cầm mua điểm tâm ăn.”

“Cám ơn tỷ tỷ, cám ơn tỷ tỷ.” Lệ quang ở đôi mắt nhỏ trung lóe ra, tiểu cô nương gật đầu liên hồi nói cảm tạ.

Trong phim truyền hình chính là diễn như vậy, hiệu ứng quần chúng bắt đầu có hiệu quả. Trên đường khát cái khác thấy thế đều hướng nàng chạy tới, đem nàng bao vây. Một đôi hai tay, hướng nàng đến, một tiếng cầu xin quay chung quanh bên tai nàng làm Tô Lệ Nhã ngốc lảng tại chỗ, kỳ quái là đám khát cái này đều trẻ tuổi hóa. Bọn họ lớn nhất mới mười ba, mười bốn tuổi, ít nhất chỉ sợ chỉ có ngũ, sáu tuổi.

“Đi – đi – đi –” Lúc này, một người giúp vì nàng giải vây. Nhất thời, khát cái đều lưu luyến không rời mà phân tán.

“Tô quản sự, người không sao chứ!” Vương Huyền quay đầu quan tâm hỏi. Tô quản sự là địa vị trước mắt của nàng ở toàn bộ Tần thị sơn trang. Vài ngày trước, nàng thật vất vả từ trong tự bế đi ra, một lần nữa trở lại sang trước rạp hát, vừa đến cũng là nghe được tin Tần Tử Dực đã rời đi phú huyện trở về Viêm Đô. Nhưng hắn để lại một khối lệnh bài, bảo Vương Huyền giao cho nàng. Đây là một lệnh bài có thể trực tiếp điều động các nơi buôn bán ở Tần gia trang, bao gồm triệu tập tiền ở ngân hàng tư nhân Tần thị. Theo Vương Huyền nói, nàng đã biết có được lệnh bài liền có được một thân phận hoàn toàn mới – quản sự Tần thị sơn trang, địa vị gần với Tần Tử Dực. Nếu đem Tần thị sơn trang so với một tập đoàn ở hiện đại, Tần Tử Dực chính là CEO hoặc là tổng tài, mà nàng chính là quản lý khu vực phía nam Long Viêm quốc. Nghe xong Vương Huyền nói mắt mang hăm mộ sau khi giải thích, nàng bỗng nhiên cảm thấy trong tay cầm lệnh bài khéo léo lịch sự tạo ra trở nên run run đứng lên. Tuy rằng, nàng cũng nghi hoặc vì sao Tần Tử Dực tín nhiệm nàng như thế đem đại biểu quyền lực cùng địa vị giao cho nàng, nhưng là quan trọng nhất một chút, nàng hiện tại nắm trong tay quyền lực không thể tưởng tượng được. Ít nhất, hiện tại buôn bán của Tần gia tại phú huyện đều là nàng định đoạt. Quan niệm chủ tớ thâm căn cố đế Vương Huyền lại vẫn kiên trì kêu nàng là Tô chủ sự. Trải qua vài lần ném thử, nàng liền lười đi sửa đúng.

(Tổng giám đốc điều hành (Chief Executive Officer - CEO) hay tổng giám đốc là chức vụ điều hành cao nhất của một tập đoàn, công ty hay tổ chức, phụ trách tổng điều hành một tập đoàn, công ty, tổ chức hay một cơ quan.)

“Quản sự, hiện tại khát cái nhiều, không thể bởi vì đồng tình mà bố thí ột khát cái. Bằng không, khát cái khác thấy thế khẳng định sẽ chen chúc mà đến. thậm chí sẽ trấn lột túi tiền của người.” Vương Huyền nghiêm trang giáo huấn nói.

Nhưng Tô Lệ Nhã lại nghe không vào, trong lòng nghi hoặc hỏi: “Vương Huyền, làm sao lập tức có nhiều khát cái như vậy a? Hơn nữa, khát cái đều là những đứa nhỏ như thế a?”

Vương chủ sự chính là thoáng thở dài nói: “Còn không phải ông trời tác quái, đã hơn một tháng cũng không mưa xuống. Hiện tại rất nhiều châu huyện đều xuất hiện nạn dân. Mà phú huyện bởi vì nằm ở thượng nguồn con sông, nước còn không có khô, bởi vậy, mới không có xuất hiện nạn hạn hán. Nhưng châu huyện nằm dưới hạ nguồn đã có thể thâm rồi. Cho nên, mới có nhiều nạn dân đi đến đây như vậy. Bất quá, có thể sống mà đi tới phú huyện đã xem như là may mắn, rất nhiều người đi nửa đường liền chết đói. Mấy tiểu khát cái này, đại khái đều là cha mẹ bọn họ đem gì đó còn lại cuối cùng cho bọn nó ăn, mới sống đến bây giờ đi.”

Tô Lệ Nhã khiếp sợ nói: “Người là nói cha mẹ mấy ứa nhỏ đều chết đói.”

“Đúng vậy.” Vương Huyền thu hồi thở dài, dù sao, gặp chuyện như vậy người cũng liền chết lặng, “Quản sự, người còn không có ăn cơm đi? Hôm nay nóng, vẫn là đến khách vãn tửu lâu ăn chút gì đó đi!”

Tô Lệ Nhã lẳng lẳng đi theo Vương Huyền đi vào. Trước cửa, nàng quay đầu liếc mắt nhìn một cái đối diện là một đôi mắt cầu xin. Tình huống phi thường quen thuộc, lúc trước chính mình còn tại cô nhi viện, từng dùng ánh mắt như vậy nhìn những người nhà giàu đến nhận nuôi đứa nhỏ. Đó là đủ loại hoài hi, sợ bị người đánh cùng cầu xin. Không, cho dù chuyện này nhìn như tầm thường, nàng vẫn là không bỏ xuống lòng thương hại những đứa nhỏ này được.

Đã ở lâu hai trong nhà phòng Tô Lệ Nhã bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tiểu nhị đối diện phân phó xong, đối với Vương Huyền nói: “Vương Huyền, gần đây sang trước rạp hát doanh thu thế nào?”

Vương chủ sự trở về lấy sổ sách trong ngăn kéo ra, nói: “Tiền bán vé thu vào tổng cộng một vạn lượng, hơn nữa quầy bán đồ ăn vặt thu vào ước chừng tám ngàn lượng, tổng cộng thu vào một vạn tám ngàn lượng, khấu trừ tiền công cùng tiền mua hàng hóa, tổng cộng một vạn năm ngàn lượng.”

Một vạn năm ngàn lượng! Con số kinh người a! Nghề giải trí quả nhiên là sản nghiệp có doanh thu cao. Trong một tháng ngắn ngủi, sang trước rạp hát có thể thu vào lợi nhuận như thế, mà nàng có một phần cổ phần trong công ty không phải là có một ngàn năm trăm lượng bạc sao? Thân mình đối tiền tài phi thường miễn cảm Tô Lệ Nhã hai mắt nổi lên tinh quang, rồi sau đó, tinh quang này bị trầm tư thay thế. Nàng nhẹ giọng hỏi: “Nếu đem một ngàn năm trăm lượng này dùng để mua gạo, nấu thành cháo phân phát cho khát cái, có thể chống đỡ được một đoạn thời gian đi?”

“Một ngàn năm trăm lượng toàn bộ đều mua gạo?” Vương Huyền lẳng lẳng hỏi. Dù sao, đầu năm nay cũng có người thích làm việc thiện, nhưng đem toàn bộ tiền mình kiếm được đều đi làm việc thiện, cũng là không có mấy người đi. Sau một lúc lâu, Vương Huyền khôi phục thần chí, trả lời: “Nếu dùng một ngàn năm trăm lượng mua gạo nấu thành cháo, hẳn là có thể chống đỡ nửa tháng.” Hắn tạm dừng một chút, có chút dăm chiêu, nói: “Căn cứ vào tin tức mới nhất, triều đình đã quyết định phát năm mươi vạn lượng bạc, đến cứu tế nạn hạn hán lần này. Lấy lộ trình mà tính, bạc này hẳn là có thể trong nửa tháng sẽ tới.”

Nói như vậy, chỉ cần chống đỡ nửa tháng là được. Sắc mặt Tô Lệ Nhã nhất thời tốt lên không ít, cười nói: “Vương Huyền, ta nguyện ý đem toàn bộ bạc của ta lấy ra mua gạo, cứu tế nạn dân, nhưng dù sao ta chỉ có một người, hy vọng có thể mượn nhân lực của khách vãn tửu lâu, đem cháo phân phát cho nạn dân.”

Giờ phút này, Vương Huyền nhìn về phía Tô Lệ Nhã trong ánh mắt đã bao hàm loại kính trọng phát ra từ đáy lòng, cười nói: “Này không thành vấn đề. Chớ nói thân phận ngài là quản sự, chính là người bình thường, có thể có lòng tốt như thế, ta đã không thể chối từ.”

“Cám ơn.” Nàng thiết tình cười nói.

Ban đêm ngọn đèn phản chiếu vào thư phòng, giống như trên mặt tái nhợt của Trình Lâm. Giờ phút này, tim hắn đã muốn bay đến trên người mình thương nhớ. Từ khi chịu đả kích A Kim mất đi bình phục lại Tiểu Nhã trở nên càng thêm chói mắt, càng thêm có mị lực, làm cho hắn thường xuyên nhìn nàng không thể tự kiềm chế. Mỗi khi nàng xoay người đối với hắn tươi cười, tình cảm trong lòng hắn bắt đầu mệnh mông, muốn phá tan sự giam cầm mà hắn phải vất vả kìm nén. Hắn thật sự rất muốn rất muốn nói ra tình cảm của chính mình đối với nàng. Nhưng là, hắn lại biết rõ nếu hiện tại nói ra, chỉ sợ quan hệ “Bằng hữu” của hai người cũng sẽ đánh vỡ. Không thể tưởng được, hắn cũng có lúc khó mở miệng. Khi nào thì, hắn mới có thể quang minh chính đại nói ra tình cảm của chính mình đâu? Trình Lâm sâu kín thở dài.

“Đương gia, Tô Lệ Nhã cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của người hầu, đánh vỡ hồi hận của hắn.

Mặt tái nhợt, bởi vì hưng phấn mà đỏ lên, nói: “Mau mời nàng tiến vào.”

Một khắc chung sau, Tô Lệ Nhã xuất hiện trong thư phòng của Trình Lâm. Nàng vừa vào cửa, liền lập tức xông lên trước, ở khoảng cách cách Trình Lâm vài bước thì ngừng lại, về mặt ngưng trọng nói: “Trình Lâm, ta có lời muốn nói với người.”

Có thể là ban đêm ánh trăng quá mức nhu hòa, có thể là hiện tại cả người chính là phẳng phất một tầng màu vàng của ánh trăng làm Tô Lệ Nhã có vẻ thoát trần thanh nhã, Trình Lâm tham lam nhìn người trước mắt, giọng nói khàn khàn: “Chuyện gì a, Tiểu Nhã?”

Giờ phút này một lòng chỉ nhớ tới tiểu khát cái Tô Lệ Nhã cũng không không chú ý tới vẻ mặt nhu tình của Trình Lâm, liền hỏi: “Trình Lâm, chúng ta là bằng hữu đi?”

Trong lúc nhất thời còn không có phản ứng kịp Trình Lâm lẳng lẳng trả lời: “Đúng vậy.”

Tô Lệ Nhã nét mặt biểu lộ tươi cười, nói: “Bằng hữu gặp nạn, thì phải giúp đỡ đúng không?”

Bị tươi cười cướp lấy tâm thần Trình Lâm chỉ nhẹ giọng đáp: “Đúng vậy.”

“Ha ha, ta đại biểu khát cái trong thành này cảm ơn người.” Trên mặt nàng hiện ra gian kế thực hiện được tươi cười.

“Cái gì?” Rốt cục tinh thần khôi phục lại Trình Lâm nghi hoặc hỏi.

“Ta tính lấy bạc mua gạo nấu cháo tiếp tế cho nạn dân trong thành này. Nhưng là, cháo chỉ có thể giải quyết vấn đề bụng đói của bọn họ, không thể giải quyết vấn đề đau ốm, cho nên, người làm bằng hữu của ta, đồng thời lại có danh hiệu ‘Thần y’, đương nhiên cũng phải ra sức lực. Người không thể đối ý nga! Mới vừa rồi người chính là đã đáp ứng ta nga!” Nàng chỉ sợ hấn đối ý nên bổ xung thêm những lời này.

Đối với việc thiện, Trình Lâm cũng không bài xích. Hàng năm, hấn đều lấy một phần doanh thu của Trình gia làm việc thiện. Nhưng Tiểu Nhã lại còn nói nàng muốn lấy bạc ra tiếp tế nạn dân?! Lấy hiểu biết của hấn đối với tính cách xem tiền tài như mạng của nàng, nếu muốn lấy một văn tiền trong tay nàng, là chuyện không có khả năng. Hiện tại, nàng cư nhiên muốn lấy bạc tiếp tế nạn dân? Trình Lâm trong lòng nghi hoặc: “Tiểu Nhã, người thật sự lấy bạc ra sao? Người không biết đau lòng sao? Hơn nữa, hiện tại số lượng nạn dân trong phú huyện, không hai trăm thì cũng là một trăm, chỉ sợ tiếp tế một ngày đều có vấn đề.” Thật sự không phải hấn coi khinh nàng, mà hấn chỉ hiểu biết tính yêu tiền kia của nàng.

Tô Lệ Nhã đôi mắt đẹp hiện lên phần nộ, nói: “Trình Lâm, người không cần xem thường người. Tuy rằng, ta có tham tiền một chút như vậy, nhưng ta là quân tử yêu tiền a! Hừ, uống cho ta xem người là bạn tốt, người cư nhiên xem thường ta.” Dứt lời, nàng liền phát tay áo xoay người chuẩn bị rời đi.

Trình Lâm vội vàng giữ chặt nàng, lo lắng giải thích nói: “Tiểu Nhã, không phải, người nghe ta giải thích.”

“Hừ!” Tô Lệ Nhã quay đầu, không muốn đối mặt với người trong mắt xem thường người khác.

Trình Lâm khẩn trương cái trán bắt đầu đổ mồ hôi, thấp giọng nói: “Tiểu Nhã, thật sự có lỗi. Ta thật sự không có ác ý. Chính là chiếu theo bộ dáng bình thường của người mà suy đoán –”

Tô Lệ Nhã vừa nghe, quay đầu, cả giận nói: “Ý của người là bình thường ta chính là quỷ keo kiệt!”

Mắt thấy càng giải thích càng không xong Trình Lâm nhất thời hoảng loạn, ăn nói khép nép: “Tiểu Nhã, là ta nói sai. Người muốn ta làm như thế nào mới nguyện ý tha thứ cho ta.”

Hấn cúi đầu, cũng không có chú ý tới trong mắt Tô Lệ Nhã hiện lên tinh quang. Nàng thanh thanh yết hầu, nói: “Muốn ta tha thứ người cũng được. Người phải bỏ tiền ra mua gạo nấu cháo. Đồng thời phải phái người trị liệu miễn phí cho nạn dân.” Kỳ thật, mới vừa rồi trước khi nàng đi vào trình phủ, nhìn cái sân có thể cất chứa vạn người, mà bắt đầu đánh nó thành chủ ý. Dù sao, hậu viện khách vãn tửu lâu cũng không lớn, có thể cất chứa số người có hạn.

“Không thành vấn đề.” Trình Lâm không chút nghĩ ngợi một ngụm đáp ứng. Chỉ cần Tiểu Nhã tha thứ cho hấn, lại để ý đến hấn, cho dù nàng nói muốn hái trăng trên trời, hấn cũng sẽ nghĩ biện pháp hái xuống cho nàng.

Tô Lệ Nhã thấy hấn một ngụm đáp ứng, có chút hối hận mới vừa rồi không yêu cầu nhiều chút, tỷ như làm cho tất cả người trong Trình phủ cũng lấy ra chút bạc cứu tế nạn dân.

Mới vừa rồi bị tình cảm làm lu mờ ý chí Trình Lâm thế này mới chú ý tới trong mắt nàng hiện lên hối hận, lập tức ý thức được chính mình rất có khả năng bị nàng cấp hồ, liền thăm dò hỏi: “Tiểu Nhã, người mới vừa rồi là không phải đùa hồ ta a?”

Tô Lệ Nhã biết biểu tình vừa rồi của mình có khả năng tiết lộ cái gì, vội vàng đổi thành biểu tình vô tội, mắt to tròn tròn “Hồn nhiên vô tà”, nói: “Làm sao có thể! Ta hồn nhiên thiện lương như vậy, làm sao có thể hồ người đâu?”

Hồn nhiên?! Tiểu Nhã có thể xem như thiện lương, nhưng nàng tuyệt đối cùng hồn nhiên không thể xếp vào cùng một loại. Trình Lâm hiển nhiên là không tin.

Tô Lệ Nhã thấy thế, lập tức thay đổi sách lược, nói: “Trình Lâm, ta đây là giúp người làm tuyên truyền a, người không thể không nhìn được lòng tốt của ta.”

“Tuyên truyền?” Trình Lâm khó có thể tin hỏi.

“Đúng vậy!” Nàng dùng sức gật đầu, “Người xem, người mở cháo quán trước cửa, ở trong mắt người khác, ban phát cháo miễn phí sẽ khẳng định đại bộ phận Trình gia người đều là người lương thiện. Hơn nữa người trị liệu miễn phí giúp nạn dân, hình tượng đại phu của những người trong Trình gia sẽ xâm nhập vào lòng người. Người xem ta thật tốt, đem cơ hội tuyên truyền tốt như vậy cho Trình gia người. Không cần cảm tạ ta!” Nói đến cuối cùng, ngay cả chính nàng đều cảm thấy chính mình giúp Trình Lâm làm chuyện tốt. Phải biết rằng, ở hiện đại không ít bệnh viện vì thanh danh mà tiêu tiền vào quảng cáo tuyên truyền. Hiện tại chính mình tuyên truyền tương đương với miễn phí giúp Trình gia. Hơn nữa, tiền cháo này đều là của mình a!

Trình Lâm khó có thể tin nhìn người đang chậm rãi nói: Thế giới này thật sự có người được tiện nghi còn khoe mã a! Rõ ràng là hồ hắc, làm cho hắc cấp địa phương, miễn phí tặng y, nàng cư nhiên có thể nói đường hoàng như thế, giống như thật sự giúp hắc làm chuyện gì vĩ đại lắm. Có khi, hắc thật sự rất ngạc nhiên, trong đầu Tiểu Nhã rốt cuộc chứa cái gì, cư nhiên có thể không giống người thường như thế.

Càng nghĩ càng cảm thấy chính mình miễn phí vì hắc làm Tô Lệ Nhã không then mà ngắc đầu, vốn tính nói ra muốn Trình Lâm cũng lấy ra chút tiền, lại thấy vẻ mặt tràn ngập khó có thể tin tái trên gương mặt tái nhợt, ý thức được ở cổ đại một ngày cả khái niệm quảng cáo đều không có, không thể đối Trình Lâm thấp giọng hỏi: “Uy, Trình Lâm, người rốt cuộc là có đáp ứng hay không a?”

Trình Lâm rốt cục theo khiếp sợ khôi phục lại, nhưng mở miệng cũng không phải đáp ứng, mà là tiếng cười càn rỡ.

“Ha ha ha –” Tiếng cười to như vậy quanh quẩn trong thư phòng. Tiểu Nhã, thật sự là rất thú vị. Hắc tin tưởng trên đời này sẽ không tìm thấy người thú vị thứ hai như vậy.

Tô Lệ Nhã sắc mặt theo tiếng cười càng ngày càng đen, càng ngày càng khó coi. Rốt cục, nàng chịu không nổi tiếng cười này rõ ràng là chế nhạo nàng, giận dữ xoay người rời đi.

Trình Lâm thế này mới chú ý tới tiếng cười của mình chọc giận đến người trong lòng, bước nhanh đi về phía trước, ngăn trở đường đi của nàng, xin lỗi nói: “Ta vừa rồi thật sự không phải cố ý cười người.”

“Hừ!” Tô Lệ Nhã quay đầu, không muốn đối mặt với gương mặt không có chút xin lỗi.

Trình Lâm lần này thông minh, bắt lấy trọng điểm nói: “Ta nguyện ý ra một ngàn lượng bạc mua gạo nấu cháo.”

“Thật sự?!” Tô Lệ Nhã hứng phấn bắt lấy vạt áo của hắc, ngửa đầu nhìn hắc nói.

Khoảng cách của hai người bỗng nhiên ngắn lại, làm Trình Lâm có thể ngửi thấy được hương thơm thân nhiên tỏa ra từ mái tóc của nàng. Cảm thụ được hơi thở của nàng, tim bởi vậy mà nhảy lên loạn nhịp. Hắc si mê nhìn gương mặt bởi vì hưng phấn mà đỏ lên, nhẹ giọng đáp: “Ân.”

“Cám ơn người.” Kích động làm Tô Lệ Nhã xúc động phác tiến lên dùng sức ôm lấy hắc.

Trình Lâm bởi vì xúc cảm mềm mại trong lòng mà toàn thân cứng ngắc một chỗ.

Tô Lệ Nhã vì hưng phấn không rảnh chú ý tới hắc bất đồng, chỉ liên thanh nói lời cảm tạ, rồi sau đó xoay người bước nhanh rời đi. Bởi vì nàng còn có rất nhiều chuyện cần xử lý.

Trình Lâm si ngốc nhìn thân ảnh Tô Lệ Nhã rời đi, thật sự rất muốn theo sau, một lần nữa hưng hăng đem nàng hãm vào trong ngực, nhưng lý trí không cho phép hắc bước ra. Hắc tính tường biết, hiện tại Tiểu Nhã là không có khả năng nhận tình cảm của hắc, cúi đầu nhìn trong ngực nơi nàng mới dựa vào, tình cảm trong lòng lại cuộn cuộn. Hắc nắm chặt quyền, thâm nghĩ: Phải cho Tiểu Nhã một ít thời gian, chờ nàng

có thể chân chính nhận tình cảm của hân, hân nhất định sẽ đem tình yêu trong lòng nhất nhất hướng nàng nói hết.

Ngày hôm sau, ở Trình phủ các y nhân nấu cháo vì chủ, hậu viện khách vân từ lâu nấu cháo vì cứu tế bắt đầu. Nạn dân rất nhanh chạy đến hai địa phương chật kín.

Tô Lệ Nhã đứng trước cửa Trình phủ, nhìn đội ngũ sắp xếp chỉnh tề, trong tay cầm dụng cụ bắt đồng, mặt mang biểu tình đói khát. xếp hàng hơn phân nửa đều là đứa nhỏ, rốt cục sau khi được phân cháo, trên mặt dào dạt vui mừng cùng hạnh phúc, cũng rất nhanh hướng cha mẹ vô lực ngồi một bên dưới đất đi đến, rồi sau đó người một nhà mắt mang cảm ơn hướng bọn họ gật gật đầu, đồ ăn được chia sẻ ọi người. Đường nhiên, cũng có đứa nhỏ cha mẹ đều đã mất, chỉ ngồi ở một bên uống cháo, một bên ngẩng đầu hăm mộ nhìn một nhà viên mãn.

Nhìn một màn này, Tô Lệ Nhã chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ: Nàng cũng đã từng mang ánh mắt hăm mộ như thế, nhìn gia đình người khác ăn bữa cơm hạnh phúc. Xúc động làm nàng quay đầu nhìn Trình Lâm, nói:“Trình Lâm, các người Trình gia không phải hàng năm đều đã chiêu mộ chút y đồ sao? Năm nay có thể hay không chiêu mộ nhiều chút?”

Từ đầu vẫn làm bạn ở bên người nàng Trình Lâm trịnh trọng gật đầu nói:“Ân, ta đáp ứng người, sẽ tận khả năng chiêu mộ thêm y đồ, làm cho những cô nhi này tìm được nơi ở.”

“Cám ơn.” Tô Lệ Nhã một lần nữa quay đầu lại, nước mắt nói. Nàng cảm giác trong lòng có cái gì đó đang bị đánh sâu vào. Nàng bỗng nhiên thực hy vọng chính mình có thể có đủ năng lực giúp những đứa nhỏ đáng thương này.

Hai người đều không có chú ý tới, một bên đang có một thân ảnh, đem tình huống hết thảy đều thu vào đáy mắt.

66. Chương 66: Lâm Tư

Phía nam ban đêm vào mùa hạ tương đối oi bức, chỗ phương bắc Viêm Đô hạ đêm cũng có vẻ mát mẻ nhiều lắm. Gió đêm chậm rãi thông qua khe hở cửa sổ tiến vào trong thư phòng Long Hạo Thừa, vì toàn bộ phòng dẫn theo mát mẻ. Gió đêm nhẹ nhàng mà gợi lên trong tay hân trang giấy, rồi sau đó nhẹ nhàng mà phất qua vẻ mặt nhu tình trên gương mặt tuần mỹ. Rốt cục, Long Hạo Thừa buông phong thư Lâm Tư gửi đến báo cáo tin tức gần đây. Trước mắt, Lâm Tư đang ở phú huyện, bí mật che chở A Nhã. Đồng thời đã tìm được cơ hội tiếp cận nàng. phong thư này miêu tả những chuyện mấy ngày nay nàng theo dõi A Nhã đã nhìn thấy. A Nhã của hân thật sự thiện lương, thiện lương đến có thể lấy tất cả số tiền mình có được tiếp tế cho nạn dân. Nếu như nàng muốn giúp người, hân sẽ không tiếc hết thảy giúp nàng đạt thành nguyện vọng. Đến lúc đó, Trình Lâm kia dường như cùng A Nhã càng ngày càng thân thiết. Hân phải ngăn cản nam nhân không an phận với A Nhã tiếp tục tiếp cận A Nhã. Con người đen hiện lên quả quyết.

Hân cúi đầu viết rất nhanh, sau đó đem hai phong thư đưa cho Chu Phong người luôn luôn tại bên cạnh hầu hạ mình nói:“Chu Phong, người đem phong thư này đưa cho Lâm Tư. Đem một khác phong thư đưa cho Lương Bân người phụ vận chuyện ngân lượng cứu tế, nói cho hân phái người đến từng địa phương, giám sát quan viên địa phương có cất xén tiền hay không. Nếu có quan viên dám có chủ ý với ngân lượng này—” ánh mắt hiện lên âm ngoan:“Bổn vương sẽ làm cho bọn họ vĩnh viễn hối hận vì hành động này.”

Chu Phong vẻ mặt rung mình, trịnh trọng tiếp nhận tín hàm nói:“Dạ.”

Long Hạo Thừa có ảnh hưởng tới toàn bộ Long Viêm quốc, chỉ với việc hân tự nguyện xuất tiền tiếp tế ảnh hưởng đến các quan viên trong triều là có thể hình dung ra thế lực hiện nay của hân. Phía nam có hai mươi lăm châu huyện gặp nạn hạn hân, quan viên lớn nhỏ hơn năm mươi người, cư nhiên không có một quan viên dám cân nhắc suy nghĩ tìm cách cất xén ngân lượng, mà là đồng tâm hợp lực cứu trợ thiên tai. Tài lực vừa đủ duy trì nên trận hạn hân này rất nhanh liền vượt qua. Mà các nạn dân ở phú huyện khác cũng lần lượt trở lại nơi ở của chính mình. Mà hơn trăm cô nhi được Trình Lâm lấy danh nghĩa tìm thêm y đồ liền được cho vào Trình gia. Phú huyện hết thảy bắt đầu khôi phục lại bình thường.

Mặt trời vẫn chói chan ở trên cao, chiếu sáng xuống từng địa phương ở phú huyện, đương nhiên cũng bao gồm biển quảng cáo ở sang trước rạp hát. Sang trước rạp hát hiện tại đã trở thành dấu hiệu tính vật kiến trúc hàng đầu ở phú huyện. Mọi người trong phú huyện có khả năng không biết nha môn ở chỗ nào, nhưng tuyệt đối biết sang trước rạp hát ở nơi nào. Đây không chỉ do sang trước rạp hát dùng biển quảng cáo siêu lớn mà hấp dẫn ánh mắt mọi người, mà còn do hiện tại nó đã trở thành nghề giải trí hàng đầu ở đây, giúp mọi người ở phú huyện giải quyết nhàm chán. Nhà giàu có tiền thì có tiêu khiển, còn những người không dư giả gì mấy thì hướng tới sang trước rạp hát.

Theo [mặt nạ] liên tục trình diễn, kịch bản giải trí mới mẻ này, bắt đầu theo thương nhân lưu truyền khắp nơi trên Long Viêm quốc. các châu huyện phụ cận phú huyện những người có tiền đều nghe danh mà đến , Mẫu Đơn, Bách Hợp sắc đẹp của hai người cũng bắt đầu truyền bá. Theo mặt nạ trình diễn đến nay cũng đã hơn một tháng, nhưng vé vào xem mặt nạ vẫn là phi thường lửa nóng, mỗi ngày xuất hiện cục diện cung không đủ cầu . Mà đối với vé vào cửa dự định đến hai tháng sau mới diễn cũng hết sạch. Cục diện hỏa bạo như thế làm ọi người khó có thể tin. Nhưng là buôn bán quá phát đạt, quản lý càng thêm khó khăn. trước đó vài ngày bởi vì Tô Lệ Nhã xin nghỉ bệnh, kế tiếp bởi vì lại bận việc tiếp tế mà vô lực quản lý công việc của sang trước rạp hát , nên không thể không tạm thời làm cho Vương Huyền kiêm nhiệm thêm chức vụ này. Theo sang trước rạp hát mỗi ngày càng ngày càng phát đạt, mỗi ngày doanh thu, dù là Vương Huyền được mệnh danh là quản sự hàng đầu của Tần thị sơn trang cũng ăn không tiêu, mệt mỏi suy sụp, tóc bạc đều nhiều hơn rất nhiều. Bởi vậy, hần nhìn thấy Tô Lệ Nhã nhiều ngày vì lo tiếp tế trở về cao hứng giống như nhìn thấy Bồ Tát cứu mạng, còn kém khóc rống ra nước mắt :“Tô quản sự, người rốt cục đã đến.”

Vương Huyền kích động như thế làm cho Tô Lệ Nhã hoảng sợ, nói:“Vương Huyền, người làm sao vậy?”

Vương Huyền vừa nghe, lập tức bắt lấy cơ hội đem một nhọc mấy ngày nay lôi ra kể.

Vương Huyền cầm sổ sách trong tay giao cho nàng nói:“Tô quản sự, người nếu đã trở lại, chuyện của sang trước rạp hát liền giao cho người . Dù sao, sang trước rạp hát do người làm chủ. Ta rốt cục có thể buông trọng trách trầm trọng này xuống.” Nói xong, Vương Huyền vội vàng bước nhanh rời đi. Bộ dáng giống như người trốn nợ, bị người truy đuổi.

Tô Lệ Nhã buồn cười cúi đầu, tầm mắt tiếp xúc với đám nòng nọc vằn, tươi cười liền cứng đờ. Nàng lại quên chính mình đã là một người thất học. Ngẩng đầu lên nhìn đã không có một bóng người, nàng biết không thể trông cậy vào Vương Huyền. Xem ra, nàng phải tự mình tìm phòng thu chi, đến xử lý chuyện như vậy.

Tô Lệ Nhã thuộc phái hành động . Sau khi hạ quyết tâm, nàng liền kêu người ra thông báo tuyển dụng phòng thu chi.

Thông báo tuyển dụng vừa mới dán lên , liền khiến cho rất nhiều người chú ý, rất nhiều người bắt đầu vây quanh lại xem, đều kích động thảo luận :

“Thật tốt quá, Tần thị sơn trang rốt cục lại chiêu phòng thu chi.” Một người thanh trang cho rằng, rõ ràng là người đã có kinh nghiệm vài năm làm việc trong phòng thu chi mặt đỏ lên hưng phấn nói.

“Huynh đệ, cái kia, rốt cuộc làm việc trong phòng thu chi của Tần thị sơn trang tốt như vậy chuyện ?” Bên cạnh một người nghi hoặc hỏi.

Người nợ dùng ánh mắt khinh thường liếc mắt người bên cạnh một cái nói:“Làm trong phòng thu chi của Tần thị sơn trang cho dù là cấp bậc thấp nhất, thì mỗi tháng cũng được năm mươi lượng-”

Bên cạnh lập tức truyền đến tiếng hút không khí. Dù sao, công việc bình thường có thể kiếm mười lượng một tháng đã không tệ. Đây tiền lương đến năm mươi lượng a!

Người nợ đặc ý vạn phần nói:“Đây vẫn là thấp nhất. Bình thường người làm trong phòng thu chi mỗi tháng đều cũng có trên trăm lượng bạc.”

“Đây huynh đệ, người nói xem, phòng thu chi của sang trước rạp hát thu vào bao nhiêu a?” Bên cạnh lại có người kiềm chế không được hỏi.

“Ân, lấy việc kinh doanh hiện tại của sang trước rạp hát , ta nghĩ ít nhất cũng hai, ba trăm lượng đi!”

Nhất thời, mọi người xung quanh mắt đều biến thành không hình vuông (2×2), mắt mang tham lam nhìn thông báo tuyển dụng bố cáo, giống như trông thấy trên đó tản ra lượng hào quang của vàng lấp lánh đi ra.

“Hơn nữa –” Lúc này, người nọ lại thêm vào một câu, đem tầm mắt mọi người từ bố cáo kéo trở về: “Làm trong phòng thu chi của Tần thị sơn trang, chỉ cần làm tốt, còn có thể điều đến làm trong phòng thu chi ở Viêm Đô.”

Viêm Đô?! Kia chính là kinh đô của Long Viêm quốc, phú huyện không thể so được. Mọi người cảm xúc lại sôi trào lên. Bọn họ vì chuyện này mà hưng phấn. Dù sao có thể làm việc ở Tần thị sơn trang, cũng là công việc mơ ước của rất nhiều người. Đây không chỉ có do Tần thị sơn trang trả lương cao, hơn nữa cũng bởi vì làm việc ở Tần thị sơn trang, sẽ có tiền đồ sáng lạn.

Một người chiếm được vị trí có tầm nhìn tốt nhất nhìn mọi người hưng phấn đàm luận, lẳng lặng đứng ở một bên, mắt mang thâm trầm nhìn thông báo kia Lâm Tư về mặt không cảm xúc. Khóe môi của nàng nổi lên mỉm cười: Rốt cục có cơ hội tiếp cận Tô Lệ Nhã, người Vương gia ái mộ.

Lần thông báo tuyển dụng này có thể nói là phi thường hỏa bạo, người đến xin việc cũng hơn ba trăm người. Đối với địa phương như phú huyện, người đọc sách chiếm tỉ lệ rất ít, có thể có nhiều người đến xin việc đã vượt qua dự liệu của Tô Lệ Nhã. Đương nhiên nhiệm vụ tuyển chọn vĩ đại này không phải từ nàng một người thất học đảm nhiệm, là từ “Đứng đầu phòng thu chi” Vương Huyền đảm nhiệm. Chuyện nàng có thể làm chính là ở trong phòng chờ đợi người cuối cùng được thông qua đến.

Rốt cục, khi mặt trời ngã về tây, Vương Huyền dẫn một nữ tử tuổi thanh xuân đến. Tô Lệ Nhã nhìn thấy nàng mắt sáng ngời lên. Bởi vì, nàng có một dáng người gầy. Đương nhiên trong mắt của người ở triều đại này có thể so sánh cùng “Trúc can” Hoa thượng đẳng hào, vẫn là có vẻ hơi béo. Nhưng Tô Lệ Nhã sau khi nhìn quen dáng người tròn vo, khuôn mặt toàn thịt, có thể lại nhìn thấy dáng người “Bình thường” như thế, làm cho nàng dâng lên cảm giác tha hương gặp được bạn cố tri. Tuy rằng, khuôn mặt của nàng không giống dạng mặt mỹ nhân hạt dưa, nhưng cũng không phải cái loại “Mượt mà”, vừa phải. Tô Lệ Nhã đối với nàng thiện cảm tăng thêm.

Vương Huyền nước miếng bay tứ tung kể lại trận tỉ thí kiệt liệt vừa rồi. Chiếu theo cách nói của Vương chủ sự, lần này đến xin việc có ba trăm ba mươi người bên trong bỏ hai trăm hai mươi người chỉ biết ít chữ, hoặc là thật giả lẫn lộn, còn lại một trăm mười người đều là biết chữ, có vài người đã làm ở phòng thu chi của những tửu lâu khách điểm khác vài năm. Có thể biết tỷ thí kịch liệt thế nào. Nhưng ở nén hướng quyết định cuối cùng, người hội đủ điều kiện cùng chiến thắng những người còn chính là nữ nhân trước mắt Lâm Tư.

“Tô chủ sự, Lâm Tư thực là cao thủ trăm năm khó gặp trong phòng thu chi a! Cho dù là ta, cũng không có tự tin có thể ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy tính toán xong hết các đề mục đưa ra, hơn nữa không sai chút nào. Có nàng ở bên cạnh người, người có thể nói là như hổ thêm cánh.”

Tô Lệ Nhã cũng không có để ý tới Vương Huyền thối phòng lên, mắt nhìn chăm chăm Lâm Tư vẫn đang thần nhiên đối mặt với người khác khen ngợi. Người bình thường vì được người khác khen ngợi bởi vì khiếm tốn mà biểu hiện ra vẻ mặt mất tự nhiên. Nhưng nữ nhân trước mắt không có, giống như người hiện tại Vương Huyền đang kiệt lực khen ngợi không phải nàng. Có tính cách, nàng thích.

Tô Lệ Nhã xua tay cắt ngang Vương Huyền đang thao thao bất tuyệt, nói: “Người kêu Lâm Tư phải không?”

“Đúng vậy.” Nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

“Người cảm thấy sang trước rạp hát thế nào a?” Tô Lệ Nhã thường thức nhìn nàng.

“Nó có thể kiếm nhiều tiền lớn. Hơn nữa, tiền này sẽ càng kiếm càng nhiều, bởi vậy, mới có thể chiêu phòng thu chi.” Lâm Tư trả lời.

Này cũng coi như là một trong những lý do, nhưng chính yếu là nàng không biết chữ, cần phải có người đến hỗ trợ. Đương nhiên, đáp án chính xác này, chính mình là sẽ không nói cho nàng biết. Một lần nữa ngẩng đầu nhìn gương mặt thần nhiên kia, đứng dậy đi đến bên cạnh Lâm Tư, vươn tay ra nói: “Hoan nghênh người gia nhập đại gia đình sang trước rạp hát này.”

Lâm Tư ngẩng người, nhìn bàn tay mềm dưới ánh sáng mặt trời chiếu vào làm cho hồng nhuận, rồi sau đó cũng vươn tay.

Sau khi chính thức nhận Lâm Tư vào làm, Vương Huyền cũng liền cáo từ. Tô Lệ Nhã đem sổ sách trong tay đều chuyển giao cho Lâm Tư. Rồi sau đó, cũng bắt đầu kế hoạch gây dựng sự nghiệp của chính mình. Sang trước rạp hát doanh thu cao, làm cho nàng biết nghề giải trí ở cổ đại rất đang phát triển. Thừa dịp bây giờ còn chưa có ai xuất hiện cùng nàng chiếm đoạt thị trường, nàng muốn khuếch trương giải trí ra bản đồ. Bước đầu tiên chọn lựa châu huyện giàu có ở phụ cận, mở mấy chi nhánh cho sang trước rạp hát. Kỳ thật đối với kế hoạch mở chi nhánh sang trước rạp hát, vài ngày trước nàng cũng đã bảo Vương Huyền viết thư gửi cho Tần Tử Dực ở Viêm Đô. Dù sao, xây dựng thêm chi nhánh, cần một nguồn vốn khổng lồ, cùng với mạng lưới quan hệ. Không có tiền, là không có khả năng tiến hành. Không cần nói nha môn một cửa này liền không dễ qua được. Ngay cả ứng phó những quan viên khoác quan bào ma cà rồng (ý vợ vét tiền của dân) cũng đã chịu không nổi, lại càng không nói đến bọn du côn lưu manh.

Ngày hôm qua nàng nhận được tin tức từ Tần Tử Dực. trong thư, hắn tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý chuyện mở chi nhánh. Đồng thời, hắn còn nhắc nhở nàng quyền lợi của lệnh bài đại biểu cho thân phận: Không những được triệu tập ngân hàng tư nhân của Tần thị, hơn nữa có thể làm nha môn kính nể. Bởi vậy, Tô Lệ Nhã bắt đầu gom góp tài chính, bắt đầu an bài kế hoạch. Thời gian lặng yên cực nhanh, trong nháy mắt mười ngày lại trôi qua. Thời gian mười ngày này, nàng trên cơ bản đều ở sang trước rạp hát thoải mái làm công trong phòng vượt qua. Làm bạn với nàng còn có Lâm Tư. Thông qua này mười ngày tiếp xúc, nàng phát hiện chính mình thực sự thích Lâm Tư một nữ tử bình thường trong mắt người khác, nhưng ở trong của mình: khí chất thanh nhã mà yên tĩnh của nàng, làm cho người ta cùng nàng ở chung thực sự thư thái. Hơn nữa nàng cũng không nhiều chuyện. Sau khi nhìn thấy kế hoạch khổng lồ mình viết bằng Hán ngữ hiện đại mà không nói gì thêm, chính là chuyên tâm làm mình cảm thấy nàng ít nói.

Phần eo đã bắt đầu run lên, ngẩng đầu nhìn dưới ánh trăng thản nhiên, thân ảnh có vẻ thanh nhã, lòng của nàng trở nên phi thường bình tĩnh. Phần bình tĩnh này từ khi A Kim rời nàng đi đã thật lâu không có xuất hiện. Nàng muốn cùng Lâm Tư trở thành bằng hữu tri kỷ. xúc động làm nàng đứng dậy, đi đến bên người Lâm Tư.

Trước mắt tối sầm lại, làm cho Lâm Tư nghi hoặc ngẩng đầu, mắt mang nghi hoặc nhìn người trước mắt. Tô Lệ Nhã ngưng ngưng nói: “Lâm Tư, người có thể hay không dạy ta biết chữ? Người nhất định cảm thấy rất kỳ quái với mấy kí tự ra viết mấy ngày qua.” Nàng chỉ chỉ sổ sách trên bàn nói: “Nó bất đồng với chữ viết bên trên. Bởi vậy, nghiêm khắc mà nói, ta là không biết chữ. Hy vọng người có thể dạy ta.”

Lâm Tư con người đen chứa đựng kinh ngạc, rồi sau đó nở nụ cười. thản nhiên mà mang tươi cười chân thành như vậy, làm Tô Lệ Nhã không thể không thừa nhận mỹ mạo ủa nàng. Ít nhất, trong mắt nàng nhìn đến Lâm Tư là cái loại mỹ nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Ta nguyện ý.” Môi đỏ mọng thổ lộ này ba chữ, mở ra cửa sổ tâm hồn của hai người. Lâm Tư bắt đầu cũng xem Tô Lệ Nhã là bằng hữu trọng yếu, tri kỷ, dung nhập vào cuộc sống của nàng.

Sang trước rạp hát thường xuyên nhìn thấy bóng của hai người, trên quan đạo cũng thường xuyên nghe được tiếng cười của cả hai, Tô Lệ Nhã bắt đầu chân chính nhận bằng hữu này. Nếu là trước đây, việc kết giao đều ngăn cách bởi một vách tường vô hình nàng là không có khả năng thiết tình kết giao bằng hữu như thế. Ở hiện đại, cho dù đối với bằng hữu duy nhất của chính mình là Dương Tình, thì trong lòng của nàng cũng có phần nào đó giữ lại không thể cởi mở ra hết được. Nhưng là, A Kim lại lấy tươi cười ngây ngô của hắn, đơn thuần của hắn cắt vách tường kia, làm cho nàng có thể đối với những người khác mở trái tim ra. Bất quá, thì ra thiết tình đối đãi một người, đồng thời nhận người khác thiết tình, là chuyện tốt đẹp như thế.

67. Chương 67: Nguyên Trung Thành

Gió đêm mát mẻ thông qua khe hở của cửa sổ thổi vào phủ Tam vương gia thư phòng của Long Hạo Thừa. Mượn ánh sáng lấp lờ của ngọn nến, Long Hạo Thừa vẽ mặt nhu hòa đọc tin tức mới nhất về Tô Lệ Nhã. Hắn phái Lâm Tư đi tiếp cận A Nhã từng dặn dò riêng nàng là phải mỗi ngày hồi báo tin tức về A Nhã. Cho dù bởi vì đường xá, trên tay hắn đã nhận được tin tức truyền từ năm ngày trước, nhưng là, trọng

yếu nhất là hắn có thể biết được tin tức của A Nhã. Biểu tình nhu hòa sau khi đọc được đoạn về Tần Tử Dực đem lệnh bài đại biểu quân sự giao cho Tô Lệ Nhã, con người đen hiện lên thâm trầm: Tần Tử Dực hẳn rất cuộc đánh chủ ý gì. Lấy cá tính cẩn thận của hắn, lệnh bài kia chỉ có thể giao cho đối tượng mình tín nhiệm. Theo hắn hiểu biết, hiện tại Tần Tử Dực có ba lệnh bài đều là giao cho người được bồi dưỡng từ nhỏ, nguyên trung thành với Tần thị sơn trang. Nhưng lần này hắn lại đem lệnh bài trọng yếu như thế giao cho A Nhã. Cho dù hắn nhìn thấy năng lực của A Nhã, cũng không có khả năng đem lệnh bài giao cho nàng. Chẳng lẽ – một cái linh quang hiện lên, con người đen đột nhiên trở nên sâu thẳm. Tần Tử Dực biết hắn không có quên A Nhã, cho nên muốn đem A Nhã kéo về phe hắn, để kiểm chế hắn.

“Thùng thùng thùng.....” Tiếng gõ cửa rất nhỏ nhưng tại trong đêm khuya yên tĩnh có vẻ dị thường vang dội.

“Tiến vào.” Long Hạo Thừa thu hồi tâm tư trả lời.

Chu Phong đẩy cửa vào, quỳ nói: “Tham kiến Vương gia.”

“Đứng dậy đi!”

Chu Phong đứng dậy, đến gần đưa lên một phong thư hàm.

Long Hạo Thừa rất nhanh tiếp nhận, mở ra đọc: Đây là mật hàm hắn phái người mấy ngày liền đến theo dõi hành tung của Tần Tử Dực. Hắn cẩn thận đọc mỗi một địa phương Tần Tử Dực đi qua. Tầm mắt rơi xuống, dừng ở “Kết bạn các”. Nếu, hắn nhớ không lầm, kết bạn các này là nơi ba năm trước Thượng Quan Nham ở, là địa phương dùng để ẩn văn nhân nhĩ sĩ ở Viêm Đô lấy văn kết bạn. Hắn trong mắt hiện lên hàn quang, nói: “Chu Phong, người đi đem Tần Tử Dực mang đến gặp bốn vương.”

“Dạ.” Chu Phong lĩnh mệnh rồi đi.

Long Hạo Thừa đứng dậy, đẩy cửa sổ đang khép hờ ra, nhìn trăng tròn đã sắp lên tới giữa không trung, trong mắt hiện ra hàn quang: Căn cứ tin tức hắn điều tra nhiều ngày nay có được, Thượng Quan Nham thường xuyên tiếp xúc quan viên trong triều. Xem ra Hoàng Thượng thật sự kiểm chế không được. Nhưng hắn không thể tưởng được Tần Tử Dực đã có quan hệ tiếp xúc thân mật với Thượng Quan Nham. Hắn bây giờ không thể mất đi sự trợ giúp của Tần Tử Dực, không thể mất đi tài lực của Tần thị sơn trang. Bởi vậy, ở phía sau, hắn quyết không cho phép, Tần Tử Dực phản bội. Con người đen phảng phất lên kiên quyết.

Đồng dạng gió đêm mát mẻ thổi vào thư phòng Tần Tử Dực. Giờ phút này Tần Tử Dực cũng là mảy kiếm khóa chặt. Hồi tưởng buổi chiều hôm nay, tình hình hắn đến kết bạn các:

Vốn hắn đi hội văn các là muốn tìm một bằng hữu để buôn bán, nhưng là, đến kết bạn các, hắn đã thấy một người không nghĩ tới – đương triều Tể tướng Thượng Quan Nham. Thượng Quan gia là triều đại khai quốc công thần, lịch đại đều là nguyên trung thành với Hoàng Thượng. Nghĩ đến thân phận trước mắt chính mình, hắn uyển chuyển từ chối có việc phải rời khỏi, nhưng là, phía sau lại truyền đến giọng nói hữu lực của Thượng Quan Nham: “Tần trang chủ nếu không nghĩ toàn bộ Tần thị sơn trang bởi vì tội mưu phản mà bị tru cửu tộc, thì có thể rời đi phòng này.”

Cuối cùng, hắn vẫn là dừng lại cước bộ. Bởi vì bản tính thương nhân, hắn nghĩ muốn cho chính mình có nhiều lựa chọn. Thượng Quan Nham vừa ngồi vào chỗ của mình, liền hé ra tờ giấy đưa cho hắn. Hắn mới mở ra nhìn, bên trong cư nhiên là sổ liệu tài chính khổng lồ của Vương gia trong mấy năm qua thông qua việc chuyển vận hàng sang biên cảnh. Còn có tên của một đám tướng lãnh. Thông minh như Tần Tử Dực lập tức ý thức được tờ giấy này đại biểu cho cái gì. Nó đại biểu cho Vương gia thông qua tiền tài, bí mật lung lạc các tướng lãnh ở biên cảnh. Nó đại biểu cho Vương gia có mưu đồ bí mật liên hợp với các tướng lãnh biên cảnh, rất khả năng phát động tạo phản.

“Tần trang chủ là người thông minh, tự nhiên sẽ hiểu được ý tứ của tờ giấy này. Nghĩ đến Tần trang chủ là bị người lừa bịp, bị lợi dụng.” Thượng Quan Nham thoáng tạm dừng, trong mắt hiện lên hàn quang nói: “Tần trang chủ, người hẳn là biết từ trước đến nay kẻ phản loạn sẽ không có kết cục tốt.”

Nhìn Tần Tử Dực trên trán hơi hơi toát ra mồ hôi lạnh, Thượng Quan Nham thấy được hiệu quả muốn thu được, thu liễm khí thế bức người vừa rồi, nói: “Đương kim hoàng thượng là một minh quân nhân từ. Đối

với người bị lừa bịp, lợi dụng này sẽ nguyện ý khai ân. Chỉ cần Tần trang chủ có thể bỏ gian tà theo chính nghĩa, giúp Hoàng Thượng đối phó Tam vương gia.”

Thu hồi nhớ lại, Tần Tử Dục mảy cũng không có buông ra, ngược lại khóa càng chặt. Hắn biết hiện tại chính mình cùng Tần thị sơn trang đang đứng ở ngã rẽ: Trong đó một đường thông với vinh lợi phần vinh, một đường khác là thông với hủy diệt. Thật ra thì hai năm trước, hắn cũng đã biết dã tâm của Vương gia. Vương gia có năng lực thống trị trác tuyệt, năng lực lãnh binh kiệt xuất người như vậy làm sao có thể cam tâm cúi đầu trước người khác đâu? Hơn nữa, nếu Vương gia không tạo phản, chỉ sợ Hoàng Thượng cũng sẽ không buông tha cho Vương gia. Dù sao từ trước quyền thần là không thể đắc thế thật lâu. Một khi thất thế, kết cục đều là vô cùng thảm thiết. Bởi vậy, sớm hay muộn, Vương gia cũng sẽ tạo phản. Đây chỉ là vấn đề về thời gian thôi. Nhưng hiện tại Thượng Quan Nham tìm tới hắn, có nghĩa là Hoàng Thượng đã biết việc này. Mà Hoàng Thượng sở dĩ kiểm chế, làm cho Thượng Quan Nham bí mật tìm mình, chính là bởi vì kiêng kỵ quyền thế của Vương gia.

Nói thật, so với đương kim hoàng thượng, hắn cảm thấy Vương gia càng thích hợp làm vua của một nước. Đây không chỉ có là vì hắn có khả năng trị quốc, lại bởi vì Vương gia có tình người. Trước kia Vương gia trong mắt chỉ có quyền thế, chỉ có duy hộ cùng củng cố quyền lực đấu tranh, là một người lãnh khốc vô tình. Nhưng giờ phút này Vương gia trong lòng thật là có tình người. Năm mươi vạn cứu tế kia cũng không chỉ là công cụ để Vương gia tranh quyền đi! Ít nhất, Vương gia phái người giám sát năm mươi vạn lượng cứu tế có hay không đến được tay dân chúng gặp nạn. Hắn biết đây là duyên cớ có liên quan đến việc Vương gia từng biến ngược. Hắn không biết Vương gia có thật sự đối với đoạn ký ức trong nửa năm qua không còn nhớ gì hay không, nhưng là, hắn có thể cảm giác được Vương gia đã thay đổi. Hắn tin tưởng tất cả đều là bởi vì Tô Lệ Nhã. Một nữ nhân thật là kỳ lạ. Nói nàng thiện lương sao, có quỷ mới tin, bởi vì nàng thực yêu tiền, nhìn đến tiền hai mắt sẽ sáng lên. Nói nàng có thể lực sao, nhưng là, nàng lại có thể vô tư giúp người khác. Biến A Kim ngược trở thành Vương gia chính là một ví dụ điển hình. Hơn nữa căn cứ tin tức Vương gia truyền đến, nàng lấy toàn bộ tiền nàng có được từ sang trước rạp hát ra cứu tế nạn dân. Nói như thế nào đâu? Nàng làm cho người ta cảm giác, thật giống như một vật tầm thường. Vừa mới bắt đầu, người sẽ cảm thấy nàng có chút chướng mắt, nhưng xem lâu, người sẽ phát hiện sự đặc biệt của nàng, không tự giác bị hấp dẫn, xem thêm vài lần. Có thể khẳng định, nàng tuyệt đối là một kỳ tài buôn bán. Sang trước rạp hát hiện tại hàng tháng thu vào không dưới vạn lượng tiền lời, chính là minh chứng tốt nhất. Khi hắn nhận được tin hàm nói nàng muốn khuếch trương sang trước rạp hát, bỗng nhiên có loại xúc động. Hắn muốn nhìn một chút nếu nàng trên tay nắm đủ lợi thế, có thể đem sang trước rạp hát khuếch trương đến bộ dạng như thế nào. Bởi vậy, hắn mới có thể đem lệnh bài đại biểu cho quyền lợi giao cho nàng. Hắn muốn biết ở trên người nàng, có thể tìm được mộng ước tuổi trẻ của chính mình – lấy tiền cứu dân, lấy tiền cường quốc.

Tuy rằng nhiều năm lăn lộn trên thương trường, làm cho hắn đã không thể mang trên người giấc mộng ấy, hắn hiện tại có khi vì lợi ích gia tộc, mà đối với đối thủ cạnh tranh của mình ra tay lãnh khốc, nhưng một phần giấc mộng vẫn là lưu lại, cho dù là một chút, nhưng quả thật tồn tại. Bằng không chính mình hàng năm cũng sẽ không tiêu tốn vạn lượng bạc làm chút việc thiện. Nếu hắn có thể lựa chọn, hắn sẽ lựa chọn tiếp tục theo Vương gia, nhưng hắn không thể chỉ lo lắng cho cá nhân, hắn còn phải lo lắng cho toàn bộ gia tộc, toàn bộ lợi ích của Tần thị sơn trang. Vương gia tạo phản khả năng thành công rất lớn nhưng thất bại cũng có nhiều. Hắn cần phải quan sát thêm, lấy lợi ích của Tần thị sơn trang làm quyết định.

“Trang chủ, Tam vương gia phái người mời người đến gặp.” Phòng ngoại truyền đến giọng nói của người hầu.

Tần Tử Dục mặt không biến sắc, Vương gia nhất định là đã biết được tin tức. Lấy quyền thế của Vương gia, nhất định là biết buổi chiều hắn đã gặp Thượng Quan Nham. Tần Tử Dục đứng dậy, trên mặt không có bối rối hoặc là ngưng trọng, ngược lại xuất hiện tươi cười: “Vương gia, hy vọng đêm nay người có thể để cho ta quyết định vĩnh viễn nguyện trung thành cho người.”

Ánh trăng sáng ngời đã bắt đầu ngã về tây. Ngẫu nhiên trong không gian truyền đến tiếng côn trùng, làm tôn lên sự yên tĩnh của đêm khuya. “Nha –” tiếng mở cửa, phá vỡ đêm yên tĩnh.

“Tham kiến Vương gia.” Tần Tử Dục hướng Long Hạo Thừa ngồi ở sau bàn quỳ nói.

“Đứng dậy đi!”

“Dạ.” Tần Tử Dực dưới ánh mắt của Long Hạo Thừa ngồi xuống.

“Nghe nói hôm nay Thượng Quan Nham từng đi tìm người. Không biết là có chuyện gì?” Long Hạo Thừa đi thẳng vào vấn đề thử thăm dò Tần Tử Dực. Ánh mắt khóa chặt trên người hắn.

Tần Tử Dực trong mắt hiện lên thoải mái. Kỳ thật, hắn biết lấy quyền thế của Vương gia, tự nhiên sẽ biết chuyện hắn gặp Thượng Quan Nham, hắn cũng không có ý nghĩ muốn giấu giếm chuyện này. Hắn mắt mang thần nhiên nói: “Đúng vậy. Thượng Quan Nham đại diện cho Hoàng Thượng quả thật đi tìm ta, nói cho ta biết Vương gia hàng năm đem một số lượng lớn tiền tài bí mật đưa cho các tướng lãnh ở biên cảnh. mục đích chính là hy vọng ta có thể bỏ gian tà theo chính nghĩa, phản bội Vương gia.”

Kinh ngạc rất nhanh hiện lên trong con ngươi đen của Long Hạo Thừa. Hắn nghĩ Tần Tử Dực sẽ thoáng biện giải, cho dù thừa nhận, cũng sẽ không đem mục đích Thượng Quan Nham nói cho hắn. Long Hạo Thừa mắt mang thâm trầm hỏi: “Tần Tử Dực, người hắn là biết mục đích tối nay bốn vương tìm người rồi.”

“Đúng. Ta biết. Vương gia mưu đồ bí mật, không thể để cho bất cứ người nào phản bội. Bởi vậy, Vương gia muốn ta vĩnh viễn trung thành cho Vương gia.” Tần Tử Dực ngược mắt mang thăm dò nói.

“Ha ha, cùng người thông minh nói chuyện chính là dùng ít sức.” Bạc bên môi nổi lên tươi cười, Long Hạo Thừa mắt mang thoải mái nói: “Người tối nay có thể thẳng thắn thành khẩn với bốn vương như thế, nghĩ muốn kỳ vọng bốn vương hơn đương kim hoàng thượng đi!”

“Đúng. Ở trong mắt của ta, Vương gia quả thật so với đương kim hoàng thượng càng có năng lực thống trị quốc gia hơn.”

“Nói điều kiện của người đi!” Long Hạo Thừa trong mắt hiện lên tinh quang.

Tần Tử Dực kiềm chế ý nghĩ như nước cuộn trào nói: “Vương gia, ta cần hứa hẹn của người. Hứa hẹn sau khi đại sự thành công, đề cao địa vị thương nhân, huỷ bỏ luật thương nhân không thể tham gia khoa cử, có thể làm cho người Tần gia chúng ta tiến vào triều đình.” Trải qua mấy năm nay, làm cho hắn biết rõ, cho dù người có tiền, nhưng không có quyền, thì tất cả cũng đều giống như chim trong lồng, trăng trong nước. Hiện tại thương nhân dựa vào quan lại có quyền thế cũng là cực kỳ phiêu lưu. Dù sao nếu chọn sai người để dựa, chỉ sợ cuối cùng sẽ bị người ăn ngay cả xương cốt cũng không thừa. Hiện tại Tần thị sơn trang có hắn thông qua quan hệ cùng Vương gia nên địa vị trong thương giới vẫn đứng vững vững khắp cả Long Viêm quốc. Nhưng ai biết thế cục sau này? Bởi vậy, ổn thỏa nhất, chính là cho người của Tần gia có thể đi vào triều đình, trở thành người có quyền thế. Bởi vì Long Viêm quốc từ khi lập quốc, liền ra luật người trong gia tộc thương nhân không thể làm quan. Thương nhân bởi vậy mà trở thành tầng lớp thấp nhất. Có người tình nguyện đói chết, cũng không nguyện trở thành thương nhân. Nếu gia tộc bọn họ đã muốn đi sâu vào thương trường, thân là trang chủ hắn phải vì con cháu mưu cầu lợi ích lớn nhất. Ở trên người Vương gia, hắn nhìn thấy được hy vọng. Đây không chỉ do quyền thế của Vương gia, còn bởi vì quyết đoán của hắn. Hắn cần Vương gia quyết đoán đánh vỡ luật do hoàng đế khai quốc định ra. Chỉ cần thương nhân có thể đi vào triều đình, người Tần gia có thể đi vào triều đình, tin tưởng ngày sau ảnh hưởng của thương nhân đối với toàn bộ Long Viêm quốc không chỉ dùng chữ có thể hình dung được. giấc mộng của hắn cũng sẽ có một ngày thực hiện được.

Long Hạo Thừa có điểm nghi hoặc nhìn cặp mắt nổi hai ngọn lửa hùng hực, cho là Tần Tử Dực kích động. Đối với khai tổ hoàng đế định ra luật con cháu thương nhân không thể tham gia khoa cử, hắn cũng hiểu được ý tứ một gậy tre đánh chết một thuyền người. Nhưng là, nếu muốn bóp méo luật do khai tổ hoàng đế định ra, là khó khăn không thể tưởng được. Hắn một lần nữa ngẩng đầu nhìn ánh lửa trong mắt Tần Tử Dực, cảm giác được ánh lửa này cũng chính là ánh lửa chung trong lòng mọi người đều có chung ý tưởng sửa luật Long Viêm quốc kéo dài hàng trăm năm. Long Viêm quốc tuy rằng được xưng này thiên hạ đệ nhất cường quốc, nhưng trăm năm cường thế, ý nghĩa trăm năm tệ nạn kéo dài lâu ngày. Đây chính là như một cây đại thụ trăm năm, bề ngoài thoát nhìn xanh ngắt tươi tốt, nhưng kì thực bên trong đã chứa đầy sâu bọ. Tùy thời đều có thể ăn sạch ruột cây, có khả năng chết héo. Lại càng không nói đến phía tây Triều Dương quốc trong mười năm gần đây dần dần cường đại. Điều này minh chứng ột Long Viêm quốc có vỏ mà không có ruột, cần một hồi cải cách. Đương nhiên, đây là hắn ngẫu nhiên mới có cảm khái. Dù sao, thân phận hiện tại của hắn chính là Vương gia có quyền có thế, thời khắc phải đề phòng người khác kỳ thị, thời khắc phải đề phòng Hoàng Thượng vô đến. Bởi vậy, hắn hiện tại trọng yếu nhất là lên được ngôi vị hoàng

đế, vốn nên thuộc về hần từ lâu. Chỉ có ngồi ở ngôi vị hoàng đế, mới có thể danh chính ngôn thuận cầm quyền thế trong tay, mới có thể – mới có thể nghênh đón A Nhã trở lại bên hần, mới có thể làm cho nàng có thể bình an vui vẻ sống cạnh hần.

Long Hạo Thừa trong mắt cũng nổi lên đóm lửa, nói:“Bốn vương đáp ứng người. Sau này, bốn vương đại sự thành công, người chính là thương nhân đầu tiên tiến vào triều đình.”

Vui sướng nảy lên trong lòng, Tần Tử Dực kích động quỳ nói:“Tạ Vương gia ân điển. Ta đại biểu toàn bộ Tần thị sơn trang nguyện vĩnh viễn trung thành cho Vương gia, một lòng vì ngài.”

Một đêm này, Tần Tử Dực đại biểu toàn bộ Tần thị sơn trang chính thức trở thành cấp dưới của Long Hạo Thừa.

68. Chương 68: Trình Lâm Thổ Lộ

Sau khi sắp xếp sáng tạo xây dựng thêm cho rạp hát, Tô Lệ Nhã quyết định đến chi nhánh ở Phong huyện phồn vinh gần với Phú huyện, cách phú huyện ước chừng một ngày đường. vào một buổi sáng trời trong nắng ấm, nàng mang theo Lâm Tư lên đường. Đây là nàng lần đầu tiên rời Phú huyện đi đến địa phương khác, bởi vậy nàng vô cùng hưng phấn. Dọc theo đường đi, Tô Lệ Nhã ngồi trên mã xa hứng phần thiếu chút nữa nhảy xuống.

“A Nhã, chúng ta còn có việc phải làm, nếu hiện tại xuống dưới xem xét, chỉ sợ trước khi trời tối cũng không có thể tới phong huyện.” Lâm Tư không thể không ra tiếng ngăn cản cái người đang rục rịch kia.

“Tiểu Tư ~” Tiểu Tư là nàng cấp cho Lâm Tư, như vậy sẽ có cảm giác thân thiết. Đương nhiên, nàng cũng rộng rãi cho Lâm Tư kêu nàng bằng A Nhã.“Chỉ một khắc chung, một khắc chung. Được không?” Tô Lệ Nhã bắt đầu làm nũng nói. Chưa bao giờ biết chính mình cũng có thể hào phóng không đồ mặt làm nũng như thế. Nhưng nàng lại biết chính mình có thể làm nũng như thế, trừ bỏ mình đem Lâm Tư trở thành tỷ muội tốt, trọng yếu hơn là nàng muốn giống như A Kim chân thành với người ngoài, dùng tình cảm thật của mình để đổi đãi.

Lâm Tư không lay chuyển được vẻ mặt thâm trầm của Tô Lệ Nhã, trên gương mặt thanh nhã xuất hiện tươi cười bất đắc dĩ, mở miệng nói:“Xa phu, phiền toái dừng lại bên cạnh.”

Đứng ở bên cạnh bờ sông, Tô Lệ Nhã nhắm mắt lại cảm thụ không khí tươi mát từ thiên nhiên mang đến, gió lạnh quét vào mặt, làm ỉnh trở nên nhỏ bé.

“A Nhã, A Nhã.....” chỉ có đêm khuya trong giấc mộng giọng nói quen thuộc mới bỗng nhiên truyền đến. Tô Lệ Nhã khiếp sợ đôi mắt đẹp mở to, nhìn chung quanh tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia, nhưng là nhìn thấy cũng là Lâm Tư từ xa xa đi tới. Thất vọng nảy lên trong lòng, nàng vô thần quay đầu.

Nhìn ảnh ngược trong nước, gương mặt gầy hiện lên ưu sầu, Tô Lệ Nhã vỗ vỗ gương mặt, đối với ảnh ngược trong nước nói:“Tô Lệ Nhã cười một cái.”

Lúc này, một thân ảnh xuất hiện ở dưới nước. Quay đầu, chỉ thấy Lâm Tư đã đứng ở bên cạnh. Bỗng nhiên trong lòng vừa động, Tô Lệ Nhã nhìn ảnh ngược trong nước, nói:“Tiểu Tư, người cảm thấy ta đẹp sao?” Quay đầu, nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của Lâm Tư, nàng biết lấy thẩm mỹ của thời đại này thì chính mình là không có khả năng đẹp.

“A Nhã, người rất đẹp. người đẹp không phải vì bề ngoài, mà là khí chất phát ra từ trên người người – sức sống tự tin.” Hảo nửa ngày, Lâm Tư toát ra những lời này.

Lúc này tới lượt Tô Lệ Nhã mất tự nhiên. Trong lòng giống như có cái gì lại cuộn cuộn. Nàng biết đây là bởi vì có người hiểu được chính mình mà cảm động. Cho dù nàng tự tin, tại thế giới thẩm mỹ điên đảo này, trong lòng vẫn là cô tịch. Nàng cũng hy vọng không ai có thể hiểu được vẻ đẹp của mình. Trước kia A Kim chính là người duy nhất hiểu xem nàng là mỹ nhân. Nhưng từ khi A Kim biến mất, phần cô tịch kia lại lên lút ngẩng đầu. cảm động hóa thành hành động. Tô Lệ Nhã dựa vào vai Lâm Tư nói:“Đúng là tỷ muội tốt của ta. Người là người thứ hai biết ta đẹp.”

“Ai là người đầu tiên?” Lâm Tư nhẹ giọng hỏi.

“Trượng phu của ta. Một đứa ngốc chân chính chỉ biết khen ta đẹp. Một nam nhân trong mắt chỉ có ta, dùng toàn tâm yêu ta.” Không tiếng động lệ hoa rơi xuống. Tô Lệ Nhã vội vàng lau đi nước mắt, nói: “Ta đáp ứng với A Kim về sau sẽ luôn mỉm cười đối mặt hết thảy.” nước mắt càng lúc càng rơi nhiều như thế nào cũng không đình chỉ được. Tô Lệ Nhã tự giễu nói: “Thật là kỳ quái, nước mắt như thế nào dùng không được a?”

Lâm Tư tiến lên, nhẹ nhàng mà ôm lấy nàng nói: “A Nhã, muốn khóc liền khóc đi!”

Nước mắt rốt cuộc không nịn được rơi xuống. Tô Lệ Nhã ôm chặt nàng, khóc nói: “Ta thực nhớ A Kim. Ta thương hắn, thực sự rất thương hắn. Ta thật rất hy vọng có thể cùng hắn đầu bạc đến già. Nhưng là, nhưng là, hắn lại ly khai, vĩnh viễn cũng không về.”

Tiếng khóc quanh quẩn ở cả một mặt hồ. Cho dù Tô Lệ Nhã đáp ứng A Kim phải cười đối mặt với tương lai, dùng bận rộn để quên đi đau thương, nhưng bị thương tích lũy đến trình độ ăn sâu vào máu.

Thời gian không biết qua bao lâu. Thẳng đến xa phu lên tiếng, mới làm cho Tô Lệ Nhã ngừng khóc. Nàng xấu hổ đẩy Lâm Tư ra nói: “Tiểu Tư, cho người nhìn thấy bộ dạng xấu xí khi khóc của ta.”

Lâm Tư lắc đầu nói: “Sẽ không. Ta ngược lại cảm thấy người bởi vì tín nhiệm ta, mới có thể cho ta nhìn thấy một mặt khác như vậy.”

Hỗn loạn, cảm động cùng khiếp sợ đánh úp lại, Tô Lệ Nhã chân thành cười nói: “Cám ơn người!”

Lần này Lâm Tư không biết đáp lại như thế nào.

Tô Lệ Nhã quay đầu đối với mặt hồ rộng lớn mặt lớn tiếng kêu: “A Kim, người yên tâm. Ta về sau sẽ cố gắng tươi cười đối mặt tương lai. Người muốn xem nga! Nhìn nga!”

Lời thề của Tô Lệ Nhã quanh quẩn bay xung quanh.

Tô Lệ Nhã cùng Lâm Tư sau khi mặt trời xuống núi mới tới phong huyện. Bởi vì lần này đến phong huyện là làm việc công, hiểu được hưởng thụ vật chất Tô Lệ Nhã đương nhiên không ngược đãi chính mình, chọn khách điểm xa hoa nhất phong huyện – khách điểm Duyệt Lai để ở. Khách điểm Duyệt Lai so với khách vãn tửu lâu cấp năm sao mà nói, cấp bậc thấp hơn một chút, có chút giống khách sạn bốn sao. Bên trong bố trí tuy rằng không xa hoa hơn, nhưng là thoải mái.

Quyết định ở phòng chữ thiên, Tô Lệ Nhã liền khẩn cấp lên lầu. Nhưng ở trên hành lang, gặp được một người như thế nào cũng không có nghĩ đến.

“Trình Lân, người làm sao có thể ở trong này?” Tô Lệ Nhã giật mình nói.

“Ta là tới kiểm tra cửa hàng ở phong huyện.” Trình Lân cũng không có nói cho nàng, lần này đến phong huyện mục đích chủ yếu là vì đến làm bạn với nàng.

“Như thế nào, hiệu thuốc ở phong huyện có vấn đề còn không có giải quyết sao?” Đối với chuyện ở hiệu thuốc của Trình gia ở phong huyện lúc nàng còn ở Trình phủ làm thị nữ có nghe nói. Trong ấn tượng, Trình Lân dường như vì chuyện này, còn âm thầm đi đến phong huyện một chuyến. Cứ nhiên đến bây giờ còn không có giải quyết. Nàng có chút nghi ngờ năng lực của Trình Lân.

“Ân. Bất quá, đã có chút tin tức.” Trình Lân trả lời. Lần trước là vì trong lòng suy nghĩ lung tung không có xử lý tốt chuyện này. Hắn tin tưởng lần này hắn là có thể xử lý tốt.

Tô Lệ Nhã bắt đầu trưng lên tư thái tiền bối, xua tay nói: “Trình Lân, người như vậy là không được. Làm một người lãnh đạo, trọng yếu nhất là cái gì? Là làm việc có hiệu suất. Người có mang sổ sách của cửa hàng ở phong huyện đến đây đi! Làm cho tỷ muội tốt của ta Tiểu Tư đến dạy người cái gì là hiệu suất đi!”

Trình Lân lúc này mới chú ý tới Lâm Tư đứng ở một bên. Đối với người bên cạnh Tiểu Nhã này giống như ảnh không rời người, hắn có chút ấn tượng, nhưng không sâu sắc. Bởi vì nàng luôn im lặng đứng ở một bên, không có cảm giác tồn tại, thực dễ dàng làm cho người ta đem nàng xem nhẹ.

“Tiểu Tư, người liền giúp Trình Lân đi! Ta đi rửa mặt chải đầu trước. đi đường cả một ngày, bản muốn chết.” Tô Lệ Nhã bỏ lại hai người, bước nhanh đến phòng nghỉ.

Trình Lâm ánh mắt nhìn chăm chăm người trong lòng , thẳng đến sau khi nàng biến mất.

Một bên Lâm Tư nhìn thấy ánh mắt si mê của Trình Lâm , con người đen rất nhanh hiện lên tinh quang.

Trình Lâm rốt cục thu hồi ánh mắt, đối với Lâm Tư vẫn đang cúi đầu nói:“Người theo ta đến đây đi!” Kỳ thật, hẳn đối với Lâm Tư cũng không có ôm nhiều hy vọng, chính là ngưng ngừng từ chối hảo ý của Tiểu Nhã. Dù sao, sổ sách này cũng đã được lão quản gia có kinh nghiệm mười mấy năm nhìn qua đều không nhận ra vấn đề, nữ tử tuổi trẻ như thế làm sao có thể nhìn ra vấn đề đâu?

Phần khinh thị này của Trình Lâm sau nửa canh giờ liền biết mất. Hẳn khiếp sợ nhìn Lâm Tư nói rõ vấn đề của sổ sách xong, thật lâu không nói nên lời.

Vừa vặn Tô Lệ Nhã ở phòng bên cạnh đã rửa mặt chải đầu xong, cầm một ngụm quả táo trong tay, chậm chọc cười nói:“Trình Lâm, nhớ kỹ về sau không cần coi khinh nữ nhân nga!”

Trình Lâm nghe thấy giọng nói, quay đầu, đập vào mắt là gương mặt làm tim hắn loạn nhịp. Bởi vì vừa tắm rửa xong, tóc đã ướt sũng, Tô Lệ Nhã vẫn để tán loạn xuống dưới. Nhưng là, như vậy lại vô hình gia tăng lên vẻ đẹp quyến rũ. Mà mặt bởi vì hơi nước ẩm mà trở nên hồng nộn sáng ngời. Vừa rửa mặt chải đầu tốt nàng cả người tản ra hơi thở nồng ấm. nàng như vậy càng làm Trình Lâm kinh diễm.

Ánh mắt nồng cháy của Trình Lâm đập vào mắt Lâm Tư, cười nói:“A Nhã, chúng ta trở về phòng đi! Ta giúp người lau khô đầu tóc.”

“Tốt !” Nghe được có người vì chính mình lau tóc, Tô Lệ Nhã không khách khí đáp ứng.

Lưu lại Trình Lâm một người có chút dăm chiêu nhìn Lâm Tư rõ ràng là cố ý ngăn cản chính mình.

“Ân ~ thật thoải mái nga! Đúng, đúng, lại dùng lực chút. A ~ rất thư thái.” Âm thanh ái muội theo phòng chữ thiên truyền ra, làm cho người ngẫu nhiên đi qua nghe được mặt đỏ tim đập.

Lâm Tư buồn cười nhìn vẻ mặt hưởng thụ của Tô Lệ Nhã được mình mát xa nói:“A Nhã, cầu xin người không cần kêu lớn tiếng như thế, làm cho người ngoài nghe xong còn tưởng rằng phòng này đang làm sự tình gì đâu?”

Tô Lệ Nhã cũng mặc kệ, tiếp tục hưởng thụ :“Ân ~ đó là do tay nghề mát xa của người thật sự là rất tốt. Tiểu Tư kỳ thật người không nên làm trưởng phòng, hẳn là đi làm thầy dạy mát xa. Tin tưởng ta, khẳng định sẽ có rất nhiều người xếp hàng dài đợi người dạy.”

Lâm Tư cười tiếp tục vì nàng mát xa đầu, thăm dò hỏi:“A Nhã, người có hay không phát hiện ánh mắt Trình Lâm nhìn người không bình thường a?”

“Cái gì không bình thường a! Người sẽ không nghĩ là hẳn thích ta đi! Yên tâm ta rất tự hiểu bản thân, lấy khuôn mặt này của ta, chỉ sợ trong thiên hạ không có nam nhân sẽ thích ta. Tiểu tử này chính là nhìn ta vui đùa thôi! Đúng, đúng, chính là nơi này dùng sức chút.”

Lâm Tư bất đắc dĩ ngừng thăm dò, tiếp tục mát xa. Hiển nhiên A Nhã cũng không biết Trình Lâm có tình ý với nàng. Theo ánh mắt mới vừa rời của hắn nhìn A Nhã , có thể nhìn ra hẳn thật sự rất thích A Nhã. A Nhã chưa bao giờ biết mị lực của chính mình. Mị lực của nàng không liên quan đến bề ngoài, mà là tự tin, là sức sống, đủ để hấp dẫn ánh mắt của những người chân chính hiểu được điều này. Trình Lâm là bị nàng hấp dẫn , Vương gia cũng vậy. Đương nhiên cũng bao gồm chính nàng. Vốn chính mình chính là phụng mệnh Vương gia tiếp cận A Nhã, bảo hộ nàng. Nhưng như thế nào cũng không có nghĩ đến chỉ trong nửa tháng ngắn ngủn, nàng liền chinh phục được chính mình. Bằng hữu, tỷ muội, đây là loại tình cảm trước kia chưa từng tưởng tượng qua, cư nhiên ở trong này lại có được. Chính mình thật rất may mắn bị phái tới bảo hộ nàng.

“Hưu – phanh –” Bỗng nhiên trên bầu trời dâng lên yên hoa (pháo hoa?), huyền lệ phóng ra trong nháy mắt xinh đẹp, rồi sau đó biến mất.

Tô Lệ Nhã cảm khái nói:“Này yên hoa tuy đẹp, nhưng là lại quá ngắn, giống như phù dung sớm nở tối tàn.”

Lâm Tư trên mặt thâm trầm, rồi sau đó nói:“A Nhã, ta nghĩ đi rửa mặt chải đầu một chút.”

“Đúng nga! Người còn không có rửa mặt chải đầu. Mau đi đi. Còn lại ta tự mình có thể thu thập.” Tô Lệ Nhã quay đầu trả lời.

“Àn.” Lâm Tư ly khai khỏi phòng. Nhưng không có trở lại phòng của mình, ngược lại hướng dưới lầu đi đến.

Khó có dịp đi đến một thị trấn mới, đồng thời cũng là vì chuẩn bị cho phân hào rạp hát phân hào, Tô Lệ Nhã quyết định ban đêm đi dạo phong huyện. Hơn nữa nghe nói đêm nay là hội hoa đăng mỗi năm một lần của phong huyện. Vốn nàng muốn cho Lâm Tư cùng đi, nhưng đến phòng của nàng, phát hiện đã không có một bóng người, khó có được ở nơi tha hương gặp cố nhân – Trình Lâm. Dù sao đi hội hoa đăng, một người đi rất nhàm chán.

Ban đêm phong huyện rất náo nhiệt, người đến người đi. Hoa đăng sắp thành hai hàng dọc theo hai bên đường kéo dài đi qua, ánh sáng chói mắt của ngọn đèn đem bóng tối xu tán.

Đối với hội hoa đăng chỉ xuất hiện trong phim truyền hình, Tô Lệ Nhã tràn ngập hứng thú. Bởi vì hội hoa đăng này là một hội giúp mọi người cận nhau hơn. Hơn nữa nghe nói có cái tập tục bắt thành văn, nếu ở trong hội hoa đăng hội, nhà trai coi trọng nhà gái, có thể thông qua đưa hoa đăng mà thử tâm ý. Nếu nhà gái thẹn thùng nhận hoa đăng, liền tỏ vẻ cũng coi trọng nhà trai. Nhà trai có thể ngày hôm sau cho bà mối đi nhà gái cầu hôn. Đương nhiên cũng có trường hợp nhà gái lớn mật sau khi nhìn chúng nhà trai, cũng sẽ đưa hoa đăng, chính như tình hình hiện tại:

Một nữ tử diện mạo tuyệt đối có thể gọi là mỹ nữ, ít nhất theo trong mắt những người khác là như vậy, thẹn thùng hướng Trình Lâm bên cạnh nàng đưa đèn lồng. Mà Trình Lâm ngốc lảng hơi giật mình tiếp nhận đèn lồng. Lập tức, chung quanh nam sĩ hướng Trình Lâm phóng ra ra ghen ghét, dù sao có thể được một vị mỹ nhân tự thân đưa đèn lồng là phi thường không dễ dàng. Bọn họ ghen tị Trình Lâm vận tốt.

Nữ tử kia trên mặt đỏ ửng càng sâu, dịu dàng nói: “Nhà của ta ở thành nam, phụ thân họ Chương, là trưởng nữ trong nhà.....”

Bị khiến cho không hiểu ra sao Trình Lâm quay đầu nhẹ giọng hướng Tô Lệ Nhã bên cạnh hỏi: “Tiểu Nhã, vị cô nương này vì sao phải theo ta nói nhiều như vậy a?”

Tô Lệ Nhã khó có thể tin nhìn Trình Lâm đang ôm lồng đèn đỏ thắm trong tay vẻ mặt nghi hoặc, hiển nhiên hần hần là không biết tập tục bắt thành văn này.

Chỉ thấy nữ tử kia đã sắp bằng chuyện hôn sự, Tô Lệ Nhã quyết định thật nhanh, tiến lên một phen đoạt lấy đèn lồng, oán hận nhìn Trình Lâm nói: “Ta thật nhẹn không được. Tuy rằng bộ dạng ta thực xấu, nhưng là, nhưng là người đã đáp ứng lấy ta làm vợ. Vì sao còn nhận này đèn lồng của nữ nhân khác. Chẳng lẽ người quên thể non hẹn biển đêm qua sao? Người thật sự là hơi quá đáng.”

Mọi người, bao gồm nàng kia cùng Trình Lâm đều ngốc lảng tại chỗ. Tô Lệ Nhã mất mang khăn cầu lệ quang đem đèn lồng trả lại cho nữ tử nói: “Tiểu thư, van cầu người thu hồi đèn lồng này đi! Lấy bộ dạng của người, muốn tìm nam nhân khác cũng không khó khăn. Nhưng là, nhưng là, lấy bộ dạng của ta, có thể tìm được một nam nhân lấy ta rất khó. Hơn nữa –” Nàng mất mang vô hạn yêu say đắm nhìn Trình Lâm vẫn ngây ra như phỗng cười nói: “Ta thực thật sự yêu, thực thương hần.”

Tuy rằng Trình Lâm còn không biết rốt cuộc đây là tình huống gì, nhưng câu Tô Lệ Nhã nói yêu hần cũng là nghe được rõ ràng. Hần trong lòng tràn ngập vui sướng cùng kích động. Vốn tính chờ qua mấy ngày nữa sẽ hướng nàng thổ lộ, nhưng nàng lại nói thương hần, thương hần. Từ này chỉ có ở trong mộng mới nghe được, cư nhiên hiện tại lại nghe được.

Rốt cuộc hưng phấn đánh sâu vào nội tâm, Trình Lâm tiến lên một tay ôm lấy nàng vào trong lòng, lớn tiếng nói: “Tiểu Nhã, ta cũng yêu người, hơn nữa đã yêu người thật lâu.”

Bị ôm thật chặt bất quá Tô Lệ Nhã ở trong lòng thầm nghĩ: Không thể tưởng được Trình Lâm cũng thật thông minh, hiểu được cách phối hợp với nàng. Nhưng chính là diễn trò sao? Sao ôm lâu như vậy? Nàng sắp không thở nổi.

Nữ tử kia ảm đạm xoay người rời đi, nam nhân khác cũng đều âm thầm trào phúng Trình Lâm ngốc, cư nhiên làm ra vẻ không cần một mỹ nhân như vậy, mà lại đi ôm xấu nữ như thế. Mọi người ánh mắt bắt đầu

một lần nữa dời đi, bọn họ không hề trở thành tiêu điểm của mọi người. Rốt cuộc chịu không nổi áp lực Tô Lệ Nhã một phen đẩy Trình Lâm ra, hô hấp mãnh liệt, oán giận nói: “Trình Lâm, ngươi cũng quá dùng sức. Ta hảo tâm giúp ngươi. Ngươi cứ nhiên ôm ta đến không thở nổi. Rất không có suy nghĩ.”

“Giúp?” Có chút phản ứng không kịp Trình Lâm nghi hoặc hỏi.

Tô Lệ Nhã đảo cặp mắt trắng dã, nói: “Trình Lâm uống công ngươi đã tới phong huyện một lần, cứ nhiên không biết hoa đăng là hội thân cận. Vừa rồi cô nương kia đem đèn lồng giao cho ngươi là hướng ngươi có tình cảm tốt, mà ngươi lại ngốc nhận đèn lồng, đại biểu cho ngươi cũng đối với cô nương kia có hảo cảm. Cho nên nàng mới nói cho ngươi thân gia.”

Trình Lâm giật mình trả lời: “Ta nghĩ đến nàng là đem đèn lồng bán cho ta.” Hắn muốn lấy đèn lồng tình xảo tặng cho Tiểu Nhã.

“Bởi vậy, ta mới ra tay giúp ngươi. Nếu không bởi vì ta ra sức diễn trò như vậy, ta xem ngươi cũng bị bức đi thú cô nương kia. Thế nào, muốn cảm tạ ta làm sao a?” Nàng không quên lấy lòng nói.

Trình Lâm khó có thể tin hơi giật mình hỏi: “Ngươi là nói mới vừa rồi đều là vì diễn trò?!”

“Đúng vậy!” Tô Lệ Nhã đương nhiên trả lời, rồi sau đó đến bên cạnh Trình Lâm một chút nói: “Đúng là ngươi, nhìn không ra thông minh như vậy, hiểu được phối hợp với ta. Bằng không, vở diễn còn không có nhanh kết thúc như vậy đâu?”

Trình Lâm giữ nắm chặt tay lại hạ quyết tâm đem tình yêu sâu đậm cho nàng thấy.

Tô Lệ Nhã nghi hoặc nhìn vẻ mặt khẩn trương, biểu tình muốn nói lại thôi. Trình Lâm hít một hơi thật sâu, nói: “Tiểu Nhã, kỳ thật lời nói vừa rồi của ta đều là –”

“A Nhã!” Một giọng nói đột ngột cắt ngang lời thổ lộ của Trình Lâm.

Tô Lệ Nhã vừa thấy Lâm Tư từ xa xa chạy đến, cao hứng nói: “Tiểu Tư, ngươi đi đâu vậy? Vừa rồi ta đến phòng tìm ngươi, cũng không gặp.”

Lâm Tư cười nói: “Ta đi gặp một bằng hữu.” Trên thực tế, nàng là đi hội hợp mật thám ở phong huyện, đem tin tức mới nhất truyền cho Vương gia. Dù sao Vương gia cũng yêu cầu mỗi ngày phải báo cáo tình hình của A Nhã.

Trình Lâm bởi vì bị người phá ngang mà có chút ảo não.

Lâm Tư dăm chiêu liếc mắt một cái nhìn vẻ mặt không hồn giận của Trình Lâm, rồi sau đó xoay người nói: “A Nhã, chúng ta đi dạo đi! Khó được dịp đi dạo hội hoa đăng.”

Tô Lệ Nhã cao hứng theo Lâm Tư đi dạo, bỏ quên Trình Lâm cũng không biết. Trình Lâm có chút buồn bực theo bọn họ.

Lâm Tư ngẫu nhiên khước mắt dư quang quét về người phía sau: Mới vừa rồi Trình Lâm hẳn là muốn hướng A Nhã thổ lộ. Bởi vậy, nàng mới hợp thời ra tiếng ngăn cản. A Nhã là người Vương gia yêu nhất. Thiên hạ này, cũng chỉ có Vương gia mới xứng với A Nhã. Nàng có trách nhiệm ngăn chặn những nam nhân có ý đồ với A Nhã.

Trình Lâm hiện tại tâm tình có thể dùng bốn chữ “Cực độ buồn bực” để hình dung. Vừa rồi hắn nghĩ đến tình yêu say đắm lâu nay của mình rốt cục được đền đáp lại. Cái loại vui sướng cùng thỏa mãn này không có liên tục bao lâu, mới biết được hết thấy đều là nàng diễn trò. Cái loại cảm giác từ thiên đường té xuống địa ngục thật là khổ sở. Thật vất vả hạ quyết tâm muốn hướng nàng thổ lộ, nhưng là nói còn không có khỏi miệng đã bị người phá đám.

Trình Lâm mất mang tối tăm nhìn nữ nhân chiếm lấy vị trí mới vừa rồi của mình. Hắn dám khẳng định nữ nhân này là cố ý. Mỗi lần đều muốn tìm biện pháp ngăn cách chính mình thân cận Tiểu Nhã. Mới vừa rồi cắt ngang lời thổ lộ của mình, khi đó có thể nàng đã nhìn thấy mình định nói với Tiểu Nhã. Hơn nữa, nhìn hai người tay trong tay, hắn phi thường ghen tị thầm nghĩ: nữ nhân này có phải hay không có vấn đề gì a? cứ chiếm lấy Tiểu Nhã?

Trình Lâm bất mãn một lúc lâu rồi cực tìm được cách phát tiết. Hắn vừa thấy Tô Lệ Nhã chuyên chú xem biểu diễn xiếc ảo thuật , giữ chặt Lâm Tư nói:“Đi theo ta.”

Lâm Tư cũng không có nói gì liền cùng hắn đi vào một cái hẻm không người. Trình Lâm buông tay ra, xoay người, âm trầm nhìn chằm chằm gương mặt bình tĩnh kia nói:“Người rốt cuộc là ai?”

Lâm Tư nhún vai nói:“Trình đại đương gia không phải rất rõ ràng sao? Ta là trưởng phòng của A Nhã. Nếu muốn một thân phận khác thì chính là bằng hữu tri kỷ của nàng .”

Trình Lâm sâu sắc nói:“Không. Đây cũng không phải người. Chân chính người không đơn giản như thế.” Bằng trực giác, hắn cảm thấy nữ nhân trước mắt tuyệt đối không phải người đơn giản.

Lâm Tư khẽ cúi đầu, che đậy con ngươi đen rất nhanh hiện lên tinh quang, mau ngay cả Trình Lâm đều không có nắm bắt được. Rồi sau đó, nàng ngẩng đầu cười nói:“Trình đại đương gia hẳn là bởi vì ta mới vừa ngăn cản dũng khí thổ lộ của người mà tức giận đi! Ha ha.”

Trình Lâm bởi vì bị người đâm trúng bí mật trong lòng mà mặt vốn tái nhợt bắt đầu phớt hồng. Nhưng là, hắn ổn định tâm thần, một phen giữ chặt tay Lâm Tư nói:“Người không cần tưởng dè dặt đi chú ý. Người rốt cuộc là ai? Vì sao phải xuất hiện bên cạnh Tiểu Nhã ?”

Bởi vì góc độ đứng, Lâm Tư chú ý tới thân ảnh sắp đi tới , cười nói:“Người thực sự muốn biết sao? Ta đây liền nói cho người. Ta là –” Nói đến cuối cùng, trở nên rất nhẹ rất nhẹ.

Vì muốn nghe rõ, Trình Lâm không thể không cúi đầu. Bỗng nhiên Lâm Tư hai tay duỗi ra, bò lên cổ hắn , kéo hắn xuống, chu môi lên.

Trình Lâm bởi vì tình huống đột phát mà ngây ngốc tại chỗ. một màn này vừa vụt rơi vào mắt Tô Lệ Nhã sẽ thành vì bọn họ lưỡng tình tương duyệt mà hôn nhau.

Trình Lâm rốt cực phản ứng được , lập tức đẩy nữ nhân trước người ra, khó có thể tin nhìn nữ nhân mới vừa khinh bạc mình. Lâm Tư bỗng nhiên trong mắt hiện lên thẹn thùng cùng giận mình, nói:“A Nhã –”

Trình Lâm thân hình cứng đờ, giật mình nhìn Tô Lệ Nhã vẻ mặt xấu hổ đứng cách đó không xa , hiển nhiên một màn vừa rồi đã rơi vào mắt nàng.

Tô Lệ Nhã xấu hổ nói:“Thật có lỗi, quấy rầy hai vị. Các người tiếp tục, tiếp tục. Ta lập tức liền rời đi.” Nói xong, nàng lập tức xoay người rời đi, làm cho Trình Lâm vốn tính giải thích ngay cả cơ hội mở miệng đều không có.

Lâm Tư vẻ mặt tự nhiên đi đến trước người hắn nhẹ giọng nói:“Trình đại đương gia, người không cần để ý. Ta sẽ không yêu cầu người phụ trách. Bởi vì – ta chán ghét nam nhân.” Bỏ lại câu này đủ để cho Trình Lâm hiểu lầm , nàng cũng bước ly khai.

Trình Lâm hung hăng chà sát bạc môi mình , như đang lau sạch nữ nhân đáng giận kia. Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện câu kia “Bởi vì ta chán ghét nam nhân”, nhất thời cứng đờ, hắn khó có thể tin xoay người nhìn thân ảnh dần dần đi xa : nữ nhân kia thích Tiểu Nhã.

Lâm Tư cho dù không quay đầu lại, cũng có thể tưởng tượng được biểu tình của Trình Lâm. Hắn nhất định sẽ nghĩ chính mình là loại người chỉ thích nữ nhân. Ít nhất, về sau hắn đối với chính mình không còn hoài nghi . Hơn nữa, quan trọng nhất , về sau hắn hẳn là sẽ không tìm A Nhã thổ lộ tình yêu. Nàng ở bên cạnh A Nhã trừ bỏ bảo hộ nàng, còn có nhiệm vụ trọng yếu chính là ngăn chặn tất cả nam nhân có khả năng tiếp cận A Nhã. Hồi tưởng về mặt của hắn, Lâm Tư mất mang đồng tình nở nụ cười. Dù sao tối nay đối với Trình Lâm mà nói thật sự là thê thảm.

69. Chương 69: Mang Thai

Bầu trời xanh thẳm, gió nhẹ nhàng khoan khoái, chính một hình ảnh thần thanh khí爽, làm Tô Lệ Nhã ở bên trong xe ngựa không khỏi say mê. Nhưng phần say mê này rất nhanh bị hai “Người nào đó” trong xe mà đánh bại.

“Uy, người không cần kè cận Tiểu Nhã. Người không cần chiếm tiện nghi của nàng.” Trình Lâm nhìn người kéo tay Tô Lệ Nhã, càng xem càng cảm thấy chói mắt. Trong mắt bắn ra hàn quang. Nữ nhân này khẳng định là đang chiếm tiện nghi của Tiểu Nhã.

Lâm Tư cố ý xiếc chặt tay, trên mặt tươi cười ác ý nói: “Trình Lâm, người là ghen tị đi! Ta có thể quang minh chính đại kéo A Nhã đi! Có bản lĩnh, người cũng biến thành nữ nhân a!” Nhớ lại mấy ngày hôm trước, nàng thiếu chút nữa bởi vì nam nhân trước mắt mà bị bắt rồi đi A Nhã, nàng liền chứa đầy một bụng khí.

“Người –” Trình Lâm bị trọc tức sắc mặt trở nên xanh mét. Nhưng hắn lại không thể phản bác. Quả thật, hắn là ghen tị nữ nhân đáng giận này có thể quang minh chính đại thân cận A Nhã.

Tô Lệ Nhã thở dài, đây không biết là hiệp thứ mấy trăm của hai người trong mấy ngày gần đây vì việc lông gà vỏ tỏi nhỏ mà cãi nhau. Có khi, nàng thật sự có loại xúc động muốn tác hợp cho hai người thành một đôi. Dù sao, người bình thường làm sao có thể cãi nhau đến nghiện, một ngày không có dưới mười lần thì không được.

Nghe tiếng cãi nhau càng lúc càng lớn, đã có thể tiến vào trình độ tạp âm, Tô Lệ Nhã vốn định mở miệng khuyên giải hai cái người “Thủy hỏa bất dung” này, làm cho lỗ tai của chính mình được thanh tịnh một chút. Nhưng lúc này xe ngựa bánh đột nhiên chạy qua một mô đá, kịch liệt xóc nảy. Chỉ cảm thấy dạ dày nhộn nhạo Tô Lệ Nhã sắc mặt đại biến, vội vàng ghé vào cửa sổ nôn ra một trận.

Lâm Tư thấy thế lập tức vỗ nhẹ lưng của nàng, giúp cho thoải mái một chút.

Hảo nửa ngày, Tô Lệ Nhã mới ngừng nôn khan, sắc mặt tái nhợt vô lực dựa vào.

Trình Lâm thấy thế lập tức tiến lên bắt mạch. Nhưng sắc mặt hắn sau khi tiếp xúc mạch đập đột nhiên trở nên ngưng trọng đứng lên.

Một bên Lâm Tư lo lắng hỏi: “A Nhã, thế nào?”

Tô Lệ Nhã biết có thể làm cho “Thần y” Trình Lâm sắc mặt ngưng trọng như thế, chỉ sợ bệnh này không nhỏ. Nàng hít một hơi thật sâu, hỏi: “Trình Lâm, người cứ việc nói thẳng đi!”

Trình Lâm trong mắt hiện lên phức tạp, rồi sau đó nhẹ giọng mở miệng nói: “Tiểu Nhã, người có thai hai tháng.”

Tô Lệ Nhã trên mặt xuất hiện kinh hãi, khó có thể tin hỏi: “Ta có thai?!”

Trình Lâm gian nan gật đầu.

Tô Lệ Nhã run run đem tay đè lại bụng mình, không thể tưởng tượng hiện tại đang có một tiểu sinh mệnh ở bên trong trưởng thành. Đứa nhỏ, đứa nhỏ của nàng cùng A Kim. Thì ra A Kim cũng không có nhẫn tâm bỏ nàng. Hắn đã lưu lại đứa nhỏ này để thay thế. Nước mắt vui sướng không tiếng động rơi xuống. Nguyên lai nàng cũng không phải một người a!

Nhìn trên mặt mang nước mắt vui sướng, dung nhan mỉm cười, trong lòng Trình Lâm cũng là thống khổ. Vốn nghĩ đến hắn chỉ cần không buông tay tình cảm đối với Tiểu Nhã, một ngày nào đó, chân thành cùng kiên định có thể cảm động Tiểu Nhã, làm cho nàng nhận tình cảm của mình. Nhưng hiện tại đây là một hy vọng xa vời không có khả năng trở thành hiện thực. Có đứa nhỏ của A Kim Tiểu Nhã không bao giờ có khả năng nhận tình cảm của chính mình. Trình Lâm trong mắt chua xót càng sâu.

Giờ phút này trong lòng Lâm Tư lại tràn ngập lo lắng. Dù sao bây giờ A Nhã mang thai cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì. Nếu để cho Hoàng Thượng hoặc là Tứ vương gia biết việc này, chỉ sợ sẽ mang đến cho A Nhã những phiền toái khó có thể tưởng tượng được. Hơn nữa, lúc này cũng không có khả năng giấu diếm. Nàng không có lý do gì yêu cầu A Nhã niềm vui có đứa nhỏ. Hơn nữa, về sau bụng ngày một lớn lên, cũng không khả năng giấu diếm. Xem ra nàng phải lập tức xin chỉ thị của Vương gia mới được.

Ban đêm, mặt trăng treo cao. Ánh sáng trắng chiếu vào trong thư phòng của Long Hạo Thừa. Gió đêm nhẹ nhàng mà xuy phất. Yên tĩnh tràn ngập toàn bộ thư phòng. Mỗi ngày, vào lúc này hắn đều đã cảm thấy trong lòng phi thường yên tĩnh. Bởi vì, hắn có thể yên tâm mà đọc tin tức của Lâm Tư truyền đến. Trong đầu nhớ lại, mấy hôm trước nhìn thấy tin A Nhã cự tuyệt Trình Lâm. Trong lòng hắn liền tràn ngập nhu tình. A Nhã vẫn luôn yêu hắn.

Long Hạo Thừa mắt mang nhu tình cười mở thư ra, nhưng tươi cười này sau khi nhìn thấy nội dung liền tiêu thất. A Nhã mang thai?! Tin tức này đầu tiên mang đến là kinh hỉ, nhưng theo sau là thâm trầm lo lắng. Đứa nhỏ này tới không đúng lúc. Hắn biết cho tới bây giờ còn có người đang theo dõi A Nhã. Nếu, làm cho bọn họ biết A Nhã mang thai đứa nhỏ của hắn, chỉ sợ A Nhã lập tức sẽ bị bọn họ bắt làm con tin để khống chế hắn. Không được, hắn phải lập tức bí mật cho Lâm Tư đem A Nhã hộ tống đến nơi an toàn mới được. Long Hạo Thừa lập tức cúi đầu viết rất nhanh.

Đồng dạng gió đêm xuy phất trong ngự thư phòng ở hoàng cung. Giờ phút này Hoàng Thượng vẻ mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm ánh lửa. Ánh lửa nhảy múa như hắn đang suy nghĩ. Hoàng Thượng nhớ lại mấy ngày nay Long Hạo Thừa phái người tiếp xúc : Đại nội tổng quản trước Liễu công công, thê tử của hàn lâm học sĩ đã chết – Hữu Nhân, ngự tiền thị vệ của tiên hoàng. Những người này đều là từng cùng tiếp xúc chặt chẽ cùng tiên hoàng. Long Hạo Thừa gặp những người này rốt cuộc là đánh chủ ý gì? Lúc này, gió thổi đến, đem ánh lửa đang nhảy múa đẩy ngã. Nhưng ánh lửa không cam lòng yếu thế đương đầu, so với mới vừa rồi càng thêm chói mắt. Nhìn ánh lửa đột nhiên sáng ngời, một đạo linh quang hiện lên. Thân hình Hoàng Thượng đột nhiên trở nên cứng ngắc đứng lên. Chẳng lẽ Long Hạo Thừa đối với di chiếu năm đó của Hoàng Thượng có điều hoài nghi. Mồ hôi lạnh vì ý nghĩ này mà lập tức toát ra, theo bên mặt hắn mà lưu lại. Không, hắn tuyệt đối không thể làm cho Long Hạo Thừa tra ra. Hắn phải lập tức nghĩ biện pháp đối phó Long Hạo Thừa mới được. Nhưng giờ phút này, bên cạnh Long Hạo Thừa có rất nhiều cao thủ, phải như thế nào mới có thể loại bỏ hắn đâu? Lúc này, ánh mắt đảo qua tín hàm trên bàn. Đây là hắn phái người đến phủ huyện bí mật theo dõi nữ nhân từ thu lưu Long Hạo Thừa lúc hắn trở thành ngục tử. Vốn, đối với nữ nhân bị Long Hạo Thừa vứt bỏ, hắn không muốn phí nhiều tâm tư. Nhưng là một người cẩn thận, hắn không muốn bỏ sót bất kỳ điều gì. Bởi vậy, cho tới bây giờ hắn vẫn phái người theo dõi động tĩnh của nữ nhân kia.

Nhìn chằm chằm vào tín hàm đã mấy ngày chưa đụng tới, hắn bỗng nhiên có loại xúc động muốn lật xem. Xúc động hóa thành hành động thực tế. Một khắc chung sau, tiếng cười càn rỡ quanh quần toàn bộ ngự thư phòng.

“Ha ha ha ——” Tiếng cười từ trong miệng Hoàng Thượng tràn ra.

Rốt cục, tiếng cười đình chỉ. Hoàng Thượng mắt mang đắc ý hai chữ bên trong tín hàm – “Mang thai”, cười nói: “Long Hạo Thừa a, Long Hạo Thừa, không thể tưởng được người thật cẩn thận như thế cư nhiên lại bỏ quên nhược điểm ở phủ huyện.”

Thu hồi cao hứng, Hoàng Thượng nhìn tín hàm một lần nữa, đối với hộ vệ tâm phúc ở phòng ngoại – Quý Xương, nói: “Người tới.”

Quý Xương lập tức lên tiếng trả lời, quỳ nói: “Hoàng Thượng, có gì phân phó?”

Hoàng Thượng đưa qua một phong thư nói: “Người đem này phong thư đưa cho Long Kinh Lệ.”

“Dạ!” Quý Xương lĩnh mệnh rời đi.

Hoàng Thượng nhìn thân ảnh đi xa, trên mặt hiện lên tươi cười âm ngoan, khó có được cơ hội đương nhiên hắn muốn lưu lại cho Tứ hoàng đệ. Ha ha, xem ra hắn lại có thể một lần nữa xem màn huynh đệ tương tàn rồi. Lần này, hắn nhất định phải đem hai người uy hiếp ngôi vị hoàng đế của hắn trừ bỏ.

Trăng tròn ngả về tây ánh trăng nhẹ nhàng tiến vào trong phòng Tứ vương gia Long Kinh Lệ.

Nửa ngày sau, thanh âm giao hoan mới đình chỉ. Tiểu thiếp Long Kinh Lệ sùng ái nhất – Đỗ Thiếp Vân mặt mang xuân choáng váng vô lực tựa vào ngực Long Kinh Lệ, khí phun lam ti thở hào hển: “Vương gia, hôm nay có phải có cái gì phiền não a?” Tối nay Vương gia có vẻ đặc biệt dửng mẫn.

Long Kinh Lệ trong mắt hiện lên nồng đậm không hồn giận, thô lỗ đẩy nữ nhân trong lòng ra: “Cút!”

Nhất thời còn không có làm rõ tình huống Đỗ Thiếp Vân bởi vì xung lượng mà ngã xuống giường, nhìn Long Kinh Lệ cả người phát ra hơi thở lạnh liệt, chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng, vội vàng cầm lấy y phục phân tán trên mặt đất rời đi.

Long Kinh Lệ mắt lạnh nhìn thân ảnh nhát gan, tâm tình càng thêm ác liệt, nữ nhân trừ bỏ thời điểm phát tiết đều là đáng ghét. Hắn ngáng đầu, tầm mắt vừa vận chống trăng tròn bị mây che khuất. Cầm thụ được

ánh sáng dần dần bị mây đen che khuất, hẩn trong lòng lo lắng càng sâu. Hẩn cảm thấy tình cảnh hiện tại của chính mình cũng giống như trăng tròn đang bị mây đen che khuất kia. lúc trước Long Hạo Thừa bị chính mình lưu đầy nhờ quan hệ với quan lại nên một lần nữa trở lại triều đình. Mà nguồn sáng vốn đã sắp đầu nhập vào chính mình lại bởi vì kiêng kỵ quyền thế của Long Hạo Thừa mà đều ngược lại đầu nhập vào Long Hạo Thừa. Trong thời gian ngắn ngủn một tháng, quyền thế trong tay hẩn bị Long Hạo Thừa đoạt đi hơn phân nửa. Không được, hẩn phải nghĩ biện pháp lật đổ Long Hạo Thừa.

“Hữu –” Một mũi tên thông qua khe hở của cửa sổ bỗng nhiên bay vào. Long Kinh Lệ giật mình, lập tức đứng dậy, đẩy cửa sổ. Nhưng trong đình viện trừ bỏ cây cỏ bị gió thổi lắc lư, thì chỉ còn lại bóng tối thâm trầm. Xác nhận quả thật không có người, hẩn mới xoay người, một lần nữa đánh giá mũi tên. Nhìn trên tên cột tờ giấy, hẩn thật cẩn thận lấy ra, rồi sau đó lật xem. Nội dung bên trong, làm cho hẩn mảy may nhú chột rớt cục giãn ra. Mang thai?! Một nữ nhân mang thai đứa nhỏ của Long Hạo Thừa. Rốt cục, hẩn đã bắt được nhược điểm của Long Hạo Thừa. Tuy rằng, hẩn biết sau lưng người đưa tin này nhất định có âm mưu. Nhưng giờ phút này hẩn cũng không muốn đi miệt mài theo đuổi, cũng không có thời gian đi miệt mài theo đuổi. Dù sao, hiện tại với hẩn mà nói trọng yếu nhất là nắm chắc cơ hội lần này, giành trước một bước đem nữ nhân mang thai đứa nhỏ của Long Hạo Thừa chụp tới.

Con người đen hiện lên thị huyết hưng phấn, Long Kinh Lệ lập tức đối với tâm phúc của mình ở phòng ngoại – Cao Thận hô: “Cao Thận, tiến vào.”

Phòng ngoại Cao Thận nghe tiếng đẩy cửa mà vào, quỳ nói: “Vương gia, có gì phân phó?”

“Người lập tức đi phủ huyện, đem một nữ nhân tên là Tô Lệ Nhã bắt đến đây. Đây là nơi ở của nàng.” Long Kinh Lệ đưa địa chỉ của Tô Lệ Nhã trong mật hàm nói: “Nhớ kỹ, mặc kệ phải khai đại giới gì, nhất định phải đem nữ nhân kia bình an mang đến trước mặt ta. Nhất là phải xác định đứa nhỏ trong bụng nàng cũng bình an.” Dù sao, đứa nhỏ vẫn là lợi thế duy nhất để hẩn áp chế Long Hạo Thừa.

Cao Thận tiếp nhận mật hàm, trịnh trọng nói: “Dạ.” Rồi sau đó lĩnh mệnh rời đi.

Long Kinh Lệ nhìn thân ảnh đi xa, trong lòng tràn ngập kích động. Không bao lâu nữa hẩn có thể làm cho Long Hạo Thừa ngoan ngoãn giao quyền thế trong tay ra.

“Ha ha ha –” tiếng cười đắc ý mà càn rỡ quanh quẩn ở trong phòng Long Kinh Lệ thật lâu.

70. Chương 71: Bị Bắt

Ánh nắng chiếu khắp nơi, vì vạn vật tăng thêm một phần vui mừng. Như tâm tình hiện tại của Tô Lệ Nhã ! Sáng sớm, nàng liền lôi kéo Lâm Tư đi đến tiệm may, mua một ít quần áo cho đứa nhỏ.

“Tiểu Tư, người xem quần áo này thế nào a?” Tô Lệ Nhã cầm lấy một bộ đồ lót màu đỏ cho trẻ sơ sinh, giơ lên hưng phấn mà nói.

Nhìn cả người toát ra ánh sáng của mẫu thân, Lâm Tư vốn muốn nói cho nàng mấy ngày nay đã mua rất nhiều thứ cho tiểu hài tử, không cần phải mua thêm, nhưng như thế nào không nói nên lời, cuối mở miệng cũng là: “Nhìn tốt lắm.”

Thời gian hai nữ nhân mua sắm trôi qua. Rất nhanh, ánh chiều tà làm nhuộm một tầng màu hồng cho cả bầu trời. Tô Lệ Nhã cùng Lâm Tư hai người trong tay mang theo hai túi lớn.

Tô Lệ Nhã cầm lấy một túi trong đó, cười nói: “Đây là vì nữ hài tử chuẩn bị, một túi khác là vì nam hài tử chuẩn bị.”

Lâm Tư xem chút nói: “Tiểu Nhã, người mua nhiều quá. Hơn nữa tiểu hài tử trưởng thành mau, nhiều như vậy rất nhanh sẽ không còn thích hợp.”

Tô Lệ Nhã dừng bước, ngẩng đầu nhìn kia ánh tịch dương màu máu, nhẹ giọng nói: “Lâm Tư, người có biết lúc trước A Kim khi rời khỏi ta, ta thiếu chút nữa liền hồng mắt. Thật vất vả mới gượng dậy. Nhưng là, cái loại tình cảm chân thành này bị mất đi là vô cùng thống khổ, mỗi khi đêm dài yên tĩnh sẽ đánh úp lại. Cho dù, ta hiện tại tươi cười vui vẻ, nhưng loại cảm giác tim bị thương vẫn là lúc nào cũng tồn tại, hơn nữa –” Tô Lệ Nhã bên môi nổi lên tươi cười thê lương: “Nhất là đêm khuya trong mộng, nghe một tiếng A Kim kêu

gọi, tỉnh lại phải đối mặt với căn phòng trống rỗng, ý thức được chính là hiện thực thê lương cùng thống khổ.”

Thống khổ này làm cho Lâm Tư không tự giác tiến lên muốn an ủi nàng nói: “A Nhã –”

Tô Lệ Nhã lắc đầu cười nói: “Nhưng mười ngày gần đây, ban đêm ta vô cùng hạnh phúc. Chỉ là cầm quần áo của đứa nhỏ, hay món đồ chơi, đối với bảo bối trong bụng nói chuyện, thời gian sẽ rất nhanh trôi qua. Mơ thấy A Kim, cũng là nói với hắc con của chúng ta. Lâm Tư, ta thật sự rất yêu hắc. Nếu, nếu có thể, ta hy vọng đem toàn bộ yêu thương đều cho đứa nhỏ, tính luôn cả phần A Kim cho nó.” Nàng ấn nhẹ bụng nói.

Nhìn Tô Lệ Nhã cả người phát ra một tầng hào quang màu vàng, Lâm Tư như bị đui mù. Tô Lệ Nhã cả người tản ra ấm áp, hấp dẫn ánh mắt của nàng thật sâu. Nàng bỗng nhiên có chút ghen tị với đứa nhỏ có thể có được toàn bộ tình yêu của A Nhã. Nàng thu hồi tâm tư, cười nói: “A Nhã, tốt lắm, ta biết ngươi rất coi trọng đứa nhỏ. Chúng ta vẫn là nhanh chút trở về đi! Trời sắp tối rồi.”

“Ân.” Tô Lệ Nhã bắt đầu đi tới.

Lúc này, hai người bọn họ đi vào hẻm nhỏ mỗi ngày đều đi qua. Nhưng lúc này khi Tô Lệ Nhã bởi vì Lâm Tư ở phía bỗng nhiên dừng lại, mà không thể không dừng lại.

“Tiểu Tư, có chuyện gì a?” Tô Lệ Nhã nghi hoặc hỏi.

Lâm Tư một tay đem nàng kéo ra phía sau mình, cảnh giác mà đối diện phía trước. Tuy rằng, Tô Lệ Nhã rất là nghi hoặc, nhưng vẫn cảm thấy trên người Lâm Tư phát ra hơi thở ngưng trọng, khẳng định là xảy ra chuyện gì, liền im lặng đứng ở phía sau nàng.

“Hưu – hưu – hưu –” Bỗng nhiên từ bốn phía thoát ra mười mấy tên hắc y nhân đem hai người bọn họ bao vây lại. Tô Lệ Nhã đôi mắt đẹp mở to nhìn tình hình đột phát này.

Rồi sau đó một hắc y nhân thân hình cao lớn che mặt theo hắc y nhân khác đến gần, ngón tay chỉ Tô Lệ Nhã sau lưng Lâm Tư, trầm thấp nói: “Bắt lấy nàng.”

Tô Lệ Nhã vừa thấy mục tiêu là chính mình, không nghĩ liền lụy Lâm Tư liền tiến lên phía trước nói: “Tiểu Tư, người đi mau. Mục tiêu của bọn họ là ta.”

Lâm Tư ở phía sau Tô Lệ Nhã thấy thân hình bởi vì sợ hãi mà run nhè nhẹ, nhưng vẫn cố ý bảo vệ chính mình, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp. A Nhã, thật sự đối với nàng tốt lắm. Nàng tin tưởng cả đời này sẽ không có người bảo hộ mình như thế. Cho dù có chết, nàng cũng phải bảo hộ A Nhã. Ánh mắt Lâm Tư kiên định, theo bên hông rút ra nhuyễn kiếm vẫn luôn che giấu, đem Tô Lệ Nhã kéo đến phía sau.

Tô Lệ Nhã khó có thể tin nhìn nhuyễn kiếm dưới ánh tịch dương run nhè nhẹ, ý thức được Lâm Tư vẫn làm bạn ở bên cạnh mình chính là một cao thủ.

Lâm Tư quay đầu nhìn dung nhan khiếp sợ, cười nói: “A Nhã, thực xin lỗi, cho tới nay luôn lừa gạt ngươi. Về sau có cơ hội, ta sẽ giải thích với ngươi.” Vừa dứt lời, nàng quay đầu ngưng khí đối phó với hắc y nhân đang lao tới.

“A –” Lâm Tư một kiếm chém ngay điểm yếu của địch nhân, một kiếm đã đem địch nhân đánh gục. Thân phận Lâm Tư là gián điệp cùng sát thủ. Nàng giết người luôn thích dùng ít khí lực nhất, nhắm ngay điểm yếu của địch nhân mà ra tay. Nhuyễn kiếm dưới ánh tịch dương tản ra một màu hồng huyết sắc yêu diễm. Phối hợp với thân pháp tuyệt mỹ mà phiêu dật của Lâm Tư tuyệt, trong lúc nhất thời trận giết chóc này quả thực thành một điệu vũ đạo duy mỹ.

Tô Lệ Nhã khó có thể tin nhìn Lâm Tư lấy tư thế duyên dáng đã hạ gục gần mười tên hắc y, trên mặt tản ra hơi thở lạnh như băng. Đó là Tiểu Tư sao? Người thường hay để cho nàng làm nũng, bị nàng trêu chọc sẽ đỏ mặt sao? Nàng đau lòng phát hiện chính mình chưa từng có chân chính hiểu biết Tiểu Tư người tỷ muội tốt này.

Cao Thận che mặt phi thường kinh ngạc bên cạnh Tô Lệ Nhã cư nhiên có một nhân vật lợi hại như thế. Thủ pháp giết người không mang theo do dự cùng động tác dư thừa nào, cùng với ánh mắt bình tĩnh của nàng, đều chứng minh nữ nhân này là một cao thủ. Tuy rằng, điều này làm cho tình huống có chút khó giải

quyết, nhưng hần nhất định phải mang Tô Lệ Nhã trở về gặp Vương gia. Cao Thận trong mắt hiện lên sát khí nồng đậm, chậm rãi rút đao ra.

Không khí truyền đến sát khí nồng đậm, cùng với hơi thở cao thủ tản ra, làm Lâm Tư ngẩn ra, cảnh giác nhìn thủ lĩnh hắc y nhân hướng nàng đi tới. Nàng rõ ràng biết nam nhân này bất đồng với đám bao cớ mới giải quyết vừa rồi. Nam nhân này là một nhân vật lợi hại.

Cao Thận không nghĩ lại kéo dài thời gian, một chiêu áp đao tận trời hướng Lâm Tư chém tới. Chiêu thức sắc bén này làm cho Lâm Tư không thể không cứng rắn dùng nhuyễn kiếm tiếp chỉ cảm thấy tay một trận tê rần, thân thể chịu không nổi áp lực mà quỳ một gối xuống. Một chiêu, nàng kinh hãi phát hiện võ công của nam nhân này tuyệt đối trên nàng. Không, nàng không thể ngã xuống. Lâm Tư đem trọng lực của thân dồn vào kiếm đứng lên lập tức xiêm y màu lam chảy ra màu đỏ sẫm của máu, sau đó nương lực bả vai, nàng từ trong tay áo đem ám khí hướng trước người Cao Thận phóng tới.

Cao Thận lập tức thu đao, dùng đao đỡ ám khí. Hần mắt mang khiếp sợ nhìn vai phải của nữ nhân kia chảy máu ồ ồ kia, nhưng vẫn cầm nhuyễn kiếm trong tay, sắc mặt không có xuất hiện biểu tình thống khổ gì. Nếu không phải vai phải nàng cùng với vật áo trước đều nhuộm đỏ, hần sẽ nghĩ mới vừa rồi một chiêu dùng hết mười phần công lực không chém trúng nàng. Hần trong lòng dâng kính ý đối với nữ nhân này, cho dù là một đại nam nhân tại chiêu thức của hần hạ xuống, cũng không có khả năng đứng dậy nổi, càng không thể có khả năng không rên lên một tiếng. Nữ nhân này không đơn giản.

Cánh tay phải đã sắp không có cảm giác. Nhưng nàng biết giờ phút này chính mình quyết không thể ngã xuống. Nàng nhất định phải đánh gục người này.

Không khí sơ xác tiêu điều lan tràn ra. không khí này làm cho Tô Lệ Nhã ở phía sau Lâm Tư nhìn thấy vết máu dần dần lan rộng ra run sợ.

Cao Thận rốt cục vẫn phi thân hướng Lâm Tư chém tới. Nhưng trên mặt Lâm Tư không có gì sợ hãi, ngược lại bỗng nhiên cũng phi thân dùng vai phải bị thương tiếp được đường đao sắc bén của Cao Thận. Lần này đại đao nhập hăm sâu vào vai nàng. Máu phun ra, nhuộm đỏ cả mặt Cao Thận. Hần lộ ra con người đen chứa đựng khiếp sợ. Lúc này, phần khiếp sợ này lập tức bị lực truyền đến trước ngực phá tan. Cao Thận vốn tính ngăn cản vẫn là đã muộn một bước, nhuyễn kiếm đã thẳng tắp đâm vào ngực trái hần.

Lâm Tư trên mặt hiện lên tươi cười đắc ý.

Tay trái Cao Thận phản thủ một chưởng đem Lâm Tư đánh rớt xuống. sau đó, nhanh ẩn ngực, lui về phía sau vài bước. Hần ẩn ngực trái, khó có thể tin nhìn nữ nhân đã ngã xuống, nhưng vẫn lộ vẻ tươi cười. Nữ nhân này thật sự là rất khủng bố, cư nhiên không tiếc hy sinh thân thể của chính mình, chỉ vì giết địch. Giờ khắc này, hần lập tức ý thức được thân phận của nữ nhân này – nàng là sát thủ, hơn nữa là một sát thủ xuất sắc.

“Nôn –” Bản thân bị trọng thương làm Lâm Tư hộc máu. Máu đỏ tươi rốt cục làm cho Tô Lệ Nhã tỉnh táo lại. Nàng bước nhanh đến bên người Lâm Tư, ôm lấy nàng, run run đưa tay vì Lâm Tư lau lau khoe miệng không ngừng tràn ra máu, tầm mắt dừng ở vết thương trên vai sâu đến nỗi có thể thấy được xương cốt, nước mắt không chịu nổi khổng chế chảy xuống.

Lâm Tư nâng tay trái lên, gian nan vì nàng lau nước mắt, gương ép ra tươi cười nói: “A Nhã, ta không sao.” Nàng vẫn còn bảo vệ tốt A Nhã.

Bỗng nhiên, trước mắt tối sầm lại, Cao Thận đã đứng ở trước mắt các nàng. Trong mắt Lâm Tư hiện lên khiếp sợ. Không có khả năng, nàng rõ ràng đã đâm trúng trái tim của hần.

Cao Thận trong mắt nổi lên kính nể, nói: “Thật có lỗi, trái tim của ta khác hần với người thường, nằm bên ngực phải.” Đang nói trong mắt hần dâng lên hàn quang, nâng đao hướng nữ nhân lợi hại nhất mà đời này mình gặp qua chém tới.

Nhìn hào quang chói mắt Lâm Tư giờ phút này trong đầu hiện ra cảnh cha mẹ bởi vì thiên tai mà đói chết, ở trên đường xin ăn, thiếu chút nữa đói chết, được Vương gia thu lưu, trở thành sát thủ cùng mật thám mà Vương gia coi trọng nhất, cùng với cuộc sống khoái hoạt hơn một tháng ở chung cùng A Nhã. Đủ, đời này

nàng tuy rằng tràn ngập cực khổ, nhưng cuối cùng còn có thể gặp được A Nhã, được nàng thiết tình tương đãi, thật sự đủ. Nàng bình tĩnh nhắm mắt lại, đợi một đao kích mạng kia.

Nhưng đợi thật lâu, thống khổ không có truyền đến. Nàng mở mắt ra, nhìn thấy A Nhã mắt mang kiên quyết che trước người nàng.

Cao Thận không thể không thu hồi đại đao. Hắn kinh ngạc nhìn người mới vừa rồi còn bị tình huống chém giết sợ tới mức không hề có huyết sắc giờ phút này lại dũng cảm đứng chắn trước đao hắn.

Khẩn trương rốt cuộc buông xuống. Tô Lệ Nhã đứng dậy, đến gần Cao Thận nói: “Người ngươi muốn là ta. Chỉ cần ngươi thả nàng, ta liền đi theo ngươi.”

Cao Thận nhìn nữ nhân trước mắt, sau đó lại nhìn nữ nhân trong mắt khiếp sợ, cuối cùng vẫn là gật đầu. Dù sao, nhiệm vụ của hắn là bắt nàng trở về.

Tô Lệ Nhã ngồi xổm xuống, đối với Lâm Tư bởi vì trọng thương mà không thể nhúc nhích cười nói: “Tiểu Tư, cảm ơn ngươi đã bảo hộ ta. Ta thật sự rất may mắn có một tỷ muội tốt như ngươi. Hẹn gặp lại.” Nói xong, nàng dứt khoát đứng dậy đi theo Cao Thận.

Lâm Tư gian nan xoay người, nhìn thân ảnh đi xa, thật sự rất hận năng lực yếu kém của mình, cuối cùng còn phải để cho A Nhã vì nàng mà hy sinh đi cùng người khác. Nhìn thân ảnh đã dần biến mất, Lâm Tư cắn răng dùng hết khí lực toàn thân, mượn sức nhuyển kiếm, đứng dậy, nàng muốn báo cho Vương gia biết. Hiện tại, cũng chỉ có Vương gia mới có thể cứu A Nhã.

Lâm Tư run run cước bộ, đi đến nơi thường truyền tin tức.

“Hô – hô – hô –” Lâm Tư chỉ tiếng hơi thở trầm trọng của mình trong không khí. Nàng hiện tại cảm thấy vô cùng may mắn là giờ phút này trên đường bởi vì sắc trời đã gần tối, người rất thưa thớt. Cho dù ngẫu nhiên có đi qua, cũng là vội vàng về nhà. Nhìn hình ảnh phía trước, nàng biết thể lực của mình sắp tới cực hạn. Rốt cục, hiệu thuốc mà người của gia ẩn mình trong đó xuất hiện ở trước mắt. Thật tốt quá, chỉ cần vài bước, nàng có thể đem tin tức truyền cho Vương gia.

“Làm cho làm cho làm cho, làm cho làm cho –” Bỗng nhiên một tiểu thương phụ sau khi dọn dẹp quán xong đẩy một xe chở đầy hàng hóa chuẩn bị về nhà. Giờ phút này Lâm Tư trong mắt chỉ hiệu thuốc bắc ở đối diện, cũng không có chú ý tới chiếc xe đang hướng về phía mình.

“Chạm vào –” Vốn bằng vào lực ý chí siêu cường đau khổ chống đỡ thân thể chung quy chịu không nổi ngoại lực đánh vào mà ngã xuống.

Tiểu thương thể này mới chú ý tới chính mình đụng vào người, chạy tiến lên vừa thấy cả người Lâm Tư toàn máu, sợ tới mức lập tức quay xe lại, bỏ trốn mất dạng.

Lâm Tư ngửa mặt lên trời, nhìn bầu trời tối đen, rất muốn đứng dậy, nhưng hiện tại nàng ngay cả nâng tay lên cũng không có khí lực. Động a! Động a! Nàng còn muốn cứu A Nhã. Nàng tuyệt đối không thể ở trong này ngã xuống. Động a! Rốt cục, tay trái của nàng có thể chuyển động. Cấn rằng, nàng dùng sức tay trái chống đỡ thân mình, hướng đối diện đi tới. Một đạo vết máu lan tràn ra. Nhìn hiệu thuốc bắc càng ngày càng gần, thân thể cấp tốc cứng ngắc đã nhắc nhở nàng thân thể chung quy đã tới cực hạn. Không, nàng không thể chết ở đây. Nàng không cam lòng a! Nàng còn muốn báo cho Vương gia.

Nhưng một ý chí cường thịnh trở lại, chung quy vẫn là lực bất đồng tâm. Lâm Tư vô lực quỳ rạp trên mặt đất, con mắt vô thần nhìn phía trước, nàng biết chính mình không thể thông báo cho Vương gia. Lạnh, thật lạnh a! Nàng rất nhớ tươi cười tràn ngập ấm áp của A Nhã, rất nhớ giọng nói chân thành tha thiết của A Nhã a! Rất nhớ a – đồng tử dần dần phóng đại cho thấy sinh mệnh của Lâm Tư đang xói mòn rất nhiều.

Lúc này, bỗng nhiên ánh trăng bị một bóng đen che khuất. Lâm Tư cảm thấy có người ôm lấy nàng. Dùng hết khí lực cuối cùng, nàng ngưng thần nhìn gương mặt tái nhợt vẫn thường xuyên cùng mình đấu võ mồm, gian nan nâng ngón tay chỉ hiệu thuốc bắc: “Thông, thông báo với Vương gia, a, A Nhã bị người bắt đi rồi.” Rốt cục có thể nói hết Lâm Tư yên tâm mà chìm vào bóng tối.

71. Chương 72: Lâm Tư Hôn Mê

Ánh mặt trời chiếu gọi khắp nơi, như muốn thiêu đốt vạn vật, ngay cả hoa màu cũng sắp chết héo, một số hồ nước giờ gần như khô cạn. Nhiệt độ quá cao, làm cho cảnh sắc của vạn vật lâm vào cực nóng khiến cho hơi vận vẹo. Lâm Tư phiêu du giữa không chung nhất thời có chút mờ mịt nhìn bốn phía cảnh tượng nạn hạn hán. Chẳng lẽ nàng đã chết?! Lâm Tư bên môi hiện ra cười khẩy nói: Bị thương nghiêm trọng như vậy, làm sao có thể không chết đâu?

Lúc này, một đám khiêng gánh nặng theo xa xa đi tới, cắt ngang suy nghĩ của nàng. Đám người này rõ ràng nạn dân. Bọn họ thu thập những gì có thể mang theo, hướng đến phương xa nơi có thể có cơm ăn.

“Đông – đông –” Một đôi vợ chồng rất cuộc chịu không nổi đói khát cùng cực nóng tra tấn, ngã xuống.

“Cha, nường, cha, nường.....” Một tiểu cô nường mắt mang nước mắt nhìn cha mẹ bởi vì đói khát mà chết đi. Một đường nhìn lại, không hề thiếu tiểu hài tử giống như tiểu cô nường này ở bên cạnh cha mẹ đã chết đi mà khóc thét lên.

Phiêu đảng ở giữa không trung Lâm Tư trông thấy một màn trần ngập bi thương biểu tình trên mặt cũng không có gì thay đổi, chính là mắt lạnh quan sát hết thảy. Dù sao, tình hình như vậy nàng trước kia đã quá quen thuộc. tại thời buổi thiên tai này, tiểu cô nường ngay cả cấp cha mẹ an táng đều không có khả năng, liền nghiêng ngã lão đảo theo dòng người hướng thành trấn xa xa đi đến.

Bỗng nhiên cảnh vật lại chuyển, Lâm Tư ngăn người nhìn trước mắt đã là người đến người đi ở ngã tư đường. Nhìn nhóm đại gia lãng la tư lự, quay đầu nhìn phía này nhóm khát cái ngồi xổm góc đường đều trợn tròn mắt, nuốt nước miếng thứ duy nhất có thể đỡ đói, nhìn nhóm người giàu có đồ ăn trong tay, không thể không cảm thán thế giới này không công bằng. Đồng dạng là người, vì sao có người có thể có thịt cá, có người lúc nào cũng phải chịu đói khát tra tấn.

Lúc này, một tiểu cô nường xiêm y lam lũ, tóc xoã tung bỗng nhiên hướng một nam nhân trên đường trên tay cầm một bao bánh bao thịt ăn rất nhanh phóng đi, cướp đi bao bánh bao trong tay nam nhân. Sau đó một bên lấy ra trong đó một cái bánh bao ăn như lang thôn hổ yết, bên chạy đi rất nhanh.

“Hảo người một đứa dân đen, cứ nhiên dám trộm đồ của đại gia.” Cái kia nam nhân mặt mang tà ác hướng cô gái kia chạy tới.

Tiểu cô nường bị truy đuổi hoảng sợ vọt vào một ngõ cụt không người. Nhìn bức tường đối diện, tiểu cô nường hoảng sợ xoay người nhìn kia thân hình thật lớn đang dần dần tiếp cận, thân mình nho nhỏ không chịu được chế run run đứng lên.

Nam nhân nhìn thấy gói to trống không, mắt mang hung quang đuổi tay ra đem thân mình nhỏ bắt đến trước người, muốn đánh tên thường ăn đồ ăn của hắn.

Trên thân nam nhân tản ra ác ý, làm tiểu cô nường theo bản năng kịch liệt giãy dụa. Quần áo vốn đã tàn phá không chịu nổi liền “Tê –” một tiếng bị xé ra một khoảng lớn, da thịt trắng nõn liền bại lộ trước mặt người.

Nam nhân nhìn thấy da thịt tuyết trắng trước ngực nàng, trong mắt lập tức nhiễm lên cấp dục, sau đó cười âm âm nói: “Tiểu tử, nếu ăn đồ của đại gia thì phải trả đại giá.” Vừa dứt lời, hắn đã đem tiểu cô nường áp đến dưới thân.

thân mình cao lớn làm cho tiểu cô nường thiếu chút nữa không thở nổi, bản năng sinh tồn theo nàng liền cắn cánh tay nam nhân.

Ăn đau nam nhân then quá thành giận hướng tiểu cô nường ột cái tát.

“Ba –” Một tiếng, tại ngõ cụt không người có vẻ dị thường vang dội. Tiểu cô nường khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời sưng lên, vô lực hư nhược đi xuống.

Nam nhân thấy tiểu cô nường rất cuộc ngừng giãy dụa, liền khấn xé đi xiêm y vướng bận. Dù là Lâm Tư lạnh lùng như vậy cũng không nhìn được muốn tiến lên hung hăng giáo huấn nam nhân cấp kia. Nhưng là,

tay nàng lại xuyên qua thân thể nam nhân. Vô lực thu hồi tay, nàng tự phúng nói: Không thể tưởng được nàng thật vất vả dâng lên tinh thần chính nghĩa cư nhiên lại bị đánh vỡ.

Lâm Tư chỉ có thể bắt buộc chính mình nhắm mắt lại, không nhìn tới. Nhưng tiếng thét thê lương tuyệt vọng cùng tiếng cười đắc ý không cách nào ngăn chặn.

Nam nhân ồ ồ thở dốc, cô gái một tiếng một tiếng một tiếng kêu cứu, quanh quẩn bên tai của nàng.

“A –” thanh âm bén nhọn mà thống khổ đâm vào tai Lâm Tư.

Rồi sau đó truyền đến tiếng cười dâm dăng của nam nhân truyền đến: “Thoải mái a ~ quả nhiên vẫn là tiểu hài tử là tốt nhất, thật sự là thoải mái a! Ha ha ha –”

Ý thức được chính mình bất lực, Lâm Tư không muốn lại đối mặt trường hợp như thế, xoay người rời đi ngõ nhỏ u ám này, đứng ở trên đường. Nhìn người người vẫn đang đi tới đi lui, bên môi nổi lên tươi cười châm chọc, thế giới này chính là như vậy.

Thời gian không biết qua bao lâu, thẳng đến trăng ngà về tây, người trên đường dần dần ít đi, nam nhân hoang mang rối loạn theo trong ngõ nhỏ chạy đi. Lâm Tư xoay người nhìn thấy cũng là hạ thân không ngừng đổ máu, cả người đều đầy các vết bầm nhò nhò. Nàng đau lòng phát hiện cô gái kia hai mắt đã không có sinh khí. Xem ra, cô gái này không bao lâu nữa sẽ chết đi.

Nhưng bỗng nhiên tay nhỏ bé giật giật, chỉ thấy cô gái giãy dựa thân mình hướng ngoài đường bò tới. Lâm Tư khiếp sợ nhìn thân hình trần tụi gian nan bò sát trên đường. Tại một khắc này, nàng lại rõ ràng cảm thấy tiếng lòng của cô gái: Sống sót. Nàng phải sống. Nàng đáp ứng qua với cha mẹ vô luận như thế nào đều phải sống sót. Sống sót.

Rốt cục, cô gái đi đến mặt đường, nhưng giờ phút này màn đêm bao phủ bốn phía trên đường đã không còn ai. Lâm Tư có chút không đành lòng nhìn ánh mắt vốn tràn ngập hy vọng nháy mắt ảm đạm xuống.

“Đát đát đát –” Một chiếc xe ngựa từ xa xa chạy như bay đến. Nhìn cô gái không có khả năng tránh né, Lâm Tư trong lòng khẩn trương.

Nhưng xe ngựa ở thời khắc máu chốt nhất thì dừng lại.

“Chuyện gì a?” Bên trong xe truyền đến thanh âm.

Mã phu (người đánh xe ngựa) thoáng do dự nói: “Có một cô gái sắp chết ở trên đường.”

Xe ngựa mở ra, nhìn dung nhan quen thuộc làm Lâm Tư cả người chấn động – Vương gia.

Long Hạo Thừa đến gần nhìn cô gái toàn thân trần trụi, rõ ràng là đã bị cưỡng bạo.

Cô gái nhìn thấy rốt cục có người đến, giãy dựa ngẩng đầu nói: “Cứu, cứu ta.”

Long Hạo Thừa trong mắt hiện lên kinh ngạc, ngồi xổm xuống, đối mặt với đôi mắt thiêu đốt mãnh liệt dục vọng muốn sống nói: “Muốn sống sao?”

Cô gái dùng sức gật đầu.

“Ta có thể cứu người. Nhưng từ nay về sau mạng của người là của ta. Nên vì ta nguyện trung thành.”

“Mạng của ta là của người.” Cô gái trịnh trọng tuyên thệ.

Trên mặt tuấn mỹ hiện lên tươi cười: “Bé ngoan. Người tên là gì?”

Cô gái dùng hết khí lực cuối cùng trả lời: “Ta gọi là Lâm Tư.” Nói xong, liền hôn mê.

Lâm Tư khiếp sợ nhìn người được Long Hạo Thừa ôm lấy. Đây là nàng?! Chẳng lẽ đây chính là đoạn trí nhớ mình từng mất đi. Nàng nhớ rõ sau khi tỉnh lại, đã ở một gian phòng thoải mái, sau đó lại gặp được Vương gia. Nhưng đoạn trí nhớ về như thế nào gặp được Vương gia đều không có. Thì ra đây là bộ dáng lần đầu khi nàng gặp Vương gia a! Trong lúc nhất thời trí nhớ đã bị D _ E _ L _ E _ T _ E mở ra, cảm giác ghê tởm bị nam nhân hôn thân thể, đau nhức khi người xâm nhập thân thể, ngay lúc đó trí nhớ cùng cảm giác đều ồ ồ trở về.

Thật bần a! Đau khổ a! Đau khổ a! Cứ nghĩ tiêu thất như vậy. Hoặc là rớt cuộc vì cái gì a? Cha mẹ đã sớm ly khai. Mọi người quan tâm nàng đã ly khai. Lúc này, Lâm Tư phát hiện thân thể mình càng ngày càng trong suốt. Nàng biết chính mình sắp biến mất. Biến mất tốt lắm, như vậy cũng tốt. Tất cả thống khổ đều theo đó mà biến mất.

“Lâm Tư, ngươi không thể chết được, ngươi còn phải nói cho ta biết là ai bắt A Nhã đi. Ngươi không thể chết được.” Bỗng nhiên trên bầu trời truyền đến một giọng nói quen thuộc.

A Nhã?! Trí nhớ bắt đầu đổ về.

“Tiểu Tư, tốt thôi, tốt thôi ~” A Nhã làm nũng với cô.

“Tiểu Tư, ngươi là tỷ muội tốt của Tô Lệ Nhã ta.” A Nhã xem nàng là tỷ muội tốt.

“Tiểu Tư, mặc kệ ngươi không phải thật sự đối với ta có khác thường tình cảm, ngươi là tỷ muội của ta thân phận này sẽ không thay đổi.: Là người cho dù biết nàng lừa gạt chính mình, vẫn nguyện ý tin tưởng nàng.

“Tiểu Tư, cảm ơn ngươi đã bảo hộ ta như thế. Ta thật sự rất may mắn có người tỷ muội này. Hẹn gặp lại.” Là A Nhã vì bảo hộ nàng mà dứt khoát lựa chọn để người ta bắt đi.

Đúng, nàng không có chết. Nàng còn phải cứu A Nhã. Nàng còn phải cứu người duy nhất thiết tình đãi nàng. Nàng không thể chết được. Theo ý chí mạnh mẽ muốn sống, bỗng nhiên bầu trời đen đen kịt, bắt đầu xuất hiện ánh sáng. Nàng ra sức hướng chỗ ánh sáng bay đi. Ánh sáng chói mắt làm nàng phải nheo mắt, khi mở mắt ra, đặt vào mắt là gương mặt tràn đầy lo lắng của Trình Lâm.

“Thật tốt quá, ngươi rất cục tính.” Nhìn người đã tỉnh, Trình Lâm rõ ràng nhẹ nhàng thở ra. Hồi tưởng đêm hôm qua, hấn bởi vì thấy Lâm Tư té xỉu ngã tư đường cả người đều là máu nhưng Lâm Tư vẫn dùng hết khí lực yêu cầu hấn đi thông báo cho Long Hạo Thừa thật là vô cùng khiếp sợ. Nhưng hấn vẫn là quyết định thật nhanh ôm nàng hướng hiệu thuốc bắc đi đến. chường quây sau khi nhìn thấy hấn ôm Lâm Tư, lập tức liền dẫn hấn tiến vào trong nội đường. Hấn cũng đem tin tức nói cho chường quây. chường quây vừa nghe, nhất thời sắc mặt đại biến xoay người rời đi.

Đơn giản, bên người hấn vừa vịn mang theo hòm thuốc, hấn mới có thể lập tức tiến hành trị liệu cho nàng. Khi hấn dùng kéo cắt phần y phục đã dính sát vào vết thương, hấn kinh hãi khi nhìn thấy các vết thương nghiêm trọng cho dù đã trải qua năm tháng như vẫn lưu lại sẹo. Vết thương sâu như thế đều nói lên nàng từng nhiều lần trở về từ quỷ môn.

Làm một thầy thuốc, hấn lập tức thu hồi giạt mình, chuyên tâm trị liệu. Rốt cục, hấn đem miệng vết thương khâu lại xong. Nhưng bởi vì nàng bị thương mất máu quá nhiều, có thể vượt qua hay không vẫn là tùy vào số mạng của nàng. Hai ngày này, hấn một tắc cũng không rời khỏi nàng, để ngừa tình huống đột ngột phát sinh. Chính như mới vừa rồi, thân thể Lâm Tư bỗng nhiên run rẩy, nhiệt độ lập tức hạ xuống, làm cho hấn phải vội vàng dùng mọi phương pháp chữa trị. Nhìn nàng dần dần ngừng run rẩy, hấn biết nàng rất nhanh sẽ chết đi. Tình thế cấp bách, hấn dùng ngón châm kích thích nàng, chiều này thật sự hữu dụng, nàng rốt cục đã tỉnh.

Lâm Tư ở nhìn thấy Trình Lâm lập tức muốn khởi động thân thể, nhưng Trình Lâm mau hơn một bước đè lại nói:“Cẩn thận miệng vết thương.”

Lâm Tư dùng tay trái cầm lấy tay Trình Lâm nói:“Thông báo Vương gia chưa? A Nhã bị bắt đi rồi.”

Trình Lâm trong mắt hiện lên cảm động. Hấn cảm động cho Lâm Tư đã bị trọng thương như thế, thiếu chút nữa là chết cứ nhiên vừa tỉnh lại chính là hỏi tình huống của A Nhã. Vì làm cho nàng an tâm tĩnh dưỡng, hấn gật đầu nói:“Àn, đã thông báo.”

Lâm Tư thân thể vốn cương cứng bắt đầu thả lỏng, lẳng lặng chờ đợi Trình Lâm chất vấn. Nhưng thời gian một chút một chút đi qua, Trình Lâm chỉ để ý việc điều trị cho chính mình. Rốt cục, nàng vẫn là mở miệng hỏi:“Uy, Trình Lâm, ngươi không có vấn đề nào hỏi ta chăng?”

Trình Lâm cầm băng gạc đã thoa thuốc mỡ, đi tới, nhẹ giọng nói:“Thân phận hiện tại của ta là đại phu. Làm một đại phu, nhiệm vụ quan trọng nhất là trị liệu cho bệnh nhân của mình. Về phương diện không cần phải xen vào.”

Trình Lâm trong đôi mắt hắc bạch phân minh xuất hiện trong suốt, nói:“Hơn nữa, nếu người muốn nói cho ta biết tự nhiên sẽ nói thôi.” Kỳ thật, không cần Lâm Tư nói, từ khi nàng hôn mê, hắn cũng biết nàng là người được Long Hạo Thừa phái tới bảo hộ A Nhã.

Lâm Tư trong mắt xuất hiện khiếp sợ, nhưng khiếp sợ này rất nhanh đã bị e lệ thay thế, nhìn bàn tay to nam tính thuần thực mở ảo của nàng ra, giúp nàng đắp thuốc cho vai trái, cho dù nàng biết hắn là bởi vì trị liệu cho nên mới như thế, nhưng nữ tính e lệ vẫn là làm cho dung nhan vốn tái nhợt nhiễm lên một tầng đỏ ửng.

Trình Lâm cũng không có chú ý tới vẻ mặt đỏ ửng của nàng, rốt cục xác định nàng vượt qua nguy hiểm, hắn đứng dậy nói:“Tốt lắm. Người chỉ cần nằm ở trên giường tĩnh dưỡng mười ngày là có thể bình phục. Còn có, đây là phương thuốc, chỉ cần chiếu theo đơn, uống thuốc đúng giờ, là không có vấn đề gì.”

Lâm Tư có chút giật mình tiếp nhận phương thuốc, nghi hoặc sau khi thấy kiên trì trong mắt hắn biết hắn muốn đi Viêm Đô cứu A Nhã. Bỗng nhiên, một cỗ tình cảm khó có thể dùng lời để diễn tả mạnh mẽ xuất hiện. Nhưng nàng lựa chọn xem nhẹ, nhẹ giọng nói:“Trình Lâm, người đến bên phải tường, trên kệ sách tầng thứ mười, từ bên trái đếm qua gỗ gỗ vào ô thứ ba.”

Trình Lâm tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn là làm theo. Sau khi gõ xong ô thứ ba đột nhiên dịch chuyển ra, ánh mắt Lâm Tư ý bảo lấy đồ trong đó ra, nhìn hộp gỗ lịch sự tao nhã. Hắn đem hộp gỗ đưa đến cho Lâm Tư.

Lâm Tư dùng tay trái mở hộp ra, đem lệnh bài bên trong đưa cho Trình Lâm nói:“Đây là lệnh bài khẩn cấp Vương gia cho ta, có lệnh bài này, người có thể thuận lợi một đường đến Viêm Đô.”

Trình Lâm mắt mang khiếp sợ nhìn Lâm Tư, dù sao lệnh bài trọng yếu như thế, nàng cứ nhiên lại giao cho hắn.

Lâm Tư cười nói:“Coi như tạ lễ cho người cứu ta đi!” Nàng thoáng tạm dừng, trong mắt nồng đậm kỳ vọng nói:“Hy vọng, người có thể hỗ trợ Vương gia cứu A Nhã. Vương gia chưa từng có quên A Nhã, A Nhã là nữ nhân hắn quan tâm nhất.”

Trình Lâm tiếp nhận lệnh bài nắm chặt nói:“Yên tâm, cho dù người không nói, ta cũng nhất định sẽ cứu Tiểu Nhã. Chớ quên, nàng cũng là nữ nhân ta yêu nhất.” Vừa dứt lời, Trình Lâm dứt khoát đứng dậy rời đi.

Lâm Tư nhìn thân ảnh kiên nghị rời đi, không biết vì sao trong lòng lại hiện lên u sầu.

72. Chương 73: Thí Nghiệm

Ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống mặt đất, vì vạn vật tột lên một tầng ngân quang. Tiêu dao các – nơi để cho các văn nhân nhã sĩ ở Viêm Đô tiêu dao thả lỏng, giờ phút này lại bị quan binh vây quanh. Không khí ngưng trọng mọi người không dám tới gần, chỉ sợ dính tới tai họa gì đó mà hại mình.

Tầng cao nhất của Tiêu dao trong phòng xa hoa cùng thoải mái nhất, Tô Lệ Nhã tựa vào cửa sổ, thưởng thức cảnh đêm ở Viêm Đô. Nhìn đường xá phồn hoa náo nhiệt cách đó không xa, nàng không khỏi cảm thán cuộc sống phong phú về đêm của mọi người ở Viêm Đô. Ít nhất so với người phú huyện mà nói.

Theo trăng tròn dần lên cao đại biểu náo nhiệt dần dần tắt đi, Long Kinh Lệ sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi. Hắn quay đầu nhìn nữ nhân tay cầm điểm tâm, phảng phất vô sự mà ăn, trong lòng bởi vì Long Hạo Thừa đến muộn mà trong nháy mắt lửa cháy bùng lên.

Hắn hung ác nói:“Người tốt nhất cầu nguyện Long Hạo Thừa đến, bằng không –”

Rốt cục cầm khối điểm tâm cuối cùng trong tay ăn xong Tô Lệ Nhã cười nói:“Bằng không cho ta đẹp mặt, có phải hay không a?”

Nhìn tươi cười kia rõ ràng là châm chọc chính mình, Long Kinh Lệ trong mắt xuất hiện thô bạo. Tô Lệ Nhã nhẹ nhàng đi đến trước mặt hắn nói:“Người chân chính muốn đối mặt với địch nhân thì sắc mặt phải không thay đổi. Vương gia dễ dàng đem cảm xúc chính mình biểu hiện ở trên mặt như thế là không được.”

Từ trong miệng người khác nghe lời giáo huấn mình, hơn nữa người này lại là nữ nhân cho tới bây giờ mình vẫn khinh thường nhất, điều này làm cho Long Kinh Lệ cảm thấy quyền uy của chính mình đã bị khiêu chiến nghiêm trọng, duỗi tay ra, đem nữ nhân đáng giận kéo đến trước người, mắt lộ ra hung quang.

Long Kinh Lệ trên mặt tản ra khí thế tức giận, thân hình khổng lồ có lực, nháy mắt tạo thành áp lực vô hình cho đối phương. Tô Lệ Nhã rốt cục biết vì sao hần chưa bao giờ ra chiến trường lại được người ta đồn đãi vũ dũng cỡ nào, hiện tại bộ dạng của hần như thế thật dọa người, cũng đủ làm cho người gặp qua một màn này hoảng sợ. Kỳ thật, cao thủ chân chính, hần là chỉ cần một ánh mắt có thể đem người đông chết mới đúng. Hơn nữa, sẽ không bao giờ nói ra những lời hù dọa. Bởi vậy, nàng không có đem Long Kinh Lệ để vào mắt, mà là nhẹ giọng nói: “Vương gia sẽ không nghĩ đến Long Hạo Thừa đúng giờ đến đây đi?”

Long Kinh Lệ sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét, hiển nhiên là bị nàng nói trúng rồi.

Không muốn chọc vào nỗi đau của Long Kinh Lệ, Tô Lệ Nhã chính mình tát tai nói: “Nghĩ đến khẳng định không phải. Lấy tài trí Vương gia, làm sao có thể nghĩ lấy một đứa nhỏ chưa xuất thế để kiềm chế Long Hạo Thừa đâu? Không nói đến, đứa nhỏ trong bụng ta là nam hay là nữ, cho dù là một nam hài, nhưng Long Hạo Thừa làm sao có thể vì một đứa nhỏ mà buông tha cho quyền thế trong tay. Nam nhân chỉ cần trong tay có quyền thế muốn như thế nào thì có thể có như thế đấy, đến lúc đó, có thể muốn bao nhiêu nữ nhân sinh bao nhiêu đứa nhỏ đều có thể. Đúng vậy đi!”

Long Kinh Lệ nghe lời này, nhất thời tâm tư thanh minh không ít. Hần như thế nào quên Long Hạo Thừa lãnh khốc vô tình. Đối với nữ nhân cũng chưa bao giờ lưu tình cảm. Cho dù là chính hần, nếu có người dùng một nữ nhân mang thai tới áp chế mình, hần cũng sẽ không chút do dự lựa chọn vứt bỏ nữ nhân này. Dù sao, nữ nhân cùng đứa nhỏ, so với quyền thế, thì có đáng là cái gì đâu! Cảm thấy ánh mắt miệt mài theo đuổi, Long Kinh Lệ không được tự nhiên ho nhẹ nói: “Kia, đó là đương nhiên. Bốn vương đương nhiên biết lấy diễm mạo xấu xí của người đương nhiên áp chế không được Long Hạo Thừa. Nghĩ đến đứa nhỏ có thể giống người. Nếu là bốn vương cũng sẽ không vì một đứa nhỏ xấu xí mà buông tha cho quyền thế.”

Tô Lệ Nhã trên mặt tươi cười cứng ngắc một chút: Đại tinh tinh này cứ nhiên dám nói bảo bối của nàng xấu. Nàng thật sự rất muốn tiến lên cho hần một cái tát. Nàng dùng hết toàn thân khí lực mới có thể duy trì vẻ mặt tươi cười, nói: “Vương gia thật sự là trí tuệ hơn người a!”

“Đó là đương nhiên.” Long Kinh Lệ không khách khí nhận định hót của nàng.

Nhìn người lộ vẻ tươi cười đắc ý tươi cười, Tô Lệ Nhã âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Xem ra Long Kinh Lệ thật là người hữu dũng vô mưu.

Long Kinh Lệ đình chỉ tiếng cười, cúi đầu nhìn gương mặt xấu xí, bỗng nhiên cảm thấy chính mình hao hết tâm tư, hy sinh hơn mười thân vệ cầm lấy một xấu nữ như vậy thực không hợp tính. Nếu, mọi người chớp tới. Dù sao cũng phải có chút tác dụng đi! Hần mở miệng nói: “Tuy rằng lấy tính tình của Long Hạo Thừa, quả thật không thể nào có khả năng sẽ vì người mà chịu áp chế. Nhưng hần đến nay còn không có con nối dòng, nói không chừng có bệnh không tiện nói ra, không dễ dàng sinh con. Nếu thật là như vậy, hần nói không chừng sẽ vô cùng coi trọng đứa nhỏ trong bụng người?”

Tô Lệ Nhã trong lúc nhất thời bị hỏi ngây ngẩn cả người. Long Hạo Thừa không phải là Vương gia có quyền thế tối cao ở Long Viêm quốc sao? Trong TV những Vương gia có quyền thế không phải có vô số mỹ nữ, sinh hạ những đứa nhỏ ngay cả chính mình đều không đếm được sao? Long Hạo Thừa sẽ thật sự không có bệnh gì đi?

Tô Lệ Nhã cảm thấy Long Kinh Lệ dùng ánh mắt đánh giá con mèo, lập tức thu hồi tâm tư, cười nói: “Vương gia muốn biết Long Hạo Thừa có phải thật sự để ý đứa nhỏ trong bụng ta hay không, cái này cũng dễ dàng. Ở trước mặt hần làm cho ta sanh non là được.”

Long Kinh Lệ giật mình nhìn miệng cười thoải mái giống như đàm luận thời tiết. Căn cứ tin tức Cao Thận hồi báo, nữ nhân này là phi thường để ý đứa nhỏ trong bụng mình.

Tô Lệ Nhã bên môi nổi lên tươi cười thần bí: “Phiền toái Vương gia bảo phòng bếp đem vài món điểm tâm lại đây.”

Xa xa Tiêu dao các ngừng một chiếc xe ngựa xa hoa. Một thân thanh trang, dưới ánh trăng có vẻ tuần rất

phi thường Long Hạo Thừa mặt mang thống khổ nhìn đèn đuốc sáng trưng ở Tiêu dao các. A Nhã, A Nhã của hắn giờ phút này đang ở nơi đó. Nhưng hắn cũng không thể lập tức đi gặp nàng. Nếu đúng giờ tới, sẽ chỉ làm Long Kinh Lệ cho là hắn coi trọng nàng. Hắn đang đợi, chờ Long Kinh Lệ bởi vì chính mình không đến mà mất đi kiên nhẫn. Ngẩng đầu nhìn trăng tròn đã ngã về tây thật lâu, hắn rốt cục kiểm chế không được lên xe ngựa.

Một chiếc xe ngựa ở chậm rãi tiến về hướng tiêu dao các. Long Hạo Thừa mặt say lơ đãng mông lung được Chu Phong nâng xuống xe.

Long Kinh Lệ lấy khó có thể tin đánh giá nữ nhân trước mắt bởi vì bụng lại đói mà điếm ra sức ăn rất nhiều điếm tâm. Vừa rồi nữ nhân này thật sự gây cho hắn nhiều chấn kinh lắm rồi.

Cao Thận bỗng nhiên tiến vào, cắt ngang khiếp sợ của Long Kinh Lệ. Cao Thận ghé vào lỗ tai hắn nói thầm vài tiếng, hắn gật đầu nói: “Người nghênh đón hắn tiến vào.”

Cao Thận lĩnh mệnh rời đi.

Long Kinh Lệ đối với Tô Lệ Nhã miệng đầy thức ăn nói: “Long Hạo Thừa đã đến.”

Tô Lệ Nhã đem một khối mai thư cao cuối cùng trên bàn ăn xong, lấy khăn thêu trong lòng ra cẩn thận lau lau bột phấn bên môi, bắt đầu thay đổi thành bộ dáng kinh hoảng sợ hãi.

Long Kinh Lệ nhìn với nữ nhân nhanh chóng đổi mặt, trong lòng khiếp sợ càng sâu.

“Nha –” tiếng đẩy cửa, làm cho Long Kinh Lệ thu khiếp sợ trên mặt.

Long Hạo Thừa khuôn mặt tuần tú đỏ lên, cước bộ thoáng tiêu sái đến gần, khách sáo cười nói: “Tứ hoàng đệ, không biết tối nay hẹn ta đến có chuyện gì a?”

Long Kinh Lệ ánh mắt lợi hại không bỏ sót cho bất cứ biểu tình nào trên mặt hắn. Từ khi Long Hạo Thừa bước vào, vốn không có chú ý Tô Lệ Nhã vẫn ngồi bên cạnh hắn. Chẳng lẽ đúng như nàng nói, Long Hạo Thừa tuyệt không để ý nàng? Long Kinh Lệ không cam lòng cười nói: “Tối nay hẹn Tam Hoàng huynh tới là có vị cố nhân muốn gặp người.”

“Cố nhân?” Long Hạo Thừa tầm mắt rốt cục dừng ở trên người Tô Lệ Nhã đang ngồi một bên thoáng cúi đầu, hai vai run nhẹ, rồi sau đó bỗng nhiên cười to nói: “Tứ hoàng đệ không phải bị người lừa gạt đi! Ta chưa từng gặp qua cô nương này.”

Lúc này, Tô Lệ Nhã rốt cục ngẩng đầu. Con mắt chứa đựng nước mắt, nhẹ giọng nói: “A Kim, người chẳng lẽ thật sự đem ta quên đi không còn một mảnh?”

Long Hạo Thừa hai tay ở dưới bàn nắm chặt thành quyền, nhưng khuôn mặt tuần tú lại lãnh khốc cùng lạnh như băng, cười lạnh nói: “Bốn vương không phải A Kim.”

Tô Lệ Nhã kích động hướng lên phía trước bắt lấy cổ tay áo hắn nói: “A Kim, ta là A Nhã, A Nhã mà người thích nhất a! Hơn nữa, ta đã mang thai đứa nhỏ của người.”

Gương mặt chờ đợi cùng kích động, làm nắm đấm dưới bàn lập tức toát ra gân xanh. Long Hạo Thừa lúc này bỗng nhiên nhìn chằm chằm gương mặt trước mắt, cười lạnh nói: “Bốn vương nhớ ra người là ai. Người chính là nữ nhân của Trình Lâm, nhưng lại nửa đêm mặc áo đơn câu dẫn ta.”

Hắn lạnh như băng không hề có độ ấm, tầm mắt xuống bụng hơi nhô ra của nàng, cười lạnh nói: “Người sẽ không phải muốn lấy đứa nhỏ không rõ lai lịch này đến lấy lòng ta đi?”

Tô Lệ Nhã trên mặt mất đi huyết sắc, vẫn chưa từ bỏ ý định cầm lấy tay hắn, nói: “Không, đây thật là hài tử của người a! Thật sự –”

Long Hạo Thừa bàn tay to không kiên nhẫn vung lên, bỏ ra bàn tay mềm trên tay, ánh mắt hiện lên tức giận, đứng dậy đối mặt với Long Kinh Lệ vẫn đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, ngữ khí không tự giác đề cao nói: “Tứ hoàng đệ, mời người lập tức đem xấu nữ này đuổi đi. Bằng không, đêm nay bữa cơm này ta khẳng định là ăn không vô.”

Long Kinh Lệ đứng dậy cười nói: “Này quả thật sơ sẩy của ta, bị nữ nhân này lừa gạt.”

Long Hạo Thừa thấy Long Kinh Lệ rất cực tin tưởng chính mình, ở trong lòng nhẹ nhàng thả ra, nắm đầm cũng từ từ thả lỏng. Cứ như vậy, A Nhã hẳn có thể được an toàn. Nhưng hẳn vẫn là duy trì về mặt cực độ không hờn giận:“Mau làm cho nữ nhân chứng mắt này đi xuống đi!”

Long Kinh Lệ vốn muốn tiến lên kêu người đưa Tô Lệ Nhã đi, nhưng hẳn lại dừng bước, xoay người giống như muốn xác nhận lại lần nữa nói:“Tam hoàng huynh thật sự không biết nữ nhân này?”

Long Hạo Thừa hơi nghiêng người, không hờn giận nói:“Không biết.”

“Vậy là tốt rồi. Nếu nữ nhân này lớn mật như thế dám đến giả mạo hoàng thân quốc thích, nên giáo huấn nàng một chút. Miễn cho ngày sau lại có người noi theo. Người nói có phải hay không a? Tam Hoàng huynh.” Long Kinh Lệ quay đầu nhìn thẳng hẳn nói.

Long Hạo Thừa trong mắt nhiễm hàn quang, ánh mắt vô tình bắn ra làm thân thể mềm mại phát run, âm thanh lạnh lùng nói:“Đây là đương nhiên.”

Đợi sau khi hẳn cho phé, Long Kinh Lệ xoay người đối mặt với thân thể mềm mại đang run run không thôi, mắt lộ ra hung quang, nói:“xấu nữ này thật to gan, cư nhiên dám lường gạt bốn vương.”

“Không, ta không có.” Tô Lệ Nhã đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Long Hạo Thừa. Nhưng chỉ nhận lấy ánh mắt coi thường. Nàng biết nam nhân này thật sự sẽ không cứu mình. Xuất phát từ bản năng sinh tồn, nàng bắt đầu xoay người thoát đi. Nhưng tay nàng còn không tiếp xúc đến cửa, phía sau liền truyền đến một trận khí lực, máu bắt đầu dâng lên, theo trong miệng tràn ra. Thân thể bởi vì quán tính mà ngã về phía trước.

Long Hạo Thừa dùng hết toàn thân khí lực mới có thể duy trì lạnh lùng trên mặt, trơ mắt nhìn A Nhã bị người một chưởng đánh cho học máu ngã xuống đất.

Tô Lệ Nhã nâng lên gương mặt vô cùng tái nhợt, mắt mang oán hận nhìn Long Hạo Thừa vẫn đang lạnh lùng. Bỗng nhiên, nàng nhanh ẩn bụng, hoảng sợ nhìn kia màu hồng dần dần nhiễm làn váy màu lam nhạt, thống khổ reo lên:“Không, đừng nhỏ, không cần rời nường. Không cần rời đi, không cần a –” Thanh âm hồng khổ mà tràn ngập bi thương cùng nước mắt trên mặt ngất đi.

Thanh âm thê lương mà tuyệt vọng, làm tay Long Hạo Thừa che dấu ở phía sau run nhẹ.

Long Kinh Lệ dùng khoeo mắt dư quang vẫn chú ý Long Hạo Thừa bên cạnh. toàn bộ quá trình hai mắt không hề dao động, cùng với khuôn mặt lạnh lùng, đều chứng minh hẳn căn bản là mặc kệ sống chết của Tô Lệ Nhã. Long Kinh Lệ trong lòng tràn ngập thất vọng. Xem ra, xấu nữ thật sự nói trúng rồi. Long Hạo Thừa căn bản không có khả năng vì nàng mà chịu chính mình áp chế. Nhưng diễn kịch phải diễn cho hết vở. Hẳn ra vẻ ảo não nói:“Đường như ra tay quá nặng. Không thể để người chết ở chỗ này được. Cao Thận, đem nàng ôm về phủ, tìm đại phu bảo trụ sinh mệnh của nàng.”

“Dạ.” Cao Thận lĩnh mệnh nhẹ nhàng ôm lấy người đã ngất đi.

Long Hạo Thừa dùng khoeo mắt dư quang liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không hề huyết sắc kia một cái. Rồi sau đó, giống như say rượu, ngồi trở lại vị trí, cúi đầu lấy tay đè lại huyết thái dương. Con người che dấu dưới tay tràn ngập thống khổ. A Nhã, A Nhã hẳn giờ phút này phải chịu đựng thống khổ. Nhưng hẳn lại bất lực. Trong đầu hiện ra cảnh làn váy bị nhiễm đỏ, tim hẳn bắt đầu kịch liệt co rút đau đớn đứng lên, không khí giống như đông lại, làm cho người ta không thể hít vào.

“Tam Hoàng huynh, người không có việc gì đi?” Long Kinh Lệ ra vẻ quan tâm hỏi.

Long Hạo Thừa thu hồi nội tâm thống khổ, thả lỏng tay, một lần nữa bắt đầu nâng lên vẻ mặt vô sự nói:“Không có việc gì. Chính là mới vừa rồi uống rượu nhiều quá, đau đầu lợi hại. Xem ra, đêm nay, chúng ta không thể lại cùng nhau uống rồi.”

Long Kinh Lệ thấy mục đích đã đạt được, cũng không muốn lại ứng phó hẳn, đứng dậy nói:“Chúng ta hẹn lại lần khác đi!”

Long Hạo Thừa đứng dậy cáo từ, khẩn cấp rời đi.

Long Kinh Lệ nhìn thân ảnh lạnh lùng, mặc dù có chút thất vọng chính mình thiên tâm vạn khổ mới bắt được người muốn áp chế Long Hạo Thừa nhưng mưu kế lại thất bại, hấn lại không hối hận vì đã hy sinh thân vệ của chính mình. Dù sao, lần này có thể bắt được nữ nhân như thế quả thật đáng giá.

Một nơi khác, Tô Lệ Nhã được Cao Thận ôm vào xe ngựa thoải mái, liền lập tức sinh long hoạt hổ ngồi dậy, lấy gối mềm trong bụng ra. Rồi sau đó, dùng khăn mặt sớm chuẩn bị tốt, trước đem máu bên môi lau sạch, lại đem nước cà chua trên làn váy lau khô. Xoay người đối mặt với Cao Thận bởi vì nhìn thấy một màn như thế mà trợn mắt há hốc mồm, cười nói: “Thật có lỗi, dọa đến người. Thật ra thì, đây đều là vì phối hợp với Tứ vương gia để thí nghiệm Tam vương gia thôi.”

Đúng, mới vừa rồi mọi chuyện phát sinh trước mặt Long Hạo Thừa hết thảy đều là nàng trước đó cùng Long Kinh Lệ biên kịch ra. Nàng muốn ở trước mặt Long Hạo Thừa giả vờ sanh non để chứng minh hấn đối với chính mình một chút cũng không coi trọng. Đương nhiên, mới vừa rồi một chương kia của Long Kinh Lệ cũng là làm bộ. Nàng chính là bị đẩy nhẹ một chút. Mà nàng đã đặt một cái gối mềm sẵn trong bụng, hơn nữa khoảnh khắc đó nàng hơi cong người, bởi vậy, cũng không có mấy may tổn thương đến bảo bối của nàng. sau đó, lại xoay người ngã xuống, nàng âm thầm dùng túi chứa nước cà chua. Đây chính là dùng cụ cần thiết để diễn trò đổ máu a! Bất quá, đáng thương iệng của nàng. Vì có thể tạo hiệu quả học máu, nàng thực dùng sức cắn nát môi.

Chính như nàng sở liệu, Long Hạo Thừa lãnh khốc thật sự bất vi sở động. Trải qua thí nghiệm như vậy, nghĩ đến Long Kinh Lệ hẳn là biết nàng không hề có giá trị lợi dụng, sẽ thả nàng.

Dưới ánh trăng Tô Lệ Nhã đắc ý cũng không biết thí nghiệm lần này, vì nàng mang đến hậu quả không thể tưởng tượng như thế nào.

73. Chương 75: Dẫn Xà Xuất Động

Trăng tròn dần dần lui xuống, bóng đêm hắc ám trên bầu trời sắp rồi đi thay cho ánh sáng chói mắt. Tô Lệ Nhã miệng cắn quả táo, đang thu thập hành trang.

Khi Long Kinh Lệ vào nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn. Hấn mảy rậm lập tức trối chết, hừ lạnh nói: “Bổn vương có nói người có thể rời đi sao?”

Tô Lệ Nhã vốn cắn quả táo trong miệng “Đồng –” rơi xuống, khó có thể tin quay đầu nhìn mặt không hồn giận.

Nàng đứng dậy đi đến trước mặt Long Kinh Lệ, nhắc nhở nói: “Vương gia cũng thấy được, Long Hạo Thừa căn bản mặc kệ sống chết của ta, ta đã không còn lợi dùng giá trị.”

“Thì thế nào?” Long Kinh Lệ bỗng nhiên phát hiện bộ dáng ngốc lẳng của nữ nhân này chẳng phải xấu.

Thế nào?! Tô Lệ Nhã đôi mắt đẹp mở to, nhìn Long Kinh Lệ không chịu thừa người. Khó mà làm được. Nàng cũng không có hứng thú cả ngày đối mặt với Vương gia tính tình thay đổi thất thường này. Ngày nào đó, hấn đột nhiên mất hứng, lấy nàng khai đao sao được. Nàng lập tức khuyên giải an ủi nói: “Vương gia, người có biết phụ nữ có thai là vô cùng phiền toái. Lưu ta ở quý phủ của ngài trừ bỏ lãng phí thức ăn, còn phải mời đại phu. Không bằng, người liền đem ta đuổi ra phủ, tiết kiệm chút tiền ỉn đi!”

“Chút tiền ấy, bổn vương không để ý.” Long Kinh Lệ quảng ra những lời này, đem khuyên giải của nàng bác bỏ.

Tô Lệ Nhã vẻ mặt cảnh giác nhìn con người đen rõ ràng đối nàng dấy lên nồng đậm hứng thú thú, vội vàng cùng hấn tạo khoảng cách nói: “Vương gia không có ý đồ gì với ta đi?”

Long Kinh Lệ nhìn nàng đặt hai tay ở trước ngực, một bộ dáng cảnh giác, mảy rậm nhíu lại, hừ lạnh nói: “Ánh mắt bổn vương giống vậy sao? Yên tâm, bổn vương chỉ có hứng thú với mỹ nữ. Người xấu như vậy, bổn vương một chút hứng thú đều không có.”

Tô Lệ Nhã buông tay trước ngực xuống, trực tiếp hỏi: “Vậy Vương gia rút cuộc vì sao phải lưu ta ở lại?”

Long Kinh Lệ tiến lên một bước, lại kéo gần khoảng cách hai người, nói: “Bổn vương muốn lưu ngươi lại, giúp Vương gia củng cố quyền thế.” Đêm nay, nữ nhân này biểu hiện cho hắn biết nàng không chỉ có giỏi về diễn trò, hơn nữa hắn có loại cảm giác mãnh liệt, nữ nhân này mới có thể làm thay đổi hoàn cảnh tồi tệ hiện tại của hắn ở trong triều.

“Quyền thế?!” Tô Lệ Nhã khó có thể tin nhìn về mặt chắc chắn của hắn. Kỳ quái hắn lấy sự chắc chắn từ đâu. Nhưng nàng tuyệt không muốn cuốn vào trận tranh đấu quyền lợi này. Nàng lập tức cười lớn ha ha nói: “Vương gia đây là nói đùa. Ta là một nữ nhân như vậy làm sao có thể có năng lực lớn như vậy?”

Long Kinh Lệ biết xấu nữ này khẳng định sẽ không cam tâm tình nguyện giúp chính mình, tầm mắt chuyển qua bụng của nàng nói: “Ngươi muốn hài tử của ngươi bình an đi vào thế giới này đi?”

Ánh mắt lãnh khốc kia, làm cho độ ấm thân thể nàng đột nhiên giảm xuống. Nàng biết nam nhân này cũng không phải nói đùa. Không thể tưởng được thí nghiệm cư nhiên vì chính mình mang đến kết quả như vậy. Long Kinh Lệ muốn nàng giúp duy hộ quyền thế. Nhưng giờ phút này nàng đã là thịt ở trên thớt, không có chút lực để phản kháng. Cùng với như vậy, còn không bằng đánh cuộc một ván. Được hắn tín nhiệm, lại tìm cơ hội đào thoát. Nghĩ thông suốt Tô Lệ Nhã một lần nữa ngẩng đầu cười nói: “Nhận được sự coi trọng của Vương gia, ta như thế nào không biết xấu hổ chối từ đâu?”

“Tốt.” Long Kinh Lệ trong mắt hiện lên hưng phấn.

Nếu nàng muốn hắn tín nhiệm, đầu tiên phải cho hắn biết chính mình mới có thể. Trong đầu hiện ra quan hệ tam giác tối hôm qua vẽ. Ngẩng đầu nhìn mặt hưng phấn kia, tâm tư bắt đầu cuộn cuộn: Chiếu tính cách hữu dũng vô mưu của hắn, hắn là không có khả năng phái người giám thị chính mình. Nhưng làm sao biết nàng mang thai không vài ngày, hắn liền phái người tới bắt nàng.

“Vương gia, người lúc trước như thế nào biết được ta mang thai?”

“Đó là một ngày có người bắn tên vào phòng ta, đem tin tức cột vào trên tên.” Long Kinh Lệ nhớ lại tình hình đêm đó nói.

Xem ra, thực sự có người ở ngoài cuộc nhìn hết thấy, muốn nhìn Long Kinh Lệ cùng Long Hạo Thừa tự giết lẫn nhau. Trong mắt hiện lên tinh quang, ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mắt, nói: “Vương gia, ngài cho rằng hiện tại trong triều người nên đề phòng nhất là ai?”

Long Kinh Lệ không chút nghĩ ngợi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Long Hạo Thừa.”

Tô Lệ Nhã lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói: “Không. Người ngài nên đề phòng nhất hẳn là là đương kim Hoàng Thượng.”

Long Kinh Lệ đầu tiên là ngốc lăng, sau đó lớn tiếng cười to: “Ha ha ha –” Trong phòng lớn chỉ quanh quẩn tiếng cười của hắn.

Hảo sau một lúc lâu, hắn mới đình chỉ tiếng cười nói: “Người khả năng không biết đương kim hoàng thượng chính là hạng người ngu ngốc, cả ngày trầm mê nữ sắc, không để ý tới chính sự.”

Nhưng Tô Lệ Nhã biểu tình cũng không có phát sinh gì thay đổi, nói: “Nhân tài như vậy là đáng sợ nhất. Hoàng Thượng ngày nay chính mình như thế, là vì làm cho Vương gia cùng Long Hạo Thừa thả lỏng cảnh giác, muốn bắt lấy cơ hội đem bọn ngươi một lưới bắt hết. Giống hiện tại, lấy ta dẫn dụ Vương gia cùng Long Hạo Thừa phát sinh xung đột. Nếu, Long Hạo Thừa thực sự để ý đứa nhỏ trong bụng ta, chỉ sợ lấy năng lực của hắn, sẽ không dễ dàng vứt bỏ ta, tha cho Vương gia là người thương tổn ta. Hai hổ tranh chấp, nhất định lưỡng bại câu thương. Đến lúc đó, Hoàng Thượng có thể dễ dàng đem bọn ngươi giải quyết một lượt.”

Phân tích tinh vi không có một sơ hở như thế, làm Long Kinh Lệ trong mắt xuất hiện dao động. Chẳng lẽ Hoàng Thượng mà chính mình vẫn luôn khinh thường mới là nhân vật chân chính lợi hại.

Tô Lệ Nhã tự nhiên thấy được trong mắt hắn dao động, cười nói: “Vương gia, có muốn làm lại một chút thí nghiệm hay không, nhìn xem Hoàng Thượng có phải thật sự chính là người phía sau màn kịch này?”

“Thí nghiệm như thế nào?” Hiển nhiên Long Kinh Lệ đã bị thuyết phục.

Tô Lệ Nhã nhẹ giọng nói ra kế hoạch dẫn xà xuất động trong lòng mình.

Trải qua một đêm yên lặng mặt trời rớt cuộc của phá mây mà ra, vì bầu trời nhiễm lên một tầng hồng đỏ. Nhưng vạn vật vẫn đang trầm tĩnh trong giấc ngủ.

“A –” Thanh âm thống khổ mà thê lương xé tan yên tĩnh.

“A – a – a –” Tiếng hô đau liên tục làm người nghe được trong lòng run sợ. Điều này làm ột thân hắc y che mặt rút cục tránh thoát được binh lính trong phủ Tứ vương gia tiếp cận - Chu Phong không khỏi rùng mình. Hắn là theo mệnh lệnh của Tam vương gia đến xem xét tình hình Tô Lệ Nhã. Trong đầu hồi tưởng tình hình Vương gia từ trong tiêu dao các ra:

Chu Phong lo lắng nhìn hấn vẫn bảo trì trầm mặc, nhẹ giọng nói: “Vương gia –”

Giờ phút này Long Hạo Thừa đã không còn nghe bất kỳ âm thanh gì, trong đầu chỉ quanh quẩn hình ảnh A Nhã té ngã, máu nhiễm hồng lam. A Nhã yếu đuối làm sao có thể trải qua thương tổn như thế? A Nhã, hấn lao lực tâm tư, đúng là vẫn không có thể bảo vệ tốt cho nàng. Nhớ tới cặp mắt nhìn về phía hấn tràn ngập hi vọng cuối cùng trở nên tuyệt vọng, hấn chỉ cảm thấy tim mình phảng phất muốn vỡ đau đớn không chịu nổi, ngũ tạng lục phủ đều bị rung động, nháy mắt run run, làm cho hấn đau đến thân thể cuộn mình, ngũ quan vạn vật.

Chu Phong kinh hãi tiến lên nâng Long Hạo Thừa sắp xuống đất.

Không được, hấn không thể ở trong này ngã xuống. Hấn phải cứu A Nhã ra. Hấn ra sức đè nén thống khổ không chịu nổi.

“Vương gia, ngài –”

Long Hạo Thừa xua tay ý bảo hấn cầm mồm, trải qua hít sâu vài cái, hấn mới mở miệng nói: “Chu Phong, người lập tức ẩn vào phủ Tứ vương gia, thăm dò tin tức A Nhã.”

“Dạ!” Chu Phong giờ khắc này rõ ràng cảm thấy địa vị của Tô Lệ Nhã ở trong lòng Vương gia, trịnh trọng nói: “Thuộc hạ nhất định sẽ thăm dò tin tức của nàng.”

“A – a –” Tiếng kêu thống khổ, làm Chu Phong thu hồi tâm tư, ngưng thần chú ý tình hình. Chỉ thấy một đám nha hoàn bưng một chậu nước bị nhiễm máu hồng chạy ra chạy vào. Nước màu đỏ làm Chu Phong trong mắt hiện ra nồng đậm lo lắng.

Một nơi khác, Tô Lệ Nhã trong phòng mãnh liệt uống trà, bổ sung lượng nước mới vừa rồi kêu to mà mắt đi. Một bên Long Kinh Lệ dùng hết tâm lực mới miễn cưỡng chính mình không có che lỗ tai. Bất quá nhìn gương mặt tái nhợt uống nước. Lỗ tai đáng thương của Long Kinh Lệ rốt cục được cơ hội thở dốc, không thể không lấy ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nữ nhân về mặt vô sự uống trà. Hấn chưa bao giờ biết tiếng thét chói tai của một nữ nhân có lực sát thương cỡ này, giống nhau muốn đem lỗ tai người đâm thủng. Hấn tìm tòi nghiên cứu nhìn thấy nàng rốt cục uống hết một ly trà, làm động tác hít sâu, chuẩn bị tiếp tục thét chói tai. Long Kinh Lệ nhất thời sắc mặt đại biến. Vì tai hấn đã chịu đủ tàn phá mà không thể không ra tiếng ngăn cản nói: “Bốn vương xem kêu như vậy hấn là đủ rồi. Cũng đã đến lúc cho Lí đại phu đi ra ngoài.”

Đang chuẩn bị một màn hét to Tô Lệ Nhã tiếc hận không thể lại dùng tiếng thét để hảo hảo mà trị tên nam nhân cứng rắn đem nàng lưu lại này, nhưng vẫn là dừng lại. Dù sao, nàng không muốn ngày mai thanh âm khàn khàn giống vịt kêu.

Long Kinh Lệ xua tay ý bảo đại phu cũng bởi vì tạp âm đề-xi-ben à sắc mặt trắng bệch theo kế hoạch rời đi. Lí đại phu vừa nghe như lấy được đại xá cầm lấy hòm thuốc liền lao ra ngoài. Mà Cao Thận cũng lên lút cùng đi ra.

“Nha –” một tiếng, khuôn mặt tái nhợt của Lí đại phu từ cửa sau của Vương gia rời đi. Chu Phong cũng lên lút theo sau. Hấn đang chờ đợi thời cơ, ngăn người này lại.

Rốt cục, tên đại phu đi vào một ngõ nhỏ không người. Đang chuẩn bị tiến lên chặn lại Chu Phong lại bị một người nhanh hơn một bước. Chỉ thấy hắc y nhân bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, đem lí đại phu ngăn lại, rút ra đại đao bên hông, đặt vào cổ Lí đại phu, âm thanh lạnh lùng nói: “Nữ nhân mới vừa rồi người trị liệu thể nào?”

Lí đại phu cả người run run không khỏi nói: “Nữ tử kia, dễ non!”

Được tin tức hắc y đang muốn bỏ một đao kích mạng Lí đại phu, nhưng bỗng nhiên phía sau truyền một trận khí lực hần lập tức quay người tiếp chiêu. Nhưng vẫn là muộn một bước, sau lưng truyền đến đau nhói cho hắn biết chính mình đã bị trọng thương. Hắn ngưng thần tĩnh khí đối mặt với Cao Thận vẫn mặc hắc y. Cao Thận bởi vì trước đó sớm có chuẩn bị, đã sớm đánh trọng thương hắc y nhân, nên ra tay nhanh hơn chiếm thế thượng phong.

“Bá –” một tiếng, trải qua mười mấy hiệp, Cao Thận rốt cục thành công tháo xuống cái khăn che mặt hắc y nhân, khiếp sợ nhìn gương mặt mặt quen – Quý Xương, thân tín của đối đao thị vệ Hoàng Thượng.

Quý Xương thừa dịp hắn ngốc lảng, phản thủ một chưởng bức lui Cao Thận, rồi sau đó phi thân thoát đi.

Bị dọa đến ngã xuống mặt đất Lí đại phu thấy người rút cục đi rồi mới run run đứng lên, đi đến cạnh Cao Thận nói: “Đại nhân, tiểu nhân có phải có thể đi rồi hay không?”

Cao Thận không nề mặt, từ trong lòng lấy ra ngân phiếu nói: “Cầm bạc rời đi Viêm Đô. Không cho phép cùng bất luận kẻ nào nhắc tới chuyện vừa rồi.”

Lí đại phu hai mắt nổi lên tinh quang tiếp nhận tấm ngân phiếu, trả lời: “Tiểu nhân cam đoan sẽ không tiết lộ nửa câu.”

“Nếu ta nghe được lời đồn gì, cam đoan đầu của ngươi sẽ chuyển nhà.” Cao Thận cảnh cáo.

Lí đại phu bị sát khí tấn ra trên người hắn làm cho người run run trả lời: “Sẽ không. Tiểu nhân một câu cũng sẽ không tiết lộ.” Rồi sau đó, rất nhanh rời khỏi nam nhân đằng đằng sát khí này.

Cao Thận nhìn thân ảnh đối phương từ từ biến mất, liền phi thân rời đi.

Chu Phong vẫn núp trong chỗ tối đi ra, có chút đắm chiêu nhìn ngõ nhỏ sớm không có một bóng người cũng phi thân rời đi.

Trong phòng Tô Lệ Nhã, Long Kinh Lệ đi qua đi lại. Rốt cục, hắn mất đi kiên nhẫn xoay người hỏi nữ nhân đang ăn trái cây, nói: “Ngươi nói sẽ có người chặn Lí đại phu lại sao?”

Tô Lệ Nhã trong lòng rửa thầm tên nam nhân thường xuyên phá ngang lúc mình đang ăn bổ sinh dinh dưỡng, sau đó cười nói: “Khẳng định là vậy. Hoàng Thượng nếu lao lực tâm tư làm cho Vương gia bắt được ta, đương nhiên sẽ quan tâm tình hướng đứa nhỏ trong bụng ta.”

“Nhưng là –” Long Kinh Lệ vốn còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Cao Thận đẩy cửa vào cắt ngang. Hắn vừa thấy Cao Thận, liền khẩn cấp hỏi: “Thế nào?”

Cao Thận trả lời: “Thuộc hạ vẫn âm thầm theo dõi Lí đại phu. Khi đến ngõ nhỏ, một hắc y nhân chặn lại, hỏi thăm tình hình Tô cô nương.”

“Có nhận ra hắc y nhân là ai không?” Long Kinh Lệ hỏi vấn đề chính mình quan tâm nhất.

“Có.”

“Ai?” Long Kinh Lệ vội hỏi.

“Thống lĩnh đối đao thị vệ cũng là thân tín của Hoàng Thượng – Quý Xương.”

Long Kinh Lệ khó có thể tin quay đầu nhìn nữ nhân bộ dạng hiểu rõ. Xem ra người chân chính phía sau màn bày ra hết thảy mọi chuyện thực sự là Hoàng Thượng. Nếu Hoàng Thượng thực có tâm kế như thế, như vậy đại hoàng tử bình thường biểu hiện nhân ái trước mặt hắn chính là diễn trò. Nhưng nếu không phải một cuộc tranh đấu huynh đệ tương tàn, chỉ sợ ngôi vị hoàng đế sẽ không rơi vào tay Hoàng Thượng hiện tại. Một đạo linh quang hiện lên, sắc mặt hắn nhất thời trở nên tái nhợt vô cùng. Hắn hiện tại cơ hồ có thể khẳng định người làm Long Hạo Thừa mất đi quyền kế thừa ngôi vị hoàng đế, làm nhị hoàng huynh cùng Tam Hoàng huynh mất mạng, chính là Hoàng Thượng.

Long Kinh Lệ bởi vì sự thông suốt này mà đi lại tập tễnh ngã xuống chỗ ngồi, Hoàng Thượng thực là hiểu được che dấu chính mình như thế, là người có tâm kế cao siêu như vậy. Chính mình thực sự không hề có phần thắng. Tuy rằng, hắn không nghĩ thừa nhận, nhưng Long Hạo Thừa khôn khéo mới có thể đấu lại, hắn

còn bị Hoàng Thượng hăm hại mất đi ngôi vị hoàng đế. Chính mình làm sao có thể là đối thủ của Hoàng Thượng ?

Tô Lệ Nhã mặc dù có chút đồng tình với Long Kinh Lệ sắc mặt nhất thời trở nên khó coi vô cùng, hiển nhiên hẳn hẳn là đã nghĩ thông suốt địch nhân chân chính đáng sợ của hẳn, nhưng đối với nam nhân này, nàng lại không có một chút hảo cảm, khiến cho hẳn ở bên kia sợ hãi đi! Nàng tiếp tục cắn quả táo ngon ngọt. Ân. Quả táo này thật không tệ. Vừa vặn cấp cho bảo bối của nàng bổ sung thêm chút vitamin.

74. Chương 76: Liên Thủ

“Răng rắc – răng rắc – răng rắc –” Thanh âm thanh thúy của Tô Lệ Nhã tiêu diệt quả táo đem Long Kinh Lệ từ trong sợ hãi gọi trở về. Hẳn mất mạng hy vọng nhìn nữ nhân vẫn vô cùng trấn định trước mắt, cầu cứu nói:“Ta hiện tại phải làm như thế nào?”

Ta?! Xem ra Long Kinh Lệ thật sự tâm thần đại loạn ngay cả xưng hô đối với chính mình đều đã quên. Tô Lệ Nhã cũng lười tra tấn hẳn, buông quả táo trong tay nói:“Hiện tại Vương gia hẳn là cảm tạ sự tồn tại của Long Hạo Thừa. Nếu hiện tại Long Hạo Thừa biến mất, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ lập tức bố cục đem ngài loại bỏ. Dù sao, loại bỏ ngài so với Long Hạo Thừa thì đơn giản hơn nhiều lắm.”

Long Kinh Lệ vừa nghe, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Hẳn vì lúc trước đã có thể thay thế được Long Hạo Thừa biến mất mà đắc chí, mồ hôi lạnh cấp tốc toát ra. Hiện tại nghĩ đến, lúc trước chính mình nhanh như vậy liền nắm giữ quyền thế trong triều, cũng rất có thể là Hoàng Thượng mượn tay hẳn loại bỏ thế lực của Long Hạo Thừa ở trong triều. Chờ hẳn có thể loại bỏ được quyền thế của Long Hạo Thừa xong, chỉ sợ hẳn chết như thế nào cũng không biết.

Long Kinh Lệ dừng lòng sợ hãi, quay đầu lại hỏi:“Hiện tại ta nên làm như thế nào?”

Tô Lệ Nhã nhẹ giọng nói ra kế sách trong lòng mình:“Liên hợp Long Hạo Thừa, lật đổ Hoàng Thượng.”

“Cái gì liên hợp với Long Hạo Thừa?” Long Kinh Lệ đứng lên kêu lớn. Hẳn xoay người lập tức cự tuyệt nói:“Không có khả năng. Ta là không có khả năng cùng Long Hạo Thừa hợp tác. Cho dù vậy quan hệ của hai người chúng ta vẫn là đối địch, không có khả năng hợp tác. Chính là ta ghét tình tiết hợp tác cùng địch nhân lâu dài của mình”

Tô Lệ Nhã thật rất muốn hướng nam nhân không có đầu óc này ột quyền. Hiện tại đã là khi nào rồi, nam nhân này còn muốn chán ghét tình tiết. Nàng hừ lạnh nói:“Vương gia, ngài nếu muốn ở nơi này chờ đợi Hoàng Thượng tính kế, cuối cùng bị người giết đi, thì cứ tiếp tục chán ghét Long Hạo Thừa đi! Ta cũng không phụng bồi.” Nói xong, nàng liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Giờ phút này thần trí Long Kinh Lệ đã hoảng loạn, hiện tại người duy nhất có thể dựa vào cũng chỉ có Tô Lệ Nhã, đương nhiên không có khả năng làm cho nàng rời đi. Hẳn lập tức tiến lên ngăn cản đường đi của nàng nói:“Người đã đáp ứng giúp ta.”

Tô Lệ Nhã hừ lạnh nói:“Ta là đáp ứng giúp người. Nhưng người không tiếp thu ý kiến của ta, ta ở tại chỗ này cũng là uống phí công phu.”

Long Kinh Lệ thể này ý nghĩ mới hơi thanh tỉnh một chút, thỏa hiệp cúi bả vai xuống, vô lực nói:“Cho dù ta nghĩ cùng Long Hạo Thừa hợp tác, hẳn cũng chưa chắc chịu hợp tác với ta. Dù sao, quan hệ giữa ta cùng hẳn cho tới bây giờ đều là thủy hỏa bất dung.”

Tô Lệ Nhã thấy hẳn rốt cục thỏa hiệp, cười nói:“Ở ích lợi trước mắt, không có bằng hữu vĩnh viễn, đồng thời cũng không có địch nhân vĩnh cửu. Chỉ có hai người có mục tiêu giống nhau, là có thể từ địch nhân biến thành bằng hữu. Hiện tại hai người các người cùng có chung địch nhân muốn đối phó – Hoàng Thượng, chính là mục tiêu lớn nhất của hai người giống nhau. Vương gia có thể chủ động hẹn Long Hạo Thừa đàm luận công việc hợp tác.”

“Ta chủ động hẹn Long Hạo Thừa?!” Long Kinh Lệ trên mặt che kín không hề giận nói.

Tô Lệ Nhã trên mặt xuất hiện ôn nhu tươi cười:“Vương gia, hiện tại người cùng Long Hạo Thừa so sánh, thế lực ai mạnh hơn? Là ai có năng lực hơn?”

Long Kinh Lệ nhất thời sắc mặt trở nên cực độ khó coi, sau một lúc lâu từ hàm răng nghiến ra một câu: “Long Hạo Thừa.”

Tô Lệ Nhã vốn muốn vỗ nhẹ bờ vai của hắn, nhưng hắn thân cao tuyệt đối vượt qua 1m90, làm cho giờ tay lên cao ngược lại vỗ nhẹ ngực hắn, nói: “Thế giới này cho tới bây giờ đều là kẻ yếu phải hướng cường giả cúi đầu. Ta nghĩ lấy tài trí của Vương gia, hẳn là biết nên làm như thế nào. Bụng của ta lại đói bụng. Đi ăn cơm trưa trước.” Nói xong, nàng liền tiêu sái rời đi, lưu lại trên mặt trần ngập mâu thuẫn của Long Kinh Lệ.

.....

Gió nhẹ thổi từ từ thổi vào thư phòng Long Hạo Thừa. Giờ phút này Long Hạo Thừa vẻ mặt đau khổ kịch liệt đối mặt với mặt nữ nhân, trong đầu vẫn quanh quẩn gương mặt tái nhợt tuyệt vọng của A Nhã. Sai lầm rồi, hẳn thật sự sai lầm rồi. Vốn trong kế hoạch của hắn, cho dù là phải mất đi đứa nhỏ, cũng phải bảo hộ A Nhã. Nhưng dung nhan tái nhợt tuyệt vọng, đã nhắc nhở kế hoạch vớ vẩn này. Bỗng nhiên, trong đầu hiện ra nội dung tín hàm Lâm Tư truyền tới về tin tức A Nhã chờ đợi đứa nhỏ đi vào thế giới này như thế nào, như thế nào sùng ái đứa nhỏ. Nàng còn tính thay cả phần của mình yêu đứa nhỏ. Nếu, đứa nhỏ thực quan trọng với nàng..... Đêm đó, hắn bóp nát mặt nam nhân, dung nhan tái nhợt nháy mắt ảm đạm. Hẳn biết A Nhã từ khi mất đi A Kim đã chịu đả kích hơn mười ngày. Nếu, lần này nàng lại mất đi đứa nhỏ, cho dù có kiên cường tới đâu, cũng sẽ bị đả kích trầm trọng. Sai lầm rồi, hẳn thật sự sai lầm rồi. (Giờ mới biết à >_<)

Giống như trừng phạt chính mình, Long Hạo Thừa một quyền lại một quyền đánh về phía cột đá, cũng không quản tay phải đã tràn đầy máu đỏ tươi, nhiễm đỏ tường đá.

Chu Phong đẩy cửa vào thấy một màn này. Hắn vội vàng tiến lên ngăn cản Long Hạo Thừa đang trong trạng thái phát cuồng.

“Tránh ra.” Giờ phút này Long Hạo Thừa thầm nghĩ dùng đau đớn trên thân thể để làm tê liệt thần kinh mình.

“Không.” Chu Phong thấy thế lập tức hô: “Vương gia, Tô cô nương khả năng không có sanh non.”

Long Hạo Thừa đình chỉ giây dựa.

Chu Phong thấy thế lập tức nắm chắc cơ hội đem mới vừa rồi nhìn thấy hết thảy nói cho hắn biết.

Long Hạo Thừa bắt đầu từ trong điên cuồng khôi phục lại thần trí, suy nghĩ bắt đầu rất nhanh chuyển động: Nói như thế, đây rất có thể là do Long Kinh Lệ thiết kế cho A Nhã sanh non, vì muốn bức ra tình cảm của hắn đối A Nhã. Nhưng là, không có khả năng a! Ở trong tiêu dao các, chính mình đã thành công làm cho hắn tin tưởng chính mình đối với A Nhã không thêm quan tâm. Như vậy, hắn tinh tế bố trí một màn sanh non hẳn là không phải nhằm vào chính mình.

Long Hạo Thừa con người đen hiện lên tinh quang: Long Kinh Lệ lao lực tâm tư là nhằm vào Hoàng Thượng. Xem ra, Long Kinh Lệ chắc đã biết Hoàng Thượng ở sau lưng bố trí hãm hại hắn cùng với chính mình. Nhưng lấy tính cách hữu dũng vô mưu của hắn, hẳn là không có khả năng nghĩ ra bố trí tinh vi như thế. Sau lưng hắn khẳng định có cao thủ giúp đỡ. Là ai? người này nếu chỉ là mưu sĩ biết lý luận suông là không có khả năng nghĩ ra bố cục như thế. Là ai? Gần nhất có ai xuất hiện ở bên người hắn đâu?

Long Hạo Thừa ở trong đầu rất nhanh tìm tòi những người gần đây Long Kinh Lệ tiếp xúc. Bỗng nhiên, một đạo linh quang hiện lên. Hắn vì khả năng này mà hưng phấn đến toàn thân phát run. Dùng hết toàn bộ khí lực, hắn mới có thể dùng thanh âm bình thường truyền đạt mệnh lệnh nói: “Chu Phong, người lập tức đi phủ Tứ vương gia, nhìn xem A Nhã hiện tại thế nào?”

“Dạ.” Chu Phong lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Khả năng sao? Khả năng sao? Bố cục tinh vi như thế, ngay cả hắn đều bị lừa gạt mà không biết là do A Nhã ở sau lưng Long Kinh Lệ thiết kế sao? Nếu, chân chính là như vậy, như vậy, như vậy A Nhã hiện tại hẳn là rất an toàn. Đứa nhỏ của bọn họ cũng có thể rất an toàn. Long Hạo Thừa không yên lòng chờ đợi, chờ đợi Chu Phong trở về.

Rốt cục, Chu Phong phong trần mệt mỏi trở về. Long Hạo Thừa khẩn cấp hỏi: “Thế nào?”

Chu Phong trên mặt tràn đầy tươi cười, nói: “Thuộc hạ đến phủ Tứ vương gia, vừa vận nhìn thấy Tô cô nương hành động tự nhiên bưng đĩa điểm tâm ở trong dinh viện ngồi ăn. Nàng phi thường tốt, không có bộ dáng đem qua vừa để non.”

Long Hạo Thừa khuôn mặt tuấn tú hiện ra tươi cười thoải mái. A Nhã của hắn không có sanh non. A Nhã của hắn không có đã bị thương tổn gì.

“Ha ha ha ha –” Tiếng cười sảng khoái từ bạc môi hắn tràn ra, quét đi tối tăm cùng thống khổ vừa rồi. Tiếng cười này bao hàm hắn vui sướng, hắn thả lỏng. A Nhã, A Nhã của hắn thực không giống người thường. Vốn nghĩ rằng nàng chính là có năng lực buôn bán, kiếm tiền. Nhưng hắn quá coi thường nàng. Không thể tưởng được A Nhã cư nhiên có thể bố trí thế cục tinh vi như thế, ngay cả hắn đều hăm sâu trong đó mà không hay biết.

“Tê –” Bởi vì trong lòng thả lỏng, hắn rốt cục có thể cảm nhận được đau đớn từ mu bàn tay truyền đến.

Chu Phong cũng chú ý tới tay vẫn không ngừng chảy máu, nói: “Thủ hạ đi lấy kim sang được.”

Long Hạo Thừa nhìn vết thương trên mu bàn tay, bỗng nhiên cảm thấy phi thường châm chọc. A Nhã, này vật nhỏ, làm cho chính mình đau lòng không tiếc tự hủy hại thân thể, nàng thật đáng khen, ăn ngon ngủ ngon, xem ra, hắn cũng đã tới lúc làm cho A Nhã biết chân tướng. Hắn phải nghênh đón A Nhã trở lại bên cạnh hắn, bảo hộ. Mặc kệ, cần trả giá đại giới gì, hắn cũng không bao giờ chịu đựng đau đớn xé tâm can lần nữa. Hơn nữa, hắn tin tưởng A Nhã chân chính không cần núp dưới cánh hắn cũng có thể tự bảo vệ mình. Rốt cục, hắn có thể quang minh chính đại đem nàng giữ ở bên người, cùng nàng kể rõ tình cảm trong lòng. Bạc môi vì vậy mà lại nổi lên mỉm cười.

Bên này Long Hạo Thừa vui sướng, thì trong hoàng cung Hoàng Thượng giờ phút này vẻ mặt u ám, không khí khẩn trương tràn ngập toàn bộ ngự thư phòng. Quý Xương cho dù cúi đầu, cũng có thể cảm thấy ánh mắt lạnh lùng từ chủ tử. Hắn mặc kệ miệng vết thương trên lưng, vẫn quỳ gối nơi đó chờ đợi chủ tử xử lý. Dù sao, lần này quả thật là hắn sơ sẩy, làm địch nhân nhìn thấy rõ mặt hắn.

Hoàng Thượng suy nghĩ rất nhanh chuyển động, người đánh lén Quý Xương cũng nhìn thấy rõ mặt hắn rốt cuộc là người của Long Hạo Thừa, hay là người – Long Kinh Lệ. Tuy rằng, hắn không muốn tin tưởng chính mình bị Tứ hoàng đệ một người hữu dũng vô mưu thiết kế bố cục, nhưng là, hiện tại so với Long Hạo Thừa, Long Kinh Lệ cũng có khả năng làm như vậy. Dù sao, Long Hạo Thừa không có khả năng không đoán được này hắn ở phía sau màn này. Bởi vậy, hắn hẳn là không cần phải xác định ai thiết kế. Mặc kệ, Long Kinh Lệ vì sao thiết kế được bố cục như thế, nhưng có thể khẳng định là hắn đã biết chính mình ở phía sau thiết kế hắn. Hiện tại, việc cấp bách phải làm là xem động tĩnh của Long Kinh Lệ, để ngừa – Hoàng Thượng trong mắt hiện lên tinh quang: Để ngừa Long Hạo Thừa cùng Long Kinh Lệ liên thủ đối phó chính mình. Bởi vậy, hiện tại hắn cần phải lấy ra thực lực chân chính của mình để làm việc.

Hoàng Thượng rốt cục đứng dậy, đi đến bên cạnh Quý Xương, biểu tình quan tâm, nói: “Quý Xương, người không sao chứ! Chịu trọng thương như thế.”

Vốn nghĩ đến chấp hành nhiệm vụ thất bại sẽ nhận trừng phạt Quý Xương sau khi nhìn thấy biểu tình quan tâm trên mặt Hoàng Thượng, hai mắt đỏ lên, nức nở nói: “Thần không có việc gì. Tạ Hoàng Thượng Quan tâm.”

Hoàng Thượng tầm mắt dừng ở vết thương nghiêm trọng sau lưng hắn, giận dữ nói: “Nghiêm trọng như vậy, làm sao có thể không có việc gì đâu? Người lập tức đi gặp ngự y với trẫm, miệng vết thương phải được chữa trị tốt.”

Quý Xương tự nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, nức nở nói: “Dạ. Tạ chủ long ân.” Rồi sau đó, cung kính lui ra.

Hoàng Thượng trên mặt thân thiết sau khi Quý Xương rời đi, liền biến mất, thay bằng âm ngoan. Nếu không phải hiện tại hắn không thể mất đi người này, hắn nhất định sẽ làm cho tên nô tài này bị ngũ mã phanh thây.

.....

Đó là một đêm hạ yên tĩnh, trừ bỏ tiếng lá cây lắc lư sần sạt do bị gió thổi động, làm hỏng sự yên tĩnh tao nhã lịch sự trong đình viện của Long Hạo Thừa.

Long Hạo Thừa nhắm mắt tinh tế nhắm nháp trà. Hắn đang đợi, đợi Long Kinh Lệ tới.

Bỗng nhiên phía trước truyền đến tiếng bước chân, làm hắn mở mắt ra. Chỉ thấy Long Kinh Lệ vẻ mặt ngưng trọng tiêu sái tiến vào đình viện. Vẻ mặt ngưng trọng, hắn vẫn là có thể nhìn ra trong lòng Long Kinh Lệ đang khấn trương.

Hắn nâng tay nói:“Ngồi. Tứ hoàng đệ cũng đến nhắm nháp lá trà cống phẩm của Triều Dương quốc đi!”

Long Kinh Lệ nâng chung trà lên, muốn tiêu trừ khấn trương trong lòng mình.

Long Hạo Thừa biết Long Kinh Lệ thực sự vô cùng khấn trương, nhưng hắn lại lựa chọn trầm mặc. Trong việc song phương đàm phán, ai mở miệng trước, thì sẽ bị dưới quyền của người còn lại.

Long Hạo Thừa vẫn nhàn nhã uống trà, Long Kinh Lệ kiên nhẫn trong lòng rất nhanh dùng hết, dần dần mở miệng nói:“Tam Hoàng huynh, người có biết Hoàng Thượng ở sau lưng thiết kế bố cục cho hai người chúng ta tự giết lẫn nhau không?”

Long Hạo Thừa cũng không có để chén trà tinh xảo trong tay xuống, khẽ nâng đầu, nói:“Ta còn nghĩ Tứ đệ đã sớm biết, nhưng vẫn là diễn trò cho Hoàng Thượng xem đâu?”

Long Kinh Lệ tự nhiên biết hắn trào phúng chính mình trúng kế người khác, mà không tự biết nếu không có Tô Lệ Nhã, hắn vẫn vọng tưởng khống chế mọi việc. Nhưng hiện tại có việc cầu người Long Kinh Lệ chỉ có thể lựa chọn nghe không ra ẩn ý trong lời nói của hắn, đi thẳng vào vấn đề nói:“Tam Hoàng huynh, lấy Hoàng Thượng âm ngoan cùng tâm kế, chỉ sợ đã ở nơi nào lặng lẽ bố trí loại bỏ hai người chúng ta. Ta xem chúng ta cũng có thể liên hợp lại, để ứng phó Hoàng Thượng.”

Long Hạo Thừa rốt cục buông chén trà xuống, cười nói:“Ý tứ của Tứ hoàng đệ là người muốn theo ta trừ khử Hoàng Thượng?”

“Đúng.” Long Kinh Lệ gật đầu thừa nhận nói.

Long Hạo Thừa nhíu mày nói:“Người không sợ sự việc thành công, ta sẽ giống Hoàng Thượng thiết kế loại bỏ người sao?”

Long Kinh Lệ trong mắt xuất hiện chắc chắn nói:“Tam Hoàng huynh, người sẽ không. Những năm gần đây, tuy rằng người và ta vẫn âm thầm tỉ thí, nhưng người vẫn khinh thường dùng thủ đoạn ti tiện như thế loại bỏ của ta.” Hắn tin tưởng Long Hạo Thừa làm việc không thích tránh thiết kế ở sau lưng, xem người khác tự giết lẫn nhau.

Long Hạo Thừa trong mắt hiện lên tinh quang. Một lần nữa đánh giá Tứ hoàng đệ này. Trên mặt hắn chắc chắn, làm lòng hắn thoáng buông lỏng. Đối với hoàng đệ hữu dũng vô mưu, kỳ thật những năm gần đây, chính mình đều là thủ hạ lưu tình. Lấy quyền thế cùng mưu lược của chính mình, vài năm trước, là có thể đối phó người khác, tùy tiện sắp đặt một tội danh đuổi hắn khỏi triều đình, thậm chí đưa hắn vào chỗ chết, nhưng là, chính mình không có làm như vậy. Ngược lại theo dõi hắn khắp nơi nhằm vào chính mình. trừ bỏ lúc trước chính mình loại bỏ nhị hoàng đệ cùng ngũ hoàng đệ, bộ dáng bị thông của tiên hoàng bởi vì tang tử chính mình tới nay vẫn không quên, trọng yếu hơn hắn không muốn trên tay nhiễm máu của huynh đệ. Hơn nữa, Tứ hoàng đệ chính là bị người lợi dụng thôi.

Long Kinh Lệ nín thở đợi Long Hạo Thừa trả lời. Nhưng lại nghe thấy tiếng Long Hạo Thừa cười to:“Ha ha ha – không thể tưởng được Tứ hoàng đệ cùng ta thủy hỏa bất dung cư nhiên tin tưởng ta như thế.”

Rốt cục, Long Hạo Thừa đình chỉ tiếng cười, con ngươi đen lợi hại nhìn chăm chăm Long Kinh Lệ thoáng giật mình, nói:“Ta có thể đáp ứng người, hợp tác đối phó Hoàng Thượng, nhưng ta có một điều kiện.”

Long Kinh Lệ tự nhiên biết hắn không có khả năng đáp ứng dễ dàng như thế, có điều kiện cũng là bình thường. Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, cho dù muốn hắn buông tha cho quyền thế trong tay, phụ thuộc vào hắn, hắn cũng sẽ đáp ứng. Dù sao hiện tại hắn là cầu người:“Điều kiện gì?”

Long Hạo Thừa con ngươi đen hiện lên ánh mắt tình thế bắt buộc, nói:“Ta muốn Tô Lệ Nhã.”

Long Kinh Lệ trong mắt hiện lên kinh ngạc. Hắn nghĩ tới hôm qua Long Hạo Thừa biểu hiện đã phi thường rõ ràng, hẳn một chút cũng không thích cái xấu nữ kia. Nhưng giờ phút này trong mắt Long Hạo Thừa xuất hiện tình thế bắt buộc, lại là vì cái gì đâu? Chẳng lẽ, Long Hạo Thừa kỳ thật vô cùng để ý xấu nữ kia, để ý đến không tiếc diễn trò, để bảo toàn cho nàng? Có khả năng đi? Long Kinh Lệ ánh mắt tìm tòi nghiên cứu cẩn thận biểu tình trên mặt hắn.

Long Hạo Thừa cũng không có để ý tới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu kia, chính là truy vấn nói: “Thế nào, một nữ nhân có thể đổi lấy hợp tác của ta? Tứ hoàng đệ hẳn là biết làm như thế nào đi?”

Long Kinh Lệ tuy rằng biết lấy một nữ nhân đổi lấy hợp tác là phi thường có lợi. Nhưng trong lòng không biết vì sao lại toát ra một tiếng phản đối. Hắn lựa chọn xem nhẹ thanh âm này, dù sao so với nữ nhân, cùng Long Hạo Thừa hợp tác, càng có thể bảo toàn chính mình. Hắn gật đầu đáp ứng.

Long Hạo Thừa châm trà, trên mặt tươi cười thiết tình. A Nhã, A Nhã của hắn rốt cục có thể trở lại bên cạnh hắn. Từ nay về sau, hắn nhất định sẽ hảo hảo mà bảo hộ nàng, không cho nàng chịu một chút thương tổn.

.....

Trên bầu trời ánh trăng đã ngả về tây, vạn vật đều lâm vào ngủ say. Nhưng trong ngự thư phòng giờ phút này lại đèn đuốc sáng trưng, ánh lửa sáng ngời chiếu vào vẻ mặt âm trầm của Hoàng Thượng.

“Nha –” Tiếng đẩy cửa, làm Hoàng Thượng rốt cục khôi phục vẻ mặt bình thường, đối với người mới tiến vào hỏi: “Thế nào?”

Người nọ quỳ nói: “Long Kinh Lệ đêm nay bí mật tiến vào phủ Long Hạo Thừa, một canh giờ sau mới rời đi.”

Hoàng Thượng vừa nghe, nháy mắt vô lực tựa lưng vào ghế ngồi, vô lực nâng tay nói: “Đi xuống.”

“Dạ.” Người nọ cung kính lui ra.

Hoàng Thượng nhìn ánh lửa nhảy lên, sắc mặt trở nên càng ngày càng tái nhợt: Chuyện hắn lo lắng nhất đã xảy ra. Long Hạo Thừa cùng Long Kinh Lệ đúng là liên thủ lại. Vốn Long Kinh Lệ là một quân cờ trọng yếu của chính mình dùng để kiềm chế Long Hạo Thừa. Hiện tại quân cờ này đều đến bên Long Hạo Thừa. Chính mình lại bị vây vào hoàn cảnh xấu.

Hoàng Thượng trên mặt nổi lên nồng đậm không cam lòng, tay nắm lấy long ý: Chẳng lẽ hắn lao lực tâm tư, từ trong tay Long Hạo Thừa thật vất vả cướp được long ý này, phải chấp tay cho người ta? Không, hẳn làm không được. Cho dù là trả giá hết cả, hắn cũng phải bảo trụ long ý. Trong mắt Hoàng Thượng, hiện lên kiên quyết.

75. Chương 77: Bắt Đầu Mới

“Nha –” một tiếng, tiếng đẩy cửa rất nhỏ phá tan yên tĩnh trong phòng. Cao Thận đứng ở mép giường nương ánh trăng, xem kỹ gương mặt ngủ say mang tươi cười hạnh phúc, gương mặt không chút cảm xúc hiện lên lo lắng cùng không tha. Cuối cùng, hắn vẫn là xoay người đem người vẫn ngủ say nhẹ nhàng ôm lấy, cảm lấy một kiện áo choàng vì nàng che lại thân mình, sau đó tay chân nhẹ nhàng đem nàng ôm đến cửa sau xe ngựa, giao cho Chu Phong.

Chu Phong cẩn thận tiếp nhận nàng, ý bảo kêu xa phu chạy đi, Cao Thận lại ra nói: “Chờ một chút.” Vừa dứt lời, hắn liền phi thân rời đi. Không đến một khắc chung, trong tay hắn mang theo một gói to, đưa cho Chu Phong nói: “Đây là thứ nàng thích nhất.”

Chu Phong cảm kích gật đầu tiếp nhận, sau đó bảo xa phu chạy.

Xe ngựa chậm rãi chạy rời đi, dưới ánh trăng biến mất, Cao Thận mới thu ánh mắt xoay người đi vào, hắn mới xoay người liền thấy một thân ảnh, giật mình nói, “Vương gia –”

Long Kinh Lệ tầm mắt vẫn nhìn phương hướng xe ngựa biến mất, hỏi: “Không nữa a!” Hấn cũng không có chờ đợi Cao Thận trả lời, tự nói tiếp: “Đúng vậy! Trên thế giới này không còn có một nữ nhân đặc biệt như thế.” Nói xong, hấn xoay người rời đi, lưu lại Cao Thận về mặt phiền muộn.

.....

Ở gió đêm thổi vào ánh lửa nhảy lên chiếu sáng gương mặt tuần mỹ đang hưng phấn của Long Hạo Thừa. Hấn thường xuyên hướng cửa lớn thăm dò. Đi qua đi lại, đều tiết lộ giờ phút này trong lòng hấn đang khẩn trương cùng hưng phấn, cùng với sợ hãi. Hấn sợ nhìn thấy ánh mắt cảnh giác cùng oán hận của A Nhã.

Rốt cục, hấn nhìn thấy thân ảnh Chu Phong, khẩn cấp đi đến, nhìn thấy thiên hạ trong lòng vẫn bị bao bọc bởi áo choàng. Hấn vươn đôi tay thoáng run run, nhẹ nhàng mà kéo áo choàng xuống, nhìn thấy thiên hạ vẫn ngủ say. Hai tay tự nhiên đem nàng ôm vào trong lòng. Rốt cục, rốt cục, A Nhã của hấn rốt cục đã ở trong lòng hấn. Cảm giác ấm áp giống như đã xa nhau trăm năm gặp lại.

Long Hạo Thừa không nghĩ cho Chu Phong nhìn thấy một mặt yếu ớt của mình, ôm thiên hạ trong lòng vào phòng, đóng cửa phòng lại. Rồi sau đó động tác mềm nhẹ đem thiên hạ trong lòng đặt ở trên giường. Nương ngọn đèn cẩn thận quan sát thiên hạ đã gần hai tháng không thấy, thân thủ mềm mại qua lại vuốt ve trên mặt. A Nhã, dường như có chút béo. Xem ra, nàng sống cũng tốt lắm. Tầm mắt di chuyển xuống, đến bụng hiện tại vẫn có vẻ bằng phẳng, bàn tay to khỏe run di chuyển, đặt ở trên này, muốn cảm thụ sinh mệnh nhỏ bên trong. Đứa nhỏ của hấn, đứa nhỏ của hấn cùng A Nhã, đang trưởng thành ở bên trong. Bỗng nhiên trên mặt một mảnh ửng ửng, nâng tay chạm vào, nước mắt trên tay, cho thấy hấn đang rơi lệ. Chưa bao giờ biết một đứa nhỏ cư nhiên có thể làm cho hấn kích động rơi lệ.

Trước kia, hấn chán ghét đứa nhỏ. Hấn không muốn đem đứa nhỏ sinh ra trong một hoàng gia thống khổ cùng tràn ngập tranh đấu, không muốn đứa nhỏ cũng giống như mình, bởi vậy, hấn không cho nữ nhân ở bên người có cơ hội mang thai đứa nhỏ, nhưng là, giờ phút này cảm thấy sinh mệnh nhỏ trong bụng A Nhã, hấn lại tràn ngập kích động, đứa nhỏ của hấn cùng A Nhã, hấn tin tưởng A Nhã cùng chính mình nhất định sẽ bảo vệ tốt đứa nhỏ này, cho hấn thứ tốt nhất. Hóa ra đây là cảm giác gia đình, trong nhà có đứa nhỏ cùng thể tử mình yêu thương nhất, cư nhiên có thể làm cho hấn vui sướng như thế. Vui sướng này so với niềm vui thắng trận trước kia lại hơn gấp trăm lần ngàn lần.

Kích động làm hấn nhẹ nhàng lên giường, đem thiên hạ ôm vào lòng, ôn nhu hôn lên mi tâm của nàng, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn người. A Nhã. Cảm ơn.”

Một đêm này, Long Hạo Thừa không nhắm mắt lại, chính là si ngốc nhìn dung nhan đang ngủ giống như nhìn cả đời cũng không đủ.

Ánh nắng chói mắt chậm rãi tiếng vào trong phòng Long Hạo Thừa, chiếu vào hai người ôm nhau trên giường.

“Ân –” Tô Lệ Nhã làm một tư thế vô cùng bất nhã duỗi thẳng thắt lưng, mở mắt ra, có chút mờ mịt nhìn khuôn ngực lồ lộ hoàn mỹ trước mắt. Trong ngực?! Đôi mắt đẹp của nàng mở to không chút nghĩ ngợi vươn một cước đem nam nhân bên cạnh đá xuống giường, sau đó cảnh giác nhìn nam nhân đã ngã xuống giường. Nương khỏe mắt dư quang, nàng đánh giá sơ lược hoàn cảnh lạ lẫm này, lập tức ra một kết luận: Nơi này không phải phủ Tứ vương gia. Kỳ quái, tối hôm qua nàng rõ ràng ở trên giường chính mình, như thế nào tỉnh lại ở nơi này?

“Ân. Đau quá a ~” Thanh âm nam nhân chặn ngang suy nghĩ của nàng. Nàng lại cảnh giác nhìn chằm chằm nam nhân dưới giường.

Long Hạo Thừa xoa phần eo hơi bị đau, oán giận nói: “A Nhã, người như thế nào sáng sớm đã đem ta đá xuống giường a?”

Khuôn mặt quen thuộc, giọng nói oán giận quen thuộc, làm Tô Lệ Nhã khó có thể tin từ trên giường bước xuống, nhìn chằm chằm nam nhân, rồi sau đó kích động ôm lấy thân ảnh trước mặt, nức nở nói: “A Kim, người muốn chết. Cư nhiên không nói một tiếng, liền ly khai. Người cũng biết ta có rất thương tâm a?”

Trong lúc nhất thời bởi vì phản ứng kích động của Tô Lệ Nhã mà Long Hạo Thừa ngốc thất thần rất nhanh liền cảm thấy sau gáy ửng ửng. Hấn trong mắt ôn nhu, phần thủ ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng run

nhè nhẹ, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Tô Lệ Nhã giống như muốn phát tiết thống khổ mấy ngày nay, dùng sức vuốt sau lưng hần nói: “Người cũng biết mỗi khi ta nằm mơ tỉnh lại, đối mặt với thế giới không có người, trong lòng hoang vắng cùng thống khổ? Thật là hư hỏng a! Lưu lại một mình ta. Thật xấu a!”

Long Hạo Thừa trong mắt dừng nhu tình, mềm nhẹ vỗ về thân thể mềm mại đang run rẩy, hùa theo nói: “Đúng. Ta rất xấu.”

“Rõ ràng là người luôn mồm tuyên thệ muốn cùng ta vĩnh viễn cùng một chỗ, kết quả là không nói một tiếng rời đi, người là cái trứng thối chỉ biết nói mạnh miệng.” Tô Lệ Nhã tiếp tục run rẩy, phát tiết thống khổ trong lòng.

Long Hạo Thừa tiếp tục vỗ nhẹ lưng của nàng, tiếp tục hùa theo nói: “Ta là trứng thối.”

Hảo sau một lúc lâu, Tô Lệ Nhã mới ngừng phát tiết. Đẩy nhẹ người phía trước ra, nâng mặt lên bởi vì nước mắt rớt rửa mà càn có vẻ kiều diễm, cười duyên nói: “Đứa ngốc. Ta nói người trứng thối, người như thế nào cũng hùa theo a!”

Tiếng đứa ngốc làm thân hình Long Hạo Thừa chấn động. Đã bao nhiêu lâu không nghe thấy tiếng kêu tràn ngập tình cảm của A Nhã. Hần nhìn nàng vì chính mình mà chảy nước mắt, trong lòng áp lực tình cảm như muốn nổ tung ra, nhìn chăm chăm dung nhan kiều mị chỉ có thể ở trong những giấc mộng đêm khuya mới có thể nhìn thấy, giọng nói khàn khàn: “A Nhã, gọi ta là đứa ngốc nữa đi.”

Tô Lệ Nhã buồn cười nhìn khuôn mặt tuần tú si mê, nói: “Đứa ngốc, đứa ngốc, đứa ngốc.....”

Nhưng nàng kêu đứa ngốc vài tiếng hơi thở phun vào mặt hần. Long Hạo Thừa khó nén nội tâm khát vọng, bàn tay to đem nàng vào trong lòng, bạc môi áp lên môi đỏ mọng vẫn luôn khát vọng.

Thấy lại kích động, làm cho Tô Lệ Nhã tích cực đón ý nói hùa, hé môi cho hai đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau.

Không khí tràn ngập hơi thở ái muội.

“Cô ~ cô ~ cô ~” Một thanh âm đột ngột phá vỡ nụ hôn nồng nhiệt của hai người.

Tô Lệ Nhã mềm nhẹ khẽ tựa vào hần, con mắt sáng tìm kiếm chung quanh thanh âm phá vỡ chuyện tốt của nàng.

“Cô ~ cô ~” Tên đầu sỏ hợp thời kêu lên.

Nàng nhìn thẳng vào cái bụng đang kêu, kiều nhan nháy mắt nhiem lên một tầng đỏ ửng.

“Ha ha ha –” Long Hạo Thừa không khách khí cười ha hả.

Mặt nàng bắt đầu từ đỏ thắm chuyển sang xanh mét. Nhưng nam nhân không có chú ý tới, chỉ để chuyên tâm vào cười.

“Cười đủ đi!” Tô Lệ Nhã nghiêng răng nghiêng lợi hừ lạnh nói.

Hần rốt cục biết mới vừa rồi mình cười có chút quá mà chọc tới giai nhân, vội vàng thu hồi tươi cười, nói: “A Nhã, người đã đói bụng đi! Ta kêu người –”

“Sai. Không phải ta đói bụng.” Nàng chỉ vào cái bụng bằng phẳng, nói: “Là con người đã đói bụng.” Đánh chết nàng cũng không thừa nhận chuyện mất mặt như thế.

Trên mặt tuần mỹ hiện ra tươi cười sủng ái nói: “Tốt. Là con ta đã đói bụng. Người tới!”

Chu Phong luôn chờ ngoài cửa đi vào, nói: “Vương gia, có gì phân phó?”

“Người kêu phòng bếp làm chút đồ ăn ngon bưng tới.”

“Dạ.” Chu Phong lĩnh mệnh rời đi.

“A Nhã, rất nhanh sẽ có ăn.” Long Hạo Thừa cười thân thủ muốn đem nàng một lần nữa ôm vào trong lòng.

Nhưng nàng lại phải động tác. Nàng bước nhanh lao ra khỏi phòng, giật mình nhìn đình viện lịch sự tảo nhả, cảm thụ được gió nhẹ quất vào mặt, nhìn thân ảnh Chu Phong đi xa. Đây không phải trong mộng. Ở trong mộng của nàng, chưa từng có người khác xuất hiện qua. Người kia nàng từng ở tiêu dao các gặp qua, đi theo bên cạnh Long Hạo Thừa. Sắc mặt nàng nhất thời tái nhợt: Đây là thế giới thật. A Kim cũng không có trở về. Như vậy, nam nhân vừa rồi cùng nàng hôn nhau là Long Hạo Thừa.

Long Hạo Thừa nghi hoặc đi ra, hỏi: “A Nhã, ngươi làm sao vậy?”

“Câm mờm. Không cho phép người gọi ta như thế.” Tô Lệ Nhã mặt mang tức giận nhìn nam nhân giả mạo A Kim nói,

“A Nhã?” Hấn mặt mang lo lắng nhìn nàng bỗng nhiên chuyển biến, tiến lên.

“Không cho phép lại đây.” Tô Lệ Nhã lớn tiếng hô.

“Được, được, ta bắt quá không đến là được.” Hấn nhìn thiên hạ kích động thỏa hiệp nói.

Trong mắt nàng bắn ra nòng đậm oán hận, lãnh phúng nói: “Tam vương gia, ngươi lần này lao lực tâm tư bắt ta tới là vì cái gì? Là xác định đứa nhỏ trong bụng ta vẫn bình yên đi?”

“A Nhã, nàng làm sao vậy?” Hấn bị A Nhã chuyển biến nhanh như vậy làm cho hoảng sợ.

“Câm mờm. Ta nói rồi ngươi không có tư cách gọi ta A Nhã.” Tô Lệ Nhã mặt mang hận ý nhìn nam nhân đáng giận ngự trang thành A Kim này: “Long Hạo Thừa, ngươi rất ti bỉ. Cự nhiên ngự trang thành A Kim, làm cho ta tưởng ở trong mộng. Còn với ngươi –” Nàng nhất thời nhớ tới nộ hôn cùng nam nhân lãnh khốc này, trong lòng một cổ cảm xúc ghê tởm dâng lên, thân thủ liều mạng dùng sức lau sát môi đỏ mộng. Mặc kệ lực đạo này sẽ làm nàng đau.

Long Hạo Thừa rốt cục nghe ra ngọn nguồn. Thì ra là, A Nhã nghĩ đến mới vừa rồi là ở trong mộng, mới có thể vui sướng như thế. Hấn liền kỳ quái như thế nào không cần giải thích, có thể được A Nhã tha thứ. Nhìn môi đỏ mộng đã muốn bật máu, hấn không thể không tiến lên bắt lấy hai tay của nàng, nói: “Đủ, không cần lau. Môi của nàng sẽ bị hồng mất.”

“Không đủ, ta muốn đem mùi của ngươi đều lau sạch.” Tô Lệ Nhã kích động giẫy dụa, muốn chạy trốn khỏi nam nhân đáng ghét này.

Hấn thấy thế sợ nàng sẽ bởi vì giẫy dụa mà tổn hại tới chính mình, không thể không điểm huyết đạo của nàng.

Tô Lệ Nhã khó có thể tin nhìn nam nhân ti bỉ trước mắt, tiếng kêu lên: “Long Hạo Thừa, ngươi rất ti bỉ.”

Hấn thở dài nói: “A Nhã, ngươi vẫn là trung khí mười phần a!”

Biểu tình quen thuộc, làm nàng gốc thất thần.

Long Hạo Thừa nhân cơ hội đem nàng ôm lấy một lần nữa trở lại trong phòng.

Bị bắt cũng không thể nhúc nhích ngồi vào ghế Tô Lệ Nhã giờ phút này trong lòng tràn ngập sợ hãi. Nam nhân này rốt cuộc muốn làm gì a? Hiện tại nàng bị điểm huyết, ngay cả phản kháng đều làm không được. Nàng chỉ có thể dùng hai mắt nhìn chăm chăm nam nhân lẩm nhẩm mở ngăn kéo. Chỉ thấy hấn cầm trong tay một cái hòm tinh xảo, đi đến trước mặt nàng. Trong hòm sẽ không chứa thuốc gì làm sanh non đi? Sợ hãi làm nàng run run thanh âm hi vọng nói: “Vương gia, van cầu ngươi không cần thương tổn hài tử của ta. Van cầu ngươi.”

Long Hạo Thừa nghe tiếng cầu xin, con ngươi đen hiện lên đau đớn. Không thể tưởng được, hấn hiện tại ẩn tượng ở trong lòng nàng chính là người sẽ làm thương hại tới nàng. Thu hồi đau đớn, hấn mở hòm ra.

Tô Lệ Nhã đôi mắt đẹp mở to, khó có thể tin nhìn nằm mặt nữ nhân trong hòm. Tại cái đem nàng hoàn toàn tuyệt vọng, nàng nghĩ đến mặt nữ nhân này cùng mặt nam nhân đã hoàn toàn theo gió biến mất. Nhưng là, như thế nào cũng không nghĩ tới, nó cứ nhiên ở trong này. Nàng ngẩng đầu nhìn nhu tình hiện trên gương mặt tuần tú trước mắt.

Long Hạo Thừa nở nụ cười. Vì nàng trong mắt không hề có oán hận mà cười. Hắn cầm lấy mặt nữ nhân, nhẹ giọng nói: “A Nhã, ta cho tới bây giờ đều không có quên nàng. Chưa từng có quên khoảng thời gian là một A Kim ngọc ở bên cạnh nàng, không có quên một đứa ngọc A Kim đã vô tư yêu nàng. Kỳ thật, tại cái đêm nàng bị thương, ta cũng đã khôi phục trí nhớ.” Thân thủ hắn hướng huyết đạo của nàng ấn nhẹ xuống.

Rốt cục Tô Lệ Nhã có thể hoạt động từ trong tay hắn tiếp nhận mặt nữ nhân, cố gắng tiêu hóa những lời nói mới vừa được nghe. Rồi sau đó, ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao?”

Hắn trong mắt tràn ngập bất đắc dĩ, nói: “Bởi vì, ta muốn bảo hộ nàng. A Nhã, ta không muốn nàng lại bị thương, nàng có biết lúc trước nàng ngất ở trong lòng ta, ta nâng tay hướng dưới mũi nàng xác nhận xem nàng có còn hơi thở không ta đã hoảng sợ ra sao không? Không, ta không thể để cho nàng bị bất kỳ tổn thương nào. Nhưng Hoàng Thượng khẳng định sẽ không bỏ qua ột cơ hội có thể đánh bại ta. Nếu hắn biết tầm quan trọng của nàng đối với ta, hắn nhất định sẽ không từ thủ đoạn nào mà bắt nàng. Nàng đi vào Viêm Đô chính là minh chứng tốt nhất. A Nhã, đây là chân tướng lúc trước ta lựa chọn không tiếp nhận nàng.” Nói xong, hắn nín thở chờ đợi phản ứng của nàng. Hắn hy vọng nàng có thể tha thứ cho tất cả tổn thương mà hắn mang đến.

Giờ phút này trong lòng Tô Lệ Nhã đang cuộn cuộn. A Kim chưa từng có quên nàng. Sở dĩ không tiếp nhận nàng, chỉ vì bảo hộ nàng. Ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ mang theo khấn trương nhẹ nhẹ, tầm mắt cúi xuống, rơi vào mặt nữ nhân đang cầm trong tay, rồi sau đó ngẩng đầu nói: “Ta tin tưởng người.”

Vui sướng hiện lên ở con ngươi đen, Long Hạo Thừa kích động muốn tiến lên ôm nàng vào lòng, nhưng nàng từ chối.

Nàng ngăn tay hắn lại, con mắt sáng nhìn thẳng con ngươi nghi hoặc nói: “Ta tin tưởng người là vì muốn bảo hộ ta mà lựa chọn không tiếp nhận ta. Ta cũng đã tha thứ tổn thương người mang đến cho ta. Nhưng là —” Nàng hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng nói: “Nhưng người không phải A Kim.”

“Không, A Nhã, ta là A Kim. Ta nhớ rõ từng li từng tí khoảng thời gian chung sống cùng nàng.” Hắn lo lắng giải thích nói.

Con mắt sáng thanh minh nhìn hắn, nói: “Không. Người không phải A Kim. Người chính là có trí nhớ của A Kim Tam vương gia – Long Hạo Thừa thôi. Nếu là A Kim, hắn sẽ không lựa chọn rời khỏi ta, hắn sẽ lựa chọn dùng mọi biện pháp bảo hộ ta ở bên cạnh hắn. Nếu là A Kim, hắn sẽ không hiểu cách che giấu tình cảm của mình. Người mới có thể, mưu trí hơn người Long Hạo Thừa. Người sẽ không đối với ta cười ngây ngô, đúng không!”

Long Hạo Thừa bị những câu hỏi đặt ra liên tiếp đẩy ngã. Quả thật, hắn hiện tại không có khả năng là một A Kim như trước chỉ biết ỷ lại vào A Nhã, hắn có tự tôn, năng lực của hắn không cho phép.

Tô Lệ Nhã cầm lấy mặt nữ nhân, đứng dậy nói: “Người không phải là A Kim ta yêu.” Sau đó, nàng xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng dứt khoát, hắn hỏi chính mình cứ để cho nữ nhân mình yêu nhất trong cuộc đời này rời đi như vậy sao? Dù sao, nàng cũng không thương hắn.

“Đứa ngọc!” Trong đầu hiện ra thân ảnh thường xuyên tươi cười với hắn. Hắn muốn được nhìn thấy tươi cười tràn ngập tình cảm, hắn muốn lại có được tình yêu của nàng. Long Hạo Thừa trong mắt hiện lên kiên nghị, nhanh chóng đứng dậy, cản đường Tô Lệ Nhã.

Nàng nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn gương mặt tuấn mỹ kiên nghị. Nàng cảm thấy chính mình mới vừa rời hắn là đã nói rất rõ ràng.

Long Hạo Thừa trong mắt hiện lên hào quang, nói: “A Nhã, ta thừa nhận hiện tại ta không có khả năng giống như A Kim mọi chuyện đều ỷ lại vào nàng. Tự tôn của ta không có khả năng cho phép chính mình ỷ lại nữ nhân. Nàng nói ta chỉ có được trí nhớ của A Kim là một Long Hạo Thừa. Nhưng nàng sai lầm rồi. Ta không chỉ có là có được trí nhớ của A Kim, hơn nữa ta còn có được tình cảm của A Kim. A Nhã, ta yêu nàng.” >

Tô Lệ Nhã khiếp sợ nhìn nam nhân trực tiếp thổ lộ với mình, bị thâm tình cùng kiên nghị trong mắt hắn làm cho chấn kinh.

Hắn vươn hai tay, cầm lấy vai của nàng, kiên định tuyên thệ nói: “A Nhã, ta biết hiện tại ta đối với nàng mà nói là xa lạ, nhưng xin nàng cho ta thời gian. Ta sẽ chứng minh cho nàng thấy ta là một nam nhân sẽ không thua kém A Kim. Ta sẽ làm cho nàng một lần nữa yêu ta.”

Hắn tầm mắt chuyển qua bụng của nàng, ôn nhu nói: “Hơn nữa, trong bụng nàng có đứa nhỏ trên người lưu một nửa giọt máu của ta. Nàng lưu lại cho ta đảm nhận phần trách nhiệm của một phụ thân đi!”

Tô Lệ Nhã tầm mắt cũng chuyển xuống, đến bụng mình. Nàng biết cho dù chính mình lại phủ nhận hẳn không phải A Kim. Nhưng thân thể hẳn cũng là A Kim. Trên người đứa nhỏ có nửa dòng máu của hắn. Nàng không muốn đứa nhỏ trở thành một đứa nhỏ không có phụ thân. Cái loại không có phụ thân, mẫu thân này, nàng đã từng trải qua. Trước kia là không có cách nào, hiện tại đứa nhỏ có phụ thân nguyện ý cho hắn tình thương, nàng không có quyền cướp đoạt tình thương của phụ thân dành cho đứa nhỏ.

Một lần nữa ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuần tú chứa đựng thâm tình, nàng nở nụ cười: “Ta nguyện ý lưu lại. Nhưng này chỉ là vì đứa nhỏ.”

“Ân. Cảm ơn nàng.” Long Hạo Thừa chân thành cười nói.

Tô Lệ Nhã nhìn hắn mỉm cười, tim đập loạn nhịp, đòi mạng, không thể tưởng được một người nam nhân tươi cười cư nhiên có thể đẹp đến thế.

Long Hạo Thừa nhìn thấy trên mặt nàng đỏ ửng, biết mị lực của mình đối với A Nhã vẫn còn hữu hiệu, tiếp theo hắn nhất định phải cố gắng một lần nữa bắt được tâm nàng. Bỗng nhiên trong đầu hiện lên phương pháp tự giới thiệu trước kia A Nhã dạy hắn. Hắn vươn bàn tay to, cười nói: “Xin chào, ta gọi là Long Hạo Thừa.”

Tô Lệ Nhã ngốc lăng nhìn bàn tay to, trong đầu hiện ra một đoạn trí nhớ:

Vì A Kim khi gặp người liền tự giới thiệu: “Ta là A Kim, A Kim muốn cùng A Nhã vĩnh viễn cùng một chỗ.” Nên nàng phải sửa lại cho đúng đồng thời cũng tránh cho chính mình cùng người quen xấu hổ, nàng dạy A Kim như thế nào là tự giới thiệu.

“A Kim, người hãy nghe cho kỹ. Về sau người khác hỏi người là ai, hoặc là người muốn cùng người khác giới thiệu chính mình muốn như thế —” Tô Lệ Nhã vươn tay, rộng rãi cười nói: “Xin chào, ta gọi là A Kim.”

A Kim đồng thời cũng vươn tay, cầm tay nàng nói: “Xin chào, ta gọi là A Kim, là A Kim theo A Nhã vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Tô Lệ Nhã vừa nghe loại xúc động muốn té ngã, mà không thể không cường điệu nói: “Câu kia ‘A Kim cùng A Nhã vĩnh viễn cùng một chỗ’ không cần phải nói. Đã hiểu sao?”

A Kim vẻ mặt nghi hoặc, rồi sau đó gật đầu, cười nói: “Xin chào, ta gọi là A Kim, là tương công cùng A Nhã vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Tô Lệ Nhã khi đó không nói gì nhìn khuôn mặt tuần tú rất cục học xong chờ đợi nàng khích lệ.

Từ trong trí nhớ phục hồi lại thần trí, nhìn bàn tay to trước mắt, nàng chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ: Hóa ra hắn còn nhớ rõ loại việc nhỏ này a! Tô Lệ Nhã thu hồi nước mắt, cũng vươn tay, ngẩng đầu, cười nói: “Xin chào, ta gọi là Tô Lệ Nhã.”

Nắm tay này đại biểu cho bắt đầu mới.

76. Chương 78: Ném Thử

Cuối mùa hạ trời thoáng lạnh, gió nhẹ nhàng xuy phất đến tấm màn đang treo. Tấm màn lay động phất phơ, có thể nhìn thấy một nữ nhân hai chân nhấc lên, không khách khí đem chân trên người đá văng ra.

Một cái lật nghiêng người, một chân đánh vào mép giường.

Mới từ lâm triều trở về Long Hạo Thừa lấy chìa khóa dự bị mở cửa phòng ra, vừa vặn nhìn thấy một màn này. Bên môi nổi lên tươi cười sủng ái. Hắn phóng nhẹ cước bộ, đi đến bên giường, nhấc màn lên, nhìn thấy tình huống bên trong. Lần này, gương mặt tuần mỹ đều đắm chìm trong ý cười. Tướng ngủ của A Nhã vẫn

vậy làm cho người ta thấy buồn cười. Nhớ tới trước kia những nữ nhân bên cạnh hắn, đều nghĩ ở trước mặt hắn bảo trì hình tượng tốt đẹp nhất, cho dù là tiểu nữ, đều phải bảo trì tư thế hoàn mỹ. A Nhã lại cho dù đang ngủ, cũng không che dấu chính mình – hắn suy nghĩ tạm dừng một chút, xem kỹ hai chân đã sắp dang rang ra, mỗi nữ vẫn ngủ vù vù, con người đen nổi lên ý cười, ừ, cho dù đang ngủ, A Nhã sẽ không che dấu tướng ngủ đặc thù của mình.

“Àn ~” Trong lúc ngủ mơ mỗi nữ lại lật nghiêng thân. Chỉ thấy nửa thân thể đã sắp tới mép giường, một bộ dáng lung lay sắp ngã. Long Hạo Thừa kinh hãi lập tức thân thủ đem nàng tiếp được, rồi sau đó ôm lấy, mềm nhẹ đặt ở bên trong giường. Long Hạo Thừa vốn tính trở về xử lý chính sự, người còn chưa tới cửa, chợt nghe tiếng chấn bị đá văng. Hắn thở dài, mở cửa phân phó hạ nhân, lấy công văn trong thư phòng lại đây. Sau đó, đem công văn thật dày đặt ở trên bàn trà bên giường, lại đem mỗi nữ đã thông qua vài cái xoay người vận động sắp tới mép giường lần nữa ôm lấy đặt ở trong giường, rồi sau đó cởi giày leo trên giường. Hắn mới nửa nằm lên giường, bên cạnh người nào đó liền tự nhiên xoay người, thân thủ ôm lấy hắn. Cảm thấy áp lực bên hông, con người đen hiện lên nhu tình. A Nhã của hắn vẫn giống như trước, chỉ cần hắn nằm ở bên người, sẽ tự giác ôm lấy hắn. Hắn ở cái trán của nàng in xuống một nụ hôn, đem nửa người tựa vào đầu giường, phê duyệt tấu chương.

Buổi sáng cuối hạ yên tĩnh, gió nhẹ chậm rãi xuy phát thổi vào thiên hạ ngủ say trên giường cùng nam tử tuần mỹ đang phê duyệt công văn.

“Àn ~” Tô Lệ Nhã bắt đầu rên rỉ. Thật thoải mái a! Hảo ấm áp a! Chấn ấm bên cạnh thực làm cho người ta thoải mái a! Bàn tay mềm không tự giác sờ soạng qua lại vài lần.

Bỗng nhiên, bên người truyền đến thanh âm hút không khí, rồi sau đó bàn tay mềm mại gây chuyện bị một bàn tay to nắm lấy. Tô Lệ Nhã mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy vừa vặn là một đôi mắt tràn ngập tình dục. Thần trí của nàng bắt đầu thanh tỉnh, đôi mắt đẹp nhìn gương mặt tuần mỹ tràn ngập dục vọng đang đến gần. Cơ hồ là xuất phát từ phản ứng bản năng, nàng xuất ra vô ảnh cước, đem nam nhân bên cạnh đá quỵ xuống giường.

“Đông –” một tiếng, nam nhân thấp rủa một tiếng.

Tô Lệ Nhã vội vàng kéo chăn lên cảnh giác nhìn chằm chằm nam nhân trên giường. Nhưng kỳ quái là nam tử không có giống ngày hôm qua đứng dậy, ngược lại cong người lại, giống như chịu thống khổ thật lớn. Lòng hiếu kỳ sinh ra, nàng tìm hiểu thân mình. Rốt cục, thấy rõ hắn làm sao bị đau. Mặt cười lập tức hiện lên một tầng đỏ ửng. Một cước của nàng đá rất chuẩn đi. Nhưng nhìn gương mặt tuần mỹ đã bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, nàng hơi áy náy ra tiếng nói: “Người có khỏe không!” Nghe nói nơi đó của nam nhân, đều có vẻ yếu ớt.

Long Hạo Thừa mặt mày xanh mét nhìn gương mặt tràn ngập áy náy, cường chế phần nộ trong lòng phần nộ: An ủi chính mình, nàng không phải cố ý.

Tô Lệ Nhã nhìn gương mặt xanh mét biểu tình giận dữ, giọng nói run run: “Người, người không thể trách ta. Đây đều tại người, không có chuyện gì chạy lên giường của ta. Ta còn không trách cứ ý đồ xâm phạm ta đâu?” Nói đến cuối cùng, trở nên trung khí mười phần. Nếu không phải hắn đối với chính mình có ý đồ gây rối, nàng cũng sẽ không xuất phát từ phòng vệ mà đá hắn. Đây hết thấy đều là lỗi của hắn.

Nghe được lời nói xấu chính mình như thế, cảm nhận được ánh mắt khinh bỉ, lửa giận của Long Hạo Thừa rốt cuộc áp chế không được. Một cái đứng dậy, đem nữ nhân đáng giận này bế nhào vào trên giường, một tay nhanh chóng chế trụ hai cổ tay của nàng, giơ lên cao đến đỉnh đầu nàng, gương mặt tuần mỹ gần sát mặt của nàng, hơi thở tà mị phun trên mặt của nàng, nói: “Thế này mới gọi là xâm phạm.”

Cơ thể như bị giam cầm, cảm thấy áp lực trầm trọng. Nam nhân cùng nữ nhân trời sinh lực lượng chênh lệch làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, thân thể không chịu nổi chế run run lên.

Long Hạo Thừa vốn chính là muốn dọa nữ nhân không biết phân biệt phải trái này, lập tức cảm thấy thiên hạ dưới thân run run, cùng trong mắt sợ hãi. Tất cả đều đang nói A Nhã đang sợ hắn. A Nhã từng toàn lực tin cậy A Kim cư nhiên sợ hắn. Nhận thức này làm trong mắt hắn hiện lên đau đớn. Sau đó, hắn nhanh chóng xoay người, rời khỏi giường, nhặt lên công văn phân tán dưới đất, đưa lưng về phía nàng nói: “Buổi

chiều, ta sẽ cho người đến đổi giường lớn cho nàng. Miễn cho nàng ngủ ngã xuống giường.” Nói xong, hắn bước nhanh rời đi, lưu lại Tô Lệ Nhã một mặt ngốc lảng.

Nàng cố gắng tiêu hóa hàm nghĩa trong câu mới vừa rồi hắn nói. Bỗng nhiên dưới thân có một cái cứng rắn gì đó, làm nàng từ dưới chân lẩy ra, chỉ thấy là một quyển công văn nằm ở trên tay. Nàng rất cục lý giải được ý tứ của hắn, nam nhân này cũng không phải muốn xâm phạm mình, hắn chỉ là vì phòng ngừa chính mình ngã xuống giường, thật giống như A Kim lúc trước sợ tướng ngủ kém của nàng, ngã xuống giường, hoặc là làm cho nàng ngủ bên trong, hoặc là ôm hắn. Tầm mắt dừng trên công văn màu vàng, nàng biết vì sao mới vừa rồi có nhiều tấu chương rơi dưới đất. Hắn là vì hắn phòng ngừa nàng ngã xuống mà chuyển đến giường xử lý công việc, vì có thể ngồi ở ngoài giường.

Nàng nắm chặt công văn, cảm giác được trong lòng kịch liệt cuộn cuộn. Vốn nghĩ rằng nam nhân này cho dù có trí nhớ của A Kim, nhưng vẫn là một Long Hạo Thừa lãnh khốc vô tình. Hiện tại xem ra nam nhân này cũng có ôn nhu, làm người suy nghĩ. Nghĩ đến đau đớn trong mắt hắn, nàng biết chính mình mới vừa rồi đã làm tổn thương đến hắn. Nàng phản thủ nắm chặt công văn, xóc chấn, đứng dậy. Mới ra khỏi cửa, chỉ thấy thị nữ bưng một mâm điểm tâm, cúi người nói: “Tô cô nương, đây là Vương gia phân phó phòng bếp làm riêng cho ngài.”

Nhìn điểm tâm mình thích nhất, trong lòng cảm động: Nam nhân này thực lòng đối đãi nàng, yêu nàng.

Trong thư phòng Long Hạo Thừa, hắn vẽ mặt đau đớn nhìn chằm chằm đồng công văn, bức bách chính mình phải đặt thần trí vào trong đó. Nhưng trong đầu đều hiện lên dung nhan sợ hãi kia. Tâm lại đau. Không thể tưởng được một ánh mắt của A Nhã có thể làm cho hắn đau lòng như thế. Hắn muốn một lần nữa được A Nhã yêu, một lần nữa nhìn thấy tươi cười chỉ dành riêng cho hắn. Hắn chỉ muốn như thế. Chẳng lẽ thực sự khó khăn đến vậy sao? Giờ phút này hắn phi thường ghen tị A Kim chiếm trái tim A Nhã, cho dù hắn biết hiện tại A Kim đã trở thành chính mình. Nhưng lòng hắn vẫn không không chế được ghen tị.

“Nha –” Tiếng đẩy cửa, cắt ngang suy nghĩ của Long Hạo Thừa. Hắn ngẩng đầu nhìn thấy dung nhan làm hắn đau lòng, cố gắng không chế cảm xúc, giọng nói lạnh lùng nói: “Chuyện gì?”

Tô Lệ Nhã bị giọng nói không hề có tình cảm làm cho kinh sợ, ngơ ngác trả lời: “Người làm rút bản công văn.”

Long Hạo Thừa cúi đầu, nói: “Để ở đó đi. Nàng có thể đi rồi.” Hắn hiện tại cảm xúc không ổn định, không muốn nhìn thấy nàng. Hắn sợ chính mình sẽ không chế không được tiến lên chất vấn nàng, chính mình có điểm nào so ra kém một đứa ngốc, vì sao nàng không chịu thương hắn?

Tô Lệ Nhã thấy hắn lạnh lùng, lý giải thành đang tức giận việc vừa rồi, ở trong lòng thầm nghĩ: Tô Lệ Nhã, nếu hiểu lầm người, nên dừng cảm thừa nhận sai lầm. Nàng hít sâu một hơi, bước đến trước mặt hắn, cong người lại, lớn tiếng nói: “Thực xin lỗi. Ta biết chính mình không biết lòng tốt của người, đem người tốt trở thành người xấu, lại đập người. Làm hại người –” nàng thoáng tạm dừng, mặt cười lại nhiễm rặng mây đỏ, lời đến miệng không cách nào nói ra được, cuối cùng nói: “Tóm lại, thực xin lỗi.”

Trong mắt Long Hạo Thừa khó có thể tin nhìn người hướng chính mình xin lỗi: Chưa từng có người hướng hắn xin lỗi. Trung khí mười phần như thế, lại tràn ngập thành ý xin lỗi, hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy. Bạc môi hiện lên tươi cười. A Nhã của hắn chính là không giống người thường như thế, muốn không yêu nàng cũng không được.

Tô Lệ Nhã cúi đầu vẫn nghe không được thanh âm của hắn, nghĩ đến hắn không chịu tha thứ chính mình, cắn răng nói: “Chỉ cần người tha thứ cho ta, ta có thể cho người đá trở về.”

Long Hạo Thừa buồn cười nhìn nữ nhân như sắp đi vào chiến trường giết địch, ra tiếng nhắc nhở nói: “A Nhã, nàng xác định cho ta đá sao? Công phu của ta không thấp nga!”

Vốn đang hào khí ngàn vạn nháy mắt đông lại. Nàng lập tức tỉnh táo nói: “Ha ha, nếu không, ta đáp ứng người làm một việc. Tỷ như, giúp người làm chút tạp vụ……”

“Ta muốn tim của người.” Long Hạo Thừa nhìn chằm chằm nàng nói.

Tô Lệ Nhã ngây ngẩn cả người. Như thế nào cũng không nghĩ đến hắn sẽ yêu cầu như thế. Nhưng là, tim không phải nói cho là có thể cho. Hiện tại lòng của nàng chỉ có A Kim.

Long Hạo Thừa nhìn dung nhan khó xử, trong lòng đau đớn, rồi sau đó cười nói: “Tốt lắm. ta nói giỡn với nàng thôi. Ta biết nàng vô tâm, cũng không có giận nàng. Nàng trở về nghỉ ngơi đi! Nữ nhân có thai phải nghỉ ngơi nhiều.”

Tô Lệ Nhã thấy được đau đớn trong mắt hắn, vốn đang muốn nói gì, nhưng mở miệng lại không biết muốn nói gì. Nhìn người chuyên chú nhìn đồng tấu chương trên bàn, nàng chỉ có thể xoay người rời đi. Khi đến cửa, trong lòng xuất hiện một loại xúc động, nàng xoay người nói: “Uy, Long Hạo Thừa, tuy rằng ta hiện tại không thương ngươi. Nhưng ta nguyện ý thử yêu ngươi. Còn có, cảm ơn ngươi.” Nói xong những lời này, nàng liền nhanh như chớp chạy thoát.

Lần này đổi lại Long Hạo Thừa ngốc sững sờ một chỗ. Bên tai chỉ quanh quẩn câu nói vừa rồi của nàng, cố gắng tiêu hóa hàm nghĩa trong đó. Rồi sau đó, bạc môi nổi lên tươi cười: “A Nhã, A Nhã nói nguyện ý thử thương hắn. Đủ, có những lời này, hắn có tự tin lấy được tim nàng.” “A Nhã, ngươi chờ xem đi!” Tuấn mỹ nét mặt biểu lộ tự tin.

Thu hồi suy nghĩ, hắn đem thần trí tập trung vào công văn. Nhìn tấu chương càng ngày càng nhiều, này đại biểu cho Hoàng Thượng càng muốn đem chính sự giao cho hắn. Hắn rất kỳ quái, lấy năng lực của Hoàng Thượng, hắn là đã biết Long Kinh Lệ cùng chính mình liên thủ, theo lẽ thường mà nói Hoàng Thượng hẳn là sẽ hành động, dần dần thu hồi chính quyền, vì sao hiện tại càng đem nhiều công văn giao cho hắn xử lý? Hoàng Thượng rốt cuộc đang tính cái gì? Lại có mưu đồ bí mật gì đây? Dựa vào trực giác, hắn cảm giác như trong triều yên tĩnh dị thường, hắn là yên tĩnh trước bão táp. Xem ra, hắn phải tăng số người mật thám ở trong hoàng cung.

Đêm đã rất khuya, cho dù là hoàng cung cũng vô cùng yên tĩnh. Ở phòng ngoài ngự thư phòng, mười mấy cấm vệ quân vẻ mặt nghiêm túc tinh thần tập trung, chờ đợi an bài của chủ tử. Bởi vì, tối nay Hoàng Thượng muốn suốt đêm phê duyệt tấu chương.

Lúc này, Quý Xương vội vàng đi vào kêu lên: “Hoàng Thượng.”

“Tiến vào.”

Quý Xương lên tiếng trả lời đẩy cửa mà vào, rồi sau đó cẩn thận đóng cửa phòng, xác định không có ai, mới bước nhanh đi đến trước người Hoàng Thượng, nói: “Hoàng Thượng, người đã được đưa đến.”

“Àn.” Hoàng Thượng trong mắt hiện lên tinh quang, đứng dậy, đi đến trước giá sách, rút ra một quyển sách trong đó, chỉ thấy giá sách từ từ di chuyển. Quý Xương cầm đèn lồng, bắt đầu đi vào, Hoàng Thượng cũng đi theo vào. Khi hai người trở ra, giá sách tự động khép lại, khôi phục bộ dáng vốn có.

Hoàng Thượng cùng Quý Xương dọc theo thông đạo thật dài, sau một khắc chung, đến một mật thất có hai binh lính canh gác.

“Hoàng Thượng!” Hai gã binh lính quỳ nói.

“Đứng dậy đi!” Hoàng Thượng không kiên nhẫn trả lời. Rồi sau đó, ý bảo Quý Xương đẩy cửa đá ra.

Cửa phòng chậm rãi mở ra, Hoàng Thượng nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt.

Quý Xương thấy nam tử cư nhiên nhìn thấy Hoàng Thượng cũng không quỳ xuống, tiến lên quát lớn nói: “Trình Lân lớn mật, nhìn thấy Hoàng Thượng cũng không quỳ xuống.”

Trình Lân trong mắt hắc bạch phân minh cũng không có xuất hiện ý sợ hãi, ngược lại bình tĩnh vô ba giống như nhìn thấy một cái người qua đường!

“Ngươi –” Quý Xương không chấp nhận được có người vô lễ đối đãi với chủ tử mình như thế, mặt mang tức giận muốn tiến lên giáo huấn hắn, nhưng lại bị Hoàng Thượng ngăn cản.

Hoàng Thượng cười nói: “Không hổ là đương gia Trình gia, nhìn thấy trẫm còn có thể bình tĩnh như thế.”

Trình Lân thoáng nhìn vẻ mặt tươi cười của Hoàng Thượng, biết lần này chính mình bị nhốt ở trong này hẳn là do ý của Hoàng Thượng. Nếu nhìn thấy chân chính đã nhìn thấy người sắp đặt, hẳn bắt đầu đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Hoàng Thượng, ngươi mời thảo dân đến, không biết có dụng ý gì?”

Hoàng Thượng cũng không có trực tiếp trả lời, ngược lại nói: “Nghe nói người lần này đến Viêm Đô là vì Tô Lệ Nhã. Có muốn biết tin tức mới nhất về nàng không?”

Trình Lân tuy rằng không trả lời, nhưng chờ đợi trong mắt của hắn tiết lộ hết thảy.

Hoàng Thượng trong mắt hiện lên tinh quang, nói: “Tô Lệ Nhã hiện tại ở trong phủ của Long Hạo Thừa.”

Trình Lân vừa nghe, nghĩ thầm: Xem ra Tiểu Nhã hiện tại ở đây là thực an toàn. Nhưng biểu tình thả lỏng lại hiện lên mắt mắt: Long Hạo Thừa muốn nói cho Tiểu Nhã biết chân tướng. Hắn bên môi nổi lên tươi cười tự phúng: Chính mình thiên tâm vạn khổ, ngày đêm chạy tới Viêm Đô, nhìn thấy cư nhiên là Tiểu Nhã đã ở trong lòng người khác, không còn có điều gì châm chọc hơn điều này.

“Người muốn có được Tô Lệ Nhã đi! Vậy cùng trăm hợp tác. Trăm cam đoan người có thể có được nữ nhân người muốn.” Giọng nói uy nghiêm truyền đến, làm hắn khiếp sợ nhìn Hoàng Thượng trước mắt cho hắn hứa hẹn.

77. Chương 79: Sau Lương Y Dược Thế Gia

Bóng tối bao trùm khắp mọi nơi, ngọn đèn trở thành ánh sáng duy nhất. Trình Lân dưới ánh sáng ngọn đèn sắc mặt vốn tái nhợt, nay không hề có huyết sắc. Hắn đã ở trong này đợi vài ngày, ngay cả chính hắn đều phân không rõ ràng lắm. Tại trong mật thất nhất chính mình, không phân biệt được ngày đêm. Có chính là bóng tối vô tận.

“Người muốn có Tô Lệ Nhã đi! Vậy cùng trăm hợp tác. Trăm cam đoan người có thể có được nữ nhân người muốn.” Bên tai lại vang lên giọng nói uy nghiêm. Hắn bắt đầu hồi tưởng lại tình hình hôm đó.

Hoàng Thượng cũng không có đem Trình Lân giật mình để vào mắt, nói: “Trăm muốn loại bỏ Long Hạo Thừa, mà người muốn nữ nhân bên cạnh hắn. Chỉ cần người cùng trăm hợp tác, hiệp trợ trăm loại bỏ Long Hạo Thừa.”

Trình Lân trên mặt hiện ra trào phúng: “Hoàng Thượng, người nghĩ rằng ta là một đại phu văn nhược có thể đem Tam vương gia võ công cao cường loại bỏ được sao?”

Hoàng Thượng trên mặt hiện ra chắc chắn nói: “Đại phu khác có thể không có biện pháp, nhưng thân là đương gia Trình gia người sẽ có biện pháp làm được. Ba mươi năm trước, đương gia Trình gia các người không phải làm được sao? Trăm tin tưởng người cũng là một thân y thuật kiệt xuất nhất Trình gia có năng lực làm được.”

Trình Lân nhất thời sắc mặt đại biến, trở nên xanh mét, nhìn chằm chằm gương mặt hiểu rõ hết thảy mọi việc.

Hoàng Thượng lại tăng thêm lợi thế, cười nói: “Nghe nói mỗi đương gia Trình gia các người đều có tâm bệnh, sống không quá ba mươi tuổi. Theo trăm biết, người hắn là đã gần hai mươi một tuổi. Nhân sinh trên đời, quan trọng nhất là tìm được thứ mình muốn, sống được khoái hoạt, mới sống không vô ích. Hơn nữa, người cũng muốn bảo trụ bình yên của Trình gia trong suốt ba mươi năm rồi xa triều đình phân tranh đi!”

Trình Lân sắc mặt lại đại biến từ xanh mét lại chuyển sang tái nhợt.

Hoàng Thượng thấy hiệu quả đã đạt tới, không muốn nóng nảy bức quân cờ, nói: “Trình đương gia, chính người hãy suy nghĩ cho kỹ. Trăm sẽ chờ đợi người nguyện ý.”

Ánh mắt hắc bạch phân minh từ xuất thần trở nên có tiêu cự. Trình Lân vô lực tựa lưng vào ghế ngồi, trên mặt hiện lên tươi cười tự phúng: Xem ra Hoàng Thượng đã chuẩn bị đầy đủ, ngay cả bí mật ba mươi năm vốn đã trở thành bí mật vĩnh viễn cũng tra nhất thanh nhị sở (rõ ràng), vì bắt hắn hợp tác.

“Ha ha ha” Trình Lân bỗng nhiên cười ha hả, trong tươi cười tràn ngập thống khổ cùng thâm lương. Cái gì y dược thế gia ba mươi năm đứng sừng sững Long Viêm quốc. Mỗi người biết sau lưng danh hiệu sáng chói của Trình gia này dơ bẩn như thế nào, dơ bẩn đến lấy mạng người để trao đổi. Trình Lân rốt cục đành chỉ tiếng cười, trong mắt chỉ còn lại thống khổ trầm trọng, lại lâm vào hồi ức.

Đương gia Trình gia ba mươi năm trước cũng tổ phụ hần, vốn là ngự y xuất sắc nhất trong hoàng cung, thực vì ngay lúc đó được hoàng đế coi trọng. Vốn, tổ phụ hần là một người say mê y thuật, vì hoàng gia phục vụ. Nhưng ông bởi vì y thuật trác tuyệt, nên bị cuốn vào cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Lúc ấy tiên hoàng vẫn là nhị hoàng tử, có đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ cho ngôi vị hoàng đế là đại hoàng tử. Từ trong mật văn của Trình gia chỉ có đương gia mới có thể nhìn thấy ghi lại, đại hoàng tử là một vị cơ trí, có tài hơn nữa là một hoàng tử có lòng thương người. Mẫu thân hần là phi tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất, cũng là người được Hoàng Thượng tin cậy nhất. Hần chính trị trác tuyệt mới có thể thắng được lòng tin của bách quan trong triều. Nhân tâm của hần thắng được kính yêu của dân chúng. Vốn, vô luận là thanh danh cùng năng lực, đều cho là đại hoàng tử sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế. Lúc ấy, Hoàng Thượng cũng nghĩ để lại thánh chỉ, chuẩn bị đem lập đại hoàng tử lập thành thái tử, nhưng thánh chỉ thông cáo trước thiên hạ, lại gi hoàng tử đột nhiên nhiễm bệnh, từ vừa mới bắt đầu tiểu đau tiểu bệnh, đến sau lại không thể xuống giường. Mỗi khi ngự y trị liệu tốt một loại bệnh, không bao lâu sẽ có một loại bệnh khác. ba tháng sau, đại hoàng tử bắt đầu chuyển bệnh nặng, thân thể cũng càng ngày càng suy yếu, cuối cùng chính là bất hạnh từ thế. Đại hoàng tử chết bệnh, mới làm cho tiên hoàng có cơ hội trở thành thái tử.

Người trong thiên hạ đều nghĩ đến đại hoàng tử là sinh bệnh mà chết, nhưng trên thực tế cũng là tổ phụ hần đối với đại hoàng tử dùng được, làm hần không có biện pháp chống cự bệnh tật xâm nhập. Người bình thường bản thân đều đã có năng lực chống cự bệnh tật. Cho dù thực sự sinh bệnh, có năng lực bản thân tự chống cự, hơn nữa dùng được có thể thuốc đến bệnh trừ, nhưng tổ phụ hần nghiên cứu chế tạo ra một loại được, một loại có thể làm năng lực chống cự của người ta dần dần giảm xuống, làm thuốc bởi vì thường xuyên sinh bệnh mà thân thể suy yếu, cuối cùng, cho dù là cảm mạo tầm thường đều có khả năng đoạt đi sinh mệnh. Loại được này inh nhất ở chỗ là bản thân nó cũng không phải độc được, ngay cả ngân châm đều thử không ra, hơn nữa nó là mãn tính, làm cho người hai đến ba tháng mới chết đi. Như vậy, sẽ không có người hoài nghi có người hãm hại.

Tổ phụ ngay lúc đó, bởi vì thế tử chính mình thương yêu nhất bị tiên hoàng bắt đi, mà không thể không nghiên cứu chế tạo ra loại được này, thành công làm cho đại hoàng tử chết bệnh. Vốn lấy tình thế lúc đó, tiên hoàng hần là không có khả năng lưu lại tổ phụ hần, cũng may tổ phụ biết trước việc này, nên đem hết thấy đều viết thành một quyển bí văn, bao gồm làm cách nào tra ra trên người chết bệnh là do bị dùng được, giao cho thân tín của mình, cùng tiên hoàng trao đổi toàn bộ an nguy của Trình gia. Đồng thời hứa hẹn sẽ chuyển đến tiểu huyện hẻo lánh cách Viêm Đô xa nhất—— lúc ấy phú huyện vô cùng khốn khổ. Tiên hoàng bị áp chế vì trấn an Trình gia, ban cho danh hiệu đệ nhất y được thế gia.

Đây là nguyên nhân chân chính làm cho Trình gia bọn họ trở thành y được thế gia đứng đầu Long Viêm quốc. Nó là đối lấy từ sinh mệnh của một vị hoàng tử cơ trí nhân từ. Có thể gọi là nhân quả báo ứng đi! Tổ phụ sau khi chuyển đến phú huyện vài năm liền chết do đột phát tâm bệnh. Chính như ở trong bí văn tổ phụ ghi lại sám hối: Nếu là đại hoàng tử kế thừa ngôi vị hoàng đế, lấy sự trác tuyệt của hần, Long Viêm quốc hần là đã bước trên con đường phồn vinh, sẽ không hàng năm có vô số dân chúng chết do đói khát cùng bản hàn. Trình gia bọn họ thật là nghiệp chướng nặng nề. Khả năng chân chính là báo ứng đi! Tổ phụ ở năm ba mươi tuổi liền tâm bệnh đột phát mà chết, phụ thân cũng vậy. Đến lượt hần, âm thầm chịu tâm bệnh tra tấn chính mình, mới mặc kệ cái gì lấy y chuộc lỗi. Nếu chuộc lỗi thật sự hữu dụng, như vậy cũng không có sự việc ngày hôm nay, phụ thân cả đời lấy y cứu người vì sao cũng phải chết sớm như thế? Bởi vậy, hần mặc kệ cái gì là chuộc lỗi, chỉ để ý cuộc sống của chính mình, nhưng khi năng xuất hiện. Thiện lương của năng, làm hần từ bỏ hận đời trước kia, bắt đầu thiết tình trị liệu người khác, lấy y cứu người. Hưởng thụ cảm tạ chân thành từ bệnh nhân, cảm thụ niềm tự hào là y giả.

Bỗng nhiên, trước mắt ánh sáng hơi nhảy lên một chút, làm hần thu hồi suy nghĩ, chuyên chú cho vấn đề hiện tại: Rốt cuộc muốn hay không cùng Hoàng Thượng hợp tác, lấy bảo toàn Trình gia, có được Tiểu Nhã? Nếu là lúc trước, hần sẽ không chút do dự lựa chọn bảo toàn Trình gia, có được Tiểu Nhã, nhưng hiện tại hần lại do dự. Bởi vì lần trước Tiểu Nhã mất đi A Kim, tiếng khóc tuyệt vọng, làm hần do dự. Hần không muốn Tiểu Nhã mất đi ánh sáng chói lọi. Hần hy vọng trên mặt Tiểu Nhã vĩnh viễn tràn đầy tươi cười tự tin. Hơn nữa —— Trình Lâm trên mặt nổi lên tươi cười tự giễu: Hơn nữa, chỉ sợ hần có cố gắng như thế nào, Tiểu Nhã cũng sẽ không yêu hần. Lần đó đã nói lên hết thấy đi! Hần hần là hết hy vọng!

Bỗng nhiên, Trình Lâm cảm thấy ngực kịch liệt đau đớn, hô hấp trở nên khó khăn. Thống khổ quen thuộc này làm hần biết tâm bệnh bắt đầu tái phát. Hần cố gắng hô hấp, muốn ổn định nỗi lòng, nhưng một trận

đau đớn mạnh hơn làm hấn không có biện pháp lại cố gắng.

“Đông ——” Kịch liệt đau đớn, làm hấn từ trên ghế té lăn trên đất. Ngực kịch liệt đau đớn, hô hấp gian nan, làm hấn sợ hãi phát hiện lần phát bệnh này rất có khả năng sẽ cướp lấy tính mạng của hấn. Bốn phía cảnh vật đã bắt đầu vụn vỡ.

“Uy, Trình Lâm ——” Trong cảnh tượng vụn vỡ kia, hấn nhìn thấy gương mặt tràn đầy tự tin. Trình Lâm run run vươn tay ra, ý đồ bắt lấy giai nhân đã gần bên cạnh, nhưng lại vô luận cố gắng như thế nào đều bắt không được. Chung quy, bởi vì đau đớn mà thần trí tán loạn hấn vô lực buông tay xuống, bóng tối bắt đầu từ bốn phía lan tràn ra: Hấn thật sự rất nhớ Tiểu Nhã, hấn thật sự rất muốn vĩnh viễn đều có thể ở bên cạnh nàng. Hấn thật sự rất muốn a!

Trình Lâm ngất đi cũng không có chú ý tới cửa đá đóng chặt bị người mở ra.

Chờ khi Trình Lâm lại có cảm giác, đã ở trên giường. Một gã ngự y đang thi châm cho hấn. Thân thể mệt mỏi cực độ đến nỗi ngón tay cũng không thể, chỉ có thể dùng thân thể cảm giác bên ngoài.

“Lã ngự y, hấn thế nào a?”

“Thần đã thi châm, hấn là không có gì đáng ngại, một lát có thể tỉnh lại. Nhưng bởi vì người bệnh thân mình có tâm bệnh mãn tính, về sau còn có thể sẽ phát bệnh lại, Hoàng Thượng xin sắp xếp chuyên gia quản lý hấn, mới có thể ở trước khi hấn phát bệnh kịp thời thi châm.”

“Ân. Người trước đi xuống đi!”

“Dạ.” Ngay sau đó truyền đến tiếng đóng cửa.

“Hoàng Thượng, muốn thần đi phú huyện đem người của Trình gia bắt lại hay không?”

“Không. Trẫm muốn hấn cam tâm tình nguyện theo trẫm hợp tác. Hơn nữa ——” Hoàng Thượng thanh âm thoáng tạm dừng một chút. Hấn rõ ràng cảm thấy Hoàng Thượng giống như đã hiểu rõ hấn có thể cảm giác tình hình bốn phía, nhẹ giọng nói: “Hơn nữa, một sinh mệnh lúc nào cũng có thể bị tử vong uy hiếp người đối với trong sinh mệnh ngăn ngừa xuất hiện người duy nhất muốn có được lại không muốn buông tay.”

Đó giống như tiếng lòng của hấn. Lúc phát bệnh đã nghĩ chính mình sắp chết, hấn cuối cùng vẫn là gặp được Tiểu Nhã, mong muốn có được nữ nhân cuộc đời này yêu nhất. Hấn cuối cùng vẫn là không bỏ xuống được.

Hoàng Thượng tầm mắt lợi hại nhìn chằm chằm người đã sớm lấy tỉnh lại. Hấn đang đợi, chờ Trình Lâm gật đầu đáp ứng cùng chính mình hợp tác. Rốt cục, hấn chờ đến ánh mắt Trình Lâm hắc bạch phân minh.

Trình Lâm miễn cưỡng ngồi dậy, nói: “Ta muốn bút mực cùng giấy.”

Hoàng Thượng trong mắt hiện lên vui sướng. Hấn biết Trình Lâm đã đáp ứng cùng hấn hợp tác rồi. Hấn lập tức bảo Quý Xương đi lấy.

Một khắc chung sau, Trình Lâm đem tờ giấy tràn đầy tên được đưa lên nói: “Tin tưởng lấy quyền thế của Hoàng Thượng ngài, hấn là có thể tìm những dược liệu này.”

Quý Xương tiếp nhận tờ giấy từ tay Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng cười nói: “Trình đương gia, thuốc này trẫm sẽ cố gắng tìm được trong thời gian ngắn nhất. Trong khoảng thời gian này, người hảo hảo tĩnh dưỡng thân thể cho khỏe đi.”

Hoàng Thượng xoay người đối với hai thủ vệ ở phòng ngoài nói: “Các người hầu hạ Trình đương gia cho tốt, biết không?”

“Dạ.” Thủ vệ quỳ nói.

Hoàng Thượng sau khi phân phó xong, liền khẩn cấp rời đi.

Rốt cục, thạch thất lớn chỉ còn lại có một mình Trình Lâm. Hấn vô lực nằm ở trên giường, gương mặt tái nhợt giờ phút này lại trở nên thâm trầm.

78. Chương 80: A Nhã Chính Trị Mới

Ánh mặt trời mùa hạ chiếu rọi khắp nơi. Ánh sáng xuyên qua trong đình viện tạo nhã lịch sự của Long Hạo Thừa, nắng hạ ấm áp sưởi ấm vạn vật. Một trận gió thổi tới, cánh lá đại thụ bắt đầu theo gió lắc lư, phát ra tiếng vang sần sật. Mùa hè yên tĩnh bắt đầu lan tràn.

“A –” Ngồi ghé đá dưới gốc cây đại thụ Tô Lệ Nhã nhàm chán đánh ngáp, khóe mắt nhàm chán chỉ còn kém rơi lệ. Hai tay nàng nâng mặt vô thần, nhìn chăm chăm điểm tâm tinh xảo trên bàn, nặng nề mà thở dài: Hảo nhàm chán a! Hóa ra làm phu nhân lại nhàm chán như thế, hơn nữa làm một phu nhân bị người cực độ sủng ái càng thêm nhàm chán.

Một từ “Sủng ái”, làm mặt của nàng bắt đầu chuyển hồng. Mấy ngày nay Long Hạo Thừa đối với nàng thực tốt, làm cho lòng của nàng dao động nghiêm trọng. Từ cái giường khoa trương có thể cất chứa được mười người, cho dù nàng xoay người như thế nào cũng sẽ không rơi xuống, mỗi ngày do nàng nôn nghén mà khẩu vị rất kém nên thức ăn cứ liên tục thay đổi. Còn có – một bàn tay của nàng vươn ra trong nắng hạ, nhìn dưới ánh mặt trời vòng tay phản chiếu ra ánh sáng chói mắt. Hai mắt của nàng bắt đầu cười mỉa thành một đường. Đây chính là vòng tay làm từ vàng ròng a! Còn có tay nghề tinh xảo, đều cho thấy giá trị xa xỉ của chiếc vòng tay này. Mỗi lần nhìn thấy vòng tay này, tâm tình của nàng là sẽ tốt lên một phần. Long Hạo Thừa thật sự rất biết cách làm cho nàng vui vẻ. Biết nàng thích ánh vàng rực rỡ, liền đưa đến thật nhiều đồ làm nàng vui vẻ, hơn nữa nàng cũng sẽ không cự tuyệt lễ vật. Nam nhân này trình độ sủng ái nàng làm nàng cảm động thật sâu. Nàng có thể tình tường cảm thấy hẳn thật lòng muốn chính mình hạnh phúc.

“A Nhã –” Giọng nói quen thuộc làm bộ dáng của nàng vô tình lập tức chuyển biến thành vui mừng. Nàng xoay người chỉ thấy người dưới ánh mặt trời có vẻ tuần mỹ vô cùng, trên mặt lộ vẻ nhu tình. Lòng bối vì tươi cười sủng ái của hắn lại vỡ vụn vài cái. Đây, nam nhân này cười thật sự là dẫn người phạm tội a!

Nhìn thân ảnh cao ngất càng ngày càng tới gần, nàng rốt cục từ trong “Sắc đẹp” khôi phục thần trí, mặt hồng hồng trở nên càng đỏ. Nàng nhẹ giọng cười nói: “Hoan nghênh trở về.”

Long Hạo Thừa nhìn tươi cười nghênh đón dưới ánh mặt trời, nghe được lời của nàng, con ngươi đen bắt đầu trở nên càng nhu tình, nhẹ giọng nói: “A Nhã, thích điểm tâm này sao?”

“Người vừa lâm triều, còn không có ăn cái gì đi!” Tô Lệ Nhã cầm lấy hoàng kim cao đưa qua nói: “Đây là hoàng kim cao người thích ăn nhất.”

Nàng nghĩ đến hẳn sẽ tiếp nhận điểm tâm trong tay, nhưng hắn lại bắt lấy tay nàng, đưa tới môi của hắn, từ nàng cầm điểm tâm tinh tế nhâm nhi thưởng thức. Nhất thời, mặt của nàng trở nên nóng rực. Vốn, nàng muốn rút về thủ, nhưng kỳ quái là lực khí đều không có.

Rốt cục, hắn ăn xong điểm tâm trong tay nàng, nghĩ rằng hẳn rốt cục buông tay, nhưng hắn lại nâng lên khuôn mặt tuần mỹ nhìn thẳng nàng nói: “Tay nàng dính bột phấn.”

Nàng mới muốn nói không sao, nhưng lời đến môi lại bị trên tay truyền đến cảm giác ẩm ướt cắt ngang. Hai mắt nàng mở to nhìn bạc môi tinh tế nhắm nháp bột phấn trên tay nàng. Oanh – nàng chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, ngốc lăng nhìn chăm chăm tay mình cùng bạc môi gợi cảm đến cực điểm.

Bỗng nhiên, gương mặt tuần mỹ phóng đại, bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn: “A Nhã, tốt lắm.”

Nàng ngốc lăng nhìn gương mặt mỹ nam trước mắt, còn không có khôi phục thần trí, chỉ lăng lăng nói: “Cái gì?”

Long Hạo Thừa bối vì trên mặt si mê nhìn hắn làm tâm tình hắn rất tốt. Hắn trước kia chưa bao giờ cảm thấy gương mặt tuần mỹ của mình có chỗ gì tốt, nhưng hiện tại lại vô cùng cao hứng chính mình có thể cho A Nhã si mê, hắn cười nói: “Tay nàng sạch sẽ.”

Rốt cục khôi phục thần trí Tô Lệ Nhã lập tức rút tay về, xấu hổ tìm lý có nói: “Thật tốt!” Nói xong, vội vàng xoay người cầm lấy điểm tâm trên bàn ăn.

A Nhã của hắn thật sự là đơn thuần đáng yêu. Long Hạo Thừa nhìn thiên hạ ngay cả lỗ tai cũng biến hồng, quyết định không khiêu khích nàng nữa. Hắn ngồi xuống cạnh nàng, lấy ra công văn nhìn sơ qua.

Người bên cạnh im lặng, làm Tô Lệ Nhã rất cục có thể từ trong xấu hổ khôi phục lại, vụng trộm dùng khoeo mắt dư quang quan sát vẻ mặt tuần mỹ đang chuyên chú. Nam nhân này thực tuần mỹ, tuần mỹ làm cho người ta đui mù. Tầm mắt chuyển quan đồng công văn chất cao trên bàn, trong lòng xuất hiện ra cảm động. Nàng biết hẳn là bởi vì sợ nàng nhàm chán, muốn bồi nàng cho nên đem công văn chuyển đến nơi đây xử lý, nam nhân này dùng hành động để biểu đạt tình yêu đối với nàng.

Bỗng nhiên, Long Hạo Thừa nâng tay lên, con ngươi đen sâu thẳm nhìn nàng rình coi, làm nàng lập tức cầm lấy công văn bên cạnh che khuất mặt nóng rực của mình.

“A Nhã!” Bên tai truyền đến tiếng gọi trầm thấp khêu gợi.

“Cái gì, chuyện gì a? Ta bề bộn nhiều việc.” Tô Lệ Nhã làm bộ chuyên chú nhìn công văn trên tay.

Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp: “A Nhã, ta chỉ là muốn nói với nàng, nàng cầm ngược công văn.”

Tô Lệ Nhã đem tiêu cự hai mắt đặt lên văn tự gần trong gang tấc, xấu hổ phát hiện văn tự chồng cây chuối, vốn mắt đã hồng lại càng thêm đỏ. Vì không muốn nhìn thấy khuôn mặt tuần tú khẳng định tràn ngập ý cười, nàng lần này thực đem lực chú ý tập trung vào công văn.

Long Hạo Thừa nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng không dễ dàng giảm xuống, cũng không lại trêu nàng, một lần nữa đem lực chú ý đặt vào công văn trên tay.

Tô Lệ Nhã vốn quyết định xem công văn thực tốt, giúp hắn giảm bớt chút gánh nặng. Nhưng nhìn từ trên xuống dưới, văn tự chưa bao giờ gián đoạn, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng. Trời ạ! Nàng thật sự muốn ngửa mặt lên trời dài kêu a! Đây tuyệt đối có thể vượt qua ba ngàn chữ, cứ nhiên ngay cả phân đoạn cùng dấu chấm câu đều không có, này rốt cuộc còn làm cho người xem không a? Vốn biết được một ít văn tự, nhưng bình thường đều là xem những sổ sách có văn tự rõ ràng. Hiện tại đối mặt với đám văn tự làm cho người ta hoa mắt, nàng lại cảm thấy trình độ văn học thật sự hữu hạn, không thể lý giải mấy thứ này.

Nàng ngẩng đầu, nhìn người vẫn chuyên chú vào đồng công văn, trong lòng dâng lên loại tình cảm nồng đậm kính nể. Dù sao, có thể đem đồng nòng nọc làm người ta hoa mắt này xem xong, là cần nghị lực rất lớn.

Vốn đang đắm chìm trong công văn Long Hạo Thừa cảm thấy ánh mắt của nàng, nghi hoặc ngẩng đầu, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Lệ Nhã mất mạng sùng kính nói: “Người thật sự rất lợi hại, cứ nhiên nhiều công văn như thế đều có thể xem xong.” Lại nhìn thấy trong mắt hắn nghi hoặc càng sâu, nàng giải thích: “Người không có phát hiện loại công văn này xem rất khó hiểu hay không? Đồng thời cũng thực dễ dàng làm cho người ta nghĩ sai lệch?”

Long Hạo Thừa gật đầu cười nói: “Có một chút, nhưng chỉ cần nghiền ngẫm nhiều hơn, tự nhiên biết được ý tứ trong đó.”

Tô Lệ Nhã xúc động. Nghiền ngẫm nhiều hơn?! Đây tuyệt đối là làm chậm hiệu suất việc, nàng làm việc luôn tôn trọng hiệu suất. Nàng lắc đầu nói: “Hạo Thừa, người không biết là chính mình một ngày mất thời gian cho việc xem công văn nhiều lắm đi!”

Nàng chỉ vào công văn trong tay mình nói: “Giống bản công văn này, chính là tướng lãnh biên cảnh yêu cầu vận chuyển thêm ấm y (quần áo giữ ấm). Có cần thiết phải viết một đoạn văn tự dài như vậy không mà nói tướng lãnh cần ấm y như thế nào sao? Còn có nghiền ngẫm từng chữ một như thế! Đây cũng không phải kì thi Trạng Nguyên. Đây là công văn, không cần thuyết minh thừa thãi như thế, chỉ cần đem sự tình giải nghĩa rõ thì tốt rồi. Giống như vậy –”

Nàng cầm lấy bút lông, trên giấy Tuyên Thành viết cách thức cố định viết công văn: “Đầu tiên tiêu đề phải viết bắt mắt, lập tức có thể khái quát sơ lược nội dung trong công văn. Còn có phía dưới ghi mấy thứ cần thiết, đem nội dung tóm lược trong một trăm văn tự. Lại đến phần chính văn. Kỳ thật chính văn cũng không tất yếu viết nghiền ngẫm từng chữ một như thế, chỉ cần bày ra chút con số: Tỷ như binh lính tổng cộng có bao nhiêu, ấm y tổng cộng cần bao nhiêu, chia đều mỗi người có thể phân đến bao nhiêu. Con số như thế. Không phải cũng có sức thuyết phục sao? Cần phải kể chuyện binh lính cần ấm y ra sao sao?”

Rất cục nói xong Tô Lệ Nhã bưng chén trà lên uống.

Long Hạo Thừa mắt mang khiếp sợ nhìn người đang uống nước, bên tai quanh quẩn lời mới vừa rồi của nàng. A Nhã hẳn, luôn làm cho người ta khiếp sợ. Ngay từ đầu sáng tạo sang trước rạp hát, làm cho hẳn nghĩ đến nàng chính là có năng lực buôn bán trác tuyệt buôn bán, nhưng sau này nàng lại ở phía sau Long Kinh Lệ thiết kế bố cục, làm hẳn biết nàng có mưu lược kinh người. Hiện tại, hẳn lại phát hiện khả năng mới của A Nhã. Hẳn muốn biết nàng có phải cũng có năng lực trác tuyệt xử lý chính sự hay không. Hẳn muốn nhìn A Nhã sẽ dùng biện pháp gì giải quyết tình trạng binh lính thiếu ấm y: “A Nhã, người cảm thấy phải giải quyết vấn đề ấm y này như thế nào?”

Rốt cục uống xong trà Tô Lệ Nhã gờ lên tươi cười nói: “Kia còn không dễ dàng, hướng thương nhân mua ấm y là được.”

Long Hạo Thừa con người đen hiện lên thất vọng. Dù sao, so với nữ nhân khác mà nói, A Nhã đã vii cùng có năng lực. Nhưng nàng dù sao cũng là một nữ nhân, có một số chuyện sẽ không nghĩ chu đáo.

Tô Lệ Nhã cũng thấy thất vọng trong mắt hẳn, nghi hoặc hỏi: “Biện pháp này không tốt sao? Có thể tiết kiệm thời gian vận chuyển, có thể trong thời gian ngắn nhất đem ấm y đưa đến cho binh lính.”

Long Hạo Thừa lắc đầu giải thích nói: “A Nhã, tất cả mọi thứ đều do triều đình cung cấp. Mà binh lính ở biên cảnh bình thường vấn đề áo cơm đều là từ Viêm Đô giải quyết trực tiếp. Đây cùng lúc là phòng ngừa tướng lãnh biên cảnh có tiền, lung lạc lòng người, làm cho bọn lính chỉ biết ai mới là chủ nhân chân chính có thể làm cho bọn họ ăn no mặc ấm. Về phương diện khác, thương nhân vốn trục lợi, rất có khả năng sẽ xuất hiện ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu. Bởi vậy, ấm y của binh lính đều là từ Viêm Đô dệt thành, sau đó vận đến biên cảnh. Tuy rằng, tốn nhiều thời gian cùng chi phí, nhưng lại có thể phòng ngừa hai trường hợp kia.”

Nghe hẳn giải thích xong, Tô Lệ Nhã rốt cục hiểu rõ tình huống: Thì ra Long Viêm quốc là có kế hoạch kinh tế, đều muốn khống chế người khác. Không phải nàng chán ghét kinh tế có kế hoạch, nhưng nàng từ sách vở biết được nền kinh tế có kế hoạch của Trung Quốc sau giải phóng, đã không có cạnh tranh, như thế nào để cao hiệu suất đâu? Hợp thời tiến cử kinh tế hàng hoá, là vô cùng không tệ nga! Nàng mở miệng nói: “Hạo Thừa, người cho rằng triều đình làm ấm y chất lượng so với thương nhân nhất định sẽ tốt hơn sao? Một kiện ấm y triều đình dệt có thể mặc bao lâu đâu?”

Long Hạo Thừa thoáng trầm mặc, rồi sau đó nói: “Bình thường ấm y có thể qua một mùa đông.”

“Dân chúng mua ấm y từ thương nhân có thể mặc qua vài mùa đông. Vì sao bọn họ mặc ấm y lâu như thế đâu? Bởi vì thương nhân cũng là trọng danh dự. Chất lượng ấm y của bọn họ tốt mới có thể mang đến càng nhiều vụ buôn bán. Mà triều đình dệt ấm y sở dĩ không dùng được bao lâu, là vì không có người cạnh tranh buôn bán với bọn họ. Mặc kệ làm như thế nào, việc làm ăn này là không chạy thoát được. Kỳ thật, triều đình có thể cho thương nhân đem mỗi kiện quần áo theo tên của bọn họ, về sau xuất hiện vấn đề chất lượng cũng có thể truy cứu trách nhiệm. Như vậy sẽ không sợ ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu. Về phần vấn đề tiền bạc, triều đình có thể trước làm cho thương nhân đem ấm y đưa đến biên cảnh, sau đó từ tướng lãnh biên cảnh viết ra biên lai thu được, thương nhân bằng biên lai có thể đến ngân hàng tư nhân gần đó lĩnh bạc. Đương nhiên, ngân hàng tư nhân nhất định là có hiệp nghị với triều đình. Đương nhiên, ngân hàng tư nhân cũng không có khả năng không công vì triều đình cung cấp phương tiện. Bởi vậy, triều đình có thể lấy đem tiền thuế hàng năm của các nơi gửi vào ngân hàng tư nhân.”

“Dem tiền thuế gửi vào ngân hàng tư nhân?!” Long Hạo Thừa bị ý tưởng lớn mật này làm cho khiếp sợ.

Học qua hai năm kinh tế học Tô Lệ Nhã bắt đầu chậm rãi nói lý luận kinh tế chính mình tiếp thu được: “Đúng. Làm như vậy tuyệt đối có thể làm được song thắng. Cái thứ nhất ưu việt, đương nhiên là hàng năm các nơi vì việc thu tiền thuế mà lao tâm lao lực, như vậy có thể giảm bớt tiêu hao này, hơn nữa có thể phòng ngừa vấn đề trên được vận chuyển thuế ngân gặp nạn. Cái thứ hai ưu việt, có thể cho ngân hàng tư nhân hưởng một phần lợi tức cùng danh hào. Một ngân hàng ngay cả thuế ngân của triều đình đều được gửi vào, tuyệt đối có thể làm cho dân chúng yên tâm. Kể từ đó, triều đình cùng ngân hàng tư nhân đều chiếm được ưu việt.”

Rốt cục, Tô Lệ Nhã nói xong. Nhưng Long Hạo Thừa không có nửa điểm phản ứng, ngược lại vẫn không nhúc nhích chỉ nhìn chằm chằm nàng. Nàng không thể không gờ tay lên, ở trước mắt hẳn lung lay vài cái.

Rất nhanh, bàn tay mềm mại của nàng bị một bàn tay to bao lấy. Long Hạo Thừa hơi hơi dùng sức, đem nàng vòng trong ngực, nhẹ giọng nói: “Nghe hạ nhân nói, mấy ngày nay nàng thường xuyên kêu nhảm chán.”

Bị nói làm cho trên mặt Tô Lệ Nhã đỏ ửng, gắt giọng: “Người đừng nghe hạ nhân nói huyên thuyên.”

Long Hạo Thừa cười nói: “A Nhã, nàng có hứng thú làm văn thư của ta hay không?” Hắn nghe A Nhã một phen đàm luận, sâu sắc cảm thấy năng lực thống trị trác tuyệt của nàng. Hắn muốn A Nhã đặt ở bên người, cùng lúc có thể làm cho nàng giúp mình, thứ hai, hắn muốn A Nhã có thể mở ra sở trường không làm mai một nhân tài như nàng.

“Văn thư?” Nghe tên, nàng chỉ biết cùng loại với công việc thư ký. Hiện tại nàng nhàm chán, quả thật cần chút chuyện để là, để giết thời gian. Nhưng có kiện chuyện trọng yếu, nàng phải muốn làm rõ ràng: “Văn thư lương tháng cao hay không a!”

Long Hạo Thừa vì vấn đề này mà ngăn người, rồi sau đó cười nhìn dung nhan nghiêm trang, nói: “Yên tâm, tuyệt đối sẽ không thấp.”

Nghe được cam đoan từ hắn giờ lên tươi cười, nói: “Àn, ta làm.”

(kinh tế có kế hoạch là giống như thời bao cấp ở . Mọi thứ đều do hợp tác xã cung cấp)

79. Chương 81: Thằng Thẩn Thành Khẩn

“Yên tâm, tuyệt đối sẽ không thấp.” Long Hạo Thừa tiêu chuẩn không thấp rồi cuộc là bao nhiêu? Tô Lệ Nhã trợn mắt há hốc mồm mà nhìn khuôn mặt tuần tú trước mắt, trong đầu chỉ quanh quẩn câu kia: “Lương tháng của nàng là một tăng tiền lời của ta.” Vốn, nàng nghĩ đến lấy một Vương gia nhà giàu, một tăng tiền lời này hẳn là sẽ không rất cao. Dù sao, hiện tại quốc khố của Long Viêm quốc đang trong tình trạng hư không, cho dù hắn thân là quyền thần có quyền thế nhất trong triều đình, nhiều nhất cũng chỉ hơn một ngàn lượng. Mà nàng sở dĩ đáp ứng làm văn thư của hắn, cũng không phải do chút tiền còi này, chủ yếu nàng muốn bồi ở bên người hắn, giúp hắn giảm bớt gánh nặng. Từng, có mấy đêm khuya, nàng bởi vì ban ngày ngủ nhiều mà không ngủ được, nhìn thấy phòng hắn kê bên đèn vẫn cháy. Nàng biết hắn là một Vương gia cần chính. Bởi vậy, nàng muốn lấy từ quang minh chính đại giúp hắn.

Mới vừa rồi, nàng chính là tùy ý hỏi một câu một tháng tiền lời rồi cuộc có bao nhiêu. Nào biết hắn mày thâm khóa lại, tự hỏi một hồi lâu, mới nói: “Cụ thể bao nhiêu, ta không phải rất rõ ràng, bất quá như thế nào cũng có năm mươi vạn đi!”

“Năm, năm mươi vạn?!” Tô Lệ Nhã đôi mắt đẹp mở to nhìn nam nhân trước mắt, rồi sau đó lập tức phủ định nói: “Không, không có khả năng. Cho dù ngươi là Vương gia, ta nghĩ ngay cả gom hết tiền trong triều đình cũng không được, làm sao có thể cho ngươi năm mươi vạn một tháng?”

Nhìn cặp mắt mở to, bạc môi hắn nổi lên tươi cười nói: “A Nhã, ta có nói đây là tiền triều đình cấp sao?”

Tô Lệ Nhã hai mắt mở càng to, khiếp sợ nói: “Người thu hối lộ?!”

Hắn lắc đầu sửa lại cho đúng nói: “Không. Ta cũng không có thu hối lộ. Ta chỉ là lấy thứ ta nên được.”

Kia còn không phải giống nhau. Bất quá, tại đây pháp chế không kiện toàn, triều đại không có truyền thông chính là tốt! Thu hối lộ, cũng không sợ. Hơn nữa, hắn là người ngay cả Hoàng Thượng đều phải kiêng kị, lại càng không có người dám nói gì hắn. Hơn nữa, nàng nghĩ lấy năng lực của hắn tự nhiên có thể đem tiền này biến thành danh chính ngôn thuận. Nhưng rồi cuộc là loại người nào có thể hàng tháng cung cấp nhiều tiền tài cho hắn như vậy. Nàng hỏi ra nghi hoặc của chính mình.

Hắn cũng không có trực tiếp trả lời, ngược lại cười hỏi: “A Nhã, lúc trước ngươi còn ở phú huyện làm quan sự sang trước rạp hát, mỗi tháng thu vào bao nhiêu a?”

“Đại khái một ngàn lượng.” Nhắc tới con số này, nàng liền đau lòng. Hiện tại, nàng rời đi phú huyện gần một tháng, rồi đi khi bị bắt cóc, không kịp xin phép. Như vậy thuộc loại vô cớ bỏ bê công việc. Nàng nghĩ Tần Tử Dục cho dù rất coi trọng mình, vẫn sẽ chèn ép nàng. Ô ô ô ~ hàng tháng ít nhất ngàn lượng thu vào của nàng cứ như vậy mà bay. Về sau làm thế nào tìm được công việc tốt như vậy a!

“Nếu nói, ta mỗi tháng thu vào là toàn bộ thu nhập của tứ lâu Tần thị sơn trang ?” Bên tai bỗng nhiên bay tới giọng nói phá vỡ tự hĩ của nàng. Đôi mắt đẹp của nàng mở to, nhìn gương mặt tuấn mỹ trước mắt, vươn ngón tay run run, nói: “Người là chỉ Tần Tử Dực Tần thị sơn trang?!”

Hắn bởi vì biểu tình khoa trương của A Nhã, buồn cười gật đầu.

Nếu, thật là, như vậy lấy cơ nghiệp trải rộng cả nước của Tần thị sơn trang, hắn mỗi tháng thu vào năm mươi vạn còn ít. Như vậy lương tháng của nàng thu vào một tầng, cũng chính là năm vạn lượng. Trời ạ! Theo tiền của hiện đại mà tính, không phải là năm trăm vạn nhân dân tệ sao? Không thể tưởng được nàng chỉ trong vòng một tháng có thể trở thành phú ông trăm vạn, nếu ở bên cạnh hắn ngay ngốc một năm không phải là phú ông trăm ngàn vạn sao? Nếu vĩnh viễn ở bên cạnh ở, không phải giống Bàng Thượng có một tòa kim sơn (núi vàng) siêu cấp lớn sao? Tô Lệ Nhã bởi vì tưởng tượng mà trở nên phiêu phiêu, cước bộ bắt đầu trở nên không xong.

Mắt sắc Long Hạo Thừa vội vàng đem nàng vòng vào trong lòng.

Hảo nửa ngày, Tô Lệ Nhã mới khôi phục thần trí, hai mắt nổi lên hào quang, nhanh chóng nắm lấy nam nhân bên cạnh, nhìn chăm chăm vào đôi mắt sâu thẳm, giọng nói run run nói: “Ta về sau hàng tháng có năm vạn lượng.”

“Àn.” Hắn gật đầu cười nói.

Tô Lệ Nhã kích động ôm cổ hắn, hưng phấn mà nói: “Thật tốt quá. Thật tốt quá.”

Long Hạo Thừa bởi vì chủ động của nàng mà chấn động, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì hưng phấn mà đỏ lên, ánh mắt nhu tình. A Nhã hắn vẫn là giống như trước bởi vì tiền tài mà dễ dàng cao hứng.

Rốt cục, từ trong cảm xúc hưng phấn khôi phục lại Tô Lệ Nhã ý thức đến tình cảnh trước mắt, khuôn mặt vốn hồng nộn liền đỏ lên, thoáng đẩy người trước mắt ra. Nhưng thất lực giam cầm làm cho nàng không thể rời khỏi vòng ngực hắn. Nàng xấu hổ nói: “Người có thể buông.”

Long Hạo Thừa mắt mang luyến tiếc buông ra tay.

Tô Lệ Nhã vội vàng rút ra khoảng cách hai người, khuôn mặt nóng lên bắt đầu chậm rãi phục hồi. Nàng ý thức được vấn đề trọng yếu, cũng đưa ra nghi vấn: “Hạo Thừa, Tần Tử Dực làm sao có thể dễ dàng đem thu nhập của tứ lâu đưa cho người?”

Lần này đến lượt hắn lấy nghi hoặc ánh mắt nhìn nàng, lại sau khi thấy đáy mắt nàng rõ ràng nghi hoặc, mở miệng giải thích nói: “Thương nhân nếu muốn sống yên ở Long Viêm quốc, tất phải tìm quyền thế trong triều làm đại thụ chắn gió. Đương nhiên, thương nhân cũng phải trả giá chút đại giới.”

“Đại giới là toàn bộ thu nhập của tứ lâu cũng quá cao đi?!” Nàng kinh hô.

“Cao?! Ha ha –” Hắn cười nói: “A Nhã, nàng khả năng không biết đây chỉ là đại giới nhỏ thôi. Mà Tần thị sơn trang không có ta ở đây sau lưng chống đỡ, nàng cho là nó có thể phát triển đến bộ dạng như thế sao? Không, không có khả năng. Từ lúc nó còn không có ra hồn, cũng đã bị địa phương Thượng Quan viên cắn nuốt.”

Nàng vì thương nhân trong thời đại này mà một phen đồng tình. Bất quá, thời đại này làm quan thật sự là tốt! Có nhiều khoản thu vào như vậy. Tô Lệ Nhã mắt mang hâm mộ nhìn quan viên nắm quyền thế cao nhất trong tay trước mắt này.

Bỗng nhiên, một đạo linh quang. Ánh mắt hâm mộ chuyển biến thành tò mò: “Người hàng năm kiếm nhiều tiền như vậy, rốt cuộc xài sao hết a?” Đối với điểm này, nàng thực rất hiếu kì. Dù sao, phủ Vương gia của hắn bất đồng với phủ Long Kinh Lệ như vậy “Kim bích huy hoàng”, vương phủ của hắn tôn trọng mộc mạc thanh nhã.

Long Hạo Thừa sắc mặt tươi cười dấu đi, con ngươi đen sâu thẳm nhìn chăm chăm nàng, hảo nửa ngày mới nói: “A Nhã, nếu ta nói đem thu vào hàng năm hơn phân nửa là bí mật vận chuyển đến cho tướng lãnh biên cảnh?” Vốn có thể nói dối nhưng hắn lựa chọn thẳng thắn thành khẩn với nàng. Hắn không nghĩ lừa gạt A Nhã. Hắn muốn cho A Nhã nhìn rõ tình cảnh trước mắt, suy tính cho tương lai của chính mình.

Tô Lệ Nhã trong mắt quả thật hiện lên kinh ngạc, nhưng cũng không có giật mình, chính là nhẹ nhàng mà lên tiếng: “Nga!”

Lần này đổi lại Long Hạo Thừa hiện lên khiếp sợ. Hắn nghi hoặc hỏi nàng: “A Nhã, nàng có biết ý tứ sau lưng điều này sao? Nó đại biểu cho ta là bí mật lung lạc tướng lĩnh biên cảnh, đại biểu cho ta là tìm cách –” Hắn cũng không có đem “Mưu phản” Nói ra. Hắn không muốn dọa đến nàng.

“Nó đại biểu cho người mưu đồ bí mật tạo phản, muốn phản lại hoàng đế.” Giọng nói thanh thúy của Tô Lệ Nhã nói tiếp.

Nhìn ánh mắt một mảnh thanh minh không có chút dao động, Long Hạo Thừa trong lòng khiếp sợ càng sâu: “Nàng không nghĩ là ta đại nghịch bất đạo sao?”

“Đại nghịch bất đạo?!” Nàng lắc đầu cười nói: “Vì sao người lại đại nghịch bất đạo? Cho dù hiện tại hoàng đế không phải là một hôn quân, chỉ cần người có năng lực càng có thể làm cho quốc gia dân chúng trở nên tốt hơn, là người đã có thể thay thế được. Thiên hạ này không phải của một người hay một dòng họ, mà là của toàn bộ dân chúng trong thiên hạ. Chỉ cần ai có năng lực làm cho dân chúng tốt hơn, hẳn liền có thể trở thành hoàng đế của một quốc gia, vì dân chúng cầu phúc. Nếu có một ngày, người già đi, không thể vì dân chúng có quyết định sáng suốt, cũng có thể thoái vị cho hiền tài.” Ở hiện đại, chủ tịch quốc gia hay tổng thống đều là được bầu cử, năm năm sẽ thay đổi một lần. Chỉ cần người có năng lực là có thể làm.

Long Hạo Thừa dao động. Hắn chưa từng trông cậy A Nhã sẽ ủng hộ mình. Nàng có thể lý giải hành vi của chính mình, không bài xích cũng đã đủ làm cho hắn cao hứng. Nhưng là, nhưng là, bên tai quanh quẩn lí luận kinh người kia, làm lòng hắn cuộn cuộn không ngừng. A Nhã, A Nhã của hắn quả nhiên không giống người thường. Khó nén nội tâm kích động, hắn tiến lên một bước, xoay người, khẽ dựa vào vai mềm của nàng, nhẹ giọng nói: “Cám ơn nàng, A Nhã.”

Tô Lệ Nhã bởi vì bả vai truyền đến nhiệt khí mà ngẩn ra, sau đó đôi mắt của trở nên ôn nhu. Nàng có thể từ trên người hắn cảm nhận được cô tịch cùng tịch mịch. Nam nhân này cho dù có năng lực, cũng khát vọng người khác hiểu mình. Nàng phát hiện cùng nam nhân này tiếp xúc càng lâu, lại càng phát hiện ánh mắt chính mình không rời được. Nam nhân cơ trí, bình tĩnh, ôn nhu, làm cho nàng không thể đem ánh mắt rời đi. Nàng muốn giúp hắn, giúp hắn hoàn thành chí lớn trong lòng.

Tô Lệ Nhã khẽ đẩy hắn ra trước mắt, nhìn thẳng vào con người đen sâu thẳm nói: “Hạo Thừa, người hiện tại dùng tiền tài quan hệ để gần bó cùng tướng lĩnh biên cảnh thật sự có điểm mạo hiểm. Hiện tại tướng lĩnh có thể vì tiền mà quy phục người, ngày khác, bọn họ cũng có thể vì tiền mà bán đứng người.”

Long Hạo Thừa cười giải thích nói: “Bọn họ có tình cảm với ta rất tốt.”

Nàng biết ý tứ của hắn. Nhưng nàng vẫn cảm thấy khó an toàn tuyệt đối. Cho dù có tình cảm ràng buộc, hơn nữa giữa còn có ích lợi liên hệ, vẫn là khó được an toàn. Dù sao, chuyện hắn làm thật sự quá lớn, nếu thất bại, kết cục cũng nhất định thê thảm. Lịch sử có rất nhiều bài học như vậy. Nàng phải chuyển nguy hiểm thành an toàn: “Hạo Thừa, tin tưởng người khác là chuyện tốt, nhưng không cần quên tình cảm sẽ theo thời gian phai nhạt. Hơn nữa, tình cảm có khi ở lợi ích lớn hơn trước mắt mà tan vỡ. Bởi vậy, ta đề nghị người thu thập nhược điểm của mấy tướng lĩnh này, như vậy mới có thể bảo đảm.”

Đề nghị của nàng làm cho hắn lâm vào trầm tư. Hắn biết đề nghị của A Nhã quả thật là một đề nghị tốt. Hắn cũng đã từng nghĩ tới. Long Hạo Thừa đem tầm mắt đặt trên dung nhan kiên quyết, cảm nhận được trong mắt nàng vì chính mình suy nghĩ, trong lòng vừa động khẽ in xuống nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng, nhẹ giọng nói: “Àn. Ta biết làm như thế nào.”

Tô Lệ Nhã bởi vì nụ hôn này làm cho khuôn mặt trắng nõn nhiễm lên đỏ ửng, xấu hổ xoay người né ra.

80. Chương 82: Tần Tử Dục Khiếp Sợ

Có Tô Lệ Nhã phụ trợ, Long Hạo Thừa bắt đầu liên tiếp cải cách: Đầu tiên là đơn giản hoá cách thức công văn, yêu cầu quan viên của Long Viêm quốc khi viết công văn phải viết theo phương thức cố định, đồng thời quy định dùng con số cùng dấu chấm câu. Đơn giản thời đại này cũng đã có sử dụng con số, còn đối với dấu chấm câu, là Tô Lệ Nhã viết một bài tựa, sau đó giảng giải cách dùng dấu chấm câu. Dấu chấm

câu vốn chỉ là phương tiện viết công văn , bởi vì nó giúp công văn dễ hiểu, rất nhanh đã được dân gian cùng văn nhân tiếp thu, trong lúc nhất thời xuất hiện trào lưu sử dụng dấu chấm câu, xuất phát từ dự kiến của Tô Lệ Nhã cùng Long Hạo Thừa như thế. Về điểm này, triều đình thật ra đối với loại phương pháp giản tiện này không có bao nhiêu dị nghị, dù sao đây cũng không ảnh hưởng gì tới lợi ích của bọn họ.

Tiếp đến chính là chỉ định ngân hàng tư nhân Tần thị vì hiệp nghị, ngân hàng sẽ phụ trách trả tiền cho thương nhân cung cấp ẩm y cho tướng lĩnh biên cảnh. Sau khi cải cách này đưa ra, lập tức đã bị rất nhiều người phản đối. Dù sao, chuyện này liên quan đến lợi ích khổng lồ của một số người. Đơn giản bởi vì quyền thế của Long Hạo Thừa làm người ta sợ hãi, hơn nữa Long Kinh Lệ ở một bên duy trì, cải cách rất nhanh được thông qua. Trong triều quan viên nhiều năm chìm nổi trong quan trường rất nhanh liền chú ý tới Long Hạo Thừa cùng Long Kinh Lệ hợp tác, lại phụ thuộc vào Long Hạo Thừa. Đồng dạng, Hoàng Thượng cũng đem hết thầy đều đặt vào trong mắt, nhưng hấn lại ẩn nhẫn, tiếp tục hình thành hôn quân của chính mình. Hấn đang đợi, chờ Trình Lân đem bí được nghiên cứu chế tạo thành công.

Vì có thể làm cho ngân hàng tư nhân Tần thị ký kết hiệp nghị, Tô Lệ Nhã đưa ra yêu cầu muốn gặp mặt Tần Tử Dục. Nghe yêu cầu này Long Hạo Thừa có chút dăm chiêu nhìn nàng, cuối cùng vẫn là gật đầu.

Ánh nắng chiếu sáng khắp mọi nơi, bên trong phủ Tam vương gia thanh nhã hoa mộc, vô hình tạo nên một loại không khí yên tĩnh thanh nhã lan tràn ra. Tần Tử Dục nhìn trong sân thay đổi, hơi kinh ngạc. Đình viện vô lấy màu xanh làm chủ đạo nay lại xuất hiện màu vàng. Là hoa cúc. Còn có bàn đá dưới cây cổ thụ trăm năm rõ ràng thường xuyên có người ngồi. Trước kia, nơi này là không có mấy thứ này. Hấn thu hồi kinh ngạc, hướng thư phòng đi đến.

Tiến vào trong thư phòng Tần Tử Dục nghĩ sẽ gặp đến Long Hạo Thừa, nhưng lại thấy một người không thể nào nghĩ tới. Hấn hai mắt khiếp sợ nhìn Tô Lệ Nhã miêng nhét đầy này nọ. Trong khiếp sợ lại hỗn loạn hơi hơi vui sướng.

Tô Lệ Nhã thấy người rốt cục đến đây, vội vàng buông điểm tâm trong tay xuống, nhắc tay chào hỏi nói:“Hắc, Tần Tử Dục đã lâu không thấy.”

Tần Tử Dục nhìn gương mặt xấu xí nhưng vẫn mang tươi cười tự tin như cũ, khó có thể từ trong khiếp sợ khôi phục lại. Mười ngày trước hấn đã bí mật sai Vương Huyền điều tra tin tức nàng bị mất tích, cũng bảo Vương Huyền tăng số người đi tìm. Mấy ngày qua vẫn vướng bận tin tức của nàng. Hấn không biết vì sao trong lòng lại lo lắng đến thế, cuối cùng chỉ có thể bắt nó quy kết vì không muốn mất đi người giúp đỡ hoàn hảo khó có được. Nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới sẽ gặp nàng ở nơi này. Tâm mắt nhìn tươi cười đã lâu không thấy, không muốn dời đi.

Tô Lệ Nhã khó được dịp nhìn thấy Tần Tử Dục cho tới nay vẫn luôn điềm tĩnh cũng có thể xuất hiện biểu tình kinh ngạc như thế, mà cười ở trước mắt hấn vẫy tay, nói:“Hồi hồn a! Hồi hồn a!”

Tần Tử Dục rốt cục từ trong khiếp sợ khôi phục thần trí, gương mặt tuần mỹ bởi vì thất thố mà ửng đỏ, nói “Lệ Nhã, người làm sao có thể ở trong này?”

Tô Lệ Nhã không nghĩ đem chuyện xảy ra trong nửa tháng này nói cho hấn biết, dù sao liên quan tới nhiều người, bởi vậy lựa chọn nói ngắn gọn:“Ta bởi vì một chuyện mà đến nơi đây. Bất quá, ta đã là văn thư của Hạo Thừa.”

Tần Tử Dục lại khiếp sợ hỏi:“Vương gia đã nhớ ra người?!”

“Ân.” Mặt của nàng ửng đỏ, nói:“Tốt lắm. Không nói chuyện này. Ta hôm nay tìm người tới là muốn thương lượng với người công việc cụ thể của hiệp nghị ngân hàng tư nhân Tần thị sơn trang.”

“Công việc cụ thể?!” Hấn trong mắt khiếp sợ càng sâu :“Người làm sao mà biết chuyện này.” Dù sao, chuyện này mới được thông qua vào ngày hôm qua. Trước đó vài ngày, Vương gia cũng là bí mật tìm hấn thương lượng chuyện này.

“Nếu nói kế hoạch này là ta cùng Hạo Thừa đưa ra ?” Tô Lệ Nhã cười khê hướng hấn nháy mắt một cái nói.

“Người đưa ra?!” Hấn trong mắt kinh sợ như muốn nháy ra ngoài. Nhìn tươi cười tự tin dưới ánh mặt trời , hấn rốt cục tin. Đây là Tô Lệ Nhã, Tô Lệ Nhã một tài năng buôn bán trác tuyệt. Chính mình lúc trước đem lệnh bài quân sự lệnh cho nàng, cũng không phải bởi vì nhìn thấy năng lực của nàng sao?

Thấy Tần Tử Dực rút cục từ trong khiếp sợ khôi phục trở về, nàng bắt đầu lấy ra hiệp nghị mà tối qua chính mình đã viết xong các công việc cụ thể đưa cho hắn, giảng giải nói: “Nếu Tần thị sơn trang ký hiệp nghị ngân hàng tư nhân này, phụ trách trả tiền cung cấp ảm y cho tướng lãnh biên cảnh cho thương nhân. Đương nhiên là có biên lai kèm theo. Điểm ấy trừ bỏ muốn đề cao hiệu suất làm việc, chủ yếu phòng ngừa có người thừa nước đục thả câu, đưa biên lai giả đến ngân hàng tư nhân lừa tiền. Ngân hàng tư nhân Tần thị có thể chế tạo ra giấy khó có thể sao chép, làm biên lai. Đương nhiên giấy này phải thống nhất cách thức. Quan trọng nhất một chút, giấy phải có dãy số, mỗi mười trang giấy dãy số đều là bất đồng. Đối với dãy số, ngân hàng tư nhân phải làm đăng ký, đối với biên lai đã sử dụng rút tiền xong phải hủy. Mà mỗi ngân hàng tư nhân ở từng địa phương phải lưu chữ ký của tướng lãnh biên cảnh có quyền quyết định chuyện này, như vậy ngày sau thương nhân cầm biên lai đến trả tiền, thì sẽ căn cứ vào đó. Như vậy hắn là có thể đem hiệu suất đề cao, còn có thể phòng ngừa lừa gạt. Đương nhiên thao tác thực tế là phải làm thủ tục.”

Nàng hơi tạm dừng, uống một ngụm trà, mới nhìn thẳng vào ánh mắt kinh động của Tần Tử Dực nói: “Tần Tử Dực, người hiện tại có nghĩ đến làm sao để vận dụng thuế ngân khổng lồ hàng năm hay không?” Nàng cũng là mục đích thứ hai nàng muốn gặp hắn.

Đây là chuyện gần đây Tần Tử Dực vẫn luôn phiền não. Tuy rằng ngân hàng có thuế ngân nộp lên có thể đề cao danh dự thật lớn, tiền này cũng tạm thời tồn tại ở ngân hàng tư nhân. Chờ đến kỳ hạn ba tháng, tiền sẽ nộp lên trên quốc khố, nhưng kỳ hạn ba tháng này, nếu tiền đặt không công ở nơi đó, làm thương nhân, hắn lại cảm thấy phi thường đáng tiếc. Nhưng làm sao trong thời gian ba tháng ngăn ngừa hắn có thể tìm được cơ hội đầu tư?

Giọng nói thanh thúy quen thuộc lại vang lên: “Nghe nói, hàng năm thời gian nộp thuế ngân là tháng tám đến tháng mười, trong khoảng thời gian này vừa vặn là thời điểm Viêm Hải gió êm sóng lặng nhất.”

Viêm Hải là vùng biển phía nam Long Viêm quốc. Tại cái thế giới này, toàn bộ đại lục, Long Viêm quốc chiếm cứ trong đó hai phần ba, Triều Dương quốc chiếm một phần ba còn lại. Bởi vì Long Viêm quốc có khí hậu ấm áp, bởi vậy, so với hoàn cảnh rét lạnh Triều Dương quốc mà nói tốt hơn nhiều lắm. Này giống như Trung Quốc phồn hoa cổ đại cùng Tây vực quanh năm lạnh giá. Bất quá, bởi vì cuộc sống hoàn cảnh bất đồng, binh lính Triều Dương quốc sức chiến đấu so với Long Viêm quốc tốt hơn. Bất quá, nơi đó điều kiện cuộc sống gian khổ, ít dân, bởi vậy, số lượng binh lính ít hơn nhiều so với Long Viêm quốc. Mà cục diện hai quốc giằng co, làm giao dịch buôn bán bị khống chế nghiêm trọng. Nhưng thế giới này trừ bỏ hai nước lớn này ra, ở phía nam Viêm Hải còn có rất nhiều đảo quốc. Đảo dân ăn mặc kỳ lạ, nàng từng ở phú huyện gặp qua.

Tần Tử Dực dù sao cũng là trời sinh thương nhân, chính là nhắc tới điểm này, lập tức biết ý tứ trong lời nói của nàng. Nhưng hắn cũng không có xuất hiện hưng phấn như Tô Lệ Nhã mong muốn, ngược lại mày kiếm thăm khóa nói: “Người là nói cùng di dân giao dịch?”

Di dân?! Nàng vì xưng hô này mà thoáng kinh ngạc, tầm mắt dừng ở trong mắt hiện lên sự hèn mọn của hắn, biết đây là cái gọi là dân chúng đại quốc bài xích cùng khinh bỉ ngoại quốc.

“Ta không muốn cùng di dân buôn bán.” Giọng nói khinh bỉ đem nàng từ suy nghĩ kéo trở về.

Tô Lệ Nhã lắc đầu nói: “Ta có nói các người lấy tiền đến giao dịch sao? đảo quốc tuy rằng cũng không giàu có, nhưng vị trí bọn họ, hắn là có rất nhiều thứ mà chúng ta bình thường dùng nhiều tiền mới có thể mua được, tỷ như nhân sâm hiếm thấy. Chỉ cần lấy vật đổi vật, ta tin tưởng thu hoạch vượt quá tưởng tượng.”

Mậu dịch trên biển lợi nhuận lớn như thế nào tin tưởng hắn chỉ cần bước đầu tiên bán ra, sẽ không thể dừng lại được.

Trời sinh buôn bán mới có thể làm hắn trầm mặc suy tư phương pháp này. Không sai, nếu chân chính thực thi như trong lời nói, hắn là có thể kiếm chút tiền. Nhưng sự bài xích đã ăn sâu vào máu, làm cho hắn vẫn là không thể nhận.

Tô Lệ Nhã thấy thế, tìm biện pháp thuyết phục nói: “Tần trang chủ, người có thể trước tiên ở năm nay đầu tư chút tiền, thí nghiệm một chút. Nếu thu được kết quả tốt, sang năm lại đầu tư nhiều chút.”

Tần Tử Dực rút cục gật đầu tiếp nhận biện pháp này.

“Nôn –” Lúc này, bởi vì nôn ọe, Tô Lệ Nhã bắt đầu cầm lấy ống nhỏ đặt gần bên cạnh đứng lên. Rất nhiều ống nhỏ được bày trí trong phòng. Đó là do Long Hạo Thừa suy nghĩ cho nàng, mới bảo hạ nhân đặt nhiều cái ở góc phòng cho nàng. Mỗi khi hấn cần thận đều làm cho nàng vô cùng cảm động.

Tần Tử Dực lo lắng tiến lên trước vỗ nhẹ lưng của nàng, thân thiết hỏi: “Người thế nào a?”

Rốt cục, nôn mửa xong Tô Lệ Nhã vô lực ngảng đầu, xua tay nói: “Ta đã tốt hơn nhiều.”

Nhìn gương mặt vốn hồng nộn giờ phút này trở nên tái nhợt vô cùng, hấn lo lắng lại xác nhận nói: “Người thật sự không có việc gì sao? Ta xem sắc mặt của người thật không tốt a!”

“Ta xác định. Mang thai nôn ọe là chuyện vô cùng bình thường.”

“Mang thai?! Nôn ọe?!” Tần Tử Dực cả người chấn động, khó có thể tin nhìn nàng nói.

Tô Lệ Nhã vuốt nhẹ cái bụng đã hơi nhô ra, trên mặt tràn đầy tình thương của người mẹ nói: “Đúng vậy! Ta đã có thai ba tháng.”

Nhìn gương mặt hạnh phúc, Tần Tử Dực chỉ cảm thấy trong lòng giống như có cái gì đó bị lấy đi, trở nên trống rỗng. Hấn rốt cục biết vì sao Tô Lệ Nhã xuất hiện nơi này. Bởi vì khôi phục trí nhớ Vương gia đương nhiên không có khả năng cho nàng một mình ở phú huyện. Vì sao, lòng hấn nhìn tươi cười hạnh phúc, lại cảm thấy đau đớn như thế? Phảng phất một thứ rất quan trọng đối với mình bị lấy đi. Hấn cố gắng sửa sang lại cảm xúc, một giọng nói đột ngột từ sau lưng vang lên: “Tử Dực, người đã đến rồi.”

“Hạo Thừa!” Vừa thấy Long Hạo Thừa đến, Tô Lệ Nhã mặt mang tươi cười chạy vội tới: “Chàng đã trở lại!”

Long Hạo Thừa sủng nịch đem nàng ôm vào trong lòng, cười nói: “Ân. Trong triều có chút việc, nên mới trở về trễ. Nàng đã cùng Tử Dực đàm sự tốt rồi sao?”

“Ân. Chúng ta đã thương lượng tốt lắm.” Tô Lệ Nhã cao hứng gật đầu nói, nàng phát hiện chính mình càng ngày càng thích nam nhân tươi cười khuynh thành này. Ha ha, ai kêu nam nhân này tuần mỹ như vậy.

Long Hạo Thừa một bên nghe Tô Lệ Nhã kể lại, một bên dùng khước mắt dư quang quét về phía người sắc mặt tái nhợt, bắt được thống khổ trong mắt hấn. Nhìn Tần Tử Dực đối với A Nhã tình cảm không bình thường a! Nhưng đối với A Nhã, hấn sẽ không tặng cho bất luận kẻ nào.

Nhìn hai người thân mật trước mặt, vốn muốn xem nhẹ đau đớn lại càng ngày càng lợi hại, làm cho hấn không thể không lí do đau đớn này. Hấn bị ai phát hiện tình cảm đã tồn tại thật lâu, thật lâu, lại bị chính mình lựa chọn xem nhẹ: Hấn thích Tô Lệ Nhã. Chỉ sợ phần tình cảm này từ lúc ở phú huyện, nó cũng đã tồn tại. Chẳng qua khi đó, hấn cự tuyệt thừa nhận sự thật mình thích một xấu nữ đã có trượng phu. Hấn đau lòng cúi hạ tầm mắt, không muốn lại đối mặt hình ảnh làm hấn thống khổ, nhẹ giọng nói: “Vương gia, ta bỗng nhiên nhớ tới còn có chuyện chưa xử lý, trước cáo từ.”

“Ân.” Long Hạo Thừa xua tay nói.

Nhìn thân ảnh rất nhanh rời đi, Tô Lệ Nhã nghi hoặc hỏi: “Tần Tử Dực có chuyện gì, như bị ma đuổi a?”

Long Hạo Thừa trong mắt hiện lên không hề giận, thân thủ đem mặt của nàng quay lại đối mặt chính mình. Hấn không muốn ánh mắt của nàng dừng ở trên người nam nhân khác, hấn muốn trong mắt của nàng chỉ có mình hấn.

Tô Lệ Nhã nghi hoặc nhìn hấn, nhìn thấy gương mặt tuần mỹ dần dần phóng đại, kế tiếp là bên môi truyền đến mùi vị ôn nhu. Trầm mê trong nụ hôn ôn nhu nàng phát hiện chính mình đã thích nam nhân này. Tuy rằng, tình cảm so ra kém hơn đối với A Kim, nhưng nam nhân này lại lấy sủng ái, ôn nhu từ từ xâm nhập lòng của nàng.

81. Chương 83: Lâm Tư Đã Đến

Đầu thu gió lạnh thổi vào trong đình viện của Long Hạo Thừa. Sàn sạt, tiếng lá cây cùng cỏ lay động, tại buổi chiều thanh u yên tĩnh có vẻ đặc biệt vang dội.

Long Hạo Thừa đang ở trong thư phòng của chính mình, chuyên tâm phê duyệt công văn. Nhìn đồng công văn đã được đơn giản hoá, bạc môi nổi lên tươi cười: Đây đều là công lao của A Nhã. Tầm mắt dừng ở trên công văn đã được phân làm ba loại, cùng với một ít ký hiệu ở mặt trên, con ngươi đen nổi lên nhu tình. Đây là trước đó A Nhã thô sơ giản lược lại công văn, phân loại những công văn có nội dung quan trọng. Vì để cho hắn có thể dùng thời gian ít nhất để xử lý công văn. Nhìn nội dung công văn trên giấy Tuyên Thành, này đó đều là A Nhã đã nhìn qua, sau đó viết ý kiến xử lý xuống giấy. Ha ha, xem ra nàng làm công việc văn thư này vô cùng làm tròn phận sự a!

Gần nhất, A Nhã đối với hắn tin cậy cấp tốc gia tăng, cũng không bài xích một ít thân mật hành động của mình, có phải là nàng đã sắp yêu mình rồi? Rất nhiều lần, nhìn thiên hạ ở trong ngực chính mình, hắn thực rất muốn hỏi rõ ràng. Nhưng mỗi lần lời đến miệng lại không thể nói ra, cuối cùng đều đình chỉ. Mà lí do đình chỉ là vì hắn sợ hãi.

Trên gương mặt tuấn mỹ nổi lên tươi cười tự giễu. Chưa bao giờ biết chính mình có một ngày cũng có cảm giác sợ hãi. Tình yêu quả thật sẽ làm người ta nhu nhược a! Đúng vậy! Hắn sợ, sợ sau khi hỏi ra miệng, nghe được đáp án vẫn là A Nhã không thương hắn. Cái loại cảm giác đau đớn bị A Nhã cự tuyệt, hắn không muốn lại có thêm lần nữa. Kia rất chua xót!

Trong không khí truyền đến dao động, làm hắn lập tức thu hồi biểu tình trên mặt, một lần nữa khôi phục lạnh lùng.

“Hưu –” Một đạo thân ảnh từ ngoài cửa sổ bay vào, quỳ nói: “Tham kiến Vương gia.”

“Lâm Tư, người đã trở lại!”

“Dạ. Thuộc hạ hành sự bất lực, không thể bảo hộ tốt người Vương gia muốn ta bảo hộ, xin Vương gia phạt tội.” Lâm Tư cúi đầu, thỉnh tội nói.

Long Hạo Thừa xua tay nói: “A Nhã đã bình an vô sự ở quý phủ. Hơn nữa, người lần này vì bảo hộ A Nhã cũng bị trọng thương. Đã làm tốt lắm, đứng lên đi!”

Nghe được A Nhã đã không có việc gì Lâm Tư nhẹ nhàng thở ra. Nàng ngẩng đầu hỏi một người khác làm cho nàng vương bận cả nửa tháng: “Vương gia, Trình Lâm ở trong phủ Vương gia sao?”

“Trình Lâm?!” Long Hạo Thừa trong mắt khiếp sợ nói: “Trình Lâm căn bản không có xuất hiện ở Viêm Đô.”

“Cái gì?! Hắn chưa có tới Viêm Đô.” Lâm Tư trong mắt dâng lên lo lắng: “Không có khả năng, Trình Lâm xuất phát đến Viêm Đô trước ta mười ngày. Làm sao có thể đến bây giờ còn không có xuất hiện?”

Long Hạo Thừa đem lo lắng trong mắt thu vào đáy mắt, nói: “Nói không chừng, hắn ở trên đường đã xảy ra chuyện gì, trì hoãn. Bốn vương sẽ phái người đi tìm.”

Lúc này, phòng ngoại truyền đến tiếng vang làm hắn dừng lại, cầm lấy áo choàng đặt ở bên cạnh, đứng dậy đi ra ngoài.

“A –” buổi chiều vừa tỉnh lại Tô Lệ Nhã vẽ mặt có chút đại ra nhìn ngoài cửa sổ. Nàng tỉnh rồi giường, mặc quần áo, hướng phòng kế bên đi đến.

“Ngáp –” Bỗng nhiên gió lạnh thổi tới, làm nàng không tự giác run run hắt xì một cái.

Lúc này, vừa thấy áo choàng màu đen dừng ở trên vai của nàng, sau đó nàng ngã vào một vòng tay ấm áp.

Long Hạo Thừa thoáng đau lòng nhìn gương mặt bởi vì rét lạnh mà trở nên tái nhợt, khẽ trách nói: “Về sau rời giường, nhớ rõ mặc thêm quần áo, hiện tại thời tiết chuyển lạnh.”

Tô Lệ Nhã tựa vào trước ngực hắn, hấp thụ ấm áp từ người hắn, hạnh phúc đáp: “Àn.”

“A Nhã!” Giọng nói quen thuộc truyền đến, làm nàng khiếp sợ ngẩng đầu, nhìn người phía sau Long Hạo Thừa.

“Tiểu Tư!” Tô Lệ Nhã bước nhanh đến bên người nàng, cẩn thận nhìn nàng, lại xác định nàng bình an vô sự, dùng sức đem nàng ôm lấy, nức nở nói: “Thật tốt quá. Người không có việc gì, người không có việc gì.” Nàng hiện tại đều nhớ rõ bộ dáng Lâm Tư vì bảo hộ chính mình mà ngã vào vũng máu.

Nhưng hai người ôm ấp nhau rất nhanh đã bị Long Hạo Thừa cắt ngang. Hắn đem Tô Lệ Nhã một lần nữa trở về trong lòng. Giọng nói lạnh lùng nói:“Lâm Tư, người mấy ngày liền chạy đến đây cũng đã mệt mỏi, trước đi xuống rửa mặt chải đầu một chút đi!” Hắn không thích chia sẻ tình cảm của A Nhã. Cho dù, người kia là Lâm Tư, cũng giống nhau.

Lâm Tư cung kính quỳ nói:“Dạ.” sau đó lui xuống.

Tô Lệ Nhã từ trong đối thoại giữa hai người bọn họ lập tức biết được thân phận chân chính của Lâm Tư.

Nhìn đôi mắt tìm kiếm đáp án, hắn gật đầu đáp:“Đúng vậy. Lâm Tư là ta phái đến bảo vệ nàng.”

Nàng rất cục biết vì sao Lâm Tư có võ công. nam nhân này ngay từ đầu đã nghiêm mật bảo hộ chính mình. Nàng khẽ tựa vào trước ngực hắn, nhẹ giọng nói:“Cám ơn.”

Long Hạo Thừa hiểu hàm ý trong đó, không tiếng động ôm lấy nàng. Trong lúc đó, có một việc làm hắn lo lắng, Trình Lâm hẳn là ở mười ngày trước nên xuất hiện nhưng cho tới bây giờ đều không thấy bóng dáng.

Ban đêm gió lạnh nhẹ nhàng mà xuy phất vào trong phòng Lâm Tư. Giờ phút này Lâm Tư mảy mui chắt chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình: Trình Lâm, xuất phát trước nàng gần nửa tháng rồi cuộc tại sao vẫn chưa đến ? Lấy tình cảm của hắn đối với A Nhã, hẳn là sẽ nghĩ hết mọi cách cứu nàng. Vì sao, hắn đến bây giờ đều không có xuất hiện? Chắc là không phải đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Nghĩ đến tâm bệnh của hắn, Lâm Tư lo lắng càng sâu.

“Nha –” tiếng đẩy cửa rất nhỏ cắt đứt suy nghĩ của nàng, ngẩng đầu chỉ thấy Tô Lệ Nhã đã đứng ở trước mắt:“A Nhã, đã trễ thế này, sao người lại tới đây?”

“Hừ – nhỏ giọng chút. Miễn cho Long Hạo Thừa nghe được. Nam nhân này rất hay ghen, cả ngày cứ bên người nàng, làm nàng không thể lên đi. Nhìn bộ dáng ghen tuông của hắn, nàng vừa tức giận lại vừa ngọt ngào. Tức nam nhân này ngay cả nữ nhân đều ghen, ngọt ngào là hắn yêu chính mình như thế.

Lâm Tư hiểu ý gật đầu.

Hai nữ nhân giống như trước ngồi xuống bên giường, trò chuyện:

“Tiểu Tư, cảm ơn người, cho tới nay đều bảo hộ ta.” Tô Lệ Nhã chân thành cảm tạ nói.

“Người không trách ta giấu diếm thân phận tiếp cận người sao?” Lâm Tư hỏi ra nghi hoặc của chính mình.

“Người gọi là Lâm Tư đi! Người cũng không có lừa gạt ta cái gì. Không phải sao?” Tô Lệ Nhã nhìn thấy áy náy trong mắt nàng, cười khẽ hướng nàng nháy mắt. Nàng muốn cho Lâm Tư biết chính mình một chút cũng không trách nàng.

“A Nhã ~” Lâm Tư cảm động bắt lấy tay nàng nước nức nói.

Tô Lệ Nhã dùng trán dựa vào vai nàng, nhẹ giọng nói:“Tiểu Tư, ta thực sự may mắn có thể quen biết người. Mặc kệ người lúc mới bắt đầu có mục đích là gì, ta tin tưởng người đem ta trở thành bằng hữu, tỷ muội là thật lòng. Vậy đủ.”

Bằng hữu?! Tỷ muội?! Không tiếng động rơi lệ. Nàng cũng không có mất đi tình cảm chân thành tha thiết của A Nhã.

Tô Lệ Nhã động tác mềm nhẹ vì nàng lau nước mắt, nói:“Tốt lắm. Không cần khóc. Bằng không người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng ta khi dễ người? Tiểu mỹ nhân.” Nói đến cuối cùng, nàng cố ý giơ lên tươi cười tà ác.

“Phốc –” Lâm Tư buồn cười nhìn vẻ mặt thú vị của nàng.

“Người rốt cục nở nụ cười.” Tô Lệ Nhã hiểu ý cười nói. Sau đó nàng nằm xuống, nhìn trần nhà, nhẹ giọng nói:“Lâm Tư, người biết không? Ta hiện tại rất hạnh phúc. Chờ đợi cục cưng trưởng thành, cảm thụ được sự ái của Hạo Thừa dành cho ta.”

Lâm Tư cũng nằm xuống, nhưng nàng cũng không có buông tay ra, ngược lại nắm chặt. Bỗng nhiên, xa xa truyền đến thanh âm, nàng biết Vương gia đã đến cửa. Nàng muốn A Nhã hạnh phúc, muốn Vương gia hạnh phúc, bởi vậy nàng nhẹ giọng mở miệng hỏi:“A Nhã, người yêu Vương gia sao?”

“Yêu?!” Tô Lệ Nhã thoáng tạm dừng, mắt nhìn chăm chăm đỉnh giường, trầm mặc. Long Hạo Thừa ở bên ngoài vì vấn đề này mà nín thở chờ đợi, nhưng theo thời gian trôi qua mà lòng dần dần trầm xuống.

Hảo nửa ngày, nàng mới nhẹ giọng nói: “Ta không biết. Nhưng có một chút, ta có thể khẳng định, ta là thích hần. Nam nhân xuất sắc lại có mị lực như hần, muốn thích hần là vô cùng dễ dàng.”

Long Hạo Thừa lòng vốn trầm xuống lại sinh động đứng lên. Chưa bao giờ biết lời nói của một nữ nhân, có thể cho hần cảm xúc phập phồng như vậy. A Nhã rất cực thích hần. Tuy rằng, còn chưa tới trình độ yêu, nhưng hần tin tưởng theo thời gian trôi qua, nàng nhất định sẽ yêu chính mình.

Long Hạo Thừa thông qua khe hở cửa cửa sổ, nhìn thấy ánh mắt chân thành. Sau đó, xoay người rời đi. Đêm không gian lưu lại cho hai nữ nhân.

Lâm Tư lại cảm thấy Long Hạo Thừa đã rời đi, quay đầu nói: “A Nhã, Đại Mao nhờ ta mang này nọ cho người.”

“Đại Mao?! Hần hiện tại thế nào?” Đối với tiểu người hầu này, nàng mau chóng quên. Bất quá, nàng sợ dĩ không lo lắng cho hần, là vì nàng đã ở Tần thị sơn trang lo cho hần một nơi yên ổn, hàng tháng đều có tiền chu cấp. Số tiền này, hần là có thể cho hần sống thật tốt một đoạn thời gian.

Lâm Tư đứng dậy, lấy túi vải đến, trả lời: “Hần tốt lắm, ăn ngon, ngủ ngon, hơn nữa càng ngày càng béo. A, tìm được rồi.” Nàng cầm lấy một cái hộp gỗ cũ nhưng lịch sự tao nhã.

Tô Lệ Nhã tầm mắt tiếp xúc hộp gỗ, cũng không dời đi. Đó là di vật duy nhất bà nội lưu cho nàng. Nàng tiếp nhận hộp gỗ nhẹ nhàng mở ra, nhìn vòng tay xanh biếc ở bên trong, bên tai quanh quẩn di ngôn:

“A Nhã, nếu người không thể sống ở thôn Tô Gia, thì hãy đi Viêm Đô tìm một nhà họ Thượng Quan. Đến lúc đó có người sẽ đến đón xếp cho người.”

Khi đó, bởi vì không có dịp đến Viêm Đô, đã đem hộp gỗ đặt ở trong ngăn tủ. Sau lại, cuộc sống xảy ra nhiều thay đổi, nàng cũng cho rằng không cần phải đi tìm người khác nhờ vả. Bởi vậy, hộp gỗ này vẫn bị đặt ở trong ngăn tủ. Hiện tại. Lại nhìn thấy vòng tay này, mà nàng lại đang ở Viêm Đô, bỗng nhiên có loại xúc động muốn đi gặp nhà kia. Nàng quay đầu hỏi: “Lâm Tư, người biết ở Viêm Đô có nhà nào họ Thượng Quan không?”

Lâm Tư hơi trầm tư một chút, nói: “Toàn bộ Viêm Đô đều chỉ có nhà Tể tướng Thượng Quan Nham.”

Nghe nói như thế Tô Lệ Nhã trở nên trầm mặc. Nàng biết Tể tướng Thượng Quan Nham là nhân vật đứng đầu bên phe Hoàng Thượng, cùng Long Hạo Thừa là đối lập. Thân phận hiện giờ của nàng thật sự không thích hợp đi Thượng Quan phủ. Nàng thoáng thất vọng nhìn vòng tay.

Lâm Tư đem hết thấy thu vào trong mắt, không tiếng động vươn tay cầm tay nàng.

Tô Lệ Nhã cảm thấy trong tay truyền đến ấm áp, nhẹ giọng nói: “Vòng tay này là di vật của bà nội một người lúc trước hảo tâm thu lưu ta. Bà nói nếu có một ngày ta không có khả năng sinh sống, có thể đi viêm tìm nhà họ Thượng Quan. Đến lúc đó sẽ có người đón xếp cho ta. Ta chỉ muốn nhìn người bà nội trước khi chết nhắc đến là người như thế nào. Bất quá, hiện tại xem ra, có lẽ là không thích hợp đi.”

Nhìn gương mặt thất vọng, Lâm Tư thoáng trầm tư, tầm mắt dừng ở hộp gỗ. Lúc này, hộp gỗ kia làm nàng khả nghi. Nàng nhanh chóng dùng sức xốc cái hộp lên vài cái. Chỉ thấy một phong thư nằm ở bên trong.

Tô Lệ Nhã khó có thể tin nhìn lá thư này. Nàng đối với hộp gỗ này đã cất giữ thật lâu, chưa bao giờ biết bên trong còn cất giấu một phong thư. Nàng tiếp nhận thư, khẩn cấp mở ra đọc.

Đây là, thư do bà nội viết ột nam nhân gọi là Quan Hành. Theo nội dung trong thư có thể thấy bà nội cùng nam nhân này khi còn trẻ từng có một đoạn tình khắc cốt ghi tâm, nhưng cuối cùng bởi vì hai người gia thế khác biệt, chính là thân phận nha hoàn của bà nội bị phụ thân nam nhân kia dùng thủ đoạn uy hiếp mà rời đi. Nhưng khi đó bà nội phát hiện chính mình mang thai đứa nhỏ của nam nhân kia. Bà nội ở trong thư hướng nam nhân kia giải thích chính mình lúc trước rời đi là bất đắc dĩ, cho dù tới chết tình cảm vẫn không thay đổi. Thư đến cuối cùng, bà nội cứ nhiên hướng nam nhân kia nói nàng là cháu gái của bọn họ, hy vọng hần có thể chiếu cố nàng.

Rốt cục, đọc xong thư Tô Lệ Nhã gắt gao đem thư đặt tại ngực, trong lòng cuộn cuộn cảm động: Bà nội, thế giới này có một người đối đãi thiết tình với nàng như vậy, cứ nhiên đến lúc chết cũng muốn suy tính cho chính mình, thậm chí không tiếc nói dối mình là cháu gái ruột của bà, chỉ vì muốn tương lai nàng có thể được chiếu cố. Nàng có tài đức gì mà được bà nội đối đãi như thế.

Lâm Tư trầm mặc, đợi cho cảm xúc của Tô Lệ Nhã thoáng bình phục, mới nói: “Thượng Quan Hành là phụ thân Tể tướng Thượng Quan Nham, là nguyên lão tam triều, tuy rằng hiện tại đã về hưu bất quá thể sự trong triều, lực ảnh hưởng không thể bỏ qua.”

Tô Lệ Nhã khiếp sợ vì thân phận của Thượng Quan Hành. Trách không được bà nội không thể cùng nam nhân này ở cùng nhau. Hóa ra, thân phận hai người chênh lệch lớn như thế. Nàng có thể hiểu dụng ý trong thư trước khi lâm chung của bà nội. Chỉ sợ trừ bỏ muốn Thượng Quan Hành chiếu cố nàng, còn muốn mượn tay nàng, đem tình cảm chính mình nói cho Thượng Quan Hành. Nàng nắm chặt thư, ngẩng đầu nhìn Lâm Tư nói: “Tiểu Tư, ta nghĩ đi Tể tướng phủ, đem thư giao cho Thượng Quan Hành. Ta biết việc này thực làm khó cho người, nhưng xin người giúp ta.”

Lâm Tư vì kiên trì trên mặt nàng mà kinh ngạc, cuối cùng thở dài nói: “Thật ra thì việc này cũng không phải rất khó.”

“Thật sự. Người có biện pháp nào?!” Tô Lệ Nhã mắt mang loang loáng nói.

Lâm Tư trên mặt xuất hiện tươi cười tự tin nói: “A Nhã, người có biết ta vì sao có thể trở thành tâm phúc của Vương gia không? Trong đó chủ yếu là vì thuật dịch dung của ta.”

“Thuật dịch dung?!” Tô Lệ Nhã kinh hô. Dù sao, loại này chỉ có trong phim võ hiệp cư nhiên có thể chính mắt nhìn thấy, làm sao không làm cho nàng kinh ngạc đâu?

Lâm Tư xốc chân lên, xuống giường đi đến ngăn tủ, lấy ra một cái hộp, mở ra.

Lòng hiếu kỳ nổi lên, Tô Lệ Nhã cũng xuống giường đi qua. Chỉ thấy trong hòm chứa rất nhiều da mặt, cùng với một ít dược thủy. Giống ảo thuật, Lâm Tư cầm lấy dược thủy đổ ra lòng bàn tay một ít, sau đó cẩn thận thoa lên mặt. Tô Lệ Nhã trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chằm chằm gương mặt xa lạ trước mắt. Rất thần kỳ, rất thần kỳ.

“Có thuật dịch dung này, A Nhã người muốn ra vào Tể tướng phủ là chuyện vô cùng dễ dàng.”

Tô Lệ Nhã hứng phần cầm lấy tay nàng nói: “Lâm Tư, người giúp ta dịch dung. Đêm nay ta phải đi Tể tướng phủ.”

“Đêm nay?!” Lâm Tư giật mình nói.

“Àn. Người cũng biết Hạo Thừa luôn ở bên cạnh ta, khó có dịp đêm nay hắn có chuyện, ta nghĩ thừa dịp đêm nay phải đi Tể tướng phủ.”

Lâm Tư tuy rằng cảm thấy có chút vội vàng, nhưng nàng tin tưởng thuật dịch dung của mình, hơn nữa có chính mình bảo hộ, hẳn là không thành vấn đề. Vả lại, nàng không muốn nhìn thấy A Nhã thất vọng. Nàng cuối cùng vẫn là gật đầu.

82. Chương 84: Thượng Quan Hành

Trăng tròn treo cao trên bầu trời, ánh trăng nhu hòa soi sáng mọi vật, vì vạn vật phủ lên một tầng ánh bạc. Hậu viện phủ Tể tướng, hai thân ảnh thừa dịp ánh trăng mờ ảo trèo tường mà vào. Rốt cục, đứng vững Tô Lệ Nhã thầm nghĩ có khinh công thật là tốt! Muốn tiến làm sao đều dễ dàng.

Lâm Tư chỉ vào rừng trúc phía trước, nói: “Thông qua rừng trúc này, chính là đình viện Thượng Quan Hành.” Đối với Thượng Quan phủ, Lâm Tư bởi vì trước kia thu thập tư liệu, mà từng giả trang thành nha hoàn ở trong này vài ngày. Bởi vậy đối với kết cấu bên trong vẫn vô cùng rõ ràng.

Vốn nghĩ bước nhanh về phía trước Tô Lệ Nhã bị hai gã gia đình cầm trong tay đèn lồng ngăn lại, đi theo Lâm Tư cùng nhau cúi đầu.

Trong đó một gia đình hướng bọn họ giờ cao đèn lồng, nói:“Người nào?”

Lâm Tư lập tức ngẩng đầu cười đáp lại nói:“Tiểu Tam ca, là ta a!”

Ở dưới ánh đèn mỏng manh chiếu xuống, gia đình Tiểu Tam rốt cục thấy rõ người đến, cả giận:“Tiểu Lam, như thế nào trẻ như vậy còn ở trong đình viện a!”

Lâm Tư cười giải thích nói:“Mới vừa rồi Tiểu Tử muốn đi nhà xí, kết quả lạc đường, đi vào nơi này. Ta cũng vậy thật vất vả mới tìm được nàng. Người cũng biết Tiểu Tử mới vào phủ không bao lâu.”

Một gia đình khác không kiên nhẫn thúc giục nói:“Tốt lắm. Không nói nhiều với các nàng. Chúng ta còn phải đi tuần tra ở chỗ khác!”

Hai gã gia đình rất nhanh liền ly khai.

Tô Lệ Nhã âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, khẽ vuốt khuôn mặt tinh xảo, lại cảm thán thuật dịch dung lợi hại. Thu hồi cảm thán, nàng theo Lâm Tư dẫn dắt hướng rừng trúc đi tới.

“Sàn sạt –” Trong gió đêm lá trúc khẽ run phát ra âm thanh. Tại đêm yên tĩnh có vẻ dị thường quý dị.

“Ồ ~” Từ xa xa truyền đến tiếng người rên rỉ.

Đi theo phía sau Lâm Tư Tô Lệ Nhã trực giác sợ nổi da gà. Quay đầu nhìn bốn phía gậy trúc lắc lư, hàn ý lại rót vào trong lòng. Đây cũng quá giống tình cảnh khủng bố trong phim quỷ phiến đi! Sợ hãi làm nàng nắm chặt cổ tay áo Lâm Tư, cước bộ nhanh hơn.

Rốt cục, trải qua một khắc chung đi bộ, các nàng đến tòa nhà được tầng tầng gậy trúc vây quanh. Đây là một gian phòng được làm bằng trúc. Dưới ánh trăng nhu hòa, chỗ sâu trong gian nhà trúc tản ra sầu bi thán nhiên.

“A Nhã, nhanh chút.” Đã sắp cất bước đến trước cửa Lâm Tư thúc giục nói.

Tô Lệ Nhã lập tức thu hồi tâm tư, theo sau.

“Nha –” Cùng tiếng đẩy cửa rất nhỏ, trong phòng cảnh vật bắt đầu hiện ra trước mắt bọn họ. Đầu tiên đặt vào mắt là bức họa mỹ nhân: Trong bức họa là nữ tử tay bưng điểm tâm cười. Trong nụ cười bao gồm e lệ. Xoay người, nàng kinh dị phát hiện toàn bộ trong đại sảnh treo đầy bức họa của nữ tử này: Hoặc ngồi, hoặc đứng, hoặc chạy. Nhưng trong mắt của nàng hiện lên thẹn thùng cùng tình yêu .

“Các người là người nào?” Giọng một lão nhân uy nghiêm vang lên.

Hai người bọn họ giật mình xoay người, chỉ thấy một vị lão giả tóc hoa râm, vẻ mặt uy nghiêm đang đứng ở nơi đó. Cặp mắt lợi hại, làm các nàng cảm thấy một trận băng giá trong lòng.

Tầm mắt ông nhìn chằm chằm hai người, giọng nói lạnh lùng nói:“Ai cho phép các người vào?”

Lâm Tư ở bên tai của nàng nhẹ giọng nói:“Hắn chính là Thượng Quan Hành.”

Tô Lệ Nhã khiếp sợ lại đem tầm mắt rơi vào trên người lão giả. Tóc hoa râm, gương mặt hiện lên dấu vết năm tháng, hai mắt sắc bén mà hữu thần, cùng với ánh mắt nồng đậm ưu sầu. Ông chính là nam nhân bà nội yêu suốt năm mươi năm.

Thượng Quan Hành bởi vì người tự ý xâm nhập lại không trả lời vấn đề của chính mình, mà giận dữ nói:“Lão Hiển –”

Chỉ thấy một thân ảnh màu đen bỗng nhiên bay vào, hướng các nàng công kích. Lâm Tư lấy một loạt động tác lưu loát đem Tô Lệ Nhã kéo đến phía sau, ứng phó người tới công kích.

Nhìn hai người đánh nhau không phân thắng bại, Tô Lệ Nhã lập tức lấy vòng tay trong lòng ra, giờ lên cao, làm cho Thượng Quan Hành có thể nhìn rõ.

Thượng Quan Hành sau khi nhìn thấy vòng tay, cả người chấn động, lo lắng hạ lệnh nói:“Lão Hiển, đem vòng tay lại đây.”

Tên nam nhân buông đầu xuống làm cho người ta thấy không rõ dung mạo phản thủ một chưởng tọa khoảng cách với Lâm Tư, phi thân đến trước mặt Tô Lệ Nhã, đem vòng tay đoạt đi, sau đó phi thân trở lại bên cạnh Thượng Quan Hành.

Lâm Tư cũng lập tức trở lại trước mặt Tô Lệ Nhã.

Thượng Quan Hành khó có thể tin nhìn vòng tay quen thuộc, tay run run lấy một vòng cổ trong lòng ra, chỉ thấy hình dáng giống vòng tay. Lại xác định vòng tay này là một đôi, ông bước nhanh đi đến trước mặt Tô Lệ Nhã cố gắng áp chế giọng nói run run nói: “Nàng ở nơi nào? Ở nơi nào?”

Nhìn hai mắt vốn sắc bén giờ phút này lại trở nên cuồng loạn, giọng nói vốn uy nghiêm trở nên run nhẹ, nàng biết nam nhân này cũng không có quên bà nội. Nàng thật sự không nghĩ tắt đi hy vọng cuồng loạn trong mắt, nhưng vẫn không thể không nhẹ giọng nói: “Bà nội, vào mùa đông năm trước đã qua đời.”

Vốn đang kích động trong khoảnh khắc ảm đạm xuống. Thượng Quan Hành vô lực lui về phía sau, ngã ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn mỹ nhân trong bức họa trước mắt, giọng nói khàn khàn nói: “Yên nhi, người thật nhẫn tâm a! Cuối cùng, cũng không cho ta thấy mặt một lần.”

Tô Lệ Nhã lập tức ý thức được tất cả bức họa đều là bà nội khi còn trẻ. Nhìn một vài bức tràn ngập tình nghĩa, nàng rõ ràng cảm thấy Thượng Quan Hành đối với bà nội là tình cảm chân thành. Nàng động dung đem bức thư lấy ra tiến lên nói: “Trước khi bà nội lâm chung đã nhờ ta giao thứ này cho ngài.”

Thượng Quan Hành ngẩn người, rồi sau đó vẻ mặt tràn ngập thống khổ, cuối cùng vẫn là vươn tay, tiếp nhận thư.

Tô Lệ Nhã lui trở lại bên cạnh Lâm Tư, không nghĩ quấy rầy hấn.

Thời gian một phần một giây đi qua, bi thương nặng nề từ trên người Thượng Quan Hành phát ra. Tay khẽ run biểu đạt vị lão nhân này trong lòng đang cuộn cuộn.

Rốt cục, Thượng Quan Hành buông thư xuống, sau khi xác định ánh mắt hấn vô hại, nàng mới hướng ông đi tới, ngồi xuống bên cạnh ông.

“Người chính là Tô Lệ Nhã?” Thượng Quan Hành ánh mắt nhìn nàng hiện lên từ ái.

Tô Lệ Nhã bởi vì từ ái này mà sững sờ, nhưng trên tay truyền đến ầm áp cắt đứt suy nghĩ của nàng. Nàng ngẩng đầu, chỉ thấy trong mắt hấn hiện lên cảm động cùng vui mừng: “Người chính là cháu gái của ta cùng với Yên nhi.”

Đây là một câu khẳng định. Nó tràn ngập tình cảm tha thiết chân thành của Thượng Quan Hành chân.

Một bàn tay to bỗng nhiên hướng nàng vươn tới, làm nàng theo bản năng lảng tránh.

Bàn tay to cứng ngắc ở giữa không trung. Thượng Quan Hành trong mắt hiện lên thương tổn, sau đó từ ái giải thích nói: “A Nhã, gia gia không phải thương tổn người. Gia gia chính là muốn ôm người.”

“Gia gia?!” Tô Lệ Nhã khiếp sợ kêu lên. Lại nhìn từ ái trên mặt ông, nàng rốt cục biết từ ái này vì sao mà đến. Vốn nghĩ giải thích rõ ràng, nhưng lời định nói bị vui mừng cùng kích động trên mặt ông làm cho không thể nói ra miệng.

“Gia gia biết người trong lúc nhất thời rất khó chấp nhận ta. Nhưng là, ta thực cao hứng có thể nhìn thấy người. Ta thật sự rất cảm tạ Yên nhi cho người xuất hiện trước mặt ta.”

Nghe lời này Tô Lệ Nhã rốt cuộc không thể đem chân tướng nói cho vị lão nhân trước mặt. Dù sao chân tướng này thật sự rất tàn khốc. Cháu gái chân chính của ông sớm đã chết trước khi nàng tới thôn Tô Gia. Nàng rốt cục có thể lý giải bà nội vì sao ở trong thư nói mình là cháu gái ruột của bà. Ngoại trừ muốn ông chiếu cố chính mình, còn hy vọng chính mình có thể làm bạn bên cạnh ông. Tầm mắt dừng ở ánh mắt u buồn của ông, nàng lộ mặt nạ xuống, chân thành cười nói: “Gia gia!”

Thượng Quan Hành trong mắt hiện lên kích động, lập tức vỗ tay nàng nói: “Hảo hảo hảo. Cháu gái ngoan.”

Lâm Tư nhìn hai “Gia tôn” trước mắt hòa hợp, thật sự không muốn quấy rầy bọn họ, nhưng nhìn trời đã rất khuya, mà không thể không ra tiếng nhắc nhở nói: “A Nhã, thời gian đã rất khuya.”

Thượng Quan Hành luyến tiếc nói: “A Nhã, người liền ở lại Tể tướng phủ đi! Ngày mai gia gia liền cử hành nghi thức nhận tổ tông cho người, làm cho người trở thành thiên kim của Tể tướng phủ.”

Tô Lệ Nhã lắc đầu nói: “Gia gia, khả năng không được nga! Ta hiện tại ở trong phủ Tam vương gia.”

Thượng Quan Hành vừa nghe, không đợi nàng đem lời nói kế tiếp nói xong liền quả quyết nói: “A Nhã, người lập tức rời khỏi nơi đó. Long Hạo Thừa hẳn thật sự là rất nguy hiểm, sẽ không thiết tình đối đãi người. Hẳn cho tới bây giờ không thiết tình với một nữ nhân.”

Nhìn sắc mặt ngưng trọng của Thượng Quan Hành, nàng biết thanh danh của Long Hạo Thừa thật sự rất không tốt, trở về đề nghị hắn chú ý thanh danh của mình một chút. Nàng lắc đầu, ôn nhu cười nói: “Gia gia, người yên tâm. Hạo Thừa, hẳn thật sự đối với ta tốt lắm, tốt lắm.”

Thượng Quan Hành nhìn trên mặt nàng ôn nhu, nghĩ đến cháu gái mình cũng giống mấy nữ nhân bị bề ngoài của Long Hạo Thừa mê hoặc, lo lắng nói: “Đó chỉ là kỹ xảo lừa gạt người thôi. A Nhã, nghe gia gia nói, rời khỏi Long Hạo Thừa, trở lại bên cạnh gia gia.”

Tô Lệ Nhã mất mang kiên định nói: “Gia gia, tin tưởng ánh mắt nhìn người của ta. Hạo Thừa thật sự rất yêu ta. Hơn nữa –” Nàng nhẹ ấn bụng nói: “Ta đã mang thai đứa nhỏ của hắn.”

Thượng Quan Hành hai mắt mở to, khó có thể tin nhìn bụng hơi hơi nổi lên. tằng tôn tử của ông?! Ông mất mang lệ quang vươn tay, muốn cảm thụ tiểu sinh mệnh tồn tại kia.

Bỗng nhiên, một đạo thân ảnh bay nhanh qua, đem Tô Lệ Nhã ôm vào trong lòng.

Tô Lệ Nhã có chút giật mình cảm thụ được hơi thở quen thuộc.

“A Nhã, nàng thật không ngoan. Đã trẻ thế này còn đi ra ngoài.” Long Hạo Thừa thoáng oán giận nói. Mới vừa rồi hắn lại đi tới phòng Lâm Tư, bưng tới bữa ăn khuya cho nàng, nhưng là, đối mặt cũng là căn phòng không còn một bóng người. Đơn giản, Lâm Tư ở trên bàn để lại tờ giấy. Hắn mới bắt đầu đi đi nghênh đón nữ nhân mang thai không biết chiếu cố mình

“Thực xin lỗi! Không cần tức giận. Lần sau, ta sẽ chú ý thời gian.” Tô Lệ Nhã làm nũng nói.

“Ân ~ còn có lần sau.” Long Hạo Thừa nguy hiểm híp mắt lại nói.

“Không có, tuyệt đối không có lần sau.” Tô Lệ Nhã vội vàng lắc đầu nói.

Nghe được hứa hẹn Long Hạo Thừa thế này mới buông tha cho tiểu nữ nhân trong lòng, ngẩng đầu đối với Thượng Quan Hành đang giật mình, nói: “Hành tướng, thật có lỗi, đêm khuya quấy rầy người.”

Thượng Quan Hành rốt cục từ trong khiếp sợ khôi phục lại. Nhìn gương mặt tuấn mỹ cho tới bây giờ đều luôn lạnh lùng vô tình hiện lên nhu tình, ông biết Long Hạo Thừa thực yêu A Nhã. Nhìn người ôm lấy A Nhã muốn ly khai, ông lập tức ra tiếng ngăn cản nói: “Tam vương gia, người không thể mang A Nhã đi.”

“Không thể?!” Con người đen bắn ra hàn quang, hắn quay đầu hừ lạnh nói: “Xin hỏi Hành tướng, người dựa vào cái gì?”

Thượng Quan Hành làm nguyên lão tam triều, làm sao có thể bị ánh mắt hắn dọa? Ông cười lạnh nói: “Bằng ta là gia gia A Nhã. Ta không thể cho cháu gái mình vô danh vô phận đi theo người.”

“Gia gia?!” Hắn cúi đầu nhìn tiểu nữ nhân trong lòng, không tiếng động hỏi.

Tô Lệ Nhã ánh mắt lóe ra, nói: “Này, cái kia, dù sao thì hắn cũng chính là gia gia của ta!”

Quay đầu nhìn Thượng Quan Hành vẻ mặt đắc ý, giọng nói dịu lại nói: “Hành tướng, người yên tâm. Ta sẽ cho A Nhã một danh phận. Ba ngày sau, ta sẽ cưới nàng làm Vương phi của ta.” Vừa vặn cho hắn lý do, quang minh chính đại có được A Nhã.

“Ba ngày?! Cháu gái Thượng Quan Hành ta há có thể qua loa gả cho người như thế.” Hắn còn muốn đem cháu gái thật vất vả mới thấy ở bên người, làm bạn với mình!

“Cháu gái?!” Long Hạo Thừa sờ sờ mũi nói: “Hành tướng, theo ta được biết trong gia phả Thượng Quan cũng không có tên A Nhã.” Ý tứ rõ ràng, Thượng Quan Hành căn bản không có tư cách xen vào việc của người khác.

Thượng Quan Hành sao lại không biết hàm ý trong lời nói của hắn, hừ lạnh nói: “Ta ngày mai là có thể làm cho tên A Nhã xuất hiện trong gia phả nhà Thượng Quan Hành ta.”

Long Hạo Thừa lại hừ lạnh nói: “Chờ người chân chính làm được, lại đến quản chuyện A Nhã.” Vừa dứt lời, hắn liền ôm lấy Tô Lệ Nhã rời đi. Lâm Tư cũng đi theo.

Thượng Quan Hành có chút khó có thể tin nhìn thân ảnh thông dong rời đi, sau đó cười to nói: “Ha ha ha –, Long Hạo Thừa tiểu tử này vẫn cao ngạo như vậy, không coi ai ra gì. Bất quá –” Hắn đem lời nói tiếp theo biến mất, thầm nghĩ: Bất quá, hắn phân lạnh lùng vô tình nhưng khi đối mặt A Nhã, liền biến mất. Hắn thực yêu A Nhã. Sự nhu tình cùng tình yêu kia không thể giả vờ được.

Ngẩng đầu nhìn tia sáng dần hiện ra nơi cuối chân trời, ông nhẹ giọng nói: “Xem ra, cũng là thời điểm đi đến rừng trúc.”

Lão Hiên vẫn im lặng đứng một bên, dùng giọng nói vô cùng khàn nói: “Tướng gia, người thực muốn nhận nàng ta sao? Hiện tại thiếu gia cùng Long Hạo Thừa quan hệ vô cùng khấn trương a! Chỉ sợ –”

Hắn thoáng tạm dừng, trong mắt hiện lên tinh quang, nói: “Hơn nữa, hiện tại Long Viêm quốc thật sự chương khí rất mù mịt, đã làm cho người ta rất thất vọng rồi. Cũng là thời điểm thay đổi. Như vậy cũng không uổng, năm đó Hoàng Thượng coi trọng ta, ta đã hứa hẹn cùng Hoàng Thượng.”

Lão Hiên nâng đầu vẫn luôn gục xuống lên, trầm mặc nhìn người trước mắt. Vết kiếm bất mãn, đã làm cho khó có thể phân biệt được dung mạo, dưới ánh sáng mặt trời mới lên xuyên qua tầng tầng mây chiếu xuống, có vẻ dị thường khủng bố.

83. Chương 85: Cầu Hôn

Tô Lệ Nhã vẫn khiếp sợ do câu tuyên ngôn thành thân mới vừa rồi của Long Hạo Thừa, sau khi trở lại phòng mình, rốt cuộc nhện không được xoay người đối mặt với vẻ mặt thâm tình nói: “Uy, Long Hạo Thừa, ta khi nào thì đáp ứng người thành thân a?”

Long Hạo Thừa trong mắt hiện lên thống khổ, giọng nói khàn khàn nói: “A Nhã, nàng không muốn gả cho ta sao?” Hắn nghĩ đến sau khi A Nhã thích hắn, hắn là sẽ cao hứng gả cho hắn. Không thể tưởng được, nàng vẫn là không muốn gả ỉnh.

Nhìn trên gương mặt tuấn mỹ xuất hiện vẻ thống khổ, nàng trong lòng chấn động. Nam nhân này thật sự thực yêu nàng. Nhưng hắn cũng quá ngốc đi! Khôn khéo thường ngày trốn chạy đi đâu rồi. Nàng có nói không gả cho hắn sao? Nàng chính là không nghĩ như nào lại gả cho hắn, giống lúc trước nàng bị bắt cùng A Kim thành thân. Nàng là nữ nhân, tự nhiên đối với chuyện cầu hôn cũng có ảo tưởng. Nhất là nhìn thấy những tình tiết cầu hôn lãng mạn trong phim truyền hình, nàng lại mong muốn giống như thế. Trước kia là không có biện pháp. Nhưng hiện tại, nàng tin tưởng lấy thân phận Vương gia của hắn, như thế nào cũng đều có năng lực làm cho nàng có một buổi cầu hôn khó quên. Nhưng loại chuyện này dù sao nàng cũng không thể nói trực tiếp với hắn! Chung quy nàng cũng không thể lớn tiếng nói: “Ta kỳ thật là rất muốn gả cho ngươi. Nhưng là, ngươi phải cho ta một buổi cầu hôn khó quên.” Cho dù mặt nàng dày tới đâu, loại chuyện như thế này cũng không thể nói ra a!

Hiển nhiên, Tô Lệ Nhã quên một chuyện vô cùng trọng yếu: Triều đại này không lưu hành tự do cầu hôn, lưu hành cầu hôn trực tiếp bằng miệng, cưới hỏi đàng hoàng. Kỳ thật, Long Hạo Thừa mới vừa rồi vô lễ đối đãi Thượng Quan Hành như thế, là vì muốn kích ông sớm một chút cho Tô Lệ Nhã có một thân phận rõ ràng, để hắn có thể quang minh chính đại đến cửa cầu hôn. Chuyện này đủ thấy hắn rất coi trọng việc cưới nàng. Đáng tiếc, thời đại bối cảnh sai biệt, làm cho Tô Lệ Nhã không có biện pháp lý giải khổ tâm cho Long Hạo Thừa biết.

Long Hạo Thừa mặt mang thất vọng nói: “A Nhã, nếu nàng không muốn, ta có thể –”

Tô Lệ Nhã thoáng tức giận nói: “Ta lại chưa nói không muốn gả cho người. Chính là, chính là, người hẳn là trước khi thành thân, làm một việc.”

Long Hạo Thừa vẻ mặt nghi hoặc tự hỏi, hảo nửa ngày nói: “A Nhã, nàng yên tâm. Ta nhất định sẽ dùng kiểu lớn tám người khiêng đem nàng cưới qua cửa.” Triều đại này dùng kiểu lớn tám người, là thể hiện sự xem trọng đối với tân nương.

Dùng kiểu lớn tám người?! Khó có thể tin nhìn khuôn mặt tươi cười đắc ý vì rốt cuộc đã đoán được, tức giận của nàng bắt đầu dâng cao, dùng sức đẩy hẳn ra khỏi cửa.

Long Hạo Thừa lập tức chú ý tới sắc mặt tức giận của nàng, biết đáp án này khẳng định sai lầm rồi, tiến lên hỏi: “A Nhã, vậy rốt cuộc phải làm gì a? Nàng liền nói thẳng đi!”

Có thể nói, nàng còn sinh hờn dỗi sao? Tô Lệ Nhã ngẩng đầu, cả giận nói: “Chính người tự suy nghĩ đi!” Rồi sau đó dùng sức đóng cửa lại.

Long Hạo Thừa mày kiếm khóa chặt, dùng sức tự hỏi rốt cuộc là phải làm cái gì.

Trong phòng Tô Lệ Nhã ngồi ở trên giường dùng sức lắc lắc cái gối đáng thương, oán hận nói: “Hạo Thừa thôi, Hạo Thừa ngốc, loại chuyện này cư nhiên lại không biết. Hừ, bình thường nhìn người thực thông minh, không thể tưởng được người cũng cùng A Kim giống nhau là cái đũa ngốc. Đũa ngốc.....”

“Nha –” Tiếng đẩy cửa, cắt đứt việc ngược đãi cái gối đáng thương của Tô Lệ Nhã. Nàng xấu hổ ôm chặt gối, cười nói: “Cái gì, chuyện gì a? Tiểu Tư!”

Lâm Tư cười mang đến một mâm điểm tâm nói: “A Nhã, ta thấy người cũng đói bụng đi!”

Tô Lệ Nhã hoan hô tiếp nhận mâm điểm tâm, hưng phấn mà ăn: “Lâm Tư, cũng là người tốt với ta nhất a!”

Lâm Tư cười nói: “Vương gia cũng đối với người tốt lắm.”

“Cái gì tốt! Cũng không để bụng.” Nàng mồm miệng không rõ trả lời.

Lâm Tư kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì Vương gia không để tâm a?” Theo quan sát của nàng, Vương gia đối với chuyện của nàng là phi thường phi thường để tâm a!

“Nào có người ngay cả cầu hôn cũng không có, liền nói thẳng muốn thành thân a! Này cũng quá không thể nào nói nổi.” Tô Lệ Nhã oán hận cắn điểm tâm nói.

“Cầu hôn?” Lâm Tư trong mắt nghi hoặc nói: “Đó là cái gì a?”

Tô Lệ Nhã đôi mắt đẹp mở to nhìn gương mặt nghi hoặc, cả kinh nói: “Không thể nào! Người ngay cả cầu hôn cũng không biết!”

Thấy Lâm Tư gật đầu, Tô Lệ Nhã hai mắt nhiễm lên một tầng sắc thái ảo tưởng, nhẹ giọng nói: “Cầu hôn chính là nam nhân hướng nữ nhân mình yêu thương hứa hẹn cả đời. Tỷ như, vì muốn nữ nhân gả ình liền cầm hoa tươi quỳ gối cầu hôn, tỏ rõ thành ý của mình.”

“Quỳ?!” Lâm Tư không tự giác đề cao âm lượng. Nàng nhìn vẻ mặt hướng tới khát khao, tầm mắt bắt đầu nghiêng về hướng cửa, có chút đồng tình với Vương gia vẫn đang đứng bên ngoài. Dù sao, nam nhi dưới trướng có hoàng kim. Lấy tính cách cao ngạo của Vương gia, chỉ sợ không có khả năng hướng người quỳ xuống.

Tô Lệ Nhã càng nói càng hưng phấn: “Quỳ?! Này vẫn là cơ bản nhất. Có nam nhân vì cầu hôn đã làm nhiều chuyện khác hơn. Tỷ như ở trong tivi đối với nhân dân cả nước phát thệ tình yêu.”

“Tivi?! Đó là cái gì?” Lâm Tư vì từ ngữ kỳ quái này mà nghi hoặc hỏi.

“A!” Tô Lệ Nhã thể này mới chú ý tới mới vừa rồi bởi vì rất hưng phấn mà nói lỡ miệng, vội vàng nói qua loa: “Chính là ở trên thành Viêm Đô, trước mặt mọi người phát thệ tình yêu.”

“Thành Viêm Đô?! Trước mặt mọi người?!” Lâm Tư lại đề cao âm lượng. Nàng càng ngày càng đồng tình với Vương gia.

Tô Lệ Nhã dựng thẳng ngón tay lên, thuyết giáo nói: “Đương nhiên. Bất quá, chuyện này cũng không cần thiết lắm. Dù sao, trong lòng mỗi nữ nhân đối với định nghĩa thành ý cũng không giống nhau.”

Lúc này, do một đêm không ngủ nàng cảm thấy mệt mỏi, đánh ngáp nói: “A ~ Tiểu Tư, ta buồn ngủ quá a! Trước ta nghỉ ngơi một chút. Khi nào tỉnh lại sẽ tán gẫu với người tiếp.”

Lâm Tư ôn nhu vì nàng đắp chăn, mới rời đi.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy người mi tâm đang nhíu chặt. Lâm Tư thực sự giống như cười. Dù sao, cho tới bây giờ Vương gia đều là bình tĩnh trầm ổn, khi nào thì có thời điểm phát sầu như thế này. Nhưng nàng dù sao cũng không thể cười ở trước mặt Vương gia, bởi vậy lựa chọn rất nhanh rời đi, tìm một chỗ thật tốt mà cười to một hồi.

Lâm vào suy nghĩ của chính mình Long Hạo Thừa cũng không có chú ý tới Lâm Tư đang liều mạng áp chế gương mặt vụn vỡ, liền ngay cả nàng rời đi cũng không có chú ý tới. Cầu hôn, cầu hôn..... A Nhã thực là cho hắn một nan đề. Quỳ xuống?! Ở trên thành lâu trước mặt mọi người nói lời yêu?! Gương mặt tuần mỹ càng ngày càng âm trầm. Việc này hắn ngay cả tưởng tượng đều cảm thấy không có khả năng. Không cần nói làm. Tự tôn của hắn không cho phép. Nhưng nghĩ đến gương mặt tức giận vừa rồi của A Nhã, hắn vô lực thở dài: Chỉ sợ, lần này cầu hôn nếu không như ý A Nhã, nàng sẽ không có khả năng gạt đầu đáp ứng gả cho hắn. phải làm sao đây?

Bỗng nhiên, một đạo linh quang hiện lên. Hắn trên mặt tối tăm bắt đầu tiêu tán, bạc môi nổi lên tươi cười: A Nhã không nói muốn nhân dân cảm thấy kỳ hoặc sao? Lấy đặc điểm của A Nhã, việc này cũng có thể đơn giản hơn.

Đầu thu gió tinh tế thổi phát vào màn, không khí tràn ngập yên tĩnh.

“A –” Tô Lệ Nhã duỗi thẳng người, ánh mắt mơ hồ dần dần mở ra, bỗng nhiên, dưới giường phát ra ánh sáng chói mắt, làm nàng nghi hoặc xoay người, xóc màn lên.

Tầm mắt dừng ở dưới giường, miệng của nàng vốn đang mở rộng mà ngáp, đã quên khép lại. Trong mắt chỉ có duy nhất ánh vàng rực rỡ.

Rốt cục, nàng từ trong một mảnh chói mắt màu vàng khôi phục thần trí, khẩn cấp xuống giường.

Tốt, thiệt nhiều vàng a! Nàng khiếp sợ nhìn toàn bộ căn phòng đều được bao phủ trong hoàng kim. Rất nhanh nàng liền phát hiện hoàng kim cũng không phải không quy luật phóng ra bữa bãi, mà là có quy luật. Nhưng bởi vì tầm nhìn có hạn, không thể nhìn thấy quy luật chân chính này. Nàng một lần nữa đứng trên giường, nương theo độ cao. Nàng rốt cục thấy rõ quy luật này là cái gì.

Nàng khó có thể tin đưa tay bịt miệng mình, trong mắt chớp động kích động quang mang, bởi vì trước mắt hoàng kim trở thành tuyên ngôn tình yêu. Lấy hoàng kim tạo chữ, trên mặt giấy Tuyên Thành, “Ta yêu nàng” Ba chữ màu vàng to tướng tràn lan ở trước mắt nàng.

Lúc này, thân ảnh cao ngất quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

Long Hạo Thừa ngẩng đầu, ngẩng đầu nhìn nữ nhân trong cuộc đời này mình yêu nhất, tiếng nói trầm thấp: “A Nhã, đây là lần đầu tiên trong đời ta ngẩng đầu nhìn một nữ nhân. Nữ nhân khác, ta ngay cả nhìn xuống đều cảm thấy khinh thường. Nhưng, nàng, lại đáng giá cho ta đem cao ngạo của mình buông xuống, gạt tự tôn sang một bên. Vì có thể trong cuộc sống tương lai đều có thể nắm lấy tay nàng.” Hắn vươn một bàn tay to dùng sức nắm bàn tay mềm.

Cảm động như thủy triều mãnh liệt đổ về. Nhìn gương mặt tuần mỹ hiện lên thâm tình, nàng biết nam nhân này thật sự yêu thâm nàng. Nàng biết lấy hắn cao ngạo, là không có khả năng quỳ xuống trước mặt mình. Nàng cũng cho tới bây giờ không nghĩ tới. Nhưng hắn lại hình thức như thế cầu hôn, buông cao ngạo cùng tự tôn, biểu đạt tình yêu dành cho nàng.

Long Hạo Thừa vươn một tay khác, ôn nhu mà thâm tình cười nói: “A Nhã, nàng nguyện ý đưa tay giao cho ta, cùng ta viễn vông cùng một chỗ sao?”

Cảm động bắt đầu tràn ra, biến thành hai dòng nước mắt. Nàng dùng sức gạt đầu, đem một tay kia giao cho hắn.

Long Hạo Thừa kích động đem nàng từ trên giường ôm xuống, dùng sức ôm chặt nàng. Rốt cục, rốt cục, hẳn có thể quang minh chính đại vĩnh viễn có được A Nhã.

Vốn kích động Tô Lệ Nhã cảm thấy ướt át, cả người chấn động, muốn ngẩng đầu, nhưng lại bị một bàn tay to đè lại, trên đỉnh truyền đến tiếng nói đè nén: “A Nhã, đừng nhúc nhích. Cứ như vậy, trong chốc lát.”

Tô Lệ Nhã đành chỉ động tác, lẳng lặng ôm hẳn. Ướt át dần dần rót vào làn da, đồng thời cũng rót vào đến chỗ sâu nhất trong lòng nàng. Tình cảm vốn che dấu trong tiềm thức bắt đầu nàng cảm giác được rõ ràng. Vốn nghĩ rằng nàng chỉ có thích hẳn. Nhưng tình cảm cuộn cuộn, làm cho nàng rõ ràng biết chính mình là yêu hẳn, là nam nhân vì nàng mà từ bỏ cao ngạo cùng tự tôn. Rốt cuộc phát hiện được tình cảm, làm cho nàng lập tức muốn cùng hẳn chia sẻ. Nàng không để ý hẳn ngăn cản, cố ý nâng tay lên. Đối mặt với nàng là một bên sườn mặt, không muốn cho nàng nhìn thấy hẳn rơi lệ.

Nước mắt dưới ánh mặt trời chiếu xuống phản chiếu ra hào quang chói mắt, làm nàng trong lúc nhất thời đã quên hô hấp. Trước kia cho rằng nam nhân rơi lệ đều là vô cùng khó coi. Bởi vì, điều này đại biểu cho nhu nhược. Nhưng giờ phút này hẳn rơi lệ, làm cho nàng quên hô hấp. Nàng không tự giác nâng tay, đem gương mặt xấu hổ quay lại, kiễng chân, hôn lên nước mắt chói mắt mà xinh đẹp, nhẹ giọng nói: “Ta yêu chàng.”

Vốn đang rất không được tự nhiên, vẫn muốn quay đầu đi Long Hạo Thừa bởi vì câu nói này mà cả người chấn động, khó có thể tin nhìn người trước mắt, giọng nói run run: “A Nhã, nàng vừa nói gì?” Hẳn sợ lời vừa rồi chỉ là ảo giác.

Nàng đem môi đỏ mọng từ trên hẳn chuyển qua bạc môi, dùng sức hôn một chút, cười nói: “Ta yêu chàng.”

Long Hạo Thừa kích động nhìn khuôn mặt tươi cười, nhìn nàng nhẹ nhàng hôn hẳn. Hảo nửa ngày mới phản ứng lại, thân thủ dùng sức đem thiên hạ ôm vào trong lòng, bạc môi áp chế, lửa nóng lập tức tham nhập vào khoang miệng, nhiệt tình thăm dò cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào.

Ánh nắng chiếu sáng hai người đang nhiệt tình hôn nhau.

84. Chương 86: Nhận Tổ Quy Tông [thượng]

“Hô – hô – hô –” Tiếng thở dốc trở dồn dập là thanh âm duy nhất trong phòng. Bởi vì mới vừa rồi hôn mà thiếu dưỡng Tô Lệ Nhã liều mạng thở hào hển, bổ sung dưỡng khí.

Hảo nửa ngày, nàng mới có thể hô hấp thông thuận chút, nâng tay lên nhìn Long Hạo Thừa mặt đỏ đồng dạng.

Nhìn kiều nhan bởi vì kích tình vừa rồi mà hồng nộn, cùng với hồng nhuận là chu môi sưng đỏ, con ngươi đen lóe sáng, giọng nói khàn khàn vang lên: “A Nhã, nàng không cần nhìn ta như vậy. Như vậy, rất mê người.” Vừa dứt lời, bạc môi lại áp chế xuống.

Vốn đang muốn kháng nghị không cần lại làm loại vận động hao dưỡng khí này Tô Lệ Nhã bị đầu lưỡi xâm nhập đang làm loạn trong miệng, đầu óc trở nên trống rỗng.

“Vương gia, Tể tướng phủ phái người đến đây.” Phòng ngoại truyền đến giọng Lâm Tư.

Tiếng nói đột ngột vang lên Tô Lệ Nhã từ trong kích tình khôi phục thần trí. Rốt cục mắt có tiêu cự, nhìn y phục lộn xộn, lộ ra phần vai. Người nào đó đang ở bên trên dùng sức cắn.

Oanh –, mặt vốn do kích tình mà đỏ lên nay lại càng vô cùng đỏ. Cơ hồ đồng thời, nàng dùng sức đẩy nam nhân trước người ra, luống cuống tay chân sửa sang lại xiêm y.

Long Hạo Thừa con ngươi đen tràn ngập dục vọng, thật rất muốn kéo nàng lại bên người. Nhưng giọng nói từ ngoài cửa truyền đến, làm hẳn không thể không hít sâu, bình ổn dục vọng, đối với Lâm Tư ở phòng ngoài nói: “Nói cho người của phủ Tể tướng, một khắc chung sau, chúng ta liền đi ra.”

Đợi được đáp án Lâm Tư liền xoay người ly khai.

“A –” Tô Lệ Nhã quát to một tiếng, bước nhanh đi đến trước mặt hắn, chỉ vào ấn kí trên cổ chính mình, rồi sau đó phần nộ xoay người nói: “Người hơi quá đáng. Ta như vậy làm sao đi gặp người khác?”

Con người đen lại lóe sáng, hần thân thủ nhẹ vỗ về một đám ấn ký đại biểu cho A Nhã thuộc về chính mình.

Xúc giác từ cổ truyền khắp thân thể, làm nàng run nhè nhẹ. Nàng ngẩng đầu nhìn đôi mắt nóng rực kia, nhìn thấy hỏa diễm quen thuộc, lập tức cảnh giác lui về phía sau vài bước, lấy khăn lụa từ trong tủ ra, quấn quanh cổ, che đi ấn ký quá mức rõ ràng.

Long Hạo Thừa không thể không hít sâu, áp chế dục vọng, bắt đầu hỏi chuyện mình muốn biết: “A Nhã, Thượng Quan Hành thật sự là gia gia của nàng sao?”

Tay lật tới lật lui khăn lụa thoáng tạm dừng, Tô Lệ Nhã xoay người, trong mắt nhiễm lên một tầng sầu bi, nhẹ giọng nói: “Không. Ta cũng không phải cháu gái ruột của ông ấy. Cháu gái hần từ lúc ta đến thôn Tô Gia đã bị cưỡng đạo giết chết. Bà nội, để cho ta tới tìm ông, tin tưởng ta, gọi ta là cháu gái của bà. hy vọng ta có thể làm bạn với ông ấy! Dù sao, ông ấy cũng là vì người mà khổ sở.” Nàng kể cho Long Hạo Thừa nghe chuyện tình bi thảm của Thượng Quan Hành cùng bà nội.

Rốt cục, kể xong Tô Lệ Nhã chìm vào trong u sầu của chính mình. Bỗng nhiên, trong tay truyền đến ấm áp, ngẩng đầu, đặt vào mắt là gương mặt thâm tình: “A Nhã, ta cũng muốn nàng trở thành cháu gái của lão.”

Sầu bi trên mặt nàng biến mất, thay thế bằng tươi cười hạnh phúc nói: “Ân. Ta cũng vậy.”

Hai mắt nhìn nhau, tay nắm chặt, tình yêu ở giữa chậm rãi phát tán ra xung quanh.

“A Nhã, lần này Hành tương phái người đến đây. Hần là vì chuyện nghi thức nhận tổ quy tông của nàng.” Long Hạo Thừa ra tiếng nhắc nhở nói. Hiện tại, hần biết A Nhã cũng không phải cháu gái ruột của Thượng Quan Hành, tất yếu phải ngăn cản việc nhận tổ quy tông nàng. Dù sao, nếu thật sự cử hành nghi thức này, đến lúc đó, chuyện lừa gạt sẽ không còn ý nghĩa vì muốn tốt cho đối phương.

Lấy trí tuệ của Tô Lệ Nhã, đương nhiên biết ẩn ý trong lời nói của hắn. Nàng mắt mang kiên quyết nói: “Ta sẽ cùng ông giải thích rõ.”

“A Nhã, ta sẽ cùng nàng đổi mặt.” Long Hạo Thừa tăng thêm lực đạo trong tay.

Tối nay Thượng Quan phủ vô cùng náo nhiệt, đèn lồng màu đỏ thắm đại biểu vui mừng cùng với tơ lụa màu đỏ treo đầy toàn bộ Thượng Quan phủ. Bọn gia đình sắc mặt vui mừng đứng ở cửa nhiệt tình chiêu đãi khách đến chúc mừng Thượng Quan Hành nhận cháu gái. Mà Thượng Quan Hành vẻ mặt càng vui mừng ở trong đại sảnh chiêu đãi khách đến. Đương nhiên, Thượng Quan Hành là nguyên lão tam triều, khách đến phần lớn đều là người có quyền thế trong triều.

Ngược lại với vẻ mặt vui mừng của Thượng Quan Hành, Thượng Quan Nham ở một bên chiêu đãi khách khứa tươi cười trên mặt có vẻ cứng nhắc. Nhiều năm phụ thân không màng chính sự sáng nay bỗng nhiên ra khỏi trúc viên, cùng chính mình nói một tiếng muốn buổi tối cử hành nghi thức nhận tổ quy tông, muốn nhận một cháu gái. Rồi sau đó, liền sai người chuẩn bị nghi thức. Đối với phụ thân uy nghiêm, Thượng Quan Nham ở trong lòng vẫn tràn ngập kính sợ. Dù sao, phụ thân khi làm Tế tướng, là đại thân tổ tiên hoàng đế trọng nhất. Đây không chỉ có bởi vì phụ thân có năng lực chính trị trác tuyệt, mà còn do phụ thân có phong thái của một vị tướng lãnh. Cho dù phụ thân đã từ quan nhiều năm, nhưng đến nay, chuyện của ông vẫn làm ọi người truyền tụng say sưa. Từ khi chính mình bắt đầu làm quan trong triều, cũng đã có rất nhiều người lấy hần. Làm chính mình khi ngồi trên vị trí tế tướng, loại tình hình này càng thêm trọng. Vô hình gây áp lực rất lớn cho hần. Hần phải siêu việt như phụ thân, hần không muốn núp dưới bóng của phụ thân. Áp lực này đối mặt với cục diện trong triều hiện tại bị Tam vương gia nắm giữ, chuyển biến lo âu cùng quyết tâm. Hần muốn giống phụ thân năm đó phụ trợ tổ tiên hoàng, phụ trợ đương kim hoàng thượng, làm hần trở thành một thế hệ minh quân.

“Tam vương gia đến –” Gia đình lớn tiếng kêu lên đem suy nghĩ của Thượng Quan Nham kéo trở về. Hần có chút giật mình phụ thân cư nhiên ngay cả Long Hạo Thừa cũng mời. Chẳng lẽ phụ thân không biết hiện tại Thượng Quan gia cùng Long Hạo Thừa đối lập sao?

Tô Lệ Nhã được Long Hạo Thừa bảo hộ, rảo bước tiến vào Thượng Quan phủ. Nhìn một đám quan khách, nàng rất cục ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Vốn tưởng rằng nghi thức này chỉ có người trong nhà. Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới long trọng như thế! Nếu, nàng hiện tại muốn cự tuyệt, chỉ sợ đã không còn kịp rồi. Thân thể vì vậy mà cảm thấy hơi hơi lạnh.

Long Hạo Thừa cảm thấy thiên hạ trong lòng đang run rẩy, vươn tay nắm lấy bàn tay mềm, cho nàng yên tâm.

Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt quan tâm, nàng nở nụ cười. Nàng cũng không phải chỉ có một mình, còn có hắc ở bên cạnh. Thả lỏng tâm tình nàng rất nhanh chú ý tới khách nhân đang nhìn bọn họ với ánh mắt nghi hoặc, cảnh giác cùng sợ hãi. Không, phải nói là ánh mắt này đều là nhằm vào một mình Long Hạo Thừa.

Thượng Quan Hành nhiệt tình nghênh đón nói:“A Nhã, người rất cục đã đến.”

Tô Lệ Nhã thoáng xấu hổ nhẹ giọng nói:“Gia gia.”

Cho dù giọng nói của của nàng rất nhỏ, nhưng vẫn làm cho người ta nghe thấy được. Thượng Quan Nham cùng các tân khách khác đều khó có thể tin nhìn nữ nhân được Long Hạo Thừa ôm vào trong lòng. Nữ nhân tướng mạo xấu xí trước mắt chính là người phụ thân muốn nhận làm cháu gái?! Nhìn nàng cùng Long Hạo Thừa thân mật, không khó đoán ra nàng cùng Long Hạo Thừa có quan hệ không bình thường. Phụ thân rốt cuộc đang làm cái gì?

Thượng Quan Hành giống như không có chú ý tới ánh mắt người khác, kích động kéo tay nàng nói:“Tốt tốt tốt.” Rồi sau đó nhìn nàng từ trên xuống dưới nói:“A Nhã, tối nay là nghi thức nhận tổ tông, người ăn mặc cũng quá tùy tiện. Đến, bảo hạ nhân thay đổi trang phục cho.”

“Tiểu Phi, mang tiểu thư đi xuống chăm sóc cho tốt.” Giọng nói uy nghiêm của Thượng Quan Hành vang lên.

Tô Lệ Nhã liếc nhìn Long Hạo Thừa, thấy hắc gật đầu, mới đi theo hạ nhân rời đi.

Theo Tô Lệ Nhã rời đi, chỉ còn lại một mình Long Hạo Thừa ngồi trong đại sảnh. Một người cao ngạo ngồi ở vị trí trên cao hắc thoát nhìn không hòa hợp với không khí này. Hắc có chút dăm chiêu nhìn Thượng Quan Hành biểu tình hưng phấn mà tiếp khách: Hắc không tin Thượng Quan Hành khôn khéo như thế không nhận ra A Nhã không phải là cháu gái ruột của mình. Dù sao quan hệ huyết thống, thân nhân trong lúc đó đều là sẽ có chút chỗ giống nhau. Nhưng là, vì sao, Thượng Quan Hành còn muốn cử hành nghi thức long trọng như thế? Mục đích của ông là gì?

“Hoàng Thượng giá lâm –” Giọng nói của một thái giám vang lên. Mọi người vội vàng đứng dậy, đi đến trước cửa lớn nghênh đón:“Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Hoàng Thượng ôn hòa cười nói:“Chúng ái khanh hãy bình thân! Nơi này cũng không phải hoàng cung không cần câu nệ như thế.”

Tất cả mọi người đứng dậy.

Thượng Quan Hành dẫn đầu đi ra nghênh đón nói:“Hoàng Thượng!”

Hoàng Thượng cười chúc mừng nói:“Trẫm nghe nói Hành tướng muốn cử hành nghi thức nhận tổ tông, liền cũng muốn đến giúp vui. Thuận tiện có thể trông thấy người may mắn trở thành gái của Hành tướng.”

Thượng Quan Hành trên nét mặt già nua hiện ra ý cười nói:“Hoàng Thượng có thể đến, lão thần cùng cháu gái đều cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Bất quá, cháu gái lão thần vừa rồi lui xuống thay y phục. Một chút nữa mới đi ra.”

“Ha ha. Xem ra trẫm đến muộn vài bước.” Hoàng Thượng quay đầu đánh giá quan khách, cười nói:“Xem ra, lần này rất nhiều đại thần đến chúc mừng Hành tướng a!” Tầm mắt dừng ở thân ảnh cao ngạo ngồi ở cuối cùng, con người đen rất nhanh hiện lên kinh ngạc, rồi sau đó cười nói:“Không thể tưởng được Tam hoàng đệ cũng đến đây.”

Bị gọi tên mà trở thành tiêu điểm của mọi người Long Hạo Thừa không thể không đến gần, quỳ nói: “Thần đệ tham kiến Hoàng Thượng.”

Hoàng Thượng vội vàng nâng hân dậy, khê trách nói: “Mới vừa rồi trẫm không phải đã nói, hiện tại không phải hoàng cung, không nên giữ lễ tiết như thế.”

Long Hạo Thừa cũng sẽ không nói thêm nữa, đứng dậy.

Hoàng Thượng cũng an vị. Mọi người đều ngồi trở về vị trí. Không khí bởi vì Hoàng Thượng đến, mà trở nên áp lực.

Thượng Quan Nham đứng bên cạnh Hoàng Thượng hướng hân nói về lai lịch của người sắp trở thành cháu gái của phụ thân.

Hoàng Thượng cầm lấy chén trà, cúi đầu thổi trà, làm ọi người không thể nhìn ra trong con ngươi đen hiện lên tinh quang. Suy nghĩ bắt đầu rất nhanh chuyển động: Hân đã có thể khẳng định người được Long Hạo Thừa mang đến, sắp sửa trở thành cháu gái Thượng Quan Hành chính là nữ nhân tên Tô Lệ Nhã. Lúc trước, khi hân nghe được tin tức, lập tức ý thức được chính mình bị Long Hạo Thừa lừa dối. Long Hạo Thừa cho tới bây giờ đều không có quên nữ tử kia. Hoàng Thượng nghĩ đến đây hết thấy đều là Long Hạo Thừa thiết kế. Lại tăng thêm quyết tâm loại bỏ Long Hạo Thừa. Nhưng hân hiện tại chỉ có thể kiềm chế tâm tư, đợi Trình Lân đem bí được nghiên cứu chế tạo ra. Nhưng Thượng Quan Hành, vị nguyên lão tam triều này, vì sao phải nhận nữ nhân bên cạnh Long Hạo Thừa làm cháu gái? Dụng ý của ông là gì? Chẳng lẽ, hướng mọi người ám chỉ ông đứng về phía Long Hạo Thừa?

Không khí áp lực lan tràn, tất cả mọi người đều mang tâm tư khác nhau.

85. Chương 87: Nhận Tổ Quy Tông [hạ]

Trong căn phòng tao nhã, Tô Lệ Nhã kinh diễm nhìn chính mình trong gương đồng: Hai mắt sáng, mặt trái xoan tinh xảo, da thịt trắng nõn, còn có y phục màu tím vô cùng vừa người,. Quấn một khăn lụa màu tím nhất quanh cổ, che khuất dấu hôn ngăn, vô hình lại gia tăng mỹ cảm của nàng. Tầm mắt rơi xuống, nhìn bộ ngực hơi lộ ra. Cái này có điểm giống xiêm y trong TV. Da thịt trắng nõn, trơn bóng mà hoàn mỹ liền lồ lộ trước mặt người khác. Rồi sau đó lấy một kiện áo choàng màu tím, đem phần lớn da thịt tuyết trắng che khuất. Còn có thắt lưng, làm cho đường cong cơ thể lộ ra. Từ khi xuyên qua đến thời đại này, bởi vì ở đây lưu hành mập mạp, cho nên y phục thường ít khi có thắt lưng, y phục rộng thùng thình đến cực điểm, bộ ở trên người nàng,. Không thể tưởng được, nơi này cư nhiên có một người thiết kế ra được bộ y phục thể này.

Bỗng nhiên trong lòng vừa động, nàng bắt đầu chậm rãi chuyển động thân mình, nhẹ nhàng phiêu đảng, thật hy vọng Hạo Thừa có thể ở nơi này. Nàng muốn cho hân thấy vẻ đẹp của mình.

Rốt cục dừng lại say mê Tô Lệ Nhã xoay người nhìn nha hoàn đang ngơ ngác như bị thôi miên – tiểu Phỉ, chân thành cười nói: “Cảm ơn.”

Tiểu phỉ bởi vì tươi cười chân thành trên mặt nàng mà ngốc sững sờ tại chỗ. Đây vẫn là lần đầu tiên có một chủ tử nói cảm ơn nàng. Tiểu Phỉ thu hồi ngốc lãng, đem tầm mắt dừng ở người trước mắt. Lại kinh diễm cho vẻ đẹp của nàng. Vốn tưởng rằng thân thể nàng gầy yếu, sẽ chống đỡ không nổi y phục lão gia chuẩn bị riêng cho nàng. Nhưng là -, tầm mắt di chuyển xuống, nhìn thân thể mềm mại lung linh. Như thế nào cũng không có nghĩ đến dưới thân thể gầy yếu kia, cất dấu dáng người như thế. Nếu, mặt của nàng lại đầy đặn một chút, nhất định sẽ trở thành giai nhân khuynh thành.

“A Nhã, đã chuẩn bị tốt chưa?.” Giọng nói uy nghiêm ở ngoài cửa truyền đến.

“Lão gia, đã tốt lắm.” Tiểu Phỉ đẩy cửa phòng ra nói.

Thượng Quan Hành bước nhanh vào trong phòng, nhìn người trước mắt ánh mắt liền sáng lên.

“Gia gia –” Tô Lệ Nhã nhẹ giọng kêu.

“Hành –” Thân ảnh trong trí nhớ bắt đầu hiện ra.

Thượng Quan Hành lắc lắc đầu làm tan ảo ảnh, từ ái cười nói: “A Nhã, người thật sự cùng Yên nhi rất giống. sắc đẹp có thể đoạt đi hô hấp của người ta.”

Tô Lệ Nhã nhân cơ hội đem chân tướng sự việc nói ra: “Gia gia, không, ta có lẽ nên gọi nài là Hành tướng mới đúng. Kỳ thật, kỳ thật, ta cũng không phải cháu gái ruột của ngài. Ta biết được sau khi bà nội thu lưu ta. Cháu gái ngài đã, đã bệnh chết.” Nàng lựa chọn giấu diếm một phần sự thật. Dù sao, chuyện này cũng có đả kích quá lớn.

Thượng Quan Hành trên mặt cũng không có xuất hiện biểu tình giật mình gì, từ ái như trước: “Yên nhi đã coi người trở thành cháu gái mình mà đối đãi!”

Tô Lệ Nhã ghen ngào nói: “Bà nội, thực đúng là tốt với ta lắm, đối đãi ta như cháu ruột.” Phi ~ phàm ~ cầu ~ cầu

~Thượng Quan Hành cười nói: “Vậy đúng rồi. Mặc kệ người có phải theo có quan hệ huyết thống với ta hay không, người vẫn là cháu gái quan trọng nhất của Yên nhi.”

Nàng khiếp sợ nhìn hai mắt hiểu rõ hết thấy, bỗng nhiên ý thức được có thể ngay từ đầu ông đã biết được chân tướng sự việc. Nhưng ông lựa chọn nhận mình là cháu gái. Xem ra, nam nhân này thật sự rất yêu bà nội.

Thượng Quan Hành tiến lên một bước, cười nói: “Thật ra thì, người thật sự rất giống Yên nhi khi còn trẻ. Bộ y phục này, chính là năm đó ta đưa cho nàng.”

Tô Lệ Nhã khiếp sợ trả lời: “Đây là y phục bà nội từ mặc?”

“Ân.”

Tô Lệ Nhã xúc động nắm chặt y phục trên người.

“A Nhã, chúng ta đi ra ngoài đi!” Thượng Quan Hành nhắc nhở nói.

Nàng vừa đi được hai bước liền dừng lại, thoáng sợ hãi nói: “Gia gia, ta như vậy còn không có trở ngại gì sao?!” Nàng cũng không có quên thẩm mỹ của thời đại này. Dù sao bên ngoài tụ tập nhiều người như vậy. Mới vừa rồi, nàng cùng Hạo Thừa vừa mới tiến vào, còn nghe được tiếng bọn họ nghị luận tướng mạo của nàng. Lấy xấu xí làm chủ đề nghị luận, nàng nghe không xót a! Cho dù da mặt của nàng dày, lòng tự tin cường thịnh, cũng sợ kết quả thật vất vả tỉ mỉ, vẫn là bị người nghị luận vì xấu xí.

Thượng Quan Hành thoáng giật mình, cúi đầu nhìn biểu tình sợ hãi của nàng, cười to nói: “A Nhã, người thật coi nhẹ mình. Hiện tại người không chỉ coi được, mà còn xinh đẹp hơn người. Chỉ sợ như thế này, nam nhân thấy người, sẽ nhớ thương. Như thế nào, người cảm thấy chính mình xấu xí?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, tự tin cười nói: “Không. Ta chưa bao giờ cho rằng chính mình là xấu xí.”

Tươi cười tự tin kia, trong lúc nhất thời làm Thượng Quan Hành sợ hãi than cho vẻ đẹp của nàng. Xinh đẹp mà có chủ kiến, hiểu được các phô bày vẻ đẹp mới là giai nhân chân chính khuynh thành. Không biết tiểu tử cao ngạo kia nhìn thấy một màn này sẽ có biểu tình gì? Chỉ sợ sẽ giết ông chết mất! Trước kia, ông cũng không cho Yên nhi mặc y phục này xuất hiện trước mặt người khác a!

.....

Tô Lệ Nhã kéo cánh tay Thượng Quan Hành xuất hiện trên đường đã tụ tập đầy người. Theo hai người bọn họ xuất hiện, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía cửa chính. Nhất thời, bốn phía vốn tranh luận âm ỉ trở nên lặng ngắt như tờ.

Long Hạo Thừa si mê nhìn giai nhân tuyệt sắc. A Nhã, A Nhã của hắn, không thể tưởng chỉ trong khoảng thời gian ngắn, cư nhiên lại xinh đẹp như thế, phẳng phất hấp thụ ánh mắt của vạn vật. Tầm mắt đi chuyển xuống. Dừng ở trên bộ ngực hơi lộ ra, cùng với y phục làm nổi bật dáng người xinh đẹp, mảy mĩm bắt đầu gắt gao khóa chặt lại. Chết tiệt, rốt cuộc đây là y phục gì. Cư nhiên đem da thịt cùng dáng người của A Nhã ra cho người triển lãm.

Tầm mắt vừa chuyển, nhìn nam nhân bốn phía đều đang kinh diễm, lửa giận của hắn bắt đầu thổi lên. Đáng giận, không cho phép dùng ánh mắt như thế nhìn A Nhã của hắn. Hắn thật sự rất muốn rất muốn đem

những lời này hướng những nam nhân đáng giận kia rống lên. Hấn liều mạng nắm chặt quyền. Cố gắng áp chế tức giận của chính mình. Tầm mắt lại vừa chuyển, dừng trên người Thượng Quan Hành người làm cho hấn tức giận. Nhìn tươi cười bên miệng của Thượng Quan Hành, hấn có thể khẳng định này hết thấy đều là do lão già đáng giận này an bài. Thật đáng giận, hấn không nên mang A Nhã đến.

Hoàng Thượng kinh diễm nhìn nữ nhân trước mắt. Nàng chính là Tô Lệ Nhã. Mặt thám không phải hỏi báo nàng là xấu nữ sao? Tuy rằng, mặt của nàng bất đồng với các phi tử đầy đặn trong cung, nhưng là, mặt gầy yếu lại làm cho người ta không thể dời tầm mắt. Hai mắt sáng, da thịt trắng nõn, còn có tươi cười tự tin, khiến cho hấn như bị đui mù. Tầm mắt di chuyển xuống, dừng ở thân thể mềm mại. Con người đen bắt đầu trở nên sâu thẳm. Vốn tưởng rằng nữ nhân gầy yếu, dáng người nhất định cứng nhắc không chịu nổi, không thể hấp dẫn nam nhân. Dù sao, là nam nhân, cũng không muốn đi ôm một tấm ván gỗ. Nhưng thể giới này cư nhiên có nữ nhân gầy như thế, giống như chỉ cần dùng một chút xú lực sẽ đem nàng bẻ gãy, nhưng dáng người lại phi thường đầy đặn. Một tổ hợp mâu thuẫn, lại làm cho người ta không thể dời tầm mắt. Nữ nhân như vậy, sẽ làm nam nhân muốn giấu nàng ở trong phòng. Trách không được Long Hạo Thừa lao lực tâm tứ như thế, chỉ vì bảo hộ nàng. Khỏe mắt dư quang khẽ liếc nhìn xung quanh, vừa vặn bắt được tức giận trên mặt Long Hạo Thừa. Rốt cục, có chuyện có thể làm cho lớp băng trên gương mặt lạnh lùng kia tan vỡ.

Tô Lệ Nhã có chút kinh hãi nhìn không khí im lặng quỷ dị như thế. Ánh mắt nóng bỏng của những nam nhân này làm nàng rất là nghi hoặc. Kỳ thật, Tô Lệ Nhã cũng không biết thế giới này thắm mỹ diễm đảo, tôn trọng mập mạp. Chính là thế giới lấy nam vi tôn, nam nhân muốn ôm nữ tử đầy đặn. Nữ nhân vì có thể có dáng người đầy đặn, từ nhỏ liền chú ý ăn nhiều chất béo một chút. Thời đại này lại không biết có thể chỉ bảo trì bộ ngực đầy đặn. Kết quả ăn nhiều chính là toàn thân cao thấp đều mập lên. So với dáng người gầy trơ cả xương, nam nhân bắt đầu yêu cầu cao lên. Nữ nhân mập mạp bởi vì dễ dàng tìm được lang quân như ý, càng ngày càng nhiều nữ nhân, bắt đầu cố ý ăn nhiều chất béo. Tuần hoàn ác tính như thế cứ diễn biến đến ngày nay, nữ nhân mập mạp chiếm phần đông dân số. Mà thuận theo thị trường nhu cầu quần áo bắt đầu không làm thất lưng nữa. Mà nữ nhân gầy yếu lại càng không dám mang thất lưng, mặc rộng thùng thình chỉ biết làm dáng người mình có vẻ càng thêm đầy đặn. Bởi vậy, nữ nhân gầy yếu, cũng không dám giống Tô Lệ Nhã đem thân thể ra triển lãm.

Ánh mắt nghi hoặc của Tô Lệ Nhã lại vừa chuyển, dừng thân ảnh mặc long sắc trước mắt. Hấn chính là Hoàng Thượng. Gương mặt tuấn mỹ vô hại rất khó tưởng tượng hấn chính là một Hoàng Thượng có tâm kế cao siêu. Bất quá, càng là người như thế, hiểu được cách giấu mình. Mới là đáng sợ nhất.

Hoàng Thượng cũng cảm thấy ánh mắt của Tô Lệ Nhã. ánh mắt chỉ có thần nhiên, chỉ đánh giá, không có nửa điểm khiếp đảm khi nhìn thấy quân vương của một nước. nữ nhân này thật sự là đặc biệt a! (đây đúng là câu kinh điển của truyện xuyên không =))

Long Hạo Thừa cũng chú ý tới ánh mắt tán thưởng của Hoàng Thượng, cảm giác nguy hiểm bắt đầu hiện lên.

Tô Lệ Nhã thu hồi ánh mắt, đi theo Thượng Quan Hành đến gần từ đường uy nghiêm, nghe Thượng Quan Hành ở bên trên tuyên đọc tể văn nhận tổ tông, sau đó đem tên của nàng – Thượng Quan Lệ Nhã thận trọng trước mặt mọi người, viết lên gia phả. Rất nhanh nghĩ thức liền kết thúc.

Long Hạo Thừa vẫn luôn ấn nhẫn rốt cuộc chịu không nổi nữ nhân của mình bị người khác tùy ý đánh giá, tiến lên từng bước, đem Tô Lệ Nhã ôm vào trong lòng, dùng thân thể cao lớn chặn tầm mắt người khác, nói:“Hành tướng, bốn vương có một chuyện muốn nhờ, xin ngài đem cháu gái gả cho bốn vương.”

Hoàng Thượng cùng với người khác khiếp sợ vì tình huống đột ngột phát sinh này. Bọn họ tuy rằng giết mình cho rằng Tam vương gia luôn lạnh lùng, cư nhiên trước mặt mọi người cầu thân. Nhưng là, bọn họ càng chú ý tới câu trả lời của Thượng Quan Hành hơn. Dù sao, nếu ông gật đầu, ý nghĩa liền không giống người thường. Nguyên lão tam triều, Hành tướng lao lực tâm tứ thu nhận cháu gái, rồi sau đó đem gả cho Tam vương gia. ý tứ hàm xúc chính là Thượng Quan Hành đứng về phía Tam vương gia. Hoàng Thượng, Thượng Quan Nham, cùng với những người khác đang ngồi đều nín thở chờ đợi Thượng Quan Hành trả lời.

Thượng Quan Hành ánh mắt từ ái nhìn chằm chằm Tô Lệ Nhã, dò hỏi ở trong lòng Long Hạo Thừa:“A Nhã, người muốn gả cho hấn sao?”

Tô Lệ Nhã kiêu nhan nhiệm lên một tầng đồ ửng, then thùng gặt đầu.

Thượng Quan Hành cười to, đối với mọi người nói: “Ha ha ha -, các vị thật sự là khó được dịp. Trừ bỏ có thể chứng kiến ta thu nhận cháu gái, càng có thể chứng kiến ta gả cháu gái. Ta quyết định nửa tháng sau, sẽ tổ chức hỉ yến long trọng, hy vọng đến lúc đó, các vị có thể đến.”

Mọi người sắc mặt không đồng nhất. Hoàng Thượng cùng Thượng Quan Nham nhất thời trở nên xanh mét vô cùng. Những người khác vẻ mặt phức tạp cân nhắc. Long Hạo Thừa mày kiếm hơi nhú. Vốn hẳn tính ba ngày sau, liền cưới A Nhã. Tuy rằng, lúc này thông thả hơn mười ngày.

“Còn có -” Thượng Quan Hành thoáng tạm dừng, tiến lên đến trước mặt Hoàng Thượng nói: “Lão thần hy vọng Hoàng Thượng vì bọn họ chủ trì hôn lễ này, tiên hoàng đã tạ thế. Cái gọi là huynh trưởng thay phụ thân, Hoàng Thượng liền vì Tam vương gia danh chính ngôn thuận mà chủ trì hôn lễ.”

Hoàng Thượng rất nhanh thu hồi sắc mặt thượng tức giận, vẻ mặt tràn ngập thiết tình nói: “Đây là một chuyện tốt. Trẫm nguyện ý làm chủ hôn.”

Thượng Quan Hành cùng Long Hạo Thừa, Tô Lệ Nhã cùng nhau quỳ tạ nói: “Tạ Hoàng Thượng ân điển.”

86. Chương 89: Gợn Sóng

Ngọn đèn lập lòe chiếu xuống tầng hầm trong hoàng cung. “Đát đát đát -” Tiếng bước chân loạn nhịp phá vỡ sự yên tĩnh của tầng hầm.

“Nha -” Cửa thạch phòng vẫn đóng chặt bị người đẩy ra.

Trình Lân đang ở bên trong phổi được cũng không có bị ảnh hưởng, vẫn đang chậm rãi lật tới lật lui một bàn được liệu.

Hoàng Thượng thiếu kiên nhẫn dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc: “Bí được này phải mất bao lâu nữa mới có thể hoàn thành?”

Trình Lân tiếp tục chăm chú vào được liệu, chậm rãi trả lời: “Có thể là mười ngày, cũng có thể là một tháng.”

Hoàng Thượng âm trầm mặt, cười lạnh nói: “Nửa tháng sau Long Hạo Thừa sẽ cưới Tô Lệ Nhã.”

Tay đang cầm bột thuốc thoáng rung lên, làm ít bột rơi vãi ra ngoài.

Hoàng Thượng thấy Trình Lân rốt cục có phản ứng, mới xoay người nói: “Ta nghĩ lấy năng lực của người hẳn là trong vài ngày có thể chế thành công đi! Người cũng không muốn Tô Lệ Nhã thực sự gả cho Long Hạo Thừa đi!” Nói xong, hắn liền cất bước rời đi.

Trình Lân vẫn đưa lưng về nhau rốt cục xoay người lại, gương mặt tái nhợt một lần nữa đối diện với cửa đá. Tiểu Nhã, phải gả cho Long Hạo Thừa. Tiểu Nhã, phải gả cho Long Hạo Thừa. Trong đầu chỉ quanh quẩn những lời này. Bỗng nhiên, hắn lão đảo ngã ngồi ở ghế trên, từ trong lòng lấy ra một lọ màu xanh lục. Chẳng lẽ hắn thật sự phải dùng nó sao? Kỳ thật, bí được này vài ngày trước hắn đã chế thành công. Nhưng hắn không có đem chuyện này nói cho Hoàng Thượng biết. Hắn sợ đến lúc đó nếu thực độc chết Long Hạo Thừa, mất đi nam nhân mình yêu thì tươi cười trên mặt Tiểu Nhã còn có thể tiếp tục tồn tại sao? Hắn thật sự có thể thần nhiên thừa nước đục thả câu được hay sao?

Ánh mắt vốn mơ hồ bắt đầu nhìn lại lọ thuốc. Trình Lân nắm chặt lọ, cười trào phúng nói: “Xem ra hiện tại ngay cả thời gian kéo dài, do dự đều không có.” Sau đó trong mắt hắc bạch phân minh xuất hiện kiên quyết, hắn đứng dậy hướng cửa đá đóng chặt đi đến.

Trong Lam cung, không khí ái muội tràn ngập khắp nơi. Lam phi mặc y phục mỏng, kêu gọi phiêu dật, mặt mang then thùng vì Hoàng Thượng cỗi áo. Giờ phút này Hoàng Thượng cúi đầu, nhìn phi tử xinh đẹp, trong đầu lại hiện ra gương mặt tinh xảo tràn đầy tự tin. Ánh mắt vốn có chút dục vọng lập tức âm trầm xuống. Hắn bắt lấy bộ ngực đang ở trước mắt, nói: “Trẫm bỗng nhiên nhớ tới còn có chuyện trọng yếu phải xử lý. Ái phi, người ngủ trước đi!” Nói xong, Hoàng Thượng bước nhanh rời đi, lưu lại Lam phi một mặt khó có thể tin.

Trong ngự thư phòng, Hoàng Thượng nhìn chăm chăm ngọn đèn trên bàn, ánh mắt mơ hồ, cho thấy tâm tình của hần lúc này. Vì sao mới vừa rồi hần đối với Lam phi không có nửa điểm dục niệm, chỉ cảm thấy Lam phi giống như một hình nhân không có linh hồn, làm cho người ta không dậy nổi hưng trí. Nữ nhân hần là – Hoàng Thượng trong mắt lại hiện ra bóng dáng màu tím: Nữ nhân hần là tự tin, cao ngạo, mà cũng không phải mù quáng dựa vào người khác như nàng vậy.

Tô Lệ Nhã quả thật một nữ nhân làm cho người ta khó quên. Khó trách Long Hạo Thừa hao hết tâm tư như thế, chỉ để bảo hộ nàng. Nữ nhân như vậy, hần muốn. Hơn nữa nàng vẫn là nữ nhân Long Hạo Thừa ái mộ, hần càng muốn có được nàng. Hần rất muốn nhìn biểu tình của Long Hạo Thừa khi thấy nữ nhân của mình bị người đoạt đi.

Lúc này, Quý Xương đẩy cửa vào cắt đứt suy nghĩ của Hoàng Thượng. Trên mặt Quý Xương tràn đầy tươi cười hưng phấn, nói: “Hoàng Thượng, Trình Lâm rốt cục thành công.”

Trên mặt Hoàng Thượng xuất hiện vui sướng cùng hưng phấn, nói: “Thật tốt quá.”

.....

Tiếng chim hót thanh thủy quanh quẩn ở trong trúc viện Thượng Quan phủ. Đó là một thần thanh khí sáng, làm cho tâm tình người ta sung sướng. Nhưng sung sướng này hiển nhiên cũng không có ở trên gương mặt tuấn mỹ của Long Hạo Thừa. Hần âm trầm ngồi ngay ngắn ở trong đại sảnh, chờ đợi, chỉ vì muốn gặp Tô Lệ Nhã. Chết tiệt, hần đã sớm nghĩ đến cái lão già đáng giận kia đem hôn lễ định ở nửa tháng sau, không phải đơn giản như vậy. Nhớ tới tối hôm qua ông dùng tục lệ chết tiệt, bắt A Nhã phải chuyển đến nhà mẹ đẻ – ở lại trong Thượng Quan phủ, hần vốn muốn cự tuyệt lại bị người chặn miệng. Nửa tháng! Chết tiệt, chỉ cần một ngày không thấy A Nhã, hần vì nhớ mà ngủ không được. Cho nên mới sáng sớm đã an vị ở trong này.

Ngẩng đầu nhìn theo ánh sáng ở bên ngoài hiện tại đã sắp chuyển qua trong phòng. Điều này cho thấy chính mình đã ngồi ở chỗ này đợi nửa canh giờ. Hần không chỉ không có nhìn thấy A Nhã, ngay cả lão già đáng giận kia cũng không có đi ra.

Rốt cục hết kiên nhẫn Long Hạo Thừa đứng dậy, muốn tiến vào trong phòng, nhưng lại bị lão Hiển ngăn cản: “Tam vương gia, xin kiên nhẫn chờ. Tướng gia hần là đang dùng cơm, rất nhanh sẽ đi ra. Tướng gia còn nói có chuyện quan trọng muốn cùng Vương gia thương lượng, cần ăn cơm no.”

Long Hạo Thừa không thể không quay lại chỗ ngồi. Mặt vốn đang lo âu bắt đầu khôi phục thành mặt không chút biểu cảm. Nhưng suy nghĩ của hần bắt đầu rất nhanh chuyển động: Hần biết Thượng Quan Hành cũng là thời điểm, cùng hần nói hết thấy. Còn vì sao phải hao hết tâm tư, ở trước mặt Hoàng Thượng cùng với mọi người tỏ vẻ phải gả A Nhã cho hần. Hần hơi hoảng hốt, đơn giản là vì ông hướng Hoàng Thượng cùng quần thần tuyên bố ngầm là ủng hộ chính mình. Nhưng lý do là gì, làm cho Thượng Quan Hành vẫn luôn không quan tâm thế sự bỗng nhiên muốn ủng hộ mình. Hần không thể hiểu vì sao Thượng Quan Hành tiếp cận A Nhã mới có thể giúp hần. sau lưng điều này nhất định có lý do chính mình không biết.

“Ha ha ha –, thật có lỗi Tam vương gia, để người đợi lâu.” Tiếng cười sang sảng mà dừng mãi, cắt ngang suy nghĩ của Long Hạo Thừa. Hần ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt rõ ràng không có nửa điểm xin lỗi, ngược lại có chút đắc ý, hừ lạnh một tiếng.

Thượng Quan Hành giống như cũng không có nghe được hần hừ lạnh, nói: “Tam vương gia là tới gặp A Nhã đi! Ha ha, A Nhã tối hôm qua chơi cờ với ta tới khuya, chắc phải nửa canh giờ nữa mới có thể tỉnh. Vương gia phải chờ nửa canh giờ.”

Chết tiệt, A Nhã vốn nên bồi hần vậy mà lại bồi lão già đáng giận này. Long Hạo Thừa ầm nhẫn tức giận, cười nói: “Không sao. Buổi sáng ta cũng rảnh rỗi. Hành tướng không phải có việc muốn cùng ta thương lượng sao?”

Thượng Quan Hành cũng không tiếp tục đùa với tiểu tử cao ngạo này, tươi cười biến mất, mắt mang tinh quang nói: “Tam vương gia không hiểu kỳ chuyện tối hôm qua, ta lý do thúc đẩy hôn sự của người cùng A Nhã hôn sự sao?”

“Hiếu kỳ!” Long Hạo Thừa trong mắt cũng lóe ra tinh quang nói: “Bất quá, bốn vương cho dù có hiếu kỳ, cũng phải chờ Hành tướng công bố đáp án cho ta biết, không phải sao?”

Thượng Quan Hành trong mắt hiện lên tán thưởng, rồi sau đó từ trong lòng lấy ra hai phong thư đưa cho Long Hạo Thừa.

Long Hạo Thừa nghi hoặc tiếp nhận thư, nhưng nghi hoặc này khi nhìn thấy nội dung trong thư, liền chuyển sang khiếp sợ.

“Đây là lý do ta ủng hộ Vương gia.” Giọng nói Thượng Quan Hành truyền đến.

Rốt cục, Long Hạo Thừa xem xong hai lá thư, nhắm chặt mắt tựa vào ghế: Hắn đã sớm biết việc phụ hoàng qua đời, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho đương kim hoàng thượng có chút kỳ quái. Hóa ra chân tướng dĩ nhiên là như vậy a! Cuối cùng, phụ hoàng vẫn là tha thứ chính mình buộc ông sát hại hai nhi tử của mình a!

Long Hạo Thừa từ từ mở mắt ra, đã là ánh mắt bình tĩnh vô ba: “Hành tướng yêu cầu nửa tháng sau Hoàng Thượng đến chủ trì hôn lễ của ta cùng A Nhã là vì muốn ở trước mặt mọi người tố giác hắn đi!”

Hảo tiểu tử. Mới nhìn thấy hai phong thư có thể lập tức đoán ý tứ. Tiểu tử này thực không đơn giản a! Thượng Quan Hành cười nói: “Người chỉ đoán đúng phân nửa.”

“Một nửa?!”

“Đúng. Còn có một nguyên nhân. phong thư này còn không đủ để bắt Hoàng Thượng nhận tội, cần thời gian phải người đến Triều Dương quốc thu thập chứng cứ.” Thượng Quan Hành thần nhiên nói: “Đương nhiên có thể bình an lấy được chứng cứ này, cũng cần quyền thế của Vương gia ở biên cảnh hỗ trợ. Tỷ như, phái trọng binh tiến vào Triều Dương quốc, bức bách hoàng đế bọn họ lấy ra tín hàm do chính tay Hoàng Thượng viết.”

Long Hạo Thừa sắc mặt trở nên xanh mét, dù sao đây là điều động quân đội. Nếu sự tình bại lộ, chỉ sợ không chỉ có hắn, chính là tất cả binh lính đều không tránh khỏi vận mệnh rơi đầu. Tuy rằng, hắn có thể nắm chắc việc làm cho tướng lãnh biên cảnh nghe theo mệnh lệnh mình, nhưng làm như vậy thật sự quá mạo hiểm.

Thượng Quan Hành bảo trì trầm mặc. Dù sao việc này quan trọng, cần tính toán thận trọng. Áp lực trăm mặt lan tràn trong không khí.

“Làm gì phiền toái như vậy?” Một giọng nói thanh thúy đánh vỡ trăm mặt.

Chỉ thấy Tô Lệ Nhã từ trong phòng đi vào đại sảnh.

Long Hạo Thừa trong mắt hiện lên kinh hỉ, tiến lên đem nàng ôm vào trong lòng, nói: “A Nhã, nàng tỉnh.”

“Ân.” Tô Lệ Nhã khẽ tựa vào lồng ngực ấm áp hấp dẫn của hắn.

Nàng khẽ ngẩng đầu, không đồng ý nói: “Gia gia, phái trọng binh đến Triều Dương quốc phương pháp này quá mức mạo hiểm. Nếu bị Hoàng Thượng phát hiện, chỉ sợ chúng ta còn không có động thủ, đã bị Hoàng Thượng lấy tội danh phản loạn mà chém đầu.”

Long Hạo Thừa tự nhiên biết nàng trong mắt loang loáng đại biểu cho cái gì, nói: “A Nhã, ngươi là không phải có cái gì cái khác biện pháp?”

Thượng Quan Hành trong mắt hiện lên nghi hoặc. Ông không biết vì sao Long Hạo Thừa tin tưởng A Nhã có biện pháp như thế. Loại chính sự này, nữ nhân làm sao có thể hiểu?

Tô Lệ Nhã tự nhiên cảm thấy nghi hoặc trong mắt ông, nhưng lựa chọn xem nhẹ. Nàng sẽ dùng thực lực của chính mình để chứng minh nữ nhân cũng có thể tạo lập sự nghiệp: “Hạo Thừa, nghe nói Triều Dương quốc ở phương bắc lạnh khủng khiếp. Nơi đó khí hậu khắc nghiệt, ngay cả lương thực đều thiếu thốn. Nhiều năm nay, Triều Dương quốc thông qua quan hệ mật dịch với Long Viêm quốc mới có thể duy trì được nhu yếu phẩm (vật dụng cần thiết hàng ngày).” Bên môi của nàng nổi lên cười gian: “Chàng nói nếu có một ngày, Long Viêm quốc chúng ta không cung cấp nhu yếu phẩm này nữa, Triều Dương quốc sẽ thế nào a?”

Long Hạo Thừa trong mắt hiện lên kinh hãi nói: “A Nhã, ý của nàng là làm cho tướng lãnh biên cảnh ngăn chặn quan hệ mậu dịch.”

Tô Lệ Nhã xua tay nói: “Không. Như vậy quá mất thời gian. Vạn nhất hoàng đế Triều Dương quốc gửi mật hàm cho Hoàng Thượng, việc này sẽ bại lộ. Đến lúc đó, một đạo thánh chỉ của Hoàng Thượng đưa xuống, không phải là công cốc sao. Hắc hắc, còn không bằng bảo Tần Tử Dực đến sẽ mau hơn. Nghe nói thương gian cùng Triều Dương quốc buôn bán phần lớn đều là từ Tần thị sơn trang. Cho dù không phải, cũng đều có quan hệ chặt chẽ với Tần thị sơn trang. Lấy uy tín của Tần thị sơn trang, hẳn là rất dễ dàng đem chuyện này giải quyết tốt. Hơn nữa, thương nhân không muốn cùng người khác buôn bán, Hoàng Thượng cũng không thể hạ thánh chỉ bắt người ta buôn bán!”

Long Hạo Thừa trong mắt hiện lên kích động, sau đó cười nói: “A Nhã, nàng thật sự là quá thông minh.”

Tô Lệ Nhã nâng tay lên, kiêu ngạo mà trả lời: “Đó là tự nhiên. Ta làm văn thư của chàng, cũng không phải là chỉ để nhận tiền lương.”

Biểu tình của Thượng Quan Hành giờ phút này đã không thể dùng khiếp sợ để hình dung. A Nhã đã vượt qua nhận thức của ông.

Tô Lệ Nhã quay đầu, nhìn về mặt ngọc lẳng của Thượng Quan Hành cười nói: “Gia gia, có đôi khi, nữ nhân biết chuyện cũng so với nam nhân không kém nga! Trăm ngàn lần không thể xem thường nữ nhân nga!”

Long Hạo Thừa thấy Thượng Quan Hành vẫn chưa khôi phục thần chí, có thể lý giải kinh ngạc của ông: Dù sao, trí tuệ A Nhã đã vượt qua sức tưởng tượng của người khác. Hắn ôm lấy A Nhã đi vào phòng trong, đem không gian lưu lại cho Thượng Quan Hành vẫn đang sửng sốt tại chỗ.

Một lúc lâu sau, Thượng Quan Hành rốt cục tỉnh táo lại, cười lớn: “Ha ha ha ha –” Trong đại sảnh chỉ quanh quẩn tiếng cười của ông. Rốt cục, ông đành chỉ tiếng cười, trong mắt lóe ra hưng phấn: Không thể tưởng được A Nhã là nữ tử có tài như thế. Ông vốn đang lo lắng ngày sau Long Hạo Thừa trở thành hoàng đế, A Nhã có năng lực đảm nhiệm chức hoàng hậu hay không. Hiện tại xem ra, ông lo lắng là dư thừa. Lấy năng lực của A Nhã. Hoàn toàn có thể phụ trợ cho Long Hạo Thừa. Ông tin tưởng có hai người bọn họ đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể thay đổi cục diện hơn chục năm tồi tệ của Long Viêm quốc thay đổi, một lần nữa làm cho Long Viêm quốc trở nên phồn vinh.

Ban đêm ánh trăng chiếu xuống khắp nơi, làm bóng người kéo thật dài. Tần Tử Dực cầm thiếp mời trong tay, mặt mang do dự nhìn Thượng Quan phủ cách đó không xa. Nàng ở ngay tại bên trong. Nay nàng đã là thiên kim của phủ Tể tướng. Hơn nữa –

Gương mặt tuần mý hiện lên bi ai: Hơn nữa sau nữa tháng, nàng sẽ gả cho Vương gia. Nữ nhân mình yêu thương phải lập gia đình, nhưng tân lang không phải hắn. Không có gì so với điều này chua xót hơn. Tâm mất cú xuống, dừng trên thiếp mời Tô Lệ Nhã viết cho hắn. Vốn, hắn không nên gặp nàng, càng thấy nàng, lòng chỉ biết hâm càng sâu. Nhưng trong lòng lại không cưỡng lại được khát vọng muốn gặp nàng, thúc đẩy hắn đi vào. Rốt cục, hắn khó có thể kìm chế kích động trong lòng, tiến lên, gõ cửa.

Tần Tử Dực ở trúc viên cũng gặp được bóng dáng mình vẫn luôn khát vọng. Niềm vui sướng cùng kích động sau khi nhìn thấy thân ảnh cao ngất đứng cạnh nàng liền biến mất, thay bằng cung kính nói: “Vương gia.”

Long Hạo Thừa cũng không có xem nhẹ biến hóa trong mắt Tần Tử Dực. Hắn đã sớm biết Tần Tử Dực có tình cảm với A Nhã. Bởi vậy, đêm nay hắn mới cố ý cùng A Nhã gặp Tần Tử Dực. Hắn không cho phép có nam nhân đánh chủ ý với A Nhã. Hắn muốn ngăn chặn khả năng này.

Tô Lệ Nhã nhìn thấy cung kính trên mặt Tần Tử Dực, khẽ đẩy nam nhân ôm chặt mình sang một bên, nhẹ giọng nói: “Đều tại chàng. Chàng xem, có chàng ở đây, những người khác đều câu nệ tiểu tiết.”

Long Hạo Thừa cố ý cúi đầu khẽ hôn tai của nàng, nói: “Ta không nỡ rời xa nàng a!”

Nàng then thùng tránh né.

Một màn này dừng ở trong mắt Tần Tử Dực, làm ặt hắn trở nên ảm đạm.

Tô Lệ Nhã đẩy nam nhân bên cạnh ra. Bước nhanh đến trước mặt Tần Tử Dực nói: “Tần Tử Dực, lần này tìm người tới là có chuyện trọng yếu muốn cùng người thương lượng.”

Long Hạo Thừa theo sau, nói: “Bổn vương hy vọng người có thể lợi dụng quan hệ của Tần thị sơn trang làm cho các thương nhân ngừng buôn bán với Triều Dương quốc. Đương nhiên, cũng bao gồm Tần thị sơn trang.”

“Ngừng buôn bán cùng Triều Dương quốc?!” Thái Tử Dực khiếp sợ nói.

Trên mặt Tô Lệ Nhã tràn đầy tươi cười nói: “Tần Tử Dực, người không phải vẫn luôn muốn chứng minh tầm quan trọng của thương nhân đối với quốc gia sao? Lần này chính là một cơ hội khó có được. Thế nhân sẽ bởi vì người mà cảm nhận được thể lực của thương nhân.”

Tần Tử Dực vốn âm thầm, bởi vì tươi cười kia lại phát sáng lên.

87. Chương 90: Trình Lâm Lựa Chọn

Ánh sáng chói rọi chiếu vào rừng trúc, đem bóng dáng chiếu vào lần lượt thay đổi thành một bức tranh được vẽ bằng ánh sáng.

“A ~” Khóe mắt Tô Lệ Nhã mang nước mắt vương người ngập. Thật nhảm chán a! Gia gia cùng Hạo Thừa gần đây luôn bận rộn chuẩn bị chuyện hôn lễ, đều không có thời gian bồi nàg.

“Tiểu thư, phủ ngoại có vị gọi là Trình Lâm nói muốn gặp tiểu thư.” Giọng Lão Hiên ở ngoài phòng truyền đến.

Trình Lâm?! Hẳn như thế nào đến đây?! Tô Lệ Nhã vội vàng trả lời: “Mời hắn vào đây gặp ta.”

Lão Hiên mang theo Trình Lâm vào phòng Tô Lệ Nhã, nói: “Tiểu thư ngay tại bên trong.” Rồi sau đó rời đi.

Trình Lâm đứng ở cửa, tay vốn định đẩy cửa lại dừng ở trước cửa. Nhìn tay thoáng run run, hắn không khỏi tự trào phúng mình: Hắn cứ nhiên bởi vì sắp nhìn thấy nàg mà kích động đến tay run run.

“Nha –” cửa phòng bị người mở ra. Bóng dáng tươi ươi trong trí nhớ lại xuất hiện ở trước mắt: “Trình Lâm, thật là người a! Sao người lại tới đây?”

Sau một lúc lâu Trình Lâm mới khôi phục thần trí, thoáng xấu hổ nói: “Ân ~ vốn ta nghe Lâm Tư nói người bị bắt, muốn tới cứu người. Nhưng nửa đường lại phát bệnh, cho nên kéo dài tới hiện tại mới đến hỏi thăm người được.”

Tô Lệ Nhã nhìn gương mặt so với trong trí nhớ càng xanh xao tái nhợt hơn, cảm động nói: “Cám ơn người. Người thật sự là bằng hữu tốt của ta.”

Bằng hữu tốt?! Trên mặt Trình Lâm hiện ra tươi cười chua xót, nhẹ giọng nói: “Ta đến Viêm Đô, mới nghe nói người đã trở thành thiên kim phủ Tể tướng, hơn nữa –” Hắn thoáng tạm dừng nói: “Hơn nữa người sắp cùng Tam vương gia cử hành hôn lễ.”

“Chuyện này nói ra rất dài.” Tô Lệ Nhã khó có người đến cùng chính mình nói chuyện, lại mở ra máy hát, nói không ngừng. Biểu tình khi thì buồn rầu, khi thì hạnh phúc, nghe nàg nói giờ phút này hạnh phúc cùng vui vẻ.

Sau khi nàg dừng lại, Trình Lâm vẻ mặt thâm trầm hỏi: “A Nhã, người hiện tại vui vẻ sao?”

“Ân!” Tô Lệ Nhã dùng sức gạt đầu, cười nói: “Ta hiện tại rất vui.”

Trình Lâm hai mắt hắc bạch phân minh hiện lên đau đớn, rồi chuyển thành thoải mái: Có thể lại nhìn thấy tươi cười như vậy là đủ rồi.

“A Nhã, người xem ta mang gì đến cho người?” Giọng Lâm Tư cùng tiếng đẩy cửa vang lên. Tươi cười của nàg sau khi nhìn thấy hình ảnh quen thuộc, liền tạm dừng. Tiếp đó bước nhanh đến bên cạnh Trình Lâm, phảng phất như muốn xác nhận đây không phải ảo ảnh, tay nâng lên chạm nhẹ vào mặt tái nhợt. Trong tay

truyền đến âm áp làm cho nàng biết người nam nhân chính mình ngày đêm tưởng niệm là chân thật tồn tại ở trước mắt. Kích động làm nàng vòng tay lên cổ, ôm hân, nghẹn ngào nói: “Thật tốt quá, người còn sống.”

Trình Lâm bởi vì trong lòng âm áp mà kinh ngạc cứng ngắc tại chỗ. Còn Tô Lệ Nhã bởi vì tươi cười vui sướng của Lâm Tư mà biết nàng đối với Trình Lâm có cảm tình.

Lâm Tư rất nhanh phát hiện hành vi khác người của mình, vội vàng buông tay ra, tạo khoảng cách giữa hai người, cúi đầu dùng để che giấu gương mặt, nhẹ giọng nói: “Trình Lâm, người vì sao hiện tại mới tới?”

Trình Lâm đã sớm chuẩn bị lý do để nói: “Trên đường ta đến Viêm Đô phát bệnh, bởi vậy, mới chậm trễ đến bây giờ.”

Lâm Tư lập tức nâng tay lên, lo lắng hỏi: “Người thế nào a?”

Trình Lâm cười nói: “Ta có thể đứng ở trong này, đương nhiên là đã không sao.”

Tô Lệ Nhã nhân cơ hội muốn tạo cơ hội cho hai người bọn họ nói: “Hai người các người đi ra ngoài vườn trúc đi dạo, ta phải uống thuốc dưỡng thai.”

.....
“Sàn sạt sa –” Tiếng gió nhẹ xuy phát vào những phiến lá.

Trình Lâm nhìn gậy trúc lắc lư đối với Lâm Tư ở phía sau hỏi: “Thương thế của người chắc là đã không có gì đáng ngại đi!”

Nhắc tới miệng vết thương, Lâm Tư liền nhớ tới tình hình ngày đó hân chữa trị chính mình, kiêu nhàn ửng đỏ nói: “Ân, đã không có việc gì.”

Trình Lâm nâng tay, nhìn ánh mặt trời bị gậy trúc che, nhẹ giọng hỏi: “Lâm Tư, người chắc là tâm phúc của Vương gia ! Bằng không, hân cũng sẽ không giao nhiệm vụ bảo hộ A Nhã cho người.”

Lâm Tư tuy rằng nghi hoặc hân vì sao lại hỏi vấn đề như thế , nhưng vẫn đáp: “Ân.”

Trình Lâm xoay người nói: “Kỳ thật, lần này ta sở dĩ đến trễ, là vì nửa tháng trước khi ta sắp đến Viêm Đô đã bị Hoàng Thượng bắt.”

“Hoàng Thượng?!” Lâm Tư kinh ngạc hô lên.

“Ân. Hân muốn ta phối chế bí dược có thể chậm rãi làm Long Hạo Thừa chết. Mà ta cũng đã phối chế thành công. Bởi vậy, ta mới có thể đứng ở chỗ này.”

Nhìn gương mặt thẳng thắn thành khẩn, Lâm Tư trên mặt kinh ngạc đã bị bình tĩnh thay thế, chu môi nhẹ giọng thổ lộ: “Vì sao?”

Trình Lâm ngẩng đầu si mê nhìn ánh mặt trời, tay dường như muốn cầm chạm vào mặt trời ở trên không: “Tiểu Nhã, đối với ta mà nói giống như ánh mặt trời sáng ngời kia. Ta yêu nàng, khát vọng độc chiếm nàng.” Tay hân đúng là cái gì cũng không bắt được: “Nhưng là, ta phát hiện ánh mặt trời chỉ có chói mắt khi ở trên bầu trời. Yêu một người, trừ bỏ giữ lấy nàng ra, còn có thể giống như hiện tại, đứng ở dưới, yên lặng nhìn nó.”

Hân xoay người, hai mắt hắc bạch phân minh giờ phút này cũng là vô cùng trong suốt nói: “Bởi vậy, ta lựa chọn không giúp Hoàng Thượng. Ta hy vọng có thể giữ tươi cười của Tiểu Nhã. Ta hy vọng người có thể đem lời nói của ta này chuyển đến cho Long Hạo Thừa. Hy vọng hân có thể đề phòng Hoàng Thượng. Ta không hy vọng tươi cười trên mặt Tiểu Nhã trên biển mất.” Nói xong, hân lại lần ngẩng đầu nhìn mặt trời ở trên cao.

Lâm Tư nhìn sườn mặt kiên nghị, vẻ mặt trẻ con, tim cấp tốc nhảy lên. Nhưng trong nháy mắt lại mang theo trầm trọng. Bởi vì nàng ý thức được tình cảm của hân đối với A Nhã đã vượt qua sức tưởng tượng của nàng.

Không khí trầm mặc giữa hai người lan tràn ra. Bốn phía chỉ truyền đến tiếng gió sàn sạt qua lá trúc.

Về mặt Long Hạo Thừa thâm trầm núp ở cách đó không xa.

.....

Bên trong phủ Tam vương gia

Long Hạo Thừa vẻ mặt thâm trầm nhìn ánh nến trong phòng, trong đầu hiện ra cuộc nói chuyện của Trình Lâm lúc chiều mình tình cờ nghe được. Hắn trước kia đã biết tình cảm của Trình Lâm đối với A Nhã tuyệt đối không thua gì chính mình. Bởi vậy, thời điểm hắn phái Lâm Tư đi bảo hộ A Nhã, mới muốn nàng đặc biệt chú ý Trình Lâm. Nhưng hắn vẫn là vì lời nói của Trình Lâm mà khiếp sợ, cũng sinh ra loại tình cảm kính nể. Dù sao, nếu là hắn, hắn tuyệt đối làm không được. Hắn không thể chịu đựng được khi trở mặt nhìn A Nhã cùng nam nhân khác ôm ấp.

Con người đen trầm xuống: Đúng là Hoàng Thượng đã hao hết tâm tư lên kế hoạch chỉ vì loại bỏ hắn, xem ra Hoàng Thượng đã kiểm chế không được. Nếu, Hoàng Thượng coi trọng Trình Lâm như thế, hắn vừa vặn có thể lợi dụng điểm này, đem cảnh giác của Hoàng Thượng giảm xuống. Con người đen hiện lên tinh quang. Nhưng điều này phải có Trình Lâm phối hợp.

“Vương gia, Trình Lâm đến.” Phòng ngoại truyện đến tiếng Lâm Tư.

“Ân. Bảo hắn tiến vào.”

Đây là lần đầu tiên Trình Lâm đối mặt Long Hạo Thừa mang theo mặt nạ nguy trang. Thật ra thì, hắn đối với Long Hạo Thừa muốn gặp chính mình cũng không có bao nhiêu kinh ngạc. Dù sao, khi hắn đã đem lời cần nói nói cho Lâm Tư, cũng đã đoán trước được Long Hạo Thừa sẽ tìm chính mình.

Nhìn gương mặt tái nhợt bình tĩnh, Long Hạo Thừa mở miệng hỏi nói: “Người hắn là biết mục đích tối nay ta tìm người đến!”

Trình Lâm nhẹ giọng trả lời: “Vương gia là hy vọng ta có thể đem kế liên kế, giúp người loại bỏ Hoàng Thượng!”

“Trình Lâm, người chỉ làm đại phu thật đáng tiếc.” Long Hạo Thừa trong mắt hiện lên tán thưởng: “Nói đi! Người muốn như thế nào mới bằng lòng giúp ta?”

Trình Lâm trong mắt bốc cháy lên hỏa diễm nói: “Nếu ta nói chỉ cần người đem Tiểu Nhã tặng cho ta, ta không những giúp người, thậm chí còn có thể dùng được đối với Hoàng Thượng.”

Long Hạo Thừa trong mắt hiện lên phần nộ, lập tức cự tuyệt nói: “Không có khả năng. Cho dù là mất đi tất cả, ta cũng không có khả năng đem A Nhã tặng cho nam nhân khác.”

Trình Lâm sử dĩ nói như thế chính là muốn thử nghiệm một chút tình cảm của Long Hạo Thừa đối với nàng rốt cuộc sâu đậm bao nhiêu, có sâu đến mức có thể từ bỏ quyền thế. Nếu, Long Hạo Thừa mới vừa rồi có một tia do dự, như vậy hắn sẽ một lần nữa lựa chọn giúp Hoàng Thượng. Nam nhân như vậy không xứng với A Nhã. Nhưng hiện tại xem ra, hắn đã không cần lại thay đổi.

Nhìn ánh mắt tự nhiên cùng tán thưởng, Long Hạo Thừa lập tức ý thức được Trình Lâm đang thử chính mình.

Trình Lâm cười nói: “Ta nguyện ý giúp người. Điều kiện duy nhất chính là người hãy tốt với A Nhã.”

Long Hạo Thừa trên mặt hiện ra tự tin nói: “Chuyện này không cần người nói, ta cũng sẽ tốt với A Nhã.”

Hai người nam nhân bởi vì Tô Lệ Nhã mà luôn không hiểu nhau lần đầu tiên bỏ đi không hiểu nhau, bắt đầu thương lượng kế sách.

Đêm đã rất khuya, Lâm Tư còn canh giữ thư phòng của Long Hạo Thừa. Nàng đang đợi, chờ Trình Lâm đi ra.

Rốt cục nhìn cánh cửa mở ra. Trình Lâm có chút kinh ngạc nhìn Lâm Tư ngoài cửa.

“Ta đưa người đi.” Lâm Tư trầm mặc trong chốc lát nói.

Trong sân phủ Vương gia, thân ảnh của hai người bị ánh trăng kéo thật dài.

Lâm Tư bỗng nhiên tiến nhanh hai bước đến trước mặt Trình Lâm, con mắt sáng nhìn hắn nói: “Hoàng Thượng thả ngươi đi, hắn là có dự bị?”

Trình Lâm trong mắt hiện lên kinh ngạc, rồi nhẹ giọng cười nói: “Dự bị gì?”

Lâm Tư di động thân mình, lại nhìn thẳng vào mắt hắn, nói: “Ta không tin với cá tính cẩn thận của Hoàng Thượng sẽ vô điều kiện thả ngươi đi. Hắn nhất định sẽ dùng cách kiềm chế ngươi, làm cho ngươi không thể phản bội hắn.”

Trình Lâm thoáng giật mình nhìn ánh mắt bình tĩnh, thoải mái cười nói: “Lâm Tư, có người từng nói qua ngươi có cặp mắt nhìn thấu lòng người a? Kỳ thật, cũng không có gì. Hoàng Thượng chính là ở trên người ta hạ một loại độc được thôi.”

Nhìn gương dừng dừng mặt giống như đang bàn luận thời tiết, trong mắt Lâm Tư xuất hiện kinh động, lập tức phản bác nói: “Không. Không có khả năng. Trình Lâm, lấy y thuật của ngươi, thiên hạ này còn có loại độc nào mà ngươi giải không được sao?”

“Đúng, nếu độc ở trên người người khác, ta chắc chắn có thể giải được. Nhưng độc này ở trên người ta. Ta không cách nào giải. Bởi vì muốn giải độc, phải làm tổn thương tâm mạch. Lấy tình trạng thân thể hiện tại của ta, ta không thể khẳng định có thể thành công hay không.” Hắn bình tĩnh giải thích nói.

Hai hàng lệ rơi xuống, Lâm Tư nức nở nói: “Vậy ngươi lại vì sao phải –”

“Vì sao phải lựa chọn thẳng thắn thành khẩn? Vì sao phải lựa chọn giúp Long Hạo Thừa?” Trình Lâm ngẩng đầu nhìn trăng tròn nói: “Dù sao tâm bệnh của ta nói không chừng một tháng nữa sẽ chết. Lựa chọn giúp Long Hạo Thừa, vì đó có thể bảo vệ cho Tiểu Nhã. Hơn nữa –” Hắn thoáng tạm dừng nói: “Hơn nữa, trên đời này cũng không có người không có ta thì sống không nổi. Ta chết, khả năng có người sẽ khổ sở, nhưng qua một thời gian, bọn họ sẽ sống thật tốt trở lại.”

“Ta nếu mất đi ngươi, sẽ sống không nổi.” Lâm Tư lớn tiếng nói.

Trình Lâm kinh ngạc cúi đầu nhìn gương mặt đầy nước mắt.

Lâm Tư gơ lên tươi cười, nói: “Trình Lâm, ta yêu ngươi.”

Trình Lâm mắt bắt đầu phóng đại, khiếp sợ nhìn tươi cười trên gương mặt treo đầy nước mắt.

Lâm Tư tiến lên, ôm lấy cổ hắn, hiền chu môi nói: “Ta yêu ngươi. Xin vì ta mà sống.”

Bên môi truyền đến độ ẩm, cùng với vị mặn xâm nhập khoan miệng – đây là nước mắt của nàng. Nước mắt vào trong, chảy thẳng xuống tâm. Thật ấm áp a! Hóa ra đây là tư vị có người yêu mình a! Hóa ra thế giới này cũng có người sẽ bởi vì mất đi hắn mà sống không được! Trình Lâm phản thủ ôm chặt nàng, nhẹ giọng đáp: “Ân. Ta sẽ sống sót.”

88. Chương 91: Rung Chuyển

Mùa thu ngày vốn là khí sáng (mát mẻ, thoải mái). Nhưng Triều Dương quốc đi vào thời kỳ màu bạc, thiên địa vạn vật đã phốt lên mình một lớp màu bạc mỏng. Cho dù có bị ánh mặt trời chiếu xạ, nhưng triều đình Triều Dương quốc lại không có chút cảm giác ấm áp. Nếu nói, ánh mặt trời ứng với tia ẩm áp nhẹ nhẹ, thì giờ phút này hoàng đế trẻ tuổi Triều Dương quốc – hướng mặt lên trời cao nhưng hàn khí vẫn không bị xua đi. Áp lực khản trương lan tràn trong toàn bộ triều đình. Đại thần thiếu chút định lực đã không tự giác gơ cổ tay áo lên lau lau mồ hôi trên trán. Trong đó người định lực yếu nhất là Chúc công bộ thượng thư – Dương Súc. Hắn dùng tay áo dùng lau mồ hôi đã ướt phần nửa.

“Nói như vậy, thượng gian Long Viêm quốc ở ba ngày trước cùng nhau ngừng buôn bán với chúng ta?” ánh mắt hoàng thượng rét lạnh quét về phía công bộ thượng thư Dương Súc.

Dương run sợ lấy tay lau mồ hôi trên trán nói: “Bẩm, bẩm Hoàng Thượng. Đúng vậy.”

“Ba –” hoàng thượng dùng sức chụp vào cái bàn bên cạnh. “Oanh –”, theo sau đó là một tiếng vang, chỉ thấy cái bàn trong khoảng khắc biến thành một khối gỗ.

“Dương Súc, người không phải muốn đi Hàn Châu ngắm băng tuyết sao?” Hoàng thượng cười lạnh nói.

Dương Súc sắc mặt nhất thời đại biến, lập tức quỳ nói: “Hoàng Thượng xin khai ân a! Hoàng Thượng xin khai ân a!.....”

Tể tướng Lã Sư tiến lên nói: “Hoàng Thượng, theo thần thấy, chuyện này cũng không thể trách Dương đại nhân. Thương nhân lại có thể ở cùng một ngày ngừng buôn bán với nước ta, sau lưng chuyện này nhất định có người thao túng. Bằng không, lấy cá tính trục lợi của thương nhân, làm sao có thể làm ra vẻ có tiền không đi kiếm đâu?”

Ánh mắt hoàng thượng trở nên thâm trầm, sau đó nói: “Dương Súc, trẫm sẽ cho người một cơ hội lập công chuộc tội. Trước ngày mai, phải tra được người đứng sau thao túng chuyện này.”

“Dạ.” Dương Súc quỳ lạy như máy trả lời.

Vì chính mình không đi Hàn Châu, Dương Súc lấy hiệu suất bình sinh cao nhất tra ra người đứng sau màn này, cũng mã bất đình đề (chạy không ngừng nghỉ) đem kết quả truyền lên trên.

Ban đêm, trong ngự thư phòng của Triều Dương quốc, Lã Sư im lặng đứng ở một bên, nhìn vẻ mặt thâm trầm của hoàng thượng. Rốt cục, hoàng thượng phần hận ném mật hàm lên bàn nói: “Khá lắm Tần Tử Dực, khá lắm Long Hạo Thừa. Cư nhiên dám tính kế với trẫm.”

“Hoàng Thượng –” Lã Sư thấp giọng nói.

Hoàng thượng oán hận nói: “Tể tướng, thì ra lần này là Tần Tử Dực ở phía xúi giục các thương nhân ngừng hoạt động buôn bán với chúng ta. Mà Tần Tử Dực lại cả gan làm loạn phong thư gọi là giao dịch, thông qua Dương Súc chuyển giao đến tay trẫm nhằm mục đích uy hiếp. Hắn yêu cầu trẫm đem mật hàm ký ước của hoàng đế Long Viêm quốc cùng trẫm giao cho hắn. Đây đúng thật là khinh người quá đáng! Nếu trẫm ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, không phải sẽ làm cho bọn người Long Viêm quốc nghĩ Triều Dương quốc ta dễ dàng bị ức hiếp sao? Hừ! Trẫm quyết không thỏa hiệp.”

Lã Sư hơi trầm tư nói: “Thần cho rằng Hoàng Thượng vẫn là đem lá thư này giao cho Tần Tử Dực.”

Hoàng thượng vốn sắc mặt tức giận sau khi nhìn thấy Lã Sư thì định thần lại, nói: “Tể tướng giải thích thế nào?”

Lã Sư bắt đầu chậm rãi nói ra lý do: “Hoàng Thượng, ngài cũng biết dân chúng Triều Dương quốc ta có thể an cư lạc nghiệp, toàn nhờ vào quan hệ buôn bán với Long Viêm quốc. Nếu trong một thời gian dài ngừng buôn bán với Long Viêm quốc, chỉ sợ sẽ khiến cho dân chúng náo động. Hơn nữa, Hoàng Thượng cũng biết sau lưng Tần Tử Dực đại biểu cho Tam vương gia của Long Viêm quốc. Mà Long Hạo Thừa sở dĩ dùng phương thức này, đơn giản không phải là muốn có được lá thư này sao? Theo mật thám ở Long Viêm quốc báo lại, hoàng đế Long Viêm quốc cùng Long Hạo Thừa xưa nay bằng mặt không bằng lòng. Chỉ sợ lần này Long Hạo Thừa hao hết tâm tư như thế là dự đoán được này phong thư có thể quang minh chính đại bỏ hoàng đế Long Viêm quốc. Hoàng Thượng không bằng đem phong thư này giao cho Long Hạo Thừa. Đến lúc đó, Long Viêm quốc nhất định sẽ phát sinh nội loạn. Đến lúc đó chúng ta xuất binh công chiếm châu của bọn họ, tin tưởng nhất định sẽ chịu lực cản rất ít. Hơn nữa, lúc trước chúng ta cùng hoàng đế Long Viêm quốc ước định, cũng chỉ là một châu thôi. Nói không chừng, đến lúc đó, hoàng đế Long Viêm quốc sẽ đổi ý, mà sinh ra chuyện xấu. Không bằng, chúng ta thừa dịp bọn họ nội loạn, trực tiếp xuất binh, phỏng chừng cũng có được hai châu. Nếu chuẩn bị nguyên vẹn mà nói, không chừng ngay cả Long Viêm quốc đại châu – Sản Thước cũng có thể có được.”

Trong mắt hoàng thượng hiện lên tinh quang, nói: “Kế này quả thật có thể thực hiện. Nhưng thời gian xuất binh phải bao lâu nữa? Dù sao, nội loạn này nếu không có phát sinh, chúng ta xuất binh, hoặc là trước khi phát sinh, chúng ta xuất binh đều không được.”

“Mười ngày sau, hôn lễ Long Hạo Thừa. Nghe nói, ngày đó hoàng đế Long Viêm quốc phải làm chủ hôn. Hơn nữa đến lúc đó, khẳng định quần thần tề tụ. Đối với Long Hạo Thừa mà nói, không còn có thời cơ nào tốt hơn.”

“Ân. Hắc hắc, Long Hạo Thừa khẳng định sẽ không ngờ bị trẫm ở sau lưng đem đi quân cờ này!” hoàng thượng đắc ý cười nói.

“Đây là bởi vì dã tâm của hắn đã quá lớn. Hơn nữa, nếu hắn chân chính tạo phản thành công, mất đi một hai châu, với hắn mà nói hắn là thực có lời.” Lã Sưu cười nói.

“Nói như vậy, trăm cùng hắn đều có thể có lợi trong chuyện này rồi. Ha ha ha.....”

Trong ngự thư phòng quanh quẩn tiếng cười của hoàng thượng.

Ban đêm như mực, trong mật thất hoàng cung, Hoàng Thượng khẩn cấp hỏi: “Thế nào, Long Hạo Thừa có ăn bí được không?”

Trình Lâm vẻ mặt lãnh đạm trả lời: “Thảo dân đã phân lượng năm ngày cho hắn uống xong. Lấy phân lượng này mà nói, tin tưởng trong hai ngày sẽ có hiệu quả.”

“Ân. Gia tăng phân lượng cho trăm. Trăm muốn hắn chống đỡ cao nhất chỉ trong đêm động phòng hoa chúc của chính hắn.” Hoàng Thượng lạnh lùng nói.

Trình Lâm cố tình khó xử nói: “Này – thảo dân sợ nếu tăng thêm phân lượng sẽ dễ dàng làm cho người ta nhận ra manh mối. Đến lúc đó, chỉ sợ –”

Hoàng Thượng trong mắt xuất hiện tự tin nói: “Chỉ cần Long Hạo Thừa bị trừ khử. Trăm sẽ chân chính nắm quyền. Muốn giết người nào còn không dễ dàng sao?”

“Dạ.” Trình Lâm nói: “Hoàng Thượng, giải dược của thảo dân –”

Hoàng Thượng cười nói: “Trình Lâm, người yên tâm, chỉ cần Long Hạo Thừa vừa chết. Trăm lập tức cho người giải dược.”

Trình Lâm trên mặt hiện ra hiểu rõ, nói: “Hoàng Thượng hẳn là biết lấy cơ thể của ta chống đỡ không đến thời điểm đó. Hơn nữa theo hiểu biết của thảo dân về độc này, giải dược cần phải dùng hai lần. Bởi vậy, Hoàng Thượng có thể cho thảo dân một phần trước. Bằng không, thảo dân sợ chính mình không thể tiếp tục kê đơn cho Long Hạo Thừa.”

Hoàng Thượng ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của Trình Lâm, xác định trên mặt hắn thần nhiên, mới nói: “Ân. trăm sẽ bảo người mang đến cho người.”

Trong ngự thư phòng, Hoàng Thượng đi đến sau giá sách, rồi đến trước cái bàn làm bằng cây gỗ ngàn năm, xoay người dùng tay gõ có quy luật. Từ trong đó lấy ra một cái lọ màu cam, đổ ra một viên thuốc đưa cho Quý Xương nói: “Người đem giải dược này cho Trình Lâm.”

Quý Xương cúi đầu, tiếp nhận giải dược hướng cửa ngăm đi đến. Sau khi xoay người, con người đen hiện lên tinh quang.

Trình Lâm còn đang chờ trong mật thất giờ phút này không bình tĩnh như vốn có, nôn nóng đi qua đi lại.

“Nha –” Cửa đá bị mở ra, trên mặt Trình Lâm xuất hiện vui sướng, nhưng lại liệu mạng áp chế. Chờ cửa đá lại đóng kín. Hắn mới bước nhanh đến trước mặt Quý Xương nói: “Lâm Tư, thế nào a?”

Vốn là giọng nam thô dày chuyển thành giọng nữ nhu hòa: “Yên tâm. Ta đã biết giải dược đặt ở chỗ nào” Nàng từ trong lòng lấy ra một viên thuốc.

Thật ra thì trước đó vài ngày, Long Hạo Thừa cũng đã phái người đem tâm phúc của Hoàng Thượng là Quý Xương bắt lại. Mấy ngày nay đều là Lâm Tư giả trang thành Quý Xương.

Lâm Tư trịnh trọng hứa hẹn nói: “Trình Lâm, người yên tâm. Chờ sau khi Hoàng Thượng đi ngủ, ta sẽ trộm giải dược còn lại.”

Trình Lâm từ trong lòng lấy ra một viên thuốc cực kỳ giống, đưa cho nàng nói: “Nhớ rõ đem thuốc này thay thế. Miễn cho Hoàng Thượng phát hiện, hoài nghi người.”

Lâm Tư nhìn thấy lo lắng trong hắn, nhẹ giọng cười nói: “Trình Lâm, người là đang lo lắng cho ta sao?”

Trình Lâm trên mặt ửng đỏ, xoay người nói: “Ta chỉ là lo lắng kế hoạch của Vương gia không thể thuận lợi tiến hành!”

Lâm Tư cũng không truy cứu hắn, si ngốc liếc nhìn hắn một cái, vui vẻ xoay người rời đi.

Đêm khuya, bao trùm mọi nơi. Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào trong ngự thư phòng. Hai gã thủ vệ vẻ mặt thoảng mỗi một đánh ngáp, gian nan chống cự Chu Công triệu hồi. Rốt cục, mắt của hai người bọn họ vô phương chống cự mà sụp xuống.

Lúc này, một cái bóng đen nhanh chóng ở trên bầu trời bay qua, bước nhanh trên mái hiên, sau đó dừng lại, đến phía sau ngự thư phòng, đứng chống ngược xuống, rút ra trong lòng một thanh sắt nhỏ, xuyên quan cửa sổ, nhẹ nhàng mà đẩy ra. Một bóng người tiến vào trong ngự thư phòng.

Lâm Tư một thân hắc bào rất nhanh hướng cái bàn đi đến, dùng tay gõ nhẹ vào, một tiếng động nhỏ, rốt cục tìm được lọ màu cam. Nàng nhanh chóng đổ ra viên thuốc, rồi đem viên thuốc tương tự bỏ vào, sau khi làm ọi thứ khôi phục nguyên trạng, liền lặng lẽ rời đi.

Mặt trời như một trái cam từ từ đi lên, tô điểm lên Kim Loan điện một tầng màu hồng đỏ.

Hôm nay lâm triều càng giống như bình thường, đại thần nhất nhất đem chuyện quan trọng trình báo. Hoàng Thượng như trước tiếp tục làm một hôn quân, đem vấn đề một lần nữa quăng cho Long Hạo Thừa.

Vốn đang trình bày ý kiến đột nhiên sắc mặt Long Hạo Thừa phóng hồng, ho khan liên tục.

Trong Kim Loan điện chỉ quanh quẩn tiếng ho khan.

Hoàng Thượng trong mắt hiện lên tinh quang, thống khoái cấp tốc thay bằng quan tâm nói:“Tam hoàng đệ, người không sao chứ!”

Long Hạo Thừa cố gắng đè nén xúc động muốn ho khan, hơi thở gấp gấp nói:“Tạ Hoàng Thượng quan tâm. Thần chỉ nhiễm chút phong hàn thôi. Tin tưởng chỉ cần uống chút thuốc thì tốt rồi.”

Hoàng Thượng không đồng ý nói:“Tam hoàng đệ, phong hàn cũng không thể coi nhẹ. Cái gọi là tiểu bệnh mặc kệ, dễ dàng thành bệnh nặng. Như vậy đi! Chờ lâm triều xong, trầm bảo Lý ngự y đến xem bệnh cho người. Dù sao, thân thể của người cũng không phải là của một mình người a! Người là mạng của toàn bộ Long Viêm a!”

Lời nói này nói được tràn đầy tình cảm, giống nhau Hoàng Thượng vô cùng coi trọng Tam vương gia!

Long Hạo Thừa cũng phi thường phối hợp diễn trò, nức nở nói:“Tạ Hoàng Thượng ân điểm.”

89. Chương 92: Hôn Lễ [thượng]

“Ba ba ba –” Sáng sớm, trước phủ Thượng Quan pháo được châm ngòi đại biểu không khí vui mừng.“Nha –” một tiếng tiếng vang trong trẻo nhưng lạnh lùng vào sáng sớm có vẻ hơi chói tai.“Bá –” một tiếng, một đoàn khất chen chúc nhau trước cổng, chỉ vì đợi hỉ bao. Nhà giàu người ta gả nữ nhi, đều sẽ phát này nọ cho khất cái, việc này cũng có ý nghĩa vui mừng. Bởi vì lần này là Tể tướng gả nữ nhi, hơn nữa gả cho Vương gia. Bởi vậy, lần này hỉ bao như thế nào cũng sẽ không thể nào kém được! Những khất cái xanh xao vàng vọt đã vì mùi thịt trong lòng sắt bay ra mà nuốt nước miếng, hai mắt nổi lên tinh quang.

Đối lập cho nhóm khất cái ở ngoài phủ hưng phấn, thì Tô Lệ Nhã cúi đầu ở trong phòng, một bộ dáng buồn ngủ, để mặc ấy nha hoàn ở bên cạnh trang điểm bôi tóc. Chỉ có chu môi mím lại cho thấy giờ phút này trong lòng nàng không vui. Ông trời, hiện tại mới mấy giờ a? làm cho nàng mỗi ngày khi mặt trời chưa lên ba sào thì tuyệt không rời giường thức dậy, vì bị người ta ép buộc. Lại một trận khốn ý đánh úp lại, nàng giống nhau lại thấy Chucông đang chơi cờ vây. Bên cạnh một nha hoàn thông minh nhìn thấy chủ tử cúi thấp đầu, vội vàng dùng tay nhỏ bé nâng gương mặt đã phát ra tiếng hít thở đều đều lên, rõ ràng đã hãm sâu trong mộng.

Ngược lại với Tô Lệ Nhã đang yên tâm ngủ, Long Hạo Thừa giờ phút này cũng đã mặc một thân hỉ phục. Ở giữa mắt hấn hỗn loạn vui sướng cùng sầu lo. Hấn vui sướng là rốt cục có thể như ý nguyện thú được A Nhã, nhưng sầu lo là hôm nay sẽ tiến hành thực hiện kế hoạch đã chuẩn bị từ trước. Nếu lỡ như bại lộ, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Hấn nắm chặt quyền, thầm nghĩ:“Không, hấn nhất định sẽ không cho phép có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh. Sau đó Long Hạo Thừa hướng gương đồng đi đến, lấy ra bột phấn Trình Lân đã chuẩn bị cho hấn. bột phấn này, có thể làm àu da vốn hồng nhuận biến thành tái nhợt bệnh hoạn. Đã nhiều ngày, hấn vì muốn làm cho Hoàng Thượng tin tưởng chính mình bị bệnh nặng, không tiếc

thường xuyên cáo ốm không đi lâm triều. hết thấy đều là vì cho Hoàng Thượng thả lỏng cảnh giác. Thu hồi thuốc bột, Long Hạo Thừa bắt đầu ra khỏi cửa, để Chu Phong đỡ mình.

Trong hoàng cung, Hoàng Thượng cười phẩm trà. Hắn đã bảo Trình Lâm trong rượu mừng hôm nay kê đơn. Chỉ cần Long Hạo Thừa uống vào, sẽ lập tức phát bệnh. Ha ha, đến lúc đó, giang sơn này đều chân chính nằm trong tay mình. Mà nữ nhân Long Hạo Thừa- Hoàng Thượng trong mắt dấy lên tinh quang: Nàng cũng sẽ là của chính mình. Bởi vì đặc ý cùng hưng phấn, Hoàng Thượng nhin không được hướng Quý Xương bên cạnh hỏi:“Còn có bao nhiêu thời gian mới đến giờ lành Vương gia thành thân a?”

Quý Xương khẽ cúi đầu, trong mắt hiện lên tinh quang nói:“Một canh giờ.”

“Còn một canh giờ.” Hoàng Thượng lẩm bẩm nói:“Thật hy vọng thời gian qua mau chút.”

“Tiểu thư, tiểu thư –” Xa xa không ngừng truyền đến tiếng gọi to, làm cho Tô Lệ Nhã đang tập trung cùng Chu công đánh cờ không hồn giật vẩy tay, ý đồ muốn đuổi mấy tiếng ong ong quấy nhiễu người.

Nha hoàn đã bị đánh trúng nhiều lần nên thông minh ra xoay người tránh thoát công kích, sau đó lại kêu gọi. Nha hoàn khác, thấy thế cũng gia nhập đội ngũ kêu gọi.

“Tiểu thư, tiểu thư.....”

“Tiểu thư, tiểu thư.....”

“Tiểu thư, tiểu thư.....”

.....

Rốt cuộc chịu không nổi Tô Lệ Nhã bỗng nhiên mở mắt ra, hét lớn một tiếng:“Ầm ỹ chết người.”

đề-xi-ben cao như thế, nhất thời phá tan một mảnh im ắng trong phòng. Nha hoàn bị dọa hóa đá.

Thật là, những người này cũng quá ầm ỹ đi. Tô Lệ Nhã cảm giận đứng dậy. Khóe mắt dư quang nhìn thân ảnh màu lam đứng bên cửa sổ. Một vị nữ tử vô cùng xinh đẹp đứng ở đó, mắt mang giạt mình nhìn nàng. Nàng là ai a? Khí chất cao quý cho thấy thân phận bất phàm. Còn có ngũ quan xinh xắn, dáng người quyến rũ. Bất quá mặt của nàng vẫn lộ vẻ mệt mỏi mà một chút. Nhưng nàng vẫn là người tuyệt sắc a! Tầm mắt dừng trên bộ ngực đầy đặn, ít nhất trong mắt nam nhân, tuyệt đối là báu vật tuyệt sắc.

Lam phi cũng nhân cơ hội đánh giá vị tỷ tỷ trên danh nghĩa này. Một thân hỉ phục màu đỏ nàng có vẻ hơi gầy. Tầm mắt đi lên, dừng trên mặt gầy, cùng với cặp mắt linh hoạt. Nếu nàng đầy đặn hơn một chút, tin tưởng sẽ làm nam nhân đui mù. Đáng tiếc cho cặp mắt linh khí. Nhưng nàng gầy yếu như thế, thật sự có thể bắt được tâm Tam vương gia sao?

Lam phi sở dĩ nhìn chăm chú bộ dạng Tô Lệ Nhã, chính là bởi vì bộ dáng trong kiện hỉ phục rộng thùng thình mà lại kín. Là người làm cho Long Hạo Thừa điên đảo. Có kinh nghiệm lần trước, hắn tuyệt đối không cho phép lại có người nhìn thấy vẻ đẹp chân chính của A Nhã. Hắn phải che giấu xinh đẹp này. Bởi vậy mới yêu cầu làm bộ hỉ phục bảo thủ rộng thùng thình này. Vì để A Nhã ngoan ngoãn mặc vào, hắn phải tìm một lý do quang minh chính đại. Nói hỉ phục có thể che dấu được cái bụng đang nhô lên của nàng.

Rốt cục có cái nha hoàn dẫn đầu phản ứng lại, quỳ xuống:“Lam phi nương nương –” nha hoàn khacs cũng phản ứng lại, đều quỳ xuống.

Tô Lệ Nhã khiếp sợ nhìn Lam phi. Nàng chính là nữ nhi của Thượng Quan Nham, là muội muội trên danh nghĩa của mình. Rốt cục phản ứng lại Tô Lệ Nhã vội vàng định quỳ xuống hành lễ, nhưng bị đôi tay trắng nõn mềm mại cản lại, bên tai truyền đến giọng nói thanh thúy:“Tỷ tỷ, chớ đa lễ.”

Đôi mắt mỹ nữ có khí chất cổ điển như thế, Tô Lệ Nhã cũng câu nệ đứng lên, nhẹ giọng nói:“Lam phi nương nương –”

Lam phi cười ngăn cản nói:“Hôm nay ta lấy thân phận là nữ nhi Thượng Quan gia trở về. Bởi vậy, tỷ tỷ gọi ta lam nhi là được rồi, như vậy mới thân thiết một chút.”

Ngẩng đầu nhìn tươi cười ôn nhu, Tô Lệ Nhã có chút kinh ngạc về sự thân thiện của Lam phi, sau đó cũng cười nói:“Lam nhi, người thật là tới tham gia hôn lễ của ta đi!”

Lam phi vì tươi cười trấn định kia mà thoáng thất thần. Dù sao, cũng rất ít người chân thành đối đãi với mình như thế. Tươi cười lại hiện lên ở trên mặt nói: “Àn, phụ thân nói tỷ tỷ phải xuất giá, làm muối muối như thế nào cũng phải đến xem, tỷ tỷ, Vương gia đối với người tốt không?” Trong đầu hiện ra gương mặt tuấn lãng mình từ gặp. Tam vương gia, hẳn lưu cho nàng ấn tượng sâu sắc với con người đen âm lãnh.

Tô Lệ Nhã có chút ngượng ngùng trả lời: “Hắc hắc, Hạo Thừa đối với ta tốt lắm.” Sự thật là cực kỳ tốt, còn kèm đem nàng đưa lên bàn thờ cung phụng.

Con mắt sáng dừng trên tươi cười hạnh phúc, giống như muốn tìm ra chút giấu diếm.

Lấy sự khôn khéo của Tô Lệ Nhã cũng phát hiện ánh mắt thăm dò cùng nghi hoặc của Lam phi. Nàng cười nói: “Lam nhi, người yên tâm. Hạo Thừa thật sự đối với ta tốt lắm. Ta nói cho người a –”

Lúc này nàng phát hiện bên cạnh có nhiều bóng người, xua tay nói: “Các người đều trước đi xuống đi! Ta muốn cùng Lam phi nương nường tâm sự.”

Cung nữ bên cạnh Lam phi thấy Lam phi liếc mắt một cái, cũng gật đầu, đi theo nha hoàn lui xuống.

Tô Lệ Nhã thấy rốt cục chỉ còn lại có các nàng, lập tức lôi kéo Lam phi ngồi xuống, cười nói: “Lam nhi, ta nói với người, lúc trước Hạo Thừa vì muốn ta đáp ứng gả cho hắn, đã hao hết tâm tư cầu hôn ta a!”

“Cầu hôn?” Lam phi nghi hoặc.

“Đúng.” Tô Lệ Nhã nổi lên tươi cười hạnh phúc, chậm rãi kể lại tình hình ngày đó.

Lam phi khiếp sợ nghĩ Tam vương gia lãnh khốc vô tình như thế mà cũng có thể làm ra chuyện tình nghĩa như vậy, xem ra hẳn thật sự yêu nàng.

Tô Lệ Nhã nói xong, liền bát quái hỏi: “Lam nhi, Hoàng Thượng đối với người có tốt không?”

Lam phi ngẩn người, nắm lấy vạt áo mình, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng đối với ta tốt lắm.” con mắt sáng nổi lên một tầng ưu sầu. Trước kia, nàng có thể khẳng định Hoàng Thượng là yêu nàng. Bởi vì Hoàng Thượng ôn nhu với nàng như vậy, cần nàng như vậy, hàng đêm lâm hạnh nàng. Nhưng tình hình nửa tháng trước đã thay đổi. Hoàng Thượng không hề thường xuyên đến lam điện của nàng, cho dù muốn nàng, nhưng cặp mắt không có nhiệt tình như trước, chính là giống như thông qua nhìn nàng mà thấy nữ nhân khác. Nữ nhân miễn cưỡng, nàng biết trong lòng Hoàng Thượng có người khác. Chưa hiện lên ở trên mặt: Nhưng ngay cả như vậy, nàng vẫn không thể ngừng yêu Hoàng Thượng. Chỉ chờ đợi Hoàng Thượng hồi tâm chuyển ý.

Tô Lệ Nhã trong mắt hiện lên tinh quang: Nàng sớm biết rằng Hoàng Thượng là vì muốn mượn sức Thượng Quan gia, mới có thể cưới Lam nhi. Vốn tưởng rằng Hoàng Thượng sẽ có tình với Lam nhi, hiện tại xem ra không phải như thế. Điều này càng kiên định quyết tâm của nàng.

Tô Lệ Nhã cười hóa giải không khí trầm mặc nói: “Lam nhi, chúng ta cũng nói chuyện lâu như vậy. Đến nếm thử trà long tỉnh này, rất tốt cho cuống họng.”

Lam phi không nghi ngờ, tiếp nhận chén trà, rất nhanh uống xong, muốn làm cho hương vị trà tách chua sót trong lòng ra.

Tô Lệ Nhã nắm chặt tay Lam phi, trịnh trọng nói: “Thực xin lỗi.”

Lam phi trong mắt hiện lên nghi hoặc, sau đó bỗng nhiên một trận mê muội đánh úp lại, giật mình nhìn gương mặt tràn ngập xin lỗi trước mắt. Rất nhanh chuyển sang phần nộ, nàng muốn gọi cung nữ: “Bình nhi, bình nhi –”

“Nha –” Cửa phòng rốt cục bị người đẩy ra. Tiến vào cũng là vẻ mặt ngưng trọng của Thượng Quan Nham.

Lam phi trong mắt hiện lên vui sướng, nói: “Phụ thân nàng bỏ thuốc ta.”

Thượng Quan Nham đi đến trước mặt Lam phi, nhẹ giọng nói: “Lam nhi, người yên tâm ở trong này nghỉ ngơi một chút. Mọi chuyện rất nhanh xử lý xong.”

Lam phi rốt cục ý thức được có chuyện lớn sắp xảy ra, cố gắng vươn tay nắm lấy tay Thượng Quan Nham, nói: “Phụ thân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Nham khê thở dài: “Là phụ thân sai lầm rồi. lúc trước ta không nên đưa người tiến cung. Người hãy ngủ một giấc thật tốt, tỉnh lại xem như một hồi mộng xuân đi!”

Lam phi chỉ cảm thấy cảnh vật bắt đầu vẩn vơ, mí mắt trầm trọng không nâng dậy nói.

Thượng Quan Nham thấy thế chạy đến đỡ Lam phi, quay mặt nói: “A Nhã, cảm ơn người.”

Tô Lệ Nhã nhìn cho dù nhắm chặt mắt, mày vẫn khóa chặt, nhẹ giọng nói: “Tướng gia cũng là vì suy nghĩ an nguy của Lam phi. Dù sao, hôn lễ hôm nay thật sự rất hung hiểm. Hơn nữa, nếu để Lam phi tham dự, tất nhiên sẽ đứng ở bên cạnh hoàng thượng. vô hình sẽ cho Hoàng Thượng một con tin quan trọng. Hơn nữa, nói như thế nào nàng cũng là muội muội ta. Ta có trách nhiệm bảo hộ nàng chu toàn.”

Thượng Quan Nham nhìn hai mắt thanh minh, bỗng nhiên cảm thấy Tô Lệ Nhã thật là nữ nhân kỳ lạ. Khi đối mặt khó khăn, nàng lựa chọn đứng cảm đối mặt. Hắn có chút lý giải Tam vương gia vì sao lại chung tình với nàng như thế.

Hai người cũng không có chú ý tới Lam phi nắm chặt quyền, cùng với móng tay hăm sâu trong lòng bàn tay. Hôn lễ?! Hung hiểm?! Chẳng lẽ hôn lễ này phụ thân cùng Tô Lệ Nhã sẽ gây bất lợi cho Hoàng Thượng? Không được, nàng phải bảo vệ Hoàng Thượng. Nàng không thể ngủ được. Móng tay lại hăm sâu vào trong lòng bàn tay thêm một phần.

90. Chương 93: Hôn Lễ [hạ]

Mặt trời nóng rực ở trên cao, làm cho hàn khí vào buổi sáng đầu thu bị xua tan. Ở Viêm Đô nơi phồn hoa nhất của Long Viêm quốc giờ phút này trên đường cái dân chúng tập trung xếp thành hai hàng. Dân chúng vẻ mặt nghiêm túc, quan binh duy trì trật tự. Dù là quan binh lấy trường mâu (giáo/thương) ngăn cản, vẫn ngăn không được dân chúng càng ngày càng đi về phía trước. Dân chúng chen nhau nhìn về phía xa xa. Hôm nay là ngày tướng quân kiêm Tam vương gia – Long Hạo Thừa đón dâu. Đối với vị Tam vương ngoài chống địch nhân, trong thực hiện chính sách nhân từ, dân chúng vô cùng kính yêu. Mà sở dĩ sáng sớm chờ ở đây chính là bọn họ muốn chân thành chúc phúc cho Tam vương gia.

Lúc này, từ phương xa truyền đến tiếng nhạc êm tai, một đại đội mặc hỉ phục xa xa đi tới. Long Hạo Thừa cho dù muốn bảo trì hình tượng lạnh lùng của chính mình, nhưng trong lòng vui sướng vẫn làm cho hắn không thể duy trì lạnh lùng trên mặt, một chút mỉm cười thản nhiên vẫn thủy chung treo tại trên mặt. Tô Lệ Nhã ngồi thoải mái trong kiệu lớn tám người sớm đã kéo khăn trùm xuống, xóc rèm cửa sổ lên ngắm phong cảnh, người bên ngoài nhìn không tới. Nhìn đám người tầng tầng lớp lớp, trong mắt thầm giật mình. Nàng trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ cổ nhân đều thích vô giúp vui như thế?

“Tam vương gia, Tam vương phi, chúc các người đầu bạc đến già.”

Không biết ai dẫn đầu, rất nhanh rất nhiều dân chúng trên mặt tràn đầy tươi cười chúc phúc hòa theo :

“Tam vương gia, Tam vương phi, chúc các người đầu bạc đến già.”

“Tam vương gia, Tam vương phi, chúc các người đầu bạc đến già.”

.....

Tiếng chúc phúc vốn hỗn loạn, dần dần trở nên có nhịp điệu, rồi sau đó chính tề phẳng phát muốn nổ tung Viêm Đô.

Tô Lệ Nhã khiếp sợ nhìn dân chúng hé ra tươi cười chân thành giản dị, biết những dân chúng này rất đơn giản nhưng phương thức biểu đạt kính yêu đối với Long Hạo Thừa lại có lòng nhất. Con mắt sáng bắt đầu trở nên ôn nhu: Đây là nam nhân nàng yêu, đây là nam nhân nàng phải gả. Nàng vì có thể gả cho nam nhân như thế mà tự hào. Nàng tin tưởng việc hôm nay khẳng định có thể thành công. Bởi vì hắn có được thứ mà trăm ngàn năm qua vị hoàng đế nào cũng muốn có nhất – lòng của dân chúng.

Ngồi trên tuần mã Long Hạo Thừa nhìn dân chúng nhiệt tình chúc phúc. Thì khuôn mặt hé ra tươi cười xa lạ, hắn thật rung động. Vốn, hắn trước kia hắn làm tất cả mọi việc để lấy lòng dân chúng, đều không phải xuất phát từ thành tâm, mà chỉ là thủ đoạn tranh quyền cùng củng cố quyền lực. Tươi cười chân thành trên

mặt dân chúng làm hấn cảm thấy hổ thẹn. Tầm mắt bắt đầu mơ hồ. Hấn trong mắt hiện lên kiên quyết: Nếu hôm nay kế hoạch có thể thành công, hấn chắc chắn sẽ làm một hoàng đế chân chính yêu dân, để đáp lại tươi cười giản dị mà chân thành kia. Long Hạo Thừa cực lực khống chế cảm xúc, mới kìm nén nước mắt quanh hốc mắt, sau đó bạc môi nổi lên tươi cười thiết tình đáp lại dân chúng.

Mặt trời đã lên cao. Trong tiếng náo nhiệt, Long Hạo Thừa và Tô Lệ Nhã rốt cục đã đứng trước cửa phủ Tam vương gia. Dựa theo hỉ tục, Long Hạo Thừa xuống ngựa, dùng sức đá cửa kiệu, để cho Tô Lệ Nhã được bà mối nâng xuống, hạ cỗ kiệu. Tiếp đó, hai người nắm hai đầu dây đỏ thật dài, hướng bên trong phủ đi đến.

Tiến vào bên trong phủ, văn võ bá quan đứng đầy hai bên.

Trải qua thời gian một khắc, bọn họ rốt cục đại sảnh cất chứa trăm người. Chỉ thấy Thượng Quan Hành và Hoàng Thượng đều ngồi ngay ngắn ở vị trí. Bởi vì lần này chủ hôn là Hoàng Thượng, quân thần có khác, bởi vậy Hoàng Thượng ngồi ngay ngắn ở chính giữa thủ vị, mà Thượng Quan Hành ngồi ngay ngắn ở bên trái thủ vị.

Y theo trình tự, Hoàng Thượng trước ngồi ở thủ vị nhận lễ bái của hai người. Hoàng Thượng làm chủ hôn nên sẽ ban thưởng rượu cho hai người, tỏ vẻ chúc phúc:

“Tam hoàng đệ, chúc các người phu thê trăm năm hảo hợp.”

Long Hạo Thừa trên mặt tái nhợt đỏ lên, tiếp nhận chén rượu, cười nói: “Đa tạ Hoàng Thượng long ân.”

Hoàng Thượng trong mắt hiện lên âm trầm: Trong rượu đã có phần độc dược cuối cùng. Chỉ cần Long Hạo Thừa uống vào, thì sẽ không gâu được đêm nay.

“Khụ, khụ, khụ.....” Long Hạo Thừa bỗng nhiên cấp tốc ho khan. Thân thể bởi vì ho khan mà run rẩy lên. Cái chén trong tay cũng bị nghiêng trên mặt đất.

“Tê tê tê.....” Rượu trong chén chảy ra, phát ra tiếng xì xì, nhanh chóng toát ra bọt biển, đều đó chứng minh trong rượu chứa kịch độc.

Hoàng Thượng khiếp sợ nhìn bọt biển: Trình Lâm không phải nói bí dược này không có phản ứng độc vật sao, cho dù là ngụ ý cũng khám xét không ra sao?

Hoàng Thượng vô cùng khiếp sợ, Long Hạo Thừa mặt mang u ám, sau đó đau lòng nói: “Hoàng Thượng, người vì sao muốn độc hại thần đệ? Thần đệ đã đáp ứng Hoàng Thượng giúp người giấu diếm chuyện mưu đồ bí mật bán đứng Long Viêm quốc cho hoàng đế Triều Dương quốc. Người vì sao còn muốn độc hại thần đệ a?” Nói đến cuối cùng trở thành hét lên.

Bị câu lên án Hoàng Thượng thông đồng với địch bán nước, quân thần nhất thời sắc mặt đại biến, làm cho Hoàng Thượng cũng biến sắc. Hoàng Thượng dù sao cũng là nhân vật lợi hại, lập tức thu hồi khiếp sợ, vẻ mặt bị oan uống phần nộ nói: “Long Hạo Thừa lớn mật, dám vu oan cho trẫm, người nói đi. Người có chứng cứ gì?”

“Chứng cứ?!” Bạc môi nổi lên châm chọc, Long Hạo Thừa từ trong lòng lấy ra một phong thư, mở ra giọng nói lạnh lùng: “Đây là Hoàng Thượng cùng hoàng đế Long Viêm quốc mưu đồ bí mật, để cho Triều Dương quốc xuất binh tiến công Long Viêm quốc, chỉ vì muốn cho thần đệ tự mình lãnh binh đến biên cảnh. Mà Hoàng Thượng, đại hoàng huynh của ta, thì ở trong quân đội đã an bài gian tế, đến lúc đó sẽ cùng quân địch Triều Dương quốc, nội ứng ngoại hợp, giết thần đệ. Cái giá phải trả, chính là Hoàng Thượng sẽ giao một châu cho Triều Dương quốc. Hoàng Thượng, bên trên có dấu ấn ngọc tỷ.”

Quân thần sau khi nhìn thấy ngọc tỷ quen thuộc, lập tức sắc mặt đại biến. Bọn họ đều ý thức được quân vương cư nhiên bán đứng quốc gia.

Hoàng Thượng khó có thể tin nhìn tín hàm chính mình viết cho hoàng đế Triều Dương quốc. Rất nhanh trong mắt nổi lên hàn quang. Hoàng Thượng cả giận nói: “To gan! Long Hạo Thừa dám giả tạo tín hàm giả họa cho trẫm. Người tới a! Đem loạn thần tặc tử này bắt lại!” Hoàng Thượng trong mắt hiện ra đắc ý:

May mắn lúc trước hẳn vì phòng ngừa tình huống có đột biến, nên bí mật sai Quý Xương mang theo ngự lâm quân, ẩn núp ở toàn bộ phủ Tam vương gia, hiện tại xem ra, an bài này là vô cùng chính xác.

“Bá bá bá.....” Vô số quan binh cầm trong tay đại đao tản ra hàn quang mà tiến vào, bao vây toàn bộ người trong đại sảnh. Nhất thời quần thần sắc mặt lại trở nên xanh mét.

“Ha ha ha..... Long Hạo Thừa, không thể tưởng tượng được người cũng có ngày hôm nay đi! Trẫm vẫn chờ đợi hôm nay.” Hoàng Thượng xóa bỏ hình tượng ngu ngốc hàng ngày, trong mắt nổi lên hàn quang làm cho người ta sợ hãi.

Hoàng Thượng như thế làm quần thần cảm thấy mao cốt từng nhiên (sởn tóc gáy). Bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy quân vương lãnh khốc vô tình.

Bạc môi nổi lên tươi cười lãnh khốc:“Bắt hắn.”

Quan binh rất nhanh liền động thủ. Nhưng bọn họ vọt vào bao vây Hoàng Thượng, hàn đao chỉ thẳng vào Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng sắc mặt nhất thời đại biến, quay đầu cả giận nói:“Quý Xương –”

Lúc này, Quý Xương trên mặt nổi lên cười lạnh nói:“Hoàng Thượng, người là bảo ta đi!” Giọng nữ nhân thanh thúy làm Hoàng Thượng chấn động. Lâm Tư tháo lớp mặt nạ, lộ ra gương mặt thật.

Hoàng Thượng nhìn tất cả, rồi đột nhiên giống như thở ra một hơi, cúi bả vai.

Thượng Quan Hành từ trong lòng lấy ra một thánh chỉ nói:“Hoàng Thượng, không, hẳn là Long Cần Nhận, tiếp chỉ –”

Long Cần Nhận trong mắt nổi lên châm chọc nói:“Trẫm như thế nào đã từng viết thánh chỉ cho Hành tướng mà không biết.”

Thượng Quan Hành bình tĩnh nói:“Đây là Tổ tiên hoàng bí mật viết cho lão thần. Tổ tiên hoàng sợ tương lai Long Viêm quốc sẽ có một hoàng đế không phù hợp, nên đã viết riêng đạo thánh chỉ này, cho thần phế truất hoàng đế.” Nói xong, ông mở thánh chỉ ra, để cho quần thần cùng Long Cần Nhận đều có thể nhìn rõ thánh chỉ.

Ngọc tử đỏ tươi, cùng với bút ký riêng của Tổ tiên hoàng, đều chứng minh thánh chỉ này là thật.

Thượng Quan Hành giọng nói uy nghiêm vang lên:“Long Cần Nhận vì tàn sát huynh đệ chính mình, không tiếc cùng địch quốc ký kết bí ước (kế ước bí mật) bán đất, hành vi đại nghịch bất đạo, không có trách nhiệm của một quân vương. Thần lấy danh nghĩa của Tổ tiên hoàng phế ngôi vị hoàng đế của Long Cần Nhận.”

Sau khi Thượng Quan Hành tuyên đọc xong thánh chỉ, bốn phía im ắng một mảnh đến mức chỉ sợ ngay cả cây châm rớt xuống đều có thể nghe được.

Hoàng Thượng sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng, trong đầu chỉ quanh quẩn nội dung thánh chỉ vừa rồi.

Quần thần cũng sắc mặt trở nên tái nhợt. Dù sao, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có hoàng đế bị trục xuất. Ý tứ sau lưng, người ở quan trường chìm nổi nhiều năm, đương nhiên biết rõ: Hôm nay phải đổi. Hoàng Thượng phải đổi người.

Tô Lệ Nhã nhìn hoàng đế sắc mặt tái nhợt, bỗng nhiên có điểm đồng tình với hắn. Dù sao, vốn đứng ở vị trí trên vạn người lại đột ngột bị kéo xuống, trong đó chênh lệch không phải người bình thường có thể hiểu được.

Thượng Quan Hành xua tay nói:“Dem hoàng bào của Long Cần Nhận cởi xuống.”

Long Cần Nhận mắt vốn tĩnh lặng bỗng nhiên biến đổi, đối với binh lính muốn tiến đến cởi hoàng bào trên người mình lớn tiếng quát:“Lớn mật, trẫm là hoàng đế. Các ngươi không thể như thế. Lớn mật!”

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Long Cần Nhận, cũng không có chú ý tới một thành ảnh màu lam đang lén lút đến gần.

Tô Lệ Nhã vốn đang đắm chìm trong cảm xúc đồng tình với hoàng đế, bỗng nhiên cảm thấy trên cổ chợt lạnh, quay đầu chỉ thấy dung nhan xinh đẹp của Lam phi thở gấp gấp.

“Dừng tay, buông Hoàng Thượng ra.”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng thu hút ánh mắt của mọi người.

Long Hạo Thừa trong lòng run sợ nhìn chủ thủ (dao găm) dán trên cổ Tô Lệ Nhã, cực lực áp chế sợ hãi nói: “Buông nàng ra!”

Vốn vẫn trầm mặc Thượng Quan Nham cũng biến sắc, vội vàng tiến lên khuyên bảo: “Lam nhi, mau thả nàng.”

Lam phi trong mắt kiên trì nói: “Không. Ta không có khả năng thả nàng. Phụ thân, người thật nham hiểm a! Cư nhiên liên hợp ngoại nhân bỏ thuốc mê nữ nhi, lại liên hợp người khác sát hại trượng phu nữ nhi. Phụ thân, người vì sao a?”

Thượng Quan Hành tiến lên một bước, giọng nói lạnh lùng: “Chúng ta chính là muốn bảo hộ người. Không hy vọng người bị liên lụy.”

“Bảo hộ?!” Lam phi hừ lạnh nói: “Gia gia, người sát hại trượng phu ta, thương tổn ta, chính là bảo hộ ta sao?”

Lam phi tăng thêm lực đạo trong tay, máu đỏ tươi từ trên cổ trắng nõn chảy xuống.

Long Hạo Thừa tim như bị ai nhéo nói: “Không cần. Chỉ cần người thả A Nhã, ta cái gì cũng đều đáp ứng người.”

“Thả Hoàng Thượng, làm cho chúng ta an toàn rời khỏi nơi này.” Lam phi nói rõ mục đích của chính mình.

Long Hạo Thừa lập tức xua tay, bảo thủ hạ thả Long Cần Nhận ra.

Long Cần Nhận lập tức đi đến trước mặt Lam phi.

Lam phi nhìn thấy nam nhân mình yêu, cười nói: “Hoàng Thượng, chúng ta đi thôi!”

Long Cần Nhận trong mắt thiêu đốt ánh lửa báo thù nói: “Không, trẫm phải báo thù.” Hắn nâng tay lên nhìn Long Hạo Thừa sắc mặt tái nhợt trong mắt chứa đựng sợ hãi, nhẹ giọng nói: “Long Hạo Thừa, người thực yêu nữ nhân này!”

Long Cần Nhận dùng tay vuốt ve trên dung nhan tái nhợt, khẽ lẩm bẩm: “Quả thật. Nàng là một nữ nhân vô cùng kỳ lạ, tự tin, chói mắt như vậy, làm cho người ta đui mù. Nữ nhân trong cung không có một ai có thể so sánh được với nàng. Ngay cả trẫm cũng muốn có nữ nhân như vậy.”

Lam phi nhìn nhu tình trong mắt Hoàng Thượng, thân thể mềm mại chấn động, bỗng nhiên biết người trong lòng Hoàng Thượng chính là nữ nhân trước mắt, đại tỷ trên danh nghĩa của nàng, thê tử Tam vương gia. Nhận thức này làm nàng thống khổ không chịu nổi.

Long Cần Nhận thu hồi tay, ánh mắt âm trầm nhìn thẳng vào mắt lo âu, nói: “Long Hạo Thừa, trẫm thật sự rất muốn biết người rốt cuộc yêu nữ nhân này bao nhiêu.” Long Cần Nhận lấy một cây đao, đi qua nói: “Chỉ cần người ở trẫm trước mặt tự sát, trẫm liền cam đoan thả nữ nhân này.”

Lam phi trong mắt hiện lên khiếp sợ: Nàng chỉ nghĩ cứu Hoàng Thượng rời khỏi nơi này. Nàng không muốn bất luận kẻ nào bị thương, tử vong.

Long Hạo Thừa không có do dự, lấy đao, lạnh lùng nói: “Long Cần Nhận, nếu ta thật sự tự sát, người sẽ tuân thủ lời hứa, thả A Nhã sao?”

Long Cần Nhận hưng phấn mà gật đầu nói: “Đúng, chỉ cần người vừa chết, trẫm sẽ thả nàng.” Lại đem nàng thu vào bên người.

Tô Lệ Nhã nhìn ánh mắt thâm tình, biết hẳn tuyệt đối sẽ vì chính mình mà từ bỏ sinh mạng. Không, nàng không thể để hắn tự sát. Trong mắt nổi lên tinh quang. Nàng rất nhanh khoát tay, chuẩn bị cầm toàn bộ

lưỡi dao, mặc kệ việc này sẽ làm nàng bị thương. Sau đó dùng hết sức lực, đoạt chủy thủ trong tay Lam phi. Máu lập tức nhuộm đỏ lưỡi dao. Đau đớn làm nàng buông lỏng tay ra, chủy thủ liền rơi trên mặt đất.

Vốn đắm chìm cho trong khiếp sợ Lam phi cũng không có nắm chặt chủy thủ, làm cho Tô Lệ Nhã dễ dàng đoạt đi. Tầm mắt của nàng dừng trên bàn tay chảy đầy máu, ngẩng đầu nhìn gương mặt vì đau đớn mà trở nên trắng bệch, nhưng trong mắt không có chút sợ hãi, chỉ có kiên nghị.

Long Hạo Thừa lập tức bay qua, mang Tô Lệ Nhã an toàn cách xa chỗ nguy hiểm này. Binh lính bốn phía vì phòng ngừa Long Cần Nhận vô đến người khác, nhanh chóng bao vây Long Cần Nhận cùng Lam phi.

Long Cần Nhận cũng hậu tri hậu giác phát hiện quân bài trong yếu trong tay chính mình đã mất. Phần nộ làm hắn tiến lên dùng sức tát vào mặt Lam phi, làm Lam phi quỳ rạp trên mặt đất, nói:“Đồ vô dụng, ngay cả người cũng xem không được.”

Lam phi khó có thể tin vượt sườn mặt nóng rát, nhìn gương mặt phần nộ không có chút ôn nhu : Đây là nam nhân nàng yêu sao? Đây là nam nhân nàng dùng tất cả mạng sống để yêu sao? Lam phi nhẹ giọng hỏi:“Hoàng Thượng, người có có yêu ta không?”

Long Cần Nhận đối với nữ nhân này chỉ cảm thấy phần nộ cùng chán ghét nói:“Trẫm chưa từng yêu người. Nếu người không phải là nữ nhi của Thượng Quan Nham, trẫm ngay cả nhìn cũng sẽ không liếc mắt nhìn người một cái.”

Lam phi trong mắt xuất hiện thâm trầm tuyệt vọng, cúi đầu nhẹ giọng cười, đứng dậy, đi đến bên cạnh Long Cần Nhận, làm cho khoảng cách của hai người gần bằng không, nói:“Hoàng Thượng, ta thật sự rất yêu rất yêu người. Thật sự.”

Long Cần Nhận trên mặt vẫn khinh thường xuất hiện khó có thể tin, phản thủ đẩy nữ nhân trước người ra, lui về phía sau vài bước, khiếp sợ nhìn chủy thủ cắm trên ngực, dùng khí lực cuối cùng nói hai chữ:“Tiện nhân-” sau đó khí tuyệt bỏ mình.

Lam phi ngực cũng xuất hiện cái động. Nàng gian nan tiến lên phía trước, đi đến bên người hắn, nhẹ giọng nói:“Hoàng Thượng, người yên tâm, trên đường đến hoàng tuyền người sẽ không cô đơn, ta sẽ đi cùng người.” Tươi cười ôn nhu mà hạnh phúc là biểu tình cuối cùng trên mặt Lam phi.

“Lam nhi –” Tiếng gọi đau lòng của Thượng Quan Nham quanh quẩn trong toàn bộ đại sảnh.

91. Chương 94: Đăng Vị

Đó là một thế giới vô cùng hắc ám. Tô Lệ Nhã mặc một thân hỉ phục quơ hai tay, lớn tiếng kêu lên:“Hạo Thừa, chàng ở đâu?”

Trả lời nàng chỉ là tiếng vọng lại của nàng.

Sợ hãi lan tràn trong lòng. Tô Lệ Nhã bước nhanh về phía trước. Cảnh vật bốn phía bắt đầu vặn vẹo, bóng tối bắt đầu tiêu tán. Vốn nghi hoặc nàng bỗng nhiên cảm thấy một trận áp lực đè lên gáy, nâng tay chỉ thấy Long Cần Nhận đang dùng chủy thủ kèm hai bên chính mình, đặc ý nhìn phía trước, theo tầm mắt hắn, nàng vừa vặn thấy một màn Long Hạo Thừa tự sát. Nàng đau lòng cao giọng kêu lên:“Không –”

Vốn đang ở trên giường mê man Tô Lệ Nhã bỗng nhiên ngồi dậy, ấn ngực cấp tốc thở hào hển, thân thể bởi vì mất đi tình cảm chân thành mà sợ hãi run run.

“A Nhã, nàng làm sao vậy?” Vẫn luôn ở bên giường Long Hạo Thừa lo lắng hỏi.

Nàng quay đầu máy móc, đối mặt với gương mặt quen thuộc, thân thủ dụng chạm hân mật, cảm thụ ấm áp của hắn, tim cấp tốc nhảy lên bắt đầu dần dần bình ổn. Con mắt sáng sợ hãi bị phần nộ thay thế.

“Ba –” Âm thanh vang dội tại trong căn phòng có vẻ dị thường.

Long Hạo Thừa có điểm khó có thể tin nhìn dung nhan phần nộ.

Trong mắt nổi lên đám sương:“Hỗn đản, người như thế nào có thể dễ dàng từ bỏ sinh mệnh chính mình như thế? Người cho là người chết đi, ta có thể sống một mình sao? Long Hạo Thừa, ta nói cho người biết, chỉ

cần có một ngày, người dám chết trước ta, ta cũng sẽ lập tức đuổi theo, trên đường đến hoàng tuyền ta sẽ không để cho người yên.”

Long Hạo Thừa ánh mắt trở nên ôn nhu, tiến lên ôm lấy người đang khóc sụt sùi. nữ nhân này thật sự thực thương hắn. Hắn thật quá may mắn có thể có được tình yêu của nàng.

Nàng dùng tay không có bị thương dùng sức đâm vào ngực hắn nói:“Nhớ kỹ về sau không cho phép bỏ lại ta một mình.”

Hắn khẽ hôn mái tóc của nàng, nhận lời nói:“Ừm, ta đáp ứng nàng.”

Nàng ngừng giãy dụa, lẳng lặng hưởng thụ thời khắc tâm ý tương thông này.

Bỗng nhiên, phần trí nhớ trước khi hôn mê bắt đầu quay trở lại. Nàng nhớ rõ hình ảnh cuối cùng nhìn thấy là Lam phi nương nương sát hại Long Cần Nhận. Nàng ngẩng đầu, lo lắng hỏi:“Lam phi, nàng thế nào?”

Long Hạo Thừa khẽ thở dài một hơi nói:“Lam phi ôm hắn quyết tâm phải chết, cho nên, cho dù là Trình Lâm cũng vô pháp cứu sống nàng.”

Nước mắt trong suốt lại rơi xuống, thân thể mềm mại của nàng run nhè nhẹ, khóc nức nở tự trách nói:“Là ta hại nàng, là ta hại nàng.....”

Long Hạo Thừa nhẹ nhàng chà lau nước mắt của nàng, nói:“A Nhã, nàng không có hại nàng ta, Lam phi khi chết, trên mặt của nàng mang theo mỉm cười hạnh phúc. Nàng có thể toàn tâm làm bạn với nam nhân mình yêu. kết cục như vậy đối với nàng cũng là một loại hạnh phúc.”

Nàng ngẩng đầu xác nhận hỏi:“Thật sự?”

“Ừm.” Long Hạo Thừa gật đầu nói.

Nàng một lần nữa tựa vào trong ngực ấm áp của hắn, cảm thụ được tiếng tim đập mạnh mẽ mà ổn định.

Động tácLong Hạo Thừa mở băng gạc bao quanh tay nàng, nhẹ giọng nói:“A Nhã, đau không?”

Nàng ngẩng đầu, lắc đầu nói:“Không, không đau. Hơn nữa, nếu chỉ chịu một chút thương thế nàycó thể ngăn cản người tự sát, ta cho rằng vô cùng đáng giá.”

Long Hạo Thừa rung động dùng sức ôm nàng, nức nở nói:“A Nhã, ta yêu nàng, thật sự rất yêu nàng!”

“Ta cũng vậy, ta cũng yêu chàng!” (sao thấy nó sến thế =____=)

“A Nhã, làm hoàng hậu của ta đi! vĩnh viễn cùng một chỗ với ta!” Long Hạo Thừa mở miệng nói. Hiện tại quần thần đều dễ cử hắn làm tân đế, ngay cả đảng cơ ngày cũng đã định xong, là vào ngày mai. ngôi vị hoàng đế này là hắn hao hết tất cả mọi thứ mới có được, là vũ khí lợi hại nhất để hắn bảo hộ A Nhã. Bởi vậy, hắn cũng không nói thêm gì mà đáp ứng ngay lập tức.

Lần này Tô Lệ Nhã trở nên trầm mặc, cũng không có trực tiếp trả lời hắn.

Hắn khẩn trương đẩy nhẹ nàng ra, nín thở hỏi:“A Nhã, nàng không muốn sao?”

Tô Lệ Nhã ngẩng đầu, con ngươi trong suốt nhìn thẳng vào mắt hắn hỏi:“Hạo Thừa, tình yêu của ta yêu cầu phải thực thuần khiết, không cho phép có tỳ vết nào. Ta muốn nam nhân ta yêu chỉ có thể yêu một người, và cũng chỉ có thể có một mình ta.”

Long Hạo Thừa trịnh trọng hứa hẹn nói:“Yên tâm, A Nhã. Cả đời này ta chỉ biết có một nữ nhân.”

Nàng lắc đầu nói:“Hạo Thừa, chàng còn không hiểu được ý tứ trong lời nói của ta. Ta muốn hậu cung của chàng chỉ có thể có một mình ta, nữ nhân khác, cho dù là trên danh nghĩa, ta cũng không cho phép.” Triều đại nào hoàng đế không phải cũng có hậu cung ba ngàn người đẹp sao? Nàng tin tưởng tình cảm của Hạo Thừa đối với nàng, nhưng là, làm hoàng đế cũng có rất nhiều lúc bất đắc dĩ. Có khi vì quan hệ với quốc gia khác, mà không thể không nhận nữ nhân khác tiến vào hậu cung mình. Nàng muốn Hạo Thừa cho nàng hứa hẹn. Về sau, không có bất cứ nữ nhân nào tiến vào hậu cung. Nàng nín thở chờ đợi hắn trả lời. Dù sao, yêu cầu này đối với một vị đế vương mà nói thật sự có điểm rất hà khắc.

Long Hạo Thừa từ trong mắt nàng cảm nhận được nàng đang khấn nguyện, không thể tưởng được A Nhã cũng có lúc khấn nguyện như thế. Nhưng hẳn lại vô cùng vui vẻ, bởi vì khấn nguyện này là biểu thị tình yêu của nàng đối với chính mình. Hẳn nở nụ cười, vô cùng ôn nhu nở nụ cười, hôn nhẹ bạc môi bởi vì khấn nguyện mà trở nên lạnh, nhận lời nói: “Ta Long Hạo Thừa hậu cung về sau chỉ có một người là Tô Lệ Nhã.”

Nàng đầu tiên là hai mắt mở to, sau đó trở nên ôn nhu, dùng sức ôm hắn, biểu đạt cảm xúc kích động cùng cảm kích hiện tại của nàng.

.....

Bởi vì bận tâm danh dự của hoàng thất, Long Hạo Thừa bắt đầu đối với ngoại nhân tuyên bố Long Cần Nhận đột nhiên phát bệnh mà chết. Quần thần cũng rất tự giác ngậm miệng mình lại, chuyên tâm chuẩn bị cho tân đế đăng cơ.

Thượng Quan Nham bởi vì chính mình hại chết nữ nhi, nản lòng thoái chí xin nghỉ ở nhà. Thượng Quan Hành cho dù bởi vì áy náy do chính mình không thể cứu chữa cho cháu gái, cũng không đi không được, đảm đương nhân vật đứng đầu bách quan, chuẩn bị nghi thức đăng cơ.

Tân đế Long Viêm quốc đăng cơ vào một buổi sáng nắng ấm. Tiếng nhạc trang trọng mà uy nghiêm vang lên, cung nữ và thái giám đều quỳ gối trên hành lang hoàng cung, từng đội ngũ binh lính đều cầm trong tay binh khí đứng tại vị trí. Một thân long bào trong người, có vẻ tuấn đạt phi thường Long Hạo Thừa bước từng bước trang nghiêm, tiến vào nơi hoàng đế đăng cơ trong các triều đại – Long đăng điện.

Văn võ bá quan phân loại ở hai bên, cung kính cúi đầu, khom lưng hành lễ. Dù là Long Hạo Thừa, trong lòng khó tránh khỏi cũng nhận nhạo kích động. Hắn hít sâu một hơi, sau đó bước chân lại vững vàng hướng một chỗ khác đi đến.

“Thùng thùng thùng –” Khoảng cách trăm bước ngắn ngủn, ở trong mắt Long Hạo Thừa lại vô cùng dài. Chỉ có trải qua trăm bước này, tương lai ngày sau sẽ không giống nhau. Về sau, hẳn chính là người đứng đầu của quốc gia này, gánh vác sự phồn vinh và cuộc sống yên ổn của dân.

Rốt cục, hắn đến trong đại điện, mặt hướng linh vị lịch đại hoàng đế Long Viêm quốc, quỳ xuống. Thượng Quan Hành tay cầm tế văn, tuyên đọc, tiếp đó đem mũ quân vương đội lên cho hắn và ngọc tỷ đại biểu quyền lực tối cao. Long Hạo Thừa chậm rãi đứng dậy, trang trọng xoay người, mặt hướng quần thần.

Thượng Quan Hành cùng với văn võ bá quan quỳ xuống, hô to: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!.....”

Tiếng hô uy nghiêm mà chỉnh tề, quanh quần toàn bộ Long đăng điện.

Tiếng nhạc lại vang lên hưởng ứng.

“Ô – ô – ô –”

Tiếng kèn vang lên trong toàn bộ hoàng cung, truyền khắp mọi góc ngách, truyền ra ngoài hoàng cung, làm cho dân chúng đều vui sướng cho tân hoàng đăng cơ.

Hoàng hậu trong điện, mặc phượng phục màu tím Tô Lệ Nhã sau khi nghe thấy tiếng kèn, kích động tay run nhẹ nhẹ: Rốt cục, rốt cục, Hạo Thừa đã lên được đế vị.

“Nương nương, giờ lành đã đến.” Một lão cung nữ nói.

Tô Lệ Nhã hít sâu một hơi, sau đó đứng dậy, hướng Kim Loan điện đi đến. Hôm nay, không chỉ có Long Hạo Thừa đăng cơ, mà cũng là ngày nàng trở thành hoàng hậu, chi mẫu của một quốc gia.

Từ hoàng hậu điện đến Kim Loan điện khoảng cách ước chừng 20 phút đi bộ, nhưng Tô Lệ Nhã lại cảm thấy lộ trình này thật sự là quá ngắn, không đủ để nàng có thể điều chỉnh nhịp đập của tim cho tốt.

Rất nhanh, nàng đã đến Kim Loan điện. Nhìn văn võ bá quan đứng đầy trong điện phủ, cảm nhận được ánh mắt từ quần thần, trong lúc nhất thời, nàng có chút mất bình tĩnh, chân trầm trọng nâng không nổi.

Lúc này, một đạo ánh mắt ám áp mà tín nhiệm làm nàng quay đầu hướng về phía hắn. tín nhiệm trong mắt hắn, làm nàng thoát khỏi khiếp đảm, lấy phong thái trang nghiêm mà hào phóng tiến vào đại điện, đi đến bên cạnh hắn, sau đó quỳ xuống.

Long Hạo Thừa cầm lấy mũ phượng, động tác mềm nhẹ đội lên cho nàng, rồi đem ấn phượng đại biểu quyền uy của hoàng hậu giao cho nàng, nói:“Trẫm lấy danh nghĩa quân vương của Long Viêm quốc, tứ phong Tô Lệ Nhã làm hoàng hậu của Long Viêm quốc.”

“Tạ Hoàng Thượng ân điển.” Tô Lệ Nhã nói xong một câu, rồi đứng dậy.

Long Hạo Thừa nắm tay nàng, đến vị trí bên cạnh chính mình ngồi xuống, mà hắn tắc ngồi ở trên long ỷ.

Quần thần quỳ xuống, hô to nói:“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế thiên tuế ngàn thiên tuế! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế thiên tuế ngàn thiên tuế!.....”

Tô Lệ Nhã quay đầu cùng Long Hạo Thừa nhìn nhau cười, bàn tay mềm bắt đầu nắm trở lại. Hơi thở ám áp mà thâm tình trong lúc đó tràn ngập quanh hai người.

.....
Trong điện Hoàng hậu.

“Hô –” Để cung nữ lui xuống, một mình nằm ngửa trong nước ấm hưởng thụ Tô Lệ Nhã không khỏi hô to thoải mái. Nhớ tới ban ngày vì bảo trì hình tượng một chi mẫu uy nghiêm, nàng ngay cả thở mạnh cũng không dám a! Toàn thân cứng ngắc. Thật sự là làm người ra buồn bực a! Đến bây giờ, nàng đều cảm thấy tất cả chuyện này cũng không chân thật. Nàng cư nhiên có thể trở thành hoàng hậu, một quốc gia chi mẫu. Thật sự là khó có thể tin a!

Đắm chìm trong suy nghĩ chính mình Tô Lệ Nhã cũng không có chú ý tới một bóng dáng cao lớn đã sắp tiến vào trong nước ấm.

Bỗng nhiên tiếng nước dao động, làm Tô Lệ Nhã nghi hoặc xoay người, nhìn thấy Long Hạo Thừa đã xuống nước.

Dung nhan trắng nõn nhiễm lên một tầng đỏ ửng. Vốn nàng rất muốn đem tầm mắt dời đi, nhưng dưới ánh nến nhu hòa chiếu xuống, khuôn ngực hoàn mỹ như thể làm nàng không thể dời tầm mắt.

Long Hạo Thừa bởi vì mỗi nữ si ngốc, bạc môi nổi lên tươi cười, đi đến bên cạnh nàng, đùa giỡn nàng nói:“A Nhã, nước miếng chảy a.”

Tô Lệ Nhã không chút nghĩ ngợi nâng tay sờ lên môi, nhưng bên môi khô ráo, làm nàng biết chính mình bị đùa giỡn. Đôi mắt đẹp giật dử trừng lên, một đôi tay mềm mại không khách khí hướng ngực trước mắt đâm vào:“Chán ghét –”

Nhưng bàn tay mềm bị một đôi bàn tay to bao lại, như thế nào cũng không rút trở về được. Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy con ngươi đen nóng rực. Nàng biết ánh mắt rực lửa phảng phất muốn thiêu đốt nàng đại biểu cho cái gì. Hoảng hốt xoay người, muốn chạy trốn. Nhưng một bàn tay to lại từ phía sau vây vào trong ngực.

Hắn khẽ cắn vành tai của nàng, giọng nói khàn khàn :“Thái y nói, đứa nhỏ đã tiến vào thời kỳ ổn định, có thể tiến hành chút vận động.”

Oanh – mặt nàng đều bị thiêu đỏ, cảm giác tê dại lan tràn ra khắp thân thể.

Bạc môi bắt đầu theo vành tai di chuyển xuống, kéo dài một đường đến cái cổ trắng nõn, rồi đến lưng trơn bóng không tỳ vết.

“Ân ~” Môi đỏ mọng không chịu được chế được khẽ rên rỉ.

Tiếng rên rỉ này làm con ngươi Long Hạo Thừa càng đỏ lên. Hắn khẽ xoay người, đem nàng ôm vào trong ngực, rồi đứng dậy, hướng giường lớn thoải mái đi đến.....

Một đêm này, tiếng rên rỉ ái muội cùng tiếng thở dốc vang vọng toàn bộ điện hoàng hậu.

92. Chương 95: Xuất Chinh

Ánh nắng sáng rõ chiếu vào trong điện hoàng hậu, chiếu vào hai người đang ôm nhau trên giường lớn. đồng hồ sinh lý cố định Long Hạo Thừa có chút mê mang mở mắt ra, bỗng nhiên áp lực trên cánh tay làm hắn quay đầu, nhìn thấy dung nhan ngủ say. Trên gương mặt tuần mỹ nổi lên tươi cười ôn nhu, con người đen nhìn chăm chăm dung nhan tuyệt mỹ. A Nhã, A Nhã rốt cục đã hoàn toàn thuộc về hắn. Cảm giác hạnh phúc như thủy triều nhộn nhạo trong lòng hắn. Chưa bao giờ biết sẽ có một người, có thể cho hắn hiểu được cảm giác khắp thiên hạ.

Lúc này, mí mắt nàng nổi lên quầng thâm, làm lòng hắn dâng lên áy náy. Tối hôm qua hắn thật là làm nàng mệt chết. Chưa bao giờ biết chính mình là người sa đọa vào tình dục như thế. Nhưng tối hôm qua A Nhã quyến rũ như vậy, yêu diễm như vậy, làm cho hắn say mê, không thể tự thoát ra được. Bởi vậy, hắn mới có thể một lần lại một lần muốn nàng. Trong con người đen bởi vì nhớ lại một màn tối qua mà trở nên sâu thẳm. Dục vọng lại bắt đầu thiêu đốt. Không, không được. Hiện tại A Nhã, đã mệt mỏi, hắn không thể lại muốn nàng. Long Hạo Thừa nhắm mắt lại hít sâu một hơi, áp chế dục vọng rục rịch, sau đó đứng dậy thay quần áo.

Mới ra điện hoàng hậu, chỉ thấy Thượng Quan Hành vẻ mặt ngưng trọng bước nhanh đi tới, hướng hắn quỳ nói: “Hoàng Thượng, biên cảnh truyền chiến báo, hai mươi vạn đại quân Triều Dương quốc đang tiếp cận.”

“Cái gì?!” Long Hạo Thừa vẻ mặt chợt tắt, lập tức tiếp nhận chiến báo mở ra. Không thể tưởng được Triều Dương quốc cư nhiên thừa dịp này khởi xướng chiến sự. Tầm mắt rơi xuống, dừng ở trên ngày. Trong mắt hiện lên tinh quang: Cư nhiên là ngày hôn lễ của hắn và A Nhã. Nói như vậy, Triều Dương quốc sở dĩ sẵn sàng khoải đáp ứng giao ra phong mật hàm kia, chỉ sợ là vì chờ đợi một ngày này. Khá lắm Triều Dương quốc, khá lắm hoàng đế kia. Trong nháy mắt nổi lên quyết tuyệt, nói: “Hành tướng, lập tức triệu tập trọng thần trong triều.”

“Dạ.” Thượng Quan Hành lên tiếng trả lời rồi rời đi.

Vẻ mặt ngưng trọng Long Hạo Thừa nhìn cảnh đẹp trong đình viện, nhưng con người lại không có tiêu cự, cho thấy giờ phút này hắn đang trầm tư.

.....
Mặt trời đã lên cao, thời gian cũng không còn sớm. Nhưng trong điện hoàng hậu vẫn bảo trì một mảnh yên tĩnh.

“Ân ~” Thiên hạ trên giường rốt cục cũng cử động. A Nhã theo quán tính đuổi người, nhưng toàn thân truyền đến cảm giác đau nhức, làm nàng đành chỉ động tác. Trí nhớ bắt đầu trở lại, một màn kích tình tối hôm qua tái hiện trước mắt. Hồng nộn kiều nhan, lập tức ửng đỏ. Trời ạ, hóa ra hoan ái làm cho người ta say mê, thoải mái như thế a! Tuyệt không giống lần đầu tiên đau đớn. Nhớ tới chính mình tối hôm qua bị khiêu khích mà cầu xin hắn, nàng chỉ có thể nâng tay vuốt hai má nóng bỏng.

“Nha –” Tiếng đẩy cửa ngắt ngang suy nghĩ của nàng. Ngẩng đầu chỉ thấy thân hình cao ngất, dựa theo cảm xúc e lệ, nàng một lần nữa nhắm mắt lại.

Long Hạo Thừa chạy tới bên giường, nhìn người rõ ràng giả ngủ, lại chần chờ, không biết mở miệng như thế nào.

Vẫn là Tô Lệ Nhã thiếu kiên nhẫn, xóc chân lên, quay đầu nhìn hắn. Nhưng tầm mắt sau khi tiếp xúc đến vẻ mặt ngưng trọng của hắn, lập tức ý thức được khẳng định đã có chuyện xảy ra.

Long Hạo Thừa ngồi ở mép giường, nhẹ giọng nói: “Hai mươi vạn đại quân Triều Dương quốc tấn công quốc gia của ta.”

Thân thể mềm mại chấn động, nàng nắm lấy tay hắn, bảo trì trầm mặc.

Hắn ngẩng đầu nói: “A Nhã, ta tính sáng sớm ngày kia tự mình mang hai mươi vạn đại quân đến biên cảnh.” Hắn phân tích qua tình hình hiện tại. Chỉ sợ lần này Triều Dương quốc là có chuẩn bị mà đến. Bởi vậy, quyết định tự mình dẫn quân. Như vậy không những khích lệ sĩ khí, hơn nữa, phóng nhãn toàn bộ Long

Viêm quốc, không còn có người so với hấn thích hợp đảm đương vị trí thống soái hơn. Trận chiến sự này, nếu là vì hấn cùng với đại hoàng huynh tranh vị mà gây ra. Hấn còn có trách nhiệm bình ổn.

Trong mắt nổi lên không muốn. Nhưng không muốn này rất nhanh đã bị tín nhiệm thay thế: “Hạo Thừa, ta tin tưởng chàng nhất định có thể đem quân địch đuổi ra khỏi Long Viêm quốc.”

Trong lòng dâng lên cảm động, bàn tay to nắm chặt bàn tay mềm nói: “A Nhã, ta tính tạm lập nàng làm giám quốc, giúp ta xử lý chính sự.” Bởi vì hấn đi lên để vị, ngôi vị hoàng đế vốn còn chưa ngồi yên, trong bách quan rất nhiều người đều là bởi vì tình thế mà không thể không hòa theo, nhất là Tứ hoàng đệ. Lúc trước sở dĩ lựa chọn duy trì chính mình, cũng là vì liên thủ đối phó đại hoàng huynh. Trong ngày hôn lễ, vì phòng ngừa khả năng Long Kinh Lệ phản bội, mà hấn đã thông qua quân đội riêng của mình vây quanh toàn bộ phủ Tứ vương gia, buộc Long Kinh Lệ không thể không thừa dịp bệnh, không tham gia hôn lễ. Lần này, hấn tự mình dẫn quân rời đi, người không phục hấn nhất định sẽ phản loạn. Hấn cần một người có thể hoàn toàn tín nhiệm giúp chính mình ổn định nơi này. A Nhã là người duy nhất hấn tín nhiệm. Hơn nữa, hấn cũng tin tưởng A Nhã có năng lực này.

Trong mắt hiểu rõ, nàng cười khê nói: “Hạo Thừa, chàng cưới ta có thật nhiều lợi a! Vừa có thể quản lý bên trong, vừa có năng lực làm chủ bên ngoài. Yên tâm, ta nhất định sẽ giúp chàng bảo vệ nơi này.”

Long Hạo Thừa kích động ôm nàng vào lòng, nức nở nói: “A Nhã.....” Hấn thật vô cùng may mắn, có thể lấy được nàng.

Con mắt sáng lý nổi lên hơi nước, nàng buông tay ôm chặt hấn, nghĩ đến sắp ly biệt mà chảy nước mắt.

Trong ngự hoa viên, muôn hoa tranh nhau đua nở. Một thân tử y (y phục màu tím) Tô Lệ Nhã bảo cung nữ và thái giám bên cạnh đều lui ra trăm mét, ngồi ngay ngắn ở trong lương đình uống trà cùng đợi.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân, chỉ thấy Lâm Tư và Trình Lân đã đi vào bên trong vườn.

“Hoàng hậu nương nương –” Trình Lân quỳ xuống kêu. Tuy rằng, khi kêu to, trong lòng vẫn có chút chua xót, nhưng so với trước kia đến, mùi vị chua xót này đã phai nhạt rất nhiều. Khê nâng tay, nhìn Lâm Tư đứng bên cạnh Tô Lệ Nhã, hấn biết đều là công lao của nàng. Gần đây, mỗi khi đêm dài thanh tĩnh, hấn ít nhớ tới Tiểu Nhã hơn trước, ngược lại là gương mặt thanh tú của nàng thường xuyên xuất hiện ở trước mắt.

“Trình Lân, ngươi và ta không cần giữ lễ tiết như thế. Đứng lên, ngồi ở chỗ này đi!” Nàng cũng không có dùng “Ai gia”, mà là dùng “Ta” để biểu đạt coi trọng Trình Lân.

Trình Lân đứng dậy, nhưng cũng không có ngồi ở bên cạnh nàng, chỉ cung kính đứng, cố chấp nói: “Hoàng hậu nương nương, quân thần chỉ lễ không thể bỏ.”

Nhớ tới tính cố chấp của hấn, nàng đành thôi, đi thẳng vào vấn đề nói ra mục đích của mình: “Trình Lân, ta hy vọng lần này ngươi có thể cùng Hoàng Thượng ra quân, đảm đương quân y cho hấn.” Nàng tin tưởng năng lực của Hạo Thừa, nhưng trên chiến trường là nơi giao thủ của tử thần, hơi vô ý một chút, cũng rất mới có thể bị thương. Nàng cần phải có người bảo đảm. Tại triều đại y học lạc hậu này, người nàng duy nhất có thể tin tưởng cũng chỉ có Trình Lân. Nàng muốn hấn bình an không có một chút thương tích trở về bên cạnh nàng.

Trình Lân đầu tiên là liếc mắt nhìn khăn cầu trong mắt Tô Lệ Nhã, sau đó tầm mắt vừa chuyển, nhìn Lâm Tư.

Tô Lệ Nhã biết gần nhất quan hệ của hai người bọn họ thân mật không ít: “Ta có thể cho Lâm Tư đi cùng.”

Lâm Tư lại lập tức quỳ nói: “Nương nương, nô tỳ muốn làm bạn bên cạnh ngài.” Nàng biết A Nhã lần này trở thành giám quốc, gặp phải áp lực và nguy hiểm. nàng nói cái gì cũng sẽ không rời A Nhã.

Trình Lân nhìn thấy Lâm Tư trên mặt kiên nghị, mới trả lời: “Thần nguyện ý theo quân xuất chinh.”

Tô Lệ Nhã thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm kích nói: “Trình Lân, cảm ơn ngươi.”

Ngày hôm sau, trước mặt quần thần Long Hạo Thừa công bố tin tức Triều Dương quốc tiến công, rồi đem quyết định tự mình dẫn quân giết địch nói sra. Đồng thời, cũng tuyên bố lập Tô Lệ Nhã làm giám quốc. Tuy rằng, rất nhiều người đối với từ nữ nhân giám quốc mà cảm thấy mất mặt, nhưng cũng biết nữ nhân này không dễ đối phó, cũng không có bao nhiêu người phản đối.

Ngày thứ ba, Long Hạo Thừa liền suất lĩnh hai mươi vạn đại quân ở trên võ đài hoàng gia cúng tế.

Đứng ở dưới đài Tô Lệ Nhã nhìn tượng phu tuần mỹ tựa như thiên thần, trong lòng lại xuất hiện không muốn. Bàn tay mềm nắm chặt, bình ổn dao động trong lòng. Phía sau truyền đến tiếng bước chân, làm nàng thu hồi suy tư, xoay người đối mặt với gương mặt tái nhợt.

Tầm mắt dừng ở một thân trang phục quân y trên người Trình Lâm, nàng trịnh trọng nói: “Hoàng Thượng liền giao cho người.”

Trình Lâm vẻ mặt chợt tắt, ôm quyền nói: “Hoàng hậu nương nương, xin yên tâm. Thần nhất định sẽ bảo vệ Hoàng Thượng bình an vô sự trở lại Viêm Đô.”

“Hoàng hậu nương nương hiến rượu –” Lúc này, quan hiến tế cao giọng cắt ngay cuộc nói chuyện của hai người.

Tô Lệ Nhã thoáng sửa sang lại một chút, cước bộ nghiêm trang hướng đài hiến tế đi tới. Từ trong tay quan hiến tế tiếp nhận chén rượu, đưa cho Long Hạo Thừa nói: “Chúc Hoàng Thượng khải hoàn trở về!”

Long Hạo Thừa mắt mang kiên nghị tiếp nhận chén rượu uống một hơi cạn sạch. Tô Lệ Nhã dâng lên chén rượu thứ hai nói: “Chúc tam quân khải hoàn trở về!”

Long Hạo Thừa cầm chén rượu xoay người nhìn binh lính, cao giọng nói: “Các người có tin tưởng đem địch nhân giết đồng bào ta, xâm quốc gia của ta đuổi ra khỏi lãnh thổ Long Viêm quốc hay không?”

“Bá – bá – bá –” Binh lính chỉnh tề giơ binh khí trong tay mình lên cao, hô to: “Có – có – có –”

Tiếng hô khí thế làm cả giáo trường lâm vào chấn động.

“Tốt, không hổ danh là nam nhi Long Viêm quốc ta. chúng ta cùng nhau uống chén rượu này, điachiến trường, thống khoái giết địch.”

Lúc này, binh lính trong tay đều đã cầm chén rượu, bọn họ học theo quân vương thống khoái mà uống xong chén rượu tiễn biệt.

Tô Lệ Nhã si mê nhìn nam nhân của mình: Hắn có quyết đoán như thế, trong lúc thống lĩnh toàn quân thật có mị lực, tuy rằng đối với nàng mà nói là xa lạ, nhưng lại làm cho nàng muốn đuổi mù.

Tam quân bắt đầu cước bộ chỉnh tề mà có quy luật chậm rãi đi ra. Long Hạo Thừa cuối cùng ôm nữ nhân chính mình yêu nhất một lần nữa, nhẹ giọng nói: “Chờ ta trở lại.”

Nàng phản thủ ôm chặt, nức nở nói: “Ta nhất định sẽ chờ chàng trở về.” (2 người này càng lúc càng sến ta edit mà nổi cả da gà =___=)

Hắn hít sâu một hơi, đẩy nàng ra dứt khoát lên ngựa, đi theo quân đội xuất phát.

Nàng nắm chặt tay mình, móng tay cơ hồ đã muốn xâm nhập da thịt, nương theo đau đớn, làm cho chính mình từ trong thương cảm ly biệt thoát ly ra, ngăn không cho nước mắt rơi xuống.

Lúc này, một đôi bàn tay mềm nắm tay nàng, xoay người, chỉ thấy Lâm Tư đứng ở bên cạnh, duy trì trầm mặc.

Nàng phản thủ nắm chặt tay ầm ập, một lần nữa quay đầu nhìn bóng dáng dần dần khuất xa, tầm mắt mơ hồ bắt đầu một lần nữa trở trong suốt: Hạo Thừa, ta nhất định sẽ chờ chàng trở về.

93. Chương 97: Lập Uy

Gió đêm thổi vào trong thư phòng Lã gia Lã Trác. Ngọn đèn sáng ngời chiếu xuống hái người trong phòng – Lã Trác và Hà Huyền. Do là người nhà của hoàng hậu tiền nhiệm trước, bởi vậy, cơ sở ngầm của bọn họ ở

trong cung không một gia tộc nào có sánh bằng. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Lã Trác sở dĩ lựa chọn cùng Hà gia kết thân. Có được tai mắt trong cung, rất nhiều thời điểm có thể biết trước tiên cơ.

Lã Trác trong mắt hiện lên hào quang nói:“Nói như vậy, hiện tại hậu cung chỉ còn lại có một mình hoàng hậu nương nương?”

Hà Huyền châm chọc nói:“Hoàng hậu kỳ thật cũng là muốn đuổi sạch tất cả nữ nhân bên cạnh hoàng thượng. Cái gì cần kiệm? Đây chính là tật phụ muốn mượn lý do quang minh chính đại mà độc chiếm Hoàng Thượng.” Hà Huyền bởi vì hoàng hậu các triều đại đều là người Hà gia, vốn tính chờ tân đế đăng vị, đem tiểu nữ nhi xinh đẹp nhất của chính mình đưa vào cung. Hiện tại bị người nhanh chân đến trước, tâm lý luôn phi thường không thoải mái. Đối với tân hoàng hậu, ngay từ đầu liền khinh thường.

Lã Trác càng tức giận hơn:“Cho dù hoàng hậu nương nương là tật phụ, nàng cũng có năng lực ghen tị a! Long Viêm quốc từ khi khai quốc tới nay, khi nào có nữ nhân giám quốc, nhưng Hoàng Thượng lại chọn để cho hoàng hậu giám quốc. Hoàng Thượng đối với hoàng hậu nương nương sủng ái đến như vậy.”

“Một nữ nhân hiểu được cái gì là chính sự?” Hà Huyền hừ lạnh nói.

Ánh mắt Lã Trác quét về phía Hà Huyền nói:“Người không được quên nhà mẹ đẻ hoàng hậu nương nương là Thượng Quan gia. Hiện tại có nguyên lão tam triều Hành tướng ở bên phụ trợ, ta nghĩ hoàng hậu nương nương giám quốc sẽ không mắc sai lầm gì lớn.”

Hà Huyền trong mắt hiện lên không cam lòng nói:“Chẳng lẽ chúng ta để một mình Thượng Quan gia nắm quyền sao?”

Lã Trác trong mắt hiện lên tính kế nói:“Kia cũng không nhất định. Hoàng hậu nương nương dù sao cũng là một nữ nhân. Xưa nay có nữ nhân nào hiểu được xử lý chính sự, chỉ cần chờ đợi, hẳn là rất nhanh có thể bắt lấy sơ hở của nàng ta.”

Ngón tay Lã Trác ở trên bàn gỗ gõ gõ nghĩ tới ba cung nữ được lưu lại, nói:“Người phái người đi điều tra bối cảnh ba người này.”

Hà Huyền tuy rằng nghi hoặc, nhưng mọi chuyện từ trước tới nay đều nghe theo ý kiến của Lã Trác ý nên hẳn vẫn gật đầu.

.....
Đồng dạng gió đêm thổi vào Hách gia. ngọn đèn mỏng manh chiếu vào trên mặt trẻ tuổi của Hách Trưng. Hách Trưng là đương gia của Hách gia cũng là một trong năm đại gia tộc. Bởi vậy, có rất nhiều người đối với người ba mươi tuổi này vẫn là trong lòng vẫn tồn tại không phục, ít nhất Dương gia Dương Chấn cùng Liễu gia Liễu Vu không để hấn vào mắt, mà tự bàn bạc :

“Ngày mai hoàng hậu nương nương sẽ vào triều giám quốc. Chúng ta trước phải hướng hoàng hậu nương nương hoặc là Thượng Quan Hành ca tụng, hay là phản đối?” Dương Chấn nghiền ngẫm phải tỏ thái độ như thế nào. Dù sao trong triều đình , đứng vững là vô cùng trọng yếu.

“Chúng ta trước nên bảo trì trầm mặc, nhìn xem thái độ của Lã Trác và Hà Huyền rồi nói sau!” Liễu Vu bảo thủ nói.

Rốt cục, Hách Trưng mở miệng nói:“Chúng ta nên lập tức tỏ thái độ đứng về phía hoàng hậu nương nương.”

Liễu Vu lập tức mở miệng phản bác nói:“Làm như vậy thật sự rất liều lĩnh. Nếu năng lực của hoàng hậu nương nương không đủ, giám quốc xuất hiện vấn đề, chỉ sợ Hoàng Thượng trở về sẽ trách tội đại thần ủng hộ nàng ta.” Hoàng Thượng chung quy không thể trách cứ hoàng hậu đi? Đây không phải giống như đánh miệng mình sao? Bởi vì lúc trước là Hoàng Thượng phong cho hoàng hậu làm giám quốc. Bởi vậy, nếu xuất hiện vấn đề, nhất định sẽ tìm người gánh tội thay. ở trong quan trường chuyện như thế vẫn thường xuyên xảy ra.

Hách Trưng khẽ hớp một ngụm trà nói:“Ngũ đại gia tộc ở Viêm Đô gồm: Lã gia, Hà gia, Hách gia, Dương gia, Liễu gia, theo sắp xếp là có thể nhìn ra Lã gia và Hà gia so với ba gia tộc chúng ta có quyền thế nhiều hơn. Ba mươi năm nay, chúng ta vẫn luôn bị hai nhà bọn họ áp chế. Trong đó một nguyên nhân chủ yếu là Lã gia hiểu được cách nắm giữ hậu cung là cùng Hà gia liên hợp. Hậu cung có đôi khi đối với Hoàng

Thượng ảnh hưởng sẽ vượt quá tưởng tượng của chúng ta. các nàng chỉ việc thổi thổi gió ở gối đầu, cũng đủ làm chúng ta chịu không nổi. Lại càng không nói, có thể thông qua việc trên giường, biết được suy nghĩ trong lòng Hoàng Thượng. Còn chúng ta phải nhìn sắc mặt Hoàng Thượng, làm sao hiểu rõ thánh ý. Hiện tại khó được dịp tận hoàng lựa chọn hoàng hậu không phải người Hà gia, đây là cơ hội của chúng ta. Mặc kệ hoàng hậu nương nương có năng lực hay không, trước hướng về phe nàng, luôn lợi nhiều hơn hại.”

Phân tích có trật tự như thế, làm cho hai người đều trầm mặc, cuối cùng vẫn là gật đầu đáp ứng.

Hách Trưng nhẹ nhàng thổi trà, thăm than nói: chức vị đương gia này không phải dễ làm. Hơn nữa, hân còn muốn thay đổi cục diện suy yếu trong mười năm gần đây của Hách gia, khó càng thêm khó a!

Ánh mặt trời đầu tiên chiếu vào trong điện hoàng hậu, vốn nên mặc xong phương y thì Tô Lệ Nhã lại còn đang ở trên giường, cũng không nhúc nhích, không thấy có một chút dấu hiệu muốn tỉnh dậy.

Lâm Tư không thể không tiến lên, kêu to nói: “Hoàng hậu nương nương – hoàng hậu nương nương –”

Trên giường mỡ nữ vẫn là không có một tia động đậy.

Trong mắt sáng nổi lên một kế, Lâm Tư lấy chậu rửa mặt không, dùng tay gõ vào lồng vàng.

“Đình đông” Tiếng va chạm làm cho người ở trên giường rất nhanh giật mình, sau đó đôi mắt đẹp bắt đầu mở to, chuẩn xác nhìn chăm chú màu vàng trước mắt.

Lâm Tư thu hồi chậu rửa mặt cười nói: “Nương nương rốt cục tỉnh.”

Tô Lệ Nhã đánh ngáp, oán hận nhìn chằm chằm Lâm Tư nói: “Tiểu Tư, ngươi rất ti bỉ. Cưng nhiên lợi dụng vàng.”

Lâm Tư buồn cười kéo mỡ nữ vẫn không muốn rời giường, nói: “Nhưng phương pháp ti bỉ này, đối với nương nương mà nói thực hữu dụng. Không phải sao? Tốt lắm, hiện tại rời giường chỉ sợ làm cho văn vô bá quan đợi lâu.”

Tô Lệ Nhã xoa mũi nói: “Ai bảo bọn họ thích rời giường sớm như vậy a? Con người a, chỉ có ngủ đủ, mới có thể có tinh thần làm việc không phải sao? Hãy chờ xem! không bao lâu, ta sẽ làm cho thời gian lâm triều thay đổi thành giờ Ngọ.”

“Dạ, dạ, dạ.” Lâm Tư chỉ hùa theo nàng nói giỡn, dù sao, lâm triều cũng không phải chỉ nói là có thể thay đổi.

Bởi vì ngủ không đủ giấc Tô Lệ Nhã không thể không mơ mơ màng màng ăn điểm tâm, đi đến đại điện.

Giờ phút này trong Kim Loan điện, văn vô bá quan về mặt khó coi cùng đợi chánh chủ đến. Bọn họ đã ở trong này đau khổ chờ đợi nửa canh giờ. cảm xúc bất mãn trong tiếng nghị luận để lộ ra.

Lã Trác nghe thấy âm thanh bất mãn, lại hiện lên đắc ý. Ngay cả sắc mặt Hách Trưng cũng không tốt. Đồng dạng trên mặt Thượng Quan Hành cũng không có khí sắc gì. Vốn nên là Long Kinh Lệ đứng ở vị trí thủ vị nhưng bởi vì nghỉ bệnh mà vắng mặt.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm –” Rốt cục giọng nói ồ ồ của thái giám làm cho quần thần một lần nữa đứng vững, cung nghênh nói: “Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, ngàn thiên tuế.”

“Các khanh bình thân!” giọng nói từ phía sau rèm truyền đến. Tô Lệ Nhã dù sao là thân phận nữ tử, nên phải che màn trước mặt. Ý tứ hàm súc như câu “Buông rèm chấp chính”. Bất quá, giờ phút này nàng lại phi thường cảm tạ tấm màn này có thể che dấu bộ dáng đánh ngáp của chính mình. Nàng bắt đầu bắt chước trong phim truyền hình nói: “Có việc mau tấu, vô sự liền bãi triều đi!” Nàng riêng ở hai chữ bãi triều tăng thêm ngữ khí, mục đích là làm cho những người này có thể mau mau nói xong để có thể trở về ngủ lại một giấc thật tốt.

Chúng thần sắc mặt lại biến đổi. thái độ ngạo mạn như thế làm bọn hân cảm thấy bị vũ nhục.

Lập tức còn có người đứng ra nói: “Về việc tân đế đăng cơ đại xá thiên hạ. Từ trước đến nay tân đế đăng cơ đều đại xá thiên hạ. Nhưng sau khi Hoàng Thượng đăng cơ, lập tức phải xuất chinh. Bởi vậy, cụ thể đại xá như thế nào còn chưa định đoạt, xin hoàng hậu nương nương định đoạt.”

Đại xá, làm cho nàng nghĩ đến tình tiết miễn thuế ba năm trong phim truyền hình, hình ảnh đại xá thiên hạ. Đầu óc hỗn độn bắt đầu thanh tỉnh. Mắt sáng quết về phía lão nhân làm nàng phiền toái đầu tiên. Nàng rõ ràng biết hiện tại Triều Dương quốc khai chiến, là không có khả năng miễn thuế.

Lâm Tư ở một bên nhẹ giọng nói: “Hắn là công bộ giám quan – Trần Chính.”

Thân vị công bộ thượng thư Liễu Vu đối với cấp dưới làm khó dễ mình hận ghiến răng ngứa. Trước khi tiến cung, hắn đã tiện tay nói với vài người, muốn ủng hộ hoàng hậu nương nương. Lão nhân này luôn bằng mặt không bằng lòng, vài lần không nghe lời mình nói. Hừ, xem ra hắn cũng là già rồi nên hồ đồ, đã đến lúc cáo lão hồi hương.

Phe Lã Hách hiện lên đắc ý cùng châm biếm.

Thượng Quan Hành thấy Tô Lệ Nhã trầm mặc, mở miệng nói: “Hiện tại hai quốc khai chiến. Bởi vậy, việc miễn thuế cũng chỉ có thể từ từ. Tin tưởng dân chúng sẽ thông cảm.”

Nói như thế, làm cho Trần Chính ngậm miệng lại. Dù sao thể diện nguyên lão tam triều, ai không cấp a!

Nhưng trong mắt chúng thần toát ra vẻ khinh bỉ, ở trong lòng thầm nghĩ: Nữ nhân dù sao cũng là nữ nhân.

Tô Lệ Nhã sâu sắc cảm thấy khinh thị trong mắt bọn họ, biết không khai triển năng lực của chính mình, chỉ sợ sẽ làm cho chúng đại thần này khinh thường, mở miệng nói: “Hoàng Thượng đăng cơ hắn là cùng dân vui mừng mới đúng. Nghe nói năm trước vừa tổ chức khoa cử. Nên phải đợi thêm ba năm nữa mới có kỳ thi, không bằng mùa thu năm sau liền tiến hành khoa cử. Thứ nhất có thể cho dân chúng vui mừng, thứ hai cũng có thể vì nước chọn lựa nhân tài. Về phần giảm thuế, cũng là có thể. Có thể tương ứng cắt giảm thuế nông công. Đương nhiên bộ phận giảm bớt này, có thể thông qua tiền của thương nhân để thực hiện. Theo ai gia biết, con cháu thương nhân Long Viêm quốc là không được phép tham gia khoa cử. Thương nhân chỉ cần tốn tiền là có thể làm cho chính mình hoặc con cháu tham gia khoa cử, cho dù giá định ột chút, bọn họ cũng sẽ chấp nhận. Nói cách khác đối với thu nhập tổng thể từ thuế hắn là không có ảnh hưởng. Nông dân nghèo khó cùng công hộ có thể được giảm thuế, thương nhân có thể được tham gia khoa cử, học trò có thể không cần khổ sở chờ ba năm, vẹn cả đôi đường. Kể từ đó, đúng là cùng dân vui vẻ.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều thất thần. Dù sao kế sách như thế, cứ nhiên có thể lập tức suy nghĩ cho tất cả giai cấp nông công thương sĩ. Nếu chính là đại xá thiên hạ, chỉ có thể làm cho giai cấp nông công vui mừng. Đối với thương nhân không có ưu đãi gì.

Lập tức có người đứng ra nói: “Kế sách này không ổn. Thương nhân bản tính trục lợi, nếu để cho bọn họ vào triều, chỉ sợ triều đình sẽ biến thành một màn trục lợi.”

Lâm Tư ở một bên nhẹ giọng nói: “Đây là Lại bộ lang trung Lã Vệ.”

Môi đỏ mọng nổi lên tươi cười, nói: “Chỉ cần cấp cho thương nhân chức vị nhàn tản, không có thực quyền là được.”

Lã Vệ vừa nghe, vốn muốn mở miệng, nhưng lại bị giọng nói thanh thúy ngăn chặn lại: “Nếu Lã đại nhân phản đối, kẻ cũng chỉ có thể hủy bỏ! Bất quá, nếu đám học trò biết bởi vì một câu nói của Lã đại nhân, làm cho bọn họ đợi thêm ba năm nữa, chỉ sợ sẽ có rất nhiều người đi quý phủ bái phỏng, nhận thức Lã đại nhân. Ai gia còn nghe nói, năm trước ở Viêm Đô còn có rất nhiều người không thi khoa cử.”

Ý tứ uy hiếp rõ ràng như thế, nhất thời làm cho sắc mặt Lã Vệ trở nên trắng bệch, trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Nếu hoàng hậu nương nương thật sự tuyên bố bởi vì chính mình mà từ bỏ cho quyết định khoa cử năm sau, chỉ sợ hắn sẽ đắc tội với tất cả học trò mất. Hắn lau một phen mồ hôi lạnh nói: “Hoàng hậu nương nương suy nghĩ thấu đáo. Quả thật thương nhân không thể đem triều đình biến thành một màn trục lợi.”

Lần này đến phiên phe Hách gia dùng ánh mắt khinh bỉ đối với phe Lã gia.

Lã Trác trong mắt hiện lên lúng túng, một lần nữa khôi phục, ngẩng đầu nhìn thân ảnh phía sau vải màn, sắc mặt trở nên thâm trầm.

Hách Trưng trong mắt hiện lên tinh quang, sau đó đứng ra lập tức tỏ rõ thái độ nói: “Thần cũng cho rằng kế sách này có thể thực hiện. Tuy rằng tổ tiên quy định thương nhân không thể tham gia khoa cử, nhưng hiện tại là tình huống đặc thù. Đây gọi là thời điểm đặc biệt thì dùng phương pháp đặc biệt.”

Dương Chấn cùng Liễu Vu cũng đứng ra ủng hộ.

Thượng Quan Hành cũng thu hồi giạt mình và tán thưởng trong mắt, đồng thời cũng tỏ vẻ đồng ý. Bởi vậy, cuối cùng chúng thần đều phụ họa. Trong tiếng phụ họa, vị trí giám quốc của Tô Lệ Nhã cũng hoàn toàn đứng vững.

Từ ‘học trò’ ta thấy không phù hợp lắm nhưng lại không biết dùng từ nào thay thế, mọi người góp ý nha.

94. Chương 98: Mạc Trọng Hình

Đó là một đêm không trăng, thiên địa vạn vật bao phủ trong bóng đêm. Bên ngoài phủ Tứ vương gia, ngẫu nhiên có mấy bóng đen ở nơi nào chớp lên. Bên trong phủ, giờ phút này chỉ có trong thư phòng Long Kinh Lệ có đèn đuốc sáng trưng. Long Kinh Lệ vẽ mặt thâm trầm nhìn bầu trời tối đen như muốn đem người cắn nuốt.

“Nha –” Cao Thận đẩy cửa vào.

Long Kinh Lệ xoay người, hỏi: “Thế nào?”

“Ngoài phủ vẫn là có người giám thị.”

Long Kinh Lệ mặt vốn âm trầm nhiễm lên phần nộ. Hắn biết tất cả đều là cơ sở ngầm của Long Hạo Thừa. Mục đích là vì phòng ngừa hắn làm phản. Long Hạo Thừa nói là liên thủ, nhưng trên thực tế là độc chiếm thành quả. Không chỉ trong hôn lễ hôm đó làm phản, còn phái ngự lâm quân vây quanh phủ Vương gia của hắn bắt lấy tội phạm chạy trốn quan trọng, làm cho hắn không có cơ hội tham gia hôn lễ. Ngày hôm sau, tuy rằng ngự lâm quân rút lui, nhưng cho tới bây giờ vẫn có người giám thị phủ Vương gia hắn. Ở trong hoàng thất, cho dù hắn không trí mưu, vẫn biết hiện tại hắn sở dĩ có thể bình an ở trong này, là vì biên cảnh phát sinh chiến tranh, làm cho Long Hạo Thừa không có tinh lực loại bỏ chính mình. Nhưng hắn biết chỉ cần chiến sự biên cảnh chấm dứt, mục tiêu tiếp theo của Long Hạo Thừa khẳng định là thu thập chính mình. Nguy cơ sinh tồn làm cho hắn không thể không nhấn mạnh nói: “Cao Thận, người lại tăng số người đến biên cảnh, tìm cơ hội ở trên chiến trường tiễn Long Hạo Thừa một đoạn đường.” Trong mắt hiện lên tinh quang.

“Dạ.”

Long Kinh Lệ thu hồi phần hận trên mặt, nói: “Tình hình trong cung thế nào a?”

Cao Thận ngăn ra, đem chuyện xảy ra lúc ban ngày nói với hắn.

Trên mặt Long Kinh Lệ nhiễm lên một tầng sắc thái phức tạp: Hắn đã sớm biết Tô Lệ Nhã không phải nữ nhân đơn giản. Mà Long Hạo Thừa chọn nàng làm giám quốc, tự nhiên biết nàng có đủ năng lực ứng phó mấy lão hồ ly trong triều. Nhưng thủ đoạn xử lý gọn gang như thế, không thể không nói năng lực của nàng đã vượt qua tưởng tượng của hắn. Hắn thật sự rất ghen tị Long Hạo Thừa, ghen tị hắn có thể ở trong trận làm phản này có được đề vị, càng ghen tị hắn có thể có được nữ nhân như vậy. Đầu óc linh động, gương mặt xấu xí nhưng lại vô cùng chói mắt, trong mắt phần hận càng sâu. Hãy chờ xem! Chờ sau khi tin tức Long Hạo Thừa chết trên sa trường truyền đến, Long Viêm quốc và nàng đều là của hắn. Phần hận bắt đầu thiêu đốt lên hai ngọn lửa điên cuồng.

.....

Bóng tối đồng dạng bao quanh phủ Hách gia. Hách Trưng vẽ mặt thâm trầm nhìn ngọn nến đang đưa, đầu óc nhớ lại tất cả chuyện phát sinh ban ngày trong triều đình. Ảnh ngược của ngọn nến ở trong mắt: Giám quốc như vậy, hoàng hậu như vậy thật sự là từ cổ tới kim chỉ có một mình nàng a! Hắn rốt cục biết được lý do vì sao Hoàng Thượng không chọn nguyên lão tam triều Hành tướng làm giám quốc, ngược lại lựa chọn nàng. Trên người nàng, hắn nhìn thấy được hy vọng cách tân (đổi mới), nhìn thấy được khát vọng của mình. Ngọn lửa hy vọng này, so với lúc trước Hoàng Thượng cho hắn lớn hơn và càng chói mắt hơn. Hắn hiện tại

vô cùng may mắn nàng là hoàng hậu. hoàng hậu như vậy, tin tưởng kế hoạch cải cách của hần có lẽ sẽ càng dễ dàng được thông qua. Hoàng hậu, hần vô luận tổn đại giới gì đều phải lung lạc nàng.

Tương đối cho Hách phủ bình tĩnh, tối nay Lã phủ có vẻ có chút náo nhiệt. Xa xa chỉ nghe thấy giọng nói tức giận của Hà Huyền:

“Nữ nhân cái gì? Cư nhiên muốn cho thương nhân tham gia khoa cử. Quy cũ tổ tông, đều bị nàng phá hủy hết. Còn có cái tên Hách Trưng lại đứng về phe nữ nhân kia.”

Sắc mặt Lã Trác cũng không tốt. Dù sao, vốn hần nghĩ cho dù hoàng hậu nương nương giám quốc, lấy năng lực của một nữ nhân, cũng biết không làm ra trò gì. Nhưng khi nàng tuyên bố tiến hành khoa thi vào mùa thu năm, đủ thấy mưu trí của nàng. Đây không chỉ có là nghĩ cho tất cả các giai tầng, hơn nữa có thể đề cao thật to thanh danh của nàng. Nữ nhân như thế, cũng không bọn họ có khả năng nắm giữ. Nữ nhân như vậy thật sự là rất nguy hiểm.

Rốt cục Hà Huyền ngừng mắng, nhẹ giọng nói:“Lã Trác, người nói chúng ta có cần phải tiên hạ thủ vi cường hay không? Dù sao hiện tại Hoàng Thượng không đây, hần là dễ dàng một chút.” Lấy cơ sở ngầm của Hà gia ở trong cung, muốn lên lút trừ khử một người hần là không khó. Cho dù nàng là hoàng hậu, cho dù việc này sẽ vô cùng khó khăn, nhưng vẫn có biện pháp có thể làm. Nhất là phụ nữ có thai, càng có nhiều được vật có thể loại bỏ nàng.

Lã Trác trong mắt hiện lên mưu tính phức tạp. Hà Huyền im lặng chờ đợi kết quả.

Cuối cùng, Lã Trác xua tay nói:“Việc này, vẫn nên từ từ. Dù sao, nếu chuyện bại lộ, tội danh mưu hại hoàng hậu, không phải chúng ta có khả năng đảm đương. Hơn nữa, người chẳng lẽ quên người hôm nay cáo ốm không có vào triều sao?”

Hà Huyền đầu óc cố gắng tìm tòi hôm nay người nào vắng mặt, sau đó trong mắt hiện lên tinh quang nói:“Người là nói Tứ vương gia.”

“Đúng. Hiện tại thế cục trong triều còn chưa ổn. Người nghĩ Tứ vương gia từ trước vẫn luôn cùng Hoàng Thượng tranh giành. Hần sẽ cam lòng với vị trí hiện tại sao? Hần khẳng định sẽ có hành động. Hơn nữa –” Lã Trác hơi dừng lại, sắc mặt trầm xuống nói:“Hoàng Thượng lần này là ngự giá thân chinh. Tuy rằng năng lực lĩnh quân của Hoàng Thượng là phi phàm. Nhưng ở trên chiến trường, thường xuyên cùng tử thần giao thủ, không thể, sẽ có vạn nhất phát sinh.”

Hà Huyền giật mình, nói:“Người là nói Hoàng Thượng có khả năng sẽ –” Nhìn thấy ánh mắt đảo qua của Lã Trác, hần không thể không hạ giọng, nhỏ giọng nói:“Hoàng Thượng có khả năng băng hà?!”

Lã Trác cũng không có trực tiếp trả lời, chỉ nói:“Thế gian này có rất nhiều chuyện không ai có khả năng khổng chế. Chuyện hiện tại chúng ta có thể làm chính là chờ đợi thế cục biến hóa, chỉ cần hoàng hậu nương nương không đụng đến điểm mấu chốt của chúng ta.”

ở một nơi khác, trong Thiên Lao vốn ẩm ướt lại không hề có nửa điểm ánh sáng. Cơ hồ tất cả phạm nhân trong phòng giam giờ phút này đều bọc cái chăn mốc meo, run run ngủ. Nhưng một gian trong đó, có một thân ảnh lại không có nằm ở trên giường, chính là ngồi ở một góc, nhìn cửa sổ duy nhất, ngắm bầu trời tối đen.

“Đát – đát – đát –” Theo tiếng bước chân, ánh lửa bắt đầu chiếu vào, làm ắt vẫn ở trong bóng đêm rong lúc nhất thời chịu không nổi ánh sáng, mà không thể không nâng tay ngăn ánh lửa chói mắt.

“Uy, Mạc Trọng Hình, đi ra.” Lao đầu lớn tiếng nói.

Bởi vì giọng nói và động tĩnh này mà phạm nhân trong phòng kể bên tĩnh lại, ánh mắt đều đối với người tuổi trẻ sắp toi mạng này đồng tình. Dù sao, hôm nay ở trong thiên lao có thể đi ra ngoài, chỉ có người chết.

ánh lửa chiếu xuống người phía trước, hé ra gương mặt thanh tú nhưng là lại tái nhợt. Môi khô nứt nổi lên chàm biếm, bỗng nhiên lớn tiếng cười nói:“Mọi người đều say, chỉ một mình ta tỉnh. Mọi người đều say, chỉ

một mình ta tỉnh.”

Lao đầu bởi vì tiếng cười quỷ dị này, tiến lên dục hấn nói:“Còn ngờ ngác cái gì, nhanh đi ra.”

Hắn vươn tay kiềm chế cánh tay, nói:“Ta chính mình tự đi.” sau đó hắn sửa sang lại quần áo cũ nát không chịu nổi trên người, về mặt bình tĩnh đi ra ngoài.

Vốn, hắn nghĩ sẽ bị đưa đến pháp trường, nghĩ chờ đợi chính mình sẽ là đao phủ cầm trong tay đại đao, nhưng chỉ thấy một người đề thấp mũ đứng ở nơi đó. Chỉ thấy lao đầu mới vừa rồi mang hắn ra cùng người nọ nói vài tiếng, liền rời đi. sau đó người nọ ném một miếng vải đen cho hắn nói:“Không muốn chết, thì bịt kín bằng miếng vải đen này.”

Hắn cúi đầu nhìn miếng vải đen trong tay, cuối cùng vẫn là bịt kín. Hắn ngay cả chết còn không sợ, thì có cái gì đáng sợ.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy người nọ hướng trên người mình điểm một huyết đạo, tiếp đó toàn thân hắn trở nên cứng nhắc không thể nhúc nhích. Rồi hắn cảm thấy có người vác hắn, phi thân đi.

Bay liên tục khoảng hai khắc, chân hắn rốt cục một lần nữa đạp trên mặt đất, đứng vững. miếng vải đen trên đầu cũng bị người bỏ xuống. Bốn phía ánh sáng sáng ngời, làm cho trước mắt hắn một mảnh mờ mờ. Chờ hắn bắt đầu thích ứng ánh sáng, ánh vào mắt đầu tiên là một bức tranh phượng hoàng lớn làm bình phong. Hắn có chút kinh ngạc, có người lại có thể dùng bức họa lớn như thế làm bình phong.

“Người chính là bởi vì viết văn châm chọc Lại bộ thượng thư, mà bị quan viên Hưởng Duyên bỏ tù Mạc Trọng Hình?” giọng nữ thanh thúy từ phía sau bình phong truyền đến.

“Đúng là tại hạ.” Tuy rằng không biết nữ tử sau bình phong là người nào, nhưng hắn vẫn thần nhiên trả lời.

“Người cũng biết quan viên Hưởng Duyên không phải thảo dân như người có thể nghị luận.”

Hắn trong mắt phần hận nói:“Tại sao chỉ cho quan nói dân, không cho phép dân nói quan?”

“Nhưng người viết nói thẳng quan viên Hưởng Duyên vào triều tranh quyền đoạt lợi như thế nào, không vì dân chúng? Đây không phải có chút nói quá?”

“Nói quá?” Hắn hừ lạnh nói:“Ta đã viết nhẹ thật sự. Trước khi tân đế đăng vị, thế lực trong triều đều là của tân đế và Tứ vương gia, mà trong đó ngũ đại gia tộc hỗn loạn. Mỗi ngày lên triều chỉ phát sinh đấu tranh bảo vệ quyền thế của chính mình. Cho dù tân đế đăng cơ, triều đình này vẫn là tranh quyền đoạt lợi, mà không phải vì mưu cầu hạnh phúc cho dân chúng.”

“Vậy người cho rằng nên cải cách triều đình như thế nào, mới có thể làm cho bách quan chân chính vì dân chúng mưu cầu hạnh phúc?” Phía sau bình phong trầm mặc một đoạn thời gian, lại vang lên.

Mạc Trọng Hình biết lời nói chính mình lớn mật như thế, chỉ sợ sẽ dữ nhiều lành ít, nên nắm chắc cơ hội cuối cùng, đem suy nghĩ trong lòng nói ra:“Đầu tiên tiến hành cải cách quan chế trong triều, loại bỏ chức vị hai tướng quân, gia tăng một cái bộ – bộ binh, làm giảm quyền thế của tướng quân. Dù sao quân nhân nếu nắm giữ nhiều quyền thế mà nói, sẽ xuất hiện tình trạng giống như tiên đế, cục diện tướng quân đoạt quyền. sau đó đặt ra một bộ giám quan, dùng để giám sát chiến tích và phẩm hạnh của quan viên. kết quả giám sát có thể trực tiếp làm quan viên tấn chức hoặc xử phạt.” hắn từ châm chích biến thành thuyết minh.

Tô Lệ Nhã ở sau bình phong có chút kinh ngạc cho việc hắn nắm chắc quyền thế chính trị cân đối. Nhân tài như vậy quả thật là người mình cần. Vốn chính là muốn gặp mặt thư sinh dám nói thẳng đương triều thượng thư là người như thế nào, có đáng giá cho chính mình giúp hắn hay không. Hiện tại xem ra, người này là nhân tài khó có được.

Rốt cục, Mạc Trọng Hình nói xong khát vọng trong lòng, thở gấp cùng đợi kết quả.

“Ba – ba – ba –” tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, bình phong vẫn bị Lâm Tư ngăn cản ở trước mắt chuyển đi. Hắn rốt cục có cơ hội nhìn thấy người phía sau bình phong. Hắn hai mắt mở to, khó có thể tin nhìn người mặc phượng trang.

“Người là nhân tài hiếm có, cứ mai một như vậy thật sự là rất đáng tiếc. Ai gia nguyện ý cho người cơ hội thực hiện khát vọng, nhưng người phải thề vĩnh viễn nguyện trung thành cho ai gia.”

Hắn trong mắt xuất hiện ánh lửa hy vọng, nhưng ánh lửa này rất nhanh liền tiêu diệt :“Hoàng hậu nương nương dù sao cũng là nữ lưu –”

Tô Lệ Nhã trong mắt hiện lên giận dữ nói:“Người đừng tưởng rằng nữ nhân thì không làm được đại sự. Ai gia có thể nói rõ cho người biết, hiện tại toàn bộ Long Viêm quốc do ai gia làm giám quốc. Ai gia tuyệt đối có năng lực cho người cơ hội. Hơn nữa ai gia đã hưởng thiên hạ công bố mùa thu năm sau sẽ tổ chức khoa thi. Mạc Trọng Hình, người nghĩ, còn có ai ngoài người có năng lực đoạt bằng vàng trong khoa thi?”

Hắn trong mắt hiện lên kinh hãi, sau đó trên mặt thanh tú xuất hiện tự tin nói:“Hoàng hậu nương nương, thảo dân nhất định có thể.”

Tự tin trong mắt hắn, nàng thích. Nàng cười nói:“Còn có, ai gia nói cho người một sự kiện, lần này người sở dĩ có thể đứng ở trong này cũng là vì một nữ nhân. Lâm Tư, người dẫn hắn đi xuống đi!”

Lâm Tư liền mang theo vẻ mặt nghi hoặc của Mạc Trọng Hình đi xuống.

95. Chương 99: Thanh Tĩnh

Trong điện hoàng hậu to như vậy chỉ còn lại có Tô Lệ Nhã. Gió đêm thông qua cửa sổ mở mà tiến vào, thổi một mảnh yên tĩnh trong phòng nghỉ.

“Nhiều sái –” Âm thanh rất nhỏ tại nơi yên tĩnh này có vẻ dị thường vang dội. Cùng với âm thanh này, tịch mịch và hư không bắt đầu lan tràn. Tô Lệ Nhã thông qua đá đầu (?), đá đi trong lòng hư không cùng tịch mịch.

“Nha –” Cửa phòng bị người đẩy ra, Lâm Tư nhẹ giọng nói:“Hành tướng ở phòng ngoại nói có việc cầu kiến.”

Nàng biết gia gia lúc buổi sáng nhìn thấy biểu hiện của nàng, tự nhiên sẽ tìm chính mình. Bất quá, nàng không nghĩ đến ông sẽ đến vào canh giờ này:“Tuyên!”

Thượng Quan Hành vẻ mặt có chút phức tạp đi vào, quỳ nói:“Thần bái kiến hoàng hậu nương nương.”

Tô Lệ Nhã thấy thế lập tức nâng Thượng Quan Hành dậy, làm nũng nói:“Gia gia, người như thế nào khách khí với ta như vậy a?”

Thượng Quan Hành đứng lên nói:“Quân thần chi lễ không thể bỏ.”

“Trường ấu chi lễ càng không thể bỏ. Ta muốn hiếu đạo với trưởng bối so với quân thần chi lễ trọng yếu hơn. Như thế nào, gia gia không phân nhận cháu gái này sao? Điều này không thể được. Ta thật vất vả mới có gia gia sủng ái ta như vậy.” Nàng không thuận theo, lôi kéo tay ông làm nũng.

Thượng Quan Hành nhìn tươi cười quen thuộc, nghe giọng nói làm nũng, trong lúc nhất thời mê hoặc. Thật khác biệt với khi lâm triều a. ông biết A Nhã cũng không phải nữ tử đơn thuần. Nàng tự tin chói mắt. ông tin tưởng đây cũng là nguyên nhân Hoàng Thượng nàng như thế. Hơn nữa, nàng có trí tuệ siêu phàm. Lúc trước, khi hiền kế làm cho Triều Dương quốc giao ra phong mật hàm kia đã có thể nhìn thấy năng lực của nàng. Nhưng ông như thế nào cũng không nghĩ đến A Nhã lại có năng lực chính trị. Phương pháp xử lý nhanh gọn quả quyết, còn có –, trong đầu Thượng Quan Hành hiện lên tình hình lúc lâm triều: Còn có uy nghi của bậc đế vương phát ra trên người nàng. Tuy rằng, cảm giác này chỉ có trong nháy mắt, nhưng hắn vẫn cảm nhận được rõ ràng khi nàng âm thầm uy hiếp Lã Vệ. A Nhã như vậy làm ông thấy xa lạ.

Tô Lệ Nhã nhìn Thượng Quan Hành im lặng, nhẹ giọng nói:“Gia gia, người là bởi vì chuyện lâm triều, mà đối với ta sinh ra khoảng cách sao?”

Cảm thấy ánh mắt trong suốt nhìn chằm chằm chính mình, trong lúc nhất thời muốn tìm cớ qua loa trách Thượng Quan Hành lựa chọn thẳng thần thành khẩn nói:“A Nhã, biểu hiện của người khi lâm triều thật sự là vượt qua sức tượng tượng của gia gia. Cho dù là gia gia, cũng không nghĩ ra được kế sách như thế. Một nữ nhân rất có tài –” Ông cũng không có nói hết. Thượng Quan Hành vì sao đối với nữ nhân có tài như thế cảnh giác, chính là bởi vì triều đại trước diệt vong chính là bởi vì phi tử có năng lực phi thường, can thiệp triều chính, vì để có được quyền thế, không tiếc hãm hại, sát hại trung thần, cuối cùng làm đảo điên toàn bộ quốc gia.

“Gia gia là sợ ta trở thành nữ nhân họa quốc ương dân đi!” Tô Lệ Nhã biết lão thần cổ đại này sợ nữ nhân đoạt quyền là vô cùng kiêng kị. Bởi vậy, thân là nguyên lão tam triều Thượng Quan Hành mới sẽ không từ ái nhìn mình giống trước kia.

Thượng Quan Hành chấn động. Tuy rằng ông cũng không có trả lời, nhưng biểu tình trên mặt đã nói lên hết thấy.

Tô Lệ Nhã vươn tay, nắm lấy bàn tay tràn đầy dấu vết năm tháng của Thượng Quan Hành, cười nói: “Gia gia, đối với quyền thế, ta cũng không có hứng thú. Ta sợ dĩ phải làm giám quốc, chỉ vì Hạo Thừa. Ta muốn hấn ở trên chiến trường sẽ không lo lắng về việc trong cung. Ta muốn làm hậu phương vững chắc cho hấn. Bởi vì ta thương hấn. Ta thật sự rất thương hấn.”

“Hành, ta yêu ngươi.” dung nhan kiên trung trong trí nhớ cùng gương mặt trước mắt thật giống nhau. Ông si ngốc nhìn gương mặt kiên định với tình yên của mình, sau đó thoải mái dùng tay kia vỗ nhẹ bàn tay mềm nói: “A Nhã, như thế nào lại cùng gia gia khách sáo?”

Nhìn tươi cười từ ái quen thuộc, nàng vui vẻ nói: “Gia gia –”

Thượng Quan Hành mất mạng hứa hẹn nói: “A Nhã, gia gia sẽ giúp ngươi cùng nhau thủ hộ vị trí hậu phương, chờ đợi Hoàng Thượng bình an trở về.”

“Gia gia –” Nàng nức nở nói. Nàng biết người giống như gia gia, một khi hứa hẹn, thì có nghĩa hấn toàn tâm tín nhiệm chính mình, về sau cũng sẽ toàn tâm giúp mình.

Thượng Quan Hành nâng tay hơi thô lỗ lau nước mắt cho nàng, nói: “Tốt lắm. Đừng khóc lóc nữa. Gia gia, đã lâu không có chơi cờ với ngươi, đêm nay bồi gia gia chơi thật tốt đi.”

“Tuân mệnh.” Nàng nín khóc mỉm cười.

Một đêm này tiếng đánh cờ trong điện hoàng hậu thảng đến đêm khuya mới ngừng lại.

.....

Sáng sớm hôm sau, bắt đầu chiêu cáo thiên hạ về việc tổ chức khoa thi vào mùa thu. Thư sinh ở Viêm Đô là những người vui nhất khi biết được tin này, tiếng hoan hô, truyền khắp nơi trong kinh thành. Tuy rằng, bọn họ khinh thường đối với việc thương nhân cũng có thể tham gia khoa cử. Nhưng nghĩ đến không cần chờ ba năm, có thể lại có cơ hội tham gia khoa cử, cũng coi như không thấy. Tâm tính kiêu ngạo của người đọc sách: Việc này trong mắt bọn họ mà nói, thương nhân tham gia cũng chỉ là làm nền. Mang theo suy nghĩ như vậy, những thư sinh ở Viêm Đô bắt đầu tụ họp chúc mừng. Thanh danh Tô Lệ Nhã bắt đầu được tạo dựng ở trong lòng những người này.

Đâu chỉ có người đọc sách hưng phấn, thương nhân bên này cũng mở một đại yến hội. Tuy rằng đối với việc phải quyền tiền mới có thể tham gia khoa thi, nhưng với thương nhân trong hầu bao chỉ có tiền mà nói, thì chút tiền nhỏ ấy mà có thể tham gia thi cử là vô cùng có lợi. Nghĩ đến trước kia, bọn họ vì để cho con cháu tham gia khoa cử, ngay cả việc không cho con cháu nhập vào gia phả cũng đều đã làm, trực tiếp cho gia đình bình thường nhận nuôi. Hiện tại có thể quang minh chính đại đón con cháu trở về. Bọn họ có thể không cao hứng sao?

Kỹ viện lớn nhất Viêm Đô – trong đại sảnh tụ tập các thư sinh ăn mừng. Mà trên ghế lô ở lầu hai cũng đồng dạng đang ngồi đầy các thương nhân chúc mừng. Lý do tách làm hai phe cũng rất đơn giản. Bằng không, lấy sự khinh bỉ của thư sinh đối với thương nhân, mà thương nhân cũng không có hảo cảm gì với thư sinh, hôm nay tụ tập nhiều thương nhân và thư sinh như vậy, chỉ sợ sẽ phát sinh âm ỷ.

Ngược lại với lầu hai náo nhiệt, lầu ba có vẻ im lặng hơn. Từ xa có tiếng đàn thanh u (thanh tĩnh đẹp đẽ) vang lên. Nhưng tiếng đàn này rất nhanh liền bị tiếng ồn ào của lầu một và lầu hai lấn áp.

Tần Tử Dục bưng chén rượu, si ngốc nhìn nữ tử gây đánh đàn. Trên gương mặt thanh nhã rất nhanh nhiễm lên một tầng đỏ ửng.

Đôi mắt đẹp của Đỗ Nhiễm mang xấu hổ nhìn Tần Tử Dục tuần mỹ trước mắt. Hấn là nam tử tuần mỹ nhất mà đời này nàng gặp qua. Nàng từ lần đầu tiên nhìn thấy hấn, thì đã ái mộ. Vốn tưởng rằng bề ngoài chính mình tâm thường, tuyệt đối không có cơ hội hầu hạ hấn. Nhưng như thế nào cũng không có nghĩ đến

cư nhiên hẳn không gọi hoa khôi, ngược lại muốn nàng phục vụ. Mỗi ngày nay, mỗi ngày hẳn đều tới nghe chính mình đánh đàn. Từ ôn nhu trong ánh mắt, nàng có thể cảm giác ra tình cảm của hẳn. Nàng thật sự rất thích hẳn, hy vọng hẳn vì chính mình chuộc thân, để vĩnh viễn hầu hạ hẳn. Nhưng vì sao nhiều ngày như vậy, hẳn chưa bao giờ chạm vào chính mình? Nghĩ đến đây, tiếng đàn không tự giác nhiễm lên một tầng u sầu thản nhiên.

Rốt cục, một khúc kết thúc. Đỗ Nhiễm giống như trước tiến lên rót rượu cho Tần Tử Dục. Nhưng bước chân pháp lại rối loạn một chút, ngã vào trong ngực dày rộng.

Mở mắt ra, đập vào mắt là con người đen sâu thẳm xinh đẹp. Rốt cuộc áp chế không được tình cảm trong lòng, nàng nâng tay kéo gáy hẳn, dâng lên môi đỏ mọng của chính mình. Môi đỏ mọng mới đụng tới bạc môi khô gợt, nàng đã bị người đẩy ra.

“A –” Bởi vì quán tính, Đỗ Nhiễm ngã ngồi trên mặt đất.

“Không, không đúng. Người không phải nàng.” Tần Tử Dục trong mắt trở nên thâm trầm thất vọng nói.

“Tần gia –” Đỗ Nhiễm nghi hoặc đứng dậy, khẽ chạm cánh tay hẳn nói.

Bàn tay to vung lên, đẩy tay nàng ra, giọng nói lạnh lùng nói: “Không nên đụng ta.”

Đỗ Nhiễm cảm thấy Tần Tử Dục tức giận, sợ bị thương nên chỉ đứng tại chỗ.

Tần Tử Dục điều chỉnh tâm tình của mình, nhớ tới thái độ ác liệt vừa rồi của chính mình, xoay người, vốn cảm thấy áy náy, nhưng khi tầm mắt dừng trên gương mặt sợ hãi, trong đầu hiện ra dung nhan tự tin càng rõ ràng, nữ nhân trước mắt làm sao có thể là nàng? Ngu xuẩn a! Cho dù bộ dáng nàng có chút giống “Nàng”. Nhưng nàng dù sao không phải “Nàng” A! Tự tin như vậy, “Nàng” Là độc nhất vô nhị. Thế giới này làm sao có thể sẽ có một người khác như “Nàng” Đâu? Bạc môi hiện lên tươi cười tự phúng. Nên thanh tĩnh, hẳn cũng đã thanh tĩnh.

“Ha ha ha –” Hẳn điên cuồng mà cười tự giễu.

Tần Tử Dục như vậy, làm sắc mặt Đỗ Nhiễm nhất thời trắng xanh, kinh sợ khẽ gọi: “Tần gia –”

Rốt cục, hẳn ngừng cười, từ trong lòng lấy ra ngân phiếu, nói: “Đây xem như thù lao mấy ngày nay người theo hầu ta. Hẳn là đủ người chuộc thân.”

“Tần gia, ta hầu người không phải vì tiền.” Đỗ Nhiễm lo lắng giải thích nói.

Thông minh như Tần Tử Dục làm sao có thể nhìn không ra tình cảm trong mắt nàng? Hẳn nhẹ giọng nói: “Thật có lỗi, ta mấy ngày nay sợ dĩ tìm người, bởi vì người có chút giống một người.”

Đỗ Nhiễm vì đáp án này mà nhất thời trở nên ảm đạm. Nàng chỉ biết chính mình bình thường như vậy, hẳn làm sao có thể sẽ thích mình. Vì làm cho chính mình hết hy vọng, nàng nhẹ giọng hỏi: “Tần gia, người yêu nàng sao?”

Tần Tử Dục vì vấn đề này mà ngẩn người, rồi chua xót cười nói: “Đúng vậy! Ta yêu nàng, rất yêu nàng.” Chưa bao giờ biết có một ngày, chính mình cũng sẽ yêu một nữ nhân, nhưng lại yêu một cách chua xót như thế, tuyệt vọng như thế. Hiện tại nàng đã là quốc mẫu, chính mình vĩnh viễn cũng không thể có được nàng.

Tần Tử Dục mang theo tâm tình chua xót ly khai. Đi trên hành lang không người, xa xa có thể nghe được tiếng ồn ào. Mây kiếm hơi nhú, hẳn nhẹ giọng đối với Lã Trung bên cạnh hỏi: “Sao lại ảm ỹ như vậy?”

“Bởi vì hôm nay có bố cáo, nói mùa thu năm sau sẽ tổ chức khoa thi.” Lã Trung nhìn chủ tử liếc mắt một cái nói: “Thương nhân cũng có thể tham gia thi.”

Cước bộ đột nhiên dừng lại, hẳn trong mắt khiếp sợ.

“Hoàng hậu nương nương ngày đầu tiên giám quốc, đã đưa ra việc tổ chức khoa thi để cho dân chúng cũng vui mừng vì tân đế đăng cơ. Mà thương nhân có thể thông qua quyền tiền, tham gia khoa thi. Tiền này dùng để bổ sung thuế cát giảm của nông dân.” Lã Trung đem tin tức nói cho chủ tử vẫn luôn ở trong nhà phòng nên không biết.

Giờ phút này trong lòng Tần Tử Dực cuộn cuộn: Hắn sớm biết rằng nàng có năng lực kinh người. Nhưng như thế nào cũng không có nghĩ đến nàng lại có thể nghĩ ra phương pháp để dân chúng cùng vui như thế, làm cho hắn có thể bước đầu tiên thực hiện lý tưởng của mình. Bỗng nhiên, hắn có loại xúc động, rất muốn gặp nàng. Cho dù biết, việc này chỉ gia tăng chua xót trong lòng, nhưng hắn vẫn kìm nén không được xúc động này.

96. Chương 100: Địa Vị Thương Nhân

Sau giữa trưa gió nhẹ thổi vào trong hoa viên phía sau điện hoàng hậu. Giờ phút này sau hoa viên, chỉ có ba người Mạc Trọng Hình, Tô Lệ Nhã và Lâm Tư. Những người khác đều lui ra ở bên ngoài.

Lâm Tư im lặng ở một bên hầu hạ, mà Tô Lệ Nhã tập trung tinh thần nghe ý kiến của Mạc Trọng Hình về cải cách quan chế. Nhìn gương mặt dưới ánh mặt trời thần thái hào hứng, trong mắt con mắt sáng hiện ra tán thưởng. Mạc Trọng Hình, đây là một nhân tài khó gặp a! Hắn đối với quan chế nắm chắc vô cùng chuẩn xác. Ngày sau, hắn chỉ cần vào triều, hắn là có thể trở thành một người phụ giúp Hạo Thừa rất tốt.

Khi Mạc Trọng Hình đang đàm luận công bộ quan chế cụ thể, nàng ngắt lời nói: “Ai gia cảm thấy nên đem tất cả công bộ liên quan đến tiền, như tiền kinh phí, còn có hộ bộ về thuế, bổn lộc tất cả công việc liên qua đến tài chính đều về gọi là một ngành – bộ tài chính.” (ta ghét edit mấy đoạn chính trị kiểu này một ốc dễ sợ)

“Bộ tài chính?!” Mạc Trọng Hình giật mình cho danh từ mới này.

Tô Lệ Nhã gật đầu nói: “Ừm. Phàm là liên quan tới tài chính đều thuộc về bộ phận quan viên này. Cứ như vậy có thể đem việc liên quan tới tài chính trở nên trật tự hóa, phân công hóa, thứ hai có thể tránh lẫn lộn với bộ phận khác, không thể độc lập. Đương nhiên vì bảo trì tính độc lập cho bộ tài chính và tính chuyên nghiệp, ai gia cảm thấy phải là người tinh thông sổ thuật cùng tài vụ mới có thể đi vào bộ phận này.”

“Sổ thuật?!” Hắn trong mắt hiện khiếp sợ. Dù sao, thiên hạ này người tinh thông sổ thuật nhất hẳn là thương nhân. Thư sinh tâm tinh kiêu ngạo, làm cho hắn không thể lý giải.

Đối với thời đại có tâm tính kỳ thị thương nhân này, nàng thật sự không thể lý giải. Rõ ràng là một tầng lớp có thể đối với quốc gia, đối với xã hội có thể lực mạnh nhất, lại bị chèn ép thành tầng lớp thấp nhất trong xã hội.

“Chuyện bộ tài chính nhất định liên quan với tiền tài, mà chuyện liên quan tới tiền tài phải tính toán chi li rõ ràng. Bởi vậy, sổ thuật là yêu cầu cơ bản nhất.” Trong mắt hiện ra kiên trì.

Mạc Trọng Hình tuy rằng kinh ngạc cho kiên trì trong mắt nàng, nhưng cũng không có phản bác. Dù sao, hoàng hậu nương nương nói cũng có đạo lý. Hơn nữa, hắn cũng không cho rằng thương nhân có thể chân chính có tài.

Tô Lệ Nhã sở dĩ khát vọng thành lập bộ tài chính như thế. Không chỉ vì ở hiện đại đối với bộ tài chính hiểu được tầm quan trọng, còn bởi vì hiện tại Long Viêm quốc quốc khổ hư không, nhìn thấy làm nàng giật mình, con số thiên văn thiếu hụt. Lần này Hạo Thừa xuất chinh đều là dùng tiền trước kia chính hắn tích lũy được. Chỉ sợ trận chiến này kết thúc, quốc gia sẽ gặp phải cục diện không có tiền. Nàng muốn giúp Hạo Thừa cai quản tốt quốc gia này, bởi vậy, mới có thể kiên trì như thế. Đương nhiên này đó đều chờ Hạo Thừa sau khi trở về mới có thể quyết định. Dù sao, việc này nói thì dễ, nhưng cần phải có quyết đoán thật lớn. Bởi vì cải cách quan chế như thế sẽ liên lụy đến lợi ích của nhiều người, lực thế phản đối tất nhiên ngoan cố vô cùng. Bất quá, nàng tin tưởng Hạo Thừa có quyết đoán trong chuyện này. Nhưng hiện tại trước làm chút phòng ngừa chu đáo, đây cũng là thời điểm tốt. Tính tính ngày, Hạo Thừa đã đến biên cảnh. Không biết hắn hiện tại thế nào? Trong mắt hiện ra vẻ u sầu.

Mạc Trọng Hình đối với hoàng hậu nương nương thường xuyên nhìn phương bắc toát ra vẻ u sầu, đã thành thói quen. Nhìn sườn mặt bình thường đến không thể bình thường hơn, hắn lại không thể dời tầm mắt. So với Cổ Nguyệt Cẩm xinh đẹp, hoàng hậu nương nương thực không tính xinh đẹp. Nhưng gương mặt bình thường như thế nào cũng làm cho người ta không dời tầm mắt được. Cuộc đời hắn đã gặp qua rất nhiều nữ nhân: Tự tin có, tài hoa có, năng lực có. Như thế nữ nhân thật sự chói mắt làm cho người ta đui mù

như thế. Biết rõ chính mình đã có một vị hôn thê chỉ vì cứu mình mà không ngại tiến cung, nhưng hấn vẫn không khống chế được tâm tình chờ đợi cùng hưng phấn mỗi ngày sau giữa trưa cùng nàng gặp mặt thương lượng.

“Hoàng hậu nương nương, Tần Tử Dục cầu kiến!” Tiếng thái giám từ bên ngoài truyền vào.

“Tuyên.” Nàng vì có thể nhìn thấy Tần Tử Dục mà cao hứng.

Tươi cười trên mặt nàng làm Mạc Trọng Hình cảm thấy có chút ngứa mắt.

Tần Tử Dục cung kính đi vào, quỳ nói: “Hoàng hậu nương nương!”

Nàng vội vàng nâng Tần Tử Dục dậy, cười nói: “Tần Tử Dục, ngươi không cần cùng ai gia khách khí.”

Tần Tử Dục ngẩng đầu nhìn kia tươi cười quen thuộc, trong lúc nhất thời thất thần, thẳng đến cảm thấy ánh mắt lợi hại bên cạnh, mới khôi phục thần trí, lui về phía sau một bước, tạo khoảng cách giữa hai người.

Tô Lệ Nhã cũng chú ý tới Mạc Trọng Hình đứng ở một bên. Nàng muốn một mình hướng Tần Tử Dục hỏi một chút tình huống cụ thể về mậu dịch trên biển, liền xua tay nói: “Mạc Trọng Hình, hôm nay đừng ở đây đi! Sau khi người trở về, sửa sang lại một chút về việc nói chuyện hôm nay.”

Mạc Trọng Hình trong mắt hiện lên một tia mất mát, nhưng vẫn cúi đầu xuống nói: “Dạ.” Rồi sau đó lui ra.

Tô Lệ Nhã thấy rốt cục chỉ còn hai người, lập tức đem cái giá hoàng hậu buông xuống, thần thái thoải mái mà ngồi trở lại trên ghế, chỉ vào điểm tâm trên bàn, nói: “Tần Tử Dục, ngươi cũng ngồi a! Vừa vặn nếm thử điểm tâm này đi. Thật sự không tệ nga!” Nàng vừa nói vừa cầm một khối nhét vào trong miệng.

Nhìn Tô Lệ Nhã vẫn như trước kia, trong mắt Tần Tử Dục hiện lên cảm động cùng nhu tình, rồi cũng buông xuống cái gọi là quân thần chi lễ ngồi ở trên ghế, ăn điểm tâm. Trong tiềm thức, hấn muốn ngang hàng vượt qua mọi rào cản để nói chuyện với nàng.

“Tần Tử Dục, buôn bán trên biển thế nào a?” Tính thời gian, hàng trên biển hấn là đã chuyển về.

Trên mặt tuấn mỹ nhiễm lên hưng phấn: “Lần này buôn bán trên biển vô cùng thuận lợi. Không thể tưởng được đảo nhỏ ở phía nam này cư nhiên chứa nhiều trân quý như vậy. Tỷ như, dược liệu hiếm có, trân châu phi thúy quý báu. Mà hàng hóa của chúng ta vận chuyển đến lại có thể trở thành những vật phẩm thiết yếu bọn họ muốn mua. Thông qua lấy vật đổi vật, buôn bán lần này lợi nhuận kiếm được cao gấp mười lần.”

Mười lần? Thật sự rất cao nga! Nàng vẫn biết buôn bán trên biển kiếm được lợi nhuận lớn, nhưng nhiều như vậy vẫn là làm cho nàng giật mình.

“Ừ!” Tần Tử Dục gật đầu nói: “Chuyến hàng thứ hai, ta chuẩn bị cho Tần thị sơn trang chuyển nhiều hàng hơn.”

Tô Lệ Nhã nhìn Tần Tử Dục một bộ dáng hân không thể đem tất cả có được trong sơn trang đi trao đổi, liền nhân cơ hội nói: “Tần Tử Dục, đảo nhỏ phía nam dù sao số lượng có hạn, không có khả năng trao đổi với người nhiều như thế. Người có hứng thú đi xa một chút ra hải vực hay không, nói không chừng phát hiện có nhiều đảo nhỏ hơn.”

Lời nói của Tô Lệ Nhã châm ngòi vào tinh thần theo đuổi lợi ích làm thương nhân của Tần Tử Dục. Con người đen nổi lên hưng phấn, nói: “Ừ, ta sẽ cho người đi xa ra biển tìm kiếm.”

Tô Lệ Nhã có chút ý tưởng tà ác, nói không chừng thế giới này sẽ phát hiện đại lục mới “Columbus” Sẽ sinh ra. sau đó, hai người bọn họ hàn huyên rất nhiều. Nhất là tình hình sang trước rạp hát: “Hiện tại sang trước rạp hát đã có phân hào ở mười hai châu phía nam. Hơn nữa Tần Tử Dục còn tính sang năm sẽ mở một phân hào ở Viêm Đô. Hiện tại hai người Mẫu Đơn, Bách Hợp đã trở nên nổi tiếng ở phía nam rồi: Nam nhân đều đem các nàng trở thành tình nhân trong mộng, các nữ nhân đem các nàng trở thành đối tượng sùng bái cùng hướng tới. Đương nhiên, về vấn đề lợi nhuận của sang trước rạp hát, nàng đương nhiên sẽ không được hưởng nữa. Nhưng nghe đến bây giờ sang trước rạp hát ngày thu vào vạn lượng, đôi mắt đẹp mở to, tràn đầy hối hận. Vốn, nàng được hưởng một phần tiền có được từ sang trước rạp hát, hiện tại tiền gửi ngân hàng tư nhân hấn là đã có rất nhiều số không ở sau, nhưng bây giờ đã là hoa trong kính,

nguyệt dưới nước. Này đều do lúc trước Long Kinh Lệ bắt nàng, làm cho nàng không có thời gian xin phép. Ai, nhìn tiền vấy tay chào tạm biệt. Không còn có việc gì làm cho người ta buồn bực hơn.

Tần Tử Dực nhìn thấy Tô Lệ Nhã liên tục thở dài, tò mò hỏi nguyên nhân. Sau khi biết được lí do nàng buồn bực, khuôn mặt tuần tú hiện ra tươi cười thật to, tiếng cười tràn ra. Sắc mặt Tô Lệ Nhã càng ngày càng khó coi, mắt thấy sẽ bùng nổ, hần mới ngưng cười nói: “Lệ Nhã, người không biết hiện tại mỗi ngày đều có một ngàn lượng bạc nhập vào tiền gửi ngân hàng của người sao? Tuy rằng, người hiện tại đã không ở sang trước rạp hát, nhưng sang trước rạp hát sở dĩ xuất hiện, cũng là vì người. Công lao khai quốc này, đương nhiên giá trị là một phần tiền lời.”

Miệng há thành chữ “o” , sau đó trong mắt xuất hiện ánh sáng, nàng run run nói: “Người là nói, người chưa từng có đình chỉ phát lương tháng cho ta.”

Tần Tử Dực cố nén ý cười gật đầu.

Tô Lệ Nhã kích động cầm bàn tay to của hần, vô cùng chân thành cảm tạ nói: “Tần Tử Dực, người thật sự là ông chủ tốt.” Rồi nàng lại ở trong lòng thầm mắng chính mình ngốc. Tần thị sơn trang ở Viêm Đô còn có tổng phân hào! Nàng cư nhiên không có đi kiểm tra tiền của mình. Còn buồn bực nhiều ngày. Thực ngu xuẩn!

Tần Tử Dực cúi đầu, tầm mắt nhìn chăm chăm bàn tay non mềm.

Lâm Tư sâu sắc cảm giác được tình cảm của Tần Tử Dực đối với Tô Lệ Nhã, tiến lên nhẹ giọng nói: “A Nhã, người cũng đã khát nước. Uống miếng trà đi!”

Bàn tay mềm tự nhiên buông ra, ngược lại tiếp nhận chén trà.

cảm giác mất mát độ ẩm từ trên tay biến mất, Tần Tử Dực hơi hơi nắm tay, đè nén cảm giác mất mát trong lòng, chờ hần một lần nữa ngẩng đầu lên, trên mặt tuần mỹ đã nhìn không ra cảm xúc dao động gì.

Tô Lệ Nhã uống xong chén trà, nhẹ giọng nói: “Tần Tử Dực, người chắc đã biết chuyện khoa thi đi!”

Tần Tử Dực gật đầu.

“Người sẽ tham gia khoa thi.” Con mắt sáng nhìn thẳng đáy mắt hần nói. Hạo Thừa từng nói với nàng, Tần Tử Dực lý tưởng trở thành thương nhân cường quốc, nàng tin tưởng hần sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Ân. Ta sẽ. Cho dù chính là một chức quan nhàn tản, ta cũng sẽ tham gia.” Trong mắt một lần nữa nổi lên ngọn lửa.

Môi đỏ mọng hiện lên tươi cười nói: “Người yên tâm, chức quan nhàn tản chỉ là tạm thời.”

Hần hiện lên hưng phấn cùng cẩn thận nói: “Người là nói thương nhân về sau cũng có thể ở trong triều nhận chức vị quan trọng?!”

Tô Lệ Nhã đứng dậy, nhìn ánh nắng làm nhiễm hồng cả bầu trời, nhẹ giọng nói: “Không, thương nhân sẽ trở thành một trong những người quan trọng nhất của quốc gia. Cuộc sống dân chúng thật sự là rất nghèo khổ. Dân chúng gặp phải năm hạn hán, sẽ đói khát mà chết. Tựa như năm nay một màn hạn hán ở phía nam. Nhiều dân chúng bởi vì đói khát mà chết như vậy.” trong lòng bởi vì nhớ lại tình hình khi đó mà lại run run lên.

Nàng hai tay nắm chặt, xoay người đối mặt Tần Tử Dực, mắt mang kiên định nói: “Ta nghĩ muốn thay đổi tất cả, ta muốn làm ôi người ít nhất sẽ không bởi vì đói khát mà chết. Trước kia là vì ta không có năng lực này, hiện tại nếu ta thân là hoàng hậu quốc gia này, có trách nhiệm làm cho con dân của ta sẽ không bởi vì đói khát mà chết. quốc gia tựa như cây đại thụ trăm năm, bên trong đã sắp bị sâu bọ ăn hết. Hiện tại cần phải bổ sung dinh dưỡng.”

“Người là nói thương nhân?!” Tần Tử Dực lập tức tiếp lời hỏi.

“Thương nhân. Tần Tử Dực, người từng có vì thân phận thương nhân mà tự ti qua, bị người khinh thường qua đi!” Giọng nói nhu hòa nói tiếp: “Thế nhân đều nói thương nhân trục lợi, không hề có tình người, nhưng một tên thư sinh cho dù có tình người, nhưng trong tay không có tiền, không có năng lực, đối với người ngã vào dưới chân đói chết, có thể làm được gì đây? Bất quá chỉ có thể nhỏ vài giọt nước mắt. Nhưng thương

nhân sẽ không như vậy. Trong tay bọn họ có tiền, có năng lực giúp người khác. Chính như người Tần Tử Dục, hàng năm xuất ra hơn mười vạn lượng nguyên góp cho dân chúng. Đương nhiên, cũng có người trong tay có tiền, cũng không nguyện ý giúp người khác. Thương nhân quả thật có bản tính trục lợi, chỉ cần đem bản tính này dùng đúng chỗ, tin tưởng, thương nhân sẽ trở thành tầng lớp quan trọng nhất quốc gia, được người người tôn kính nhất.”

Tần Tử Dục khiếp sợ nhìn người đang chậm rãi mà nói, trong lòng nhu tình cấp tốc gia tăng. Thương nhân không phải ti tiện, thương nhân là người đáng giá tôn kính nhất. lời này trước kia cho dù khát vọng, nhưng chỉ có thể si tâm vọng tưởng , cư nhiên có thể từ trong miệng của nàng nghe được.

“Tần Tử Dục, có muốn hướng thể nhân chứng thật địa vị chân chính của thương nhân?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Muốn.” Tần Tử Dục bởi vì kích động mà giọng nói run nhè nhẹ trả lời.

“Bất quá, người muốn cũng vô dụng. Tất cả điều kiện tiên quyết, là người có thể ở trong kỳ thi này lọt xác mà ra. Người chắc là có học vấn cao đi?” Nàng nhíu mày kích thích nói.

Trong mắt hiện lên tự tin nói:“Đương nhiên.” Hắn từ nhỏ đã vô cùng thích đọc sách, mười tuổi có thể học thuộc tứ thư ngũ kinh. Vốn lấy năng lực của hắn đã có thể thi đỗ làm quan từ lâu, nhưng bởi vì xuất thân trong gia đình thương nhân mà không thể tham gia khoa cử. Trước kia, hắn từng oán hận chính mình xuất thân thương nhân, oán hận phụ thân là một thương nhân, khinh thị phụ thân. Cự tuyệt trở thành người kế thừa Tần thị sơn trang. Nhưng mười lăm tuổi năm ấy, lũ lụt, dân chúng trôi giạt khắp nơi, rất nhiều dân chúng đói chết. cho dù hắn muốn giúp này người ngã trên đường, nhưng là, hắn lại phát hiện chính mình trong túi chỉ có mấy lượng bạc, chỉ có thể cứu vài người. Nhưng về nhà, đã thấy trước nhà có hai quầy phát cháo. Phụ thân chỉ huy hạ nhân nấu cháo, mà trước quầy đã đứng đầy nạn nhân đói khát. Hắn lần đầu tiên phát hiện phụ thân vĩ đại như thế, lần đầu tiên cảm nhận được tác dụng của thương nhân. Từ ngày đó, hắn bắt đầu chuyển tâm theo phụ thân học tập. Hắn muốn dùng thân phận thương nhân cứu vớt càng nhiều người cần giúp.

Tô Lệ Nhã cười nói:“Ta tin tưởng người.” Nàng tin tưởng lấy năng lực của Tần Tử Dục tuyệt đối có thể thi đỗ. Hơn nữa, Tần Tử Dục là người không thể thiếu trong kế hoạch bộ tài chính của nàng. Cho dù là vận dụng quyền lợi trong tay, nàng cũng sẽ làm cho hắn tiến vào triều đình.

Mặt trời ngã về tây, ánh sáng màu vàng cam chiếu xuống tươi cười mềm mại đáng yêu, làm cho Tần Tử Dục trong lúc nhất thời xem ngây ngốc.

97. Chương 101: Sinh Hóa Chi Chiến [thượng]

Gió thu lạnh run thổi khắp nơi trên Thước Châu. Giờ phút này, Thước Châu trong đêm thu có vẻ dị thường lạnh sắt. Nương theo ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, có thể nhìn thấy doanh trại đóng quân ở ngoài thành Thước Châu. Bên ngoài lều trại màu trắng, có rất nhiều binh lính cầm binh khí trong tay đi tuần tra qua lại, cũng có rất nhiều binh lính đứng phòng vệ ở phía ngoài nơi đóng quân. Lại một trận gió thu thổi tới, binh lính chỉ cảm thấy tay đau đớn giống như bị châm đâm. Nhưng bọn họ cũng không có buông binh khí trong tay ra, ánh mắt ngưng tụ nhìn chăm chăm động tĩnh phương xa, chỉ sợ bỏ qua cái gì.

Trong lều trại nằm giữa doanh trại, Long Hạo Thừa nương theo ánh nến, nhìn những nơi trên bản đồ bị quân địch chiếm đóng. Mày kiếm nhíu lại biểu thị tình huống hiện tại không lạc quan. Triều Dương quốc lần này cư nhiên có thể chuẩn bị kỹ càng như thế, vốn chiếm lĩnh Dương Châu, Liễu Châu là hai châu cùng Triều Dương quốc tiếp cận nhất, nhưng qua hơn mười ngày, khi hắn suất lĩnh hai mươi vạn đại quân đuổi tới, thì ngay cả Tuệ Châu phòng vệ vô cùng vững chắc cũng bị chiếm lĩnh. Tuệ Châu do tiếp giáp với Thước Châu là nơi sản xuất lương thực lớn nhất Long Viêm quốc. Tường thành Thước Châu cùng với số lượng binh lính đạt tới trình độ hoàn mỹ được xếp vào vị trí thứ ba ở Long Viêm quốc, đương nhiên, trong đó vị trí đứng đầu chính là Viêm Đô. Thước Châu đối mặt với tường thành và thủ hộ chắc chắn như thế, quân cũng Triều Dương quốc gần như chỉ tốn nửa tháng thời gian đã tiến đến. khi hắn dẫn quân tới, vừa vận cùng với hai mươi vạn đại quân Triều Dương quốc đương đầu tại Thước Châu.

Đúng là bởi vì hai mươi vạn đại quân của hần đến, mới làm cho đại quân Triều Dương quốc khấn cấp lui lại. Nhưng hần tin tưởng công kích này chỉ tạm thời đình chỉ, tin tưởng nếu không bao lâu quân địch sẽ lại phát động tiến công. Dù sao Triều Dương quốc đối với Thước Châu đã ngắm nhìn từ khi bọn họ mới khai quốc. Hiện tại Thước Châu là khối thịt béo lớn đặt ngay trước mắt, quân Triều Dương quốc vốn như sói rình mồi làm sao có thể bỏ qua đâu? Tầm mắt dừng mảnh đất vùng biên giới giữa Thước Châu và Tuệ Châu, hần suy tư nên như thế nào ứng phó quân Triều Dương quốc tiến công, làm ức thiệt hại giảm đến thấp nhất. Tầm mắt ở giao giới hai châu, bỗng nhiên dừng lại trên một con sông và một ít núi non hiểm trở của hai châu. Nếu lợi dụng núi non hiểm trở, hần là có thể bố trí cạm bẫy.

Ngược lại với bên trong lều Long Hạo Thừa suy nghĩ sâu xa cùng bình tĩnh, ở trong lều trại cách vách lều Trình Lâm đứng ngồi không yên. Cước bộ hỗn độn tiết lộ giờ phút này trong lòng hần rối loạn. Rốt cục, hần dừng bước, tầm mắt dừng ở cái chai màu đen đặt trên bàn. Đây là mấy ngày trước, hần vừa thu được, bên trong là vi khuẩn gây bệnh.

Trình Lâm từng gặp được một người mắc chứng bệnh kỳ quái. Vốn hần không nghĩ trị liệu cho bệnh nhân này, nhưng người nhà bệnh nhân mang theo bệnh nhân đau khổ ở trước phủ chờ. Bệnh nhân liên tục thổ tả, khiến cho trước phủ là mùi hôi ngập trời, làm cho hần không thể không đáp ứng trị liệu, để cho trước phủ của hần không bị mùi thối vây quanh. Chờ hần nhìn thấy người kia hốc mắt đã sụp sâu, hai giáp thâm ao, tinh thần dại ra, làn da nhăn nheo, mất đi co dãn, nhưng vẫn vẫn đang đi tả không ngừng, hần biết thật sự nếu không trị liệu, bệnh nhân này sẽ chết đi, hơn nữa, bệnh nhân đi tả dị thường thối làm hần sinh cảnh giác, lập tức đưa hần cách ly, đối với vật bài tiết vật cùng với những vật phẩm khác bệnh nhân dùng qua tiến hành nghiêm mật xử lý, tiêu hủy. Hơn nữa, hần bắt đầu đối với bệnh nhân tiến hành trị liệu, tuy rằng đây là lần đầu tiên hần trị cho bệnh nhân mắc chứng bệnh kỳ quái như thế, nhưng hần vẫn luôn đối với những chứng bị khó khăn sinh ra hứng thú, nghiên cứu chế tạo ra phương pháp trị liệu cho bệnh nhân. Trong lúc đó thì người nhà bệnh nhân cũng bắt đầu đi tả, rõ ràng là bị lây bệnh. Đơn giản đã trị ột người như thế, bởi vậy đối với trị liệu cho người nhà bệnh nhân mới mắc bệnh vô cùng dễ dàng.

Trình Lâm có thói quen, thích đem những chứng bệnh khó trị ghi chép lại, làm kỷ niệm. Lần đó cũng không ngoại lệ, hần thông qua vật bài tiết của bệnh nhân tinh luyện, nghiên cứu chế tạo ra thuốc phẩn. Vốn vật làm kỷ niệm gì đó nên vĩnh viễn đặt ở trong phòng được phẩm của Trình phủ. Nhưng trước một ngày Long Hạo Thừa xuất chinh, Tô Lệ Nhã tìm tới hần. Tình hình ngày đó bắt đầu hiện lên ở trước mắt.

“Trình Lâm, người hành y nhiều năm như vậy, có từng gặp chứng bệnh kỳ quái nào chưa? Chính là cái loại bệnh sẽ lây cho người khác.” Tô Lệ Nhã do dự mãi, vẫn là hỏi miệng.

Trình Lâm tuy rằng nghi hoặc, vẫn trả lời: “ba năm trước ta đã gặp được một bệnh nhân đi tả không ngừng nghĩ có thể lây bệnh cho người khác.” Rồi hần kể lại tình hình khi đó.

Tô Lệ Nhã trong mắt hiện lên tinh quang. Nàng biết đây là điều mình muốn tìm. Nàng biết thế giới này cũng không có ôn dịch tồn tại. Mọi người đối với từ ôn dịch vẫn vô cùng xa lạ. Mà nay nàng sở dĩ hỏi như thế, chính là bởi vì muốn bảo đảm Hạo Thừa có thể vạn vô nhất thất (không có sai sót) thắng được trận chiến này, bình an trở về.

Nhân tố quyết định thành bại trong chiến tranh chính là binh khí. Nhưng tại thời đại này vũ khí ngược lại trở thành thứ yếu. Mưu lược trở thành chủ yếu. Khi biết tầm quan trọng của binh khí Tô Lệ Nhã rất hối hận lúc trước không có nhớ kỹ phương pháp tạo hỏa dược (pháo). Nhưng binh khí chỉ vương kỳ thật đều không phải là hỏa dược, ngược lại là vi khuẩn, lúc trước quân Nguyên tiến đánh nga quốc là một ví dụ điển hình. khi quân Mông Cổ tiến công ở Biển Đen, dùng máy móc đem chuột mắc bệnh ném vào thành, làm cho khu vực Âu Châu lâm vào ôn dịch, khiến cho Âu Châu mất đi một phần ba dân cư. Đây là cuộc chiến tranh vi khuẩn được ghi chép vào lịch sử nhân loại. Mà người Nhật Bản mưu cầu danh lợi nghiên cứu vi khuẩn cũng sợ là từ đây mà hình thành. Nghĩ đến vũ khí sinh hóa, nàng đã nghĩ đến Trình Lâm. Theo Trình Lâm miêu tả, nàng đã biết bệnh nhân kia là mắc bệnh dịch tả. Hơn nữa, Trình Lâm cư nhiên bảo lưu lại vi khuẩn gây bệnh. Mà quan trọng nhất, hần hiểu được phương pháp trị liệu. Nàng nói cho hần, bệnh này gọi là bệnh dịch tả, có thể thông qua nước mà lây truyền, cũng đem quyết định của chính mình nói cho Trình Lâm nghe.

Thân là y giả, Trình Lâm nghe nàng nói muốn dùng bệnh đến đánh lui địch nhân, lập tức quả quyết cự tuyệt.

Tô Lệ Nhã mắt mang kiên trì khuyên nhủ: “Trình Lân, người cũng biết nếu hai quân thật sự giao chiến, sẽ có bao nhiêu binh lính chết trận, sẽ có bao nhiêu dân chúng vô tội vì Triều Dương quốc tham lam mà phát động chiến tranh biến thành cửa nát nhà tan. Biện pháp này chỉ làm cho địch nhân mất năng lực chiến đấu. Ta tin tưởng Hạo Thừa đối với người không hề có năng lực chống cự sẽ không đuổi cùng giết tuyệt. Hơn nữa, chỉ cần bọn họ đầu hàng, người có thể đem phương pháp trị liệu giao cho bọn họ, không có người vì vậy mà tử vong.”

Trình Lân trong mắt xuất hiện dao động, ngẩng đầu nhìn ánh mắt chờ đợi, cuối cùng trả lời: “Ta đáp ứng, ta sẽ cho người ta đi Phú huyện lấy thuốc, nhưng về phần có thể dùng hay không, chờ ta đến biên cảnh sẽ quyết định.” Đây là thỏa hiệp duy nhất hắn có thể làm.

Tô Lệ Nhã cảm tạ không thôi.

Rốt cục, hắn ngừng nhớ lại, tầm mắt dừng ở chai kia. tình hình chiến sự mấy ngày nay bắt đầu hiện lên trước mắt. Ban ngày không đếm được có bao nhiêu thương binh, này bởi vì bị thương nặng, cho dù là hắn cũng không có tài cán chữa hết, một đôi mắt trước khi chết vẫn tin tưởng hắn người gọi là “Thần y” Nhất định có thể chữa trị khỏi cho chính mình. Điều này làm cho hắn cảm thấy vô lực, làm cho hắn thống hận chiến tranh, cảm xúc thống hận này, ở chàng vạng, hắn bởi vì chịu không nổi lại một đôi chờ đợi mất đi sinh mệnh, mà ra doanh trướng, đi tới trong thành Thước Châu. Tình cảnh hỗn độn, bởi vì chiến hỏa mà thiêu hủy nhà cửa, còn có những đứa nhỏ ở bên những thi thể khốc lóc. hết thấy hết thấy đều làm cho hắn vốn định trốn tránh, không thể nào trốn tránh, không thể không đối mặt với cảm xúc oán hận cấp tốc bành trướng. Hắn muốn kết thúc trận chiến vô ích này, hắn không muốn lại nhìn thấy có người chết. con mắt hắc bạch phân minh nổi lên kiên quyết, hắn tiến lên từng bước, cầm lấy cái chai, đi ra ngoài.

“Hoàng Thượng, Trình quân y cầu kiến.” Trưởng ngoại binh lính cao giọng đưa tin.

“Để cho hắn tiến vào.” Long Hạo Thừa tầm mắt cũng không có rời khỏi bản đồ.

Trình Lân vẻ mặt ngưng trọng tiến vào quỳ nói: “Tham kiến Hoàng Thượng.”

“Hãy bình thân!” Long Hạo Thừa nói.

Trình Lân đứng dậy, nhìn tấm bản đồ, suy tư về kế sách đối phó với địch, cuối cùng vẫn là mở miệng nói: “Hoàng Thượng, thần có một phương pháp không cần tổn hại người nào cũng có thể đánh lui quân Triều Dương quốc.”

Long Hạo Thừa khiếp sợ ngẩng đầu, nhìn gương mặt dưới ánh nến vô cùng tái nhợt: Không tổn hại người nào?! Cho dù hắn là tướng lĩnh đứng đầu Long Viêm quốc cũng không dám nói ra lời cuồng vọng như thế.

Trình Lân trên mặt xuất hiện do dự, cuối cùng vẫn là giơ tay, mở ra, làm cho bình thuốc trong tay lộ ra, nói: “Đây là thần trước kia từng vì chữa trị ột bệnh nhân mắc bệnh dịch tả mà lưu lại. Nhưng, hiện tại lại có công dụng trên chiến trường.”

Trình Lân bắt đầu kể lại chứng bệnh, cùng với phương pháp sử dụng.

Long Hạo Thừa khiếp sợ tiếp nhận bình nhỏ màu đen này, như thế nào cũng không có nghĩ đến bình nhỏ này cư nhiên có thể giết địch, hơn nữa là giết địch vô số. Phương pháp này vẫn là A Nhã nghĩ ra được. A Nhã, hắn cho tới bây giờ đều biết A Nhã không phải là nữ nhân bình thường, nhưng không ngờ nàng lại có năng lực như thế. Kế sách không tổn một người, cư nhiên cũng có thể nghĩ đến. Cường chế nội tâm cuộn cuộn, Long Hạo Thừa bắt đầu ở dưới ngọn đèn cùng Trình Lân thương lượng như thế nào mới có thể có được hiệu quả tốt nhất, có lợi nhất.

Một hồi sinh hóa chi chiến bắt đầu lên lút mở màn.

98. Chương 102: Sinh Hóa Chi Chiến [trung]

Đó là một ban đêm không trăng, gió thu lạnh run so với đêm trước càng thêm rét lạnh đến xương. Giờ phút này quân Triều Dương quốc ở trong thành Tuệ Châu, trừ bỏ thiếu bộ phận phòng bị cảnh giới, đại bộ

phận binh lính đều ở trong lều trại của chính mình, ôm nữ nhân từ trong thành bắt được ngủ say sưa. Bởi vì ngày kia, bọn họ sắp sửa đối đầu với cuộc tiến công Thước Châu. Triều Dương quốc áp dụng sách lược khích lệ binh lính là trực tiếp dùng vật chất làm phần thưởng: Chỉ cần binh lính công vào một địa phương trong thành, như vậy bọn họ có quyền lợi trực tiếp bắt người, giết người, lấy đi tài vật chính mình có khả năng nhìn thấy. Giết người hàng loạt, là chuyện quân Triều Dương quốc làm giỏi nhất. Bởi vậy, biên cảnh Long Viêm quốc dân chúng chỉ nghe tiếng quân Triều Dương quốc thôi đã đủ biến sắc.

Trên thành lâu Tuệ châu, Hưởng Tường Thiên nương theo ánh lửa mỏng manh, ý đồ quan sát binh doanh của quân Long Viêm quốc đóng quân ở xa xa ngoài thành Thước châu. Kỳ thật, Hưởng Tường Thiên cho dù nhãn lực có cao tới đâu, cũng chỉ có thể nhìn thấy mấy điểm ánh lửa. Bởi vì, Thước châu cùng Tuệ Châu trong lúc đó, trừ bỏ cách nhau một cái trăm mét, chính giữa chỉ có một cây cầu duy nhất. Địa phương khác đều là đàn sơn. Mà con đường duy nhất đúng là đàn sơn, có điểm cùng loại với khe sâu sơn cốc. Hiện tại, quân Triều Dương quốc nằm ở sông phía bắc. Mà sông phía nam, trong sơn cốc chính nơi đóng quân của Long Viêm quốc. Bởi vậy, lấy tình huống không trăng như hiện tại, Hưởng Tường Thiên chỉ có thể nhìn thấy chỉ là mấy đóm lửa nhỏ.

Cho dù chỉ có thể nhìn thấy mấy đóm lửa như thế, nhưng Hưởng Tường Thiên cũng không từ bỏ ong ngóng. Thước châu, nơi có thể cho con dân hấn áo cơm không lo ngay tại trước mắt. Hấn hận, hận chính là đã chậm một bước. Hấn hận, hận Long Hạo Thừa khấn cấp tới như vậy. Vốn binh lính hấn đã sắp tiến công thành lâu, nhiều nhất mất một ngày, có thể chiếm lĩnh Thước châu. Nhưng ở phía sau, Long Hạo Thừa chạy tới. Long Hạo Thừa! Hấn nghiêng răng nghiêng lợi phần hận. Long Hạo Thừa là người đầu tiên làm cho bản tính tự phụ của hấn thất bại kinh nghiệm. Hấn không thể không thừa nhận tài hoa quân sự của Long Hạo Thừa trên hấn. Người như thế tồn tại, làm cho hấn như lưng đeo đao nhọn. Nhưng đây đều là chuyện của hai năm trước. Hai năm nay, Long Hạo Thừa đắm chìm cho tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, rời xa chiến trường, mà hấn vào thời khắc mấu chốt tự mình dẫn quân phát động tiến công Long Viêm quốc, bình thường chính mình lại tăng cường rèn luyện năng lực lãnh binh.

Hưởng Tường Thiên trên mặt nổi lên tươi cười, nếu Long Hạo Thừa đang ở bên trong mấy đóm lửa kia, hấn vừa vịn có thể cùng hấn lại phân cao thấp. Hấn tin tưởng lần này chính mình có thể trở thành người thắng.

Trên thành lâu truyền đến tiếng bước chân, làm hấn biết Tể tướng kiêm quân sư của chính mình— Lã Sưu đến đây.

Lã Sưu dừng cước bộ nói:“Hoàng Thượng, trăm thuyền chiến đã chuẩn bị đầy đủ.” trăm thuyền chiến này là vì phòng ngừa quân đội Long Viêm quốc phá hủy cây cầu duy nhất kia mà chuẩn bị. Nếu hấn là Long Hạo Thừa, nhất định sẽ lợi dụng điều kiện hôm nay, ngăn cản tiến quân của quân Triều Dương quốc. Mà cây cầu kia chính là lựa chọn hàng đầu. Bởi vậy, hấn mới có thể hướng Hoàng Thượng đề nghị trước tạm thời đình chỉ công kích, chuẩn bị đủ thuyền, đánh quân Long Viêm quốc một trận trở tay không kịp.

“Ừ. Truyền lệnh tam quân, sáng sớm ngày kia chuẩn bị tiến công.” Trong mắt Hưởng Tường Thiên nhiễm lên thị huyết hưng phấn nói.

“Dạ.” Lã Sưu cung kính lui ra.

Hưởng Tường Thiên tâm mất lại lần nữa nhìn về phía những đóm lửa trong đêm phía đối diện kia, trong mắt ngọn lửa thị huyết thiêu đốt càng mãnh liệt.

“Ba ba ba —” Ngọn đèn trang bị ở trên thành lâu giờ phút này gió lạnh thổi qua phát ra âm thanh. Tại trong đêm khuya yên tĩnh, chính là ngay cả binh lính trông coi đều đã lim dim, âm thanh này có vẻ dị thường vang dội.

“Hừ —” Trong bóng đêm một thân ảnh cấp tốc từ dưới tường thành bay lên, sau đó rất nhanh biến mất. Bóng đen ở trong gió cấp tốc chạy như bay, đến trước một giếng nước thì dừng lại, lấy ra một cái bình màu đen đem thứ bên trong đổ xuống, ngay lập tức rời đi.

Ánh sáng mặt trời màu đỏ chiếu xuống mặt nước, đem bầu trời màu trắng trở nên đỏ như máu. Giờ phút này trong lều trại Long Hạo Thừa, hai người Long Hạo Thừa và Trình Lâm thức trắng đêm chưa ngủ. Bọn họ đang chờ đợi kết quả hạ độc của Chu Phong. Rốt cục, tia nắng đầu tiên chiếu vào lều trại, Chu Phong xóc trướng mãnh lên, đã trở lại.

Long Hạo Thừa khẩn cấp hỏi: “Thế nào?”

Chu Phong quỳ nói: “Thuộc hạ đã hạ độc vào giếng nước trong thành tuệ châu.”

“Tốt.” Long Hạo Thừa hưng phấn hạ lệnh nói: “Lập tức cho người chém đứt cầu. Còn có bảo người cấp tốc chuẩn bị dược liệu.”

Chu Phong lĩnh mệnh rời đi.

Trình Lâm sắc mặt vẫn là tái nhợt vô cùng, bởi vì nắm chặt quyền mà các đốt tay trở nên trắng ra để lộ nội tâm khẩn trương của hắn. Hắn không biết có nắm chắc việc khống chế tình hình bệnh dịch đúng lúc hay không. Không được, hắn phải phải làm chút chuyện bảo đảm vạn vô nhất thất (có sai sót). Trình Lâm tiến lên quỳ nói: “Hoàng Thượng, thần khẩn cầu Hoàng Thượng hạ lệnh triệu tập nhiều thầy thuốc đến Thước châu. Ta sợ đến lúc đó tình hình bệnh dịch bùng nổ, nếu không thể khống chế kịp thời, chỉ sợ ngay cả Thước châu thậm chí khắp cả Long Viêm quốc sẽ bị liên lụy.”

Long Hạo Thừa thoáng trầm tư, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Một nơi khác, Hướng Tường Thiên vì cổ vũ binh lính, để ngày mai binh lính có khí lực ra trận giết địch đã hạ lệnh giết gà mổ trâu, cho binh lính có thể trước khi xuất chinh ăn nomột chút.

Đương nhiên, Hướng Tường Thiên chính hắn đã ở trong thành châu tổ chức yến hội chiêu đãi các tướng lĩnh của mình. Mỹ thực rượu ngon mỹ nhân, tất cả khát vọng của nam nhân đều xuất hiện trong yến hội. Rất nhanh trải qua trận rượu lễ rửa tội các tướng lĩnh hưng phấn mà ôm lấy mỹ nhân bên cạnh đi xuống hoan ái. Trong đại sảnh to như vậy, chỉ còn lại có Hướng Tường Thiên đang cùng Lã Sưu vốn đối với rượu không có hứng thú gì.

Lúc này, một binh sĩ lén lút tiến vào, ở bên tai Lã Sưu nói thầm vài câu. Lã Sưu sắc mặt khê biến, rồi sau đó đứng dậy nói: “Hoàng Thượng, quân Long Viêm quốc vừa rồi đã chém đứt cầu.”

Hướng Tường Thiên bởi vì rượu mà trên mặt đỏ bừng xuất hiện hưng phấn nói: “Vẫn là Tể tướng suy đoán như thần. quân Long Viêm thực sự chặt đứt cầu. Ha ha, chờ ngày mai quân ta xuất hiện trước mặt bọn họ, có thể tướng tượng đến Long Hạo Thừa giật mình như thế nào. Ha ha ha –”

Lã Sưu tuy rằng cũng phụ họa cười, nhưng trong lòng luôn luôn có một loại sầu lo không lý giải được. Nếu hắn là Long Hạo Thừa, nhất định sẽ chờ quân Triều Dương tiến đánh, mới phái người chặt cầu, lợi dụng lúc quân Triều Dương hoảng loạn sẽ phản công. Vì sao, khôn khéo như Long Hạo Thừa, lại vào lúc này chặt cầu? Chẳng lẽ trong đó âm mưu gì? Nhưng chính là chặt cầu, cũng chỉ có thể tạm thời ngăn cản quân Triều Dương tiến công, cũng không có tác dụng nào khác. Hoặc là, chính mình suy nghĩ nhiều. Long Hạo Thừa thực sự như theo lời Hoàng Thượng nói bởi vì đã lâu không có ra chiến trường, mới có thể như thế. Ngắc ngứ đầu, nhìn Hướng Tường Thiên hưng phấn, Lã Sưu cũng không có đem lo lắng trong lòng nói ra. Bởi vì hắn biết, cho dù nói ra, Hoàng Thượng cũng chỉ quy kết vì Long Hạo Thừa sơ sẩy.

Mặt trời bắt đầu lên cao, đem mặt biển nhuộm đỏ. “Ô – ô – ô –” tiếng kèn bắt đầu vang lên, đánh vỡ không khí yên tĩnh sáng sớm. Đây là tiếng kèn tập hợp quân Triều Dương.

Thân là thống soái ba quân Hướng Tường Thiên giờ phút này tinh thần no đủ đứng ở trên đài tế thiên chờ đợi hai mươi vạn đại quân tập hợp. Trước kia đều là sau khi đại quân tập hợp, hắn mới đứng ở trên đài. Nhưng lần này, hắn bởi vì sắp đánh bại Long Hạo Thừa, chiếm được thước châu mà hưng phấn khi trời còn chưa sáng đã tỉnh. Hắn muốn đứng ở trên đài nhìn đại quân chỉnh tề sắp hàng.

Thời gian ở một phần một giây đi qua, sắc trời đã từ màu đỏ dần dần khôi phục thành màu xanh thẫm. Nhưng dưới đài chỉ đứng không đến một nửa binh lính. Biểu tình của Hướng Tường Thiên xanh mét cho thấy sự phẫn nộ trong lòng của hắn.

Lúc này, Lã Sưu vẽ mặt ngưng trọng từ dưới đài đi tới, nói: “Hoàng Thượng, từ đêm hôm qua binh lính đi tả không ngừng. Hơn nửa số lượng binh lính đi tả cấp tốc gia tăng. Hiện tại quân y đã sắp ứng phó không được.”

Hướng Tường Thiên giật mình xoay người nói: “Cái gì? Binh lính đi tả không ngừng?!”

“Đúng vậy. Hiện tại hẳn là đã có một nửa binh lính đi tả.” Lã Sưu bởi vì tình thế nghiêm trọng mà trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Một nửa binh lính bị bệnh, hơn nữa là vào đêm trước khi xuất binh tấn công thước châu, việc này có ý nghĩa gì, hẳn vô cùng rõ ràng.

Hướng Tường Thiên cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, quả quyết hạ mệnh nói: “Toàn quân đình chỉ xuất binh, chuyên tâm đối phó bệnh tật.”

Dưới đề nghị của Lã Sưu, binh lính bắt đầu học tập một ít phương thức chữa bệnh cơ bản, giúp quân y cùng nhau trị liệu cho chiến hữu của mình. Nhưng hai ngày nay, tình trạng binh lính nhiễm bệnh cũng không có chuyển biến tốt, ngược lại từ đi tả, nôn mửa không ngừng, bắt đầu xuất hiện thần trí không rõ ràng. Mà số binh lính vốn chiếu cố những binh lính bị bệnh cũng bắt đầu xuất hiện hiện tượng đi tả, bệnh nhân cấp tốc gia tăng. Đến ngày thứ ba, đã có bệnh nhân tử vong, hơn nữa cũng là do bệnh này. Điều này cho thấy bệnh sẽ lây lan cho người khác. Ngăn ngừa trong vòng 3 ngày, Tuệ Châu nghiêm nhiên trở thành một thành bệnh. Hiện tại quân Triều Dương nhiễm bệnh nhân số đã vượt qua hai phần ba, binh lính tử vong đã đạt tới hơn một vạn người. Dân chúng trong thành cũng không thoát khỏi vận mệnh lần lượt nhiễm bệnh. Trong thành tràn ngập tử vong, tuyệt vọng cùng áp lực.

Đến ngày thứ tư, rốt cục có binh lính sợ hãi, mà trốn khỏi tuệ châu. Nhưng đã bị bắt lại giết ngay. ngoan tuyệt như thế, tạm thời đè nén việc xuất hiện đào ngũ. Nhưng trong thành dân chúng mặc kệ nhiều như vậy. Bởi vì binh lực Triều Dương chủ yếu đối phó tình hình bệnh dịch, liên thành không có người canh gác. Bởi vậy, rất nhiều dân chúng thừa dịp đêm khuya, vụng trộm chạy ra thành, đi đến kinh đô. Chờ đợi bọn họ cũng là quân y Long Viêm. Bệnh nhân thoát đi lập tức được an bài trong lều trại cách ly đã chuẩn bị sẵn.

Bởi vì dân chúng trốn đi số lượng không nhiều lắm, nên Trình Lân và quân y ứng phó cũng không khó. Dưới được liệu thích hợp, bệnh tình của người bệnh bắt đầu ổn định. tình huống hẳn lo lắng nhất vẫn xảy ra. Tự trách bắt đầu lan tràn trong lòng. Nếu đây là quân Triều Dương giết người không chớp mắt, hẳn còn có thể an ủi chính mình việc này là giết tội phạm, còn sống sẽ chỉ làm sinh mệnh của dân chúng bị uy hiếp, chết không luyến tiếc, bất quá bọn họ chỉ là những người tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành. Nhưng đây đều là dân chúng vô tội của Long Viêm quốc.

Chịu không nổi tự trách, hẳn rời khỏi khi cách ly. Ở khu ngoài, Long Hạo Thừa đã đứng ở nơi đó. Hắn nhìn Trình Lân liếc mắt một cái nói: “Trình Lân, trăm đảphái người gửi thư đến Hướng Tường Thiên, chỉ cần hắn đầu hàng, lui binh khỏi lãnh thổ Long Viêm quốc, trăm sẽ đem phương pháp trị liệu và được liệu đưa cho bọn hắn.”

Trình Lân nắm chặt quyền, sắc mặt tái nhợt hỏi: “Nếu Hướng Tường Thiên không chịu? Có phải hẳn một ngày không chịu đầu hàng, Hoàng Thượng sẽ không đưa phương pháp trị liệu và được liệu cho bọn họ? Ở trong thành tuệ châu còn có con dân của người a!” Nói đến cuối cùng, hẳn cơ hồ là rống lên.

Long Hạo Thừa nhìn về hướng tuệ châu, nhẹ giọng nói: “Hiện tại ở trong thành tuệ châu tránh khỏi bị giết hại mà sống sót ước chừng không đến một vạn người. Từ dân chúng mấy ngày nay trốn thoát, ước chừng còn không đến tám ngàn người.”

Trình Lân khó có thể tin nhìn Long Hạo Thừa lạnh lùng nói xong số lượng dân chúng trong thành tuệ châu, tự nhiên là biết ý tứ của hắn: Long Hạo Thừa tính nếu phải hy sinh tám ngàn dân chúng cũng phải làm cho quân Triều Dương đầu hàng. Thật lạnh, nhìn sườn mặt lạnh lùng, trong lòng rét lạnh lan tràn đến toàn thân cao thấp. Sai lầm rồi, lúc trước, hẳn không nên lấy bình được kia ra. Hắn làm sao có thể quên Long Hạo Thừa là một hoàng đế, một người có thể vì ích lợi lớn nhất mà hy sinh tánh mạng người khác. Không, đây bởi vì hắn mà phát sinh tình hình bệnh dịch, hẳn có trách nhiệm khổng lồ. Hai mắt hắc bạch phân minh hiện lên kiên quyết. Phần kiên quyết này bị khóe mắt dư quang của Long Hạo Thừa bắt được.

Nhìn bóng dáng quả quyết rời đi, hẳn sử dụng ánh mắt, chỉ thấy Chu Phong vẫn đứng ở bên cạnh thân ảnh vừa động, Trình Lân liền ngắt đi.

Long Hạo Thừa khẽ chạy tới, nhìn người nằm trên mặt đất, biết hẳn mới vừa rồi nhìn về phía chính mình là khinh bỉ cùng oán hận. Hắn quả thật có suy nghĩ dùng sinh mệnh tám ngàn dân chúng để đổi quân Triều Dương đầu hàng. Hắn là một đế vương, một tướng quân, có trách nhiệm làm cho quân đội mình trả giá đại giới ít nhất đánh lui quân địch. Chính là dùng sinh mệnh tám ngàn người, ở hắn trong lòng, cảm thấy đây

là hy sinh thấp nhất. Nếu thực cùng quân Triều Dương khai chiến, chỉ sợ con số thương vong có thể đạt tới mấy vạn, thậm chí hơn mười vạn. Bởi vậy, hy sinh tám ngàn người quả thật là ít nhất. Nhưng vì sao nhìn cặp mắt nhắm chặt trên gương mặt tái nhợt, hần vẫn có loại cảm giác, cảm giác trong mắt Trình Lâm ấy náy cùng chỉ trích. Nếu là hần lúc trước, hần sẽ không có cảm giác gì. Nhưng hần phát hiện hiện tại chính mình làm không được việc lãnh khốc vô tình, cái gọi là mầm mống “Áy náy” đã gieo trồng thật sâu vào trong lòng hần, đang dần dần nảy mầm. Nếu hần thực sự làm chuyện này. Như vậy A Nhã lúc trước đề nghị dùng phương pháp như thế chống đỡ địch nhân, có phải hay không cũng sẽ giống như Trình Lâm tràn ngập áy náy ? Hần không hy vọng A Nhã sẽ có biểu tình như vậy. Con người đen xuất hiện kiên nghị, Long Hạo Thừa đối với Chu Phong phía sau nói: “Lập tức triệu tập hộ vệ quân, chuẩn bị qua sông, nghĩ cách cứu viện dân chúng.”

“Dạ!” Chu Phong lĩnh mệnh rời đi.

99. Chương 103: Sinh Hóa Chi Chiến [hạ]

Chạng vạng trong thành Tuệ châu tràn ngập trong một mảnh sương mù dày đặc, hơi thở kìm nén tức giận tràn ngập trong thành. Phía bắc thành Tuệ châu, giờ phút này đã chồng chất tử thi, mà ở bên cạnh thi thể cũng là một đám cháy. Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt chiếu vào trên mặt ngưng trọng của Hưởng Tường Thiên. Hần nắm chặt quyền, đi qua bên thi thể. Đây đó đều là binh lính từng cùng hần ở trên chiến trường vào sinh ra tử, đây đó đều từng là binh lính kiêu ngạo của Triều Dương quốc, giờ phút này lại trở thành thi thể lạnh như băng. Số binh lính tử vong của bọn họ hôm nay lại sắp gia tăng thêm hai vạn. Mấy ngày liên, binh lính phía trước phía sau đã chết hơn năm vạn. Hai mươi vạn đại quân của hần, đã chết một phần tư, hơn hai phần ba binh lính đều đang bị bệnh. Cuối cùng, hần vẫn là nặng nề gờ tay lên, bắt buộc chính mình mở miệng nói: “Thiên!”

Binh lính luôn ở bên chờ đợi bắt đầu chết lặng cùng nhau nâng thi thể lên ném vào trong lửa. Ngọn lửa hừng hực chiếu vào trên mặt bọn họ. trong mắt bọn họ không có sợ hãi, chỉ có chết lặng bình tĩnh. “Tê – tê – tê –” tiếng thi thể bị thiêu hủy từ trong ngọn lửa phát ra, sau đó một mùi gay mũi bắt đầu tràn ngập trong không khí.

“A –” Âm thanh sợ hãi mà bèn nhọn cắt qua yên tĩnh. Rốt cục, có binh lính chịu không nổi nội tâm tra tấn, thần trí tan rã thì thào: “Đây nhất định là thần đối với chúng ta trừng phạt. Trừng phạt chúng ta tàn sát người hàng loạt. Nhất định là như vậy. Nhất định là như vậy!”

Về mặt binh lính vốn chết lặng bình tĩnh, bởi vì này nói này mà cường chế áp lực sợ hãi trong sâu thẳm nội tâm. Trên mặt chết lặng bị sợ hãi thay thế.

“Đây nhất định là thần linh trừng phạt chúng ta những kẻ xâm lược. Nhất định là vậy. Chỉ cần chúng ta rời đi nơi này thì nhất định có thể khỏe lại. Đúng vậy! Rời đi nơi này, có thể sẽ không bị trừng phạt.” Tên binh lính kia về mặt đại ra thì thào, rồi nhanh chóng xoay người.

Nhưng hần mới xoay người, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, sau đó sự đau đớn truyền đến: “A –” Cùng với tiếng kêu thống khổ thảm thiết vang lên, vô lực ngã xuống.

Hưởng Tường Thiên về mặt lạnh lùng nói: “Thế giới này căn bản là không có quỷ thần gì cả. Nếu có, như vậy thần linh ngay từ đầu liền đối với con dân Triều Dương quốc chúng ta không công bằng. Vì sao phải làm cho chúng ta sinh ra ở phương bắc nơi ngũ cốc không thể sinh trưởng, vì sao phải làm cho chúng ta nơi ở vô định mà sống qua ngày? Mà dân chúng Long Viêm quốc lại có cuộc sống thoải mái. Bởi vậy, thần linh ngay từ đầu đã đối với Triều Dương quốc chúng ta bất công. Thần không công bằng như thế, trăm tuyệt đối sẽ không thừa nhận. Xem, các người mở to hai mắt mà xem, ở tại thành lâu đối diện chính là Thước châu, nơi lương thực nhiều vô số đủ cho các người, người nhà các người đều có thể ăn no. Chỉ cần chúng ta cố chống đỡ một thời gian, tin tưởng trận dịch bệnh này rất nhanh sẽ đi qua.”

Lời cổ vũ hùng dũng, làm sợ hãi trên mặt binh lính bắt đầu tan ra, trong mắt cũng bốc cháy lên ngọn lửa, la hét kêu lên mục tiêu: “Bắt Thước châu, bắt Thước châu.....”

Ngược lại với binh lính Hưởng Tường Thiên kích động, Lã Sư có vẻ lo lắng. Hần vì ý tưởng đã hình thành trong lòng mà lo lắng. Tình hình bệnh dịch bùng nổ thời gian thật sự là quá mức trùng hợp. Trước kia

chưa bao giờ phát sinh bệnh dịch như thế ở tuệ châu vậy mà Long Hạo Thừa phái người đem cây cầu lưu thông duy nhất kia chém đứt xong liền xuất hiện. Hơn nữa, sau khi tình hình bệnh dịch bùng nổ, quân Long Viêm không có hành động gì. Vốn, lấy cục diện hai quân giằng co, một bên chậm chạp không có phát sinh tiến công, bên còn lại tất nhiên sẽ phái người đến điều tra. Tình huống hiện tại của bọn họ, Long Hạo Thừa tuyệt đối có thể phái quân tiến công. Nhưng Long Hạo Thừa không có hành động gì. Hắn là đã sớm biết trước tình hình bệnh dịch này? cho nên không có phát động tiến công, là vì hắn đang đợi, chờ tất cả binh lính của bọn họ bị nhiễm bệnh, thời điểm không thể cầm lấy binh khí. Long Hạo Thừa tuy rằng là hoàng đế Long Viêm quốc, nhưng hắn không phải thần, không thể biết trước bệnh dịch sẽ phát sinh. Vậy khả năng còn lại duy nhất chính là trận bệnh dịch này là do hắn ở sau lưng chủ đạo. Ý nghĩ này càng khẳng định, sắc mặt Lã Sư càng tái nhợt.

“Bắt Thước châu, bắt Thước châu.....” Tiếng la đông đặc, đem thần trí của Lã Sư kéo về. Nhìn vẻ mặt của Hưởng Tường Thiên và binh lính hưng phấn kích động. Hắn cuối cùng vẫn là đem lời định nói nuốt trở vào trong miệng. Việc này, vẫn là chờ khi gặp riêng Hoàng Thượng, nói tiếp đi!

.....

Ngọn lửa thiêu hủy thi thể đến đêm khuya mới tắt. Nhưng mùi khét gay mũi vẫn tràn ngập toàn bộ thành bắc. Trong thành Tuệ châu bắt đầu một lần nữa tiến vào yên tĩnh. Nhóm bệnh nhân chỉ có thể tiếp tục cùng bệnh dịch đấu tranh. Mà vô lực quản chuyện bên ngoài. Binh lính bởi vì ban ngày thiêu thi mà mệt mỏi không chịu nổi, sớm đã ngủ say như chết.

Trong bóng đêm, bắt đầu có mấy bóng đen toát ra, sau đó hướng thành nam tụ tập. Bóng đen nhân số càng ngày càng nhiều. Cho dù bọn họ động tác nhẹ nhàng, không muốn kinh động binh lính giữ thành, nhưng nhiều người, không thể ức chế âm thanh hỗn độn tại trong đêm khuya yên tĩnh vẫn có vẻ dị thường âm ỹ. Lại càng không nói, bọn họ trong đó còn có một đại bộ phận là bệnh nhân, tiếng rên rĩ cũng là khó tránh khỏi.

Rất nhanh hai mươi binh lính thủ thành bị bừng tỉnh, nhìn những dân chúng tay cầm gánh nặng, nâng đỡ lẫn nhau, biết bọn họ chuẩn bị thoát đi, bọn lính lập tức thổi kèn, lập tức lấy vũ khí ra, hướng dân chúng tay không tác sát vung lên.

Dân chúng không hề có sức phản kháng chính là ôm đầu nhắm mắt chờ đợi đau đớn đến.

“A –” Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Dân chúng thấy thật lâu đau đớn chưa truyền đến bắt đầu nghi hoặc mở to mắt, nhìn thấy cũng là những binh lính mới vừa rồi hung thần ác sát đều đã khí tuyệt bỏ mình té trên mặt đất. Ngẩng đầu, chỉ thấy dưới ánh trăng chiếu xuống, kí hiệu có vẻ dị thường thanh thúy – ký hiệu của quân Long Viêm. Biểu tình vui sướng đều xuất hiện ở trên mặt bọn họ, tiếng hoan hô tự nhiên mà toát ra.

Lần này đến đúng là tám ngàn quân hộ vệ của Long Hạo Thừa. Tám ngàn quân hộ vệ này đều là cao thủ một địch mười. Mà quân hộ vệ ở Long Viêm quốc uy danh cũng là cực cao.

Long Hạo Thừa che mặt ra hiệu cho Chu Phong bên cạnh. Chu Phong hiểu rõ để cho binh lính bắt đầu an bài dân chúng lần lượt ra khỏi cửa thành, đi đến thuyền trước đó đã chuẩn bị sẵn.

“Đát đát đát –” tiếng bước chân hỗn độn từ phương xa truyền đến, chỉ thấy Hưởng Tường Thiên mang theo phân đông binh lính ủa lên. Bọn họ cũng chú ý tới ký hiệu của quân Long Viêm, mà cảnh giác dừng cước bộ, đợi quân vương ra lệnh.

Hưởng Tường Thiên nhìn người kia cho dù che mặt, cũng vô pháp che giấu một thân hơi thở khiếp người. hơi thở áp bách quen thuộc, ánh mắt lạnh lùng, đều cho hắn biết nam nhân trước mắt này chính là Long Hạo Thừa.

Long Hạo Thừa một bên mệnh lệnh binh lính sắp hàng ở phía trước, một bên bảo binh lính bảo vệ dân chúng thoát đi. Hắn rất nhanh cảm thấy ánh mắt của Hưởng Tường Thiên, biết hắn đã nhận ra chính mình. Hơn nữa từ trong ánh mắt của Hưởng Tường Thiên, hắn cảm nhận được hai ngọn lửa cháy hừng hực. Con người đen quết về phía sau Hưởng Tường Thiên càng ngày càng nhiều binh lính, phỏng chừng cũng có ba, bốn vạn. Tuy rằng quân hộ vệ đều là cao thủ, nhưng quân Hưởng Tường Thiên sức chiến đấu cũng không

thấp. Nếu thực sự cùng quân Triều Dương giao đấu. Chỉ sợ, dân chúng vô tội sẽ bị liên lụy. Hấn không thể không tháo khăn che mặt xuống trước khi Hướng Tường Thiên xua tay hạ lệnh, âm thanh lạnh lùng nói:“Hướng Tường Thiên, ngươi có muốn cứu những binh lính bị bệnh đau tra tấn không?”

Hướng Tường Thiên tự nhiên biết ý tứ trong lời nói của hấn, vì biết rõ nên không thể không buông tay.

Long Hạo Thừa một mặt dùng khước mắt dư quang quan sát tình huống dân chúng, một mặt âm thanh lạnh lùng nói:“Hướng Tường Thiên, ngươi không biết là lần này tình hình bệnh dịch bùng nổ thời gian quá mức trùng hợp sao?”

Hướng Tường Thiên lập tức lĩnh hội, gương mặt trẻ tuổi nhất thời trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói:“Là người phải người hạ độc, có phải hay không?”

“Đúng.” Long Hạo Thừa thản nhiên thừa nhận. Vốn, hấn muốn kéo dài thêm vài ngày, làm cho tất cả binh lính trong thành đều nhiễm bệnh, phần lớn binh lính tử vong. Đến lúc đó, mới phái đại quân tiến công quân Triều Dương. Nhưng đại giới phải trả nhất định là sinh mệnh của dân chúng vô tội trong thành. Hấn cuối cùng vẫn không thể y theo kế hoạch ban đầu mà tiến hành. Lần này, hấn xuất hiện ở đây, mục đích là muốn cứu dân chúng trong thành ra. Vốn nghĩ đến hiện tại phần lớn binh lính Triều Dương đều nhiễm bệnh, không thể tưởng được vẫn còn nhiều binh lính không bị nhiễm bệnh như thế. Hơn nữa, con người đen quét về phía binh lính trang nghiêm có trật tự, không mất đi sức chiến đấu, không thể không bội phục năng lực lãnh binh của Hướng Tường Thiên. Cự nhiên dưới tình huống như thế, còn có thể làm cho trong mắt binh lính bảo trì ngọn lửa chiến đấu.

Cảm xúc phần hận bắt đầu từ trong lòng Hướng Tường Thiên cuộn cuộn lên. Ti bỉ, thật sự là rất ti bỉ. Không thể tưởng tượng được Long Hạo Thừa cư nhiên dùng biện pháp hạ độc đối phó quân đội của hấn. Phần hận pha lẫn cảm xúc khinh thường từ trên mặt xanh mét của Hướng Tường Thiên biểu hiện ra ngoài.

Một bên Lã Sưu bởi vì chứng thật suy đoán của chính mình mà sắc mặt cũng trở nên xanh mét.

Về phần binh lính, tác giống như Hướng Tường Thiên, trên mặt mang cảm xúc bất mãn phần hận.

Long Hạo Thừa cũng không có đem những ánh mắt giống như muốn băm hấn ra làm trăm đoạn đặt vào mắt, ngược lại bởi vì tất cả ánh mắt của quân Triều Dương đều tập trung trên người mình mà nhẹ nhàng thở ra, như vậy mới có thể làm cho dân chúng có thể bình yên thoát thân.

Hấn giọng nói lạnh lùng bắt đầu vang lên nói:“Hướng Tường Thiên, chỉ cần ngươi đầu hàng, nguyện ý đem quân rời khỏi lãnh thổ Long Viêm quốc, đồng thời bồi thường tổn thất bởi vì các người xâm lược mà mang đến, ta sẽ đem giải được giao cho ngươi.” Vốn hấn có thể yêu cầu nhiều hơn, dù sao hiện tại quân Triều Dương đã giống như cá nằm trên thớt, chỉ có mặc hấn định đoạt. Nhưng hấn không có. Thứ nhất, lãnh thổ Triều Dương quốc không có gì đáng giá để hấn lo lắng, hấn cũng không muốn biết hậu quả của chó cùng rứt giậu. Thứ hai, hấn muốn tận lực chấm dứt trận chiến tranh này, nhanh chút trở lại Viêm Đô, trở lại bên cạnh A Nhã . Hấn tuy rằng tin tưởng năng lực A Nhã, nhưng mấy lão hồ li trong triều cũng không phải người đơn giản. Hấn muốn nhanh chút trở lại bên cạnh A Nhã, bảo hộ nàng.

Long Hạo Thừa vốn tưởng rằng chính mình đưa ra điều kiện hậu đãi như thế, Hướng Tường Thiên nếu là một quân vương lý trí, hấn là sẽ không chút do dự đáp ứng. Nhưng hấn đánh giá sai mưu kế và nội tâm phần hận của Hướng Tường Thiên rồi.

Hướng Tường Thiên mắt mang khinh thường hừ lạnh nói:“Long Hạo Thừa ngươi đã dám làm kỹ nữ, sẽ không muốn lập đền thờ trình tiết đi. Như thế nào, ngươi cho là điều kiện vừa rồi đối ta tốt lắm sao? Hừ!”

Ánh mắt dẫn phần hận quét về phía Long Hạo Thừa nói:“Nếu hôm nay, ta không bắt ngươi. Như thế nào có thể nhìn mặt năm vạn binh lính vô tội chết đi. Hơn nữa –” Hấn trong mắt xuất hiện tính kế nói:“Hơn nữa, chỉ cần bắt lấy ngươi hoàng đế Long Viêm quốc, tin tưởng cấp dưới của ngươi cũng nhất định sẽ ngoan ngoãn giao ra giải được.”

Long Hạo Thừa mặc dù có chút kinh ngạc nhìn Hướng Tường Thiên, nhưng trong mắt vẫn tự tin nói:“Hướng Tường Thiên, ngươi cho là ngươi có thể bắt sống được đến ta sao?” Mới vừa rồi, hấn đã dùng khước mắt dư quang chú ý tới tất cả dân chúng đã an toàn lên thuyền. Hấn có thể dùng hết sức chiến đấu.

Hướng Tường Thiên tự phụ cười nói: “VẬY CHÚNG TA THỬ XEM!” HẮN VƯƠN TAY CHỈ LONG HẠO THỪA, CAO GIỌNG MỆNH LỆNH NÓI: “KHÔNG TIẾC TẤT CẢ ĐẠI GIỚI PHẢI BẮT SỐNG LONG HẠO THỪA.”

Binh linh sớm đã sẵn sàng, lập tức lên tiếng trả lời uy dũng mà lên.

Long Hạo Thừa xác định tất cả dân chúng đều đã lên thuyền, vốn hạ lệnh quân hộ vệ ứng chiến. Chính hắc bảo Chu Phong âm thầm lui lại.

Hướng Tường Thiên làm sao có thể cho Long Hạo Thừa đơn giản rời đi như thế. HẮN CẦM TRONG TAY ĐẠI ĐAO PHI THÂN XÔNG LÊN, LIÊN TỤC CHÉM NGÃ MƯƠI MẤY HỘ VỆ BÊN CẠNH LONG HẠO THỪA, MIỆNG CÒN REO LÊN: “LONG HẠO THỪA, LÀ NAM NHÂN, SẼ KHÔNG TRÁNH Ở PHÍA SAU NGƯỜI KHÁC.”

Long Hạo Thừa làm sao có thể ngây thơ trúng kế khích tướng của hắc như thế? Chu Phong đối với hai hộ vệ bên cạnh nói: “NGƯỜI BẢO HỘ HOÀNG THƯỢNG RỜI ĐI.” RỒI DƯƠNG ĐAO HƯỚNG HƯỚNG TƯỜNG THIÊN CHÉM TỚI.

Long Hạo Thừa tự nhiên biết mục tiêu của quân Triều Dương là mình, chỉ cần hắc ly khai là sẽ yên ổn. HẮN RẤT NHANH HƯỚNG THUYỀN NHẢY XUỐNG.

“Xôn xao –” tiếng con thuyền bắt đầu rời khỏi bờ sông. HẮN NHÌN CHẬM CHẬM CHỜ CHU PHONG VÀ HỘ VỆ ĐẾN.

“LONG HẠO THỪA, KHÔNG CHO PHÉP TRỐN!” XA XA NGHE TIẾNG HƯỚNG TƯỜNG THIÊN HỖN LOẠN KHÔNG CAM LÒNG CÙNG PHẦN NỘ.

Lực chú ý tập trung tình hình trên bờ Long Hạo Thừa cũng không có chú ý tới hai hộ vệ bên cạnh sắc mặt dị thường, cũng không có chú ý tới, thuyền vốn không có thắng tấp hướng bờ bên kia chạy tới, ngược lại lệch khỏi quỹ đạo giữa các thuyền khác. Bọn họ trao đổi ánh mắt, nhanh chóng rút đao hướng Long Hạo Thừa chém tới.

Mặt đao phản xạ hàn quang, làm Long Hạo Thừa bản năng rút đao ngăn cản một đao trong đó hướng ngược hắc đâm tới, một cái khác hướng đầu hắc bổ tới, hắc nguy hiểm mà né qua, đại đao chỉ chém đứt dây thừng của mũ giáp. HẮN KHÓ CÓ THỂ TIN NHÌN HAI HỘ VỆ LUÔN TRUNG THÀNH CƯ NHIÊN LẠI HƯỚNG ĐAO VÀO MÌNH. NHƯNG HẮN RẤT NHANH CHÚ Ý TỚI HAI NGƯỜI NÀY HẮN LÀ DỊCH DUNG. THỦ HẠ CỦA HẮN RA TAY SẼ KHÔNG LƯU TÌNH.

Hai người này chính là người Long Kinh Lệ sắp xếp gài vào bên cạnh Long Hạo Thừa, dùng để ám sát hắc. Hai người bọn họ luôn luôn chờ đợi có hội Long Hạo Thừa ở một mình, dù sao bình thường, bên cạnh hắc đều có Chu Phong. Hiện tại thật vất vả đợi được Long Hạo Thừa một người, hơn nữa còn ở trên thuyền, này tuyệt đối là cơ hội tốt. hai người bọn họ lập tức nhân cơ hội ám sát hắc. Vốn, bọn họ tưởng một đao có thể lấy được mạng của Long Hạo Thừa không hề phòng bị, nhưng bọn họ đã xem nhẹ năng lực của hắc, thời gian tính toán sai lầm. Nhưng bọn họ dù sao cũng là người Long Kinh Lệ phái tới ám sát Long Hạo Thừa, thân thủ tự nhiên không kém. Rất nhanh, trên thuyền nho nhỏ liền triển khai đánh nhau. Long Hạo Thừa nín thở ứng phó thể tiến công liền hồi của hai người, rồi không khách khí phản kích.

Trên thuyền truyền đến tiếng đánh nhau, rất nhanh làm cho Chu Phong chú ý tới. HẮN KHÔNG LÒNG DẠ NÀO HAM CHIẾN, PHẢN THỦ MỘT CHƯỜNG BỨC LUI HƯỚNG TƯỜNG THIÊN, SAU ĐÓ PHI THÂN ĐẾN BÊN BỜ, LẬP TỨC TIẾN LÊN THUYỀN.

Hướng Tường Thiên lui về phía sau cũng chú ý tới tình huống trên thuyền. Bạc môi nổi lên tươi cười, nói: “LẤY CUNG TÊN TRONG TA.”

Trên thuyền đánh nhau rất nhanh liền phân thắng bại. Hai thích khách đều đã bị trọng thương, đồng thời bị chế ngự. Trừ bỏ mất đi dây thừng cố định mũ giáp khi mới đánh nhau rơi xuống, thì Long Hạo Thừa hoàn toàn không tổn hao gì. Điều này làm cho Chu Phong thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“BÌNH – BÌNH –” Hai thích khách rốt cục quỳ xuống. Long Hạo Thừa từ trên cao nhìn xuống lạnh giọng hỏi: “NÓI, LÀ AI PHẢI CÁC NGƯỜI ĐẾN ÁM SÁT TA.”

Thích khách cũng không có trả lời, ngược lại rút đao hung hăng hướng đáy thuyền đâm tới, rồi cắn độc dược giấu ở trong miệng, khí tuyệt bỏ mình.

Long Hạo Thừa bởi vì nước đã sắp đến chân, nên không thể không chuẩn bị phi thân, hướng tới gần chỗ thuyền của Chu Phong bay đi.

Nhưng hắn không có chú ý tới, ở trên thành lâu, tay trong tay Hướng Tường Thiên, đã nhắm chính mình. Hướng Tường Thiên đem tên nhắm ngay đầu Long Hạo Thừa nơi duy nhất không có khôi giáp bảo vệ, bạc môi nổi lên cười lạnh, nói: “Long Hạo Thừa, tuy rằng không thể bắt sống ngươi, nhưng có thể tự mình đưa ngươi đến hoàng tuyền, để tể vong hồn cũng năm vạn binh lính cũng không tệ.” Sau đó hắn buông tay vẫn luôn căng dây cung ra.

“Hưu –” tên thẳng tắp, lấy tốc độ cực nhanh hướng Long Hạo Thừa vọt tới. tốc độ này thật sự là quá nhanh, mau đến nỗi làm cho tất cả mọi người không có chú ý tới. Chờ Long Hạo Thừa nghe được tiếng tên bên tai, chuẩn bị huy đao ngăn cản thì đã quá muộn, tên thẳng tắp bắn vào sườn não của hắn. Đau đớn kịch liệt đánh úp lại, thế giới giống nhau trong một khắc trở nên im lặng không tiếng động.

“Hạo Thừa, chàng nhất định phải bình an trở về. Ta nhất định sẽ chờ chàng.” dung nhan quen thuộc hiện lên trước mắt.

“A Nhã!” Long Hạo Thừa khê lẩm bẩm lời cuối cùng, rồi ngã vào trong nước.

“Hoàng Thượng –” Chu Phong lớn tiếng kêu lên, sau đó nhảy vào trong nước.

“Ha ha ha –” Ở thành lâu truyền đến tiếng cười điên cuồng của Hướng Tường Thiên. Rốt cục, rốt cục, tên Long Hạo Thừa đáng giận kia đã chết trong tay hắn. Nhưng tiếng cười cũng không có liên tục bao lâu, một trận cảm giác ghê tởm xông tới. Hắn lập tức đứng ở đầu tường nôn mửa. Theo sau, cảm giác đau đớn từ trong bụng truyền đến, một cổ xúc động muốn đi vệ sinh lập tức đánh úp lại. Lại bị đau bụng tra tấn đứng không nổi. Rất nhanh, hạ thân liền cảm thấy một trận dinh dinh. Đi tả không ngừng. Điều này làm cho Hướng Tường Thiên sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng. Bởi vì, hắn đối với bệnh trạng này vô cùng quen thuộc.

Lúc này Lã Sưu đuổi tới, vừa vặn thấy màn này. Nhìn Hoàng Thượng dưới thân là chất lỏng màu vàng, sắc mặt hắn nhất thời biến đổi, chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng nhiễm bệnh? Cảm giác bất an cấp tốc bành trướng. Hắn không thể không hạ lệnh cho người lập tức đem Hướng Tường Thiên đưa đến quân y chỗ.

100. Chương 104: Kết Thúc

Gió đêm tinh tế thổi vào trong điện hoàng hậu, thổi lên người trên giường giờ phút này đang ngủ say. Tô Lệ Nhã vốn đang ngủ say bỗng nhiên mày co rút nhanh, tựa hồ thấy ác mộng.

“Hạo Thừa –” Tô Lệ Nhã bỗng nhiên hô to một tiếng, mãnh liệt thở dốc từ trên giường ngồi bật dậy.

Lâm Tư vẫn ngủ ở trong phòng nhỏ bên cạnh rất nhanh liền đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy cũng là Tô Lệ Nhã đang cấp tốc run run. Nàng nhẹ giọng đi đến trước giường, vươn tay nắm lấy bàn tay mềm đang run run.

Trên tay truyền đến ấm áp làm cho Tô Lệ Nhã từ trong sợ hãi khôi phục lại. Nàng nắm chặt ấm áp trong tay nói: “Tiểu Tư, ta vừa rồi nằm mơ thấy cả người Hạo Thừa đều là máu ngả xuống. Thiệt nhiều, thiệt nhiều máu a!”

Nhìn người đang tự thì thào, Lâm Tư không thể không lớn tiếng nói: “Nương nương, đây chỉ là mộng. Không phải thật.”

Giọng nói truyền vào tai của nàng. Tô Lệ Nhã ôm cổ Lâm Tư, nức nở nói: “Đúng vậy! Là mộng. Nhưng lại rất chân thật. Chân thật giống nhau Hạo Thừa ngay tại trước mắt ta ngã xuống.”

Lâm Tư vỗ nhẹ lưng của nàng, ôn nhu an ủi nói: “Tốt lắm. Tất cả đều là mộng.”

Tô Lệ Nhã rốt cục ngừng run rẩy, nhưng vẫn không xua đi được bất an làm nàng ngẩng đầu nói: “Tiểu Tư, người lập tức phái người đi Thuộc châu. Ta muốn xác định Hạo Thừa vẫn bình an vô sự.”

Lâm Tư lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Điện hoàng hậu to như vậy chỉ còn lại có Tô Lệ Nhã. Cổ bất an kia lại ngẩng đầu, gắt gao bắt lòng của nàng. Điều này làm cho người không thở nổi, nàng đứng dậy, đẩy cửa sổ ra, cảm thụ được gió lạnh thổi vào mặt, hy vọng cái lạnh trên mặt xua tan bất an trong lòng. Nhưng bàn tay nắm cửa sổ khẽ run biểu hiện tác dụng của gió lạnh không lớn. Thế nhưng Tô Lệ Nhã cũng không có rời đi bên cửa sổ. Bởi vì, chỉ có gió

lạnh quất vào mặt cảm giác đau đớn mới có thể làm cho nàng từ trong bất an thoáng khôi phục chút thần trí. Một đêm này, nàng đứng ở bên cửa sổ cho gió lạnh thổi vào.

.....

Thước châu, trong lều trại Trình Lâm đèn đuốc sáng trưng. Long Hạo Thừa một thân toàn máu sắc mặt tái nhợt vô cùng nằm ở trên giường bệnh. Trong lều trại, Trình Lâm biểu tình ngưng trọng nhìn mũi tên cắm vào bên sườn não của Long Hạo Thừa.

Vốn với mũi tên này là không thể giữ được mạng sống. Đơn giản, mũi tên cũng không có bằng tấp đâm vào ót hoặc là huyết thái dương. Trọng yếu nhất là Chu Phong lập tức lao tới đưa Long Hạo Thừa ra khỏi nước, làm cho hắn vẫn chờ ở bờ bên kia lập tức thi châm, mới có thể tạm thời bảo trụ tính mạng của hắn.

Nhìn mũi tên dưới ngọn đèn, hắn biết phải lập tức lấy ra. Nhưng vị trí mũi tên này bắn vào dù sao cũng là đầu. Bộ phận quan trọng nhất của con người. Hắn cũng chưa từng có lấy tên từ trên đầu ra bao giờ.

Chu Phong chịu không nổi Trình Lâm vẫn không động thủ, lo lắng quỳ nói:“Trình quân y, van cầu người, nhất định phải cứu Hoàng Thượng. Hoàng Thượng phải về Viêm Đô.”

“Hoàng Thượng giao cho người.” Trong đầu hiện lên dung nhan trịnh trọng nói. Hắn rốt cục hạ quyết định, dứt khoát xoay người đối với Chu Phong nói:“Như thế này, vô luận ta làm cái gì, xin hãy tin tưởng ta. Ta làm hết thấy đều là vì cứu Hoàng Thượng.”

“Ân.” Chu Phong trịnh trọng nói.

Trình Lâm mở hòm thuốc ra, cầm tiểu đao lạnh ngắt, đi tới bỏ vào trong lửa. Nhìn ngọn lửa nhảy lên, hắn biết đây được xem như là ca bệnh quan trọng nhất trong đời của hắn. Tình huống hiện tại của Long Hạo Thừa trừ bỏ mũi tên bên ngoài, không còn phương pháp. Tuy rằng đối với cấu tạo của đầu người, hắn đã từng thông qua việc đứt lót cho người canh giữ bên trong nghĩa trang, lén lút nâng mấy cổ thi thể không người nhận, mở ra nghiên cứu. Bởi vì hắn đối với phương pháp mở đầu lâu trong sách thuốc của Trình gia cảm thấy hứng thú. Nhưng đây dù sao cũng chỉ là trên sách vở, mà hắn nghiên cứu đều là những thi thể đã chết. Hiện tại nằm ở trước mặt hắn người còn sống, hơn nữa là hoàng đế Long Viêm quốc, người mà Tiểu Nhã cầu xin hắn nhất định phải bảo đảm bình an. Nhưng trừ bỏ lấy tên ra khỏi đầu, hắn đã không còn biện pháp nào khác. Với lại, lấy tình trạng thân thể của Long Hạo Thừa hiện tại cũng chống đỡ không được bao lâu. Trong mắt xuất hiện kiên quyết, Trình Lâm cầm lấy đao trong ngọn lửa hướng trên giường đi đến.

Giải phẫu đầu lấy tên ra vẫn liên tục đến hừng đông. Trong khoảng thời gian này, thấy Trình Lâm kiên quyết cắt mở đầu của Long Hạo Thừa Chu Phong có vài lần muốn vươn tay ngăn cản hắn. Nhưng cuối cùng vẫn không có vươn tay.

“Đương –” một tiếng, mũi tên rốt cục từ trong đầu Long Hạo Thừa lấy ra. Sắc mặt Trình Lâm đã tái nhợt vô cùng. Nhưng hắn vẫn cố gắng kiên trì khâu miệng vết thương lại, sau đó đưa tay bắt mạch cho Long Hạo Thừa.

Chu Phong lo lắng hỏi:“Hoàng Thượng thế nào?”

Trình Lâm sau khi cảm thấy mạch đập tuy rằng mỏng manh nhưng tồn tại chân thật, thu hồi tay, cước bộ lảo đảo lui về phía sau ngã ngồi ở ghế trên, nhẹ giọng trả lời:“Hiện tại tên đã lấy ra. Nhưng bởi vì tên bắn vào vị trí là não, bởi vậy, Hoàng Thượng bao lâu mới tỉnh, ta không có nắm chắc. Thế nhưng, có một chút, có thể khẳng định là, mạng Hoàng Thượng đã được bảo vệ.”

Chu Phong vừa nghe mạng Hoàng Thượng được bảo vệ, vui sướng cảm tạ nói:“Cám ơn người, trình quân y. Cám ơn người.”

Nhưng trả lời hắn cũng là Trình Lâm té xỉu trên mặt đất.

Chu Phong vừa thấy lập tức kêu quân y đang ở trường ngoại tiến vào. Kinh quân y chẩn đoán, Trình Lâm vì đã nhiều ngày chiếu cố bệnh nhân, nên thể lực mới cạn kiệt đến té xỉu. Chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là sẽ khỏe lại. Chu Phong vừa nghe, rốt cục thở ra một hơi. Dù sao, tình huống hiện tại của Hoàng Thượng, cũng chỉ có Trình quân y có năng lực trị liệu.

Tương đối cho Chu Phong nhẹ nhõm, tâm trạng của Lã Sưu lại đứng ngồi không yên. Trải qua quân y chẩn đoán, Hoàng Thượng thực sự là nhiễm bệnh. Từ đêm qua bắt đầu, Hoàng Thượng vẫn không có đình chỉ đi tả.

Ánh sáng mặt trời đã nhú lên khỏi mặt biển, thiên địa vạn vật đều từ trong ngủ say thức tỉnh lại đây. Lã Sưu thấy quân y chẩn bệnh cho Hoàng Thượng rút cuộc đi ra, lập tức tiến đến hỏi: “Hoàng Thượng thế nào?”

Quân y lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc trả lời: “Hoàng Thượng đích thực đã bị nhiễm bệnh dịch. Hơn nữa tình huống so với người bệnh bình thường còn nghiêm trọng hơn. Nếu cứ đi tả như thế. Không đến hai ngày, Hoàng Thượng sẽ mất nước mà chết.”

Lã Sưu khiếp sợ lui về phía sau, trong đầu quanh quẩn câu “Không đến hai ngày, Hoàng Thượng sẽ mất nước mà chết.”. Không thể tưởng được tình huống của Hoàng Thượng nghiêm trọng như thế.

Quân y tiến lên một bước, quan tâm hỏi: “Tể tướng, người thế nào?” Cho dù là quân y cũng biết, hiện tại Hoàng Thượng đã ngã bệnh, giờ phút này Lã tướng tuyệt đối không thể cũng ngã xuống.

“Ta không sao.” Lã Sưu ổn định tâm thần, xua tay ý bảo quân y rời đi.

Sau khi quân y rời đi, Lã Sưu vẻ mặt kiên quyết, rồi đẩy cửa tiến vào.

Vừa vào phòng, mùi thối gay mũi đánh úp lại, nhưng vẻ mặt Lã Sưu không thay đổi trực tiếp đi vào, nhìn thấy Hướng Tường Thiên hai giáp lõm xuống, da mặt nhẵn lại. Hoàng Thượng như vậy, làm tâm mắt Lã Sưu bắt đầu mơ hồ.

Hướng Tường Thiên thấy Lã Sưu tiến vào, lập tức đứng dậy, khàn khàn giọng nói: “Lã tướng, người, người lập tức hạ lệnh xuống cho trăm, triệu tập tam quân, chuẩn bị tiến công Thước châu. Hiện tại Long Hạo Thừa đã chết, quân Long Viêm nhất định sẽ bởi vì rối loạn mà đại loạn. Đây là thời cơ chiếm lĩnh thước châu tốt nhất.”

Lã Sưu cũng không có lên tiếng trả lời, ngược lại quỳ gối trước mặt Hướng Tường Thiên, nức nở nói: “Hoàng Thượng, chúng ta đầu hàng đi!”

Hướng Tường Thiên trong mắt khiếp sợ, rồi chuyển thành phần nộ nói: “Không. Trăm sẽ không đầu hàng. Trăm quyết không đầu hàng!” Lớn tiếng quát to, làm yết hầu của hắn vốn khô cạn đau đớn vô cùng.

“Quân y nói tình trạng của Hoàng Thượng nếu không có biện pháp trị liệu, chỉ sợ không đến hai ngày sẽ chết.” Lã Sưu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Hướng Tường Thiên nói.

Hướng Tường Thiên sắc mặt khê biến rồi sau đó cười nói: “Nếu dùng tánh mạng của trăm có thể đổi lấy Thước châu, trăm cho rằng đáng giá. Trăm có thể vì thái tử lưu lại Thước châu, vì dân chúng Triều Dương quốc lưu lại thước châu. Trăm cho rằng vô cùng đáng giá.”

Trên mặt Lã Sưu xuất hiện cảm động. Đây là nguyên nhân hắn nguyện trung thành cùng Hoàng Thượng. Xưa nay có mấy vị đế vương, có thể xem dân chúng so với tánh mạng của chính mình còn quan trọng hơn. Hoàng Thượng là minh quân mà chính mình chờ nhiều năm. Bởi vậy, hắn lại càng không thể để Hoàng Thượng chết. Trong mắt hắn nhiễm lên kiên quyết, bình tĩnh phân tích nói: “Hoàng Thượng, tuy rằng hiện tại quân Long Viêm là rối loạn. Nhưng ngài không cần quên Long Viêm quốc còn có hai mươi vạn đại quân ở trong thành thước châu. Mà hiện tại quân ta, binh lính có thể chiến đấu chỉ có năm vạn. Hoàng Thượng, cho dù hiện tại ra quân, chúng ta cũng không có một chút phần thắng.”

Hướng Tường Thiên vô lực ngã trở lại trên giường, nhẹ giọng nói: “Trăm cũng biết không có phần thắng. Nhưng trăm không cam lòng a! Thước châu, ngay tại trước mắt, trăm lại chỉ có thể đầu hàng.” Nói đến cuối cùng thành nghẹn ngào.

Lã Sưu quỳ tiến lên, cầm tay Hoàng Thượng, nói: “Hoàng Thượng, rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đun. Thần, cho dù hy sinh tất cả, cũng sẽ trợ giúp Hoàng Thượng có được Thước châu, xin Hoàng Thượng tạm thời nhẫn nại một chút.”

Hoàng Thượng cảm động quay đầu nhìn Tể tướng, khóc không ra tiếng nói: “Lã tướng, trăm tin tưởng người.”

Sau đó, Lã Sư bắt đầu phái sứ giả, mang theo thư đầu hàng đưa đến Thước châu. Triều Dương quốc nguyện ý lui quân, và bồi thường tất cả tổn thất do chiến tranh mang lại đối với Long Viêm quốc.

Quân Long Viêm cùng lúc này cũng hy vọng mau chóng chấm dứt chiến tranh, trở lại Viêm Đô. Dù sao, tình huống của Hoàng Thượng không mấy lạc quan, vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Bọn họ hy vọng có thể trở lại hoàng cung nơi sở hữu được liệu trân quý nhất thiên hạ. Bởi vậy, quân Long Viêm rất nhanh tiếp nhận điều kiện của quân Triều Dương, sau khi thu được vàng bạc từ quân Triều Dương đưa đến, mới bắt đầu vận chuyển được liệu cho bọn họ.

Trận chiến này cuối cùng cũng kết thúc. Quân Triều Dương trả giá đại giới là mười vạn binh lính chết vì bệnh dịch. Hơn nữa mười vạn binh lính này đều là binh lính tinh nhuệ của Triều Dương quốc. Bởi vậy, lần này Triều Dương quốc có thể nói hao tổn nặng, trong thời gian ngắn chỉ sợ rất khó khôi phục lại. Mà Long Viêm quốc, tác có ba châu lọt vào vòng chiến, dân chúng chết trong trận chiến đạt hơn năm vạn người. Bất quá, có tiền bồi thường của Triều Dương quốc, dân chúng sống sót bắt đầu một lần nữa dựng lên nhà cửa của chính mình.

Long Hạo Thừa vẫn trong tình trạng hôn mê được quân hộ vệ và Trình Lân dẫn đầu lộ trình trở về Viêm Đô.

101. Chương 105: Bất Đắc Dĩ Kiên Cường

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu vào trong điện hoàng hậu, chiếu lên hai người đang ôm nhau trên giường lớn.

“Ân ~” Một người trên giường giật mình. Tô Lệ Nhã mơ hồ mở mắt ra, nhìn gương mặt tuấn mỹ trước mắt, không khách khí hôn lên trên bạc môi khêu gợi.

Nàng từ từ nhắm hai mắt, tinh tế hôn, sau đó mở hy vọng trong mắt ra, nhưng khi ngọn lửa hy vọng nhìn thấy người dưới thân không hề có động tĩnh, rất nhanh liền dập tắt. Nàng phải thất vọng bao nhiêu lần mới có thể chờ Hạo Thừa từ người thực vật tỉnh lại. Hắn đã nằm ngủ mười ngày, không có chút dấu hiệu tỉnh lại.

Nàng vĩnh viễn không quên được thời điểm nhận được tin vui chiến thắng, vui vẻ sửa soạn, chỉ vì muốn có bộ dáng xinh đẹp đi nghênh đón Hạo Thừa trở về. Nhưng chờ được cũng là bộ dáng hẩn bị người nâng trở về. Nhìn gương mặt tái nhợt không hề có tí máu, nàng nghĩ hẳn sẽ vĩnh viễn rời khỏi chính mình. Thế giới giống như trong khắc tan biến, thân thể không chịu nổi kịch liệt run rẩy.

Lâm Tư ở bên cạnh nhìn thấy tất cả, không thể không đem tin tức sớm nhận được nói cho nàng: “Nương nương, Hoàng Thượng vẫn chưa bằng hà, chỉ bị thương nặng hôn mê thôi.” Nàng cố ý đem bệnh tình của Hoàng Thượng nói một cách nhẹ nhàng qua loa, chỉ vì trấn an A Nhã thôi. Trên thực tế, tình huống của Hoàng Thượng vô cùng suy yếu. Nàng đã phái người đi hỏi thăm tin tức, nên hai ngày trước đã nhận được tin, Hoàng Thượng bị tên bắn trúng não, đến nay đã hôn mê gần mười ngày. Hơn nữa, một chút dấu hiệu thức tỉnh đều không có. Nhưng nàng lại lựa chọn giấu diếm, dù sao đối với A Nhã đã mang thai năm tháng thật sự là đã kích quá lớn. Biết trễ một chút A Nhã có thể giảm chút lo lắng..

Tô Lệ Nhã hít sâu một hơi, đến gần, vươn tay đang áp chế run rẩy, khẽ chạm gương mặt tái nhợt, sau khi cảm thấy có hơi thở ấm áp truyền đến, nàng mới thở ra một hơi, vội vàng bảo người cẩn thận đưa Long Hạo Thừa vào cung.

Nhưng giấy vẫn không gói được lửa. Ngày thứ ba phát hiện khác thường Tô Lệ Nhã không ngừng truy hỏi Trình Lân, rốt cục biết được chân tướng. Não bộ trúng tên?! Khó trách ngày đó, nàng lại mơ thấy ác mộng chân thật đến thế. Hóa ra đúng đêm đó Hạo Thừa đang đấu tranh sinh tử. Tuy rằng, hẳn cuối cùng đã giữ được mạng. Nhưng nàng biết nào là bộ phận quan trọng như thế nào. Y thuật của Trình Lân có cao tới đâu, nhưng với thời đại thiếu thốn điều kiện khoa học kỹ thuật này, thì cơ hội tỉnh lại từ người thực vật là rất mong manh. Có thể là một tháng, cũng có thể là một năm, thậm chí là – trong mắt nổi lên đau thương cùng nồng đậm bất an: Thậm chí là vĩnh viễn cũng không tỉnh lại. Tuy rằng không muốn đối mặt tình huống như vậy, nhưng nàng vẫn không thể không bức chính mình đối mặt. Bởi vì, nàng tình tường biết hiện tại chính mình tuyệt không thể rồi ngã xuống. Hạo Thừa trước khi đi đã phong nàng làm giám quốc, nàng nhất định phải giúp hắn bảo vệ tốt hoàng đế của hắn, quốc gia của hắn.

Thu hồi thất vọng, nàng nhẹ giọng vỗ về gương mặt tuần mỹ, ôn nhu nói: “Hạo Thừa, chàng không thể ngủ lâu a! Ngủ đủ nhớ phải tỉnh lại giúp ta nha!” Nói đến cuối cùng trở thành ghen ngào. Nàng bắt buộc chính mình thu hồi nước mắt, đứng dậy. Hiện tại nàng không thể khóc. Khóc sẽ đem tất cả kiên cường mà nàng cố gắng duy trì đánh vỡ. Hiện tại nàng phải kiên cường, cũng chỉ có thể là kiên cường. Hai ngày trước Long Kinh Lệ đã một lần nữa trở lại triều đình. Sự bình tĩnh miễn cưỡng trong triều đã bởi vì hắn trở về mà đánh vỡ. Mà Lã gia cùng Hà gia rõ ràng phụ thuộc vào hắn.

Nàng biết thế giới này không thể không có gió lửa tường. Cho dù nàng muốn giấu diếm bệnh tình của Hạo Thừa, nhưng với cơ sở ngầm trong cung của Hà gia, vẫn sẽ có biện pháp biết được tình huống của hắn. Mà Long Kinh Lệ lấy một bộ dạng tâm hoang để tiếp theo ngạo nghễ đứng đầu bách quan, đứng ở phía trước Thượng Quan Hành. Long Kinh Lệ tuy là người hữu dũng vô mưu, nhưng dù sao cũng là người lớn lên trong hoàng thất, tinh thông thủ đoạn, bởi vậy, mới có thể thoải mái mượn sức Lã gia và Hà gia. Hơn nữa, nếu Hạo Thừa thật sự không thể tỉnh lại, hoặc là – trong mắt của nàng nhiễm lên thâm trầm thống khổ: Hoặc là thật sự có vận nhất, mà trong bụng nàng lại không biết có phải là hoàng tử hay không. Cho dù là hoàng tử, chỉ sợ Long Kinh Lệ cũng sẽ không từ bỏ cơ hội ngàn năm có một như vậy. Nàng cần phải áp chế Long Kinh Lệ trước, về phương diện khác cần mượn sức của Hách gia.

“Nương nương, đã đến giờ lâm triều!” Lâm Tư ra tiếng nhắc nhở nói.

Tô Lệ Nhã hít sâu một hơi, khôi phục thần thái ngạo nghễ uy nghi đi vào đại điện.

Giờ phút này triều đình có chút giống phổ xá sầm uất, đại thần tùm năm tùm ba cùng một chỗ nhỏ giọng thảo luận. Bọn họ thảo luận vấn đề tương lai phải như thế nào mới có thể đứng vững. Mấy lão hồ li trong quan trường có thể không có năng lực chính trị, nhưng đối với vấn đề này lại vô cùng khôn khéo. Quyền thế của một quốc gia khi gặp thay đổi triều đại, bọn họ khẳng định tổn rất nhiều tinh lực nghiên cứu như thế nào mới có thể đứng vững. Dù sao, một bước sai lầm, quyền thế sẽ biến đổi, cuộc đời của bọn họ có khả năng phải đi vào thời kì ảm đạm vĩnh viễn. Mấy lão hồ li thông qua tai mắt trong cung đã biết được tình trạng của Hoàng Thượng, rất rõ ràng Hoàng Thượng rất có khả năng cả đời sẽ không tỉnh lại. Hiện tại triều đình, ở trong mắt quần thần chia làm hai đội, một đội ủng hộ Long Kinh Lệ, một đội là hoàng hậu nương nương cùng với đứa nhỏ trong bụng nàng.

Long Kinh Lệ là Tứ vương gia, mà hoàng hậu nương nương hiện tại là giám quốc. Tuy rằng nếu luận về năng lực thống trị quốc gia, hoàng hậu nương nương xem như hơn Tứ vương gia một bậc, sau lưng của nàng còn có thế lực của Thượng Quan gia, nhưng hoàng hậu nương nương dù sao cũng là hạng nữ lưu. Một nữ nhân cho dù có năng lực, cũng không có khả năng cầm quyền lâu dài. Nếu trong bụng hoàng hậu nương nương là hoàng tử, bọn họ sẽ lựa chọn ủng hộ nàng. Nhưng việc sinh hoàng tử hay công chúa bọn họ sao có khả năng đoán trước được? Nếu hiện tại bọn họ đứng về phía hoàng hậu nương nương, đến lúc đó, hoàng hậu nương nương sinh hạ công chúa, ngôi vị hoàng đế vẫn là từ Tứ vương gia kế thừa. Nên tính ra vẫn là đứng về phía Tứ vương gia an toàn hơn. Trong lòng mấy lão hồ li âm thầm tính toán, trong lòng tự nhiên là nghiêng về Long Kinh Lệ. Tại đây, số lượng đại thần vây quanh Long Kinh Lệ lập tức gia tăng lên rất nhiều.

Đương nhiên, cũng có đại thần không nằm trong số đó. Đại diện chính là Hách gia. Liễu gia và Dương gia cho tới nay đều nghe theo Hách gia, Hách Huy không đứng về phía Tứ vương gia, bọn họ cũng không thể không biết xấu hổ mà qua mặt hắn, cho dù trong lòng của bọn họ đã có khuynh hướng nghiêng về Tứ vương gia. Hách Huy cũng đã có tính toán riêng. Tình huống hiện tại xem ra, khả năng Hoàng Thượng tỉnh lại là rất nhỏ, còn khả năng Tứ vương gia ngày sau kế thừa ngôi vị hoàng đế là rất lớn. Nhưng hắn vẫn không nghĩ nhanh như vậy phải chuyển hướng sang ủng hộ Tứ vương gia. Bởi vì, ở trên người Tứ vương gia, hắn không nhìn thấy được tia hy vọng thực hiện khát khao của hắn. Hoàng hậu nương nương, tuy là hạng nữ lưu, nhưng không thể phủ nhận năng lực của nàng so với Tứ vương gia cao hơn nhiều. Hơn nữa, lấy quan hệ của Tứ vương gia cùng Lã gia, Hà gia, cho dù chính mình có ủng hộ, Hách gia cũng vĩnh viễn bị hai nhà bọn họ áp chế. Chỉ bằng đánh cược một ván. Nếu trong bụng hoàng hậu nương nương là hoàng tử, hắn có thể ủng hộ hoàng hậu nương nương tiếp tục giám quốc. Hắn tin tưởng dưới sự thống trị của hoàng hậu nương nương, khát vọng của hắn nhất định có thể thực hiện.

Ở phía sau rèm Tô Lệ Nhã ngăn cản thái giám thông báo, mắt lạnh đánh giá đám người đang vây quanh

Long Kinh Lệ, mà hần giờ này vẻ mặt vô cùng đặc ý. Trong mắt hiện lên thâm trầm. Xem ra đa số đại thần là nghiêng về Long Kinh Lệ. Long Kinh Lệ mới vào triều không đến ba ngày, đã có gần hai phần ba đại thần phụ thuộc vào hần. Cũng đã đến lúc nàng hành động. Tầm mắt dừng trên người Hách Huy. Trong mắt hiện lên tinh quang. sau đó gạt đầu ý bảo Lâm Tư để thái giám thông báo.

“Hoàng hậu nương nương, giá lâm.”

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế ngàn thiên tuế.”

Long Kinh Lệ cho dù không tình nguyện quỳ trước mặt một nữ nhân, vẫn không thể không quỳ xuống.

“Bình thân!” Giọng nói nhu hòa nhưng uy nghiêm vang lên.

Long Kinh Lệ dần dần đứng dậy, rồi càn rỡ đánh giá thân ảnh phía sau rèm, cũng không quản hành động này là vô lễ cỡ nào! Mới vừa rồi nhìn thoáng qua, hần phát hiện Tô Lệ Nhã càng ngày càng trở nên kiêu diễm động lòng người. Hần muốn nữ nhân này. Chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày hần khát vọng một nữ nhân như thế. Tô Lệ Nhã thật sự rất đặc biệt. Nhìn như bình thường, nhưng nhìn lâu ngược lại cảm thấy vô cùng thuận mắt, muốn dời tầm mắt, lại phát hiện rốt cuộc không thể dời đi. Thật ra thì từ đêm đó đem Tô Lệ Nhã trả về cho Long Hạo Thừa, hần liền hối hận, hối hận thật sâu. Bạc môi nổi lên đặc ý, không bao lâu nữa, nữ nhân này chính là của mình. Căn cứ cơ sở ngầm của hần ở trong cung, hiện tại tình trạng của Hoàng Thượng vô cùng không khả quan, có thể cả đời cũng không tỉnh lại. Chờ qua mấy ngày, hần có thể âm thầm làm cho người ta tạo thế, nói Hoàng Thượng cả đời sẽ không tỉnh lại, sau đó dễ cử hần trở thành tân đế. Tuy rằng, dựa theo tổ lệ, hoàng hậu của tiên hoàng đều phải đến chùa chiền của hoàng gia xuất gia thủ tiết, nhưng nếu muốn tân hoàng đương nhiên có quyền để cho nàng tiếp tục ở lại hậu cung.

Phía sau rèm Tô Lệ Nhã cho dù cách tấm màn, vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Long Kinh Lệ. Giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, làm cho nàng cảm thấy chính mình bị vũ nhục. Ánh mắt rõ ràng như vậy, nàng cho dù trì độn cũng biết Long Kinh Lệ thích mình. Tuy rằng không biết trước kia vẫn gọi nàng là xấu nữ Long Kinh Lệ vì sao đột nhiên lại thích mình. Nhưng hiện tại nàng không có thể cùng hần ngửa bài. Cố ý bỏ qua ánh mắt nóng rực ấy, nàng mở miệng hỏi: “Các khanh có sự khải tấu?”

Lã Trác dần dần bước ra khỏi hàng nói: “Thần có chuyện tấu. Triều Dương quốc tuy rằng đã ký kết hiệp nghị đầu hàng, cũng đã vận chuyển phần lớn tiền đền bù, mới vừa rồi biên cảnh truyền đến thư hàm của Triều Dương quốc, hy vọng có thể lùi lại thời gian hoàn trả số tiền còn lại. Thần cho rằng đây rõ ràng là Triều Dương quốc không muốn bồi thường số tiền còn lại, phải nên cảnh cáo bọn họ mới được. Thần thỉnh cầu nương nương có thể phê chuẩn một lần nữa xuất binh tấn công Triều Dương quốc. Như vậy cũng có thể báo thù cho việc Hoàng Thượng bị hôn mê.” Hần riêng ở chữ hôn mê càng nhấn mạnh ngữ khí. Mục đích của Lã Trác đề nghị việc này, ths nhất là để cho Tứ vương gia có cơ hội lập chiến công. Hiện tại binh lính tinh nhuệ của Triều Dương quốc đều đã chết gần hết trong quá trình dịch bệnh, còn lại là số binh lính vừa khỏi bệnh, đánh chiếm căn bản không có khả năng khó khăn. Thứ hai có thể nhắc nhở quần thần tình trạng hiện tại của Hoàng Thượng. Chỉ cần Tứ vương gia tiêu diệt Triều Dương quốc, mà Hoàng Thượng vẫn hôn mê, bọn họ sẽ có thể đưa ra yêu cầu lập tân quân.

Lã Trác mưu tính như thế, thông minh như Tô Lệ Nhã làm sao có thể không biết được? Nhưng nàng lại càng biết hiện tại không thể phát động tiến công Triều Dương quốc. Thứ nhất, quốc khố hư không, không có dư thừa tiền để duy trì chiến tranh. Thứ hai, nàng thật sự không muốn dân chúng một lần nữa lâm vào chiến tranh. Thứ ba, nàng biết Triều Dương quốc tuy rằng lần này quân lực đã bị tổn hao nghiêm trọng, nhưng Triều Dương quốc vốn là dân tộc du mục, có thể nói cử quốc vì binh (mọi người có thể làm binh lính). Nếu thực sự bức bọn họ vào đường cùng, thì nhất định không có lợi gì.

Long Kinh Lệ thấy phía sau vẫn im lặng, nghĩ Tô Lệ Nhã bị đề nghị của Lã Trác làm cho dao động, muốn mở miệng nguyên ý thống lĩnh ba quân xuất chinh. Nhưng giọng nói mềm nhẹ lại vang lên trước hần một bước: “Ai gia biết Lã đại nhân là vì suy nghĩ cho Long Viêm quốc. Ai gia cũng nói thẳng. Hiện tại quốc khố hư không, thật sự là không có khả năng duy trì chiến tranh. Điểm này, Hách đại nhân hần là rõ ràng nhất.”

Trở thành tiêu điểm của quần thần Hách Huy cũng không thể không nói: “Quả thật quốc khố đã không thể duy trì chiến tranh.”

Lã Trác và Long Kinh Lệ trao đổi ánh mắt, ý muốn vô luận như thế nào cũng phải thúc đẩy trận chiến này. Ở phía sau rèm Tô Lệ Nhã nhìn thấy tất cả, vội vàng cố ý ôm bụng rên rỉ.

Thượng Quan Hành quan tâm ra tiếng hỏi: “Nương nương, ngài làm sao vậy?”

“Hành tướng, ai gia bỗng nhiên cảm thấy bụng rất đau.” Giọng nói thống khổ từ phía sau rèm truyền đến.

Đã sớm muốn nhanh chấm dứt lần lâm triều này Thượng Quan Hành lập tức nói: “Người tới mau mời Trình Thái y lại đây. Các người còn sững sờ ở đó làm gì. Mau đỡ nương nương trở về phượng loan điện. Trong bụng hoàng hậu là long mạch. Có chuyện gì, nô tài các người có thể gánh tội sao?”

Rất nhanh, thái giám, cung nữ lập tức luống cuống tay chân đỡ Tô Lệ Nhã ly khai, lưu lại quần thần đang kinh ngạc. Đương nhiên, Lã Trác không có kinh ngạc, chính là thăm nghĩ hoàng hậu nương nương thật lợi hại, người xưa là mượn đi tiểu trốn tránh, mà hoàng hậu nương nương lại lấy long mạch trong bụng làm cố, công khai bãi triều, tránh bọn họ gây sức ép. Chỉ sợ lần này hoàng hậu nương nương đau bụng có thể đau đến một thời gian. Ngưng lâm triều vài ngày.

Ngược lại với tâm tư đang tính kế của Lã Trác, Long Kinh Lệ lại đơn giản hơn. Hắn mắt mang lo lắng nhìn Tô Lệ Nhã ly khai.

Thông minh như Hách Huy đương nhiên cũng đoán được hoàng hậu nương nương không phải thực sự bụng đau, này chính là chiêu kéo dài thời gian đi! Nhưng từ việc này cũng có thể nhìn ra hoàng hậu nương nương thông minh. Hắn thật vô cùng chờ mong không lâu nữa có thể cùng hoàng hậu nương nương đơn độc gặp mặt. Nếu hoàng hậu nương nương thực sự là người thông minh, như vậy nàng nhất định sẽ tìm mình, lôi kéo chính mình. Hách Huy trong mắt hiện lên tia chờ mong.

102. Chương 106: Lôi Kéo

Ngoài phượng loan điện tràn ngập không khí khẩn trương, bởi vì hoàng hậu nương nương đang xem bệnh, tất cả nô tài đều bị yêu cầu ở ngoài điện chờ mệnh lệnh. Trong phượng loan điện của còn lại Tô Lệ Nhã, Lâm Tư, Thượng Quan Hành, Trình Lân cùng với Long Hạo Thừa đang hôn mê ở trên giường. Mọi người vây quanh phía sau Trình Lân, nín thở chờ đợi kết quả Trình Lân chẩn đoán cho Long Hạo Thừa.

Thời gian ở một phần một giây đi qua, trong điện im lặng ngay cả tiếng thở dốc đều có thể nghe được. Rốt cục, Trình Lân thu hồi tay bắt mạch. Tô Lệ Nhã khẩn cấp hỏi: “Thế nào, Trình Lân?”

Trình Lân sắc mặt tái nhợt cùng ngưng trọng đã muốn thuyết minh tình huống không khả quan: “Hoàng hậu nương nương, tình trạng của Hoàng Thượng bây giờ rất khó nói. Bởi vậy, thần cũng không thể kết luận Hoàng Thượng bao lâu có thể tỉnh.”

Dung nhan nháy mắt ảm đạm xuống.

Trình Lân vốn định nói cái gì đó, tầm mắt sau khi tiếp xúc với Lâm Tư ở bên cạnh Tô Lệ Nhã, cuối cùng vẫn không nói gì.

Tô Lệ Nhã vô lực xua tay nói: “Tiểu Tư, người trước đưa Trình Lân đi ra ngoài đi!”

Lâm Tư gật đầu, đưa Trình Lân rời đi.

Trong phượng loan điện chỉ còn lại có Tô Lệ Nhã đang ngồi ở bên giường nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt tuần tú đang ngủ say cùng Thượng Quan Hành.

Nhìn vẻ mặt bi thương của Tô Lệ Nhã, Thượng Quan Hành không đành lòng, tiến lên an ủi nói: “Hoàng hậu nương nương, tin tưởng Hoàng Thượng cát nhân thiên tướng, nhất định rất nhanh sẽ thức tỉnh.”

Tô Lệ Nhã cũng không có lên tiếng, ngược lại xoay người, ánh mắt trong suốt nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Hành, nhẹ giọng nói: “Gia gia, hiện tại thế cục trong triều, người đã vô cùng rõ ràng. Văn võ bá quan đã có hơn phân nửa ủng hộ Long Kinh Lệ. Mất đi ngôi vị hoàng đế, đối với Hạo Thừa, ta cùng với đứa nhỏ trong bụng ta có ý nghĩa gì, gia gia hẳn là vô cùng rõ ràng đi!”

Thượng Quan Hành tuy rằng vẫn chưa trả lời, nhưng đáy mắt cơ trí đã thuyết minh hết thảy. Lấy cá tính của Long Kinh Lệ, tất sẽ trừ khử tất cả người có khả năng uy hiếp hắn, bao gồm đứa nhỏ trong bụng A Nhã.

“Gia gia, vô luận như thế nào trước khi Hạo Thừa tỉnh lại ta nhất định phải bảo vệ ngôi vị hoàng đế này cho hắn. Bởi vậy, ta hy vọng gia gia có thể sử dụng quan hệ của Thượng Quan gia, tận lực lôi kéo quan viên trong triều về phía ta. Gia gia, van cầu người.” Tô Lệ Nhã đáy mắt xuất hiện lệ quang yếu ớt.

Tô Lệ Nhã như vậy làm Thượng Quan Hành dao động. Dù sao, trong nhận thức của hắn, A Nhã là kiên cường, vô cùng có tài năng, thế cho nên ngay cả ông có khi đã quên nàng cũng chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân yếu ớt dễ dàng rơi lệ. Thượng Quan Hành gật đầu nói: “Ừm. A Nhã, gia gia đáp ứng người. Nghĩa phụ người đã nghỉ ngơi đủ, cũng đến lúc phải trở lại rồi.”

“Gia gia, cảm ơn người.” Tô Lệ Nhã nức nở nói: “Gia gia, ta hy vọng người có thể tìm cơ hội an bài cho ta gặp mặt Hách Huy. Hiện tại ngũ đại gia tộc, Lã gia và Hà gia rõ ràng là đã ủng hộ Long Kinh Lệ. Ta cần mượn sức Hách gia.” Chỉ cần thu phục một mình Hách Huy, thì hai gia tộc khác cũng quy phục theo.

Thượng Quan Hành tuy rằng đối với Hách Huy tuổi còn trẻ mà đã nắm quyền trong tam đại gia tộc không có hảo cảm gì, nhưng ông cũng biết chỉ có lôi kéo bọn người Hách Huy mới có thể chống lại Long Kinh Lệ. Rất cục, ông gật đầu đáp ứng.

Sau khi rời khỏi phương loan điện, Trình Lâm và Lâm Tư song song mà đi, ai cũng không có mở miệng. không khí trầm mặc trong lúc đó lan tràn xung quanh hai người.

Trình Lâm nắm chặt quyền, một bộ dạng muốn nói, lại không biết nói như thế nào. Hắn dùng khóe mắt dư quang lên lút nhìn người đã hơn một tháng không gặp. Bên tai quanh quẩn lời thổ lộ đêm đó nàng hướng chính mình nói. Trên mặt tái nhợt hiện lên đỏ ửng. Hơn một tháng xuất chinh, mỗi khi trong đêm khuya rảnh đối, hắn vẫn sẽ nhớ tới Tiểu Nhã, nhưng cũng sẽ nhớ tới dung nhan thanh tú này. Hơn nữa, theo thời gian dần dần trôi qua, thời gian hắn nhớ tới Tiểu Nhã càng ít, ngược lại dung nhan thanh tú xuất hiện ngày càng nhiều. Tuy rằng, hắn không thể khẳng định đã hoàn toàn quên Tiểu Nhã, nhưng hắn có thể khẳng định hắn thích nàng.

“Trình Lâm, tình hình của Hoàng Thượng có phải rất xấu hay không?” Chờ sau khi xác định xung quanh bọn họ không có hạ nhân, Lâm Tư rốt cục đánh vỡ trầm mặc hồi.

Trình Lâm thoáng thu hồi tâm tư, sắc mặt hơi trầm xuống trả lời: “Phải. Hoàng Thượng bởi vì não bộ bị trúng tên, trước không nói bao lâu sẽ tỉnh, cho dù tỉnh, cũng không nhất định sẽ giống như trước.” Điểm này,, hắn lựa chọn giấu diếm Tiểu Nhã. Dù sao, nàng đã bị đả kích quá lớn, chắc chắn sẽ không chịu nổi thêm đả kích này.

Lâm Tư khiếp sợ quay đầu, nói: “Ý người là cho dù Hoàng Thượng tỉnh, cũng sẽ –”

Trình Lâm quay lại tầm mắt, nhẹ giọng nói: “Não chính là bộ phận quan trọng nhất của con người. Nếu não bộ bị thương, sẽ ảnh hưởng rất lớn tới công năng của cơ thể. Tỷ như công năng nhìn, nghe, nói.” Ngay cả Trình Lâm cũng không thể khẳng định sau khi Hoàng Thượng tỉnh lại sẽ như thế nào.

Lâm Tư tự nhiên biết ý nghĩa trong lời nói của hắn. Cứ nghĩ tới A Nhã tâm tâm niệm niệm kỳ vọng Hoàng Thượng tỉnh lại, nếu kết quả sẽ như vậy, A Nhã làm sao có thể thừa nhận được a! Những đêm gần đây, nàng thường xuyên vào lúc nửa đêm bị tiếng khóc rất nhỏ đánh thức. Nàng biết đây là tiếng khóc đánh tan vẻ kiên cường ngụy trang lúc ban ngày của A Nhã. tiếng khóc này làm cho nàng rất muốn đi an ủi A Nhã. Nhưng nàng lại biết rõ, hiện tại người có thể an ủi A Nhã chỉ có Hoàng Thượng. Nếu Hoàng Thượng tỉnh lại, kết quả không phải là Hoàng Thượng lúc ban đầu, như vậy A Nhã làm sao gánh vác a! Không tiếng động rơi lệ.

Trình Lâm bị hai dòng nước mắt trên mặt của nàng làm cho chấn kinh. Hắn biết Lâm Tư là thay Tiểu Nhã rơi lệ. Nước mắt mang theo tình cảm chân thành tha thiết như vậy dưới ánh mặt trời chiều xuống, có vẻ vô cùng chói mắt, hấp dẫn hắn không tự giác vươn tay, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt làm hắn đau lòng.

Lâm Tư khiếp sợ nhìn gương mặt tái nhợt phóng đại trước mắt, sau đó then thùng đẩy người phía trước ra.

Cái đẩy này cũng làm cho Trình Lâm tỉnh táo lại, trên mặt tái nhợt nhất thời đỏ bừng lên. Hắn lo lắng muốn giải thích, kết quả một câu bởi vì khấn trương mà lắp bắp: “Lâm, Lâm Tư, ta, ta vừa rồi, không, không phải muốn, muốn khinh bạc người, ý tứ của người, ta, ta chỉ là, cảm thấy mặt, mới vừa rồi người, rất đẹp, cho nên, mới có thể kim lòng không đau.”

Trình Lâm thấy càng nói càng không rõ ràng, nên dừng lại, hít sâu một hơi nói: “Thực xin lỗi. Mới vừa rồi mạo phạm người.” Rồi cấp tốc xoay người rời đi.

Lâm Tư có chút buồn cười nhìn thân ảnh chạy trốn chết, vươn tay khẽ vuốt hai má vẫn lưu lại ấm áp, môi đỏ mọng nổi lên mỉm cười: Xem ra Trình Lâm đã có tình cảm với mình. Tươi cười cũng không có duy trì bao lâu, trong lòng lo lắng nổi lên. Lâm Tư trên mặt xuất hiện kiên nghị: Cho dù là hy sinh tất cả, nàng cũng phải bảo hộ A Nhã, bảo hộ Hoàng Thượng.

Ánh trăng sáng chiếu vào bên trong vườn trúc Thượng Quan phủ, không khí yên tĩnh mà nhu hòa lan tràn ra. Một trận bước chân rất nhỏ đánh vỡ yên tĩnh. Chỉ thấy Hách Huy dưới sự dẫn dắt của lão Hiển tiến vào. Hắn trong lòng tán dương những cây trúc xanh biếc. Lão Hiển đưa hắn tới đại sảnh trong nhà trúc, liền lui xuống.

Hách Huy ngồi ngay ngắn ở trong đại sảnh, tầm mắt rất nhanh đã bị mỹ nhân trong bức tranh hấp dẫn. Đứng dậy đến gần, hắn cẩn thận bức tranh rõ ràng đã vẽ rất lâu, hắn cũng chú ý tới bức họa khi Thượng Quan Hành còn trẻ. Hắn từng nghe qua khi Thượng Quan Hành còn trẻ, thích một nha hoàn, cũng muốn cưới nàng. Cuối cùng bởi vì nha hoàn kia lập gia đình rồi đi, hắn mới bất đắc dĩ cưới một tiểu thư khuê các. Không thể tưởng được, Thượng Quan Hành đến bây giờ vẫn còn giữ bức họa của nha hoàn này hơn nữa còn treo đầy phòng, có thể thấy được tình cảm sâu nặng của ông đối với nha hoàn kia. Trách không được tình cảm phụ tử của Thượng Quan Hành cùng Thượng Quan Nham nhợt nhạt như thế.

“Nàng là nữ nhân đời này ta yêu nhất.” Giọng của Thượng Quan Hành truyền đến. Hách Huy vội vàng xoay người, hành lễ nói: “Hành tướng!”

Thượng Quan xua tay nói: “Không phải trong triều, người và ta không cần giữ lễ tiết như thế.” sau đó, ông đi đến bức tranh mỹ nhân mà ông hài lòng nhất, nhẹ giọng nói: “Năm đó, Yên nhi bởi vì cha mẹ ta bức bách mà bất đắc dĩ rời khỏi ta. Nhưng ta chưa từng quên nàng. Cho dù nàng đã chết đi.” Thượng Quan Hành xoay người, đầy mắt cơ trí xuất hiện kiên trì nói: “Bởi vậy, đối với cháu gái của Yên nhi – hoàng hậu nương nương, ta vô luận như thế nào đều sẽ bảo vệ đến cùng.”

Nhìn ánh mắt thành khẩn của Thượng Quan Hành, thông minh như Hách Huy làm sao có thể không biết đây là ông đang hướng mình tỏ rõ quyết tâm ủng hộ hoàng hậu nương nương, mà đồng thời cũng nói ra nguyên nhân hôm nay ông gọi hắn đến đây là muốn lôi kéo hắn. Nhưng hắn có chút thất vọng, không thể gặp riêng hoàng hậu. Hắn nghĩ tới nay có thể nhìn thấy nàng. Hách Huy khôn khéo, cũng không có đem thất vọng trong lòng biểu hiện trên mặt, ngược lại ra vẻ dao động nói: “Hành tướng thật sự là người trọng tình nghĩa.”

“Hách đại nhân chẳng phải cũng là người trọng tình nghĩa sao?” Giọng nói nhu hòa mà uy nghi vang lên.

Trong mắt Hách Huy xuất hiện kinh hỉ nhìn Tô Lệ Nhã và Lâm Tư tiến vào đại sảnh.

Nàng ra dấu cho Thượng Quan Hành lui xuống. Dù sao có một số việc, có Thượng Quan Hành ở đây, Hách Huy nhất định sẽ giữ lại.

Hách Huy cường chế nội tâm cuộn cuộn, nói: “Hoàng hậu nương nương tại sao nói ra lời ấy?”

Tô Lệ Nhã trên mặt xuất hiện tự tin nói: “Hách đại nhân đối với gia tộc có thể nói là vô cùng đề bụng. Một lòng muốn đề cao địa vị của Hách gia, trở thành gia tộc đứng đầu trong ngũ đại gia tộc, trách nhiệm và quyết tâm như thế, cũng đủ thấy Hách đại nhân là người trọng tình nghĩa.”

Hách Huy cũng không có dã tâm bị người nhìn thấu không cam lòng, ngược lại ánh mắt nhìn chằm chằm người trước mắt, cùng đợi lời nói tiếp theo.

“Nếu ai gia đáp ứng người, chỉ cần người có thể giúp ai gia loại bỏ Long Kinh Lệ, ai gia sẽ để Hách gia người trở thành gia tộc đứng đầu, mà Hách Huy người cũng có thể ngồi ngang hàng với Tể tướng.” Nàng cũng không quanh co lòng vòng, dần dần mở ra con bài chưa lật của chính mình.

Trong lòng bởi vì lời nàng nói, mà cấp tốc nhảy lên. Nhưng hắn vẫn cố gắng áp chế xúc động muốn đáp ứng, hỏi: “Thần làm sao có thể tin tưởng hoàng hậu nương nương có thể làm được điều đó? Dù sao Hoàng Thượng bao giờ mới tỉnh còn không biết được?”

Môi đỏ mọng nổi lên tươi cười tự tin, sau đó nàng đưa ra một tín hàm.

Hách Huy nghi hoặc tiếp nhận tín hàm, mở nhìn xem. Văn tự đặt vào mắt, làm hắn kích động đến tay run nhè nhẹ, làm cho tờ giấy cũng cấp tốc run run.

Nhìn hắn trong mắt khó có thể tin cùng kích động, nàng biết hắn nhất định sẽ đáp ứng giúp đề nghị của mình. Trong phong thư này là nội dung cải cách quan chế mới nhất mà nàng nghĩ ra. Bên trong dấu đi nội dung bộ tài chính, đem cải cách ngũ bộ đều viết ra. Đương nhiên vì có thể làm cho Hách Huy cam tâm tình nguyện giúp chính mình. Nàng đặc biệt nhấn mạnh tầm quan trọng của hình bộ, cùng với tính toán đưa hình bộ đứng đầu trong ngũ bộ.

Hách Huy rốt cục xếp tín hàm lại, trong mắt thiêu đốt hai ngọn lửa kích động, quỳ nói: “Thần nguyện ý thế sống chết trung thành cho hoàng hậu nương nương.”

103. Chương 107: Uống Sữa

Bởi vì Hách Huy đại biểu tam đại gia tộc gia nhập, cùng với mạng lưới quan hệ của Thượng Quan gia, Tô Lệ Nhã chiếm được lực lượng chống đỡ thế lực của Long Kinh Lệ. Thế cục trong triều lại bước vào cân bằng.

Phe Long Kinh Lệ cũng không nghĩ lập tức cùng Tô Lệ Nhã xé rách mặt. Bọn họ đang đợi, chờ thời điểm đầu mùa đông tế thiên. Long Viêm quốc tuy rằng nằm ở phía nam ấm áp, nhưng đối với đầu mùa đông từ trước sẽ hi vọng mùa thu năm sau hoạch như thường lệ. Cái gọi là “Tuyết rơi đúng lúc chiều năm được mùa”, bọn họ hi vọng mùa đông có thể có tuyết rơi đúng lúc, làm cho trăm họ có mùa thu hoạch năm sau. Mà tế thiên này từ trước đều do Hoàng Thượng đảm nhận. Tô Lệ Nhã có thể giám quốc, nhưng tuyết đối không thể tế thiên. Tại triều đại phong kiến mê tín này, nữ nhân tế thiên sẽ bị trời trừng phạt. Nếu đến lúc đó Hoàng Thượng còn không thức tỉnh, tất nhiên phải chọn một người đảm đương tế thiên. Đến lúc đó, bọn họ có thể đề cử Long Kinh Lệ. Chỉ cần Long Kinh Lệ tế thiên, bọn họ sẽ nhân cơ hội làm chút cái gì gọi là trên trời chỉ thị tay chân, hoàn toàn có thể thuận thế đề cử hắn làm tân đế.

Phía Tô Lệ Nhã, tự nhiên cũng biết toan tính của phe Long Kinh Lệ. Cùng lúc, bọn họ chờ đợi Hoàng Thượng thức tỉnh, về phương diện khác, bọn họ đã nghĩ ra biện pháp khác có thể làm.

Thời gian một ngày lại một ngày qua đi. Theo lá rụng bay đầy toàn bộ trong đình viện phượng loan điện, thời gian đã vào cuối mùa thu. Ban đêm, gió thu lạnh run ở bên ngoài điện cuồng thổi, ngược lại với bên ngoài tranh cãi ầm ĩ, trong phượng loan điện có vẻ yên tĩnh dị thường. Tô Lệ Nhã im lặng nhìn gương mặt tuần mỹ nằm im trên giường tựa như đang ngủ say, bàn tay mềm vừa nhắc, vô hạn nhu tình vuốt ve khuôn mặt kia: “Hạo Thừa, chàng còn muốn ngủ tới khi nào mới chịu tỉnh a? Ta thực mệt mỏi quá, mệt mỏi quá a! Ta không biết chính mình có thể chống được bao lâu. Sắp vào thu. Nếu chàng còn không tỉnh lại.....” Nói đến cuối cùng trở thành nghẹn ngào, nước mắt trong suốt không tiếng động chảy xuống, sau đó nhỏ giọt xuống gương mặt ngủ sa. Mang theo hơi hơi kỳ vọng, nàng lại cúi người, hôn lên bạc môi. Mở con mắt sáng ra, nhìn gương mặt yên tĩnh không chút chuyển động, tươi cười tự phúng hiện lên trên mặt. Rồi nàng thốt khẽ nói ngủ ngon, nằm xuống bên cạnh hắn.

Nắm mắt ngủ Tô Lệ Nhã cũng không có chú ý tới bàn tay Long Hạo Thừa hơi hơi co rúm.

Gió xuân nhu hòa thổi trên sông Tô Gia, Tô Lệ Nhã có chút mờ mịt nhìn kia hoàn cảnh quen thuộc, có điểm nghi hoặc làm sao có thể về tới nơi này.

“Oa – a – a –” Truyền đến tiếng khóc trẻ con, tầm mắt rơi xuống, chỉ thấy một đứa trẻ phẫn nộ đang ở trong lòng nàng. Dung nhan tương tự Hạo Thừa làm cho nàng biết đây là đứa nhỏ của nàng. Hơn nữa, hiện

tại bụng của nàng cũng bằng phẳng. Nàng bây giờ có thể khẳng định đây hẳn là ở trong mộng. Dù sao, đứa nhỏ của nàng gần ba tháng nữa mới sinh ra. Tầm mắt lại dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, ôn nhu mà từ ái tươi cười hiện lên trên mặt của nàng. Người ta nói phụ nữ có thai sẽ có tâm linh, đều đã làm thai mộng. Xem ra đây là đứa nhỏ trước tiên cùng nàng gặp mặt.

“A – a –” Tay nhỏ bé ở trước ngực của nàng di chuyển qua lại, cái miệng nhỏ nhắn ở trước ngực nàng tìm kiếm.

Tô Lệ Nhã mặt cười ửng đỏ, biết đứa nhỏ là muốn uống sữa. Ngẩng đầu nhìn chung quanh, xác định không người, nàng mới nhắc xiêm y lên, lộ ra bộ ngực trắng nõn. Đứa nhỏ theo bản năng dựa vào, lập tức tìm được mục tiêu, dùng sức hút lấy.

Nhìn khuôn mặt đứa nhỏ phấn nộn mà thỏa mãn, vô hạn thỏa mãn cùng hạnh phúc tập trung vào lòng nàng.

Theo thời gian đi qua, đứa nhỏ cũng không ngừng bú, bộ ngực truyền đến cảm giác đau đớn, làm nàng không thể không vươn tay đẩy đứa nhỏ ra. Nhưng đứa nhỏ giống như đĩa đói bám trên người nàng, như thế nào cũng kéo ra.

Tình hình này làm cho nàng sợ hãi, đau đớn nhắc nhở nàng mộng này thật sự rất chân thật. sau đó, trước mắt một mảnh trắng xoá, chờ lại mở mắt ra, chống lại là ánh bình minh màu hồng. Nàng hơi hơi thở ra thầm nghĩ: Hóa ra thực sự là mộng. Lúc này, bộ ngực truyền đến áp lực, cùng với đau đớn, làm nàng theo bản năng đẩy kẻ ở trên người có ý đồ xâm phạm. Ngồi dậy, nương ánh sáng mặt trời, nàng rốt cục thấy rõ diện mạo người mình đẩy ra, mừng như điên hô lên: “Hạo Thừa, chàng tỉnh.”

Long Hạo Thừa giống như không có nghe thấy lời của nàng, chỉ nhìn chăm chăm bộ ngực của nàng. Tầm mắt cúi xuống, nhìn nửa thân trên của mình đã sắp lộ ra hết, cùng với nước miếng trước ngực, nàng có chút tức giận vừa kéo quần áo, vừa oán giận nói: “Hạo Thừa, chàng cũng thật là. Vừa tỉnh dậy, liền.....” Nói đến cuối cùng, bởi vì e lệ mà dừng lại.

Một đôi bàn tay to bắt được bàn tay mềm của nàng đang sửa sang lại quần áo, đầu cúi thấp, chuẩn xác tìm được núm hoa vẫn còn dính nước bọt. Tô Lệ Nhã ngây ra như phỗng nhìn gương mặt tuần mỹ trước mắt đang bú sữa của nàng. Bộ ngực trướng đau nhắc nhở nàng đây không phải trong mộng. Lại sử dụng toàn bộ khí lực đẩy người kia ra, nhìn bạc môi dính đầy chất lỏng màu trắng, mặt của nàng càng hồng. Bởi vì mang thai, nàng hiện tại đã có sữa. Nhưng đây là chuẩn bị cho đứa nhỏ. Hạo Thừa cư nhiên lại uống. Hoang mang đánh giá gương mặt tuần mỹ hồn nhiên. Vì sao nàng cảm thấy bộ dáng ngây ngốc như vậy vô cùng quen thuộc. A Kim?! Bộ dáng hồn nhiên mà ngây ngốc như thế là A Kim?!

“Đói – đói – ta muốn ăn –” Con người hồn nhiên nhìn chăm chăm bộ ngực của nàng.

Tô Lệ Nhã lập tức rất nhanh sửa sang lại quần áo, tiến lên nhìn gương mặt giống như trẻ con của Long Hạo Thừa.

“A Nhã – đói – đói –” Tầm mắt Long Hạo Thừa mang theo khát vọng dừng ở trước ngực của nàng.

Tô Lệ Nhã khiếp sợ trợn to đôi mắt đẹp: Không, nàng không tin. Chính mình chờ đợi Hạo Thừa tỉnh lại kết quả cư nhiên là như vậy. Hắn giống như biến thành đứa trẻ mới sinh, muốn uống sữa.

“A Nhã – A Nhã –” Long Hạo Thừa tiếp tục gọi to.

Tiếng “A Nhã” này làm nàng xua đi sầu lo. Nếu Hạo Thừa thực sự biến thành trẻ con, làm sao có thể nhớ rõ chính mình mà kêu A Nhã. Thật muốn hỏi một chút, nhưng tiếng mở cửa lại cắt ngang lời nàng định nói.

“Nương nương, đã xảy ra chuyện gì?” Nghe được động tĩnh Lâm Tư lập tức tiến vào.

Long Hạo Thừa vừa thấy có người lạ tiến vào, sợ hãi trốn sau lưng Tô Lệ Nhã.

Lâm Tư vừa thấy thân ảnh quen thuộc sau lưng Tô Lệ Nhã kinh hãi tiến lên một bước nói: “Hoàng Thượng tỉnh!”

“Oa – oa –” Long Hạo Thừa phảng phất như bị kinh hách, lớn tiếng khóc lên, bàn tay to nhanh túm lấy phía sau lưng Tô Lệ Nhã nói: “Nhã, A Nhã, ta sợ – sợ –”

Tô Lệ Nhã thấy Long Hạo Thừa bị kinh hách, vội vàng dùng ánh mắt ý bảo Lâm Tư đứng xa một chút. Lâm Tư lĩnh hội đứng ở ngoài cửa.

Tô Lệ Nhã xoay người, ôn nhu đối với Long Hạo Thừa còn đang khóc nói: “Tốt lắm tốt lắm, người đã đi rồi. Đừng khóc. Đừng khóc.”

Long Hạo Thừa dùng sức hướng trong lòng Tô Lệ Nhã chui vào, còn đang run rẩy.

Vốn đang mềm nhẹ vỗ lưng hắn Tô Lệ Nhã toàn thân cứng đờ, rất nhanh kéo xiêm y của nàng lại, ngăn chặn ý đồ muốn tìm sữa của người nào đó, không khách khí hét lớn một tiếng: “Ngồi yên.”

Chỉ thấy Long Hạo Thừa lập tức ngồi ngay ngắn, cũng không nhúc nhích, chính là cặp mắt thật cẩn thận nhìn nàng.

Một bên Lâm Tư vì một màn trước mắt mà khiếp sợ toàn thân không thể nhúc nhích. Nếu vừa rồi nàng không có nhìn lầm, Hoàng Thượng đang uống sữa của A Nhã. Hoàng thượng uy nghi mà kiêu ngạo tại sao lại uống sữa?!

Tô Lệ Nhã cố gắng áp chế hắc tuyến trên đầu. Cho dù nàng còn muốn trốn tránh, còn muốn thôi miên chính mình, nhưng bộ ngực truyền đến cảm giác trướng đau sâu sắc làm cho nàng không thể trốn tránh. Hạo Thừa thực sự biến thành một đứa trẻ sơ sinh. Nàng đã từng xem qua báo chí, tivi, bệnh nhân bị thương ở đầu trở thành người thực vật, tỉnh lại có thể sẽ biến thành một đứa trẻ. Nhưng hắn lại biết gọi chính mình là A Nhã. Thu hồi nội tâm lung tung, nàng tầm mắt dừng trên gương mặt tuấn mỹ đang rụt rè e sợ. Nếu không phải tình huống hiện tại, nàng khẳng định sẽ không khách khí giấu cột Hạo Thừa hắn đường đường một đại nam nhân, vua của một nước, cư nhiên bày ra bộ dáng như thế. Nhưng giờ phút này cho dù nàng muốn cười, cũng cười không được.

Nghe nói đứa nhỏ đều sẽ cẩn thận quan sát sắc mặt người lớn. Nàng không thể không thu hồi hắc tuyến trên mặt, tiến lên ôn nhu nói: “Ngoan, người tên là gì?”

Long Hạo Thừa oai đầu giống như cố gắng tự hỏi, bộ dáng muốn bao nhiêu buồn cười có bấy nhiêu buồn cười. Rốt cục, hắn vẫn không rõ mở miệng nói: “Không, không biết.”

Tô Lệ Nhã tuy rằng đoán được có khả năng sẽ là đáp án này, nhưng trong lòng vẫn ần ần thất vọng, nói: “Vậy người là ai sao lại biết ta?”

Tươi cười vui vẻ xuất hiện ở trên gương mặt tuấn mỹ: “A Nhã – A Nhã –”

Tươi cười hồn nhiên vui vẻ làm cho nàng cảm động. Cực lực áp lực nội tâm xúc động, nàng nhẹ giọng nói: “Người vì sao biết ta gọi là A Nhã.”

Hắn lại oai đầu tự hỏi, chau mày thật lâu, sau đó không thể không nâng lên khuôn mặt nghi hoặc hỏi: “A Nhã thì chính là A Nhã a!”

Ánh mắt bình tĩnh mà hoài nghi, trong lúc nhất thời làm nàng rối cuộc áp lực không được nội tâm xúc động, ôm lấy hắn, nức nở nói: “Đúng vậy! Ta là A Nhã, A Nhã của chàng.” Hạo Thừa cho dù quên đi tất cả, vẫn không có quên nàng. Điều này có thể không làm nàng cảm động sao? Trọng yếu nhất là hắn tỉnh, mặc kệ hiện tại bộ dáng hắn giống như trẻ con. Tất cả đều không có quan hệ. Nàng sẽ dạy hắn, làm cho hắn lớn lên.

Long Hạo Thừa trong lòng nàng một bộ dáng thụ sủng nhược kinh.

“Lâm Tư, người đi thông báo ta hôm nay không thoải mái, lâm triều hủy bỏ. Còn có, lập tức mời Trình Lân lại đây.”

Lâm Tư thật sâu nhìn Tô Lệ Nhã, lên tiếng trả lời rời đi.

Tô Lệ Nhã mất mang kiên định ôm Long Hạo Thừa. Nhưng kiên định trong mắt nàng trong rất nhanh bởi vì người nào đó trong lòng đang không an phận. Cúi đầu nhìn một bàn tay to đang nắm bộ ngực của mình, một tay kia cố gắng lôi kéo quần áo mà nàng thật vất vả sửa sang lại, áp chế hắc tuyến xuống. Nếu nàng đã quyết định dạy hắn trưởng thành, chuyện đầu tiên đương nhiên muốn ngăn chặn thói quen bú sữa không

tốt của hần. Nàng cũng không muốn qua ba tháng, đứa nhỏ sinh ra, hần làm cha còn cùng đứa nhỏ tranh sữa uống.

Bàn tay mềm của Tô Lệ Nhã không khách khí nắm lấy bàn tay to còn đang vuốt ve trước ngực, híp mắt lại, nhìn bàn tay bắt đắc dĩ thu hồi, đáng thương nhìn chính mình, ôn nhu nói:“Chàng đã trưởng thành, không nên uống sữa.”

“Nhưng, nhưng là, sữa uống rất ngon a!” Long Hạo Thừa vươn đầu lưỡi, liếm chút sữa vẫn lưu lại trên bạc môi.

Nhìn Long Hạo Thừa hồn nhiên pha lẫn khêu gợi, Tô Lệ Nhã chỉ cảm thấy tim đập cấp tốc nhanh hơn. Trời ạ! Hần hiện tại còn dừng lại ở giai đoạn hài đồng, nàng thế nhưng có cảm giác. Một bên ở trong lòng phỉ nhổ chính mình, một bên nâng gương mặt nói:“Không được. Chàng đã có răng nanh, nên ăn cơm. Hơn nữa, sữa là cho bảo bối sắp sinh ra uống.” Nói đến cuối cùng, nàng vuốt bụng mình nói.

Long Hạo Thừa tuy rằng không biết ý tứ của từ bảo bối, nhưng hần cảm thấy chán ghét ‘hần’, bởi vì tại ‘hần’ làm hại chính mình không được uống sữa.

Tô Lệ Nhã phân phó cung nữ ở bên ngoài đi làm chút cháo, mới trở lại trong điện, vốn định cùng đi ra, lại bởi vì chính mình răn dạy mà không thể không một lần nữa trở lại trên giường, ôn nhu nói:“Chàng gọi là Long Hạo Thừa.”

“Long Hạo Thừa?!” Hần nhu thuận đáp lại, rồi sau đó oai đầu nói:“Hần là ai vậy a?”

Tô Lệ Nhã thật sự có loại xúc động muốn té ngã, nhưng nhìn gương mặt hồn nhiên mà nghi hoặc, chỉ có thể kiềm chế chính mình, giải thích nói:“Chính như ta gọi là A Nhã, chàng kêu Long Hạo Thừa. Nhớ kỹ, đây là tên của chàng.”

“A Nhã, tên?!” Hần nhú mày lại, sau đó một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ nói:“Ta đã biết. Long Hạo Thừa là tên của ta.”

Nhìn mới vừa rồi chỉ có thể mồm miệng không rõ giảng vài từ Long Hạo Thừa, hiện tại có thể hiểu đầy đủ như vậy, này có ý nghĩa tuy trí nhớ hần hoàn toàn đánh mất, nhưng trí lực lại không chịu nhiều ảnh hưởng, chỉ cần kiên nhẫn dạy, hần là có thể có tiến bộ rất lớn.

“Hoàng hậu nương nương –” Ngoài cửa cung nữ nhẹ giọng kêu.

Tô Lệ Nhã mở cửa đem cháo tiến vào, đặt trên bàn trà cạnh đầu giường.

“A Nhã, đây là cái gì?” Giống như một đứa nhỏ, đối với chuyện gì trong lòng lòng hiếu kỳ đều hỏi ra.

“Cháo. Ăn đi.” Tô Lệ Nhã dùng muỗng múc một ngụm cháo, nhẹ nhàng mà thổi, xác định đã nguội bớt, mới đưa đến trước miệng hần nói:“A –”

Long Hạo Thừa phản xạ theo “A –” một tiếng, nàng liền nhân cơ hội đem cháo đưa đến trong miệng.

Hần bởi vì nhiệt độ trong miệng, trở tay không kịp nuốt vào, rồi sau đó mở lớn miệng, đưa đầu lưỡi ra, nói:“Nóng, nóng, nóng.....”

Tô Lệ Nhã lo lắng nhẹ nhàng tiến lên, đối với đầu lưỡi của hần thổi nói:“Không sợ, không sợ, đau đau Phi Phi đi.”

Long Hạo Thừa ngốc lăng nhìn gương mặt quan tâm lo lắng trước mắt, trong đầu hiện lên một màn:

A Nhã vuốt cái mặt bị đánh hồng của mình nói:“Đau đau phi, đau đau Phi Phi đi. Tốt lắm. Đau đau đã bay đi. A Kim sẽ không đau.”

Long Hạo Thừa nhìn chăm chăm người trước mắt nói:“A Nhã, người làm rồi. Ta không gọi Long Hạo Thừa. Ta gọi là A Kim. Ta nhớ rõ người kêu ta như vậy a. Ha ha.”

“A Kim –” Tô Lệ Nhã khó có thể tin nhìn gương mặt tuấn mỹ bình tĩnh trước mắt.

“Nha –” Tiếng mở cửa cắt ngang lời muốn nói của Tô Lệ Nhã, quay đầu chỉ thấy Trình Lân và Lâm Tư đã tiến vào.

Tô Lệ Nhã vốn định đứng dậy nhường chỗ ngồi, nhưng một đôi bàn tay to giữ chặt bàn tay mềm của nàng. Nàng bất đắc dĩ ngồi trở lại. Dưới sự trấn an của nàng, Long Hạo Thừa rốt cục ngoan ngoãn để cho Trình Lâm bắt mạch.

Một khắc chung, Trình Lâm rốt cục thu hồi tay. Tô Lệ Nhã khẩn cấp hỏi: “Thế nào? Hạo Thừa có thể trở lại như trước không?”

Trình Lâm sắc mặt nghiêm túc trả lời: “Nương nương, Hoàng Thượng có thể tỉnh lại đã vô cùng may mắn. Lần này não bộ Hoàng Thượng bị trúng tên, nếu muốn trị liệu tốt, bắt buộc phải mở não. Thần không nắm chắc mười phần, mở não, Hoàng Thượng có thể hoàn hảo như lúc ban đầu.”

Nàng biết lấy điều kiện y học hiện tại, Trình Lâm có thể bảo trụ não bộ bị tên bắn của Hạo Thừa đã là khó được. Nhưng cho dù đã biết đáp án, lòng vẫn là bối vì đáp án này mà thất vọng. Dù sao, hiện tại Hạo Thừa không phải Hạo Thừa nàng yêu. Thu hồi thất vọng, nàng ngắt đầu nói: “Trình Lâm phiền toái người đối với bên ngoài tuyên bố ta bị động thai khí, cần tĩnh dưỡng nửa tháng. Ta muốn trong nửa tháng này sẽ day tốt Hạo Thừa. Dù sao, hai mươi ngày nữa, đã tới lúc tế thiên.”

Trình Lâm hiểu rõ nói: “Vâng.”

104. Chương 108: Công Phu

Ánh trăng nhu hòa chiếu vào trong phượng loan điện, chiếu vào hai người ôm nhau trên giường. Không, nói chính xác là mỡ đùi ngọc ngậy ngó cười ôm chặt mỡ nữ. Ngược lại với đùi ngọc trong lúc ngủ mơ ngậy ngó cười, trong lúc ngủ mơ Tô Lệ Nhã đôi mi thanh tú trối chặt, cái trán toát mồ hôi, giống như đang gặp ác mộng đáng sợ.

“Hạo Thừa –” Tô Lệ Nhã quát to một tiếng, mở đôi mắt tràn đầy hoảng sợ ra. Vốn hẵn là ngồi bật dậy, bởi vì bên cạnh người nào đó hai tay hai chân bò lên mà không thể nhúc nhích. Quay đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ ngậy ngó cười ở bên cạnh, sợ hãi trong mắt dần tan biến, thay thế cho nhu tình. Bàn tay mềm vừa nhấc, vô hạn nhu tình vuốt ve gương mặt ngậy ngó cười. Trong nhu tình lại mang theo thần nhiên u sầu. Hẳn hiện tại, đã muốn không phải cái kia quả quyết, kiều ngạo mà lại sủng ái của nàng Hạo Thừa. Hẳn hiện tại càng giống A Kim toàn tâm ý lại vào nàng. Mấy ngày nay, hẳn từ từ khôi phục trí nhớ. Hẳn bắt đầu nhớ rõ một ít chuyện lúc bọn họ ở thôn Tô Gia. Đối với tên, hẳn cũng kiên trì bắt nàng gọi hẳn A Kim. Bởi vì, trong nhận thức của hẳn, hẳn là A Nhã là của A Kim. Đối với sự kiên trì này, nàng cũng chỉ có thể thuận theo. Dù sao, nếu gọi hẳn Hạo Thừa, lòng của nàng sẽ ỉn ỉn đau. Tên này nhắc nhở chính mình đã mất đi một nam nhân mình yêu. Trước kia nghĩ đến chính mình yêu A Kim hơn Hạo Thừa, nhưng che dấu dưới đáy lòng nồng đậm thất vọng làm cho nàng biết Hạo Thừa ở trong lòng chính mình địa vị đã vượt qua A Kim. Trước kia đối với Hạo Thừa, trong lòng của nàng thường xuyên sẽ hiện ra tươi cười ngậy ngó quen thuộc, hiện tại đối với gương mặt ngậy ngó này, ngược lại hiện ra gương mặt mỹ mang theo sủng ái của Hạo Thừa. Con người thật là động vật mâu thuẫn a! Khi nàng phát hiện chính mình càng hy vọng nhìn thấy gương mặt hết mực sủng ái chính mình, thì nó cũng đã biến mất.

“Ha ha, A Nhã –” Bên cạnh mỡ đùi ngọc nhắm mắt ngậy ngó cười. Rõ ràng đang trong mộng đẹp.

Thu hồi về u sầu, nhìn gương mặt ngậy ngó cười, trong lòng nàng mãnh liệt xuất hiện vui mừng. Hiện tại A Kim cũng đã không phải là A Kim trước kia. Năng lực lý giải của hẳn tốt hơn rất nhiều, giống như một bọt biển mới, toàn bộ hấp thu tri thức mới. Vì có thể trong nửa tháng, làm cho A Kim hiểu được cách trở thành quân vương, nàng phái người bí mật mời Thượng Quan Hành tới, cùng ông giải thích tình huống hiện tại của A Kim, để Thượng Quan Hành đảm đương chức vị lão sư cho A Ki. Dù sao so với chính mình chỉ có trình độ trung học, thì Thượng Quan Hành từng là Trạng Nguyên càng có thể đem A Kim dạy tốt. May mà, năng lực lý giải của hẳn phi phàm, ngắn ngủn vài ngày, đã nhận biết không ít chữ. Thượng Quan Hành cười cùng chính mình cam đoan lấy tiến độ hiện tại trước ngày tế thiên, A Kim tuyệt đối có thể tự mình đọc thiên văn tế thiên. Nhưng thật ra nàng vẫn có chút lo lắng. Hiện tại A Kim quá mức đơn thuần, nếu bộ dạng này đi ra ngoài, khẳng định sẽ bị mấy lão hồ li phát hiện hẳn đã biến thành ngọc tử, lại càng đừng nói là Long Kinh Lệ. Nhưng yêu cầu một đùi ngọc đơn thuần giả dạng thành thực, trang bị thâm trầm thật sự là có chút không thực tế.

Bỗng nhiên đứa ngốc bên cạnh mở mắt ra, đối với nàng ngây ngô cười :“A Nhã, ta thích ngươi nhất.” Sau đó, lại nhắm mắt, tiếp tục ngủ.

Tô Lệ Nhã chấn động toàn thân, bởi vì câu nói quen thuộc trong trí nhớ, làm tầm mắt nàng mơ hồ. Hẳn là A Kim, là A Kim đơn thuần ỷ lại vào nàng, thích nàng nhất. Cho dù hẳn hiện tại mất đi rất nhiều phần ký ức về hai người bọn họ. Nhìn ngây ngô cười quen thuộc, nàng cảm thấy vẫn nên chờ, chờ A Kim hiểu thêm nhiều chuyện, mới dạy hẳn cách ngụy trang thành Hạo Thừa! Thu hồi suy nghĩ, nàng tựa đầu vào trong ngực ấm áp, nghe tiếng tim đập hữu lực mà ổn định, nặng nề lâm vào mộng đẹp.

Sau giữa trưa ánh mặt trời chiếu vào trong đình viện phượng loan điện. Giờ phút này trong phượng loan có vẻ lạnh lẽo. Cung điện to như vậy chỉ có vài cung nữ thái giám, người khác đều không có. Đây là Tô Lệ Nhã và Thượng Quan Hành sợ tình huống hiện tại của A Kim sẽ bị người pháp hiện ra ngoài, đồng thời Thượng Quan Hành phái hộ vệ của mình, canh giữ ở ngoài điện, nghiêm cấm hạ nhân tiếp cận.

Bởi vì mang thai, trở nên lười biếng, lại muốn phơi nắng làm cho Tô Lệ Nhã nằm trên ghế dài. Giờ phút này đang híp nửa mắt, bàn tay mềm đặt ở trên bụng của mình, cảm thụ được chuyển động của thai nhi.

Bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, mở mắt ra, chỉ thấy đưa lưng về phía ánh mặt trời tươi cười ngây ngô xuất hiện ở trước mắt:“A Nhã.....”

Tiếng cười như thế, làm nàng biết A Kim nhất định có chuyện gì muốn nói với mình. Tầm mắt dừng ở hai tay che dấu phía sau hẳn, nàng đứng dậy nói:“A Kim, có chuyện gì a?”

A Kim giống như hiến vật quý, theo sau lưng lấy ra một bức họa.

Tô Lệ Nhã vốn tầm mắt có lệ dừng trên bức họa. Đây là nàng sao? Ý cười như vậy, mang theo vô hạn nhu tình thật là nàng sao?

“A Nhã, này rất giống ngươi đi! Hành tướng cũng nói ta vẽ vô cùng giống.” Giờ phút này A Kim giống như đứa nhỏ làm được việc tốt chờ đợi người lớn khen ngợi..

“Ừm, vô cùng giống.” Nhìn chính mình trong bức họa, nàng không chút keo kiệt thưởng cho hẳn. Đây là chính mình trong mắt A Kim sao? Nhu tình và xinh đẹp như thế. Từng nghe nói trên đời này chỉ có ảnh hình người là khó vẽ nhất. Bởi vì họa sĩ cần phải có linh cảm. Chỉ bức họa có hồn, người trong bức họa mới có hình tượng và có thể giống như đúc. Này thuyết minh khi A Kim vẽ chân dung của chính mình, nhất định là trút xuống tất cả tình cảm của hẳn đối với mình. Khả năng hẳn hiện tại còn không biết cái gì gọi là yêu, nhưng hẳn lại dùng hành động biểu đạt đối tình cảm của mình, thể hiện tình yêu của mình. Đủ, thật sự đủ. Cho dù hẳn mất đi trí nhớ, vẫn nhớ rõ chính mình, nhớ rõ tình yêu đối với mình, như vậy thật sự đủ.

Bỗng nhiên khuôn mặt tuần tú tiến sát tới làm Tô Lệ Nhã không thể không thu hồi suy nghĩ. Nhìn hai mắt nhắm chặt, gương mặt tuần mỹ phóng đại, nàng trong lúc nhất thời quên hô hấp.

Chờ đợi thật lâu, nhưng không thấy nàng thưởng cho A Kim mở mắt ra, chỉ vào bạc môi khêu gợi của mình nói:“A Nhã, thưởng cho, thưởng cho.”

Rặng mây đỏ bay lên trên mặt Tô Lệ Nhã. Nàng làm sao không biết thưởng cho trong miệng A Kim là có ý tứ gì? Nàng phát hiện gần đây A Kim dần dần nhớ tới nhiều điểm khi bọn họ ở chung.

A Kim thấy Tô Lệ Nhã chậm chạp không có động tĩnh, không khách khí duỗi bàn tay to ra, đem nàng ngăn tiến vào trong lòng, bạc môi chuẩn xác hạ xuống. Dựa theo bản năng, đầu lưỡi thừa dịp nàng đang bất ngờ mà nhếch miệng chui vào, trêu chọc hương thơm trong miệng nàng.

Bởi vì kích tình mà không tự giác thả lỏng tay đang cầm bức họa, bức họa chậm rãi bay xuống. Lúc này, một trận gió thổi tới, thổi bay bức họa đi, theo gió bay múa giữa không trung.

Rốt cục, Tô Lệ Nhã chịu không nổi tình trạng thiếu dưỡng, vỗ mạnh vào ngực A Kim.

A Kim cực vì luyến tiếc.

Nàng vô lực dựa vào trong ngực A Kim thở hào hển.

Lúc này, vật màu trắng ở giữa không trung khiến cho nàng chú ý. Tầm mắt dừng trên tay trống không. Nàng nhất thời hiểu được vật bay trong không trung là cái gì. Nàng lo lắng nắm lấy áo hắn, nói: “A Kim, bức họa bị thổi đi rồi.”

A Kim cũng ngẩng đầu nhìn trên không, thấy bức họa đã bay tới trên ngọn cây cao nhất trong đình viện, sau đó dừng ở đỉnh cành, hắn không có một tia do dự lập tức hướng đại thụ bước nhanh đến. Tranh này hắn không thể bỏ. Hắn còn tính lúc nào cũng mang theo bên người, để khi đi học, không thể nhìn thấy A Nhã thì lấy ra xem.

Đứng ở dưới cây đại thụ, A Kim giống hải đồng vén vạt áo cấp tốc leo lên. Giờ phút này Tô Lệ Nhã cũng chạy tới dưới tàng cây, mắt mang lo lắng nhìn thân ảnh đã gần khuất sau tán cây. Vốn nàng muốn nói với hắn tranh này có thể không cần, muốn hắn đi xuống. Nhưng nhìn đã A Kim rất nhanh đã leo đến ngọn cây, nàng chỉ có thể đem lời nói nuốt xuống. Nàng sợ chính mình lên tiếng, sẽ làm hắn phân tâm.

Bàn tay to duỗi ra, rốt cục bắt được bức họa. A Kim hưng phấn giơ tay lên cao, đối với Tô Lệ Nhã ở phía dưới reo lên: “A Nhã, ta lấy được, lấy được.”

Tô Lệ Nhã nhìn tươi cười hồn nhiên mà thỏa mãn, cũng nở nụ cười theo. Nhưng tươi cười cũng không có liên tục bao lâu, đã bị cành cây dưới chân A Kim xuất hiện rạn nứt làm cho hoảng sợ, vội vàng lên tiếng nói: “A Kim, cẩn thận dưới chân.”

A Kim còn không có nghe rõ, thì cành cây đã bị gãy, người hắn cũng cấp tốc rơi xuống.

“A – A Kim –” Nhìn thấy một màn này Tô Lệ Nhã không chịu nổi chế hô to. Nàng rõ ràng biết A Kim mới vừa rồi đứng trên độ cao ít nhất năm, sáu thước. khoảng cách cao như thế, A Kim ngã xuống, nhất định xảy ra chuyện. Giờ phút này sợ hãi lan tràn trong lòng nàng, chỉ có thể làm cho nàng lớn tiếng khóc lên. Nghe được tiếng la Lâm Tư cũng từ xa xa rất nhanh chạy tới.

Kỳ tích trong một khắc đã xuất hiện, A Kim hướng mặt đất đánh ra một chưởng, nương chưởng phong tìm được điểm chống đỡ, sau đó xoay người một cái, văng vẳng dừng trên mặt đất. Chờ đứng vững, A Kim chỉ ngây ngốc ngẩng đầu nhìn nơi mới vừa rồi rơi xuống, sau đó ngây ngô cười đi tới bên cạnh Tô Lệ Nhã luôn bị kinh hách, nói: “A Nhã, ta biết bay nha!”

“Ba –” Trả lời hắn là bàn tay Tô Lệ Nhã phần nộ.

A Kim chỉ ngây ngốc vượt gương mặt hiện rõ năm dấu tay, vốn ủy khuất muốn khóc, nhưng khi tầm mắt tiếp xúc với nước mắt trên mặt nàng, tay chân lập tức luống cuống, ôm lấy nàng nói: “A Nhã, người làm sao vậy? Làm sao đau!”

Tô Lệ Nhã không khách khí dùng sức cúi người trong ngực hắn, nức nở nói: “Đứa ngốc, người làm ta sợ. Người làm ta sợ. Về sau không cho phép lên cao như vậy.”

“Ừm!” Giờ phút này A Kim đã bị Tô Lệ Nhã làm cho hoảng loạn. Chỉ hy vọng nàng có thể ngừng khóc.

“Không cho phép làm cho chính mình lâm vào nguy hiểm.”

“Ừm.”

“Không cho phép lại làm ta sợ.”

“Cam đoan sẽ không.”

.....

Theo nàng từng bước từng bước yêu cầu được khẳng định đáp lại, lòng của nàng bắt đầu dần dần yên ổn. Ngẩng đầu, nhìn đến trên gương mặt tuần mỹ vẫn còn in năm dấu tay của nàng, không khỏi hối hận mới vừa rồi dùng sức. Bàn tay mềm vừa nhắc, vuốt mặt hắn nói: “Đau không?”

“Không đau.” Hắn tuy rằng bởi vì đau đớn mà hơi hơi nhếch miệng, khẩu thị tâm phi trả lời: “Chỉ cần A Nhã không khóc, có thể đánh tiếp.”

Nhìn A Kim cho dù đau đớn cũng ản ản, chỉ vì muốn nàng không khóc, nàng có thể nào không rung động. Đứa ngốc, hắn thật là đứa ngốc. Vươn tay lên, kéo mặt hắn xuống, mềm nhẹ hôn lên nơi in dấu tay.

A Kim ngây ngô cười vuốt mặt mình, đưa bên mặt khác không có dấu tay qua, nói: “A Nhã, bên này bên này cũng muốn.”

Tô Lệ Nhã thấy thế cũng rộng rãi ngẩng đầu in lên nụ hôn.

A Kim giống như không biết cái gì gọi là đủ, ngay sau đó lập tức đem bạc môi đưa đến trước mắt nàng, rất vô sỉ chỉ vào môi, nói: “A Nhã, nơi này, nơi này.”

Vì mỡ đùi ngọc không biết chừng mực mà hắc tuyến bắt đầu rơi xuống.

Lâm Tư nhìn thấy một màn này trong lòng cũng nở nụ cười, tiến lên giải cứu mỡ đùi ngọc: “Hoàng Thượng, vừa rồi Hành tướng tới tìm ngài?”

A Kim thu hồi khuôn mặt tuần tú chờ đợi, bởi vì nghe được hai chữ Hành tướng mà khuôn mặt đều nhăn cùng một chỗ. Hiện tại hắn thực không muốn rời khỏi A Nhã, nhưng tính tình Hành tướng mà bộc phát, thật đáng sợ nga! Cân nhắc kỹ lưỡng, A Kim luyến tiếc đem bạc môi rất nhanh in lên chu môi khát vọng, sau đó cáo biệt nói: “A Nhã, ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Tô Lệ Nhã bởi vì A Kim trước mặt người khác làm hành động lớn mật mà khuôn mặt đỏ ửng lên. A Kim cũng quá qđáng. Lâm Tư đang ở chỗ này, cư nhiên hôn nàng.

Lâm Tư thấy thế, biết da mặt Tô Lệ Nhã mỏng, khẳng định sẽ không được tự nhiên, liền dời đi đề tài nói: “Nương nương, vừa rồi Hoàng Thượng từ trên cây ngã xuống, sau đó mượn khinh công mới có thể không có việc gì. Bởi vậy, Hoàng Thượng còn giữ lại công phu vốn có, chính là bị quên. Mới vừa rồi bởi vì tình huống khẩn cấp nên không tự giác sử dụng.”

Tô Lệ Nhã tâm tư cũng bị vấn đề này làm cho lâm vào suy nghĩ. Quả thật, vừa rồi bởi vì võ công phi phàm của A Kim cứu hắn. Bằng không, từ độ cao như vậy rơi xuống, làm sao có thể lông tóc vô thương? Nếu biết A Kim còn giữ lại công phu, cũng có thể làm cho hắn nhớ lại. Dù sao, này triều đình có rất nhiều nhân muốn mạng của hắn, hắn khôi phục võ công, có thể dưới tình huống khẩn cấp tự bảo vệ mình. Nghĩ thông suốt điểm này, nàng xoay người nói: “Tiểu Tư, người đi tìm Chu Phong lại đây.”

Lâm Tư vừa nghe, tự nhiên hiểu được ý tứ của nàng, gật đầu rời đi.

A Kim về sau chương trình học càng nặng. Đương nhiên, cổ nhân học võ coi trọng canh giờ, hơn phân nửa đều chọn vào lúc sáng tinh mơ. Mà Tô Lệ Nhã hiện đại dưỡng thành thói quen ngủ trễ. Mỡ đùi ngọc vì cùng mỡ nữ ở trên giường ôm nhau lâu hơn một chút, tự nhiên là không chịu, Tô Lệ Nhã vì làm cho mỡ đùi ngọc ngoan ngoãn học công phu. Không tiếc lấy thân mình làm phần thưởng, mới có thể làm mỡ đùi ngọc mỗi ngày sáng sớm đi học công phu.

Vốn A Kim đã có một thân công phu cao thâm, chẳng qua hiện tại bởi vì bị thương mà quên, Chu Phong cũng là một cao thủ, rất nhanh giúp hắn có thể linh hoạt nắm giữ và sử dụng công phu vốn có. Nhưng công phu bên trong, hắn thích nhất chính là khinh công. Dùng khinh công, hắn có thể lập tức đến bên cạnh A Nhã. Như vậy tiết kiệm được thời gian nghỉ ngơi, hắn có thể ở cạnh A Nhã nhiều hơn. Do đó trong phượng loan diệp, thường xuyên có thể nhìn thấy thân ảnh cấp tốc chạy như bay qua lại.

105. Chương 109: Trưởng Thành

Sau giữa trưa gió nhẹ thổi vào trong đình viện của phượng loan diệp, “Sàn sạt sa –” Tiếng gió thổi qua các cành cây, tô lên vẻ yên tĩnh giữa trưa. Tô Lệ Nhã khẽ dựa vào ghế, đang làm quần áo tiểu hài tử. Bàn tay mềm đặt ở trên bụng càng ngày càng nhô lên, hai tháng nữa, đứa nhỏ sẽ được sinh ra. Tuy rằng, thân phận hiện tại của nàng, không cần phải tự mình động thủ làm xiêm y, nhưng niềm vui sắp làm mẹ, làm nàng quyết định nhất định phải vì tiểu bảo bảo chuẩn bị quần áo. Đơn giản, bởi vì ở hiện đại để tiết kiệm tiền sửa quần áo, nàng đều tự mình làm. Bởi vậy, sau khi nhờ Lâm Tư chỉ dạy, nàng liền bắt đầu chuyên tâm làm xiêm y.

Bỗng nhiên, trước mắt tối sầm lại, nàng biết A Kim đã trở lại. Chỉ thấy A Kim ngồi xổm xuống, cầm lấy vải dệt bên cạnh nàng, con người đen ngòm nói: “A Nhã, làm cái gì vậy a?”

Tô Lệ Nhã một tay ấn bụng mình, một tay nắm lấy tay A Kim đang cầm vải dẹt, cười nói: “Đây là làm cục cứng trong bụng.”

Tầm mắt A Kim dừng ở trên bụng nàng. Trước kia, hần nghĩ trong bụng A Nhã chắc có gì đó nên mới lớn như thế, sau lại mới biết bên trong có tiểu bảo bảo. A Nhã nói đây là tiểu bảo bảo của hần và nàng. Vốn, hần còn rất hưng trí mỗi ngày trước khi ngủ cùng tiểu bảo bảo nói chuyện, gần đây, hần lại vô cùng chán ghét tiểu bảo bảo này. Bởi vì nó làm cho A Nhã trở nên thực vất vả, mệt chết được, đều không thể bởi hần. Tầm mắt vừa chuyển, dừng trên gương mặt ôn nhu của A Nhã khi nhìn đóng vải trước mắt, hần bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có cổ khí dâng lên. Đứa ngốc thực tự nhiên đem bức bối trong lòng biểu hiện ra ngoài: Vươn tay lấy vải dẹt: “A Nhã, ta cũng muốn, ta cũng muốn A Nhã làm xiêm y cho ta.”

Lời này nghe vào trong tai Tô Lệ Nhã, liền thành cổ tình gây sự. Hiện tình lực của hần đã lớn thế kia làm sao có thể làm xiêm y? Nhất thời, nàng sắc mặt trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “A Kim, chàng không được cổ tình gây sự.”

A Kim vẻ mặt bị thương nhìn gương mặt tức giận cho tới bây giờ đều đối chính mình nhu tình, rồi sau đó oán hận nhìn chằm chằm bụng của nàng, nói: “A Nhã, là ngu ngốc, ngu ngốc.” sau đó tức giận rời đi.

Tô Lệ Nhã vừa buồn cười vừa tức giận nhìn thân ảnh nổi giận đùng đùng mà đi. Vốn nàng nghĩ A Kim nhất thời cổ tình gây sự. Nhưng rất nhanh nàng phát hiện tình huống có điểm không thích hợp. Khi có thời gian rảnh rồi A Kim lập tức sẽ tìm nàng. Mỗi khi nàng vừa định cùng bảo bối trong bụng trò chuyện, thuận tiện tiến hành một chút dưỡng thai, A Kim sẽ quần quít lấy nàng, không cho nàng có chút rảnh rỗi. Tình huống này càng diễn càng kịch liệt, làm nàng không thể chịu đựng được. Hiện tại bụng của nàng đã tám tháng. Phụ nữ có thai cảm xúc phải bảo trì tâm bình khí hòa mới có thể có lợi cho đứa nhỏ. Hơn nữa, buổi tối có người quần quít lấy nàng, làm nàng ngủ không đủ. Vì thân thể của chính mình suy nghĩ, đồng thời cũng là vì cục cứng trong bụng suy nghĩ, nàng không thể không cùng A Kim nói rõ ràng.

Tối nay, A Kim như thường lệ trở về phượng loan điện. Hừ tiểu ca, hần cước bộ nhẹ nhàng trở lại trong điện. Hần thích nhất buổi tối. Chỉ cần tối, hần có thể có rất nhiều rất nhiều thời gian cùng A Nhã cùng một chỗ. Ha ha, gần đây A Nhã đều không có cùng tên đáng ghét nói chuyện. Thân ảnh nhoáng lên một cái, khinh công tuyệt diệu làm hần rất nhanh vào trong điện. Hần bay đến bên cạnh thiên hạ quen thuộc, làm nũng nói: “A Nhã –”

Bởi vì lực hần đánh vào, làm trong bụng Tô Lệ Nhã một trận co rút đau đớn, mồ hôi lạnh bắt đầu xõng ra. Cơ hồ xuất phát từ bản năng làm mẹ, nàng dùng sức đẩy người phía trước ra, cấp tốc lui về phía sau ngồi vào trên giường mềm mại.

A Kim trên mặt xuất hiện bị thương, ủy khuất nói: “A Nhã –”

Giờ phút này bởi vì bụng đau đớn mà lo lắng cục cứng gặp chuyện không may Tô Lệ Nhã thế nào còn có thời gian đi chú ý biểu tình trên mặt A Kim. Tình huống tối nàng, càng làm cho nàng hạ quyết tâm để cho A Kim chuyển đến phòng cách vách. Nàng ấn ấn bụng vẫn còn đau nói: “A Kim, cầu người đêm nay liền chuyển đến phòng cách vách đi.”

A Kim mở to mắt, vẻ mặt bị thương. Nhìn gương mặt lạnh lùng, khẽ nói: “A Nhã, người không cần đuổi ta đi. Ta về sau sẽ ngoan. Thật sự.”

Tầm mắt nàng tiếp xúc đến gương mặt bị thương, trong lòng đau xót, biết chính mình mới vừa rồi biểu tình dọa đến hần, không khỏi phóng nhu, ôn nhu nói: “A Kim ngoan, chàng đi cách vách ngủ đi! Cách vách rất gần nơi này. Chàng muốn gặp ta rất nhanh có thể gặp được.”

A Kim quật cường cự tuyệt nói: “A Nhã, không cần rời khỏi người. Không cần. Ta muốn cùng A Nhã cùng một chỗ.”

Đối với quật cường của A Kim, nàng chỉ có thể giận dữ nói: “A Kim, chàng phải ngoan. Hiện tại cục cứng cần nghỉ ngơi cho tốt. Ta cũng muốn nghỉ ngơi.”

A Kim vừa nghe lại là bởi vì cục cứng đáng ghét kia, con người đen trầm xuống, nhìn chằm chằm bụng của nàng, hận không thể đem tên xui khiến A Nhã đuổi hần quãng đi.

A Kim âm trầm như thế làm Tô Lệ Nhã toàn thân cứng đờ, thấy lạnh cả người. Đã không còn hồn nhiên, chỉ có âm trầm làm nàng sợ hãi. Nàng thu hồi sợ hãi, xoay người nói: “A Kim, người nhanh chút đi phòng cách vách đi!”

Nhìn Tô Lệ Nhã quyết tuyệt, A Kim chỉ cảm thấy trong lòng rất đau, nhẹ giọng hỏi: “A Nhã, ta cùng cục cứng người nào quan trọng hơn?”

Chịu đủ A Kim cố tình gây sự, Tô Lệ Nhã âm thanh lạnh lùng nói: “A Kim, đi ra ngoài. Ta cùng cục cứng còn muốn nghỉ ngơi.” (ta ghét Tô Lệ Nhã >”<)

A Kim trên mặt huyết sắc đột nhiên trôi đi, sau đó lay động ra phòng.

Tô Lệ Nhã sao lại không biết A Kim bị thương? Nhưng là, hiện tại A Kim thật sự hơi quá đáng. Ngay cả cục cứng cũng ăn dấm chua. Thân là mẫu thân, nàng phải nên vì cục cứng suy nghĩ. Cường chế xúc động muốn gọi A Kim trở lại. Bụng đau đớn nhắc nhở nàng hiện tại cần lập tức tìm Trình Lâm. Nàng lập tức kêu Lâm Tư khẩn cấp gọi Trình Lâm vào.

.....
Dưới ánh đèn nhu hòa, Trình Lâm chuyên tâm bắt mạch cho Tô Lệ Nhã. Rốt cục, hần rút tay về. Nàng lo lắng hỏi: “Trình Lâm, đứa nhỏ thế nào a?”

Trình Lâm cho nàng một cái tươi cười yên tâm nói: “Nương nương yên tâm, đứa nhỏ tốt lắm. Tuy rằng thai khí có chút động, nhưng không lo ngại. Nương nương, thần cho người thuốc dưỡng thai, uống xong là khỏe.” Hần bên nói, bên viết phương thuốc, sau đó đưa cho Lâm Tư.

Tô Lệ Nhã gọi Trình Lâm đang muốn rời đi nói: “Trình Lâm, người hiện tại có biện pháp nào làm cho A Kim nhanh lớn lên.” Mắt thấy đã qua ngày, ngày tế thiên sắp đến, tuy rằng A Kim đã học tập rất nhanh, nhưng hần dù sao không phải Hạo Thừa, không có uy nghi có thể làm quần thần kinh sợ. Nàng sợ vào ngày tế thiên sẽ xảy ra vấn đề.

Trình Lâm một lần nữa ngồi xuống, nói: “Nương nương, hiện tại tình trạng của Hoàng Thượng đã tốt hơn thần nghĩ. Hơn nữa, phương pháp duy nhất thần có thể làm là mở não.”

Tô Lệ Nhã sắc mặt tối sầm lại: Đây vốn chính là đáp án nàng sớm đã biết. Nhưng nàng vẫn ần ần thất vọng, nói: “Ta mệt mỏi.”

Trình Lâm vốn định nói chút lời an ủi, nhưng thấy ánh mắt ra dấu của Lâm Tư mà dừng lại cửa miệng, lựa chọn im lặng rời đi. Lâm Tư phụ trách đưa Trình Lâm trở về. Hai người đều không có chú ý tới một thân ảnh đang lén lút đi theo bọn họ.

Trình Lâm thân thiết hỏi: “Nương nương thế nào?”

Lâm Tư hơi hơi thở dài, tình trạng của Hoàng Thượng gần đây và chuyện phát sinh tối nay nói cho hần.

Trình Lâm buồn cười nói: “Hoàng Thượng như thế nào ngay cả đứa nhỏ của chính mình cũng ăn dấm chua a! Bất quá, cũng không thể trách Hoàng Thượng. Hần hiện tại đối với rất nhiều chuyện lý giải đều dừng lại ở giai đoạn hài đồng. Nói thật, Hoàng Thượng có thể tiến bộ như vậy, thật sự là ngoài dự đoán của ta.”

Lâm Tư thở dài nói: “Nhưng hiện tại Hoàng Thượng tuyệt đối ứng phó không được ngày tế thiên. Nương nương cũng sợ quần thần phát hiện Hoàng Thượng đã biến ngốc. Đến lúc đó, chỉ sợ nương nương cho dù hao hết tâm lực, cũng không nhất định có thể dẹp yên a!”

Trình Lâm ngẩng đầu nhìn đêm đó không khỏi cảm thán nói: “Nếu Hoàng Thượng có thể khôi phục thành bộ dáng vốn có thì tốt rồi.”

“Đúng vậy! Nương nương cũng có thể thoải mái một chút. Hơn nữa, nương nương hần là rất tưởng niệm Hoàng Thượng khi đó!”

Tiếng thở dài bay vào trong tai của A Kim đang núp ở cách đó không xa. Bộ dáng vốn có?! Hần còn có bộ dáng gì nữa?! Trong mắt hiện lên nghi hoặc. Nhìn Trình Lâm đi xa, A Kim thu hồi nghi hoặc, rất nhanh phi thân mà đi.

Từ trên trời giáng xuống thân ảnh, làm Trình Lâm hoảng sợ. Sau khi nhìn thấy người đang đứng trước mặt, hắn cung kính quỳ nói: “Hoàng Thượng!”

“Đứng lên đi!” A Kim không kiên nhẫn xua tay, sau đó thẳng đến chủ đề nói: “Trình Lâm, như thế nào mới có thể đem cục cưng bỏ đi?” Hắn hy vọng có thể đem cục cưng xui khiến A Nhã đuổi hắn đi vứt bỏ, nhưng lại không biết phương pháp, cho nên hắn ở ngoài phòng nhìn thấy Trình Lâm, liền vẫn đi theo hắn. Hắn là ngự y, hắn là có biện pháp.

Trình Lâm vừa nghe kinh hãi hỏi: “Hoàng Thượng, người vì sao muốn làm như vậy?”

Tâm tư A Kim đơn thuần kể ra oán hận của bản phần hận nói: “Đều là cục cưng làm A Nhã không để ý tới ta. Ta muốn đem cục cưng đáng ghét này vứt bỏ.”

Trình Lâm vừa nghe, trong lòng giật mình càng sâu. Không thể tưởng được, A Kim cư nhiên oán hận đứa nhỏ của mình như thế. Nhìn gương mặt phần hận, hắn biết có nên cùng A Kim giảng giải cái gọi là cục cưng. Đương nhiên phương pháp giảng giải hữu hiệu nhất chính là làm cho A Kim tự mình nhìn thấy cái gì gọi cục cưng. Hơn nữa đêm nay, hắn vừa vặn có ý định đi khám bệnh ột thiếu phụ sắp lâm bồn. Hắn cố ý giờ lên tươi cười thần bí nói: “Hoàng Thượng, chỉ cần người theo ta đến nơi này, ta sẽ nói cho người biết phương pháp.”

A Kim không nghi ngờ, liền gật đầu đi theo.

.....
Phía đông thành Viêm Đô trong một hẻm hẻo lánh, vang lên tiếng kêu thê lương của một thiếu phụ.

“A - a - - đau quá a - -”

Ở phòng ngoại nghe được làm trong lòng A Kim run sợ rất muốn vọt vào xem, nhưng trước khi Trình Lâm đi vào dặn dò hắn trăm ngàn không thể vào, bằng không sẽ không truyền thụ phương pháp cho hắn, làm cho hắn dừng bước.

Nghe một tiếng cao hơn một tiếng hô đau, trên trán A Kim bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh: Trình Lâm nói đây là quá trình nữ nhân sinh cục cưng phải trải qua. Ngày sau, A Nhã cũng muốn vì cái tên cục cưng đáng ghét kia trải qua thống khổ như thế. Không, hắn không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn A Nhã. Con người đen hiện lên kiên định.

“Oa - - a - - a - -” Một tiếng khóc của hài tử mới sinh vang lên. Điều này làm cho A Kim nhẹ nhàng thở ra.

Trình Lâm mở cửa phòng ý bảo A Kim tiến vào.

A Kim có chút chần chờ rồi bước tiến lên.

Trình Lâm vừa thấy hắn vào nhà, không khách khí đem tiểu sinh mệnh trong tay nhét vào lòng hắn, phân phó nói: “Ta còn phải xem sản phụ, người trước chiếu cố đứa nhỏ.” Dù sao ở ngoài cung, Trình Lâm cũng không thể gọi hắn là Hoàng Thượng. Nói xong, Trình Lâm bắt đầu vì sản phụ mới vừa trải qua quá trình khó sanh trị liệu. Vốn dựa theo lệ thường, hắn cho dù là đại phu, bởi vì nguyên nhân giới tính, hắn là không có cơ hội đỡ đẻ. Nhưng trượng phu của sản phụ này vừa mới chết hoàn cảnh cơ khổ, sau đó lại vượt qua thai vị bất chính, bình thường bà mẹ cũng không dám tiếp. Bởi vậy, hắn mới có thể tới nơi này đỡ đẻ. Vừa vặn cũng làm cho Hoàng Thượng lĩnh hội một chút thần kỳ của sinh mệnh mới sinh.

Giờ phút này A Kim thật cẩn thận ôm vật nhỏ trong lòng. Vật nhỏ khê nhếch mắt, theo dõi hắn. Thật nhỏ. Hắn sợ dùng sức sẽ làm bị thương vật nhỏ nga! Không tự giác thả lỏng lực đạo. Lúc này, tay nhỏ bé quơ quơ, đánh tới trên mặt hắn. Xúc cảm non mềm mà ấm áp không biết vì sao làm lòng hắn cuộn cuộn. Đây là cục cưng, nhỏ nhỏ. Vô cùng đáng yêu. Nếu cục cưng trong bụng A Nhã cũng như vậy, hắn nhất định luyện tiệt làm cho hắn biến mất. Trong lòng nổi lên khát vọng, A Kim nâng tay kia lên, nhẹ nhàng mà thật cẩn thận vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn. Đứa nhỏ mới sinh đối với cái gì đều có xúc động muốn mút vào miệng. Ngón tay truyền đến ấm áp, cảm giác ướt sũng, làm hắn vui vẻ đối với đã Trình Lâm đi tới nói: “Trình Lâm, người xem, người xem, hắn cắn ngón tay ta!”

Trình Lâm cũng vươn tay đùa giỡn với tiểu sinh mệnh, nhẹ giọng nói: “Đây là cục cưng. Đáng yêu đi!”

A Kim dùng sức gật đầu nói:“Đáng yêu.” sau đó giống như tới vấn đề gì, ngẩng đầu hỏi:“Trình Lâm, cục cưng trong bụng A Nhã có phải cũng đáng yêu như vậy hay không?”

“Ân. Có thể càng đáng yêu. Dù sao cục cưng là người cùng A Nhã. Hẳn sẽ giống hai người các người.” Trình Lâm đáp.

Cục cưng giống A Nhã, cục cưng giống A Nhã..... trong đầu A Kim chỉ quanh quẩn những lời này. Ha ha, hẳn muốn cục cưng bình an đi vào thế giới này, hẳn muốn ôm một cục cưng giống A Nhã. Giờ phút này A Kim đã sớm ý nghĩ muốn vút cục cưng lên chín tầng mây.

Trình Lâm quay đầu, xác định sản phụ bởi vì uống thuốc mà mê man, mới vẻ mặt chợt tắt nói:“Hoàng Thượng, hiện tại trong triều rất nhiều người đều hy vọng cục cưng trong bụng nương nương mất đi.”

“Cái gì?!” A Kim vẻ mặt vẻ giận dữ nói:“Ai dám động cục cưng, ta sẽ giết hắn.” Hẳn nhiên đã quên cách đó không lâu chính mình là người muốn cục cưng biến mất nhất.

Trình Lâm thấy thế, nhẹ giọng nói:“Hoàng Thượng, khả năng người còn không lý giải sự dụ hoặc của ngôi vị hoàng đế đối với người khác. Nhưng xin ngài nhớ kỹ một chút. Nếu ngài muốn bảo hộ A Nhã, bảo hộ cục cưng, phải nhất định bảo trụ ngôi vị hoàng đế, làm cho những người có ý đồ cướp lấy ngôi vị hoàng đế không có cơ hội.”

Đây là nguyên nhân đêm nay, Trình Lâm một mình mang A Kim tới nơi này. Cùng lúc, hẳn hy vọng A Kim có thể cảm nhận được sự thiêng liêng của sinh mệnh mới trào đời, để hẳn không còn ý niệm oán hận cục cưng trong bụng Tô Lệ Nhã, về phương diện khác, hẳn hy vọng có thể kích thích A Kim có tự giác trở thành một phụ thân, làm cho hẳn có thể mau chóng trưởng thành. Dù sao, nương nương, một người mang lục giáp phải ứng phó đại thần trong triều, thật sự là có chút rất miễn cưỡng.

Trình Lâm nói một hồi, bắt đầu khắc sâu vào trong đầu A Kim. Cúi đầu nhìn vật nhỏ lộn xộn trong lòng, trong đầu tưởng tượng thấy đứa nhỏ của A Nhã và hẳn, phảng phất có thứ gì đó đánh thật sâu vào trong lòng. Con người đen hiện lên kiên quyết: Hẳn phải bảo vệ cục cưng, hẳn phải bảo vệ A Nhã, tuyệt không cho phép có bất luận kẻ nào đến thương tổn bọn họ.

Trình Lâm nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết, biết này giờ mình nói đã không uổng phí. A Kim rốt cục trưởng thành.

.....
Ban đêm đen như mực, trong phượng loan điện một mảnh yên tĩnh.“Nha - -” một tiếng. Tiếng đẩy cửa rất nhỏ đánh vỡ yên tĩnh. A Kim cước bộ nhẹ nhàng đi đến trước giường, si ngốc nhìn người ngủ say , sau đó ở bên mép giường ngồi xuống. Tầm mắt dừng trên bụng đã nhô cao, ngây ngô cười xuất hiện trên gương mặt tuần mỹ. Ha ha, về sau sẽ có cục cưng giống A Nhã sinh ra. Nhất định thực đáng yêu. Thuận theo khát vọng, hẳn đem bàn tay to đặt trên bụng Tô Lệ Nhã. Lúc này, cục cưng dùng sức đá một chút vào tay hẳn, giống như muốn trả thù chuyện lúc này.

Cảm thấy dưới tay dao động, A Kim giật mình trợn to mắt, sau đó dụng tâm cảm thụ cục cưng chuyển động. Cục cưng cũng không có phụ hẳn mà dùng sức đá.

Chấn động dưới tay, làm A Kim giật mình hỗn loạn vui sướng mà ngây ngô cười. Đứa nhỏ của hẳn, đứa nhỏ của hẳn và A Nhã..... nước mắt bất tri bất giác rơi xuống trên mặt Tô Lệ Nhã.

Bỗng nhiên trên mặt ứa ướt át làm cho Tô Lệ Nhã đang ngủ tĩnh lại, mê mang mở mắt, ánh vào mắt là A Kim đang khóc. Điều này làm cho nàng giật mình ngồi dậy nói:“A Kim, chàng tại sao lại khóc? Ai khi dễ chàng? Nói cho ta biết, ta giúp chàng trút giận.” Nàng nói vừa xong, đã bị dùng sức ôm vào trong ngực quen thuộc.

“A Nhã, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....” Ngay cả có thiên ngôn vạn ngữ, hẳn chỉ có thể nói ra ba chữ này.

Nghe tiếng xin lỗi liên tục, Tô Lệ Nhã phóng như đôi mắt, vươn tay vỗ nhẹ lưng hẳn.

Thật lâu, A Kim mới ngừng xin lỗi. Hẳn khẽ đẩy thiên hạ trong lòng, mắt mang kiên định nói:“A Nhã, hãy dạy ta làm sao để trở thành hoàng đế đi! Ta muốn bảo hộ A Nhã, bảo hộ con của chúng ta.”

Tô Lệ Nhã giật mình nhìn đơn thuần trên mặt đã được thay thế bằng kiên nghị. Trong một khắc, nàng cảm thấy rõ A Kim đã trưởng thành, không còn là đứa nhỏ ỷ lại vào nàng nữa. Hắn hiện tại có thể trở thành trợ thủ cho nàng dựa vào, hiểu được trách nhiệm của một phụ thân. Mặc kệ vì nguyên nhân gì có thể làm cho hắn trưởng thành, trọng yếu nhất là hắn thật sự trưởng thành. Nàng ghen ngào gật đầu nói: “Ừm, ta dạy cho chàng.”

106. Chương 110: Hình Tượng Giáo Dục [thượng]

Giữa trưa yên tĩnh, gió nhẹ nhàng thổi vào trong toàn bộ phương loan điện, làm cho người ta có cảm giác buồn ngủ. Nhưng yên tĩnh này cũng không có liên tục bao lâu, rất nhanh đã bị âm thanh trong điện truyền đến mà đánh vỡ.

“Không, không phải như thế. Chàng nên tưởng tượng chính mình thành người lợi hại nhất, lớn nhất.” Tô Lệ Nhã cao giọng nói.

Âm thanh tạm dừng một chút. Sau đó lại vang lên.

“Không phải như thế. Ánh mắt của chàng phải lợi hại một chút. Lợi hại một chút. Biết không? Chính là làm cho người khác nhìn vào đều cảm thấy sợ hãi, không dám nhìn ánh mắt của chàng.”

.....

Cung nữ thái giám đang làm việc ngoài điện đều hai mắt nhìn nhau, không biết hoàng hậu nương nương đang ở bên trong răn dạy ai.

Trong điện, chỉ thấy Tô Lệ Nhã vẽ mặt thở hồng hộc ngồi ngay ngắn ở mép giường, tiếp nhận chén trà Lâm Tư đưa qua, uống, đến nhuần nhuần bởi vì vừa rồi liên tục cao giọng mà yết hầu vô cùng khô rát.

Đối diện là A Kim vẽ mặt u sầu tự hỏi. Ánh mắt thâm trầm?! Khí chất uy nghi?! Mấy thứ này là thế nào a? Trong ánh mắt hồn nhiên xuất hiện nồng đậm nghi hoặc.

Tô Lệ Nhã thấy thế không khỏi hơi thở dài: Xem ra, vẫn là rất miễn cưỡng. Tuy rằng, nửa tháng này A Kim đã trưởng thành rất nhiều. Chính hắn cũng có tự giác muốn thành chỗ dựa cho nàng, bảo hộ nàng cùng cực cùng. Nhưng dù sao quyết tâm của A Kim khó có thể lập tức thành thực tế. Tầm mắt vừa nhắc, nhìn A Kim đối với gương đồng luyện ánh mắt. Nhìn hai mắt mở to, nghiêng rằng nghiêng lợi, nếu là trước kia, nàng sẽ không chút khách khí cười rộ lên. Nhưng hiện tại nàng chỉ cảm thấy một cái đầu hai cái đại. Hiện tại A Kim, cho dù ngay cả giả trang bộ dáng hung ác cũng không thành công. Dù sao, có người nào hung ác mà có ánh mắt hồn nhiên như thế?

Vẫn nhìn thấy tình huống này Lâm Tư bỗng nhiên xoay người ở bên tai Tô Lệ Nhã nói: “Nương nương, nghe nói gần đây các đại thần trong triều đình đều ầm ỹ muốn gặp ngài, giống như muốn cùng ngài báo một ít việc quan trọng.”

Tô Lệ Nhã bên môi nổi lên hừ lạnh: Mấy đại thần này khẳng định là vì việc gần đây nàng che dấu trong phương loan điện, không ra bên ngoài. Bọn họ tất nhiên sẽ có phỏng đoán. Sở dĩ muốn gặp nàng, cũng không phải có chuyện gì cần nàng chỉ điểm quyết định, chỉ sợ là muốn chứng thật thân thể nàng có phải thật sự không tốt, tiến tới coi đây là lý do, quang minh chính đại yêu cầu đem chức giám quốc tặng cho người khác thôi!

Vốn muốn cho Lâm Tư truyền lời cho Thượng Quan Hành tiếp tục tìm lý do áp chế yêu cầu này, nhưng tầm mắt nhìn thấy A Kim vẫn buồn cười đối với gương đồng tập luyện, một đạo linh quang hiện lên, chu bên môi nổi lên tươi cười nói: “Tiểu Tư, người truyền ra tin tức: Nói ta ngày mai sẽ vào triều sớm, cùng quần thần thảo luận việc tế thiên vào ba ngày sau.” Ha ha, dùng lý luận suông để huấn luyện A Kim, còn không bằng để cho hắn chính mắt nhìn thấy cái gì gọi là thâm trầm, cái gì gọi là uy nghi. Ha ha, tin tưởng khi mấy lão hồ li trong nháy mắt chuyển biến sắc mặt hẳn là có thể dạy A Kim cái gì là thâm trầm. Về phần uy nghi, nàng tin tưởng chính mình có thể đảm đương chức lão sư lần.

Lâm Tư tuy rằng kinh ngạc với quyết định của Tô Lệ Nhã, nhưng nhìn dung nhan lóe ra tinh quang, biết nương nương nhất định là có dụng ý, liền gật đầu rời đi.

Tô Lệ Nhã sau khi hạ quyết tâm, liền hướng đứa ngốc còn đang nhếch miệng giả trang hung ác kêu to nói: “A Kim, không cần luyện.”

A Kim cúi đầu, vẻ mặt xin lỗi trở lại bên cạnh nàng, nói: “A Nhã, thực xin lỗi nga! Ta luyện không tốt.”

Nếu biểu tình như vậy xuất hiện trên mặt một hài đồng, sẽ làm người ta cảm thấy đau lòng, nhưng biểu tình này xuất hiện trên mặt một nam nhân trưởng thành, tuyệt đối sẽ làm người ta bật cười. Trong lòng buông tâm sự Tô Lệ Nhã lần này không chút khách khí cười ha ha.

“Ha ha…….”

Trong điện chỉ quanh quẩn tiếng cười như chuông bạc của nàng.

Tiếng cười như vậy làm A Kim sững sốt, sau đó cũng tự nhiên ngây ngô cười theo.

Nàng rót cục đình chỉ tiếng cười, con mắt sáng chống lại vẫn người đang ngây ngô cười, cười nói: “Đứa ngốc, người cười cái gì a?”

“Ha ha, chỉ cần A Nhã vui vẻ, ta cũng muốn cười.” A Kim vẻ mặt hồn nhiên nói.

Nàng ngẩn ra, cảm động đánh sâu vào lòng của nàng. Cường chế xúc động rơi nước mắt, nàng hướng bên người A Kim nghiêng tới, đem khoảng cách hai người bằng không, khí phun lam ti mê hoặc nói: “A Kim ngoan như thế, nên thưởng cho nga!” Vừa dứt lời, môi đã in lên trên bạc môi khô gợt. Cái lưỡi thơm tho cười khê vẽ phác thảo môi hân.

Mồ đứa ngốc bỗng nhiên bị người hôn môi mà ngốc ngây ngẩn cả người. Thẳng đến cái lưỡi mê hoặc thơm tho luôn ở bên môi dụ dỗ hân, cũng không vào cửa, rốt cuộc áp lực không được khát vọng trong lòng, bàn tay to duỗi ra cố định đầu nàng, làm càn trong miệng nàng. Một ngày này, Tô Lệ Nhã bị bắt ỗ đứa ngốc rất nhiều rất nhiều thưởng cho. Cuối cùng, bởi vì chu môi thũng đau mà liên tục hô đau kháng nghị, mới làm ỗ đứa ngốc không thể không đình chỉ đòi lấy thưởng cho.

Ban đêm trong phủ Tứ vương gia Long Kinh Lệ, tiếng giao hoan trong phòng truyền ra làm người ta mặt đỏ tim đập.

“Ưm…… Vương gia tuyệt quá nha……. Thật thoải mái nha…….” Nữ nhân trên giường chính là thị nữ được Long Kinh Lệ gần đây sủng ái nhất. Trong mắt tràn ngập tình dục giờ phút này vẻ mặt ái mộ nhìn chăm chăm nam nhân trên người. Nàng thật sự rất yêu Vương gia! Vốn nghĩ rằng đáng người gây yếu, gương mặt xấu xí, vĩnh viễn chỉ có thể làm thị nữ hạ đẳng, như thế nào cũng không có nghĩ đến vào một tháng trước, nàng bởi vì ngẫu nhiên đưa trà giả rượu cho Vương gia mà chiếm được Vương gia sủng hạnh. Hơn nữa sủng hạnh này đã duy trì một tháng.

Bỗng nhiên nàng khê nhếch môi đỏ mọng làm cho người dề lại. Không, không phải âm thanh hân muốn nghe. Hân muốn nghe là âm thanh của nàng, nhắm mắt lại, trong đầu ảo tưởng nàng biểu tình mềm mại đáng yêu ở dưới thân chính mình hầu hạ, tưởng tượng thấy tiếng rên rỉ động lòng người, hân tăng nhanh tốc độ lên, đưa dục vọng của chính mình lên cao trào.

Vì thổ dốc, Long Kinh Lệ không chút lưu ý tự tới người bởi vì liên tục giao hoan mà ngắt đi, cầm lấy xiêm y ở đầu giường mặc vào, trở lại thư phòng.

Vừa vào thư phòng, một bóng đen tiến vào. Cao Thận quỳ nói: “Vương gia, hoàng hậu nương nương ngày mai sẽ chủ trì lâm triều.”

Long Kinh Lệ trong mắt hiện lên hưng phấn nói: “Nàng rót cục xuất hiện.” Sau đó, trong mắt hân hiện lên thâm trầm nói: “Tình trạng Hoàng Thượng thế nào?”

Cao Thận trả lời: “Vẫn là giống như hài đồng.” Cho dù Tô Lệ Nhã cùng Thượng Quan Hành còn muốn dấu giấu giếm tình huống của A Kim, nhưng giấy làm sao gói được lửa. chưa kể trong cung là nơi tụ tập nhiều người như thế? nửa tháng này, Long Kinh Lệ không có phát động đại thần, mãnh liệt yêu cầu gặp Hoàng Thượng, thứ nhất muốn biết rõ Hoàng Thượng biến ngốc có phải là sự thật không, hay là Hoàng Thượng dùng thủ đoạn để tính kế bọn họ, thứ hai cũng là đang đợi thời cơ tốt nhất. Vốn, tính vào ngày tế thiên,

vạch trần Hoàng Thượng đã trở thành một người không thể thống trị quốc gia. Nhưng khát vọng muốn gặp Tô Lệ Nhã, làm hấn rốt cục bắt đầu phát động đại thần trong triều. Dù sao, vật thay thế đã không thể thỏa mãn hấn.

Long Kinh Lệ khó nén hưng phấn nói: “Cao Thận, người lui xuống chuẩn bị cho tốt.” Hấn muốn khi gặp lại nàng, có thể cho nàng một ấn tượng hoàn toàn mới.

“Dạ.” Cao Thận lĩnh mệnh rồi đi.

.....

Trong thư phòng Hách phủ, Hách Huy vẽ mặt thâm trầm nhìn ánh nến nhảy lên: Ngày mai, hoàng hậu nương nương vào triều. Nàng sẽ làm như thế nào đối mặt quần thần? Dù sao tình trạng hiện tại của Hoàng Thượng giống như hài đồng.

Hấn đứng dậy, đẩy cửa sổ ra, nhìn trăng tròn bị mây đen che khuất một nửa, trong mắt lóe quang mang: Chẳng lẽ hấn sai lầm rồi? Không nên đem vận mệnh toàn tộc đặt trên người nương nương. Lấy tình huống hiện tại của Hoàng Thượng, ngay cả tế thiên ba ngày sau đều có vấn đề, lại càng không nói việc cầm quyền thế. Chẳng lẽ hấn thật sự sai lầm rồi? Bên tai vang lên giọng nói oán giận của Dương gia cùng Liễu gia. Chẳng lẽ hấn thật sự sai lầm rồi? Trước mắt hiện ra cái cách quan chế, trong mắt u buồn bị kiên quyết thay thế: Không, hấn tin tưởng ánh mắt của mình. Lấy năng lực của hoàng hậu nương nương nhất định sẽ nghĩ biện pháp đối phó Tứ vương gia. Hơn nữa, giờ phút này hấn cho dù muốn quay sang trung thành với Tứ vương gia, nhất định sẽ bị Lã Trác nhạo báng, ngày sau Hách gia sẽ càng khó sống yên trong triều. Hấn hiện tại cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng hoàng hậu nương nương.

.....

Ánh nắng sớm chiếu xuống khắp nơi. Trong phượng loan điện vốn yên tĩnh, giờ phút này lại vô cùng náo nhiệt.

Chỉ thấy một thân hình cao ngất mặc trang phục thái giám khuôn mặt nhẵn lại, ủy khuất nói: “A Nhã, mặt của thật kỳ quái! Thật trơn.” Người này diện mạo bình thường đến không thể bình thường hơn chính là A Kim đã được Lâm Tư dịch dung. Hấn lôi kéo y phục thái giám trên người cảm thấy vô cùng quái dị, không thoải mái nói: “Hơn nữa, y phục này cũng rất kỳ quái!”

Tô Lệ Nhã buồn cười, giúp hấn sửa sang quần áo, ôn nhu nói: “A Kim ngoan, nhẫn nại một chút. Rất nhanh, sẽ chấm dứt. Chỉ cần chàng ngoan ngoãn, chờ sau khi lâm triều xong, ta sẽ cho chàng rất nhiều rất nhiều rất nhiều thưởng cho nha!”

“Rất nhiều rất nhiều thưởng cho?!” Đứa ngốc trong mắt hiện ra tinh quang, sau đó lôi kéo tay nàng nói: “A Nhã, vậy nhanh chút.”

Nàng buồn cười nhìn A Kim đơn thuần đã bị dụ dỗ nói: “Tốt lắm. Rất nhanh thôi, bắt quá, chàng nhớ rõ lời ta căn dặn khi này không?”

“Ừm, ta nhớ rõ. Một lát vô luận nhìn thấy bất luận kẻ nào, phát sinh chuyện gì cũng không được lên tiếng.” A Kim dùng sức gật đầu nói.

“Ừm. Ngoan.” Tô Lệ Nhã yên tâm nói: “Tốt, chúng ta đi vào triều thôi!”

“Vào triều, vào triều.....” A Kim hưng phấn mà ồn ào.

Tô Lệ Nhã dừng bước, đôi mắt đẹp quét tới.

A Kim lập tức ý đưa tay lên miệng: “Hu - - im lặng - -”

Tô Lệ Nhã buồn cười thấy A Kim rốt cục thu hồi giọng nói, sau đó tiếp tục bước đi.

107. Chương 111: Hình Tượng Giáo Dục [hạ]

Đứng ở bên cạnh Tô Lệ Nhã, thông qua màn hình, A Kim nhìn thấy trường hợp bao la hùng vĩ trường như thế, nhất thời mở to mắt tò mò, miệng lại bởi vì giật mình mà giương thật to, một bên Lâm Tư tỉnh táo lôi kéo

A Kim, hần mới thu hồi miệng, khẽ cúi đầu che dấu. Nhưng trong mắt vẫn tò mò nhìn ngoài màn. Bỗng nhiên, hần phát hiện một người vô cùng đáng ghét. Ánh mắt người này nhìn A Nhã làm hần cảm thấy vô cùng không thoải mái. A Kim oán hận nhìn chằm chằm người giờ phút này khó che dấu tình cảm, dùng ánh mắt nóng cháy nhìn chằm chằm người phía sau rèm. Kế hoạch dùng ánh mắt giết người của A Kim cũng không có tác dụng. Nguyên nhân là màn này thiết kế làm cho người sau rèm có thể nhìn rõ tình hình đối diện, mà đối diện chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh mờ hồ phía sau rèm.

Lã Tạc dẫn đầu bước ra khỏi hàng nói:“Bẩm nương nương, tất cả công việc tế thiên đã chuẩn bị thỏa đáng, tế văn cũng nghĩ xong. Nương nương, không biết Hoàng Thượng đã thức tỉnh chưa. Dù sao Hoàng Thượng còn phải phụ trách đọc tế văn.”

Tô Lệ Nhã quét về phía Lã Tạc, trong đầu hiện ra thân phận của hần hình như là biểu đệ của Lã Trác.

A Kim sâu sắc cảm nhận được đại bộ phận đại thần một bộ dáng chuẩn bị xem kịch vui . Phần nộ đột nhiên mạnh xuất hiện. Bọn họ thật quá đáng, cư nhiên nhiều người như vậy khi dễ A Nhã của hần. Một giọng nói nhu hòa mà uy nghi ngăn trở hần phát tác:“Lã đại nhân thật là có lòng. Yên tâm, mấy ngày trước Hoàng Thượng đã thức tỉnh. Tuy rằng hiện tại thân thể không phải tốt lắm, nhưng tin tưởng vào diệu thủ hồi xuân của Trình ngự y, rất nhanh có thể khôi phục trở lại như trước kia. Về phần tế văn thì trình lên đi! Lã đại nhân có lòng như vậy, tin tưởng Hoàng Thượng vào ngày đó nhất định sẽ thuận lợi cử hành nghi thức tế thiên.”

Lời vừa nói ra, làm sắc mặt Lã Tạc khẽ biến, nhưng lại giả vờ tỉnh táo tỏ vẻ mình là người trung thành . Mà đại thần khác, sắc mặt tất nhiên đều trở nên có chút khó coi. Mấy lão hồ li tự nhiên nghe được hàm ý của Tô Lệ Nhã.

A Kim nhìn các đại thần sắc mặt rõ ràng là không cam lòng, nhưng lại vẫn tỏ vẻ hy vọng hần sớm ngày bình phục, cảm thấy rất kỳ quái. Tầm mắt vừa chuyển, dừng trên dung nhan Tô Lệ Nhã đang chuyên tâm ứng phó quần thần, ngẩng ngó cười hiện lên trên mặt: A Nhã hần thật là lợi hại nha! Nhanh như vậy có thể đem những người đó thu xếp.

Trong mắt Long Kinh Lệ cũng lóe ra hào quang. Hần cân nhắc hàm ý vừa rồi nàng nói là Hoàng Thượng thật sự bình phục, đó là chuyện không có khả năng.

A Kim mở to mắt tò mò quan sát biểu tình của các đại thần, trời sinh nhạy bén làm cho hần thực dễ dàng phán đoán những người này rốt cuộc trong lòng suy nghĩ cái gì.

Lã Trác không cam lòng bước ra khỏi hàng nói:“Khởi bẩm nương nương, gần đây thư sinh và thương nhân ở Viêm Đô xung đột không ngừng, thậm chí còn có thư sinh liên danh đưa thư yêu cầu hủy bỏ việc thương nhân tham gia khoa cử.”

Khoa cử vào mùa thu năm sau kỳ thật đã sớm định ra. Thời gian sau tế thiên nửa tháng. Tới nay, có thể cho thư sinh tới Viêm Đô chứng kiến nghi thức tế thiên thần thánh này, mặt khác cũng cho thư sinh sau khi tham gia khoa cử xong có thể trở về quê mừng năm mới. Mà công việc báo danh cũng đã bắt đầu. Hiện tại những thư sinh và thương nhân có tư cách tham gia khoa cử đã tụ tập đến Viêm Đô thường xuyên sẽ chạm mặt. Vốn, thư sinh cùng thương nhân mâu thuẫn không có gay gắt, bất quá chỉ khắc khẩu nhau. Nhưng dù sao cũng là một ít chuyện. Hiện tại cư nhiên diễn biến thành thư sinh liên danh gửi thư, lấy trí tuệ của Tô Lệ Nhã sao lại không biết sau lưng chuyện này nhất định có người giở trò quỷ.

“Ha ha –” Tô Lệ Nhã bực môi nổi lên tươi cười nói:“Xem ra thư sinh có chút hiểu lầm ý tứ của ai gia để cho thương nhân tham gia khoa cử. Bọn họ nhất định cho rằng thương nhân không hiểu văn chương, cho dù có hiểu văn chương, cũng vô pháp theo chân bọn họ . Cùng thương nhân tham gia khoa cử, bọn họ nhất định cho rằng một thân học thức của mình đã bị vũ nhục. Cũng đúng, nếu để cho người chỉ hiểu sơ về văn chương, thậm chí ngay cả văn chương cũng không thông tới tham gia khoa cử quả thật vũ nhục cho nhóm người gian khổ học tập. Lã khanh gia bảo người truyền xuống, vào ngày tế thiên, ân chuẩn tất cả thí sinh tiến vào quảng trường hiến tế, cùng nhau tham gia tế thiên thần thánh. Tin tưởng quảng trường tế thiên rộng lớn hần là có thể có một khoảng trống dành làm trường thi. Mà Hoàng Thượng sau khi tế thiên xong, tự mình ra đề mục cho thí sinh, đáp án của thí sinh quyết định bọn họ có thể tham gia khoa cử hay không. Ha ha, Lã đại nhân dụng tâm như thế, nhất định sẽ làm cho thư sinh trong thiên hạ tồn sùng. Ai gia sẽ đem việc Lã đại nhân vì đám thư sinh làm gương mẫu chỉ tâm sắp tới thông cáo thiên hạ sẽ trở nên nổi tiếng.”

Nói đến cuối cùng, trong mắt Tô Lệ Nhã hiện lên hàn quang. Hừ, muốn nàng khó coi, nàng sẽ cái xinh đẹp đánh lại. Tin tưởng buổi tối, cửa nhà Lã Trác sẽ bị người cấp cho thái bình. Nàng rất rõ ràng, thí sinh thông qua báo danh khảo hạch, bên trong có thể có không ít người thông qua quan hệ, thật giả lẫn lộn. Mà những người thật giả lẫn lộn này sở dĩ dám lớn mật như thế, là do thời đại này khoa cử đều chọn dùng hình thức bát cổ văn, dễ dàng gian lận. Bất quá, người làm như vậy, dù sao cũng có quan hệ vô cùng vững chắc. Số lượng cực nhỏ. Đại đa số chỉ sợ đều là áp dụng gian lận hối lộ. Tin tưởng Lai bộ thượng thư Lã Trác nắm giữ tư cách xét duyệt cuộc thi lần này hẳn là thu không ít tiện nghi. Ha ha, nếu nàng ở trên thánh chỉ đặc biệt ghi chú rõ lần này tư cách tham gia cuộc thi là do Lã Trác nghĩ ra cực lực đưa thư đề cử, tin tưởng hẳn một hồi về nhà, sẽ được rất nhiều tin đồn an ủi hẳn. Dù sao, Hoàng Thượng tự mình ra đề mục, cũng sẽ không có hình thức gì cố định.

Lời vừa nói ra, làm trán Lã Trác mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra. Hẳn như thế nào cũng không có nghĩ đến vốn tính làm cho hoàng hậu nương nương mất mặt, cứ nhiên lại cấp ình một phiền toái lớn. Cho dù hẳn giờ phút này vô cùng hối hận, nhưng vẫn không thể không cần rằng trả lời: “Nương nương thánh minh.” Dù sao mới vừa rồi nương nương đã nói hẳn như vậy, hẳn ngay cả cơ hội đổi ý đều không có. Hẳn vì khốn cảnh sắp tới mà sắc mặt ảm đạm đi rất nhiều, cũng không còn tinh lực chống đỡ với “Nan đề” Tô Lệ Nhã ra.

Mấy lão hồ li trong triều sắc mặt lại càng khó coi. Dù sao, bên trong bọn họ có rất nhiều người đều đã chiếm tiện nghi. Nghĩ đến về nhà không thể yên tĩnh, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Lã Trác không khỏi oán hận. Thượng Quan Hành trên nét mặt già nua tất nhiên nổi lên mỉm cười. Vốn ông còn vì đề nghị của Lã Trác mà lo lắng, tự hỏi như thế nào mới có thể đem vấn đề mâu thuẫn của thư sinh và thương nhân giải quyết, không thể tưởng được A Nhã cư nhiên có biện pháp xảo diệu như thế. Hơn nữa thông qua tư cách cuộc thi lần này, hẳn là có thể loại bỏ được việc tham ô, làm cho người chân chính có năng lực có cơ hội càng nhiều. Thượng Quan thực sâu sắc cảm giác được tầng ý nghĩ sâu xa sau cuộc thi lần này. Long Viêm quốc có A Nhã làm hoàng hậu, phụ trợ Hoàng Thượng, đợi cho Hoàng Thượng hoàn toàn khôi phục, ông có thể tưởng tượng ba mươi năm thịnh thế sẽ lại đến.

Ánh mắt Hách Huy nhìn phía Tô Lệ Nhã tràn ngập hưng phấn. Hoàng hậu nương nương thực lợi hại. Kế vừa ra, không những giải quyết vấn đề của thương nhân và thư sinh, hơn nữa có thể đánh vào phái Lã Trác. Tin tưởng, lần này người tham gia khoa cử, nhất định không ít người có quan hệ thân mật cùng đại thần trong triều. Mà những người này lại có rất nhiều đều là thật giả lẫn lộn, thông qua quan hệ mới có thể xét duyệt. Chỉ sợ tư cách cuộc thi này vừa ra, không biết có bao nhiêu con của đại thần trong triều, thân thích không thể như ý nguyện tham gia khoa cử. Xem ra, hẳn lựa chọn tiếp tục duy trì nương nương là đúng. Hơn nữa, theo lời nói mới vừa rồi của nương nương, có thể thấy Hoàng Thượng hẳn là khôi phục không sai biệt lắm. Hẳn yên tâm lại.

Ánh mắt Long Kinh Lệ nhìn về phía Tô Lệ Nhã càng nóng rực. Cho dù hẳn mưu lược không đủ, nhưng vẫn có thể nhìn ra kế này của Tô Lệ Nhã có bao nhiêu lợi hại. Có thể làm người đối diện khó xử, nữ nhân có năng lực như thế, xưa nay chỉ sợ chỉ một mình nàng. Chỉ cần có được nàng, hẳn tin tưởng chính mình sau khi thống trị quốc gia, càng có thể phục chúng. Long Kinh Lệ cho dù tự phụ, cũng biết năng lực thống trị quốc gia của hẳn không đủ. Hẳn dự đoán được nàng, được nữ nhân này giúp hẳn khai sáng thái bình thịnh thế.

A Kim trợn to mắt, nhìn Tô Lệ Nhã ở bên cạnh bởi vì tự tin cùng phong thái mà chói mắt phi thường, trong lòng cuộn cuộn: A Nhã của hẳn đẹp quá a! Đẹp đến mức làm cho hẳn muốn dúi mù. Đây là, ánh sáng mặt trời từ trên người Tô Lệ Nhã bắn ra, làm toàn thân nàng đắm chìm trong kim quang, đôi mắt đẹp nhiệm lên cơ trí, trên mặt nổi lên tươi cười tự tin. Tô Lệ Nhã thần thánh mà không thể xâm phạm, Tô Lệ Nhã như vậy làm A Kim sâu sắc cảm thấy chính mình cùng nàng chênh lệch. A Nhã với hẳn mà nói là chói mắt phi thường, nhưng vì sao trong lòng hẳn lại cảm thấy bất an. Hẳn phát hiện A Nhã cho dù không có hẳn vẫn chói mắt như thế. Sự bất an này làm hẳn không tự giác vươn tay, nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay mềm.

Vốn đang ứng phó công việc khác Tô Lệ Nhã ngăn người, cảm thấy trong bàn tay kia truyền tới bất an, khẽ nghiêng người, ngăn cản tầm mắt của cung nữ và thái giám hầu hạ khác, phản thủ nắm chặt bàn tay to, truyền cho hẳn yên ổn.

Sự ầm áp này làm A Kim bất an bắt đầu yên ổn trở lại. Tầm mắt đón nhận tươi cười của Tô Lệ Nhã. Tuy rằng tươi cười này là bởi vì Tô Lệ Nhã không muốn làm cho người bên cạnh nghi ngờ, nhưng lại làm cho A

Kim hăm sâu trong đó. Hắn muốn vĩnh viễn có thể nhìn thấy tươi cười này, hắn không muốn đứng phía sau A Nhã, hắn muốn đứng bên cạnh A Nhã. Trong mắt nổi lên kiên nghị. Bàn tay to tăng thêm lực đạo. A Kim thu hồi ánh mắt, bắt đầu chuyên chú nhìn biểu tình của văn võ bá quan. Hắn muốn học tập cái gì gọi là thâm trầm, cái gì gọi là uy nghi. Trên mặt ngu dần của A Kim đã không còn hồn nhiên, mà được thay thế bằng âm trầm cùng uy nghi. C người phát ra khí thế như vậy, làm thái giám và cung nữ đứng một bên khác không khỏi nhìn về gương mặt bình thường kia. Lâm Tư nhìn thấy khí chất quen thuộc, trong lòng cuộn cuộn kích động: Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đã trở lại. Đồng dạng cảm thấy khí thế của người bên cạnh mà dùng khóe mắt dư quang quét về phía A Kim Tô Lệ Nhã cũng bởi vì một lần nữa nhìn thấy con người đen thâm trầm giống như hồ nước sâu, trong lúc nhất thời đem toàn bộ tầm mắt dừng trên mặt hắn. Hạo Thừa, đó là ánh mắt Hạo Thừa mới có.

“Bẩm nương nương.....” Lời nói của đại thần, làm Tô Lệ Nhã không thể không một lần nữa đem tầm mắt triệu hồi về phía trước. Nhưng trong lòng kích động cùng vui sướng vẫn tồn tại. Giờ phút này nàng hận không thể lập tức bãi triều.

“Bãi triều –” Tô Lệ Nhã chờ đợi, lâm triều rốt cục lui. Nàng khẩn cấp trở về phượng loan điện, cho tất cả nô tài lui ra, trong phượng loan điện chỉ còn lại có Tô Lệ Nhã, A Kim cùng Lâm Tư đang hỗ trợ bỏ dịch dung trên mặt A Kim.

Tô Lệ Nhã khẩn cấp vươn tay chạm vào gương mặt tuấn mỹ quen thuộc, nhìn chăm chăm con người đen thâm trầm: Là ánh mắt này, đây là ánh mắt của Hạo Thừa.

A Kim nghi hoặc nhìn chăm chăm dung nhan kích động nói:“A Nhã, nàng làm sao vậy?” Giờ phút này thâm trầm trong mắt hắn đã bị hồn nhiên nghi hoặc thay thế.

Nhìn con người đen lại một mảnh trong suốt hồn nhiên, thất vọng mãnh liệt xuất hiện. Nàng cup mắt xuống, để che dấu thất vọng, nhẹ giọng nói:“A Kim, lần này lâm triều chàng có thu hoạch gì a?”

Trong mắt nhiễm lên kiên nghị:“A Nhã, ta đã biết cái gì là thâm trầm, cái gì là uy nghi. A Nhã, ta muốn có năng lực đứng bên cạnh nàng. Ta không muốn chỉ đứng phía sau nhìn nàng. Nàng như vậy, làm cho ta cảm thấy nàng rất xa rất xa, phẳng phất ta mãi mãi không thể chạm đến.” Nói đến cuối cùng, càng ngày càng nhẹ, bất an vừa rồi cũng thông qua nhẹ giọng nổi lên.

Tô Lệ Nhã nhìn thẳng vào ánh mắt kiên nghị cùng bất an. Hóa ra đây là lý do vì sao vừa rồi A Kim bất an! Nàng rốt cục biết vì sao mới vừa rồi đột nhiên A Kim làm nàng cảm giác là Hạo Thừa. Hắn chính là muốn có năng lực đứng bên cạnh mình. Sự khát vọng mới làm cho hắn trưởng thành. Nghĩ đến chính mình mới vừa rồi thất vọng, trong lòng của nàng tràn ngập áy náy đối với A Kim chỉ một lòng vì mình. Phần áy náy này chuyển hóa thành hành động. Bàn tay mềm vừa nhắc, bò lên cổ hắn, đặt môi lên bạc môi hắn, kịch liệt cùng hắn quấn quít. A Kim ngốc lăng, sau đó toàn tâm hưởng ứng theo, đem bất an cùng quyết tâm của chính mình đều trút xuống trong nụ hôn. Hai trái tim bắt đầu dần dần đồng bộ nhảy lên, cũng như tình cảm của hai người bọn họ.

Thời gian kế tiếp, A Kim bắt đầu chuyên chú học thuộc tế văn. Mà lâm triều, hắn như cũ vẫn dịch dung thành thái giám tham gia. Hắn bắt đầu có mục đích quan sát sắc mặt biến hóa của các đại thần, học tập như thế nào mới có thể che dấu chính mình, như thế nào mới có thể làm cho chính mình trở nên thâm trầm. Hắn cũng bắt đầu đem ánh mắt chú ý trên người Tô Lệ Nhã, học tập thần thái của nàng, cùng uy nghi làm người khác kinh sợ. Theo thời gian trôi qua, khí chất trên người A Kim bắt đầu chuyển biến. Ánh mắt trở nên sâu thẳm, hồn nhiên trên gương mặt tuấn tú bị thâm trầm thay thế. Nhưng thời điểm đối mặt với Tô Lệ Nhã, hắn vẫn giữ ngây ngô cười mà nàng thích, đối với nàng làm nũng. A Kim thay đổi như vậy, Tô Lệ Nhã chỉ cảm thấy tình cảm trong lòng càng thêm sâu sắc một phần. Nàng yêu A Kim như vậy. Trận này Tô Lệ Nhã giáo dục bằng hình tượng vô cùng thành công.

108. Chương 112: Sóng Triều

Ban đêm Ôn Nhu Hương dưới ánh đèn chiếu xuống nhu hòa mà hữu tình, vẫn là nơi các nam nhân muốn đi nhất. Đêm nay Ôn Nhu Hương so với khối trước kia, càng náo nhiệt hơn nhiều. Bởi vì hôm nay, đã có thánh chỉ công bố tư cách tham gia cuộc thi, lập tức làm cho thư sinh cảm thấy hân diện. Bọn họ cho rằng

chính mình liên tục hành động, rốt cục đã nhận được kết quả như mong muốn. Thời đại này thư sinh là đơn thuần mà lại dễ dàng thỏa mãn. Một đạo thánh chỉ như vậy có thể làm cho bọn họ cảm động đến rơi nước mắt. Bọn họ ước hẹn đêm nay đến Ôn Nhu Hương chúc mừng. Thư sinh tụ năm tụ ba bắt đầu tụ tập trong đại sảnh Ôn Nhu Hương. Căn cứ vào quan niệm của mọi người môn đệ là con vua, nên thư sinh không có tốn bao nhiêu tiền ở trong đại sảnh tràn đầy rượu thịt thức ăn, nâng chén rượu chúc mừng, đêm nay Ôn Nhu Hương cũng không có trình diễn màn mở miệng châm chọc thương nhân của thư sinh, bởi vì cao ngạo của người đọc sách làm cho bọn họ cảm thấy không cần phải lại cùng thương nhân phát sinh tranh cãi. Dù sao, ngày kia tư cách cuộc thi có thể đá mấy tên thương nhân trên người đầy hơi tiền này ra khỏi cuộc thi.

Rượu quá ba tuần, rất nhiều thư sinh bởi vì trùng hợp mới tụ tập đến nơi đây bắt đầu buông thả cảm xúc câu nệ, đàm luận nội dung cuộc thi hai ngày sau:

“Trần huynh, người nói lần này sẽ có đề mục gì?” Một thư sinh lo lắng dẫn đầu mở miệng nói.

Vị Trần huynh rõ ràng học thức cao hơn một chút thoáng tự hỏi nói: “Chỉ có thể khảo sát sách luận. Dù sao, Hoàng Thượng chính là một Thiên Tử, không có khả năng ra đề mục thi từ. Chỉ có sách luận mới có thể đem ý tứ đáy lòng của Hoàng Thượng biểu đạt ra, để lựa chọn được thí sinh hần mong muốn.”

Phân tích như thế, rất nhanh đều được các thí sinh khác gật đầu hưởng ứng.

“Người nói Hoàng Thượng sẽ đề mục gì?” Lập tức có người tiếp thu ý kiến quần chúng hỏi.

“Ta cảm thấy hẳn là làm sao để ứng phó kẻ thù bên ngoài, cường quốc có binh lực mạnh.”

“Không, ta cho rằng hẳn là như thế mới có thể làm cho dân chúng quy phục.”

.....

Mọi người thảo luận sôi nổi. Các loại đề mục bắt đầu từ trong miệng các thư sinh toát ra. Có ít người chuẩn bị cả giấy bút ghi lại.

“Bàn về như thế nào cải cách quan chế!” Một âm thanh đột ngột từ trong góc vang lên.

Mọi người bởi vì âm thanh này mà kinh ngạc quay đầu nhìn một thư sinh mi thanh mục tú đứng trong góc phòng. Người này chính là Mạc Trọng Hình. Trong khoảng thời gian này, hẳn vô cùng rảnh rỗi, trừ bỏ chuẩn bị dự thi ra, hẳn sẽ đi đến Ôn Nhu Hương. Đồng thời, Bạch Toàn Tình được Tô Lệ Nhã ân chuẩn có thể ra cung giúp hắn để ý động tĩnh, làm cho hắn có thể toàn tâm ứng phó khoa cử. Bạch Toàn Tình thâm tình như vậy làm cho hắn rất áp lực. Trước kia, khi hắn chưa nhận thức hoàng hậu nương nương, hẳn sẽ đương nhiên nhận nàng trở thành thê tử của chính mình, nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt cơ trí, tự tin, hẳn rõ ràng đã nhận ra hắn đối với nàng chỉ là tình cảm huynh muội, không quan hệ tình yêu. Đối mặt với Bạch Toàn Tình vì chính mình chịu hi sinh tất cả, hẳn cảm thấy rất áp lực. Bởi vậy, hắn lấy lý do cùng thư sinh trao đổi, mà đến đây để trốn tránh.

Mọi người bởi vì lời nói lớn mật của thư sinh này mà ngẩn người, dù sao quan chế là vấn đề bọn họ không có khả năng xen vào. Mọi người thực ăn ý làm bộ không nghe thấy lời nói lớn mật này, tiếp tục đàm luận. Bọn họ đối với vấn đề nhạy cảm này vẫn là ít dính líu thì tốt hơn, miễn cho vì vậy mà mất đi tư cách tham gia cuộc thi. Dù sao, trước kia có rất nhiều ví dụ, thí sinh bởi vì chê bai chính sách triều đình mà bị loại khỏi kì thi.

Mạc Trọng Hình bên môi nổi lên châm biếm: Khó trách quốc gia suy yếu. Một đám không hề có can đảm cư nhiên lại là trụ cột quốc gia tương lai. Hắn bắt đầu tiếp tục đắm chìm trong suy nghĩ chính mình, uống rượu giải sầu.

Trong nhà phòng ở lầu hai, Tần Tử Dục đứng ở cửa sổ bàn chuyện làm ăn, vừa vặn đem tất cả tình hình dưới lầu thu vào trong mắt. Tầm mắt dừng trên thân ảnh cô tịch hẳn nhận thức người kia. Hắn là người mình đã gặp qua trong phương loan điện. Sau, hắn cũng thông qua mạng lưới quan hệ biết được lai lịch người này, bao gồm hẳn bởi vì nàng mới có thể ra khỏi Thiên Lao, tiến tới trở thành phụ tá cho nàng. Căn cứ tin tức hẳn biết được, người nọ quả thật rất tài hoa, bởi vậy, mới có thể được nàng nể trọng. Bất quá, người nọ đáng về thư sinh khí tức quá mạnh mẽ, hơn nữa có điểm lý tưởng hóa. Bàn về cải cách quan chế?! Đây có lẽ là nguyên nhân nàng thường xuyên triệu kiến hắn đi! Nhưng cải cách quan chế liên lụy nhiều người, không có khả năng một sớm một chiều có thể thay đổi. Hiện tại trong triều chính trị không ổn định.

Nàng tuyệt đối sẽ không ra đề mục như thế. Nàng có khả năng ra đề mục có liên quan đến thương nhân. Dù sao, cuộc thi lần này trên danh nghĩa là vì làm cho thương nhân có tài hoa thật sự danh chính ngôn thuận tham gia khoa cử. Hơn nữa, nàng vẫn muốn đề cao địa vị thương nhân, tư cách cuộc thi lần này tuyệt đối là cơ hội tốt.

Trong đầu bởi vì nhớ lần cuối cùng nhìn thấy nàng vào hai tháng trước, khi đó nàng cùng hần thảo luận vấn đề địa vị thương nhân, đồng ý đề cao địa vị thương nhân, làm cho thương nhân cũng có thể nắm quyền trong triều, trên gương mặt tuần mỹ xuất hiện nhu tình. Phần nhu tình này rất nhanh đã bị tưởng niệm thay thế: Hai tháng, ước chừng hai tháng, hần không có nhìn thấy nàng. Hần biết bởi vì Hoàng Thượng bị thương, nàng không có tinh lực bận tâm đến hần, loại tình cảm mong nhớ này tra tấn hần. Ngày kia, ngày kia, hần có thể nhìn thấy nàng. Cho dù là rất xa liếc mắt một cái, cũng tốt. Trong mắt bắn ra hưng phấn.

Giờ phút này, trong thư phòng Long Kinh Lệ đang tràn ngập không khí áp lực. Xa xa có thể nghe được giọng nói của Lã Trác:

“Vương gia, xin hạ quyết tâm đi! Thừa dịp tế thiên, bắt giữ Hoàng Thượng, vạch trần hần đã trở thành gốc tử. Ta sẽ nhân cơ hội ủng hộ ngài trở thành tân đế.”

Trên mặt Lã Trác xuất hiện phần hận cùng kiên nghị. Nhà cửa của Lã Trác bởi vì đã từng nhận hối lộ mà sắp bị người san bằng. Những người này đại bộ phận đều là thân tộc của Lã gia, một bộ phận khác là thương nhân ở sau lưng cung cấp tài lực duy trì Lã gia. Trưởng lão trong tộc đã ra mặt chỉ trích hần không biết suy nghĩ cho gia tộc, cư nhiên chặt đứt cơ hội cho người của Lã thị tiến vào triều đình. Bọn họ đã ra lời cảnh cáo, nếu năm nay vì hần, mà không thể đưa người trong tộc vào triều, bọn họ sẽ liên hợp lại đề cử một người khác làm tộc trưởng. Mà thúc đẩy các trưởng lão quyết định như thế một nguyên nhân khác chính là do hần làm cho thương nhân cung cấp tài lực duy trì lâu dài cho Lã gia nghĩ mình bị phản bội, làm bọn họ nắm được cơ hội trăm năm có một rút lại tài lực của mình. Trong lòng bọn họ phần hận làm bọn họ bắt đầu lấy phương thức của chính mình hướng các trưởng lão tạo áp lực. Mà các trưởng lão đã quen sống an nhàn thoải mái, đương nhiên không chịu buông tha cho loại cuộc sống này, nên mới ra lời cảnh cáo. Nếu mất đi địa vị tộc trưởng, có nghĩa là hần mất đi vị trí đứng đầu ngũ bộ, đối với Lã Trác thật vất vả đi đến vị trí này là không có khả năng chấp nhận. Bởi vậy, hần mới có thể được ăn cả ngã về không, xúi giục Tứ vương gia mau chóng phát động binh biến.

“Vương gia, lấy binh quyền hiện tại trong tay ngài, hơn nữa dựa vào quan hệ của ta, hần là có thể vào ngày tế thiên an bài binh lính vào quảng trường.”

Trong mắt Long Kinh Lệ do dự, nói: “Người xác định Hoàng Thượng thật sự đã trở thành gốc tử?!” Cho dù hần cũng cho người bí mật giám sát, nhưng hần vẫn muốn xác định lại.

Trong mắt Lã Trác xuất hiện chắc chắn nói: “Vô cùng chính xác.” “Hần đã từ hai phương diện xác định: Một là phái người ngày đêm giám sát phượng loan điện. Theo mật thám hồi báo, Hoàng Thượng vẫn là gốc tử. Hai là hần phái người bí mật điều tra được liệu điều trị cho Hoàng Thượng, chứng thật là thuốc trị liệu si ngốc.

Trên mặt Long Kinh Lệ vẫn xuất hiện do dự. Dù sao, nếu binh biến thất bại, hần là người chủ mưu sẽ có kết quả gì, thân là người trong hoàng thất hần vô cùng rõ ràng.

“Tứ vương gia, chỉ cần binh biến thành công, ngài trở thành tân hoàng, đến lúc đó, ngài cũng sẽ có được nữ nhân ngài muốn.” Lã Trác đứng bên hốt thuốc nói. Tình cảm của Tứ vương gia đối với hoàng hậu nương nương hần là vô cùng rõ ràng.

Trong đầu hiện lên dung nhan tự tin, do dự trên mặt Long Kinh Lệ biến mất, thay thế được là kiên quyết: “Được, người lui xuống chuẩn bị đi! Ngày tế thiên, chính là lúc chúng ta công thành danh toại.”

Lã Trác vui sướng, nói: “Dạ.” Nhanh chóng cáo từ.

Trong thư phòng chỉ còn lại một mình Long Kinh Lệ. Hần nhìn ánh lửa nhảy lên, trong mắt hiện ra kiên quyết: Hần muốn có nàng, cho dù trả giá hết thảy, hần cũng muốn có nàng.

Ánh trăng nhu hòa chiếu vào phượng loan điện, chiếu vào hai người đang ôm nhau trên giường. Chỉ thấy A Kim lộ ra chiều bài ngậy ngô cười, chìm vào mộng đẹp.

Bỗng nhiên, Tô Lệ Nhã mở mắt ra, nhẹ nhàng đứng dậy, phủ thêm quần áo, đi vào phòng Lâm Tư.

Giờ phút này Lâm Tư đang chuẩn bị đi ngủ.

“Thế nào?” Tô Lệ Nhã nhẹ giọng vào thẳng chủ đề.

“Bẩm nương nương, gần đây Lã Trác bí mật liên lạc những người cầm binh quyền trong triều. Long Kinh Lệ đã bí mật triệu tập quân đội.”

Trong mắt hiện lên hiểu rõ, nàng từ trong lòng lấy ra một phong thư nói: “Lâm Tư, người giúp ta đem phong thư này giao cho gia gia.”

“Dạ.” Lâm Tư lĩnh mệnh rời đi, mở cửa phòng, nhìn thấy một người như thế nào cũng nghĩ đến, mà kinh ngạc nói: “Hoàng Thượng?!”

Tô Lệ Nhã ý bảo Lâm Tư rời đi, mới tiến lên thản nhiên mà đối diện với vẻ mặt thâm trầm, nhẹ giọng nói: “Tứ vương gia, bọn họ tính vào ngày tế thiên sẽ tạo phản, ép buộc chàng thoái vị. Ta muốn bảo hộ chàng.”

Thoái vị, làm trên mặt A Kim nhiễm lên âm ngoan. Hắn nhớ rõ lời nói của Trình Lân. Nếu hắn muốn bảo vệ A Nhã cùng đứa nhỏ, phải bảo vệ được ngôi vị hoàng đế. Tầm mắt dừng trên dung nhan chứa đựng kiên quyết, trong lòng cuộn cuộn cảm động. Cảm động này chuyển hóa thành hành động, dùng sức đem nàng ôm vào trong lòng, nức nở nói: “A Nhã, cảm ơn nàng. Cảm ơn.” Hắn thật sự may mắn có được tình cảm của nàng.

Tô Lệ Nhã bởi vì trên cổ ướt át, mà phóng nhu đôi mắt, nhẹ giọng nói: “Đứa ngọc, chúng ta là vợ chồng a! Vợ chồng không cần nói lời cảm tạ.”

A Kim khẽ đẩy người trong lòng ra, trong mắt kiên quyết nói: “A Nhã, ta sẽ làm một trượng phu có khả năng bảo vệ nàng cùng đứa nhỏ. Xin cho ta bảo vệ nàng!”

Tô Lệ Nhã bởi vì tình cảm chân thành tha thiết trong mắt hắn mà ghen ngào gật đầu nói: “Ừm!”

Này một đêm, nàng bắt đầu nói về kế hoạch của mình cho hắn nghe.

109. Chương 113: Tế Thiên

Màu trắng mờ đã thay thế àu đen trên bầu trời. Đầu mùa đông khí lạnh làm quảng trường tế thiên nhiễm lên một tầng sương mỏng, ẩn ẩn nổi lên bạch quang.

Vốn Viêm Đô còn đang chìm trong giấc ngủ thì giờ phút này cũng đã náo nhiệt phi thường. Dân chúng vì muốn cầu phúc mà đã thức dậy. Cho dù với thân phận của bọn họ thì cũng không thể tiến vào quảng trường, nhưng có thể đứng bên ngoài, xa xa nghe tiếng chuông tuyên cáo nghi thức tế thiên chấm dứt, ngay lúc tiếng chuông vang lên, quỳ lạy thiên địa, hi vọng năm sau có vận số tốt, đối với dân chúng mà nói, đây đã trở thành tập tục từ khi khai quốc tới nay của Long Viêm quốc.

Mà thư sinh tham gia cuộc thi đồng dạng cũng đã sớm thức dậy. Bọn họ vì có thể tham gia cuộc thi ngay tại quảng trường thần thánh trang nghiêm mà cảm thấy hưng phấn không thôi. Dù sao, trước kia bọn họ ngay cả tư cách tiến vào quảng trường đều không có, hiện tại lại có thể tiến vào, nghe tiếng chuông thần thánh, nhìn thấy hoàng đế. Hơn nữa, chỉ có bọn họ có thể thông qua kỳ thi này, mới có thể tham gia khoa cử, như vậy về sau bọn họ có thể có tên trong bảng vàng. Bởi vậy, bọn họ từ sớm đã thức dậy, rửa mặt chải đầu, chuẩn bị trang phục nghiêm trang tiến vào quảng trường tế thiên.

Bầu trời nhiễm hồng, khi tia sáng đầu tiên bắn tới quảng trường, người đã đứng chỉ chít phía ngoài ranh giới quảng trường. Đương nhiên những người này chủ yếu tập trung ở cửa phía tây. Quảng trường tế thiên tổng cộng có bốn cửa, phân biệt theo hướng đông, nam, tây, bắc. Cửa phía đông là cửa Thiên Tử tiến vào. Cái gọi là từ đám mây phía đông đến, chính là sử dụng những lời này, để biểu đạt sự thần thánh của cửa phía đông. Cửa nam là cửa cho văn võ bá quan tiến vào, cửa bắc thì dành riêng cho hoàng hậu và phi tần. Đương nhiên hiện tại duy nhất có tư cách từ cửa này tiến vào cũng chỉ có Tô Lệ Nhã. Cửa tây bởi vì cách

bàn tế thiên một đoạn, hơn nữa, bởi vì giữa thiên nhiên có núi nhỏ ngăn cách, mấy năm rồi đều không có mở. Năm nay, đặc biệt mở ra, cho phép thí sinh vào từ cửa này.

“Ồ –” Tiếng kèn ngân nga và trầm thấp vang lên. Cửa Tây đã niêm phong gần trăm năm giờ được mở ra. Các thí sinh hưng phấn mà mở to mắt quan sát, muốn trở thành người đầu tiên nhìn thấy quang trường thần thánh.

Rốt cục, cửa lớn hoàn toàn mở ra. Vì có binh lính ngăn cản xung quanh nên không có xuất hiện tình trạng chen lấn. Thí sinh bắt đầu xếp hàng xuất trình thẻ thông hành cuộc thi, tiến vào trường thi. Trước mắt bọn họ bãi đầy những cái bàn, so với việc mỗi người ngồi trong một gian phòng, hình thức lộ ra trọn vẹn như vậy, ngược lại làm cho cuộc thi càng thêm trong suốt hóa. Ấn dãy số thẻ, bọn họ tìm được chỗ ngồi của mình, ngồi ngay ngắn và đợi cuộc thi bắt đầu. Cũng có thí sinh thường xuyên thăm dò, ý đồ lướt qua đồi núi nhìn tế thiên. Nhưng bởi vì đồi núi ngăn cản tầm mắt, bọn họ nhiều lắm chỉ có thể nhìn thấy cái chuông lớn đại biểu cho phúc lợi. Dù vậy cũng đủ làm cho bọn họ kích động vạn phần. Thời gian cuộc thi mặc dù xác định sau tiếng chuông tế thiên, còn thật nhiều thời gian, nhưng đã có rất nhiều thí sinh đến. Bởi vậy, rất nhanh, tất cả chỗ ngồi đều ngồi đầy người. Mạc Trọng Hình cùng Tần Tử Dực cũng hưng phấn xuất hiện.

“Ồ –” Tiếng kèn lại vang lên. Cửa nam bắt đầu mở ra, đầu tiên tiến vào là một đội ngự lâm quân mặc khôi giáp, cầm trong tay lợi khí. Bọn họ sắp hàng chỉnh tề ở trên quảng trường tế thiên. Sau đó văn võ bá quan bắt đầu cưỡi bộ trang nghiêm tiến vào quảng trường, đứng tại vị trí của mình.

Sau đó cửa bắc bắt đầu mở ra, Tô Lệ Nhã mặc phượng phục nhẹ nhàng tiến vào quảng trường. Bởi vì lần này nàng mặc loại phượng phục rang thùng thùng, bởi vậy, cũng không thấy rõ bụng đã rất lớn. Tô Lệ Nhã như vậy làm bách quan trong lòng ngứa ra. Khí chất uy nghiêm, vô hình làm lòng người sinh ra loại tình cảm bị chinh phục. Long Kinh Lệ đứng ở trên cao lại đem ánh mắt đặt trên dung nhan đã hơn một tháng không gặp. Hơn một tháng này, hắn chỉ có thể cách màn, nghe được giọng nói của nàng. Ánh mắt càng thêm nóng rực nhìn dung nhan chói mắt.

Tô Lệ Nhã căn cứ lệ thường, đứng phía bên trái trước Long Kinh Lệ. Điều này làm cho Long Kinh Lệ càng thêm không kiên nhẫn nhìn nàng. Không lâu nữa, nàng sẽ thuộc về hắn, hoàn toàn toàn thuộc về hắn. Trong lòng vì ý nghĩ này mà cuộn cuộn không thôi.

“Nha –” Cửa đông từ từ mở ra. Quần thần cũng không tự giác đem ánh mắt hướng về phía cửa lớn dần dần mở ra. Tuy rằng tâm tư bọn họ bất đồng, nhưng bọn họ đều muốn nhìn thấy hoàng thượng có phải hay không thật sự bình an vô sự.

Theo cửa lớn mở ra, bọn họ nhìn thấy hoàng thượng hoàn hảo vô khuyết xuất hiện trước mắt. Ánh mắt Long Kinh Lệ chợt tắt, chăm chú nhìn nhất cử nhất động trên gương mặt tuần tú. Hắn muốn nhìn ra phía sau khuôn mặt này chứa bí mật gì.

A Kim hít sâu một hơi, bắt đầu bước đi trầm trọng, tiến vào trong cánh cửa. Trong lúc nhất thời ánh sáng chói mắt làm mắt hắn xuất hiện một mảnh trắng xóa, không tự giác híp lại, thích ứng ánh mặt trời. Rốt cục, chờ hắn mở mắt ra lần nữa, đập vào mắt là cục diện quần thần đứng ở trước mắt. A Kim lập tức trở thành trung tâm của mọi ánh mắt, trong lúc nhất thời khó tránh khỏi sợ hãi. Phần sợ hãi này đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt tinh ranh của quần thần: Long Kinh Lệ bên môi nổi lên tươi cười sắp thẳng lợi, Lã Trác trong mắt xuất hiện rất cao ý, trong mắt Hách Huy xuất hiện lo lắng. Hắn bắt đầu vụng trộm đem ánh mắt đặt trên người Thượng Quan Hành, nhìn thấy ông vẫn bình tĩnh sắc mặt không thay đổi, mới thoáng buông tâm.

A Kim bắt đầu không tự giác tìm kiếm người quen thuộc. Sau khi nhìn thấy tươi cười cổ vũ trên mặt Tô Lệ Nhã, hắn bắt đầu khôi phục lạnh lùng cùng uy nghiêm, tiếp tục cưỡi bộ giáp đoạn vừa rồi.

Tất cả điều này đều rơi vào trong mắt Long Kinh Lệ cùng Lã Trác, làm cho bọn họ càng thêm chắc chắn Hoàng Thượng đã trở thành gốc tử, càng thêm kiên định quyết tâm vạch trần sự thật của bọn họ. Long Kinh Lệ cùng Lã Trác trao đổi một cái ánh mắt, bắt đầu chia ra hành động.

Rất nhanh, A Kim đã đứng trên trên đài cao chừng năm thước, từ trong tay Lã Tặc tiếp nhận tế văn, bắt đầu tuyên đọc tế văn. Giọng nói uy nghiêm mà trầm thấp vang lên.

Tô Lệ Nhã đắc ý cười: Cũng không nhìn A Kim ngày đêm khổ luyện. Bộ đáng tuyên đọc tế văn, thật rất đẹp mắt.

Rốt cục, tế văn đọc xong. Dựa theo lệ thường, A Kim sẽ đốt tế văn cầu bình an cho dân chúng.

Nhưng xảy ra tình huống ngoài ý muốn. Ngọn lửa vốn đang hừng hực cháy, trong khoảnh khắc liền dập tắt. Dị tượng như vậy, làm quần thần hai mặt nhìn nhau, trong mắt nổi lên lo lắng. Dù sao, ngọn lửa bị tắt là đã biểu cho thần linh không chấp nhận nguyện vọng của bọn họ.

“Hoàng Thượng, xem ra ngay cả thần đều đã không thừa nhận người.” Long Kinh Lệ bắt đầu tiến lên đài tế thiên.

“Đông – đông – đông”, Theo tiếng bước chân của hần vang lên, trong rừng cây bốn phía quảng trường xuất hiện vô số binh lính. Vốn ngự lâm quân nên chống lại địch nhân, ngược lại đem lưỡi dao hướng về phía mọi người trên quảng trường tế thiên.

Tình huống đột ngột phát sinh như vậy, làm quần thần hoảng hốt. Đối mặt với lưỡi dao dưới ánh mặt trời phản chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo, bọn họ tinh tường ý thức được Tứ vương gia phát động tạo phản.

Giờ phút này Long Kinh Lệ đã muốn đứng trên đài tế thiên, đứng ở trước mặt A Kim, nhìn A Kim bởi vì hần đến mà không tự giác lui về phía sau, trong mắt khinh bỉ nói: “Long Hạo Thừa, người đã không có tư cách làm hoàng đế Long Viêm quốc.”

Hần đi bước nhanh về phía trước, trong mắt chứa sát khí, làm A Kim bản năng lui về phía sau. Hần giả trang trấn định nói: “Lớn, lớn mật, người muốn làm gì?” Giọng nói khiếp đảm tiết lộ sợ hãi trong lòng hần.

“Hừ, một ngốc tử nên có bộ dạng của ngốc tử. Không cần làm người thông minh.” Long Kinh Lệ lại lần nữa tiến lên từng bước, mắt lộ ra hung quang nhìn A Kim.

Một bước này, làm cho A Kim lại lui về phía sau nhanh hơn, nhưng cước bộ theo không kịp thân thể nghiêng về phía sau: “Đông –” một tiếng, chặt vật ngã ngồi trên mặt đất. Trên đầu long mào đại biểu quyền lực vô thượng quyền lực cũng ngã nhào trên mặt đất.

Một màn như thế, làm cho quần thần đều biết Hoàng Thượng đã thật sự biến ngốc. Nếu là Hoàng Thượng trước kia nhất định sẽ không lâm vào tình huống buồn cười như thế. Sắc mặt Hách Huy đột nhiên trở nên tái nhợt vô cùng. Một màn này, hần đã hiểu rõ Hoàng Thượng thực biến ngốc. Chỉ sợ lần này Tứ vương gia rất có khả năng tạo phản thành công. Chẳng lẽ hần thật sự sai lầm rồi? Hần không nên đem tương lai gia tộc đặt vào hoàng hậu. Hần quên một việc. Vô luận hoàng hậu có được tài hoa như thế nào, thì nàng vẫn chỉ là một người giám quốc trên danh nghĩa. Nếu, Tứ vương gia tạo phản thành công, hoàng hậu chỉ sợ cũng sẽ bị phế bỏ. Hần sai lầm rồi, hần thực sai lầm rồi. Nhưng sai lầm này phải trả đại giới thật sự là quá lớn. Chỉ sợ về sau Hách gia bọn họ sẽ bị loại khỏi trong hàng ngũ đại gia tộc. Tầm mắt bắt đầu tuyệt vọng nhìn đến người hần luôn đặt hy vọng. Vốn tưởng rằng sẽ tiếp xúc với dung nhan tái nhợt, nhưng bên môi nổi lên tươi cười, làm hần nghi hoặc. Không dám tin tính chân thật của tươi cười kia. Đúng vậy, tươi cười giống như thợ săn nhìn thấy con mồi rơi vào bẫy. Tầm mắt vừa chuyển, dừng trên người Thượng Quan Hành. Đồng dạng trên mặt ông không có bối rối cùng tái nhợt. Hách Huy bắt đầu sâu sắc cảm thấy sau lưng chuyện này có khả năng xoay chuyển. Hần thu hồi hồi hận, chuyên chú nhìn hai người trên đài.

“Long Kinh Lệ to gan, người cư nhiên dám làm càn, mạo phạm Hoàng Thượng như thế.” Giọng nói uy nghi mềm mại vang lên. Tô Lệ Nhã mặt mang vẻ giận dữ bước lên bàn tế thiên.

Long Kinh Lệ mắt mang cuồng nhiệt nhìn gương mặt mình yêu. Nhìn thiên hạ càng ngày càng tiếp cận, hần cố gắng áp chế kích động trong lòng.

A Kim bắt đầu đứng lên, ý tránh sau lưng nàng nói: “A Nhã, hần khi dễ ta.”

Hèn yếu biểu hiện ra như thế, làm Long Kinh Lệ rất khinh thường. Nhìn thấy nữ nhân mình yêu thương lại đi bảo hộ một người nam nhân như vậy, cảm xúc trong lòng rất cuộc áp chế không được: “Lệ Nhã, nàng cần gì phải để ý một nam nhân đã biến ngốc? Hần có thể cho nàng cái gì? Không. hần cái gì cũng không thể cho nàng. Ngược lại, ta có thể cho nàng tất cả những gì nàng muốn.” Giờ phút này hần đã không hề gọi nàng là nương nương.

Tô Lệ Nhã quét mắt về phía Long Kinh Lệ, âm thanh lạnh lùng nói: “Xin hỏi Tứ vương gia, người có thể cho ai gia cái gì? Với thân phận của Tứ vương gia, có thể cho ai gia thân là một hoàng hậu cái gì?” Nàng đặc biệt nhấn mạnh hai chữ hoàng hậu, để kích thích hắn.

Đây quả thật kích thích Long Kinh Lệ, làm cho hắn nghĩ đến thắng lợi nắm chắc trong tay mà thần nhiên ngửa bài: “Bằng vào việc ta sắp làm hoàng đế.”

“À!” Tô Lệ Nhã khê hừ một tiếng nói: “Vương gia là muốn tạo phản sao?” Ánh mắt lợi hại theo dõi hắn. Nàng đang đợi hắn thừa nhận tất cả.

“Đúng.” Long Kinh Lệ thoải mái đem dã tâm của mình nói ra: “Long Hạo Thừa đã trở thành ngốc tử. Thử hỏi một ngốc làm sao có thể tử thống trị quốc gia? Ngươi vị hoàng đế đương nhiên phải truyền cho người có huyết mạch hoàng thất.”

Lã Trác dẫn đầu quỳ xuống nói: “Thần ủng hộ Tứ vương gia làm tân hoàng.”

Tô Lệ Nhã thấy có hơi một nửa đại thần quỳ xuống.

“Nếu trăm không chấp nhận?” Vẫn đứng ở phía sau Tô Lệ Nhã, Long Hạo Thừa nhẹ giọng hỏi.

“Ha ha ha –” Long Kinh Lệ giống như nghe được chuyện cười: “Long Hạo Thừa người trước kia không phải biết thiên hạ này là cường giả định đoạt sao?” Hắn chỉ về phía binh lính dưới đài nói: “Binh lính phía dưới có thể cho thấy ta là cường giả, cũng đủ có thể thay trời đổi đất. Mà ngươi, là kẻ yếu. Không, ngươi ngay cả kẻ yếu cũng không bằng. Bởi vì ngươi là ngốc tử.” Hắn cuồng ngạo cười to cũng không có chú ý tới ngốc tử trong miệng hắn đã thay đổi.

Bỗng nhiên một đạo thân ảnh nhoáng lên một cái, cổ Long Kinh Lệ nhiều hơn một bàn tay. Tiếng cười đắc ý lập tức biến mất. Long Kinh Lệ khó có thể tin nhìn Long Hạo Thừa vừa rồi còn núp phía sau Tô Lệ Nhã, giờ phút này đã bắt trụ hắn. Mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra. Hắn cố trấn định nói: “Long Hạo Thừa, ta khuyên ngươi tốt nhất thả ta. Bằng không, binh lính của ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Binh lính của ngươi?!” A Kim nghi hoặc trợn to mắt, nhìn Tô Lệ Nhã nói: “A Nhã, hắn nói binh lính là của hắn?”

Tô Lệ Nhã ôn nhu trả lời: “Ánh mắt tự kiêu có đôi khi sẽ không nhìn rõ được việc trước mắt.” Nàng quay nhìn Long Kinh Lệ, ôn nhu bị lạnh giọng thay thế: “Long Kinh Lệ, nhìn cho rõ đó có phải là binh lính của người?”

Tình huống trong một khắc nghịch chuyển lớn. Binh lính bắt đầu chuyển lưỡi đao về phía Long Kinh Lệ và các đại thần ủng hộ hắn. Xoay chuyển lớn như thế, cho dù Long Kinh Lệ có ngu, cũng biết chính mình trúng kế.

Tô Lệ Nhã nhìn Long Kinh Lệ sắc mặt đột nhiên tái nhợt có lòng tốt giải thích nói: “Long Kinh Lệ, binh lính tới qua người phát động đã bị bắt. Hiện tại binh lính đều là của Hoàng Thượng. Long Kinh Lệ, người thua.”

Người thua! Người thua! Người thua!..... trong đầu Long Kinh Lệ chỉ quanh quẩn những lời này.

Tô Lệ Nhã vì phòng ngừa cục diện chớ cùng rút giậu phát sinh, dùng ánh mắt ý bảo nói: “A Kim điểm huyết đạo của hắn.”

“Nha!” A Kim nhu thuận lên tiếng, sau đó hướng trên người Long Kinh Lệ điểm huyết. Nhất thời, toàn thân Long Kinh Lệ cứng ngắc.

A Kim phi thân đến bên cạnh A Nhã, đòi công lao nói: “A Nhã, ta làm thế nào a?!”

Tô Lệ Nhã ôn nhu vì hắn lau mồ hôi trên mặt nói: “Ừm. A Kim thực ngoan, thực có khả năng.”

A Kim chỉ vào bạc môi mình nói: “A Nhã thưởng cho, thưởng cho.”

Tô Lệ Nhã mở to mắt nhìn gương mặt tuần mỹ đơn thuần, rất có xúc động muốn ngã xuống đất. Làm ơn, cho dù da mặt nàng có dày tới đâu, nàng cũng sẽ không ở trước mặt mọi người biểu diễn hôn môi. Nàng hiện tại vô cùng may mắn bởi vì lúc này đứng xa mọi người, nên mọi người không thể nghe được. Nhìn

bạc môi đã gần tiếp xúc với môi của mình, nàng lúc này quyết đoán nói: “Hiện tại không được. Buổi tối sẽ thường cho chàng.”

A Kim không thể không lưu luyến đứng thẳng.

Tô Lệ Nhã nhặt lên long mào cùng tế văn vừa rồi diễn trò làm rơi trên mặt đất, đầu tiên là ôn nhu giúp A Kim mang lại long mào, sau đó đem tế văn giao cho hắn, nói: “Tốt lắm. Mau hoàn thành nghi thức còn lại đi!”

A Kim thế này mới cầm lấy môi lửa Tô Lệ Nhã đưa cho hắn, sau đó đốt tế văn. Lửa càng lúc càng lớn, khói bay ngút trời. Đương nhiên, đối với A Kim một thân võ công trác tuyệt, tất cả mọi người không kịp nhìn thấy hắn phi thân, đánh vào chuông lời trên đài tế thiên.

“Đông –” Tiếng chuông vang dội khắp nơi. Tiếng chuông đại biểu cho phúc lợi rơi vào trong tai đại thần, làm bọn họ biểu tình sùng kính nhìn tiếng chuông lắc lư trong gió. tiếng chuông làm cho bọn họ hiểu rõ hoàng đế vẫn cơ trí và có năng lực như trước. Khi này hắn chỉ giả vờ để bắt phe Tứ vương gia tạo phản. Bọn họ đều quỳ xuống, hô to nói: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!.....”

Tiếng chuông bay qua đồi núi, rơi vào trong tai những thư sinh đang ngồi ngẩn người. Bọn họ trong mắt nổi lên kích động, quỳ xuống, hô to: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!.....”

Tiếng chuông bay qua tầng tầng tường vây, truyền đến tai dân chúng ở bên ngoài quảng trường tế thiên, làm bọn họ kích động quỳ xuống cầu nguyện năm sau có vận may.

Tiếng chuông quanh quẩn toàn bộ Viêm Đô thật lâu.

Theo tiếng chuông đình chỉ, nghi thức tế thiên cũng chấm dứt. A Kim bắt đầu thay biểu tình thâm trầm, cao giọng đối với mọi người tuyên bố xử phạt Long Kinh Lệ: “Long Kinh Lệ tuy rằng đại nghịch bất đạo, tạo phản, nhưng hắn dù sao cũng là huynh đệ của trẫm. Trẫm tạm thời tha cho hắn một mạng. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Trẫm quyết định giáng Long Kinh Lệ xuống làm thứ dân, lưu đầy đến đảo phía nam, trọn đời không thể rời đảo. Về phần, những đồng phạm khác, cần phải thẩm tra xử lý, trước tạm thời giam vào Thiên Lao.”

Lời vừa nói ra, Long Kinh Lệ nhất thời trên mặt xuất hiện u ám. Bởi vì đảo phía nam, chính là nơi lạnh khủng khiếp, ngũ cốc đều không thể sinh trưởng. Hơn nữa nơi đây cách lục địa cực xa. Chỉ có cỏ dại sinh trưởng, ngay cả đại thụ đều không có, không có khả năng tạo thuyền rời đi. Trong mắt mọi người đó là địa ngục.

Phe Lã Trác sắc mặt cũng không thể tốt nổi. Cái gọi là thẩm tra xử lý, bọn họ ở trong quan trường bao nhiêu năm chẳng lẽ không biết,. Bọn họ mặt mang tro tàn bị binh lính bắt đi.

110. Chương 114: Tư Cách Cuộc Thi

Sau khi tiếng chuông tế thiên đình chỉ, thí sinh bắt đầu một lần nữa ngồi trở lại vị trí của mình, và đợi hoàng thượng đến. Thời gian ở một phần một giây đi qua. Ước chừng khoảng hai khắc chung, tiếng “Hoàng Thượng giá lâm”, làm bọn họ hưng phấn mà ngẩng đầu.

A Kim và Tô Lệ Nhã dưới sự ủng hộ của mọi người tiến vào trường thi.

Mạc Trọng Hình cùng Tần Tử Dục đều mắt mang tinh quang nhìn dung nhan đã hăm sâu vào lòng mình.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Thí sinh quỳ xuống tỏ vẻ kính ý.

“Bình thân đi!” A Kim uy nghi trả lời.

Thí sinh đều rụt rè đứng lên, nhanh chóng cúi đầu, chỉ sợ mạo phạm quân vương.

A Kim nhướng mắt có chút nhàm chán, nhẹ giọng đối với Tô Lệ Nhã nói: “A Nhã, chúng ta bao giờ mới trở về a? Ta buồn ngủ quá nha!”

Tô Lệ Nhã vừa buồn cười vừa tức giận nhẹ giọng nói: “Phải chờ người ra đề mục xong mới có thể trở về.”

Vì muốn nhanh chút trở về A Kim lập tức mở miệng nói: “Đề mục là trực lợi.” Điều này làm cho thí sinh bối rối vì mới vừa rời hành lễ mà đứng trang nghiêm bên cạnh chỗ ngồi của mình phản ứng không kịp, đều ngẩng đầu, nhìn quân vương.

Giờ phút này mắt A Kim vì buồn ngủ mà mờ mờ. Dù sao trời còn chưa sáng, hẳn đã bị A Nhã lôi dậy, tập dợt lại những gì phải biểu diễn hôm nay!

Mắt Tô Lệ Nhã nhìn A Kim sắp sửa vươn tay không khách khi ngáp, nhanh tay lẹ mắt tiến lên một bước, chặn tầm mắt của mọi người. Dù sao nếu làm để cho thí sinh lòng mang sùng kính đối với quân vương thấy một màn như vậy, tâm hồn nhất định sẽ bị tổn thương. Nàng mềm nhẹ mở miệng nói: “Các vị thí sinh mời tòa.”

Thái độ của Hoàng hậu nương nương lễ ngộ như thế làm thí sinh thụ sủng nhược kinh trở lại chỗ ngồi.

Tô Lệ Nhã thấy mọi người đều đã trở lại chỗ ngồi, mới vỗ tay ý bảo hai gã thái giám đem vải đỏ trước đó đã chuẩn bị tốt nâng lên. sau đó bàn tay mềm dùng sức lôi kéo, vải đỏ liền kéo xuống. Chỉ thấy trên giấy Tuyên Thành to như vậy viết hai chữ lớn “Trực lợi”.

Chữ to đặt vào mắt thí sinh, sắc mặt đột nhiên trở nên xanh mét. Đương nhiên, sắc mặt Mạc Trọng Hình trừ bỏ xanh mét, còn có đối với Bá Nhạc chính mình thất vọng đau lòng.

(người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Lạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể)

Thương nhân nhìn thấy hai chữ này xong, trong lòng kích động phi thường. Ý tứ rõ ràng như thế, làm cho bọn họ chỉ nói Hoàng Thượng đối với thương nhân coi trọng.

Giọng nói mềm nhẹ vang lên: “Khả năng rất nhiều thí sinh nghĩ hai chữ ‘Trực lợi’ này mang nghĩa xấu. Nguyên nhân chính là hai chữ này làm các người rất nhanh sẽ nghĩ đến gian thương háms lợi. bản tính trực lợi của thương nhân làm các người thấy gian thương chỉ vì lợi ích của chính mình, tiến tới các người cho rằng tất cả thương nhân đều là trực lợi, mặc kệ dân chúng chết sống. Như vậy một gậy tre đánh chết một thuyền người thật sự là quá mức cực đoan. Cho dù là người đọc sách thanh cao cũng sẽ có thời điểm không màng đến dân chúng. Trong đó chứng minh tốt nhất chính là tham quan không để ý lợi ích của dân chúng, chỉ hiểu được bóc lột dân chúng. Nhìn nhận sự vật sự việc nên dùng quan điểm toàn diện, chớ lấy nghiêng về một phía. Các người ngày sau đều có khả năng trở thành quan viên vì dân, đại biểu cho dân, nếu ngay cả quan điểm toàn diện đều làm không được, thử hỏi như thế nào chân chính làm được một vị quan vì dân chúng mưu cầu ích lợi đâu?” Ngôn luận như thế làm cho tất cả thí sinh đang ngồi lâm vào suy nghĩ của riêng mình. A Kim trên mặt vốn buồn ngủ đã thay thâm trầm cùng si mê.

Giọng nói mềm nhẹ lại vang lên: “Lợi ích, trong nhận thức bình thường của các vị chính là lấy tiền bạc đo lường. Lợi ích dân chúng, lợi ích quốc gia, đều có thể lấy ‘Lợi’ để biểu đạt. Mà ngày nay hai chữ trực lợi là hy vọng các vị có thể lấy quan điểm toàn diện để xem xét, không nên định nghĩa nó nông cạn.. Hiện tại, hy vọng các vị thí sinh, có thể lấy trực lợi làm trung tâm, trình bày và phân tích quan điểm của chính mình. Đương nhiên, các người có thể duy trì quan điểm trực lợi của riêng mình, cũng có thể phát biểu phản đối quan điểm trực lợi. Chỉ cần các người trình bày và phân tích tốt, mặc kệ quan điểm như thế nào, cuối cùng thành tích đều lấy việc trình bày và phân tích của các người để làm cơ sở tính điểm. Đồng thời, Hoàng Thượng sẽ tự mình, chọn ra người có văn phong tốt nhất, bố cáo hình thức, để cho tất cả những học trò của Long Viêm quốc đều có thể thấy được sự vĩ đại của hai chữ văn phong.”

Lời vừa nói ra, làm cho ánh mắt tất cả các thí sinh sáng ngời. Để người đọc sách trong thiên hạ đều có thể đọc văn phong của chính mình. Dù hoặc như vậy, đối đã thí sinh mà nói tuyệt đối là trí mạng. Thí sinh coi trọng nhất là thanh danh.

Tô Lệ Nhã vỗ tay một cái, hai thái giám nâng cầm lên bếp lò một nén hương thật lớn. Nàng kéo cung nữ bên cạnh đưa cây đuốc qua, nhẹ giọng nói: “Thời gian là một nén hương, hy vọng các vị có thể trong một canh giờ diễn đạt tốt văn phong của mình.” Bàn tay mềm vừa nhấc, đốt nén hương.

Thí sinh sau khi nhìn thấy hương châm, đều cầm bút bắt đầu viết xuống suy nghĩ của mình.

Tô Lệ Nhã thấy thế bắt đầu lui về phía sau, đến bên cạnh A Kim. Vốn tưởng rằng nhìn thấy người đang buồn ngủ. Nhưng đập vào mắt là tinh quang như sao đêm trên trời.

A Kim xoay người, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “A Nhã, nàng rất lợi hại nha!”

Bên tai truyền đến cảm giác ngứa ngứa, làm mặt trắng nõn của nàng nhiễm lên một tầng đỏ ửng. Nàng không được tự nhiên nói: “A Kim, chàng vừa rồi không phải nói muốn trở về ngủ sao? Chúng ta có thể trở về.”

Nghe hai từ trở về trên gương mặt tuấn tú sáng ngời. Hắn bàn tay to vừa nhấc, ôm lấy eo nhỏ của nàng, cúi đầu, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói: “Trở về. Ha ha, A Nhã cũng không nên quên đáp ứng cho ta rất nhiều thưởng cho nha!”

Dung nhan xinh đẹp càng thêm đỏ ửng. Nàng cúi đầu, để che dấu xấu hổ, nói: “Đã biết. Nhanh chút trở về đi!”

Đứa ngốc cao hứng phụng mệnh ôm lấy nàng rời đi.

Hai tầm mắt ảm đạm sau khi bọn họ biến mất mới quay đầu về nhìn giấy Tuyên Thành trên bàn.

Nén hương cháy hết, giám thị bắt đầu đánh trống báo hiệu hết giờ làm bài. Thí sinh đều đem bài thi giao lên. Bọn họ có người đặc ý, cũng có người ưu sầu.

Bởi vì vốn phê chữa bài thi do Lại bộ thượng thư Lã Trác cùng với đại bộ phận quan viên Lại bộ vì tạo phản mà bị nhốt vào Thiên Lao, nên công việc này sẽ giao cho Thượng Quan Nham đảm đương lâm thời Lại bộ thượng thư. Mà chức vụ Tế tướng của hắn trong lúc nghỉ phép đã giao cho Thượng Quan Hành. Thân phận và địa vị của Thượng Quan Nham, trong triều bách quan đối với việc hắn đổi chức vụ mới cũng không có gì dị nghị. Mà công việc phê chữa bài thi cũng giao cho hắn. Lấy cá tính chính trực của hắn, làm cho những người muốn gian lận càng trở nên khó khăn.

Mà Tô Lệ Nhã cũng giao cho Hách Huy điều tra phe Lã Trác. Theo điều tra xâm nhập, Hách Huy kinh ngạc phát hiện phe Lã Trác tham ô hối lộ vô cùng nghiêm trọng. Toàn bộ Lại bộ cư nhiên đều là người có quan hệ với Lã Trác. Trách không được Thượng Quan Nham tiếp nhận chức vụ, công việc nhiều đến choáng váng đầu.

Đối với phụ trách thẩm tra xử lý phe Lã Trác hình bộ thượng thư Hách Huy mà nói đã có chút phiền toái. Dù sao lần này liên quan tới nhiều người, tội danh to lớn, hắn đảm nhiệm hình bộ thượng thư chưa bao giờ đụng tới. Hơn nữa, theo điều tra xâm nhập, hắn kinh hãi phát hiện có vài trưởng lão của Hách gia cũng có bí mật hối lộ qua Lã Trác. Nếu việc này lộ ra ngay cả hắn cũng bị liên lụy.

Ba ngày thẩm tra xử lý, hắn khiếp sợ phát hiện người cùng Lã Trác có liên quan cư nhiên đã muốn trải rộng toàn bộ khắp Long Viêm quốc. Điều này làm cho hắn rất là khó xử. Nhìn tấu chương tội danh của phe Lã Trác, hắn tràn ngập do dự, do dự có nên đem tấu chương này dâng lên không. Hiện tại thế lực trong triều thế lực bởi vì Tứ vương gia cùng Lã Trác tạo phản một lần nữa khai trừ. Hách gia nếu muốn ngăn đầu, phải được Hoàng Thượng tín nhiệm, không, phải nói là hoàng hậu nương nương tín nhiệm. Hắn từ tình huống của buổi tế thiên, suy đoán Hoàng Thượng tuy rằng nhìn như khôi phục, kỳ thật không có hoàn toàn khôi phục. Phía sau chủ đạo màn này hẳn là hoàng hậu nương nương. Nhưng tín nhiệm làm sao nói có là có được? Nếu, lần này hắn không có thẩm tra xử lý việc tạo phản rõ ràng, không thể làm nương nương vừa lòng công, chỉ sợ khổ tâm hắn xây dựng quan hệ cùng nương nương sẽ biến mất. Rốt cuộc có nên nộp tấu chương này hay không? Trong đầu hồi tưởng mấy trưởng lão vì có liên quan mà tới khuyên hắn, nói hắn nên suy nghĩ vì lợi ích của gia tộc. Nhưng mà hắn sâu sắc biết tấu chương này nếu trình lên, trong lòng nương nương sẽ hải lòng hắn chí công vô tư, nhưng đồng thời hắn sẽ đắc tội với trưởng lão trong tộc, khẳng định ngày sau sẽ có mối họa khôn lường. Rốt cuộc có nên hay không? Hách Huy cầm tấu chương, chau mày, do dự.

Bên tai bỗng nhiên nhớ tới lời phụ thân trước khi lâm chung có nói: “Huy nhi, cái gọi là tộc trưởng là phải vì lợi ích của toàn tộc, mà không phải vì một số người.”

Ích lợi? Trong đầu hiện ra đề mục tư cách cuộc thi—trực lợi. Trong mắt hiện lên thoải mái, hắn đã biết phải làm như thế nào.

111. Chương 115: Thủy Thanh Tắc Vô Ngự

Đầu mùa đông sau giữa trưa trời rét lạnh. Tô Lệ Nhã sợ lạnh cuộn mình trong chăn ấm. Bởi vì bên cạnh không có ấm lò – A Kim do sớm đã vào triều sớm. Theo nàng bụng càng lúc càng lớn, nàng không muốn vận động thân thể. A Kim dưới sự trợ giúp của Thượng Quan Hành, đã có thể độc lập vào triều. Cho dù phát sinh tình huống đột ngột, cũng ứng phó được. Bất quá, nàng nghĩ hiện tại quan viên trong triều chỉ chú trọng chuyện phe phái Lã Trác tham dự tạo phản, hẳn là không có tinh lực tạo vấn đề nan giải gì cho A Kim. Ha ha, thành ngữ này “Quan lại bao che cho nhau” xuất hiện là có căn nguyên. Chỉ sợ, án kiện này có thể liên lụy rất nhiều người! Tính tính thời gian, Hách Huy thăm tra xử lý án kiện này có thể đã sắp kết thúc. Nàng đang đợi, chờ Hách Huy tự động đi tìm nàng.

“Nha –” Cửa bị người mở ra, tiếng bước chân quen thuộc tiếp cận.

A Kim cười nằm ở bên giường, ôm lấy nàng nói: “A Nhã, ta đã trở về. Hôm nay ta thực ngoan nha! Ngay cả Hành tướng cũng khen thưởng ta!” Rồi sau đó tự giác lấy thưởng cho.

Bạc môi quần quít lấy môi đỏ mọng, làm Tô Lệ Nhã không thể không đẩy đưa ngốc càng ngày càng quá đáng. Bên vai bỗng nhiên rét lạnh, làm mặt nàng ửng đỏ đem quần áo một lần nữa kéo trở về. Nàng gần đây phát hiện bản năng về phương diện kia của A Kim thức tỉnh. Muốn thưởng cho càng ngày càng quá đáng. Từ hôn, đến làm loạn trên ngực nàng, hơn nữa kỹ xảo càng ngày càng làm cho nàng hăm sâu trong đó. Nếu không phải vì cục cứng trong bụng, nàng thật đúng là sẽ nhảy vào cạm bẫy tình dục do hắn bày bố. Xem ra, tiến độ khôi phục của A Kim đã vượt qua tưởng tượng của nàng. Chính như hiện tại, hắn khẽ ôm lấy nàng, cắn vành tai nàng, mê hoặc nói: “A Nhã, ta còn muốn thưởng cho!”

Một trận cảm giác ngứa ngứa từ bên tai lan tràn ra, làm thân thể mềm mại của nàng run nhè nhẹ. Áp chế hô hấp hỗn loạn, dùng sức đẩy người kia ra, mặc quần áo vào.

Trên gương mặt tuần mỹ của A Kim hiện lên thất vọng. Hắn biết A Nhã như vậy có nghĩa là thưởng cho đã xong.

“A Kim, chúng ta đi ăn cơm trưa đi! Có bánh ba tầng mà chàng thích nhất nha!” Tô Lệ Nhã dời lực chú ý của hắn nói.

“Được!” A Kim hoan hô đứng dậy, ôm lấy nàng đến nhà ăn.

Nhà ăn ở bên trái phòng ngủ của nàng. Nhìn bàn thức ăn phong phú, cho dù bởi vì mang thai mà khẩu vị tốt Tô Lệ Nhã cũng khó kìm chế xúc động muốn ăn, lại càng không nói tới đứa ngốc đơn thuần. Chỉ thấy bàn tay to của A Kim đã duỗi ra, gấp thức ăn vào bát. Mà bát là của nàng.

“A Nhã, nàng ăn!” Mổ đứa ngốc lộ ra chiêu bài tươi cười nói.

Đây là A Kim, mọi chuyện đều nghĩ cho nàng trước tiên.

Cơm trưa trong không khí ấm áp trôi qua.

Ăn cơm trưa xong, A Kim bắt đầu hưởng thụ phòng đi đến, chuẩn bị xử lý một ít công văn. Hiện tại A Kim đã hiểu được xem công văn như thế nào. Xử lý công văn bình thường đã không làm khó được hắn. Mà nàng cũng theo thường lệ, nằm ở trong đình viện, hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp.

Cơn gió nhẹ thổi qua, tiếng lá cây sà sạt, làm cho người ta có cảm giác buồn ngủ.

“Nương nương, Hách đại nhân cầu kiến.” Giọng nói của một cung nữ đột nhiên vang lên, làm cho nàng tỉnh táo lại, trong mắt hiện lên tinh quang nói: “Tuyên.”

Hách Huy mang theo tâm tình lo lắng bước vào phượng loan điện, bị ao sen trong viện thu hút. Mùa này, đương nhiên là không có hoa sen. Bởi vậy, ao này trở thành nơi nuôi cá. Tô Lệ Nhã đứng ở bên cạnh ao, cầm thức ăn ném xuống cho cá. Mấy con cá rất nhanh bơi tới.

“Tham kiến nương nương!” Hách Huy quỳ nói.

“Hãy bình thân!” Tô Lệ Nhã cầm đưa hộp thức ăn trong tay cho Lâm Tư, xoay người nói.

Hách Huy đứng dậy, nhìn gương mặt bình tĩnh, từ trong lòng lấy ra tấu chương nói: “Nương nương, đây là án kiện thần đã nhiều ngày thẩm tra xử lý phái Lã Trác.”

Tô Lệ Nhã tiếp nhận tấu chương, tầm mắt bắt đầu chuyên chú đọc tấu chương. Không thể tưởng được án này liên lụy nhiều người như vậy! Danh sách tham ô, hối lộ cư nhiên viết đầy một trang giấy mà chưa hết. Chỉ sợ trong triều ít nhất có chín tầng quan viên nằm trong danh sách này. Tầm mắt dừng ở tên vài người họ Hách. Theo hiểu biết của nàng, mấy người này giống như ở trong Hách thị gia tộc có không ít lực ảnh hưởng. Con mắt sáng mang theo suy nghĩ sâu xa nhìn người đang cung kính cúi đầu: Hắn rốt cuộc đánh chủ ý gì cư nhiên ngay cả gia tộc của chính mình đều viết ở trong danh sách. Kỳ thật lấy năng lực của Hách Huy hoàn toàn có thể bao che khuyết điểm, làm cho người ta không thể phát hiện. Hắn làm như thế dụng ý rốt cuộc là vì cái gì?

Mỗi miệng nói: “Không thể tưởng được xưa nay Hách gia cùng Lã gia bất hòa cũng liên lụy trong đó.”

Hách Huy xấu hổ, trình trọng quỳ xuống, đem lí do sớm chuẩn bị tốt thoái thác sắp nói: “Thần quản thúc người nhà bất lực, để bọn họ làm ra chuyện như thế. Thần nguyện ý cùng nhau gánh vác tội danh của bọn họ.”

Nếu không phải bởi vì trước đó đã sớm biết dã tâm của Hách Huy, nàng thật đúng là sẽ cho rằng hắn là người quân pháp bất vị thân, người chính trực. Như Thượng Quan gia. Tầm mắt dừng trên gương mặt không hề sơ hở: Cho dù nàng là người am hiểu diễn trò, hành động cũng so ra kém hắn. Người có năng lực lại hiểu được che dấu chính mình như vậy, so với Lã Trác càng nguy hiểm hơn. Đơn giản, Hách Huy tuy có dã tâm, nhưng cũng không phải loại người không để ý tới lợi ích của dân chúng. Theo hiểu biết của nàng, hình bộ dưới sự dẫn dắt của hắn, trường hợp oan án và sai án đều ít xảy ra. Hắn là người vì lý tưởng của chính mình có thể nằm gai nếm mật. Người như vậy nếu sử dụng được, sẽ trở thành lợi kiếm trong tay.

Âm thanh mềm nhẹ lại vang lên: “Hách đại nhân có đoán trước được ai gia nhất định sẽ không thực xử trí những quan viên trong danh sách này không?”

Hách Huy giật mình ngẩng đầu, vừa vặn chống lại ánh mắt hiểu rõ hết thảy. Mồ hôi trên trán bắt đầu toát ra. Đây quả thật là nguyên nhân làm hắn dám đem tấu chương này nộp lên. Hắn đoán hoàng hậu nương nương nhất định sẽ không thật sự xử phạt người trong danh sách này. Nếu thật sự muốn xử phạt, chỉ sợ trong triều sẽ không còn người.

“Hách đại nhân quả thật đoán đúng. Đây gọi là thủy thanh tắc vô ngư. Ai gia tự nhiên cũng không có khả năng đem bùn trong ao này xử lý sạch sẽ. Nhưng nếu ai gia muốn tìm vài người, để răn đe, hẳn là có thể thu được hiệu quả không tệ. Vậy nên tìm ai cho tốt?” Trong mắt mang theo hàn quang quét về phía Hách Huy nói: “Nếu hách đại nhân quân pháp bất vị thân như thế, không bằng để ai gia thành toàn người đi!”

Mồ hôi lạnh từ trên trán Hách Huy rơi xuống như mưa. Hắn giờ phút này biết chính mình tự cho là đúng đã đắc tội nương nương. Hắn quên một chuyện trọng yếu, người có địa vị cao kiêu kị nhất là có người tự cho là thông minh. Hắn không thể không quỳ nói: “Thần biết sai lầm rồi.”

Nhìn hắn cúi đầu, Tô Lệ Nhã tươi cười. Kỳ thật, nàng vốn không tính hù dọa Hách Huy. Nhưng nhìn gương mặt ngụy trang hoàn mỹ, nàng có loại xúc động, muốn phá bỏ lớp ngụy trang này. Hơn nữa, kể từ đó, có thể cho Hách Huy biết năng lực của nàng, không cần vọng tưởng đoán được hành động của nàng. Người như hắn, phải dùng ân uy mới có thể thu dùng.

“Hách Huy, người hẳn là có mang tấu chương xử lý tới đi!” Giọng nói mềm nhẹ lại vang lên.

Vốn lần này đã thực sự đắc tội hoàng hậu nương nương Hách Huy đang hối hận không thôi, nhưng chờ đến cũng là câu hỏi này. Hắn lẳng lẳng đưa tấu chương đã chuẩn bị tốt lên. Vốn kế hoạch của hắn là trước đưa tấu chương đầu tiên lên, lấy được tín nhiệm của hoàng hậu nương nương, sau đó sẽ đưa tấu chương thứ hai lên.

Tô Lệ Nhã tiếp nhận tấu chương, đối chiếu với tấu chương thứ nhất, suy tư. Nhìn tên từng người, một đạo linh quang hiện lên, nàng hiểu ý nở nụ cười.

Tươi cười này làm Hách Huy ngẩng đầu muốn quan sát sắc mặt nàng gặp được, rất là nghi hoặc.

Tô Lệ Nhã bàn tay mềm vừa nhắc nói: “Đứng lên đi!”

Hách Huy có chút sợ hãi đứng dậy, cẩn thận đứng tại chỗ.

Nàng thấy thế, cười nói: “Tốt lắm. Hách đại nhân, không cần câu nệ như thế. Mới vừa rồi, ai gia chính là muốn giáo huấn người về sau không cần lại tự cho là thông minh. Đối với ai gia, người nên giảm thông minh đi. Người là nhân tài, một người có thể trở thành nhân tài của một quốc gia lớn mạnh. Đương nhiên, ai gia cũng sẽ không bắt người khai đao với người trong tộc.” Nàng giải thích, miễn cho người thông minh này lại lấy thông minh làm chuyện điên rồ.

Hách Huy khó có thể tin ngẩng đầu nhìn tươi cười kia, nội tâm cuộn cuộn kích động: Hắn biết hoàng hậu nương nương đang thuyết minh coi trọng mình. Hắn mang theo thành kính, quỳ nói: “Cám ơn nương nương.”

Tô Lệ Nhã lần này cảm thấy thiết tình trong lời nói cảm tạ của hắn, biết chính mình đã thu phục được hắn. Thấy mục đích đạt tới, nàng xoay người đối mặt với hồ nước. Nhẹ giọng nói: “Hách đại nhân, người cảm thấy ai gia nuôi cá thế nào a?”

Hách Huy bị hỏi vấn đề này có chút không hiểu, nhưng vẫn tiến lên một bước, cẩn thận đánh giá cá trong ao. Nếu không phải trường hợp không cho phép, hắn thực có loại xúc động muốn cười. Thật sự là thân hình mấy con cá này vô cùng béo tốt làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

Tô Lệ Nhã lại sao lại không biết cá này có điểm buồn cười? Đây đó đều do A Kim nhân đến vô sự, liền thích tới nơi này cho cá ăn. Đồng thời cũng lôi kéo nàng đi vào chỗ vắng người này, để cấp thưởng cho. Kết quả dưới sự nuôi nấng không biết tiết chế của đứa ngốc, mấy con cá đã mập đến bơi không nổi. Có khi, nhìn mấy con cá thả mình trên mặt nước, nàng không khỏi cảm thán sức nổi thật lớn. Thu hồi tâm tư, nàng nhẹ giọng nói: “Cá này vô cùng béo tốt, cũng là thời điểm phát huy công dụng. Ai gia muốn tối mai tổ chức một buổi ngự yến, để cho bách quan cũng có thể nếm thử món thịt cá này.”

Nàng đem bản tấu chương đầu tiên đưa tới nói: “Người liền chiếu theo người trong danh sách này phát thiệp mời đi!”

Hách Huy trong mắt hiện lên tinh quang. Thông minh như hắn, tự nhiên là biết nương nương muốn lợi dụng lần ngự yến này ngầm xử lý những người đó. Hắn lĩnh hội tiếp nhận danh sách, cung kính nói: “Dạ.”

112. Chương 116: Hưởng Ngự Yến

Đêm nay ngự hoa viên thật náo nhiệt. Đèn lồng tinh xảo được treo từng góc gác bên trong, làm cả ngự hoa viên bao phủ trong ánh đèn mờ lung.

Trong ngự hoa viên ước chừng có tám mươi cái bàn. Tất cả bàn đều đã ngồi đầy người. Thức ăn tinh xảo đã được đặt ở trên bàn. Nhưng trên mặt khách nhân lại mây đen che phủ. Cái trán đỏ đầy mồ hôi. Nói bọn họ là khách nhân tới tham gia yến hội, còn không bằng nói là tù phạm đang đợi tuyên án.

Bọn họ đều đã thông qua các mối quan hệ, biết được Hách Huy đã giao chứng cứ tham ô nhận hối lộ của bọn họ cho hoàng hậu nương nương. Bọn họ tinh tường biết hoàng hậu đã không còn là giám quốc, quốc sự một lần nữa do Hoàng Thượng chủ trì, nhưng lấy sự tín nhiệm của Hoàng Thượng đối với hoàng hậu, nương nương một khi mở miệng, cũng đủ ảnh hưởng vận mệnh của bọn họ sau này. Bởi vậy, yến hội này, sẽ quyết định bọn họ ngày sau sẽ như thế nào. Mồ hôi theo thời gian trôi qua, dần dần che kín trên mặt mọi người.

Thẳng đến ánh trăng lên cao, kia rốt cuộc bọn họ cũng nghe được tiếng “Hoàng hậu nương nương giá lâm!” vang lên. Mọi người đều sợ hãi mà quỳ xuống, cung nghênh nói: “Hoàng hậu nương nương, thiên tuế thiên tuế ngàn thiên tuế.”

“Hãy bình thân!” Giọng mềm nhẹ nhưng uy nghi vang lên.

Mọi người thế này mới dám đứng dậy, khẽ cúi thắt lưng, trở lại vị trí của mình.

Tô Lệ Nhã nhìn mọi người đều đã đỏ mồ hôi đầy mặt, có người đã lén lút dùng cổ tay áo lau. Ha ha, đây gọi là “Mồ hôi mùa đông” đi! Xem ra nàng dây dưa cùng A Kim chậm nửa canh giờ hóa ra là đúng. Trận trong lòng nàng đã có chuẩn bị tốt. Hơn nữa, nghĩ đến quốc khố sắp kiểm kê xong, hơn nữa tiền gọi là khơi thông phí sắp lấp đầy quốc khố, tâm tình của nàng liền rất tốt. Kỳ thật, là nàng có ý để cho Hách Huy tiết

lộ tin tức, làm cho hẩn ngầm thu khơi thông phí. Đương nhiên giá khơi thông phí cũng không thấp nha! Ha ha, tham quan ngày thường tham ô không ít tiền, cũng đã đến lúc phun ra một chút, tràn ngập quốc khổ.

Thu hồi suy nghĩ, nàng dùng ánh mắt ý bảo Lâm Tư bảo người đem cá được đầu bếp chế biến tinh tế bưng lên.

Rất nhanh, toàn bộ ngự hoa viên tràn ngập mùi thơm của cá.

Bàn tay mềm mại của Tô Lệ Nhã vừa nhắc, nói: “Các vị đại nhân đừng giữ lễ tiết. Ném thử con cá này đi!” Nói xong, nàng cũng dẫn đầu cầm đũa gấp một miếng ăn. Ừm, hương vị thật sự rất ngon. Không chỉ không còn mùi tanh của cá, hơn nữa còn giữ lại độ ngọt của thịt cá. Ha ha, xem ra A Kim bình thường cho bọn nó ăn, rèn luyện thịt chất cũng có chút ích lợi. Nàng nhịn không được lại ăn mấy miếng.

Ngược lại với khẩu vị tốt của Tô Lệ Nhã, các đại thần ăn không biết vị. giống như đây là bữa ăn cuối cùng của bọn họ sắp bị đưa lên đoạn đầu đài.

Rốt cục, nàng ăn no xong, mới buông đũa nói: “Các vị cho rằng món cá này hương vị thế nào?”

Vốn mọi người đang máy móc động đũa vội vàng buông đũa như nặng ngàn cân trong tay xuống, liên tục gật đầu, nói: “Tốt, tốt, tốt.”

Nàng giống như không nghe thấy giọng nói suy yếu của đại thần nói: “Con cá này vốn được nuôi trong ao sen của ai gia. Nhưng thường ngày lại quá tham ăn. Kết quả, mập đến ngay cả bơi lội lên mặt ao đều lực bất tòng tâm. Ai gia nghĩ để cho chúng nó chết đói trong đáy ao! Không bằng trực tiếp sử dụng giá trị cuối cùng của bọn nó. Ai kêu chúng nó quá tham ăn, tham ăn đến không biết tiết chế! Các người nói có phải hay không a?” Bên môi của nàng nổi lên tươi cười, nhìn đại thần.

Tiếng cười vốn vô hại, nhưng nghe vào trong tai các đại thần giống như tiếng cười của tử thần, khủng bố làm bọn họ không hện mà cùng dùng cổ tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán đang cấp tốc chảy ra, liên tục đáp: “Đúng, đúng, nương nương nói rất đúng.”

Tô Lệ Nhã nói bóng nói gió đánh vào tâm lý của bọn họ, thu hồi tươi cười, thân thủ tiếp nhận danh sách Lâm Tư đưa qua, nhẹ giọng nói: “Các vị đại nhân, cũng biết thứ trong tay ai gia là cái gì?”

Các đại thần đều đã lăn lộn quan trường nhiều năm, nhìn thấy bản tấu chương màu vàng đương nhiên biết cái đó là gì, sắc mặt như tro tàn.

Chu môi hé mở nói: “Vương tử, Đồng Chương” Nàng theo thứ tự đọc lên mười cái tên.

Chỉ thấy người bị gọi, mặt tím ngắt bước ra khỏi hàng quỳ xuống, run run nói: “Có thần.”

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt quét về phía đại thần tóc bạc hoa râm nói: “Các vị đại thần đã qua tuổi bốn mươi. Có lẽ rất muốn hồi hương cùng người nhà hưởng thụ cuộc sống vui vẻ đi!”

Mấy lão thần ở trong quan trường chìm nổi vài chục niên sao lại không biết ẩn hàm trong lời nói của nàng, liên tục gật đầu, cùng kêu lên nói: “Thần cũng có ý đình cáo lão hồi hương.” Vốn bọn họ phải vào Thiên Lao, không thể tưởng được cư nhiên có thể cáo lão hồi hương, bọn họ như thế nào lại không cao hứng đâu?

Nàng cố tình khó xử nói: “Đây vốn ai gia cũng muốn khuyên Hoàng Thượng phê chuẩn, nhưng mà gần đây quốc khổ hư không, chỉ sợ vô lực cấp tiền cho các vị hồi hương”

“Thần hồi hương cùng con cháu đoàn tụ, tự nhiên sẽ có con cháu phụng dưỡng, phần hương phí này liền miễn.” Vương Tử đi đầu nói.

“Ha ha, nếu các vị suy nghĩ vì nước như thế, ai gia trở về liền cùng Hoàng Thượng nói.” Ha ha, như vậy là tiết kiệm được tiền bồi dưỡng. Đừng tưởng đây chỉ là chút tiền cùn con. Hơn mười mấy lão gia này chỉ sợ sẽ vượt qua hai mươi vạn lượng. Long Viêm quốc đối với tiền bồi dưỡng những đại thần hồi hương chưa bao giờ keo kiệt.

“Tạ nương nương.” Lời này là mấy lão thần xuất phát từ nội tâm nói ra.

Xử lý mấy lão thần xong, nàng bắt đầu đọc ra mười cái tên trong danh sách.

Cho dù một đám lão thần có tiền, bị điểm đến tên, trong lòng vẫn tràn ngập sợ hãi.

“Nghe nói các vị đại nhân đều là người phía nam.” Giọng nói mềm nhẹ vang lên.

“Dạ.” Bọn họ có chút khiếp sợ nói.

“Phía nam là địa phương tốt a! Ai gia trước kia khi chưa nhận Hành tướng làm tổ phụ, đã từng ở phía nam. Phía nam thật sự là nơi non xanh nước biếc. Đáng tiếc hàng năm lũ lụt, cuộc sống của dân chúng so với phương bắc khổ hơn nhiều. Hơn nữa gần đây bởi vì án của Lã Trác, rất nhiều quan viên Lã thị ở phía nam bị liên lụy, không thể lại vì dân chúng cống hiến sức lực. Các vị nếu đến từ phía nam, hẳn là rất muốn có cơ hội trở về tạo phúc cho quê hương đi!”

ấn ý rõ ràng như thế, bọn họ làm sao có thể nghe không hiểu. Tuy rằng, nơi đó không bằng Viêm Đô, nhưng dù sao so với ở trong thiên lao vẫn tốt hơn. Bọn họ cùng kêu lên đáp: “Thần nguyện ý vì dân chúng ra một phần sức lực.”

“Ánh mắt Hoàng Thượng quả là sáng như tuyết. Chỉ cần các người làm tốt, có thể có cơ hội một lần nữa trở lại Viêm Đô. Nhưng mà –” Trong mắt nổi lên hàn quang: “Nếu có người dám bóc lột dân chúng nghèo khổ, cho dù Hoàng Thượng buông tha. Ai gia cũng sẽ làm cho họ vĩnh viễn hối hận vì đã đưa tay vào túi tiền của dân chúng.”

Cảnh cáo như thế, làm toàn thân bọn họ cảm thấy rét lạnh, cùng quỳ nói: “Thần nhớ lời chỉ dạy của nương nương.”

Người trong danh sách đã xử lý một phần ba. Còn lại hai phần ba, bị hàn khí vừa rồi của Tô Lệ Nhã làm cho chấn trụ, toàn thân cứng ngắc một chỗ.

Tô Lệ Nhã cầm chén trà Lâm Tư vừa pha, uống chậm rì rì. sau một lúc lâu, nàng mới buông chén trà, nhẹ giọng nói: “Thủy thanh tắc vô ngư, ai gia hiểu được nước đục là nơi thích hợp cho cá sinh trưởng. Nhưng nước đục cũng phải có mức độ, nếu vô cùng đục thì cũng đã đến lúc thanh trừ. Bằng không, cá đều không thể sống sót.”

Nàng thoáng tạm dừng, mắt quét về phía đại thần, cầm lấy tấu chương nói: “ Lần này ai gia có thể đem danh sách này cho vào rương, làm như chưa từng nhìn thấy qua tên những người trong danh sách. Nhưng xin các vị nhớ kỹ, cơ hội chỉ có một lần. Nếu lần sau, ai gia lại thấy tên các vị trong tấu chương phạm tội. Ai gia sẽ tính toán rõ ràng với các vị.” Nói đến cuối cùng, trở thành âm ngoan cảnh cáo. Nàng bình sinh thống hận nhất chính là tham quan. Nếu có thể, nàng thật sự đem muốn đưa tất cả tham quan này vào thiên lao. Nhưng tình huống hiện tại không cho phép nàng làm như thế. Bất quá, nàng cũng sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ. Nàng muốn bọn họ vĩnh viễn nhớ kỹ lời này vừa nói. Ngày sau, khi bọn họ muốn lấy tiền của dân chúng, có thể nhớ tới lời nàng nói hôm nay.

“Thần nhớ lời dạy bảo của nương nương.” Tất cả mọi người quỳ xuống cùng nói. Trên mặt của bọn họ đều tái nhợt

.....

Ngày hôm sau, trên bàn của A Kim xuất hiện hơn mười tấu chương thỉnh cầu từ quan cùng với hơn mười tấu chương thỉnh cầu trở về quê hương góp sức cho dân chúng. A Kim dưới đề nghị của Tô Lệ Nhã, trước giả vờ giữ lại, cấp mặt mũi cho các quan viên này xong, mới phê chuẩn. Nhưng ngày rời vị trí làm việc của bọn họ là vào tháng sau. Làm như vậy mục đích chủ yếu là để có đủ thời gian cho các thí sinh chuẩn bị thông qua khoa cử tiến vào quan trường. Vị trí của bọn họ dù sao cũng phải có người tiếp nhận. Tuy rằng quan viên nhân tài không thiếu, nhưng người có năng lực lại không đủ. Bởi vậy, nàng muốn chờ khoa cử kết thúc, lựa chọn lại nhân tài, vì triều đình rót dòng máu mới Bất quá, nếu là người nàng lựa chọn, trong khoảng thời gian ngắn không thể nắm giữ chức vụ, như vậy hẳn cũng sẽ không có tư cách đảm nhiệm chức vụ mới này. Tô Lệ Nhã làm một loạt động tác, thanh tẩy thế lực trong triều.

113. Chương 117: Khoa Cử

Thượng Quan Nham vì đại biểu toàn bộ Lại bộ nên ngày đêm không ngừng phê chữa hàng vạn bài thi, rất cực, vào đêm thứ năm, cuối cùng cũng xong. Tổng cộng có tám ngàn chín trăm người thông qua cuộc thi.

Trong đó hai người đặc biệt xuất sắc nhất chính là Mạc Trọng Hình và Tần Tử Dực. Sáng ngày thứ sáu, danh sách bố cáo màu đỏ đã được dán tại thành Viêm Đô, bên cạnh là hai bài có văn phong xuất sắc nhất.

Tiếng hoan hô, tiếng chúc mừng vang lên không dứt. Đương nhiên bên cạnh tiếng cười này, cũng có tiếng khóc, tiếng thất vọng sau khi danh sách được công bố. Mà văn phong của hai bài nổi trội nhất cũng nhanh chóng được lưu truyền khắp nơi trong Long Viêm quốc. Ở Sĩ Lâm cũng nổi lên một hồi thảo luận sôi nổi về cuộc thi. Nhóm thí sinh bởi vì tuổi hoặc là vấn đề tư cách mà không có tham gia khoa cử bắt đầu quay chung quanh hai chữ “Trục lợi” Triển khai một hồi tư tưởng. “Trục lợi” Đây ở trong lòng thư sinh vốn mang nghĩa xấu cũng dần dần có xu hướng trung tính.

Mặt trời lặn xuống, làm tất cả các thí sinh được thông qua cuộc thi chờ đợi ánh mặt trời đầu tiên xé tan màn đêm.

Quốc Tử Giám là kinh đô đại học của Long Viêm quốc, tự nhiên trở thành địa điểm tiến hành khoa thi. Theo cửa lớn mở ra, có vài quan viên và trợ lý đang ngồi ở vị trí, kiểm tra thí sinh vào trường thi.

Sáng sớm Mạc Trọng Hình cũng đã xếp hàng phái trước, cùng đợi kiểm tra. Ngẩng đầu nhìn bảng hiệu Quốc Tử Giám, trong lòng hắn cuộn cuộn kích động. Rốt cục, rốt cục, hắn đã đến nơi này. Ở một cửa khác là nơi hắn thực hiện lí tưởng. Không bao lâu, hắn có thể ra vào triều đình, lúc nào cũng nhìn thấy nàng.

Cách Mạc Trọng Hình ba bốn mươi người là Tần Tử Dực cũng đang kích động. Hắn biết chỉ cần thông qua trận khoa cử này, hắn có thể danh chính ngôn thuận đứng trong triều đình. Thương nhân cũng có thể ở trong triều phát biểu ngôn luận của chính mình. trước kia chỉ có thể là mộng tưởng, hiện tại lại sắp thành hiện thực.

Theo ánh sáng mặt trời hoàn toàn phá mây mà ra, một âm thanh vang dội vang lên, làm tất cả thí sinh đứng nghiêm trang. Cuộc thi này diễn ra liên tục trong hai ngày hai đêm. Thời gian chia làm buổi sáng và buổi chiều. Buổi sáng kiểm tra kiến thức cơ bản – thi từ ca phú. Kỳ thật vấn đề này, Tô Lệ Nhã vốn muốn hủy bỏ. Nhưng nghĩ đến thư sinh khổ luyện thi từ ca phú, nếu không thi, chỉ sợ bọn họ sẽ không chấp nhận được. Buổi chiều là thi luận đề. Lần này đề mục đơn giản làm cho các thí sinh vốn đã chuẩn bị kỹ lưỡng phải trở mắt nhìn: Nếu người có thể thông qua cuộc thi, ngũ bộ có nên thay đổi, thuyết minh lý do. Đồng thời nếu được tuyển chọn, người sẽ làm gì giúp đỡ dân chúng. Loại đề này, trong lúc nhất thời làm cho nhóm thí sinh trầm nghĩ như thế nào biểu hiện tài học của chính mình choáng váng.

“Đồng –” Vì để thí sinh có thể quý trọng thời gian, không cần ngăn người, giám thị không thể không lại đánh trống, nhắc nhở.

Tiếng trống này làm thí sinh khôi phục lại, cầm lấy bút, mặc dù còn không biết xuống tay thế nào, nhưng vẫn là cầm bút suy nghĩ.

Ngược lại với thí sinh đang khẩn trương, giờ phút này trong phương loan điện Tô Lệ Nhã vẻ mặt hưởng thụ gió nhẹ thổi vào, không có chút áy náy. Dù sao giờ phút này có bao nhiêu thí sinh vì đề mục của nàng mà nhú mày suy nghĩ.

“A Nhã ~” Nửa đường nhân hạ mã đĩa ngọc cao hứng phấn chấn kêu lên. Theo giọng nói biến mất, thân ảnh đã đến trước mặt nàng.

A Kim vốn vui tươi hơn hớn, khi nhìn thấy Tô Lệ Nhã không đem lực chú ý đặt trên người mình, mà giận đối nhú mày. Hắn mang theo oán hận cướp lấy cuốn sách nhỏ trong tay Tô Lệ Nhã, sau đó nhìn A Nhã. Trong sách này là tất cả đề mục của cuộc thi, bao gồm thi từ ca phú cùng sách luận. Ánh mắt A Kim khi tiếp xúc với những gì trong sách thì trở nên thâm trầm. Đối mặt Tô Lệ Nhã, vĩnh viễn vẫn duy trì đơn thuần, đầy mắt vĩnh viễn chỉ có nàng. Mà đối mặt chính sự, hắn cũng bắt đầu lấy biểu hiện thâm trầm, che dấu tất cả cảm xúc.

Rốt cục, A Kim trên mặt thâm trầm bị nghi hoặc thay thế. Hắn chỉ vào luận đề, hỏi: “A Nhã, này đề mục này có quá mức cao siêu?” Đối với chuyện khoa cử, Tô Lệ Nhã đặc biệt yêu cầu giao cho nàng xử lí. A Kim toàn tâm tín nhiệm này, bởi vậy cũng không có hỏi đến phương diện này. Đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đề thi này.

Tô Lệ Nhã cười ngồi dậy, nói: “A Kim, chàng cho rằng triều đình chọn quan viên là vì cái gì?”

“Vì quốc gia, vì dân chúng.”

“Đối với đa số dân chúng không biết chữ mà nói, bọn họ đối với lời nói suông hoàn toàn đã vượt qua lời nói văn vẻ. Nếu quan viên là vì dân chúng, đương nhiên phải đứng ở góc độ của dân chúng. Hơn nữa, vấn đề bạch thoại (dùng ngôn ngữ hàng ngày để nói) này, mới có thể làm cho bọn họ đem biểu đạt hoàn toàn suy nghĩ của mình. Kỳ thật, ta vốn không muốn kiểm tra thi từ ca phú. Nhưng dù sao các thí sinh đã rèn luyện ca từ thi phú thật lâu, nếu không thi, chỉ sợ sẽ khiến cho dư luận xôn xao. Bởi vậy, lần này thi từ ca phú mới có thể xuất hiện trong cuộc thi. Bất quá, ta hy vọng về sau khoa cử, đều không cần lại kiểm tra thi từ ca phú, làm cho thí sinh có thể có nhiều thời gian suy nghĩ vì dân chúng hơn.”

“A Nhã, nàng nói đúng. Yên tâm, về sau khoa cử sẽ không còn thi từ ca phú.” A Kim rung động nắm chặt tay nàng, trịnh trọng nói.

Tô Lệ Nhã nhìn ánh mắt kiên quyết, trong lòng cuộn cuộn. Nàng có thể tinh tường cảm thấy tư tưởng của hai người bọn họ giống nhau. Nàng khẽ tựa vào trong ngực rộng, nhẹ giọng nói: “Ừm, ta tin tưởng chàng.”

Trong mắt A Kim lóe ra kích động, không biết biểu đạt tâm tình của mình như thế nào. Cuối cùng, chỉ có thể dùng sức ôm chặt nàng.

.....

Cuộc thi theo ánh nắng chiều nhuộm đỏ bầu trời mà kết thúc. Trong sự kích động và khẩn trương chờ đợi của thí sinh, Thượng Quan Nham tiến hành chấm bài. Rốt cục vào ngày thứ tư, trình bảng điểm và bài thi của thí sinh cho Tô Lệ Nhã. Trong đó vị trí đứng đầu có hai người: Mạc Trọng Hình và Tần Tử Dục. Mạc Trọng Hình ở thi từ ca phú đứng đầu, Tần Tử Dục thì đứng đầu rong phần sách luận. Đối mặt với nhân tài này, Thượng Quan Nham cũng không biết định đoạt thế nào. Nên đem nhiệm vụ này giao cho Tô Lệ Nhã.

Tô Lệ Nhã cẩn thận đọc bài thi của hai người, nội tâm cuộn cuộn kích động. Nhất là nhìn thấy bài thi của Tần Tử Dục. Tần Tử Dục trình bày và phân tích lý tưởng dân giàu nước mạnh, sau đó biểu đạt ý kiến của chính mình đối với triều đình nên làm như thế nào mới có thể vì lợi ích của dân chúng. Văn phong như vậy, ngay cả nàng cũng rung động. Trái lại Mạc Trọng Hình, tuy rằng văn thái phi phạm, nhưng so với Tần Tử Dục, lại có vẻ trống rỗng, tựa như chỉ là một khẩu hiệu cổ động lòng người, không có hành động thực tế. Bởi vậy, nếu để nàng chọn, nàng nhất định sẽ chọn Tần Tử Dục làm Trạng Nguyên.

Trong mắt hiện lên tinh quang, nàng khép lại hai bài thi, nhìn Thượng Quan Nham nói: “Nghĩa phụ, lần này thương nhân có bối cảnh thông qua khoa cử có bao nhiêu người?”

Thượng Quan Nham tuy rằng khó hiểu với vấn đề của nàng, nhưng vẫn là cung kính trả lời: “Ước chừng mười người.”

Tầm mắt dừng trên danh sách có ít nhất năm mươi người thông qua, không thể không cảm thán thương nhân chiếm số lượng thật sự là quá ít. Hơn nữa thư sinh lại ngoan cố ôm thù địch với thương nhân, nếu lần này Trạng Nguyên cuối cùng cho thương nhân – Tần Tử Dục đoạt đi, chỉ sợ thư sinh sẽ bị tổn thương tâm lý nghiêm trọng. Trong đó người bị nghiêm trọng nhất có lẽ là Mạc Trọng Hình người nàng muốn trọng dụng. Vậy để Mạc Trọng Hình làm Trạng Nguyên đi. Dù sao, tư tưởng cần phải có thời gian chuyển biến. Bàn tay mềm cầm lấy bút lông khoan tròn tên Mạc Trọng Hình, nói: “Nghĩa phụ, liền cho Mạc Trọng Hình làm Trạng Nguyên đi!”

Kinh ngạc hiện lên trong mắt Thượng Quan Nham. Ông nghĩ lấy sự coi trọng thương nhân của hoàng hậu nương nương, sẽ cho Tần Tử Dục làm Trạng Nguyên. Tuy rằng, ông nghi hoặc, nhưng vẫn cung kính cúi đầu nói: “Vâng.”

Ngày thứ năm danh sách công bố kết quả đã được dán ngoài cung. Vô số thí sinh đều tranh nhau kiểm tra xem có tên mình trên danh sách. Người đứng đầu danh sách là Mạc Trọng Hình, sau đó là Tần Tử Dục. Rốt cục nhìn thấy tên mình xếp đầu bảng Mạc Trọng Hình giờ phút này đã vô cùng kích động. Mười năm gian khổ học tập, một khi tên đề bảng vàng. Đây đối với một thư sinh mà nói, từ kích động đã không cách nào hình dung. Giờ phút này trong mắt Mạc Trọng Hình chỉ có tên mình trên danh sách, bên tai nghe được chỉ có tiếng hít thở trầm trọng.

Tần Tử Dực ở trong nhà đi qua đi lại đang đợi Lã Trung hồi báo tin tức. Bỗng nhiên, một thân ảnh đẩy cửa mà vào.

Tần Tử Dực khó có thể kiềm nén kích động tiến lên hỏi: “Thế nào?”

Lã Trung trên mặt xuất hiện khó được tươi cười nói: “Chúc mừng trang chủ, người chiếm được vị trí thứ hai trên danh sách.”

“Thứ hai, thứ hai” Tần Tử Dực cuộn cuộn kích động. Rốt cục, hắn lấy thương nhân thân phận quang minh chính đại tiến vào triều đình. Hắn nắm chặt quyền đầu tiết lộ nội tâm kích động.

114. Chương 118: Sinh Sản

Ba ngày sau khi danh sách người thông qua cuộc thi được công bố, Tô Lệ Nhã yêu cầu tất cả những người thông qua đi huấn luyện ở Quốc tử giám nửa tháng. Vì để cho nhân tài này nhận thức, nàng đặc biệt triệu tập lão sư thuật số đứng đầu Quốc tử giám, dạy bọn họ về số liệu học. Nàng còn sai người truyền xuống, nếu người muốn giữ được chức vị cao trong triều nhất định phải thông qua kì kiểm tra số học. Đồng thời, nàng còn mời Thượng Quan Hành nguyên lão tam triều truyền thụ cho bọn họ cái gì gọi là đạo làm quan. May mà các thí sinh thông qua đều là người không ngoan cố, bắt đầu chuyên tâm học tập, hơn nữa thuận lợi thông qua các kỳ kiểm tra số học. Sau đó, căn cứ thành tích học tập trong nửa tháng này của bọn họ, bắt đầu phân công bọn họ đến năm ngành lớn. So với các thí sinh thông qua những kì thi trước kia, bọn họ là may mắn. Bởi vì rất nhiều quan viên cáo lão hồi hương và thỉnh cầu chuyển đi, nên đại bộ phận chức vị không có người nắm giữ, làm cho bọn họ có thể dễ dàng nắm được chức vị quan trọng. Mặc Trọng Hình được Thượng Quan Nham rất là coi trọng, liền phân công đến Lại bộ lang, nắm chức vị ngũ phẩm. Mà Tần Tử Dực tắc được phân công đến hình bộ, làm thủ hạ của Hách Huy, hình bộ lang trung, cũng nắm chức ngũ phẩm. Tô Lệ Nhã an bài như thế là để cho Hách Huy có thể cùng Tần Tử Dực có nhiều tiếp xúc, chuẩn bị cho ngày sau bộ tài chính thành lập .

Những bông tuyết từ trên trời rơi xuống, đã sắp làm cho phượng loan điện trở thành một màu trắng. Giờ phút này trong tấm cung của phượng loan điện, đặt đầy lò sưởi.

“Hô.....” Tô Lệ Nhã mặc quần áo rộng rãi, tay cầm ấm lô tinh xảo trên tay, đây là A Kim vì sợ nàng lạnh mà đặc biệt sai người làm cho nàng.

Lâm Tư đang cầm một chén trà nóng đến gần nói: “Nương nương!”

Tô Lệ Nhã nhìn chén trà bóc khói nghi ngút cảm động tiếp nhận nói: “Tiểu Tư, người thật sự là rất hiểu ta.” Một ngụm trà nóng vào bụng, một cỗ nhiệt khí lan tràn ra, làm cho nàng vốn lạnh run thân mình ấm áp lên rất nhiều.

“Ta rất nhớ những ngày còn ở Tô Gia! Mùa đông ở Viêm Đô thật sự rất lạnh, lạnh đến làm người ta chịu không nổi. Mùa đông năm sau, ta nhất định phải đi phía nam tránh lạnh.” Tô Lệ Nhã oán hận nói. Nếu không phải nàng đã sắp tới ngày sinh, ngại đường xá xa xôi, nàng đã sớm đến phía nam tránh lạnh rồi.

Lâm Tư buồn cười thầm nghĩ: Nàng chỉ nghe qua nghĩ hè nga!

“Nha –” Tiếng đẩy cửa, khí lạnh theo cửa mở tiến vào.

“A! Hảo lạnh! Mau đóng cửa, mau đóng cửa!” Mồ cái sợ lạnh nữ nhân hét rầm lên.

Tiếng thét chói tai của nàng vang lên, “Bình –” một tiếng cửa nhanh chóng bị đóng lại. A Kim bước nhanh lên phía trước nói: “A Nhã!”

Tô Lệ Nhã vừa thấy ấm lô sống liền bỏ nhào tới, đem tay chính mình lạnh như băng sáp nhập vào trong lòng hắn sưởi ấm, nức nở nói: “A Kim, chàng rốt cục đã trở lại.” Ừm, thật ấm áp nha! Vẫn là nhiệt độ thân thể người là thoải mái nhất. Bàn tay mềm không tự giác sờ soạng nhiều hơn mấy cái, không biết động tác như vậy là mê hoặc người cỡ nào.

A Kim hơi thở bắt đầu không ổn, nhiệt độ cơ thể bởi vì khát vọng trong lòng mà cấp tốc bay lên. Hắn phải nhẫn nại, phải nhẫn nại. A Kim ở trong lòng mặc niệm tâm kinh.

ừm, thật ấm áp! Lửa nóng trong ngực truyền lại làm tay nàng ấm lên. ấm áp truyền đến toàn thân. Ha ha, này so với ấm lò hiệu quả tốt hơn nhiều. Ấm áp thoải mái làm nàng theo bản năng đem mặt lạnh như băng dán vào cổ hắn.

hơi thở ấm áp mà ái muội quanh quẩn chung quanh bọn họ. Giờ phút này A Kim dùng tất cả lực chú ý đều tập trung ở bàn tay mềm đang khiêu chiến hắn, cùng với hơi thở nóng bỏng phun ở trên cổ hắn.

“Đông –” Tiếng lý trí bị đánh gãy vang lên. Giây tiếp theo, A Kim gắt gao đem tiểu nữ nhân vẫn chằm ngòi chính mình hung hăng ôm lấy. Khuôn mặt tuần tú cúi xuống, bạc môi chuẩn xác tìm được mục tiêu. Tình cảm mãnh liệt theo nụ hôn dâng lên, bàn tay to theo bản năng dao động trên thân thể mềm mại của nàng.

Kích tình như thế làm nàng không tự giác cả người khẽ run. Nóng, một cỗ nhiệt khí từ dưới bụng toát ra. Bỗng nhiên nàng cảm thấy hạ thân một trận ứa át, theo sát là cảm giác đau bụng đánh úp lại.

“A –” Nàng hét rầm lên. Tiếng hét chói tai làm A Kim từ trong tình dục tỉnh táo lại. Nhìn áo đã mở ra một nửa, ả bụng, gương mặt Tô Lệ Nhã trắng bệch. Hắn thật sự muốn giết chính mình. Biết rõ A Nhã đã sắp đến thời gian lâm bồn, hắn cư nhiên áp lực không được dục vọng, thương tổn nàng. Hắn ôm lấy nàng sắc mặt tái nhợt vô cùng, khẩn trương nói: “A Nhã, nàng làm sao vậy?”

“Ta, ta không sao.” Nàng nhìn thấy gương mặt tuần tú tràn ngập áy náy, gượng ép tươi cười trả lời.

“Ba –” tiếng bàn tay thanh thúy vang lên.

Tô Lệ Nhã khó có thể tin nhìn một bên gương mặt tuần tú bị sưng đỏ. Nàng biết đứa ngốc này đang tự tra tấn chính mình. Mắt thấy đứa ngốc còn không có ngừng đối chính mình tra tấn, liên tục đánh vào mặt mình, nàng nói: “A Kim, chàng mau gọi bà mẹ, ta, ta sắp sinh.” Hạ thể tràn ra chất lỏng, làm nàng biết nước ối của mình bị vỡ.

“Nàng, nàng sắp sinh?!” A Kim rốt cục tiếp nhận tin tức khiếp sợ này, cấp tốc đứng dậy, hướng ngoài phòng phóng đi.

“Đông –” một tiếng nổ làm Lâm Tư vốn đã thối lui đến phòng nhỏ nghi hoặc đi ra.

“A Kim!” Tô Lệ Nhã cố hết sức kêu lên, muốn gọi người đang lao ra ngoài. Đứa ngốc này rốt cuộc muốn chạy đi đâu a? Bà đỡ không phải một tháng trước hắn đã an bài ở cách vách phòng sao?

Lâm Tư vừa thấy Tô Lệ Nhã đẻ bụng, sắc mặt tái nhợt, lập tức đại biến, tiến lên khẩn trương hỏi: “Nương nương, ngài làm sao vậy?”

Bị đau đớn tra tấn Tô Lệ Nhã tươi cười còn khó coi hơn khóc nói: “Tiểu Tư, ta, ta sắp sinh.”

Lâm Tư vừa nghe, vội vàng gọi bà đỡ ở cách vách đến.

Dưới sự chỉ đạo của bà đỡ, rất nhanh tẩm cung liền biến thành phòng sinh.

“A – a – a –” Một tiếng lớn hơn một tiếng hô đau làm Lâm Tư ở bên cạnh hỗ trợ nghe được trong lòng run sợ.

“Nương nương lại dùng lực, lại dùng lực.....” Bà đỡ ả bụng nàng nói.

Dùng sức, dùng sức. Tô Lệ Nhã cố nén đau đớn, cắn chặt vải trong miệng, dùng toàn bộ khí lực. Nhưng một trận đau đớn làm nàng rất muốn khóc. Nàng rất muốn trở lại hiện đại, trở lại thời đại có thuốc tê, có mổ bụng sản a! Đau quá! Sinh đứa nhỏ thật sự đau quá!

Giờ phút này A Kim lôi kéo Trình Lâm chạy đến phòng loạn điện. Trong đầu hắn chỉ quanh quẩn A Nhã sắp sinh, nhớ tới Trình Lâm từng đỡ đẻ ột phụ nhân khó sanh, hoàn toàn quên có mấy bà đỡ đã sớm được hắn an bài ở trong điện hoàng hậu.

Trình Lâm mang theo hòm thuốc chạy nhanh, mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp cước bộ của A Kim. Nhưng hô hấp càng lúc càng nhanh, cùng tim đập kịch liệt, trong lúc nhất thời làm trái tim vốn đã yếu ớt của hắn chịu không nổi, mà không thể không dừng lại cước bộ. A Kim thấy thế, không có nửa điểm do dự, ôm hắn sử dụng khinh công phi thân mà đi.

Bị nam nhân ôm lấy, điều này làm cho Trình Lân có loại xúc động nhảy xuống biển. Nhưng nghĩ đến Tô Lệ Nhã sắp sinh, hẳn cũng không có từ chối.

“A – đau quá a – ta không muốn sinh! Ta không muốn sinh!”

Rất xa có thể nghe thấy tiếng mỗ nữ kêu đau. A Kim đề khí một cái, nháy mắt đã đến bên ngoài tẩm cung.

“Thối A Kim, đều là chàng làm hại. Về sau không bao giờ cho chạm vào ta nữa! A –” Tiếng chữi bậy bị tiếng hô đau đánh gãy.

“Ô ô ô..... Vì sao sinh đứa nhỏ là nữ nhân a? Vì sao không phải nam nhân a? Đau quá!”

“*&^%\$, ta không cần sinh. Đau quá nga! Cực cực, người tối nay liền xuất hiện đi! A –”

.....

Trình Lân đứng ở bên ngoài nghe tiếng chữi càng ngày càng phần khích, ngậy ra như phồng. Làm sao có sản phụ có tinh lực như thế a! Cư nhiên đang đau đớn còn có thể xuất khẩu thành “Bẩn” A! Nương nương thật sự là thiên phú dị bẩm!

“Trình Lân, người mau vào đi! A Nhã giống như rất đau rất đau nha!” A Kim lôi kéo Trình Lân muốn xông vào.

Trình Lân vội vàng dùng sức giữ chặt hẳn nói:“Hiện tại nương nương đã sắp sinh. Ta không nên đi vào.”

“A –”

Một tiếng hô đau làm sắc mặt A Kim tái nhợt lại trắng xanh!

“Nhưng mà, A Nhã rất thống khổ.”

“Nữ tử nào sinh đứa nhỏ không đau a! Hơn nữa –” Trình Lân lại nghe được tiếng mắng chữi, thở dài nói:“Thần thấy nương nương còn có khí lực mắng chữi người, hẳn là không có việc gì. Hoàng Thượng nên im lặng ở ngoài cửa chờ đợi đi!”

A Kim không thể không cứng ngắc thân thể đứng ở ngoài cửa, nghe một tiếng lại một tiếng hô đau, nghe tiếng mắng lầy lẩn làm chủ ngữ.

Thời gian ở một phần một giây đi qua.

“Oa a –” Tiếng khóc nỉ non của trẻ con vang lên.

“Sinh, sinh.....” Trình Lân kích động quay đầu nói. Nhưng người kia đã vọt vào trong phòng.

A Kim bước nhanh vào phòng trong, vọt tới bên giường, nhìn người bởi vì sinh mà toàn thân đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt vô cùng, nghẹn ngào nói:“A Nhã, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Rốt cục điều hòa được hô hấp Tô Lệ Nhã quay đầu nhìn tên đầu sỏ làm cho chính mình đau lâu như vậy, oán hận nói:“Về sau không cho chạm vào ta!”

A Kim không chút suy nghĩ gật đầu nói:“Ừm.”

“Ta về sau không bao giờ sinh nữa.” Nàng không khách khí lại yêu cầu. Tuy rằng đối với một đế vương, chỉ có một đứa nhỏ là ít, nhưng nàng thật sự không muốn lại trải qua quá trình thống khổ như thế.

“Ừm. Về sau không bao giờ sinh nữa.” Nếu sinh đứa nhỏ sẽ làm A Nhã thống khổ như thế, hẳn không bao giờ làm nàng lại chịu thống khổ như vậy nữa.

“Về sau, tới lượt chàng sinh.” Mỗ nữ tiếp tục đưa ra yêu cầu.

“Ừm. Kiếp sau ta sẽ sinh.” Mỗ đứa ngọc gốc không chút nghĩ ngợi nói.

Tô Lệ Nhã khiếp sợ nhìn con người thần nhiên, cười to nói:“Đứa ngọc, chàng là đứa ngọc.”

“Ha ha, ta là đứa ngọc.” Mỗ đứa ngọc phụ họa nói.

Mắt sắc nòng chú ý tới Lâm Tư đã tẩy trừ sạch sẽ cho đứa nhỏ, bao bọc đứa nhỏ trong ấm y ôm tới, cười nói: “Đứa ngọc, đi xem con chúng ta đi!”

Con?! Mổ đứa ngọc thể này mới nhớ tới đứa nhỏ, đứng dậy, vừa vặn nhìn thấy đứa nhỏ được bao trong ấm y.

Lâm Tư từ trên mặt A Kim đọc được khát vọng, giao đứa nhỏ giao cho hắn.

A Kim thụ sủng nhược kinh tiếp nhận, thật cẩn thận nhìn kia đôi mắt trong suốt, nhìn thể giới này. Cục cứng, cục cứng, cục cứng của hắn và A Nhã. Cục cứng này thật giống như trong tưởng tượng của hắn. Bỗng nhiên, hắn cảm thấy hốc mắt nóng lên, tầm mắt mơ hồ.

Nước mắt không tiếng động từ trên gương mặt tuấn mỹ rơi xuống, chạm vào mặt của tiểu bảo bảo.

A Kim ôm đứa nhỏ, ngồi vào bên cạnh Tô Lệ Nhã, nức nở nói: “A Nhã, cảm ơn nàng, cảm ơn nàng..”

Tô Lệ Nhã bởi vì nước mắt trong suốt trên mặt A Kim mà quên mất hô hấp. Trong lòng vừa động, bàn tay mềm vừa nhấc, kéo hắn. Khẽ tựa vào gáy nàng A Kim ngẩn ra, sau đó trong mắt lóe ra nhu tình, rồi thả lỏng dựa vào gáy của nàng, hấp thu ấm áp từ nàng.

Không khí ấm áp tràn ngập toàn bộ phòng trong.

Dưới sự ra hiệu của Lâm Tư, bà đỡ và cung nữ đều lui xuống. Trong phòng trong chỉ còn lại có một nhà ba người.

“Oa.....” Giống như muốn kháng nghị cha mẹ đem chính mình xem nhẹ tiểu tử kia lớn tiếng khóc lên.

A Kim nghĩ đến đứa nhỏ đang bị mình đè, vội vàng đứng dậy, kiểm tra, xác định vô sự, mới ngốc ngốc vỗ đứa nhỏ. Hắn vỗ, tiểu tử kia khóc càng lớn. Hắn chân tay luống cuống nhìn về phía Tô Lệ Nhã cầu cứu.

Nàng cố gắng ngồi dậy, sau đó từ trong tay A Kim tiếp nhận đứa nhỏ, động tác mềm nhẹ mà có tiết tấu vỗ. Tiếng khóc càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến mất.

A Kim thần kỳ nhìn tiểu tử nhắm mắt ngủ say, kinh hô: “A Nhã, nàng rất lợi hại nha!”

Tô Lệ Nhã cũng không đi thuyết minh mới vừa rồi là bởi vì hắn rất dùng sức, nói sang chuyện khác: “A Kim, chàng đã nghĩ ra tên cho con chưa?”

Tầm mắt A Kim dừng trên gương mặt nhỏ nhắn ngủ say, nhẹ giọng nói: “Đứa nhỏ này sinh trong nhà đế vương, ngày sau gánh vác toàn bộ thiên hạ, trách nhiệm vô cùng nặng. Nhưng ta hy vọng hắn có thể trước trách nhiệm trầm trọng và quyền uy tối cao vẫn duy trì được tâm của mình, tìm được hạnh phúc đơn giản bình thường. Chính như ta tìm được A Nhã. Bình thường, Long Bình Thường.”

Trong mắt Tô Lệ Nhã lóe ra lệ quang, nức nở nói: “Được, con chúng ta sẽ gọi là Long Bình Thường.”

Hôm đó tin vui hoàng hậu nương nương sinh hạ hoàng tử bắt đầu từ trong phượng loan điện truyền ra, truyền khắp Viêm Đô. Dân chúng vì hoàng tử ra đời mà cao hứng, bách quan bởi vì hoàng thất có người kế thừa đầu tiên mà hoan hô. A Kim đại xá thiên hạ, cắt giảm thuế nông công. sau đó, hắn muốn bách quan cùng chung vui, đặc biệt cho bọn họ nghỉ ba ngày, cũng vì chính mình nghỉ ba ngày, danh chính ngôn thuận làm bạn ở bên cạnh Tô Lệ Nhã. Toàn bộ Long Viêm quốc tràn ngập trong niềm vui hoàng tử trào đời.

115. Chương 119: Lại Một Đôi

Nắng xuân chiếu khắp nơi, đem vạn vật độ thượng một tầng sức sống lục sắc. Tuy rằng đã đến mùa xuân, nhưng phương bắc Viêm Đô nhiệt độ vẫn rất thấp, so với mùa đông không ấm áp bao nhiêu. Trong phượng loan điện mười mấy cái lò sưởi vẫn đốt như trước. Cho dù đã ở cử xong, nhưng sợ lạnh không chịu động Tô Lệ Nhã vẫn ở trên giường, nửa dựa vào đầu giường, cũng không nhúc nhích nhìn cục cứng ngủ say ở trong nôi bên cạnh.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say, một phần nhu tình từ nội tâm toát ra, bàn tay mềm nhịn không được vuốt ve gương mặt nhỏ, khuôn mặt vô cùng đáng yêu. Chưa bao giờ biết tiểu hài tử có thể đáng yêu như thế, đáng yêu làm cho nàng nhịn không được muốn hôn nó. Ha ha! Con trai của nàng cho dù hiện tại

chỉ là đứa nhỏ, nhưng gương mặt di truyền bộ dáng tuấn mỹ của A Kim đã có thể thấy được là một soái ca nho nhỏ. Ngày sau nhất định mê đảo vô số cô gái.

Đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình nàng cũng không có chú ý tới bóng người sắp tiếp cận.

Một đôi bàn tay to đem nàng ôm vào trong lòng, khẽ trách:“A Nhã, nàng thật không biết chăm sóc ình. Nàng xem tay đều lạnh thành như vậy.” A Kim dùng miệng thổi khí ấm lên tay nàng.

Tư vị hạnh phúc từ nhiệt khí chảy tới lòng của nàng. Nàng dựa vào trước ngực hắn, cảm thụ được ấm áp từ trên người hắn. Nàng thật may mắn có thể gặp cho hắn a!

Không khí ấm áp lan tràn trong toàn bộ tấm cung.

Tiểu tử ngủ say rốt cục tỉnh dậy lại thấy không ai để ý chính mình, bắt đầu khóc lớn.

Tiếng khóc làm cho Tô Lệ Nhã tỉnh táo lại, vội vàng vươn tay đem tiểu tử khóc lớn kia ôm lấy, nhẹ nhàng vỗ.

Tiểu tử rốt cục ngừng khóc, nhưng đầu nhỏ bắt đầu tìm kiếm.

Tô Lệ Nhã thấy thế, biết cục cưng đã đói bụng, vội vàng kéo quần áo lên. Bộ ngực trắng nõn vừa lộ ra, tiểu tử kia liền chuẩn xác tìm được mục tiêu. Cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thỏa mãn, lòng của nàng cuộn cuộn từ ái. Xem ra nàng quyết định tự mình cho con bú mà không tìm bà vú là đúng. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thỏa mãn nàng cũng đã đủ vui vẻ.

Ngược lại với vui vẻ của nàng, tâm tình A Kim lại buồn bực cực độ. Ngực của A Nhã là của hắn, cả người A Nhã cũng đều là của hắn. Tên xú tiểu tử cư nhiên cướp đi quyền lợi thuộc về hắn. Oán hận trừng mắt nhìn tiểu tử ăn ngon, hắn bắt đầu giựt giấy nói:“A Nhã, ta thấy cục cưng đã hơi lớn. Nếu không chúng ta đưa hắn giao cho bà vú cách vách nuôi nấng đi!” Hắn sáng sớm cũng đã tìm vài bà vú an bài ở cách vách.

Nàng nhẹ lay động đầu nói:“Không được. Ta muốn tự mình cho nó ăn. A –” Nói đến một nửa, nàng bỗng nhiên khẽ kêu lên.

A Kim khẩn trương hỏi:“Làm sao vậy?”

Mặt nàng nhiễm một tầng đỏ ửng khả nghi nói:“Kia, cái kia.....” Nói nửa ngày cũng không nên lời.

A Kim tầm mắt rơi xuống, mắt sắc chú ý tới tay nhỏ bé của tiểu tử kia vươn ra nắm ngực trắng nõn của A Nhã. Vốn đang áp chế tức giận nháy mắt bốc lên. Hắn hai mắt mở to nhìn tên đầu sỏ cướp quyền lợi của mình, khinh bạc thê tử hắn, hận không thể đem hắn quăng vào một cái động. Cơ hồ không có một tia do dự, bàn tay to của hắn duỗi ra đem tên xú tiểu tử vẫn tiếp tục khinh bạc A Nhã ôm vào trong ngực.

Cục cưng vốn đang ăn ngon, bị người ta phá ngang, lập tức “Oa –” một tiếng khóc lớn tỏ vẻ chính mình tức giận.

A Kim ra vẻ hung ác trừng mắt tiểu tử trong lòng, nhẹ giọng mà lại hung ác nói:“Không cho phép khóc.”

Cục cưng vừa thấy mặt hung dữ trước mắt khóc càng hung.

Thông minh như Tô Lệ Nhã như thế nào sẽ không biết A Kim ăn dấm chua. Nam nhân này thật là! Nàng vừa bực mình vừa buồn cười tiếp nhận cục cưng nói:“Chàng cũng thật là, con mình mà cũng ghen.”

“Con cũng là nam nhân a!” A Kim mắt sáng như sao, không khách khí xếp con mới sinh bốn tháng vào loại sắc lang.

Nàng nhìn gương mặt đỏ phú, không biết nên cao hứng hay là nên tức giận.

Mồ đỏ phú nhìn thấy tên xú tiểu tử dám can đảm vươn “Ma chưởng” Khinh bạc thê tử của chính mình, lập tức vươn tay đè “Ma chưởng” lại, cầu xin :“A Nhã, nàng mang nó cho bà vú đi!”

Tô Lệ Nhã thấy thế, không khỏi cả giận nói:“Không được. Ta muốn tự mình cho nó bú.”

A Kim cúi đầu, vẻ mặt phi thường thất vọng.

Nàng thấy thế không đành lòng, nhẹ giọng ở bên tai hắn nói: “Ngự y nói hiện tại thân thể ta đã khôi phục không sai biệt lắm, thích hợp làm vận động vừa phải.”

Hiện tại A Kim đã biết ý tứ trong lời nói này, trong mắt hiện lên kinh hỉ, nhìn nàng, sau đó cười ngây ngô.

.....

Ban đêm trong phòng loạn điện, đèn lồng tinh xảo chiếu xuống, bao phủ không gian ái muội mà nhu hòa. Trải qua một phen rửa mặt chải đầu Tô Lệ Nhã có chút khấn trương ngồi ngay ngắn ở đầu giường. Nàng lôi kéo bộ y phục màu tím Hạo Thừa đưa cho nàng, hỏi Lâm Tư: “Tiểu Tư, quần áo này không có nhãn quá không?”

Lâm Tư buồn cười trả lời lần này ít nhất đã mười lần vấn đề này: “Không có. Phi thường tốt.”

Tô Lệ Nhã cũng từ trong giọng nói của nàng nghe ra ý cười, có điểm ngượng ngừng nói sang chuyện khác: “Lâm Tư, ngươi và Trình Lâm thế nào rồi?” Gần đây Trình Lâm thường xuyên đến phòng loạn điện, tuy rằng trên danh nghĩa là vì xem chằm cho A Kim, trên thực tế là muốn gặp Lâm Tư.

Lâm Tư ngẩn ra, sau đó cúi đầu sâu kín trả lời: “Ta và hắn không có gì.” Trong đầu nhớ lại mười ngày trước, cùng Trình Lâm gặp mặt:

Đóa hoa nở rộ trong không trung, Lâm Tư đang chờ đợi Trình Lâm bộc lộ tình cảm. Chưa bao giờ biết lưỡng tình tương duyệt lại ngọt như thế, làm cho người ta say lòng như thế.

Bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một bạch ngọc, theo gió lác lác. Nàng vui sướng xoay người đối mặt với nam nhân mình yêu nói: “Chàng đã đến rồi.”

Trên mặt tái nhợt của Trình Lâm nhiễm lên một tầng đỏ ửng, nhẹ giọng nói: “Đây là mấy ngày hôm trước ta dạo chợ nhìn thấy. Ông chủ kia nói, đây là cổ ngọc, trong suốt, trắng nõn không tỳ vết, còn có tác dụng cầu bình an. Ta nghĩ bạch ngọc này thực thích hợp với nàng.” Nói xong hắn đưa bạch ngọc qua.

Lâm Tư hai mắt nhìn chằm chằm bạch ngọc dưới ánh mặt trời chiếu xuống có vẻ càng thêm trắng nõn không tỳ vết, trong đầu hiện ra nam nhân ngày ấy đặt ở trên người cảm thấy hít thở không thông. Nàng áp chế cảm xúc chán ghét. Bạch ngọc không tỳ vết, bạch ngọc không tỳ vết..... Không tỳ vết. Nàng đã sớm dơ bẩn không chịu nổi còn xứng với bạch ngọc này sao? Tầm mắt vừa nhấc, nhìn tình cảm tha thiết chân thành trên gương mặt tái nhợt, nàng xứng với hắn sao? Không, nàng không xứng. Nàng tình tường biết chính mình không xứng. Giống như muốn chạy trốn, nàng lựa chọn cấp tốc đào tẩu. Kế tiếp, nàng cũng lựa chọn trốn tránh không gặp hắn.

Tô Lệ Nhã nhìn dung nhan nháy mắt ảm đạm, biết hai người bọn họ trong lúc đó nhất định đã xảy ra chuyện gì, vốn cũng muốn hỏi, lại tiếng mở cửa cắt ngang.

Lâm Tư vừa thấy nhân vật chính xuất hiện vội vàng lui ra.

A Kim nhìn Tô Lệ Nhã mặc tử y ngồi ngay ngắn ở đầu giường, yêu diễm vô cùng chỉ cảm thấy tim đập cấp tốc gia tăng. Hắn khát vọng ngày này, khát vọng thật lâu, thật lâu. Hắn đã nhớ lại chuyện lần đó hắn bị trúng xuân dược cùng A Nhã hoan ái. Tư vị ngọt ngào làm ối khi ban đêm ôm lấy nàng thân thể của chính mình trở nên cương cứng vô cùng, kêu gào muốn nàng. Nhưng hắn biết vừa sinh xong nàng không thể sinh hoạt vợ chồng. Bởi vậy, hắn không thể không lựa chọn nhẫn nại. Nhưng tướng ngủ của tiểu nữ nhân bên cạnh cực kém, lộn xộn tay chân thường xuyên xuyên chằm ngòi hắn, làm hắn thật vất vả đè nén dục niệm vừa ngẩng đầu lên, mà không thể không nửa đêm đứng lên tắm nước lạnh. Rốt cục, rốt cục, hắn có thể quang minh chính đại muốn nàng. Trong mắt bởi vì khát vọng mà lại thâm sâu vài phần.

Nhìn ánh mắt nóng rực, làm nàng không khỏi hoảng hốt, đứng dậy nói: “Ta, ta nghĩ còn có việc, muốn hỏi Lâm Tư.”

Thân thể mới xoay người, đã bị một lực cường đại giữ chặt. Một trận thiên toàn địa chuyển, nàng ngã vào trong ngực quen thuộc, giọng nói trầm thấp mà khàn khàn ở bên tai vang lên: “A Nhã, đêm nay nàng sẽ thuộc về ta. Trong đầu nàng không được nghĩ tới người khác.” Hắn bá đạo yêu cầu, không khách khí đem bạc môi áp chế, đầu lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng tuyết trắng của nàng, truy đuổi cái lưỡi thơm tho. Không khí ám muội vòng quanh hai người.

Lưỡi ẩm áp của hắn cùng hơi thở cương dương của hắn làm nàng ý loạn tình mê, nàng chỉ có thể vô lực chống đỡ ngênh đón hắn ở trong môi nàng tham lam mút lấy. Chờ thần trí của nàng lại tỉnh táo, nàng đã nằm trên giường mềm mại, mà hắn tất nhiên đang thở dốc nhìn nàng, ngón tay linh hoạt cởi bỏ quần áo của nàng. Một tầng lại một tầng quần áo bị hắn cởi bỏ, trong khoảnh khắc, toàn thân nàng trần trụi nằm ở dưới thân hắn. Vô cùng kỳ quái, cho dù sợ lạnh nàng cũng không có cảm thấy hàn ý quá lớn, ngược lại hạ thân nóng rực kia, làm nàng toàn thân nóng bức khó nhịn thầm nghĩ xoay người.

Bởi vì vận vẹo này mà càng tiếp xúc chặt chẽ thêm làm cho hắn hít sâu một hơi, trong mắt nóng rực càng sâu. Hắn rất nhanh đem môi dán tại cổ trắng nõn tham lam cắn mút, bàn tay to cũng bận rộn vuốt ve bộ ngực khát vọng. Sau đó, bạc môi cúi xuống, thay thế cho bàn tay to, lưu luyến. Tầm mắt nhìn thấy vết cào trước ngực trái, bốc cháy lên ngọn lửa phần nộ, rồi dùng sức tiêu diệt nơi tên xu tiểu tử kia cào.

Thân thể nàng không chịu được run run vận vẹo, khuôn mặt xinh đẹp nhuộm màu đỏ ửng mê người, cái trán cũng toát ra mồ hôi, cái miệng nhỏ vô ý thức phát ra tiếng rên mắt hờn, “A..... Ừm.....”

“A.....” Mắt nàng bỗng nhiên mở to, nhìn chăm chăm cái đầu ghé vào giữa hai chân nàng, bàn tay mềm không tự giác ngăn cản quá mức kích tình này: “Không.....”

Gương mặt tuấn mỹ nâng lên, ôn nhu an ủi nói: “A Nhã, ta chỉ muốn yêu nàng!”

Nàng không thể không một lần nữa nhắm mắt, không nhìn tới hình ảnh quá mức kích thích.

Hạ phúc truyền đến một trận nhiệt lưu, làm cho nàng không tự giác rên rỉ: “A.....”

Hắn nâng người lên, nhìn toàn thân bởi vì kích tình mà đỏ lên, biết nàng đã chuẩn bị tốt. Hắn đem hai chân của nàng đặt lên vai hắn, hạ thân tinh tráng chôn thật sâu vào trong cơ thể nàng.

“A –” cảm giác hai cơ thể kết hợp làm nàng thét chói tai.

Hắn khẩn trương dừng lại động tác, hỏi: “A Nhã, nàng thế nào?”

Nàng thẹn thùng quay đầu, thân thể bởi vì hưng không mà hơi hơi vận vẹo.

Hắn hút sâu một hơi, rốt cuộc áp lực không được dục vọng, phóng túng chính mình.

Một đêm này, trong phượng loan điện tràn ngập tiếng nữ nhân yêu kiều và tiếng nam nhân thở dốc.

.....

Mặt trời đã lên cao. Ánh sáng mặt trời chiếu ở tấm cung trong phượng loan điện.

“Ừm.....” Rốt cục, mỡ nữ giật giật mí mắt, có chút mờ mịt mở mắt ra. Vốn muốn đứng dậy, nhưng mới cong thân lên, toàn thân đau nhức lập tức đánh úp lại, làm cho nàng không thể không một lần nữa nằm trở lại giường, rên rỉ: “Thối A Kim cũng quá có thể lực đi! Cứ nhiên muốn nàng cả một đêm, thẳng đến bầu trời ửng trắng mới buông tha nàng. Ồ..... Toàn thân thật đau nhức a!”

Mỡ nữ mắng gần nửa canh giờ, mới miễn cưỡng đứng dậy, kêu to: “Tiểu Tư –”

Nhưng trả lời nàng cũng không gian yên tĩnh. Kỳ quái, Tiểu Tư thường xuyên ở bên ngoài điện như thế nào không thấy.

Tô Lệ Nhã hoài nghi, ra cửa phòng, vừa vận thấy Trình Lân ở xa xa đang lôi kéo Lâm Tư.

Sắc mặt Trình Lân đột nhiên trở nên tái nhợt vô cùng, một lúc lâu sau, mới từ hàm răng toát ra một câu: “Lâm Tư, nàng thật sự yêu ta sao?”

Đưa lưng về phía Trình Lân thân thể mềm mại cương cứng sau đó giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến: “Yêu?! Ta là yêu người. Nhưng mà, ta cũng yêu nam nhân khác. Mà người chính là một trong số đó.”

Sắc mặt Trình Lân trắng bệch, ngay cả môi cũng biến trắng. Rồi khẽ thở dài: “Ta nghĩ rốt cuộc đã tìm được nữ nhân thuộc về mình, xem ra nhất định là công dã tràng, công dã tràng. Ha ha.....” Hắn cười đến trống rỗng, sau đó lấy bạch ngọc trong lòng vốn xem như vật, giận dữ đập nát.

“Keng –” Tiếng ngọc vỡ có vẻ dị thường vang dội. Hắn dứt khoát xoay người rời đi.

Rốt cục, Lâm Tư xoay người, trên gương mặt thanh tú đã treo hai hàng nước mắt. Nàng không tiếng động đi nơi ngọc vỡ ngồi xổm xuống, nắm chặt ngọc vỡ trong tay, mặc kệ tay bị mảnh vỡ làm cho bị thương, máu đã nhiễm đỏ miếng ngọc.

“Tiểu Tư, người vì sao cự tuyệt Trình Lâm? Ta thấy hắn thật sự yêu người.” Tô Lệ Nhã đi đến trước mặt nàng, nhẹ giọng hỏi. trong câu hỏi không có quả trách, chỉ có quan tâm. Nàng biết lấy tính cách của Lâm Tư, tất nhiên là có lý do, mới có thể đối đãi hắn như thế.

Sau một lúc lâu, bà vai mới ngừng run run: “Vài ngày trước Trình Lâm tặng khối bạch ngọc này cho ta. Bởi vì ngọc trắng không tí vết, giống như ta. Không tí vết?!” trên mặt hiện ra châm chọc: “Khi ta mười lăm tuổi đã trở nên dơ bẩn không chịu nổi. Lúc ấy, ta thật sự không có sức phản kháng, nam nhân kia rất nặng, rất nặng, khí lực rất lớn. Hắn đánh ta, đánh cho ta không có khí lực phản kháng.....” Trên mặt nàng xuất hiện sợ hãi.

“Đủ, không cần nói nữa, cũng không cần nghĩ tới. Chuyện này không phải người sai, không phải người sai.” Tô Lệ Nhã dùng sức ôm lấy kia thân thể run run, hô.

“A Nhã, ta thật sự rất yêu Trình Lâm. Ta chưa từng yêu một người nam nhân nào như vậy. Nhưng mà ta không thể. Ta không xứng với hắn, không xứng với hắn!” Lâm Tư ghé vào đầu vai của nàng khóc.

Nàng đã thật lâu không có nghe Tiểu Tư kêu nàng như thế. Nàng vỗ nhẹ bả vai của Tiểu Tư, không tiếng động an ủi, trong mắt hiện lên kiên nghị: Nàng nhất định phải giúp Tiểu Tư và Trình Lâm.

.....

Ban đêm, trong Ngự y các, trên người Trình Lâm toát ra mùi rượu nồng đậm. Về Trình Lâm về mặt tiêu tụy đang cầm chén rượu uống. Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, lòng hắn tràn ngập thống khổ: Vì sao hắn không thể có được tình yêu? Đầu tiên là Tiểu Nhã, sau là Lâm Tư. Lâm Tư, Lâm Tư..... Không tiếng động gọi cái tên làm hắn đau lòng. Trong mắt hắn hiện lên phần hận: Rõ ràng là nàng cho hắn hy vọng, kéo hắn ra khỏi bể tình đau khổ, không thể tưởng được cũng chính là nàng đẩy hắn vào địa ngục càng sâu. Vì sao? Vì sao nàng đối với hắn như thế? Trong lòng phần hận chỉ có thể rượu phát tiết. Hắn cầm lấy chén rượu không muốn sống uống một chén lại một chén.

“Nha –” Cửa phòng đóng chặt bị người mở ra.

Tô Lệ Nhã đôi mi thanh tú hơi nhíu tiến vào căn phòng tràn ngập mùi rượu.

Trình Lâm không để ý người tiến vào, tiếp tục uống rượu.

Nàng từ trong lòng lấy ra một cái khăn tay, sau đó đặt ở trước mặt hắn mở ra, chỉ thấy bên trong là mảnh bạch ngọc bị nhiễm máu.

Trình Lâm ngẩn người nhìn chằm chằm mảnh nhỏ bạch ngọc đỏ như máu.

“Đây là bạch ngọc sau khi người đập nát, Tiểu Tư nhặt lên nắm chặt khi khóc.”

“Nàng thế nào?” Trình Lâm khẩn trương đứng dậy hỏi.

Tô Lệ Nhã cũng không có trả lời hắn, ngược lại cầm mảnh bạch ngọc nhiễm máu hỏi: “Bạch ngọc không tí vết. Nếu bạch ngọc đã có tí vết, Trình Lâm người còn có thể muốn sao?”

Thông minh như Trình Lâm làm sao không biết tí vết này đại biểu ý tứ gì: “Người là nói Lâm Tư nàng.....”

Nàng gật đầu, nói: “Tiểu Tư mới trước đây từng bị nam nhân cưỡng bạo qua.”

Cưỡng bạo?! Hai chữ này làm sắc mặt Trình Lâm đột nhiên trở nên xanh mét. Hắn muốn giết tên khốn kiếp làm tổn thương nàng. Hóa ra đây là lý do nàng cự tuyệt chính mình.

Tô Lệ Nhã trong mắt hiện lên nghiêm túc nói: “Trình Lâm, người nếu để ý đoạn quá khứ này của Tiểu Tư, xin người về sau không cần gặp lại nàng.”

Trình Lâm ngẩng đầu, mắt mang kiên định nói: “Không. Ta không ngại. Ngược lại ta càng thêm đau tiếc nàng.”

Nàng kinh ngạc nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt, muốn từ trong đó tìm được giả dối, dù sao nam tử cổ đại đối với trình tiết nữ tử coi trọng thế nào nàng biết được. Nhưng trong con mắt hắc bạch phân minh, nàng chỉ có thấy thương tiếc, đau lòng cùng kiên nghị. Xem ra Lâm Tư không có nhìn lầm hần. Nàng cười quay đầu đối với cửa phòng, cao giọng nói: “Tiểu Tư, xem ra hần là thật sự yêu ngươi.”

Trình Lâm kinh ngạc xoay người, chỉ thấy nữ nhân mình yêu thương trên mặt treo hai hàng nước mắt đứng ở cửa. Hần bước nhanh đi đến trước mặt này, giọng nói trầm ổn: “Thực xin lỗi. Ta yêu nàng.” Tiếng “Thực xin lỗi” này là hần đối với việc tặng bạch ngọc kia mà xin lỗi nàng, còn “Ta yêu nàng” Là muốn cho nàng thấy tâm ý của mình. Hần kéo bàn tay mềm, ôn nhu nói: “Lâm Tư, tuy rằng ta khả năng sống không quá ba mươi tuổi, tuy rằng ta thực ngốc, chỉ biết lấy thảo được làm niềm vui. Nhưng ta muốn chiếu cố nàng ta muốn trong cuộc sống về sau của ta, đều có nàng bên cạnh. Nàng nguyện ý cho ta cơ hội không?” Hần nín thở đợi đáp án.

Lâm Tư đôi mắt đẹp mở to nhìn gương mặt kiên định, hóa ra tình yêu chưa từng có rời khỏi nàng. Nàng nghẹn ngào gật đầu đáp ứng.

Vui sướng xuất hiện trên mặt tái nhợt, hần rốt cuộc đè nén không được tình cảm, dùng sức ôm lấy nàng.

Tô Lệ Nhã vui mừng nhìn hai người rốt cuộc cởi bỏ khúc mắc, lén lút rời khỏi lưu lại không gian riêng cho hai người bọn họ.

116. Chương 120: Đại Kết Cục

Xuân đi thu đến, trong nháy mắt, đã hơn nửa năm. Tiểu Bình Thường đã gần mười tháng tuổi. Khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú đáng yêu làm cho người ta nhìn không được muốn hôn mấy cái. Giờ phút này Tô Lệ Nhã mãnh liệt khinh bạc con mình.

“Ba – ba – ba –” Rất nhanh trên gương mặt tuần tú nho nhỏ liên dính rất nhiều nước miếng.

Tiểu Bình Thường chau mày nhỏ, duỗi tay nhỏ bé ngăn chặn trước người nữ sắc sói. Nhưng mỡ nữ sắc sói giống như không có phát hiện đối tượng chính mình khinh bạc đã giận dữ nghiêm trọng.

Trên mặt càng ngày càng ẩm ướt cảm giác dính chất nhầy rất cực làm cho Tiểu Bình Thường “Oa –” một tiếng khóc lên.

Vừa vặn trở về vẫn an Lâm Tư nhìn thấy này một màn, buồn cười nói: “Nương nương, người khi dễ tiểu hoàng tử.”

“Cái này không gọi là khi dễ, mà là trân trọng.” Nàng giận dữ cúi đầu nhìn kia Tiểu Bình Thường bài xích chính mình, đôi mi thanh tú nhíu chặt bắt đầu giáo huấn: “Tiểu ngu ngốc, ta là nương nương. Ta là đang yêu ngươi.”

Tiểu Bình Thường nhìn thấy mỡ nữ hung thần ác, tiếng khóc càng phóng đại.

Lâm Tư tiếp nhận Tiểu Bình Thường, động tác mềm nhẹ vỗ, tiếng khóc lại đình chỉ.

Nhìn Tiểu Bình Thường im lặng nằm trong lòng Lâm Tư, Tô Lệ Nhã cảm thấy ủy khuất. Tiểu tử này, rốt cuộc có biết ai mới là mẹ nó hay không? Ô ô ô..... Nàng rất nhớ Tiểu Bình Thường lúc mới mấy tháng tuổi, luôn ngoan ngoãn nghe lời. Nàng lúc trước không nên trong lúc kích tình hoan ái đáp ứng yêu cầu của A Kim, giao công việc dứt sữa cho bà vú, làm hại con và mình không hiểu nhau. Về mặt đau khổ không nhớ đến một sự kiện trọng yếu: Tiểu Bình Thường sở dĩ không thích cùng nàng tiếp xúc, là vì nàng hờ một tí là khinh bạc hần, khiến ặt hần dính dính ẩm ướt.

Tiểu Bình Thường rất nhanh ngủ trong lòng Lâm Tư. Lâm Tư động tác mềm nhẹ đưa hần đặt vào trong nôi, sau đó mới đến bên cạnh Tô Lệ Nhã.

Nàng nhìn Lâm Tư nói: “Tiểu Tư, người chừng nào mới cùng Trình Lâm sinh một đứa a?” Nàng có thể thấy được Lâm Tư thực thích tiểu hài tử.

Ba tháng trước Lâm Tư dưới sự chủ trì của A Kim gả cho Trình Lâm. Tuy rằng, nàng gả cho hần, nhưng nàng không muốn rời đi Tô Lệ Nhã. Đơn giản Trình Lâm sẽ ở trong cung Thái y quán, đến phượng loan

điện cũng thuận tiện. Bởi vậy, nàng mới có thể thường xuyên đến gặp Tô Lệ Nhã. Trên mặt thanh tú của Lâm Tư nhiễm một tầng rặng mây đỏ, nhẹ giọng nói: “Loại chuyện này phải tùy vào duyên phận.”

Nhìn gương mặt hạnh phúc, Tô Lệ Nhã trong lòng tràn ngập vui mừng. Nhìn tỷ muội tốt và bằng hữu tốt nhất của nàng hạnh phúc bên nhau, nàng thật sự rất cao hứng.

“A Nhã!” Giọng nói quen thuộc cắt ngang cuộc nói chuyện, Lâm Tư sau khi nhìn thấy A Kim trở về, liền thức thời lui xuống.

Tô Lệ Nhã không khách khí ngã vào lòng hân, giọng nói làm nũng nói: “A Kim, chàng rốt cục đã trở lại.”

A Kim bởi vì mối nữ thân thiết mà cảm thấy khấn trương, gắt gao ôm nàng nói: “Ừm.” Lúc này tầm mắt dừng Tiểu Bình Thường ở trong nôi, chạm đến khuôn mặt nhỏ nhắn, con người đen trở nên sâu thẳm. Hân nhẹ giọng nói: “A Nhã, Bình Thường đã sắp một tuổi, ta tính tìm một Thái Phó cho hân.”

“A!” Nàng giật mình ngẩng đầu nói: “Cục cưng chưa đến một tuổi, hiện tại tìm Thái Phó có phải quá sớm hay không?”

A Kim nét mặt biểu lộ mị lực tươi cười bắn ra bốn phía nói: “Hân cũng không phải là tiểu hài tử bình thường, hân có vận mệnh gánh vác tương lai Long Viêm quốc. Hơn nữa con của chúng ta vô cùng thông minh, hiện tại để hân tiếp xúc nhiều với Thái Phó, ngày sau trưởng thành rất ưu việt.” Hiện tại A Kim đã dần dần khôi phục trí nhớ của Long Hạo Thừa, càng ngày càng giống Long Hạo Thừa. Vì để cho tiểu tử này cùng thê tử sớm tách ra, hân không tiếc dùng tươi cười để mê hoặc A Nhã. Hân ước gì làm cho tiểu tử này sớm đi ra ngoài trưởng thành, chờ tiểu tử này có đủ năng lực, hân có thể đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hân, chính mình có thể mỗi thời mỗi khắc cùng A Nhã ở chung.

Bị chìm đắm trong tươi cười mê hoặc mối nữ cũng không biết suy tính trong lòng A Kim, nhẹ gật đầu.

A Kim cao hứng ôm lấy nàng hôn sâu.

Trong không khí tràn ngập ái muội.

Sau một lúc lâu, A Kim mới buông gương mặt đỏ ửng, Tô Lệ Nhã thở hổn hển.

Tựa vào trong ngực quen thuộc, nàng liêu mạng thở dốc. Tầm mắt tiếp xúc đến tấu chương trên bàn, một cái ý niệm tiến vào trong đầu. Nàng ngẩng đầu hỏi: “A Kim, hiện tại triều đình như thế nào nha?”

Bởi vì một tháng trước, A Kim đã đưa ra cải cách quan chế, đem ngũ bộ biến thành lục bộ, thêm một bộ tài chính. Cải cách quyền lợi của ngũ bộ như thế tự nhiên gặp rất nhiều lực cản. Nhưng cũng có người đối với bộ tài chính sắp thành lập cao hứng: Trong đó người vui vẻ nhất chính là Hách Huy cùng Tần Tử Dục. Mà người chống lại trừ bỏ Lại bộ thì chỉ còn tam bộ. Thượng Quan Nham và Thượng Quan Hành đối với cải cách quan chế tỏ thái độ tán thành. Mà Mạc Trọng Hình là người chủ yếu tham gia cải cách quan chế đương nhiên cũng tán thành. Hiện tại người chống lại cùng tán thành chia làm hai phái thế lực bằng nhau, mỗi ngày thường phát sinh tranh chấp. Tuy rằng Tô Lệ Nhã là người nghĩ ra cải cách quan chế này, nhưng hiện tại nàng trên cơ bản đã mặc kệ chuyện triều chính. Nàng tin tưởng lấy năng lực của A Kim cũng đủ ứng phó. Thế nhưng gần đây nàng từ trong miệng cung nữ thái giám, nghe được triều đình không thể nào yên ổn, thường xuyên có đại thần ở cửa cung khất khẩu.

Trong mắt hiện lên tinh quang, sau đó hân cười nói: “Yên tâm. Ta sẽ giải quyết ổn thỏa.”

“Ừm, ta tin tưởng chàng.” Tuy rằng nàng cũng bắt được tinh quang kia, nhưng lại lựa chọn không đi miệt mài theo đuổi, làm thê tử, quan trọng nhất là tin cậy trưởng phu mình.

Trên mặt tuấn mỹ xuất hiện rung động, hân thuận theo khát vọng đem bạc môi áp chế, đem tâm tình của mình trút xuống trong nụ hôn.

.....

Ánh mặt trời màu vàng từng chút từng chút chiếu xuống Kim Loan điện, đem toàn bộ trong điện cấp độ lên một tầng màu vàng óng ánh. Giờ phút này trên đại điện không khí vô cùng khấn trương.

“Hoàng Thượng giá lâm –” Giọng nói the thé của thái giám vang lên, làm quần thần quỳ xuống hô: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Hãy bình thân!” Giọng nói uy nghi vang lên, quần thần đứng dậy.

A Kim ý bảo thái giám bên cạnh đem này nọ phát xuống. Quần thần cầm trong tay gì đó hai mặt nhìn nhau, rồi không tự giác mở ra xem. Bên trong làm cho trên mặt bọn họ đều xuất hiện gợn mình.

“Đây là kết quả thẩm phán người điều tra sửa sang trong một tháng: Hiện tại dân chúng cả nước có thể dùng hai chữ để hình dung là ‘Nghèo khổ’. Bởi vì quan lại địa phương lấy các loại danh nghĩa hướng dân chúng lập lại chính thuế, năm được mùa thì không sao, dân chúng ít nhất có thể no bụng, nếu vạn nhất gặp hạn hán hay lũ lụt, như vậy sẽ có ngàn vạn dân chúng trôi giạt khắp nơi. Ở trong tay các vị chính là tư liệu về các loại thuế của quan lại địa phương thu của dân chúng! Lấy một gia đình dân chúng mà nói, trung bình hàng năm phải nộp lên hai mươi loại thuế.” Nói đến cuối cùng, trở thành nghiêm khắc quát lớn. Quần thần nhìn thấy danh mục thuế phí xong, mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra, hiện tại nghe được tiếng quát lớn, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy xuống như mưa.

“Nhưng quốc khổ có phải bởi vậy mà tràn đầy hay không? Không. Hiện tại quốc khổ vẫn vô cùng ít ỏi. Như vậy, các người nói tiền này đều đi đâu?” Tầm mắt quét về phía quần thần.

Nhất thời, toàn bộ triều đình trở nên lặng ngắt như tờ, áp lực không khí lan tràn. Ngàn dặm cầu quan chỉ vì tiền tài. Mà quốc gia đối với tham quan xử phạt phần lớn là giáng chức, mất chức, lưu đầy. Thanh quan đã ít lại càng ít. Lần trước Tô Lệ Nhã ư thẩm tra xử lý án Long Kinh Lệ đã kéo ra rất nhiều quan viên tham ô nhận hối lộ. Tại đây trên đại diện tuyệt đại đa số là tham quan.

A Kim rút một danh sách khác trong lòng ra, cười lạnh nói: “Trẫm đã phái người miệt mài theo đuổi. Kết quả thật sự làm cho trẫm giật mình a!”

Quần thần đều mất mạng sợ hãi nhìn tấu chương trong tay Hoàng Thượng, tinh tường biết đây là danh sách tham quan.

A Kim đứng lên nói: “Vì sao có nhiều quan viên áp bức dân chúng như vậy? nguyên nhân chủ yếu là trong tay bọn họ có quyền lợi có thể danh chính ngôn thuận áp bức. Bởi vậy, trẫm quyết định đem quyền lợi đó thu hồi, thống nhất giao cho bộ tài chính. Đương nhiên, vì phòng ngừa bộ tài chính có người lại áp bức dân chúng, trẫm sẽ đem thuế thu nhập công bố ra ngoài. Các vị có ý gì không?” Hắn đứng đưa tấu chương, mềm nhẹ hỏi.

Lời nói giống như uy hiếp làm cho quần thần quỳ xuống nói: “Hoàng Thượng anh minh.”

Tươi cười hiện lên trên gương mặt tuần mỹ: “Nếu các vị đại thần vì dân chúng như thế, trẫm quyết định về sau bổng lộc của bách quan sẽ tăng gấp đôi.”

Lời này đối với quan viên khẳng định là tin tốt Quần thần trên mặt xuất hiện hưng phấn nói: “Tạ Hoàng Thượng ân điển.”

“Đương nhiên. Vì phòng ngừa có người cầm bổng lộc cao như thế, còn đánh chủ ý lên người dân chúng, trẫm quyết định thành lập một bộ liêm chính. Chuyên môn giám sát kiểm tra tình hình của quan viên liêm chính. Tình trạng liêm chính sẽ quyết định tương lai của quan viên. Nếu người nào muốn chạm vào túi tiền của dân chúng, đối với tham quan trẫm tuyệt đối sẽ không buông tha.”

Hắn cầm danh sách mở ra nói: “Trẫm thấy kỳ quái Long Viêm quốc từ khi khai quốc tới nay không ngừng có tham quan. Vài ngày gần đây, trẫm luôn luôn suy nghĩ nguyên nhân này. Cuối cùng trẫm đã ra một kết luận – Hình phạt đối với tham quan quá thấp. Bởi vậy, trẫm quyết định phải tăng độ mức xử phạt. Về sau có quan viên tham ô, một khi bộ liêm chính kiểm tra phát hiện. Tên của tham quan sẽ được thông báo thiên hạ. Hơn nữa, không chỉ lập tức bị miễn chức, lưu đầy, về sau con cháu của hắn cũng không có khả năng tham gia khoa cử.” Bởi vì Long Viêm quốc khi khai quốc, liền định ra trừ bỏ tội danh tạo phản, không được giết quan, bởi vậy, hắn mới không thể lấy đầu đe dọa bọn họ. Nhưng nghĩ đến quan lại xem trọng nhất chính là mặt mũi, như thế hắn sẽ hốt thuốc đúng bệnh.

Lời vừa nói ra, sắc mặt quần thần nhất thời trắng xanh, cho dù là Thượng Quan Nham cùng Thượng Quan Hành sắc mặt cũng khê biến. Dù sao xử phạt như vậy đối với quan viên mà nói thật sự là rất nghiêm khắc. Tên tham quan thông cáo thiên hạ. Đây tương đương với ở mặt mặt với dân chúng cả nước. Chuyện như thế làm lòng họ run sợ. Nhưng lại sẽ gây họa cho con cháu, càng làm cho bọn họ sắc mặt trắng bệch.

A Kim ra dấu, một cái thái giám bưng một chậu than lại đây. sau đó hần xinh đem danh sách quảng vào: “Những chuyện trước kia đều cho qua giống như bản danh sách này bị thiêu hủy. Chức vị cùng làm người giống nhau đều phải nhìn về tương lai.”

Lửa cháy hừng hực chiếu vào trên mặt tràn ngập thâm trầm của A Kim, chiếu ra ý muốn quyết tâm cải cách của hần. Quần thần lần đầu tiên nhìn thấy hoàng thượng trong một năm này luôn ôn hòa hiện lên quyết tâm cùng kiên nghị, giống như Hoàng Thượng trong quá khứ trước khi sinh bệnh.

Ánh lửa dần tắt, một thời kỳ mới mở màn. A Kim bắt đầu tổ chức lại thế lực trong triều, gia tăng hai bộ phận: Bộ Tài chính và bộ liêm chính. Địa vị của bộ tài chính cùng với ngũ bộ giống nhau. Mà bộ liêm chính còn lại là độc lập với các bộ khác, lệ thuộc trực tiếp cho Hoàng Thượng. Chức thượng thư bộ tài chính do Hách Huy đảm nhiệm, mà Tần Tử Dực đảm nhiệm phó thượng thư. Thượng thư bộ Liêm chính do Thượng Quan Nham đảm nhiệm. Mà chức phó thượng thư không ai khác do Mạc Trọng Hình đảm nhiệm.

Từ khi hai bộ ngành được thành lập thành công, cải cách bước vào một giai đoạn mới. Bộ tài chính bắt đầu đối với cả nước đơn giản hóa thuế thu nhập, đem tất cả thuế chia làm hai loại: Một là thuế nông công, hai là thuế buôn bán. Đối với hai loại thuế này bọn họ đặt ra một loại miễn chính ngạch, tức là thu nhập chưa tới mức quy định sẽ miễn thu thuế. Kể từ đó, đại đa số dân chúng nghèo khổ liền bởi vì vậy, mà không nộp thuế. Chính sách mới lập tức được toàn bộ dân chúng ủng hộ. Đương nhiên, kể từ đó, các đại địa chủ sẽ thành đối tượng chủ yếu thu thuế. Vì sợ đại địa chủ trốn thuế, mà chọn phương pháp thu nhiều lần. Trước tính ra một khu chia đều thu hoạch, sau đó căn cứ số đất bọn họ có được, tiến hành thu thuế. Kể từ đó, cho dù bọn họ có khai giả thu hoạch cũng không có chút tác dụng. chủ nhóm thuế phú lập tức so với trước kia gia tăng vài lần, bọn họ oán hận tự nhiên liền nhiều lên. Trong triều cũng có quan viên bắt đầu thay mặt cho đại địa chủ phê bình kín đáo.

Đối với tình huống này, A Kim dưới sự đề nghị của Tô Lệ Nhã mở tiệc chiêu đãi các quan viên, hàm súc giảng thuật cho bọn họ biết một thương nhân thu vào trung bình hàng năm là bao nhiêu. Hiện tại làm buôn bán, không chỉ có thể hưởng thụ thu nhập từ thuế ưu đãi, hơn nữa tiền lời so với thu hoạch hàng ngày còn muốn thực tế hơn nhiều. Hần còn đặt biệt giảng thuật hiện tại Tần thị sơn trang đang làm được hoạt động buôn bán trên biển tiền lời thu vào gấp mười lần so với bình thường. Gấp mười lần lợi nhuận làm cho các quan viên hai mắt bắt đầu phóng đại. Không bao lâu, rất nhanh dân gian liền xuất hiện một liên đoàn thương nhân. Bọn họ là thế lực buôn bán mới, bắt đầu hướng trên biển tiến quân. Trong lúc nhất thời, cảng cá phía nam nơi hẻo lánh nhất bắt đầu bởi vì càng ngày càng nhiều người buôn bán trên biển mà phát triển thêm một cảng. Thông qua buôn bán trên biển, lại từng bước kích thích kinh tế phát triển. Dưới vòng tuần hoàn như thế, cuộc sống của dân chúng bắt đầu được nâng cao. Vốn kinh tế phía nam lạc hậu so với phía bắc cũng bắt đầu lấy tốc độ cực nhanh gắng sức đuổi theo. Tác dụng của thương nhân đối với một quốc gia, đối với kinh tế phát triển, đối với dân chúng bắt đầu làm cho dân chúng cả nước ý thức được. Địa vị thương nhân bắt đầu vô hình tăng lên.

Chính sách mới bắt đầu xâm nhập khắp nơi trên cả nước. Dân chúng mỗi nhắc tới chính sách mới, đều dựng thẳng ngón cái lên, liên tục tán thưởng.

Bộ Liêm chính dưới sự dẫn dắt của Thượng Quan Nham bắt đầu tiến hành giám thị tất cả quan viên. Bất quá, Thượng Quan Nham cũng không phải người cổ hủ, biết đạo lý nước trong tất không có cá. Chỉ cần quan viên không nhận hối lộ vượt qua một mức độ nào đó, không có làm nguy hại đến lợi ích của dân chúng, hần cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Đối với quan viên mới vào, hần trước đưa tới một tràng giáo dục tư tưởng. Mà một nơi khác, A Kim bắt đầu tuyên bố tiêu chuẩn thăng chức. Trong đó một tiêu chuẩn trọng yếu chính là nếu người bị ghi vào bảng đen trong bộ liêm chính một lần, trong vòng năm năm không thể lên chức. Bị ghi hai lần, lập tức bị cảnh cáo, bị ba lần, lập tức sa thải. Đương nhiên dưới điều kiện ghi tội. Nếu người bởi vì thu nhận hối lộ, mà ảnh hưởng nghiêm trọng đến dân chúng, như vậy tên của người sẽ được “Quang vinh” tiến vào bảng danh sách tham quan. Thời gian qua đi, trên bảng tham quan có xuất hiện một cái tên. Mà số lượng quan viên phạm tội cũng giảm rất nhiều.

Sau một năm khi tiến hành cải cách, kinh tế Long Viêm quốc đã gia tăng thật cao. Nhưng tốc độ phát triển bắt đầu giảm bớt. Đối với Tô Lệ Nhã người đã từng học kinh tế học, đây là bởi vì sự kìm hãm của sức sản xuất. Năng bắt đầu hướng A Kim đề nghị cổ vũ phát minh sáng tác trong phạm vi cả nước. Đối với người phát minh sẽ có phần thưởng kếch xù. A Kim ở trong bộ tài chính bộ thiết lập một viện khoa học kỹ thuật,

chuyên dùng quản lý các phát minh sáng tác. Bất quá, khi viện khoa học kỹ thuật được thành lập thì viện trưởng là Tô Lệ Nhã. Đây cũng là chính nàng hướng A Kim yêu cầu. Bởi vì không ai so với nàng hiểu rõ tầm quan trọng của khoa học kỹ thuật đối một quốc gia hơn. Tô Lệ Nhã bắt đầu dùng hình thức bằng vàng hướng cả nước tuyển nhân tài khoa học kỹ thuật. Chỉ cần người có năng lực sáng tạo đều có thể tham gia cuộc thi khoa học kỹ thuật. Chỉ cần một khi thông qua, có thể trở thành mệnh quan triều đình, vì quốc gia góp sức lực. Đây là một cuộc thi không yêu cầu có học thức. Đó là một cánh cửa mới cho người có năng lực sáng tạo. Trong cuộc thi, ước chừng có mười lăm người thông qua. Trong đó mười hai người là công nhân, có ba người là nông dân. Những người này ngay cả một chữ bẽ làm đôi cũng không biết sử dụng có thể đi vào viện khoa học kỹ thuật, chính là bọn họ có bản lĩnh làm cho sản lượng mỗi mẫu đất tăng gấp đôi. Sau khi danh sách người thông qua được công bố, làm cho dân chúng cả nước choáng váng, trong đó kinh ngạc nhất chính là người nông dân làm ruộng. Không thể tưởng tượng được làm ruộng cũng có thể làm quan a! Thừa cơ hội này, Tô Lệ Nhã bắt đầu hướng cả nước giảng giải một quan niệm: Bất kỳ ngành nào cũng không phân biệt giàu nghèo, nghề nào cũng có trạng nguyên. Do đó tiến thêm một bước giải phóng tư tưởng của dân chúng.

Tô Lệ Nhã từ trong những người thông qua chọn ra một phó viện trưởng, làm người phát ngôn đối ngoại. Phó viện trưởng này, tên là gì Bách Thông, chính là người thiết kế cơ quan nổi danh trên giang hồ. Năng lực phát minh đã đạt tới trình độ dày công tôi luyện. Hẳn cư nhiên có thể dựa vào Tô Lệ Nhã miêu tả, có thể làm một ít đồ dùng hiện đại: Bếp than, ấm nấu nước..... những thứ này đơn giản nhưng lại thực dụng gì. Tô Lệ Nhã làm ra một số thứ xong, bắt đầu triệu tập thương nhân lớn, hướng bọn họ miêu tả tiện lợi của những thứ này. Sau đó bảo bọn họ giao phí độc quyền sử dụng, mới đưa phương pháp chế tạo cho bọn họ. Đương nhiên phí sử dụng đều phải thông qua đấu giá chiếm được, giá cũng không thấp. Phí sử dụng bếp than cao tới một vạn lượng. Dưới đề nghị của Tô Lệ Nhã, phí sử dụng này dùng để duy trì kinh phí nghiên cứu cho viện khoa học kỹ thuật. Viện khoa học kỹ thuật bắt đầu lấy được phương thức tồn tại độc lập tồn tại. Nó không cần triều đình xuất bạc, ngay cả tiền lương của kỹ thuật viên cũng không dùng tiền của triều đình. Nó dùng phương thức hoạt động của chính mình. Mà thương nhân sau khi chiếm được quyền sử dụng, bắt đầu sản xuất ra với số lượng nhiều. Rất nhanh trong cuộc sống hằng ngày của dân chúng đã có mấy thứ này.

Kinh tế Long Viêm quốc dưới sự dẫn dắt của kỹ thuật bắt đầu nâng lên một tầm cao khác. Tầm quan trọng của Viện Khoa học kỹ thuật không chỉ có trong kinh tế, mà còn trong chiến tranh phát huy thật lớn. Triều Dương quốc rốt cục khôi phục nguyên khí ghen tị sự phát triển trong ba năm này của Long Viêm quốc, bắt đầu tụ tập mười lăm vạn đại quân phát động tiến công. A Kim lần này cũng không có ngại giá thân chinh, mà tập trung năm vạn đại quân mang theo vũ khí mới nhất do viện khoa học kỹ thuật nghiên cứu chế tạo. Đây Vũ khí này chính là hỏa tiễn. Trên mũi tên trang bị hỏa dược, mà cung cũng đã trải qua thay đổi, chỉ cần dùng một nửa lực bình thường, có thể bắn ra là lực gấp đôi. Tầm bắn gia tăng làm quân Triều Dương quốc trở tay không kịp chết hơn phân nửa. Bởi vì tên được trang bị hỏa dược, bởi vậy lực sát thương tuyệt đối có thể giết một mạng người. Dưới sự trợ giúp của vũ khí mới. Mười lăm vạn đại quân của Triều Dương quốc thua như núi đổ. Chiến tranh chỉ giằng co ba canh giờ đã xong. Quân Triều Dương phải trả giá mười vạn binh lính tử vong, năm vạn binh lính bị bắt giữ. Mà Hướng Tường Thiên cũng bởi vì trúng hỏa tiễn mà chết ở trên chiến trường. Tổn thất thảm nặng nề như vậy làm Triều Dương quốc không thể không đầu hàng cùng Long Viêm quốc ký kết hiệp nghị vĩnh viễn không xâm phạm. Đương nhiên, Long Viêm quốc chiến thắng cũng tự nhiên muốn yêu cầu các khoản bồi thường trong chiến tranh. Triều Dương quốc bởi vì chiến tranh mà tổn thất thảm trọng, hiện tại lại phải bồi thường khoản tiền kếp xù, tài lực bị suy yếu nghiêm trọng, mâu thuẫn trong nước bắt đầu trở nên gay gắt, dân chúng bắt đầu bởi vì thuế nặng mà phát động đảo chính.

Dưới sự thiết kế của A Kim, thương nhân Long Viêm quốc bắt đầu đảm đương người cung cấp thực lực tài lực phản động, thậm chí Long Viêm quốc còn bắt đầu lấy danh nghĩa thương nhân đem vũ khí bán cho phái phản động. Có vũ khí hỗ trợ, rất nhanh phái phản động đã tạo phản thành công, Triều Dương quốc cũng bắt đầu đổi chủ, quốc danh cũng sửa lại thành Thân Long quốc. Hoàng đế mới vốn nhờ A Kim bày mưu đặt kế mới đăng vị, nên tất cả đều nghe lệnh Long Viêm quốc. A Kim bắt đầu đã thông biên cảnh hai quốc, phải triển buôn bán. Thương nhân bắt đầu công khai tiến vào thị trường chưa được khai phá này. Bởi vì thương nhân tiến vào, kinh tế Triều Dương quốc khôi phục cực nhanh. Nhưng toàn bộ mạch máu kinh tế của Triều Dương quốc đều do thương nhân Long Viêm quốc nắm trong tay. Cho dù Triều Dương quốc có

người phát hiện tình huống này, nhưng hoàng đế của bọn họ bởi vì e ngại Long Viêm quốc cường đại mà không dám phản kháng, dân chúng bởi vì cuộc sống so với trước kia càng giàu có sung túc nên sẽ không muốn thay đổi. Bởi vậy, trong vô hình, Triều Dương quốc dần dần trở thành phụ quốc của Long Viêm quốc.

Long Viêm quốc sau khi giải quyết tai hoạ ngoại xâm, bắt đầu toàn tâm muốn làm nội chính. Từ khi chính sách mới được thực thi cũng đã năm năm. Trong năm năm này, kinh tế Long Viêm quốc đã phát triển đến trình độ không thể tưởng tượng nổi, không còn có dân chúng bởi vì đói khát mà chết. Địa vị thương nhân được nâng cao. Kỹ thuật viên cũng bởi vì phát minh mà chiếm được địa vị rất cao. Thương nhân có thể danh chính ngôn thuận tham gia khoa cử, rời đi thương trường mà bắt đầu tràn ngập triều đình, nghiêm nhiên trở thành một thế lực không thể khinh thường trong triều.

Bởi vì quốc khố trở nên tràn đầy, A Kim bắt đầu lấy ra một phần tiền làm kinh phí giáo dục, ở các nơi trên cả nước xây dựng trường học miễn phí, nâng cao trình độ cho người dân. Dân chúng vô cùng vui vẻ cho con cái mình đến trường.

Tô Lệ Nhã cũng bắt đầu trở thành hoàng hậu có trí tuệ tối cao trong lòng dân chúng. Nàng không chỉ phụ trợ Hoàng Thượng thực thi chính sách mới, mà còn thành lập viện khoa học kỹ thuật. Trở thành thần tượng sùng bái của nữ nhân Long Viêm quốc. Hoàng Thượng đã đăng vị sáu năm, lại không có tổ chức qua một lần tuyển tú, không có nạp phi, toàn bộ hậu cung chỉ có một mình hoàng hậu. ở triều đại này cho dù nam nhân bình thường cũng ba vợ bốn nàng hầu là chuyện vô cùng bình thường, có thể có được hậu cung ba ngàn người đẹp Hoàng Thượng cư nhiên chỉ sủng ái một người. Điều này làm bọn họ sùng bái. Cảm xúc sùng bái là vô cùng có tác dụng kích thích. Giống hiện đại, người sùng bái ngôi sao, cũng sẽ có sở thích giống ngôi sao đó. Nữ nhân bắt đầu lấy Tô Lệ Nhã làm hình mẫu, bắt đầu tôn trọng gây yếu, giống như nàng. Long Viêm quốc đối với thẩm mỹ nữ nhân bắt đầu dần dần chuyển biến, mập mạp không hề là tiêu chuẩn của cái đẹp.

Chính sách cải cách mới như một luồng gió thổi vào toàn bộ các ngõ ngách của Long Viêm quốc.

.....
Ấm áp gió nhẹ thổi tới cảng phía nam – Thiên Cảng. Thiên Cảng không chỉ là cảng lớn nhất của Long Viêm quốc, hơn nữa lúc trước cũng là cảng đầu tiên được buôn bán trên biển. Mười lăm năm trước, nó chỉ là một cảng bờ bãi không tên, hiện tại lại trở thành Thiên Cảng của Long Viêm quốc.

Ấm áp gió biển thổi phất ở khoảng cách thiên cảng cách đó không xa một ngọn núi thượng đỉnh viện lý.

“Nha –” Tiếng đẩy cửa vang lên, chỉ thấy một nam tử diện mạo vô cùng tuấn mỹ trên tay bưng một khay đồ ăn động tác mềm nhẹ tiến vào, đem đồ ăn đặt ở đầu giường.

Mùi thơm của thức ăn theo gió nhẹ thổi đến vào mũi người đang ngủ say trên giường.

“Cô lỗ.....” Bụng mỗi nữ bởi vì mùi hương dụ hoặc mà kêu réo ầm ĩ. Hai mắt nhắm chặt cũng dần mở ra. Nhìn nam tử tuấn mỹ ngồi ở mép giường, nàng trong thẹn thùng mang theo oán hận liếc mắt nhìn hắn một cái, dịu dàng nói:“Đều tại chàng.” Đều do hắn, tối hôm qua lại quần quít lấy nàng, muốn nàng cả một đêm, làm hại nàng hiện tại động một chút cũng không được.

Trên mặt nam tử tuấn mỹ mang theo sủng ái, mềm nhẹ đem nàng ôm vào trong lòng, dùng tay kia cầm lấy chiếc đĩa gấp một miếng thịt cá nói:“A Nhã, đây là món cá nàng thích nhất ở Thiên Cảng, nàng nếm thử.” Đôi nam nữ này chính là Tô Lệ Nhã cùng A Kim đến tránh rét.

“Ừm!” Tô Lệ Nhã lên tiếng, há mồm không khách khí ăn vào.

Bữa cơm dưới sự uy thực của mỗi nam uy, mỗi nữ chỉ mở miếng đã xong. Bởi vì ăn cơm no nên Tô Lệ Nhã bắt đầu có khí lực ngồi dậy, chuẩn bị thay quần áo. Hiểu được hưởng thụ nàng đặc biệt sai người loại áo ngủ làm bằng tơ tằm mềm mại. Khi nàng vươn bàn tay mềm chuẩn bị thoát y, cảm thấy một ánh mắt vô cùng nóng rực, ngẩng đầu chỉ thấy A Kim đang dùng ánh mắt tràn ngập tình dục nhìn nàng. Không, không được. Căn cứ kinh nghiệm lúc trước, nếu để hắn nhìn thấy nàng thay quần áo, sẽ lôi kéo nàng hoan ái. Nàng kéo áo đã hơi mở ra, đẩy đẩy người ngồi ở mép giường nói:“Chàng đi ra ngoài chờ ta.”

“A Nhã, nàng thẹn thùng cái gì a?” Hắn dùng ánh mắt ái muội đảo qua toàn thân nàng nói:“Toàn thân cao thấp của nàng, ta có chỗ nào không thấy qua a?”

Lời vừa nói ra, làm ật cửa nàng lập tức nhiễm một tầng đồ ửng. Nàng thẹn quá hóa giận nói: “Chàng đi ra ngoài!”

A Kim bất đắc dĩ phải đứng lên, rời đi, hậu quả chọc giận A Nhã hẳn đã lĩnh giáo qua – cư nhiên ba ngày không cho chạm vào. Trời ạ, hiện tại nếu một ngày không chạm vào nàng, hẳn đều cảm thấy toàn thân trướng đau, lại càng đừng nói ba ngày. Nghĩ đến ba ngày cấm dục kia chỉ có thể nhìn không thể ăn, hẳn còn có chút hoảng sợ, vội vàng đóng cửa rời đi.

Tô Lệ Nhã mang theo tươi cười hạnh phúc thay quần áo, sau đó cửa phòng ra, đến đình viện. Đình viện này là y theo địa hình mà xây. Tầm mắt liếc qua bức tường thấp, là có thể nhìn thấy biển lớn xanh thẳm.

Người kia vốn đang quan sát cảnh biển quay người lại, đối nàng ôn nhu cười nói: “A Nhã!”

Dưới sự phụ trợ của biển lớn xanh thẳm tươi cười kia trong lúc nhất thời làm nàng đều quên mất hô hấp, trong mắt chỉ còn lại có tươi cười.

“A Nhã, nước miếng chảy ra.” Mỗ nam cười nhắc nhở nói.

Mỗ nữ lại một lần trúng kế, nâng tay lau miệng, sau khi cảm thấy một mảnh khô ráo, có chút giận dữ nói: “A Kim, chàng lại gạt ta.” sau đó bàn tay mềm chuyển hướng, tấn công vào ngực bên cạnh..

Bàn tay mềm bị một đôi bàn tay to bao lấy, thân thể mềm mại ngã vào trong ngực quen thuộc.

“A Nhã, cảm ơn nàng.” Trên đầu truyền đến giọng nói trầm thấp. Hẳn thật sự rất cảm tạ nàng, là nàng dạy hẳn như thế nào là yêu một người, là nàng cho hẳn biết yêu là tốt đẹp như thế, cũng là nàng phụ trợ hẳn, trở thành một thế hệ minh quân. Người ngoài nghĩ chính sách mới đều là hẳn nghĩ, nhưng sau lưng đều do nàng giúp hẳn, chỉ điểm cho hẳn.

Làm vợ chồng mười lăm năm, nàng sao lại không biết lời nói cảm tạ kia là có hàm ý gì. Nàng ra vẻ tức giận ngẩng đầu nói: “Đứa ngốc, chàng và ta là vợ chồng, không cần phải nói cảm ơn.”

Trên mặt giận dữ mang theo nhu tình, làm hẳn xúc động lại ôm chặt nàng, biểu đạt nội tâm kích động.

Nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà có lực, lòng của nàng tràn ngập hạnh phúc.

Cảm thụ được gió biển ấm áp, nàng cảm thấy chính mình đến phía nam tránh rét thật sự là chính xác. Tính tính ngày, bọn họ đã đi hơn một tháng, cũng đã đến lúc trở về. Nàng ngẩng đầu nói: “A Kim, chúng ta đi cũng đã lâu như vậy, đã tới lúc trở về.” Vừa mới nói xong, trong đầu liền hiện ra cảnh Viêm Đô vẫn băng thiên tuyết địa, nàng liền cảm thấy một trận rét lạnh.

Hẳn cảm thấy thiên hạ trong lòng khê run, cười nói: “Không, lần này ta tính đi hai tháng mới trở về.”

Nhìn dung nhan giât mình, hẳn cười giải thích nói: “Hiện tại Bình Thường đã có đủ năng lực làm giám quốc. Hơn nữa đây cũng là cơ hội để hẳn rèn luyện.” Đối với tên tiểu tử thường xuyên phân tán lực chú ý của A Nhã, hẳn ước gì tách tiểu tử kia cùng A Nhã càng xa càng tốt. Hiện tại hẳn chờ mong nhất chính là con sớm một chút đến Nhược quán hành lễ, khi đó, hẳn có thể danh chính ngôn thuận đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hẳn. Như vậy hẳn có thể lúc nào cũng ở bên A Nhã.

Bởi vì Tiểu Bình Thường di truyền bộ dạng tuấn mỹ của A Kim, nhìn thấy hẳn nàng lại nhớ tới nhi tử. Hơn nữa nàng chỉ có một đứa con, yêu thương hẳn tự nhiên khỏi phải nói. Động một chút liền thích đưa hẳn ôm vào trong ngực, hô hẳn. Đây đối với A Kim trong mắt chỉ có A Nhã mà nói, tuyệt đối là kích thích thị giác nghiêm trọng. Bởi vậy, hẳn mới tìm cơ để con rèn luyện, đưa hẳn đến các danh sư. Nghĩ đến, Tiểu Bình Thường cũng rất đáng thương. Từ nhỏ đã rất ít gần mẫu thân, bởi vì có một phụ thân đồ phụ. Đáng được ăn mừng là Tiểu Bình Thường đối với mẫu thân hờ một tí là dùng phương thức ôm hôn biểu đạt tình thương cũng là xin chối từ.

Tô Lệ Nhã lo lắng nói: “Bình thường làm giám quốc có phải có chút miễn cưỡng hay không a?” Dù sao hẳn mới mười bốn tuổi.

A Kim cười nói: “Yên tâm, hẳn là con chúng ta, từ nhỏ đã thông minh. Nàng nên tin tưởng hẳn mới đúng.”

Phải nha! Đừng nhìn con tuổi còn nhỏ, nhưng lại vô cùng thành thực, giống một tiểu đại nhân: “Ừm. Ta làm mẫu thân phải tin tưởng con mình.”

“A Nhã, hôm qua nàng không phải nói muốn thử tử vị ở trên biển sao? Ta đã muốn sai người chuẩn bị thuyền.” Hấn chỉ vào chiếc thuyền lớn hoa lệ trên cảng.

Tầm mắt Tô Lệ Nhã dừng trên thuyền lớn xong, liền hưng phấn mà lôi kéo A Kim nói: “Nhanh chút, nhanh chút, A Kim.”

A Kim thấy thế, đem nàng ôm và ngực, rồi dùng khinh công phi thân đến cảng.

Trên biển lớn xanh thẳm, một chiếc thuyền hoa lệ bơi tới bơi lui.

“A! Biển lớn, ta đến đây.” Một âm thanh lạnh lãnh đánh vỡ yên tĩnh trên biển.

Tô Lệ Nhã hứng phấn xoay người, mặt hướng về A Kim, la hét: “A Kim, chàng nhìn xem. Nơi đó có thật nhiều thật nhiều hải âu nha!”

A Kim tiến lên từng bước, đem nàng ôm vào lòng. Nói: “Ừm. Rất nhiều.”

Tâm tình kích động, làm nàng đẩy hấn ra, chạy đến đầu thuyền, đối với biển lớn cao giọng nói: “A Kim, ta yêu chàng.”

Câu này đã nghe không biết mấy ngàn lần, nhưng vẫn làm cho trong lòng A Kim kích động cuộn cuộn. Hấn đi nhanh lên trước, đem tiểu nữ nhân ôm vào lòng nói: “Ta cũng yêu nàng.” Nói xong, bạc môi liền áp chế xuống.

Ngọn lửa kích tình trong nháy mắt thiêu đốt lên. Mỗ nữ rốt cục tìm được cơ hội mở miệng thở dốc nói: “A Kim, hiện tại là ban ngày.”

A Kim cởi quần áo nàng ra, khê hôn lên cái cổ trắng nõn, nói: “Ban ngày ta mới có thể thấy rõ nàng.”

“Nhưng này giống như đang ở ngoài trời a!” Mỗ nữ tiếp theo nói ra điều mình lo lắng.

A Kim đem bạc môi di động đến bộ ngực trắng sữa, khê cắn nói: “Yên tâm, vùng này tuyệt đối không có thuyền đi qua.” Trước đó hấn đã phái người phong tỏa khu vực này.

“A.....” Mặt nàng mang rạng mây đỏ thở dốc nói: “Nhưng ta cảm giác như vậy rất kỳ quái.”

Trong mắt A Kim nhiễm lên hờn giận. Xem ra hấn còn chưa đủ cố gắng, làm cho A Nhã còn có tâm tư hỏi mấy vấn đề này. Mỗ nam bắt đầu triển khai toàn bộ mị lực, trêu chọc nữ nhân dưới thân, làm cho nàng không còn tinh lực nghĩ tới mấy vấn đề không đâu này nữa.

117. Chương 121: Khủng Bố Tình Thương Của Mẹ

Gió bắc kêu gào thổi vào ngự thư phòng. Mùa đông vốn rất lạnh, bởi vì gió thông qua khe hở lùa vào càng tăng thêm độ rét lạnh. Trong ngự thư phòng một tiểu thái giám lạnh lợi vội vàng tiến lên bỏ thêm than vào lò. Ánh lửa cháy rực lên phản chiếu vào trên mặt nam tử tuấn tú đang chuyên chú. Người này chính là giám quốc hiện tại của Long Viêm quốc, hoàng đế tương lai— Long Bình Thường.

“Nha —” một tiếng cửa đẩy ra, đánh vỡ yên tĩnh trong thư phòng.

“Thái tử ca ca, thái tử ca ca.....” Chỉ thấy một tiểu cô nương phấn điều ngọc mài chạy nhanh đến bên cạnh Long Bình Thường.

Long Bình Thường đặt tấu chương xuống, gơ tay tiếp được bé, đem nàng ôm vào trong ngực nói: “Nguyệt nhi, sao muội lại tới đây?”

“Muội cùng nương đến.” Tay nhỏ bé chỉ chỉ một nữ tử diện mạo thanh tú đây bụng này nọ tiến vào.

Long Bình Thường cười nói: “Lâm di, sao người lại tới đây?”

Lâm Tư đem này nọ đặt lên bàn, đi đến ôm lấy nữ nhi nghịch ngợm của chính mình, cười nói: “Thái tử, người cũng đói bụng đi! Ta có hầm canh gà cho người.”

Vừa nghĩ, vốn đang không biết đói bụng là gì. Long Bình Thường mở nắp ra. Một cỗ mùi thơm nồng đậm lan tỏa ra. Hấn nhìn không được bụng lên uống. Nhưng còn không có uống mấy ngụm, liền cảm thấy một

tầm mắt mãnh liệt. Chỉ thấy Trình Hạnh Nguyệt đang trợn tròn mắt, tay nhỏ bé đặt trên bụng, nhìn canh gà trong tay hắn. Vẻ mặt đáng yêu, làm hắn hướng nàng ngoắc. Tiểu Nguyệt nhi lập tức bỏ tay mẫu thân ra, chạy vội tới.

Lâm Tư nhìn gương mặt trẻ tuổi càng ngày càng giống Hoàng Thượng, không khỏi cảm thán thời gian thật qua mau, mới đây đã mười lăm năm. Trong mười lăm năm này, nàng thật sự rất hạnh phúc. Trình Lâm đối nàng rất tốt. Hơn nữa, bọn họ cũng có nữ nhi đáng yêu như thế. Nghĩ đến lúc trước, khi nàng sinh hạ nữ nhi, trên mặt hắn cực độ vui sướng. Sự vui sướng này trừ bỏ rất cục hai người bọn họ cũng đã có kết tinh tình yêu của mình, còn là bởi vì sinh hạ nữ nhi. Như vậy hắn sẽ không lo lắng tâm bệnh chỉ truyền nam không truyền nữ truyền cho đứa nhỏ. Tuy rằng, thân thể hắn vẫn không tốt, nhưng bởi vì đang ở trong hoàng cung nơi có được được liệu trân quý nhất thiên hạ này, hoàng hậu nương nương lại muốn tận lực hỗ trợ vì hắn tìm kiếm các được liệu có lợi cho trị bệnh, bởi vậy, hắn rốt cục phá vỡ quy luật nam nhân Trình gia sống không quá ba mươi tuổi.

Tầm mắt dừng trên phong thư có chữ viết của nương nương, nàng mở miệng hỏi: “Thái tử, nương nương có nói khi nào thì trở về không?” Lần này Nương nương đi tránh lạnh đã hơn hai tháng, tính tính thời gian cũng có thể đã trở lại đi?

Long Bình Thường theo tầm mắt của nàng dừng vật đặt phía dưới, chỉ lộ ra một góc thư, trong đầu hiện lên phong thư tuyệt đối làm hắn nổi da gà:

“Bình Thường yêu dấu:

Mẫu hậu rất nhớ con nha! Thật rất muốn hôn con! Người ta nói một ngày không thấy, như cách ba thu. Mẫu hậu đã có bao nhiêu mùa thu không gần con. Ô ô ô..... Mẫu hậu rất nhớ con! Nghĩ đến hận không thể lập tức phi thân đến bên cạnh con.

Nhưng mà hiện tại Viêm Đô thật lạnh thật lạnh nha! Mẫu hậu lại sợ lạnh. Phụ hoàng con nói muốn theo giúp ta qua hết mùa đông. Chúng ta quyết định lại đi hưởng tuần trăng mật lần thứ mười. Chờ xuân về hoa nở là lúc chúng ta trở lại.

Cuối cùng, nhớ rõ mỗi ngày phải nghĩ đến mẫu hậu nha! Ít nhất một lần!” Cuối thư còn không quên vẽ một nụ hôn gió ghê tởm.

Long Bình Thường toàn thân nổi da gà chấn động. Mẫu hậu hắn có đôi khi thật sự là rất ghê tởm. Từ nhỏ đến lớn, vì biểu lộ cái gọi là tình thương của mẹ, không có việc gì liền thích đem nước miếng ấn vào mặt hắn, làm trên mặt hắn thường xuyên dính đầy nước miếng. Khủng bố nhất là phụ hoàng có năng lực ghen kinh khủng.

Mới trước đây, hắn tuy rằng chán ghét mẫu hậu thường xuyên đem nước miếng ấn vào mặt hắn, nhưng hắn vẫn khát vọng nhìn thấy mẫu hậu, khát vọng tình thương của mẹ. Bởi vậy, hắn vẫn thích lại ở trong lòng mẫu hậu, cho dù phải chịu đựng nước miếng ghê tởm kia. Bất quá, mỗi khi ở trong lòng mẫu hậu, phụ hoàng liền dùng ánh mắt thâm trầm theo dõi hắn. Khi đó hắn còn tưởng rằng phụ hoàng không thích hắn. Đối với phụ hoàng, một hoàng đế được toàn bộ dân chúng Long Viêm quốc kính yêu, hắn vô cùng sùng kính. Bởi vậy, nghĩ đến phụ hoàng không thích hắn, hắn thật sự rất bị thương. Hắn cẩn thận lấy lòng phụ hoàng, muốn cho hắn đối với chính mình cười. Khi Phụ hoàng yêu cầu hắn đi theo Thái Phó học tập, hắn một ngụm đáp ứng. Cho dù khi đó hắn càng khát vọng cùng cha mẹ một chỗ.

Thẳng đến mười tuổi, hắn dần dần hiểu được như thế nào là đạo lý đối nhân xử thế, hắn mới biết được phụ hoàng âm trầm đại biểu cho ghen tị. Phụ hoàng cư nhiên bởi vì mẫu hậu thích “Hôn” Hắn mà ghen tị. Ít nhất trong mắt phụ hoàng ấn nước miếng vào mặt hắn là hôn. Bởi vậy, mới có thể đối với hắn thường xuyên cướp đi mẫu hậu mà âm trầm. Một mẫu hậu thâm nghĩ biểu hiện tình thương “Vĩ đại” của mẹ, cùng một phụ hoàng trong mắt chỉ có hoàng hậu mình “Yêu nhất”. Có thể nghĩ, tuổi thơ trước chín tuổi của hắn có bao nhiêu thống khổ.

Sau khi rốt cục biết nguyên nhân, có một đoạn thời gian, hắn đã bị đả kích nghiêm trọng. Phụ hoàng cao lớn uy nghiêm mà làm toàn Long Viêm quốc sùng kính bộ dạng chân chính cư nhiên là như vậy. Hắn phải dùng thời gian thật lớn mới tiêu hóa được sự thật này. Mà hắn bắt đầu đối với mẫu hậu người gây trở ngại chính mình, làm cho phụ hoàng vốn làm người ta sùng kính biến thành như thế tỏ vẻ phẫn hận cùng lạnh

lòng. Hắn bắt đầu lựa chọn trốn tránh gặp mặt mẫu hậu. Cho dù mỗi khi hắn tránh né mẫu hậu, đều nhìn thấy ánh mắt bi thương chột lóe của mẫu hậu, nhưng hắn vẫn như cũ lựa chọn lạnh lùng mà chống đỡ.

Tình huống giằng co đại khái hơn một tháng, thẳng đến ngày đó vào một đêm phụ hoàng tìm hắn. Đây là lần đầu tiên phụ tử bọn họ thẳng thắn thành khẩn như thế. Khẽ nâng tay, nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, ngày đó ánh trăng cũng sáng như hôm nay.

Ánh trăng màu bạc chiếu vào trên người Long Hạo Thừa, độ lên một tầng ngân quang. Mười tuổi Long Bình Thường nhìn thấy phụ hoàng như thế, trong mắt tràn ngập kính ý. Hắn khát vọng giống như phụ hoàng. Phụ hoàng là được dân chúng Long Viêm quốc xưng là minh quân, người sáng tạo chính sách thịnh thế mới. Hắn sùng kính phụ hoàng. Hắn vì có một phụ hoàng như vậy mà cảm thấy tự hào. Vốn bọn họ nên thân mật giống tất cả phụ tử, nhưng bởi vì mẫu hậu ở giữa, mà tràn ngập không hiểu nhau.

Lấy năng lực của Long Hạo Thừa, sao lại không biết sùng kính cùng phần hận trên mặt con mình là vì sao. Đối với đứa con này, nói thật, hắn là yêu thương. Nhưng yêu thương này so ra kém hơn tình yêu của hắn đối với A Nhã. Hơn nữa, đứa con này thường xuyên cướp đi A Nhã, làm hắn ghen tị. Tuy rằng hắn biết như vậy thực ngại thẹn, nhưng hắn vẫn không chế không được chính mình. Hắn muốn trong mắt A Nhã chỉ có một mình hắn. Chưa bao giờ biết yêu có thể làm người ta có ham muốn chiếm giữ đến thế, làm hắn cư nhiên ngay cả con đều ăn dấm chua. Nếu không phải trong một tháng này hành vi tránh né của con quá mức rõ ràng làm lòng A Nhã tổn thương, làm nàng ưu sầu, hắn mới sẽ không đến cùng con “Tâm sự” đâu!

Rốt cục, Long Hạo Thừa đánh vỡ trầm mặc, nhẹ giọng nói: “Bình Thường, con có biết xưa nay có bao nhiêu đế vương trong hậu cung chứa ba ngàn mỹ nữ, lại có bao nhiêu đế vương không phải có nữ nhân thành đàn. Mà ta chỉ có một mình mẫu hậu con, một mình con là hoàng tử. Con có biết tại sao không?” Hắn đối với con dùng “Ta” để xưng hô, cho thấy chính mình thẳng thắn thành khẩn.

Nhìn trong mắt phụ hoàng thẳng thắn thành khẩn, Long Bình Thường nhẹ giọng nói: “Bởi vì phụ hoàng cũng ái mẫu hậu.” Phụ hoàng đối với mẫu hậu sủng ái, thậm chí ngay cả một đứa con nít ở Long Viêm quốc đều biết. Tuy rằng thân là mẫu hậu mình, hắn cũng hy vọng mẫu hậu được phụ hoàng sủng ái. Nhưng hắn từ nhỏ đã được giáo dục làm một hoàng đế, làm một quân vương phải tránh trầm mê nữ sắc. Bởi vậy, về phương diện khác hắn lại không đồng ý phụ hoàng sủng ái mẫu hậu như thế.

“Sủng ái?” Đáy mắt Long Hạo Thừa xuất hiện nồng đậm nhu tình nói: “Không. Sủng ái đã không thể hình dung tình cảm của ta đối với mẫu hậu con. Ta yêu nàng, so với bất luận kẻ nào đều yêu nàng, yêu đến ngay cả chính con mình cũng ghen.” Hắn nhìn thẳng vào mắt Long Bình Thường.

Cho dù hắn đã biết lý do phụ hoàng chán ghét chính mình, nhưng đối mặt phụ hoàng thẳng thắn thành khẩn, vẫn cảm thấy khiếp sợ.

Long Hạo Thừa khẽ nghiêng đầu, nhìn trăng tròn trên bầu trời, nhẹ giọng nói: “Mẫu hậu con giống như ánh trăng kia, hấp dẫn ta, chỉ dẫn ta, làm cho ta trở thành một minh quân, làm cho Long Viêm quốc bước vào giai đoạn thịnh thế.” Hắn quay đầu, nhìn thẳng vào con người đen nói: “Ban đầu đưa ra chính sách mới chính là mẫu hậu con. Mà trong chính sách mới có rất nhiều cải cách đều là do mẫu hậu con nghĩ ra. Phía sau viện Khoa học kỹ thuật cũng là do mẫu hậu con chủ đạo. Bình Thường, ta biết con sùng kính ta, là vì ta nghĩ ta là người đưa ra chính sách mới. Nhưng sau lưng chính là mẫu hậu con. Người con nên sùng kính hắn là mẫu hậu con mới đúng.”

“Phụ hoàng nói ai là người chủ đạo sau lưng chính sách cải cách mới?! Làm sao có thể?! Mẫu hậu chỉ là một nữ nhân.” Hắn khiếp sợ kêu lên.

Long Hạo Thừa mày kiếm hơi nhíu nói: “Bình Thường, nhớ rõ không được ở trước mặt mẫu hậu nói lời khinh thường nữ nhân. Từng, ta cũng nghĩ đến nữ nhân chỉ có thể dựa vào nam nhân mà sống, nhưng mẫu hậu con lại dùng hành động nói cho ta biết nữ nhân cũng có thể sống tự lập, sống được chói mắt. Nếu con muốn trở thành một minh quân, nhớ rõ tất cả sự vật đều không chỉ dùng mắt để xem, phải dụng tâm lĩnh hội.” Hắn nói xong liền lưu lại một mặt giạt mình của con rồi đi.

Long Bình Thường cố gắng tiêu hóa lời nói vừa rồi của phụ hoàng, hắn bắt đầu chú tâm quan sát tất cả mọi việc mẫu thân làm: Hậu cung gọn gàng ngăn nắp, cuộc sống thật thà, sẽ không xuất hiện đồ ăn xa xỉ. Cho dù mẫu hậu là một quốc gia chi mẫu, nàng đối với vật chất hưởng thụ cũng chỉ đạt tới mức bình

thường của một gia đình giàu có gia trung đẳng. Yêu cầu nghiêm khắc như thế, làm hấn kính nể. Rồi sau đó, hấn thông qua hai vị lão sư của mình— Lại bộ thượng thư Mạc Trọng Hình cùng phó thượng thư bộ tài chính bộ Tần Tử Dực biết được rất nhiều chính sách đều là bởi vì mẫu hậu mới có thể sinh ra. Hiện tại Long Viêm quốc phần vinh đại bộ phận đều là công lao của mẫu hậu. Thông qua luân phiên điều tra, hấn rốt cục bắt đầu chân chính hiểu biết mẫu hậu của mình: Nàng là một hoàng hậu cơ trí, một hoàng hậu một lòng phụ trợ phụ hoàng, một hoàng hậu một lòng muốn dân chúng có cuộc sống tốt nhất. Đồng thời, nàng cũng là một mẫu thân yêu thương chính mình. Rốt cục biết được tất cả Long Bình Thường bước nhanh vọt tới phượng loan điện, thở dốc mà đối diện mẫu thân, áy náy ngay cả dũng khí ngẩng đầu đối mặt mẫu thân đều không có, nhẹ giọng nói: “Mẫu hậu, thực xin lỗi.”

Tô Lệ Nhã bị con thành linh nói xin lỗi hoảng sợ. Nàng biết đây là nguyên nhân hấn đi tìm con. Nhưng nhìn gương mặt nhỏ bé tuần tú xuất hiện áy náy, trong lòng vạn phần không muốn. Cho dù một tháng qua thái độ của con làm nàng thương cảm, nhưng nàng vẫn không muốn con về sau đều dùng áy náy đối mặt chính mình.

Rốt cục, Long Bình Thường cố lấy dũng khí, ngẩng đầu kiên định nói: “Mẫu hậu, thực xin lỗi. Nhi thần nguyện ý làm mọi chuyện để bù đắp thương tổn ấu hậu.”

“Mọi chuyện?!” Trong mắt Tô Lệ Nhã dần hiện ra tinh quang.

“Ừm.” Hấn giống như nghiệm chứng lời hứa kiên định gật đầu.

Trên mặt nàng hiện ra tươi cười từ ái nói: “Bình Thường, chỉ cần con làm một việc là đủ rồi.”

“Chuyện gì?! Mẫu hậu, ngài nói. Nhi thần nhất định sẽ làm được.” Nóng lòng bù đắp tổn thương chính mình gây ra ấu hậu mà dễ dàng hứa hẹn Long Bình Thường không biết chính mình đã rơi vào một cái bẫy.

“Thật tốt quá.” Nàng hưng phấn, đứng dậy đi đến tủ quần áo, mở ra một bên tìm kiếm, một bên nói: “Kỳ thật, cũng không phải chuyện lớn gì. Chính là mẫu hậu có một bộ y phục luôn trân quý muốn cho con mặc. Nhưng vẫn không biết làm sao để giao cho con, sợ con không thích.”

Thì ra là mẫu hậu muốn đưa y phục cho hấn. Nhất định là bởi vì thái độ của hấn, mới vẫn không đưa. Áy náy lại xuất hiện, hấn nghẹn ngào nói: “Chỉ cần mẫu hậu đưa, nhi thần nhất định sẽ thích, sẽ mặc.”

“Thật sự?!” Nàng phát ra kinh hỉ.

“Vâng.” Hấn cười lên tiếng trả lời. Nhưng tươi cười của hấn khi nhìn thấy bộ y phục nữ trang tinh mỹ liền đông cứng lại.

Tô Lệ Nhã cầm bộ y phục trân quý đến trước mặt con đã hóa đá khoa tay múa chân, tưởng tượng thấy con mặc y phục này vào tư thái tuyệt mỹ, liền cười đến cười toé toé. Ha ha, lúc trước nàng nhìn thấy quần áo do Triều Dương quốc tiến cống, cũng rất muốn cho con mặc. Thật ra nàng vẫn muốn có một nữ nhi. Nhưng đã có một lần kinh nghiệm sinh con nên nàng không có dũng khí mang thai. Mỗi khi nhìn thấy gương mặt của con so với con gái còn xinh đẹp hơn, nàng rất có xúc động, muốn hấn trở thành nữ nhi để cưng chiều. Nhưng là, nàng biết lấy tính tình của con, khẳng định không thể trông cậy ngày bộ trang phục tinh mỹ này mặc vào người hấn. Bởi vậy, nàng mới cực độ luyện tiết cất giữ trong đáy hòm. Nhưng hiện tại tình huống bất đồng, con nếu đáp ứng mặc, nàng như thế nào không nắm chắc cơ hội đâu?

Rốt cục, Long Bình Thường từ trong trạng thái hóa đá tìm về giọng nói của mình: “Mẫu hậu, đây là váy phục nữ trang.”

“Ta biết a!” Nàng một bộ đương nhiên trả lời: “Mẫu hậu ta a, thật lâu trước kia đã muốn nhìn thấy Bình Thường của ta mặc nữ trang.” Tầm mắt vừa nhắc, nhìn khuôn mặt tuần tú rõ ràng không tình nguyện, nàng ra vẻ thất vọng nói: “Hóa ra lời thề son sắt vừa rồi của con đều là lừa gạt mẫu hậu.” Nói đến cuối cùng, trên mặt của nàng nhiễm một tầng ảm đạm thất vọng.

“Không. Con sẽ không vi phạm lời thề.” Long Bình Thường thốt ra.

“Thật sự. Thật tốt quá.” Nàng thất mục đích đạt tới vội vàng động thủ muốn thoát quần áo của con.

Giờ phút này hấn có hối hận cũng không kịp vội vàng bắt lấy tay nàng, miễn cưỡng duy trì tươi cười cứng nhắc nói: “Mẫu hậu, ta tự mình mặc.” sau đó cầm quần áo, đến phía sau bình phong.

Một khắc chung sau, Long Bình Thường dưới sự thúc giục của Tô Lệ Nhã, mới lê cước bộ không được tự nhiên đi ra. Tô Lệ Nhã vừa thấy con một thân nữ trang tinh xảo, hai mắt nổi lên tinh quang, kích động ôm lấy “Nữ nhi” Nói: “Bình Thường, con thật đáng yêu a!”

Long Bình Thường không được tự nhiên đẩy ôm áp quá mức nhiệt tình ra, vốn muốn mở miệng cởi quần áo này ra, nhưng lại bị nàng giành trước một bước nói: “Ừm. Dù sao cũng cảm thấy rất kỳ quái. Tại sao vậy?” Bỗng nhiên nhân tình sáng lên nói: “A! Tóc của con. Ha ha, con hiện tại là nữ hài tử. Đương nhiên phải búi kiểu tóc nữ nhi.”

“Mẫu hậu, ta không muốn.....” Hắn còn chưa nói hết, chống lại gương mặt chờ đợi, cuối cùng đem lời định nói nuốt xuống hầu, vô lực cúi đầu, vẫn để mặc nàng bài bố. Tầm mắt hắn cúi xuống làm hắn bỏ lỡ tươi cười trên mặt kia khi gian kế được thực hiện.

Lại một khắc chung sau, chỉ thấy một nữ hài phấn điều ngọc mài xuất hiện ở trước mặt Tô Lệ Nhã.

Nàng nhìn “Nữ nhi” vô địch đáng yêu, trong lồng ngực bắt đầu tràn ra tình thương của mẹ, ôm hắn ôm vào trong lòng, cao giọng nói: “Bình Thường của ta thật sự là rất đáng yêu. Đáng yêu làm mẫu hậu luyến tiếc đem con gả ra ngoài.”

Ở trong lòng nàng Long Bình Thường nhin không được đảo cặp mắt trắng dã: Làm ơn, hắn chỉ đang giả trang nữ hài thôi. Làm sao có thể lập gia đình đâu?

“Hoàng hậu nương nương, Lâm phu nhân cầu kiến.” Ngoài điện truyền đến tiếng của cung nữ.

“Tuyên!” Tô Lệ Nhã cao giọng trả lời.

Long Bình Thường toàn thân cứng đờ, hận không thể lập tức trốn đi, nhưng mẫu hậu lại vẫn ôm hắn.

Lâm Tư mang theo nữ nhi mới bốn tuổi tiến vào, hành lễ nói: “Nương nương –”

Tô Lệ Nhã vội vàng xua tay nói: “Đứng lên đi!”

Lâm Tư thế này mới nâng tay, tầm mắt dừng “Nữ hài” ở trong lòng Tô Lệ Nhã, chỉ cảm thấy phi thường quen mặt, nhìn kỹ, hai mắt khiếp sợ mở to nói: “Thái tử –”

Tô Lệ Nhã cao hứng cười nói: “Ha ha, Tiểu Tư, ta rốt cục đem quần áo này mặc trên người Bình Thường. Thế nào, nữ nhi của ta xinh đẹp đi!”

Lâm Tư nhìn gương mặt tuyệt đối dùng từ tối tăm để hình dung, cực lực nhin xuống xúc động muốn cười, nói: “Phải. Rất đẹp.”

Giờ phút này Long Bình Thường hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Lúc này, một đôi tay nhỏ bé trắng nõn giữ chặt làn váy trên người hắn, nói: “Tỷ tỷ thật đẹp a!”

Một câu của đứa bé làm trên mặt hắn lần nữa âm trầm xuống, vốn định phát cáu nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cũng chỉ có thể nuốt xuống.

Tô Lệ Nhã cao hứng đối với Tiểu Nguyệt nhi nói: “Có muốn cùng tỷ tỷ chơi không?”

“Dạ” Bé dùng sức gật đầu.

“Bình Thường, con tạm thời chiếu cố Nguyệt nhi một chút đi!”

Long Bình Thường cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng chung quy cự tuyệt không được gật đầu.

Tiểu Nguyệt nhi ở tấm cung chơi sau nửa canh giờ, liền ngốc không được muốn ra bên ngoài. Tô Lệ Nhã thấy thế, vì bận tâm mặt mũi của con, nên kêu tất cả cung nữ thái giám trong điện thối lui ra ngoài. Dù sao, con có thể gật đầu đáp ứng mặc nữ trang một buổi chiều đã đủ.

“Ha ha, tỷ tỷ muội muốn ôm một cái.” Nguyệt nhi khó gặp được một “Tỷ tỷ” xinh đẹp như thế, đương nhiên vô cùng cao hứng, muốn thân cận.

Long Bình Thường nhận mệnh ôm lấy Nguyệt nhi.

Ở trong tấm cung, thông qua cửa sổ Tô Lệ Nhã nhìn thấy tất cả cười không ngừng cảm thán nói: “Nếu Bình Thường là nữ nhi thì tốt rồi.”

Lâm Tư buồn cười nói: “Thái tử như vậy không tệ a!”

“Ha ha, đáng tiếc. Cơ hội chỉ sợ về sau không bao giờ có nữa.”

Lúc này, mắt sắc Lâm Tư chú ý tới vài thân hình đang từ đình viện tiến vào, vốn định mở miệng nhắc nhở cuối cùng vẫn đã muộn muộn bước.

Đang truy đuổi Nguyệt nhi bướng bình Long Bình Thường đụng vào một người, sau đó té ngã trên mặt đất. Ngẩng đầu chỉ thấy phụ thân sùng kính của mình cùng hai vị lão sư dùng ánh mắt khó có thể tin theo dõi hần.

“Oanh –” Long Bình Thường chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Mạc Trọng Hình dẫn đầu tìm về giọng nói của chính mình, giật mình nói: “Thái, thái tử –”

Âm thanh này làm Long Bình Thường tìm về lý trí, khuôn mặt đỏ lên, lập tức đứng lên, chạy trốn chết.

Tần Tử Dực thế này mới nói: “Hoàng Thượng, thái tử này.....”

Long Hạo Thừa ngẩng đầu nhìn gương mặt áy náy của Tô Lệ Nhã hiểu rõ xua tay nói: “Vừa rồi chỉ là một tiểu cung nữ vừa tiến cung thôi.”

Âm chỉ rõ ràng như thế làm hai người bọn họ đều ngậm miệng lại.

Trốn trong tấm cung của chính mình Long Bình Thường phần hận hung hăng cỡi bỏ bộ y phục buồn cười trên người ra, đá trên mặt đất. Trong đầu quanh quẩn gương mặt khiếp sợ của phụ hoàng cùng hai vị lão sư, hần hận không thể lập tức biến mất. Đời này, hần còn không có mất mặt như thế, mà lại ngay trước mặt phụ hoàng cùng hai vị lão sư mình tôn kính nhất. Đây đều do mẫu hậu. Đáng giận, hần vốn cảm thấy thực có lỗi với mẫu hậu. Hiện tại xem ra, đối với mẫu hậu đáng giận như thế, hần không cần lại cảm thấy áy náy. Đáng giận, về sau, hần không bao giờ gần mẫu hậu nữa. tình thương của mẹ như thế, hần không cần. Giống như phát tiết, hần động thủ phá hư đồ đạc trong phòng.

Ở bên ngoài nghe tiếng “Bình bình bình –” của đồ vật ngã, Tô Lệ Nhã rụt rè nhìn A Kim nói: “A Kim, nếu không chàng đi vào cùng con giải thích một chút. Ta thật sự không biết nên nói thế nào.”

A Kim nghe tiếng động bên trong, chỉ có thể lắc đầu nói: “Ai. Việc này vẫn là nên để qua một thời gian cho nó lắng xuống đi! Dù sao con cũng đã lớn. Hôm nay mất mặt như thế, chỉ sợ bất luận kẻ nào khuyên bảo cũng không có tác dụng!”

Trong miệng A Kim cái gọi là thời gian cư nhiên phải ba tháng. Suốt ba tháng, Long Bình Thường trốn tránh không gặp mẫu hậu. Cho dù sau này có gặp mẫu hậu, trong lòng vẫn có bóng ma đối với tình thương thái quá của Tô Lệ Nhã.

“Thái tử ca ca, thái tử ca ca.....” Tiếng gọi liên tục, làm Long Bình Thường từ trong suy nghĩ khôi phục lại, cúi đầu ôm lấy Nguyệt nhi càng ngày càng đáng yêu, đáp: “Mẫu hậu cùng phụ hoàng phải hơn hai tháng mới trở về.”

Lâm Tư không khỏi thất vọng nói: “Còn phải hai tháng a!”

Nghe giọng nói tưởng niệm, trong lòng hần không khỏi cũng dâng lên loại tình cảm nhung nhớ. Cho dù mẫu hậu biểu hiện một ít hành vi quá khích làm hần không thích, nhưng hần vẫn rất nhớ mẫu hậu.

Một đôi tay nhỏ bé xoa giữ mi tâm đang nhúu chặt, âm thanh ngọt ngào vang lên nói: “Thái tử ca ca, không cần nhúu mày. Cười mới dễ xem.”

Bạc môi nổi lên tươi cười: “Nguyệt nhi, có thích thái tử ca ca không a?” Nguyệt nhi thật sự là một vật nhỏ ngọt ngào.

“Có a!” Tiểu đầu dùng sức gật.

“Thực ngoan. Thái tử ca ca có thưởng cấp cho Nguyệt nhi a!” Hần sủng ái cười nói.

“Cái gì vậy a?” Khuôn mặt nho nhỏ nổi lên tinh quang.

.....

Nghe đối thoại âm áp, Lâm Tư lén lút thối lui đến ngoài cửa, đem cửa phòng nhẹ nhàng khép lại. Xem ra theo yêu cầu của nương nương, thường xuyên mang Nguyệt nhi tới là đúng.

118. Chương 122: Tần Tử Dục

Ánh trăng tròn chiếu vào bảng hiệu kỹ viện lớn nhất của Viêm Đô—Ôn Nhu Hương, đem màu tím kia nhuộm đậm càng mị hoặc người. Tần Tử Dục một thân đơn giản xuất hiện ở trước Ôn Nhu Hương. Chỉ thấy tú bà vội vàng nịnh hót mời vào, đưa hắn tới nhả phòng đã sớm chuẩn bị trước.

Đẩy cửa ra, chỉ thấy trong sương phòng lịch sự tao nhã có năm thương nhân đang ngồi. Năm thương nhân này người nổi tiếng ở Long Viêm quốc. Buôn bán trong gia tộc có thể nói trải rộng toàn bộ Long Viêm quốc. Hôm nay bọn họ sở dĩ mời vị phó thượng thư bộ tài chính nổi danh này đến là bởi vì muốn biết rõ chuyện khai thác quặng muối. Vốn thuế muối từng là loại thuế chủ yếu nhất của Long Viêm quốc, triều đình đối với việc này phi thường coi trọng. Nhưng từ khi chính sách mới được thực thi đã qua mười lăm năm, thuế thu vào chủ yếu của Long Viêm quốc là dựa vào các loại thuế buôn bán. Thuế muối tỉ lệ bắt đầu cấp tốc hạ xuống, đối với thuế muối tỉ lệ trưng thu cũng hạ xuống theo. Hiện tại giá muối chỉ bằng một phần mười của mười lăm năm trước. Lo lắng đến triều đình sản xuất muối lãng phí nhiều nhân lực vật lực, bởi vậy, gần đây bộ tài chính quyết định bán quặng muối. Tuy rằng, hiện tại muối đã không còn là món lãi kén sù như trước, nhưng nếu đoạt quặng muối, sản xuất muối lại không chịu ảnh hưởng của khí hậu, tuyệt đối cũng có thể bảo trì lợi nhuận hàng năm không thấp. Bởi vậy, năm đại thương nhân này mới có thể gọi thư mời Tần Tử Dục. Bởi vì Tần Tử Dục vốn chính là trang chủ của Tần thị sơn trang, tuy rằng sau này bởi vì trở thành quan, ngại cho quy định thương nhân không thể làm mệnh quan triều đình, mà từ bỏ chủ vị trang chủ, để đệ đệ hắn kế thừa. Nhưng tất cả mọi người biết phía sau Tần thị sơn trang vẫn do hắn chủ đạo. Vì vậy này đó thương nhân càng nguyện ý tiếp xúc với hắn một phó thượng thư xuất thân từ thương nhân.

Tần Tử Dục ngồi xuống, vui vẻ phẩm trà.

Rốt cục, hiện tại Tề Thành Vũ là một thương nhân chủ yếu buôn bán rượu dẫn đầu mở miệng hỏi nói:“Tần đại nhân, gần đây ta nghe nói triều đình muốn bán quặng muối, không biết có thật hay không?” hiện tại thương nhân đã có thể thông qua quyền tiền mà được hư quan, sau khi làm quan, có thể không cần quỹ xuống và có thể tự xưng “Ta”, mà không phải thảo dân. Đương nhiên, bọn họ quyền tiền cũng không phải số lượng nhỏ.

Tần Tử Dục đặt chén trà trong tay xuống, mở miệng nói:“Triều đình sắp bán quặng muối Tam Đại ở Diêm Châu.”

Lời vừa nói ra, làm tất cả thương nhân đang ngồi hai mắt sáng ngời. Quặng muối của Long Viêm quốc chủ yếu trung ở Diêm Châu. Diêm Châu bởi vì số lượng sản xuất muối chiếm tám phần của cả nước mà nổi tiếng. Mà quặng muối Tam Đại lại chiếm chín phần sản lượng muối của Diêm Châu. Chỉ cần có được quặng muối này, vài chục năm về sau vẫn còn có lợi nhuận khả quan thu vào. Bởi vậy, này đó thương nhân mới có thể hai mắt sáng lên.

Dương Ủy Cường kinh doanh ngân hàng tư nhân áp chế kích động hỏi:“Không biết triều đình tính dùng phương thức nào bán quặng?” Vấn đề này đều là tiếng lòng chung của mọi người. Bọn họ vãn tai, cùng đợi Tần Tử Dục trả lời.

“Bán đấu giá.” sau một lúc lâu, Tần Tử Dục mới nói ra hai chữ.

(tiếng trung bán đấu giá có hai từ)

Bọn họ cũng không có thoát ra biểu tình giật mình. Hiện tại, phương thức bán đấu giá ở Long Viêm quốc đã vô cùng phổ biến. Thật ra thì, bọn họ cũng đoán được triều đình sẽ phương thức này. Bọn họ sau khi có được đáp án xác định, đều tự tính toán làm sao trong khoảng thời gian ngắn triệu tập đủ tài chính để giành thắng lợi trong buổi bán đấu giá.

Tần Tử Dực nhìn những người này tính toán, mở miệng nói: “Lần này bán đấu giá là quyền sử dụng quặng muối trong mười lăm năm. Hết kỳ hạn, triều đình sẽ thu lại quyền sử dụng. Vì có thể dùng phương thức công bằng bán quặng muối, đồng thời cũng vì có thể cam đoan tài chính các vị có tính lưu động, lần này bán đấu giá phương thức thanh toán là phân kỳ. Đơn giản mà nói, lần này bán đấu giá giá chính là lợi nhuận hàng năm của quặng muối.” Phương thức như thế, không những triều đình thu được lợi ích lớn nhất, hơn nữa cũng làm cho này đó thương nhân có tiền không cần đem tất cả tiền lấy ra. Đương nhiên phương thức bán đấu giá như vậy cũng là Tô Lệ Nhã ở sau lưng chỉ điểm. Trải qua hần thô sơ giản lược tính ra, chỉ sợ triều đình sẽ bởi vậy mà thu vào gấp đôi.

(Phương thức này có nghĩa là tính % hoa hồng nhận được từ tiền lời bán muối có thể là theo tháng hoặc theo quý theo năm)

“Bản quan còn có công văn phải xử lý. Cáo từ trước.” Nói xong, hần liền bỏ lại một đám thương nhân còn đang khiếp sợ mà rời đi.

Ngẩng đầu nhìn trăng tròn, một u sầu nảy lên trong lòng. Nương nương đã rời Viêm Đô ba tháng. Nghe nói còn phải qua một tháng mới trở về. Này so với năm rồi còn lâu hơn. Chưa bao giờ biết tưởng niệm có thể làm cho người ta ưu sầu như thế. Nương nương, nữ nhân duy nhất cả đời này hần yêu, đến nay vẫn yêu, làm thần tử hần chỉ có thể đem phần tình yêu này chôn sâu đáy lòng. Nàng không phải nữ nhân chính mình có khả năng có được. Bên cạnh nàng đã muốn có Hoàng Thượng.

Nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, sương trắng bắt đầu xuất hiện trước mắt. Xoa xoa hai tay lạnh như băng, mày kiếm u sầu càng sâu. Nếu lúc trước hần không gặp được nàng, hoặc là không yêu nàng, hiện tại chưa sót có phải sẽ không lúc nào cũng nhăm nháp hay không? Ý nghĩ này cho dù đến hiện tại, còn thường xuyên hiện lên trong đầu. Mỗi khi tưởng niệm mãnh liệt tra tấn lòng hần, ý nghĩ này sẽ hiện lên. Tình yêu, trước kia hần chưa bao giờ từng khát vọng nó, cứ nhiên lặng yên xuyên vào lòng hần, khi hần phát hiện, nó đã muốn thâm căn cố đế. Từng, nhìn Hoàng Thượng cùng nương nương ôm nhau, hần ghen tị, thống khổ. Từng, trong lòng hần sẽ xuất hiện ý niệm điên cuồng: Không tiếc tất cả đại giới, bất kể hậu quả đem nàng từ trong tay Hoàng Thượng đoạt lấy. Có khi, hần thật sự rất oán hận chính mình lý trí, oán hận phần lý trí này áp chế ý niệm điên cuồng trong đầu. Mười lăm năm, cũng đủ lắng đọng lại ý niệm điên cuồng này. Hần hiện tại trong lòng chỉ còn lại chưa sót không thể có được tình yêu mà thôi.

Lại sâu kín thở dài: Thật hy vọng lúc trước không gặp được nương nương, như vậy sẽ không ngã vào hố sâu vô vọng này. Hiện tại, hần dừng lại cước bộ, ngẩng đầu nhìn trăng tròn treo trên bầu trời đêm, trong đầu hiện ra dung nhan nhưng nhớ: Không – nếu hần không gặp được nàng, hần không thể thực hiện được giấc mộng của chính mình, không thể có được địa vị như bây giờ. Chỉ cần gặp được nàng, chói mắt như nàng, hần làm sao có thể giữ được lòng mình đây? Tuy rằng hần chưa bao giờ có được tình yêu của nàng, nhưng tình yêu cũng không phải nhất định là hai người yêu nhau, tình yêu cũng càng không phải là nhất định giữ lấy. Có khi, ở bên cạnh nhìn người mình yêu mỉm cười hạnh phúc, cũng là một loại hạnh phúc a! Cho dù trong mắt nàng chưa từng có chính mình, chỉ cần hần có thể bởi ở bên cạnh nàng như vậy đủ rồi.

Điều chỉnh tâm tình của mình, u sầu giữa mày kiếm bắt đầu nhạt dần. Bạc môi nổi lên mỉm cười như có như không. Đó là mỉm cười cho tình yêu thăng hoa. Trong đầu chui vào việc thành thân đã nhiều ngày phụ thân lại thúc giục lắm nhãi, hần bên môi tươi cười càng sâu. Mười lăm năm qua, hần bởi vì vẫn yêu nàng, nữ tử khác đều không tiến vào mắt hần được. Bởi vậy, hôn sự của hần tới nay vẫn chưa có. Lấy tuổi hiện tại của hần quả thật là hơi trẻ, làm cho phụ thân tuổi già lo lắng. Đã tới lúc để phụ thân giải sầu. Hần muốn bên cạnh có một thê tử, một thê tử có thể vì hần mang đến tình thân gia đình. Hần tuy rằng không thể cho nàng tình yêu, nhưng hần có thể cho nàng thân tình. Tin tưởng sau khi phụ thân nghe được tin này, có thể thoải mái cười to. Tần Tử Dực bước nhanh về nhà.

119. Chương 123: Mạc Trọng Hình Và Bạch Toàn Tĩnh

Ánh trăng thân nhiên chiếu vào thư phòng của Mạc Trọng Hình, chiếu vào trên người Mạc Trọng Hình. Giờ phút này vốn hần là đang xử lý công văn, hần ngẩng đầu đối với ánh trăng ngoài cửa sổ ngắm người. Lúc này, hiện ra dung nhan tươi cười, làm hần vui sướng đứng dậy. Nhưng ảo giác rất nhanh biến mất, lưu lại tiếng thở dài của hần.

Đã nhiều tháng không nhìn thấy nương nương tươi cười. Lần này nương nương đi phía nam tránh lạnh so với năm rồi lâu hơn rất nhiều. Tình cảm vốn đã bị áp chế xuống lòng bởi vì nhung nhớ mà một lần nữa nổi lên. Nương nương, người duy nhất đời này hần thương, lại giống như mặt trăng kia không thể nào có được. Hần đã cưới Bạch Toàn Tình làm vợ, cũng đã thâm hạ quyết tâm phải vĩnh viễn chôn phần tình này xuống đáy lòng. Đối với Bạch Toàn Tình, vị hôn thê thanh mai trúc mã này, đã vì hần chịu thiệt nhiều năm. Nàng vì nghĩ cách cứu chính mình, trả giá lớn như thế, hần không có khả năng tổn thương nàng. Đây là trách nhiệm, hần tuyệt đối cũng không bỏ xuống được. Bởi vậy, hần lựa chọn tuân thủ hôn ước, cưới nàng. Trong mười lăm năm, nàng thật sự là một thê tử hiền lương thực đức, làm cho cuộc sống của hần không cần lo nghĩ nhiều, hơn nữa nàng còn vì hần sinh hạ một đứa con có thể kế thừa tất cả những gì của hần. Đối với nàng, hần thật sự cảm kích. Đồng thời, hần cũng thực may mắn chính mình cưới được một thê tử như vậy. Mấy năm qua, nhìn thê tử ôn nhu tươi cười, nghe tiếng cười hạnh phúc của con , hần nghĩ đến bóng dáng kia sẽ dần biến mất trong lòng. Dù sao, mấy năm qua nhìn thấy nương nương, tim đã không còn đập nhanh như trước. Hần nghĩ đến rốt cục có thể không thẹn với thê tử tươi cười, không thể tưởng được, mới ba tháng ngắn ngủn, làm hần biết chính mình gốc cỡ nào. Hóa ra phần tình cảm này không phải dần biến mất, mà là đã ăn sâu vào trong lòng, vĩnh viễn đều không thể tiêu thất. Chính là bởi vì hần cố gắng vùi lấp, mới có thể ngay cả chính mình đều lừa gạt.

“Nha –” Tiếng đẩy cửa rất nhỏ cũng không có đánh thức Mạc Trọng Hình đang chìm trong suy nghĩ.

Bạch Toàn Tình trên tay bưng bữa khuya đứng trước cửa khe hở, nhìn trượng phu đang nhắm mắt, biết hần lại nhớ nương nương. Tình cảm của hần đối với nương nương, nàng ở trong đêm động phòng mới biết được. Đêm hôm đó hần uống thật say, cư nhiên đem nàng trở thành một nữ nhân khác. Thời điểm nàng cùng nam nhân mình yêu thương hợp thể mà chảy xuống nước mắt vui sướng, hần mở to mắt say lơ đãng, mãi mãi thâm tình hôn nhẹ khóe mắt nàng. Khi đó, nàng cảm thấy chính mình là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ. Nhưng bên tai truyền đến giọng nói ôn nhu: “Nương nương, đừng khóc.....”

Một khắc kia, nàng chỉ cảm thấy toàn thân như rơi vào hầm băng. Một khắc kia, nàng hy vọng chính mình nghe lầm. Nhưng nam nhân ở trên người nàng tiến lên, trong miệng cũng gọi : “Nương nương, nương nương.....”

Một tiếng lại một tiếng nhu tình làm nàng giống như nghe được tiếng cõi lòng mình tan nát. Nước mắt nhưng xâu chuỗi bị đứt rơi xuống không ngừng.

Đêm hôm đó, đối với nàng mà nói là một đêm đau lòng.

Sau, nhìn khuôn mặt tuần tử ngủ say bên cạnh, thân thể đã vô cùng mỏi mệt nàng lại không hề nửa điểm khó khăn, chính là nghiêng người nhìn nam nhân mà mình dùng cả đời để yêu. Một khắc kia, lòng của nàng tràn ngập thống khổ cùng phần hận. Một khắc kia, nàng thật sự rất muốn đánh thức hần, chất vấn hần. Nàng vì hần trả giá nhiều như vậy, hần cư nhiên vào thời khắc động phòng kêu tên một nữ nhân khác. Cái này nàng có thể dùng từ nào để diễn tả nỗi khổ đau a! Khi tay nàng sắp chạm vào hần, nghe được hần mờ mịt nói xin lỗi: “Tình nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Tay nàng cũng chỉ có thể cứng ngắc tại chỗ. Nước mắt vốn đã ngừng lại một lần nữa rơi xuống. Nàng muốn không phải xin lỗi. Nàng muốn là lòng hần! Nước mắt làm trôi đi mọi dũng khí. Nàng lựa chọn đem tất cả việc này quên đi, làm bộ không có phát hiện bí mật trong lòng hần. Nàng biết, chính mình thương hần đến mức không thể mất đi hần.

Cuộc sống về sau, bởi vì nàng đã trở thành một trong ba thượng cung lớn nhất trong cung nương nương, cho nên, dù đã thành thân, nàng vẫn muốn mỗi ngày đi vào cung giúp nương nương để ý hậu cung. Đứng ở bên cạnh nương nương, nàng thường xuyên có thể nhìn thấy khi trượng phu nhìn nương nương, đáy mắt vui sướng cùng áp lực. Trong lúc đó, nàng chỉ có thể nắm chặt hai tay, áp chế thống khổ cùng phần hận trong lòng. Có khi, nàng thật sự rất hận chính mình hèn yếu. Nàng càng hận nương nương cướp đi lòng của trượng phu.

Ở bên cạnh nương nương càng lâu, nàng càng phát hiện năng lực của nương nương, nương nương giống như mặt trời chói mắt tự tin, cùng với nương nương được lòng dân chúng. Cho dù lòng hận ý trong lòng có sâu, dưới tươi cười chân thành của nương nương cũng làm phai nhạt. Nàng không thể không thừa nhận nương nương có năng lực hấp dẫn ánh mắt người khác. Chỉ cần nam nhân, đều sẽ bị tươi cười kia hấp dẫn, mà

hâm sâu trong đó. Ngay cả hoàng thượng có thể có được hậu cung ba ngàn người đẹp lại chỉ chuyên sủng một mình nương nương, là có thể nhìn ra. Nàng còn phát hiện thân là phó thượng thư bộ tài chính Tần đại nhân đối với nương nương cũng ôm tình cảm. Khi hắn nhìn thấy nương nương, đáy mắt cũng vui mừng cùng áp lực, giống như trượng phu. Hơn nữa, nương nương cũng không sai. Trong mắt nàng cho tới bây giờ chỉ có Hoàng Thượng. Nếu nói nương nương thật sự có sai, chính là nàng quá mức chói mắt. Nghĩ thông suốt điều này, nàng không hề oán hận nương nương nữa. Nàng bắt đầu thiết tình giúp nương nương.

Mà oán hận đối với trượng phu sau khi sinh con, dần dần cũng phai nhạt. Không, phải nói là nàng lựa chọn đem oán hận vùi lấp ở chỗ sâu nhất trong lòng mình. Nàng bắt đầu hiểu. Tuy rằng, nàng không thể có được tình yêu của trượng phu, nhưng vẫn có được hắn, có được đứa con đáng yêu, có được một gia đình. Như vậy đã đủ rồi. So với nữ nhân khác chia sẻ trượng phu với người khác mà nói, nàng xem như may mắn. Dù sao, hắn cũng không có cưới người khác. Trong mắt hắn cũng không phải là không có chính mình. Cho dù không phải là tình yêu nàng từng khát vọng. Chỉ cần trong lòng hắn có nàng, như vậy đã đủ. Nữ nhân có khi phải biết thỏa mãn, không cần rất tham lam. Hiện tại một lần nữa nhìn thấy biểu tình tưởng niệm của trượng phu đã lâu không có xuất hiện, lòng của nàng mặc dù có chút đau, nhưng đã có thể xem nhẹ. Nàng có thể cười đẩy cửa đi vào.

“Tướng công –” Nàng đi đến bên cạnh hắn dịu dàng gọi hắn.

Tiếng gọi này, làm Mạc Trọng Hình từ trong tưởng niệm tỉnh táo lại. Nhìn trên mặt thê tử tràn ngập tình cảm, hắn trong mắt hiện lên chột dạ, cúi đầu để che dấu nói: “Tình nhi, nàng làm cái gì?”

Cho dù hắn cúi đầu tốc độ rất nhanh, nàng vẫn bắt giữ được hắn chột dạ. Lòng có một trận đau, nàng lựa chọn xem nhẹ, ôn nhu cười nói: “Là cháo ngân nhĩ tướng công thích nhất. Thừa dịp còn nóng ăn đi. Tướng công.”

Tiếng gọi tướng công tràn ngập nhu tình làm lòng Mạc Trọng Hình càng mãnh liệt xuất hiện áy náy. Hắn tiếp nhận chén cháo, ăn. Nước cháo ấm áp, làm trước mắt hắn mờ hồ, hắn nức nở nói: “Tình nhi, thực xin lỗi.”

Bạch Toàn Tình bởi vì trượng phu xin lỗi mà ngẩn ra. Nàng biết hắn vì mới vừa rồi tưởng niệm nương nương mà xin lỗi. Nàng cười nói: “Tướng công, chàng phải nói cảm ơn mới đúng a!”

Mạc Trọng Hình ngẩng đầu nhìn thê tử tươi cười, trong lòng cuộn cuộn xúc động. Hắn biết lấy trí tuệ cùng cẩn thận của thê tử, hắn là đã biết tình cảm của chính mình đối với nương nương. Nhưng nàng lại lựa chọn bỏ qua rộng lượng bao dung, làm bộ không có phát hiện. Thâm tình như vậy, làm cho hắn động dung. Hắn khẽ tựa vào vai nàng nhẹ giọng nói: “Tình nhi, xin cho ta thời gian. Thời gian có thể làm phai mờ tất cả, có thể thay đổi rất nhiều chuyện.” Đây là hắn đối với nàng hứa hẹn.

Bạch Toàn Tình ngây ngốc, sau đó vươn bàn tay mềm dùng sức ôm trụ hắn, nức nở nói: “Ừm. Thiếp tin tưởng chàng.”

Ánh trăng màu bạc chiếu vào trên người hai vợ chồng ôm nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-nghech-vuong-gia-xuyen-viet-phi>